Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 3.

1927

Недељне Илустрације

30:07/III-
RN515
БИБЛИОТЕКА ГРАДА БЕОГРАДА

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво Администрација, Краља Александра 10.
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 23. јануара 1927.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

P-102 Бр. инвентара II 1913 RN3

У овом броју, на захтев наших многобројних кандидата, објављујемо име филмског редитеља који води конкурс Недељних Илустрација

КРАЉИЦА МОДЕ НА СВОМ ПРЕСТОЛУ

Режисер који узима учешћа у нашем филмском конкурсу посетио је ових дана Београд.

На стварању првог српског филма који ће се у пролеће снимати у Београду, учествоваће изабраници нашег конкурса.

(Фото »Недеље Илустрације«)

Г. Јозеф Медести, филмски режисер који води наш филмски конкурс. Г. Медести бавио се ових дана у Београду ради проучавања прилика око снимања првог српског филма за »Роса — Филм,« Београд.

Када смо покренули наш филмски конкурс следило је једно опширно објашњење у коме смо изнели све оно што нас је побудило да приступимо овом послу, јер намера нам је била да из наше средине, ми сами, пронађемо скривене звезде, у уверењу, као што тада рекосмо, да ће се поред нашег земљака Светислава Петровића пронаћи још и други таленти, који би у царству филма заузимали достојно место. У чврстом уверењу да ће наша идеја наићи на добар одзив и одговарајући резултат, уредништво је ступило у вези с једним режисером, да у Југославији покрене филмски конкурс за филмску глумицу и филмског глумца, и то на следећи начин, што смо благовремено објавили и што овога пута понављамо:

Конкуренти, даме и господа, која жели учествовати у нашем конкурсу слаће своје фотографије уредништву „Недељних Илустрација“, које ће их објављивати преко свог листа, редом како која стигне, пошто предходно прођу кроз нарочиту комисију за пријем конкурената. И то би био наш шири конкурс. Међутим, када се шири конкурс закључи, приступиће се нарочитом систему, помоћу кога се жели доћи до правог избора, јер цео овог конкурса иде озбиљно на то, да се дође до једног позитивног резултата. Фотографије оних кандидата које су објављене преко нашег листа, послаће се поменутом режисеру који ће издвојити на страну само оне личности, које у њему буду побудиле интересовање, без обзира на њихов број. И тада смо нарочито нагласили, да се за наш конкурс не тражи првенствено лепота. Напротив, ми тражимо наше типове, маркантне фигуре оба пола, физиономије које на први поглед побуђују интересовање, симпатичан израз и т. д. Режисер ће дакле, извршити ужи избор тиме што ће издвојити оне личности које у њему побуде интересовање, а уредништво ће те личности снимити на филму према његовим упуствима. По завршеном снимању, сви ови снимци послаће се режисеру који ће о појединим

ним конкурентима дати своје дефинитивно мишљење када их види на платну.

*

За наш филмски конкурс показао се велики интерес и пријавио се не мали број кандидата. Међутим, наши многобројни кандидати показали су се врло нестрпљиви у ишчекивању да се шири конкурс заврши, па су нас почели обасипати разним питањима, на која из техничких разлога нисмо могли одговарати. Најзад, поред осталог, сви наши кандидати показали су велики интерес да дознају ко је режисер, јер име режисерово нисмо објављивали по његовој жељи. Он нам је својеобразно рекао: „Згодна идеја (наш филмски конкурс, пр. уредништва), али не помињите моје име све дотле, док не пронађем вашу звезду". И то је био главни разлог што име режисерово нисмо објављивали. Међутим, увиђајући оправдан интерес и код наших кандидата и код читалаца, обратили смо се режисеру с молбом да нам дозволи, да објавимо његово име, што смо учинили приликом његовог боравка прошле недеље у Београду. Како смо за то добили дозволу, срећни смо што овога пута прилике због снимања једног нашег филма који ће почети да се снима у пролеће под његовом режијом а за можемо одговорити нашим конкурентима на њихова многобројна питања.

Режисер који ће вршити ужи и дефинитиван избор у нашем конкурсу зове се Јозеф Медеоти, познати режисер „Уфа" — филма (Берлин), „Фебуса" Берлин), „Јустис Беамштат" — филма, „Малпијери" — филма (Италија) „Биографије" (Праг) и др.

Г. Медеоти бавио се ових дана у Београду као гост „Роса—Филма" г. Николића, где је позват да проучи

У атељеу »Роса - Филма« за време бављења филмског режисера г. Медеотиа у Београду (с лева на десно): г. Плаовић, члан Народног Позоришта, који ће у праом српском филму играти једну од главних улога, г. Медеоти, г. Николић, директор »Роса - Филма« и г. Војин Ђорђевић, уредник нашег листа.

„Роса—Филм". У вези с тим филмом, како ће у њему учествовати само наши људи, доводи се овај наш конкурс на тај начин, што ће се личности изабране у овом конкурсу употребити за поједине улоге у овом филму, а и за филмове који ће следити иза овог. На тај начин наш конкурс, верујемо, уродиће плодом, јер ми тежимо и циљ нам је да потпомогнемо наш филм, да му створимо јунаке и звезде, а „Фанамет" са својим лепотицама из свију земаља нека путује за Холивуд.

Због тога препоручујемо нашим конкурентима стрпљење. Ми смо још само толико амбициозни да радимо за нашу ствар и за наш филм који ће свој сјајан почетак забележити трудом и уметношћу „Роса—Филма"

*

Филмски режисер г. Медеоти, познат је и веома цењен у филмским круговима. Он је искусан режисер од више година. Досад је режирао око 30 великих филмова, од којих је највише успеха пожњео са филмом „Долина смрти" у главним улогама са *Лином де Пути и Албертинијем.* Овај филм снимљен је делом у Немачкој а делом на Француској Ривијери (за „Фе-

(Наставак на шестој страни)

ДРУГИМ ПУТЕМ

Од Ф. ХЕРМАНА.

(Свршетак)

— Кажимо 100 долара. —

— Добро. Причекајте мало. —

Узме телефон и позове један број. Разговарао је кинески, тако да Естела није разумела ни речице. —

— Ипак ће могуће бити да добијете то место, само би се морали подвргнути извесним условима. Умете ли се тако набелити да личите на Кинескињу. —

— Свакако. —

Мр. Ву-Пинс изложи јој разно кинеско одело.

— Изаберите што вам се најбоље свиђа и преобучите се. Потом ћу вам везати очи, да неби знали куда вас воде. Кроз 14 дана можете напустити опет чајану. Добићете ваше одело натраг.

Естела Паламедо спремила се и набелила. Кад се опет појавила пред Ву-Пинс-а овај је дуго посматрао.

— Ву-Паj може задовољан бити. Стотине људи ће доћи к' њему да пуше, кад знају да их служи једна така лепотица. Само будите опрезни! Тамо су злобни и грабљиви. —

Мр. Ву-Пинс везао јој очи свиленом, намирисаном марамом, одвео је до једног аута и сместио у њега.

Није знала куда је возе. Дуго је трајало док су стигли на одређено место.

Као у заносу сишла се са аута. Сад су је водили низ многобројне степенице све дубље и дубље.

Кад је опет прогледала нашла се у једној ниској соби, плавичасто осветљеној, са кинеским намештајем.

На вратима појави се Ву-Паj, газда пећине где се пушио опијум и комесе она најмила на 14 дана.

Ова подземна зграда била је неком тајном окружена. Естела није знала од куда долазе посетиоци и куда иду. Као неми беху сви. Њине жеље су овде познате биле. Није требало ништа питати.

Скоро сви посетиоци били су Европљани. Свакако да су у самој Кини навикли на пушење опијума и подлегли тој страсти. Лако се могу познати. Имају поглед неодређен, пуно туге и малаксалости. Али све се ово губи, кад се запали црна отровна куглица на жару дугачког чибука и кад се шири њен плавичасти дим.

Ву-Паj могао је бити сигуран, да га неће нико издати. Он је добро знао да без његовог отрова немогу бити.

Пролазили су дани и ноћи. Никад почетка, никад краја. Бадава је Естела бројала, разлагала и рачунала, када ће моћи напустити чајану. Никакав ослонац не беше. Плаве сијалице светлеле су непрекидно, без промене дању и ноћу. А сунчани зрак остао је у недогледној даљини.

Ву-Паj се само смешно на питања Естеле, када ће известити Ву-Пинс-а да дође по њу. И сад јој било јасно, да је роб ове пећине. Ву-Паj је окружио својим људима, који су јој пратили сваки покрет. Па и да је хтела бегати, неби се разазнала у том лабиринту небројених ходника.

Пролазила је недеља за недељом, месец за месецом. Гости су долазили и одлазили. Нико не питаше малу служавку. Са болним осмехом служила је госте чибуком и чајем, када су се из мутних снова будили. А вечити плави пламен у кинеским шољама бацао је бледе сенке по одаји.

Једне ноћи десило се нешто ванредно, непојмљиво. Пробудила се из сна на ход по ходнику. Добро је знала да је тај жути ђавo гони, да је залуђен у њену лепоту.

Да неби нико у њену собу могао ући, он је забрављао њена врата и стајао у заседи.

Чинило јој се да је неко пред вратима. Наслоњена на зид прислушкивала је дуго. Ништа се није мицало.

Покуша да отвори врата. Нечујно се отворе. У ходнику никога.

Тихо зовне Ву-Паj. Шта се могло десити? Можда не сумња више или је куша?

Без даљег промишљаја потрчи дуж тамног ходника, па уз степенице до једних врата. Ту се обично бавили служитељи, који су уводили госте у чајану.

Овог пута никог није ту било.

Сад опет једна мала врата. Иза њих влажан, мрачан ходник. Естела је трчала даље. Стрмене стубе водиле су ка излазу, мало осветљене бледим зраком.

Даље продирање спречавала је једна капија. Кључ је био у брави. Одкључа, прекорачи мало предворје и нађе се на улици. Било је јутро. Празне улице; тек један Кинез отвараше своју радњу.

Бледа, заморена наслони се к зиду да се мало прибере. Још није била сигурна да је се избавила од оног жутог ђавола и његових слугу.

Напред, само напред!

Наједном чује убрзане кораке. Ву-Паj је сигурно приметио њено бегство и послао за њом гониtеље. У њеном страху претрчи на другу страну пута, ослови једног случајно пролазећег младића.

— Преклињем вас, помози те ми!

— Шта се десило? —

— Молим вас, помози те ми. Заробили су ме у једној кинеску чајану; незнам у опште колико времена су ме тамо држали. Пуким случајем одбегла сам. Она 2 човека гоне ме, да ме силом врате. Не остављајте ме саму! —

Младић је зачуђен био. Није знао шта има то све да значи. Био је запослен у једној техничкој фабрици, још непознат у Њујорку, а о кинамали мало је што чуо.

— Пођите самном! на раскршћу улице наћи ћемо полицајца, коме можете све испричати. —

— Не, не! Ви неможете појмити, колико су моћни ови Кинези. Пре би нас убили, него што би дозволили да се открије њихова тајна. И сувише много знам о њима.

— Шта је то, шта ви знате? —

— Тамо је пећина опијума. Тајни састанак свију несрећника, који су подлегли страсти опијума. А Ву-Паj, поседник те мрачне, злогласне пећине користи се на најподлији начин. —

Док је млада девојка узрујано причала, младић је премишљао, шта да ради са њом. Најзад се реши и поведе је собом. Без приговора пошла је. Одвео је у свој стан. Зготовио јој чај и постељу да прилегне и рекао јој да га чека до вечери, када ће се вратити по довршеном послу. Сад нема времена, мора се журити, јер је одоцнио више од једног часа.

Једнога дана јавио се у редакцији »Пиктур Ворлд«-а један гласник и жѐлео је говорити са Мр. Брестоном. Да би брже дошао до свемоћног редактера, нагласно је да долази од »Естеле«.

Мр. Брестон га одмах прими.

— Донео сам вам једно писмо Мр. Брестон и чекам на одговор. —

Мр. Брестон отвори писмо и прочита га.

— Драги Пријатељу!

Ви ћете ради мене бити забринути. Није моја кривица, што сам тако дуго морала ћутати. Да сам и најмање могла слутити, шта ме очекује у кина-мали, прихватила би била ваше опомене. Моје су студије тако испрпне, да би слободно могла одиграти улогу, коју ми је један млади драматург посветио. Али тај план је сад неизвршив. Нашла сам већу срећу, него што сам сањати могла. Причала сам вам приликом нашег последњег састанка о мом разочарењу у животу. Данас вам искрено признајем све. Волела сам једног човека, који ме је преварио. Који је недостојан био мојих осећаја. Онда сам јасно прозрела, да слава и богатство не сачињавају срећу. Гонило ме да

(Наставак на 12-тој страни)

ФИЛМСКИ КОНКУРС „НЕДЕЉНИХ ИЛУСТРАЦИЈА"

29 Мирко Ожанић, 20 год., коса кестењаста, очи граорасте, вис. 176, Дубровник.

30 Зага Рајковић, 20 год., очи и коса кестењасте, вис. 175, Вршац.

31 Иво Арминус, 26 год., коса кестењаста, очи шарено-плаве, вис. 178, Бела Црква.

32 Г-ђица Ли, 19 год., коса кестењаста, очи црне, вис. 170, Крушевац.

33 Илија Живковић, 19 год., коса и очи црне, вис. 178, Черевић (Срем)

34 Н. Н., 19 год., очи зелене, коса црна, вис. 157, Београд.

35 Светислав Стајић, 18 год., очи плаве, коса плаво смеђа, вис. 174, Сарајево.

36 Емилија Алексићев, 16 год., коса кестењаста, очи сиво зелене, вис. 163, Панчево.

37 »Пик«, 26 год., очи грао зелене, коса кестењаста, вис. средња, Београд.

НАШ ФИЛМСКИ РЕЖИСЕР
(Наставак са треће стране).

јери—Филм" *„Угашени пламен"*; затим серију детективских сижеа за „Беамштет Филм": *„Џепарош"*, *„Лажни играч"*, *„Црвени плакат"* *„Гувернер смрти* и т. д.

*

Да би, пак, убрзали наш конкурс, а с обзиром на велики број примљених фотографија, уредништво „Недељних Илуструација" почев од овог броја доносиће стално по 9 фотографија филмских кандидата, у место 4, као до сад. Међутим, уредништво ће и даље примати фотографије нових кандидата, све док се не објави да се конкурс закључује. Уз фотографију треба ставити марку од дин 3 — за повратак исте по завршетку конкурса. У исто време саопштавамо, да се неће никоме враћати фотографија натраг пре него што се конкурс закључи.

Атеље „Зрак"
до „ЛОНДОНА"

врши специјално снимања
Модерних ФОТОГРАФИЈА
ЗА ФИЛМСКИ КОНКУРС

Љубавна прича или Павле и Жанета

Бавио сам се у Паризу. Имао сам задовољство присуствовати на ручку у кругу најпознатијих претставника литерарног света. Мој сусед био је присни пријатељ почившег Амфонса Алес-а. Природно је да је и о њему говорено, о томе великом француском хумористи.

Поред многобројних анегдота из његовог живота, каже му мој сусед, највише ме је занимала она, коју је и сам Алес најрадије у друштву причао

Ево је:

Кад је Жанета први пут изневерила мужа, запита је он:

— Зашто си ме изневерила са тим човеком?

— Што је леп!

Павле сместа отрчи у један завод за улепшавање. Кад је изашао све је било у реду; коса, ноктн, тен и бркови. Павле се од једном претворио у најлепшег човека.

Када се појавио пред Жанетом она обвије руке око његова врата и узвикне:

— Навек ћу те волети! —

Били су срећни.

*

Када је Жанета по други пут изневерила мужа, запита је он:

— Зашто си ме изневерила са тим човеком? —

— Јер је снажан човек! —

Павле похита једном гимнастичару. Током кратког времена постигао је леп успех у сваковрсном спорту. Мишићи су му се оснажили као једном хрвачу.

На једном хрвању обори најјачег човека Париза. Жанета кад је то видела, баци му се око врата и узвикну:

— Увек ћу те волети! —

Били су срећни.

*

Кад је Жанета по трећи пут изневерила мужа, запита је он:

— Зашто си ме изневерила са тим човеком? —

Жанета одговори:

— Јер је богат! —

Још истог дана затвори се Павле у свој кабинет. Целу ноћ је радио на једном проналаску. Зором је био готов. Пронашао је једну техничку новост. Продао је једном америчанском друштву за 10 милиона долара Када је новац показао Женети, загрли га она с узвиком:

— Увек ћу те волети! —

Били су срећни

*

Када је Жанета изневерила мужа по четврти . . ., четрдесети . . . ., четирстотинити . . . ., четирхиљадити . . . . пут, запита је он:

— Зашто си ме изневерила са тим човеком?

— Јер је убица!

Павле стави руку у џеп, извади револвер и једним метком убије Жанету

Може се са неком вероватношћу претпоставити, да је од тога часа Жанета престала изневеравати мужа.

КО ЈЕ БИО СРЕЋАН?

Г-ђица Смиља Теодосијевић из Вршца добила је Божићну Награду „Недељних Илустрација"

Од г-ђице Смиље Теодосијевић, наше младе читатељке из Вршца примили смо извештај да она поседује број који је добио нашу „Божићну Награду". За доказ г-ђица Теодосијевић приложила је лист на коме је било исписано: „Овај број добија Божићну награду "Недељних Илустрација". По пријему овога, уредништво је одмах известило јувелирску радњу Милана Т. Стефановића, која је оваје поклон даровала, и награда је била одмах испослана срећној г-ђици Теодосијевић, и то једна оваква сребрна ваза за цвеће:

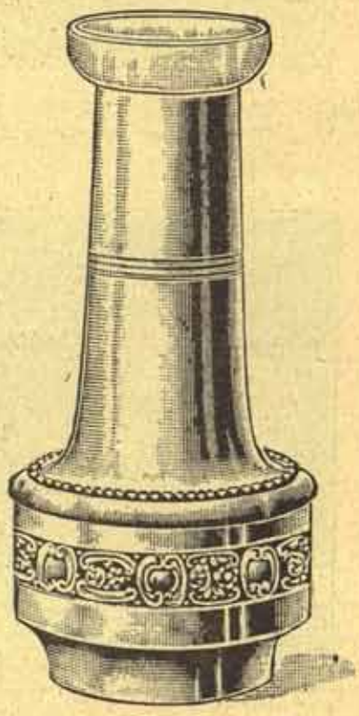

Очи
Усне
Обрве
Фризура
Минђуше

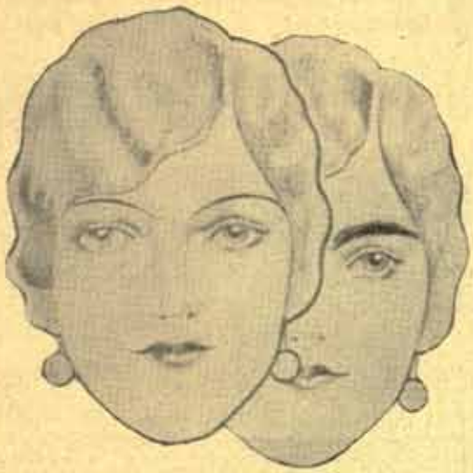

ОЧИ, АХ те очи, што заносе човека и што га варају... за њихов добар изглед данас се препоручује мала количина фарбе.

Тек да се оцртају по ивицама капака, и да се помоћу појачаних трепавица заоштри поглед, који ће умети да се пласира тамо где треба. Очи су се некад много сенчиле, а то мењање је прелазило у несумњиву црну боју. Али тада није изостајало објашњење зашто је таква мода била потребна. Од прилике, као што и ми чинимо овога пута.

АКО ХОЋЕТЕ да вам глава добије свечан изглед, не изостављајте „висећи украс" са ушију. Ваше лице с украсом од минђуша, створиће пријатност да вас гледају. Па како вама то не смета, зар не, — не одбацујте ону практичну ствар.

ЈЕСТЕ ЛИ кадгод обраћали пажњу на обрве? — Нисте! Каква штета! Међутим, обрве значе много за изглед вашег лица! Ви, може бити, нисте никад ни помишљали да од неколико поређаних длачица изнад ваших очију зависи, да ли ће ваш изглед бити — млађи или старији. А то је, понекад, тако важна ствар! Данашња мода открила је ту тајну која ће многима угодити, тим пре, што је обрве дотерати — лака ствар. Већ је доказано, да запуштене обрве чине жену старијом него што је. Управо... танке а дугачке обрве чине жену млађом. Погледајте само ове слике — разлика је велика: једна иста личност очевидно изгледа млађа с танким обрвама. Од сада, због тога, један дамен-фризер, поред маникирања, ондулирања, фризирања, масирања и др., имаће још један посао више: да подбријава — обрве.

УСНЕ ТРЕБА да опомињу на пољубац. Због тога се оне дотерују на свој специјалан начин, да маме и да узнемирују. „Руж" у томе послу игра главну улогу, и зато је добар „руж" из дана у дан све скупљи. За усне данас важи ово правило: што већа уста, то ваља тање обележити усне, и обратно. Увек, пак, у облику као што слике приказују.

КАКО ДА се фризирате? Ако хоћете по моди, онда се управљајте према моделима на овој страни. То је права данашња мода. Међутим, не бирајте фризуру која вам се допада, већ ону која би вам најбоље одговарала.

Одговори на нашу другу анкету

Какав вам се мушкарац највише допада?

Најбољи одговор добија награду: **један брилијантски прстен** у вредности 5.000 динара, поклон познате београдске јувелирске радње **Милан Т. Стефановић.**

— Одговоре (што краће) слати Уредништву „Недељних Илустрација", Краља Александра ул. бр. 10. Београд, са ознаком за „анкету".

ОДГОВОР БР. 109.

Мушкарац строг, али не и груб; темпераментан али не и — перверзан.

Ниш *Ж. Н.*

ОДГОВОР БР. 110.

Мушкарац који се мора свакој жени допасти, али поред свега тога да је веран оној коју воли.

Земун *Н. Н.*

ОДГОВОР БР. 111.

Прави мушкарац: здрав и душом и телом а дорастао мојој души и моме телу. Драган кога волим, а и он ме страсно љуби.

Београд *Драгана*

ОДГОВОР БР. 112.

Највеше ми се допада мушкарац који је здрав, искрен и вредан; који за своју љубав жртвује све, а за српство и своју љубав.

Сомбор *Софија Рајић*

ОДГОВОР БР. 113.

Највише ми се допада мушкарац који не мисли о себи боље него што треба.

Прокупље *Шими*

ОДГОВОР БР. 114.

Онај који ће заслужити у правом смислу име: добар муж и ваљан друг.

Сека

Који ми ласка и који ме воли у браку као и пре брака.

Прокупље *Полимка*

ОДГОВОР БР. 115.

Човек светлог карактера, чврсте воље, који ће бити у стању да ме вечно прати по трновитом путу данашњег живота.

Вел. Кикинда *Анђа*

ОДГОВОР БР. 116.

Каквог ја замишљам. Да је искрен муж и да поштује своју жену.

Београд *Кристина*

ОДГОВОР БР. 117.

Допада ми се мушкарац који ми не гледа ноге — већ лице.

Сарајево *Ружица*

ОДГОВОР БР. 118.

Допада ми се мушкарац покрај кога се жена може сасвим склоњена осећати; који разуме борбу за опстанак као циљ живота, а у жени избор своје љубави.

Сарајево *Соња Георгијевић*

ОДГОВОР БР. 119.

Онај чија би воља и осећаји били највећа накнада и радост, и најлепша утеха за изгубљене девојачке снове.

Ниш *Вукосава*

ОДГОВОР БР. 120.

Онај, кога би својим бићем могла потпуно задовољити, у свакој прилици.

Ужице *Стамена*

ОДГОВОР БР. 121.

Ни једна девојка не може бити љубљена од свих младића, нити она може све љубити. Зато при избору треба човек бити опрезан и уочљив. Што се тиче мене, волим и допада ми се онај младић који је поштен син, добар брат и у коме гледам будућег доброг и искреног супруга.

Врање *Рада*

ОДГОВОР БР. 122.

Највише ми се допада онај мушкарац који би задобио моје симпатије племенитошћу и лепотом своје душе, и који би наведене врлине посветио будућем срећном животу, а које би не само мене усрећиле, већ и њега.

Зеница *Црно око*

ОДГОВОР БР. 123.

Мушкарац који може да воли као мајка своје чедо.

Београд *Чедо*

ОДГОВОР БР. 124.

Јак као таласи нашег плавог мора, љубак као драгана.

Београд *Бранка*

ОДГОВОР БР. 125.

Највише ми се допада онај мушкарац „који за љубав живот губи а умире када љуби.

Београд *Љиљана*

ОДГОВОР БР. 126.

Мушкарац под чијим се погледом уобичајена лаж на женским уснама, претвара у истину.

Шумадинка

ОДГОВОР БР. 126.

Волим мушкарца који увек остаје господар задате речи и љуби ме увек жарко као и ја њега.

Београд *Симка*

ОДГОВОР БР. 127.

Човек чије би се осећање и жеље слагале у потпуности са мојим.

Алексинац *И.*

ОДГОВОР БР. 128.

Допадају нам се мушкарци без разлике који, када у недостатку играча дођу да нас ангажују за игру.

Панчево *Три панчевке*

ОДГОВОР БР. 129.

Чије се жеље и осећаји слажу са мојим осећајима, и који уме својим осећајима да задовољи не само мене већ и себе.

Скопље *Зази*

ОДГОВОР БР. 130.

Допада ми се онај мушкарац који свим својим особинама и мислима одговара мени, јер само у том случају можемо обоје бити срећни.

Београд *Мими*

ОДГОВОР БР. 131.

Онај мушкарац који садржи све особине правог мушкарца; мушкарац у коме би нашла свога заштитника и господара.

Београд *В. Ј.*

ОДГОВОР БР. 132.

Онај који би могао да оствари сан једне жене о човеку.

Београд *Јанићева*

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести **зуба** и **уста**
Београд, Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

БИБЛИОТЕКА
ГРАДА БЕОГРАДА

Прилагођавање у Холивуду.

ЕМИЛ ЈАНИНГС И ГУСИ ХОЛ, КОЈИ СУ ОД ПРЕ КРАТКОГ ВРЕМЕНА АНГАЖОВАНИ ЗА АМЕРИЧКИ ФИЛМ, ЗА КОЈИ ВЕЋ У ВЕЛИКО ИГРАЈУ, ЗА КРАТКО ВРЕМЕ ПРИЛАГОДИЛИ СУ ЖИВОТУ КОЈИ СЕ ПРОВОДИ У ЗЕМЉИ СНОВА — ХОЛИВУДУ.

Бр. инвентара Н 1913

ФИЛМ

О будућности фаталне жене

Има једна нелогична појава, коју су свакако многи љубитељи филма већ приметили, а то је мржња публике према глумицама, које играју фаталне жене. Ма како се ми дивили игри једне такве глумице, чија интерпретација може бити савршена, а можда баш и због тога, код нас се никад не појављује симпатија према тим женама. Једино јунакиње успевају да се у нашој меморији задрже као каква пријатна слика. Напротив фаталне жене брзо ишчезавају и у нама инстиктивно изазивају одвратност, која се често пута не да ничем оправдати. Јер те исте глумице, које по команди остају највеће неваљалице, у свом приватном животу могу бити исто тако добре и верне жене као и њихове супарнице на филму. Али и поред свега тога, фаталне жене чине на нас такав утисак да ми не можемо ни да замислимо боље него што се на филму појављује. Као последица те неоправдане мржње, имена фаталних жена брзо се метају у филмским аналима. Некада су биле чувене глумице Теда Бара, Валеска Сарат, Луиза Глаум, Вирџинија Персон, али се данас више не спомињу. Њих је упропастила њихова улога, коју су оне са толико воље и способности играле. И отуда се долази до малог парадоксалног закључка: у колико играју у толико их публика више мрзи! Међутим имена Мери Пикфорд, сестара Гиш, Бети Балфур и других „наивки" остаће вечито овенчана славом.

Исти случај се дешава и на позорници, где публика по који пут вређа и гађа разним предметима несретног „издајника". Једном приликом некакав „вилен" из комада, рекао је публици која се сакупила на излазу да га извижди.

— Будите разумни, да ја нисам отео јунакињу, први љубавник не би могао да је спасе.

Трагедија фаталних жена није дакле у непријатном завршетку филма, већ она после долази. Па ипак и ту има изузетака. Пола Негри игра такође фаталне жене. Готово увек она ради на супрот ономе што је добро и навлачи на своју околину велике несреће. Али Пола Негри игра тип пасионираног жене, која у души није покварена. Зло није у њој већ изнад ње и управља њоме и противу њене воље, па отуда она не изазива толику мржњу на себе. Несумњиво је ипак да Пола Негри не ужива ни из далека оне симпатије које би иначе имала када би променила врсту својих улога. Може се без претеривања рећи да је у свакој сали где се њени филмови дају, половина публике противу ње.

Ретке су оне глумице које су благовремено увиделе да пут којим иду фаталне жене не води правој слави. Једна од њих је Норма Талмаџ. Она је у почетку своје каријере играла „вампове" али се на време отргла. То није било случајно већ, као што се види из следећег писма, она је била чврсто решена да раскине са дотадашњим својим улогама. У одговору на понуду за један нови филм Норма пише свом директору:

„Решена сам да не примим ту улогу. И сувише личи на ону што сам прошли пут играла. Свакако она садржи многе лепе изливе пасије, али ја се сећам како сам се згрозила на саму себе, видевши се у свом последњем филму. Изгледало ми је да се никад више нећу моћи ослободити оних ружних осећања која сам на платну изражавала... Не рачунајте дакле на мене већ боље изаберите за моју скромну личност макар какву безначајну улогу, али која ће учинити да се публика било смеје било плаче али да не може никад да ме мрзи".

Али док је Норма Талмаџ успела да се спасе сигурне пропасти, показавши се одличан психолог, дотле друге, мање сретне од ње, падају као жртва своје властите игре а њихове се звезде тако неправично и тако рано гасе.

Последњи снимак Џеки Кугана (види чланак Нови Џеки Куган на 16 страни).

Мисли које треба прочитати јер нису баналне.

Ко жели да се освети људима — постаје проводаџија.

Све се у животу понавља само прва љубав не.

Женско је срце као фуруна: треба увек дометати да се не угаси.

Удовац који се поново ожени, није заслужио да му прва жена умре.

Често пута код љубазнице најнепријатнија ствар је — верност.

Врло мало жена унистини носе име човека коме припадају.

Удовица личи на свећу која је већ горела: лакше се пали но цела свећа.

Данас је модерно од брака правити епизоду живота.

У љубави је премијера — главна проба.

У буџету љубави човек попуњава дефицит.

Права љубав није нема: она увек проговара са: »мама«.

Многи људи, као ситни трговци, све што имају мењу у — излог.

Мужеви имају само једног непријатеља: он се зове домаћи пријатељ.

Живот жене састављен је у три дела: сневање о љубави, вежбање о љубави и жаљење за изгубљеном љубави.

Љубав је вечита загонетна. Прво се не зна кад се љуби, затим: зашто се љуби; онда: докле се љуби, и најзад, зашто се више не љуби.

Скромност је најлепши цвет за жену. Па ипак, то цвеће није у моди.

Тренутак опасности показује да ли човек има какву врлину или не.

Жена влада светом, а човек је увек њен поданик.

Ко жели да ухвати јегуљу за реп и жену за реч, тај у напред може знати да неће имати ништа у рукама.

ТАМО И АМО

Модерна жена у оклопу.

Америчанске филмске звезде одликују се својом фантастичном ношњом. Оне се, управо, носе, како хоће. Не може се рећи да подражавају туђу моду, већ, напротив, оне је креирају у великом стилу. Ова америчка филмска звезда креирала је нову моду са британским појасом. И не може се рећи, да њена креација није интересантна.

Како смо провели нову годину?

Када је куцнуо дванаести час, он је у ствари припадао загрљају. Уз загрљај је следила чаша. Срце је закуцало мало више и лепа помисао је прелетала као дим од цигарете... од стола до стола... Један лак осмејак изражавао је у томе тренутку веру у будућност... Међутим, у томе тренутку грунуо је „џаз", и свет није више био озбиљан...

Нова партнерка

У једном од прошлих бројева донели смо вест да је Чарло Чаплин за своју нову партнерку изабрао Мерву Кенеди, одличну другарицу његове жене Лите

Чарла Чаплина.

Греј са којом се недавно развео. На овом месту доносимо њен снимак, јер налазимо да ју је вредно видети.

Тренирање у леду.

(слика лево)

Једна Американка која намерава да ове године преплива Ла Манш, снажи се предходно купањем у леду.

Једна омиљена модна маска.

(слика десно)

Египћанка је омиљена модна маска на костимираним забавама у овој сезони.

ДРУГИМ ПУТЕМ
Свршетак са 4-те стране

напустим дотадашњи живот. Морала сам страховиту школу проћи да нађем оно, што ми унапред суђено било. Немојте ми се ругати, кад вам признам да сам заволела једног скромног, обичног човека и венчала се њиме.

Он незна ко сам ја, нити ме је икад питао о мојој прошлости. Он је задовољан да ме воле, а ја њега. Живимо у једном малом, скромном стану и потпуно смо срећни. Мој живот има сад циља и смисла и неће се ничим променити. Ово вам пишем да не би се и даље бринули због мене. Посетите моју мајку и саопштите јој моју тајну. Нека се задовољи да јој је ћерка срећна. Поздравите је искрено и незаборавите сасвим вашу благодарну

Естелу. —

Мр. Брестон запита поштоношу.

— Знате ли где станује дама, која вам је дала ово писмо? —

— На жалост, не знам. —

— Онда је поздравите и реците јој да ћу њену жељу испунити. —

Породични живот Ескима.

Код њих није ишчезла љубав према породици у којој весело жагоре малишани.

Има држава у којима је уобичајено да брачни живот остаје без потомака, или у најбољем случају ограничава се на један мали број од једног до два потомка. Шта више јавно се дају упутства за сузбијање потомства. Јасан је то доказ да је ишчезла љубав према породици у којој весело жагоре малишани.

Сасвим је, међутим, то обратно код Ескима, тамо на највишем врху севера. Не постоји разлика, да ли је мушко или женско дете. Ескими са највећом радошћу очекују долазак новог грађана. Млада мајка не меће дете у колевку, него га носи испод одела на грудима. Греје га својим телом и топлом одећом од коже дивље звери. Жена свагда дочекује мужа на прагу кад се овај враћа с лова. Пружа му одојче да га милује и он притискује свој нос на одојчев. То је њихов поздрав нежности. Не мари ништа да са топлих мајчиних груди, лежи наг на очевим рукама у хладноћи од 30 до 40 гради.

Ескими су убеђени да деца доносе срећу у породични дом. Удовица са много деце ужива високо поштовање и радо се таквим жене добри ловци, који могу издржавати многобројну породицу.

Види се да тај примитивни народ воли децу и брине се за свој подмладак. Мало је необично, како млада мати опроба одојче да ли је здраво. Држи му под нос перо са жаром да из вриска установи стање здравља. Увери се да је здраво, одмах ступи у додир са познаницима, који исто имају деце и споразуму се да буду пар када одрасту.

Једна одлика васпитавања лежи у томе, што деца уче по вољи, само ако су томе наклоњена. Дакле, без икаквог силења. Мали дечаци уче певати и играти и суделују при свечаностима са родитељима, особито при слави рађања сунца, после дуготрајне поларне ноћи. Девојчице певају у кору. Њина је дужност да науче песме које воли њен вереник, односно, које је он спевао. Дечје играчке су веома примитивне. Мушкарци су задовољни једним бубњом (кожа превучена преко оквира) а девојке са лутком од коже. Тако једноставним играчкама веселе се малишани у заједничкој забави. Нечувен би био случај да дође до размирице, још мање до туче међу њима.

И дечаци баве се ловом. Већ у младим годинама добију ловачко оружје: једну стрелу, с којом ловe морске псе, китове и птице. Уче управљати лаким чуном од коже и да терају саонице псећом запрегом. За ово треба велика вештина, јер морају знати добро гађати. Бич је од плетене коже и 5—6 метара дугачак. Њиме морају знати погодити оног пса, који би сустао. Затим долази вежбање у зидању куће. Сваки мора прво подићи неколико кућа за пробу. Тек потом може зготовити свој дом у који ће увести своју будућу жену.

Девојчице се од малена уче шивењу. Иглом од костију оне везу зготовљеним концем хаљине од коже за своје лутке. Доцније шију шатор, а у 16 и 17 год. праве себи одело. Кад ово доврше очекују младожењу.

Младожења може доћи по невесту пошто предходно улови једног медведа. Услов код Ескима који хоће да се ожене гласи: Прво медвед па онда девојка.

Аугуст снажни.

Аугуст, снажни, био је широм света познати краљ Пољске и Саксоније. О њему се много прича. Кроника је забележила безброј његових дела. Тако је забележено, да је имао не мање, већ 700 жена, а грофица од Бајрајта спомиње у њеним дуста поузданим мемоарима да је најснажнији човек имао 354 незаконитих наследника.

Од поменутог броја својих пријатељица изабрао би 12 којима је обраћао нарочиту пажњу. Прича се да се од ових баш ниједна није никад потужила да је краљевска љубавник занемарује. Шта више тврди кроника да је било дана, када је свима њима указивао своју наклоност.

Чудновату је имао снагу. Могао је руком преломити гвожђе, у шаци згњечити сребрњак, а зубима дићи човека у ваздух. Сличног се није могло видети ни у циркусу, нити је тако што забележила историја. Легенда каже, да је добио овакву снагу због тога, што се хранио млеком од лавице. Али то је неоснована прича.

Најзнаменитија међу његовим пријатељицама била је графица Марија Аурора Кенигсмарк. Она му је родила сина, најугледнијег од свих његових 354 потомака. То је био Морис Сас, љубавник знамените изврсне глумице Адриане Лекуврер. Њихова лепа љубав опевана је у романима и драма, а Скрибе је написао позоришно дело Адриане Лекурер. —

О грофици Кенигсмарк забележила је кроника да је била веома љупка и да је одржала своју ретку лепоту до смрти. Умрла је у 60. година.

Још пред смрт имала је безброј обожаватеља. Па и сама смрт није јој нахудила. И после годину дана остало јој је тело нетакнуто. Пружало је призор једне лепе жене, која мирно спава. Она је била најдражеснији самртник, који се икад видео.

У палати „ЛУКСОР" I спрат Балканска ул. бр. 8. - отворен је:

ЛЕА КОЗМЕТИКА

где једна у иностранству дипломирана козметичарка са пуном гаранцијом отклања сваки недостатак лепоте као: пеге, брадавице, кожне пукотине, флеке даласност и т. д. регулисава правилну масовну коже, врши разне масаже лица и разноврсна неговања тела за добијање виткости и т. д. Нарочито справљање средстава за негу за сваки случај посебице. Припремање лица и деколтаже за балове, позоришта и разне сличне изласке.

Умерене цене. **Абонман.**

Уснице као жиг за писма.

Америка земља чудеса и невероватних истина, лиферовала је још један проналазак. Управо Американке су измислиле нов жиг за писма: уснице. Непотребно је нарочито напомињати да се овај жиг употребљује само за писма љубавне садржине. Иначе, овај жиг се ставља на врло прост начин: док је црвени восак још доста течан усне се укваше, напуче и притисну поврх воска, као када се некоме даје пољубац.

Још нешто ново.

Угађа се дамама колико се год може. Неко је, ево, измислио ову ташну која има огледалце с поља, удешено тако да се извлачи помоћу једне ручице.

Шта мислите — човек или жена?

Без нашег објашњења ви би сте, драги читаоци, веровали, да овај снимак представља праву даму. Међутим ово је дама само по изгледу, али не и по садржини. Њу представља чувени амерички дамен-имитатор Барбет, који је у стању да вас потпуно убеди у оно што није, па чак и да вам исо каква жена заголица мушке осећаје.

Чарла је оставила жена.

Као код многих филмских глумаца и код Чарла Чаплина није било боље. Он и госпођа му раставили су се. Она, Лита Греј, напустила је славног глумца и заједно са децом отишла је родитељима. На овој слици доносимо госпођу са својим мушкарцима.

ЈЕДАН ПРИМЕР КАКО ПЕСНИК ТРЕБА ДА ПОПУЛАРИШЕ СВОЈЕ ИМЕ

Морис Левел био је по занимању, — тако се он називао — песник. Исписао је две свеске лирских песама. Уређивао је још неке часописе, посвећене модерној лирици. Било је очевидно да његова дела нису нашла одзива у широј јавности. О томе се могао уверити по опадању његове касе. Међутим, није сачекао коначну пропаст, већ је смислио други начин.

Пре свега утврдио је да један лиричар само тако може имати успеха, ако импонира женскима. Уврстио је, дакле, у новинама оглас у коме обраћа пажњу женском свету на једног знаменитог лирског песника, 33 године старог, отмене појаве и поседника једног замка.

Разуме се да тај талентирани млади песник, крупног стаса није био нико други, већ сам Левел. А замак је се налазио у његовој фантазији.

У том огласу позвао је све даме, које би у себи осећале песничког дара да му доставе своје песме на оцену. Није пропустио нагласити да је вољан оженити се оном, која у својим песмама испољи сродност душе.

Одзив је био напросто грандиозан. Не мање до 3000 писама гомилала се на његовом столу. Жене из свих друштвених слојева похитале су да прикажу своју песничку даровитост, да чују његово мишљење.

Уроћеном му оштроумношћу одлио је неких 50 и ступио је са њима у дописивање. Затражио је одмах од сваке по 200 франака, наиме, штампарских трошкова, уверавајући их да је вредно њихове песме предати јавности. Истовремено није пропустио да се посредовањем обавештајног бироа увери о имовном стању тих 50 конкуренткиња. Изабрао је 11 и верио се са њима. Вешто је морао удесити да не дођу до сазнања. Природно је да је свака била радозната да види замак. Али Левел их је тешио тиме, да треба прво замак преоправити и снабдети. У ту сврху позајмио је од сваке колико је имала. И све су му без приговора повериле своје могућности. Ни једну није поштедео. Сакупио је тако преко 100.000 франака.

Најзад је избило дело на видело. Веренице су тужиле Левел-а и он би ухапшен. На расправи осам од њих захтевале су да се казни. Остале три, које нису само новац, већ и срце изгубиле, опростиле су му.

Занимљиво је то, да су све редом захтевале да им се песме прочитају при расправи. Суд је одбио тај захтев. Појмљиво је.

Да ли пуким случајем или, пак, намерно, суд је осудио Левела на 11 месеци затвора, — за сваку вереницу по један месец.

На расправи је једна вереница изјавила, да у пркос свему, ипак воле песника и остаје му верна, и да ће га сачекати по издржаној казни.

ФРАЊО СИРЦ,

индустријалац и резервни капетан, познати национални радник, чијом је иницијативом подигнут у Крању споменик блаженопочившем Краљу Петру.

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

Цица, Београд.

Питање: Како је боље да се састајем с човеком који ме воли: Чешће или ређе? И зашто?

Одгсаор: Боље је да се ређе виђате, јер људи у исто време воле више жена, па им ваља дати времена да се са свима редом састају. Иначе ако их ви задржавате само за себе бићете им досадни.

Утучен Војвођанин, Бел. Бечкерек.

Питање: Шта да радим и т. д..

Одговор: То што ви »поседујете« за данас не значи ништа. Питамо вас ко тога нема? Зато би вам препоручили да се обратите лекару. За месец и по дана, ако само слушате његове савете, моћи ћете да нам се похвалите, а за два месеца слободно може да буде — свадба.

Лисјена, Београд.

Питање: Када ће се жена по друштвеним правима изједначити са човеком, кад је њен ред на сваком пољу рада, за најкраће време достигао вековни рад човека?

Одговор: По нашем мишљењу жена ће у току времена уживати већа права, али та права неће је довести до потпуног изједначења с човеком. Тога не сме ни бити јер односи између човека и жене, с обзиром на њихов природни положај, морају се диференцирати у корист човека. Човек по својим физичким и умним способностима, несумњиво, предњачи. Жена га следи. Најбоље то чини »жена изузетак«, због чега вам се чини да су све жене достигле вековни рад човека.

Љупче, Београд.

Питање: Живот ми је омрзнуо и помишљам на самоубиство. Мало већи потрес и биће све свршено. Последица је разочарење у љубави. Како да добијем вољу за живот и оставим помисао на самоубиство.

Одговор: У љубави дозвољена је свака глупост, али не и глупост: одузети себи живот. Ви сте потресени па вам изгледа живот немогућ без те особе. Зато приберште се, натерајте себе на хладно размишљање, па ћете увидети, да та особа коју сте волели и коју волите, не заслужује да се узнемиравате. Пођите с уверењем да недостојни љубави, нису достојни ни жртава. Немојте дозволити да вас мисао занесе. Будите енергични и савладајте собом. После извесног времена већ ћете осећати и мислити другачије. Дакле, куражно!

ТЕША БОГОСАВЉЕВИЋ
зубни хирург
излечиће вам
све бољке у устима и зубима
за мале паре,
а на ваше
велико
задовољство.
Обратити се на
Тел. 39-46

ЧУДНОВАТИ ЉУДИ

Човек који кожом са груди покрива нос.

Ова вештина улази у ред оних продукција које код гледалаца изазивају језовитост. Растегнути овако као овај човек кожу са груди, и њоме покрити нос мало је напоран посао, који је, свакако, постигнут једном дужом тренажом.

Човек који гута свој нос.

Г. Макс Дуфек, познат комичар, толико је изврежбао своју доњу вилицу, да му је у сваком моменту врло лако прогутати свој нос. Између осталих продукција које изводи у свом програму ова му највише »пали« и он је само помоћу тога почео бивати познат.

У Америци цео свет воле и практикује спорт.

Американци су људи који веома цене спорт. Због тога се они још од малена посвећују свима спортовима. Како мушкарци тако и женскиње. На овој слици видимо младе Американке при једном спорту у шуми. Свака има по један мегафон (дозивало) помоћу кога се споразумевају на великој даљини са друговима.

Како Американци цене рекламу, шта дају за њу и какав резултат добијају од ње.

Без претеривања може се казати да данас влада највећа интересовање за филм. У истини је и појмљиво. Поред забавног има много чега и поучног. Није се чудити да филмска идустрија од дана у дан напредује. Јер не само вароши и варошице, већ скоро свако повеће место има свој властити биоскоп.

Упоредо са појављивањем једног новог филма корача и звучна реклама. Као у свему и у томе је Америка земља великих, гиганских одмера. Само Американац зна, шта значи та реч реклама те и на том пољу постоји нечувена утакмица.

Узмимо само овај случај, који се недавно одиграо:

У једном оманьем месту државе Јешингтен, када су се јутром расанили мештани, видели су на сваком углу, на сваком празном простору вароши исписано великим словима: »Позориште пете улице — пети октобар«. Неколико дана касније висиле су попречно улица велика плат на са истим натписима.

У Америци зове се сваки кинематограф театер, јер поред главног програма претставља се увек и један позоришни комад. То одговара америчанском укусу и не сме никад изостати. Можда из разлога што је кино једино уживање Американаца.

Веома је занимљиво посматрати, како недељом стоје један иза другог и стрпљиво чекају на час уласка.

У којој је мери популаран кино сведочи и та чињеница да скоро сваки кино ради од 11 до 24 часа. Беспрекидно јури пантљика преко калема, а у оркестру брује оргуља. У сваком кину мора је бити. Она је за Американце пријатна музика.

Сталну публику сачињавају сви друштвени слојеви и сваког доба. Одојчад у материнском наручју, ђаци и старији. Тамо влада закон сходног грађанина....

Али вратимо се на »Театер« пете улице. Сви су грађани сад већ знали да ће се 5. октобра отворити нов театер са 3500 седишта. Новине су доносиле свакодневно по неку новост. Час се писало о нечувеном луксузном украсу, час о огромној своти, која је утрошена за подизање зграде. Становници кварта разумели су о чему се ради. Настала је општа утакмица. Све трговине, сви прозори кућа окитили се барјацима. Цео је кварт добио изглед величанственог украса, као да се спрема дочек неком великодостојнику.

Заиста чудновата појава за једног Европејца, који би запао у овај крај. И то све због једног биоскопа, који ће за кратко време отварати своје одаје.

А на дан прве представе одушевљење је достигло врхунац. Зором већ би обзнањено да ће свако превозно средство, био то аутобус, трамвај или ауто возити публику бесплатно са ма ког краја вароши до театра.

Предвече кретали су се по варони 6 велика камиона са музиком. А кад је наступио мрак заблисташе са великих зграда рефлектори и осветлише Пету улицу и њене побочне улице.

Неописана навала. Хиљадама лица збило се пред улаз.

Највећи део није добио место. Не мари ништа. Опколили су камионе на којима је свирала музика, и свет је почео безбрижно да игра. Играло је и старо и младо до дубоко у ноћ.

Горе у ваздуху лебдио је аероплан, дивио гледаоце разним вратоломијама. Пратила га је светлост рефлектора и на њему је било исписано: »Театер Пете улице.«

Сутрадан могле су новине са задовољством утврдити, да је цела реклама коштала преко милион долара.

Нови Џеки Куган

Мали дечко, који нас је толико пута задивљавао својом невероватном игром, неће се више појављивати на платну, бар не онакав каквог смо навикли да га гледамо. Нестало је за навек његове чувене фризуре, коју је последњи пут имао у филму „Стара одела, стари пријатељи". Већ у том филму примећује се да његова фризура више не одговара његовом младићском изгледу. Јер, Џеки више није мало дете, већ читав младић, као што се то види из ове слике и то врло симпатичан младић. Џекијеви родитељи су првобитно били одлучили да га једно време удаље од филма док не доврши своје школовање, па да се после врати и ступи у ред одраслих глумаца. Али на наваљивање пријатеља они су одустали од те намере и тако ћемо имати понова прилике да се дивимо игри овог даровитог дечка. То више неће бити оно дете кога је пронашао Чарли Чаплин, са улогама које су тако често пута изазивале смех и сузе у очима гледалаца. Овога пута Џеки ће се појављивати у младићским улогама, које одговарају његовом узрасту. Судећи по његовој глумачкој способности и досадањим успесима, надамо се да ће Џеки Куган умети да се снађе у новој улози и да ће са истом срећом наставити свој филмски рад.

Историја догледа.

Доглед је први пут пронађен у Холандији 1608. године. То је била једна врста астрономског догледа, који показује предмете обрнуто.

С таквим догледом је Галилео Галилеј 1610 године опазио око Јупитера три мале звезде, за које се доцније утврдило да су то његови пратиоци (сателити-трабанти.)

Међутим, Галилеј је сам конструисао обичан доглед и са њиме је, у присуству седморице људи, чинио огите са торња цркве Св. Марка у Венецији.

Данашњи доглед постојао је већ 1645 године. Доцније се усавршавало једино сочиво.

С. Шајнесонов

КРАЉЕВСКИ ДВОРСКИ

ОПТИЧАР

БЕОГРАД

Централа: КНЕЗ МИХАЈЛОВА 5.

Телефон 24-33.

Филијала: ТЕРАЗИЈЕ 32.

Телефон 43-73.

једина специјална оптичарска радња, велики избор цвикера, наочара, лорњона у никлу, дубле и рогу. Савесна израда по лекарском рецепту. Велики избор барометра, термометра и ареометра, »Zeiss-Punktal« стакла, фотоапарате и материјал.

Сопствена радионица.

КО ЈЕ КРАЉ МОДЕ?

То је Пол Поаре. Њега су прогласили краљем моде јер је умео најбоље да угоди женама. Импозантан, крупан, оригинално одевен, он је генијалан у своме послу, јер обилује неисцрпном снагом стварања моде. На овој слици доносимо њега и његове најновије креације.

1). Кад човеку или жени, кажете да је прасе, уверићете их. Али кад им поклоните какво прасе биће вам захвални. Нова година је овој госпођици даровала једно прасе и она се није устручавала да га милује као какву бебу и да се са њим поноси. 2). Све је данас модерно па тако и пси. Овај модеран пас одликује се тиме што свакодневно у ташни своје господарице изводи у шетњу мале потомке једне необичне расе.

ТАПЕТАРОВА УДОВИЦА

од З. Шомљо-а.

Кроз мали прозор, замрачен прекривеном прашином једва је продирао јесењи сунчани зрак. У кућу на малом огњишту охлађено, засушено туткало. Рђав знак, кад је у радионици хладно. То значи да мирује посао. Мало даље две фотеље и један диван. Из овог вири кроз похабану навлаку вуна.

Управо, мајстор Мата био је по занимању столар, али оскудна времена нагонила су га да се по потреби прихвати и тапетарског посла. Онако, више узгред, јер тај занат налаже знања. А мајстор Мата није био прост занатлија. Са много знања и вештине радио је он у једној фабрици, али тешка времена, беспослица је и њега захватила, када је фабрика обуставила рад. Био је просвећен занатлија. Премишљао је шта ће с њиме бити у овом добу беспослице. Па тек са његовом Јулком, коју је од срца волео и којом се верио. Али како да се жени, кад не може ни за себе доста да заради, нити за кирију. А где је тек свечано одело? Ваљда неће тако одрпан изићи пред попа!

Размишљао је. Мучило га је што није могао одржати Јулки задату реч. Али шта може он зато, кад нема рада, кад људи немају новаца нити поверења према овако сиромашном занатлији.

Одједном му паде поглед на похабани диван. И тај посао примио је чисто из неког поштовања. Наплатиће на њему. Не чини ништа!

Почео је скидати подерану навлаку. Вуна је избила а он се све више загрејавао у раду. Паде му на ум млада удовица, која му је дала диван да га обнови. Нема ни годину дана одкад јој је муж умро. И он је био некад тапетар. У она лепа, стара времена. Пропио се; од тога је и умро. Мислио је у себи; из сажаљења оправиће тај дрмусави диван. Најзад ради га за удовицу једног бившег колеге. Можда ће покојни погледати са висине, када га буде однео кући и благодарно га поздравити. Па онда, и удовица је нешто. Лепа је и доста млада. Радо би јој многи чинили услуге. Тргао се! Не доликује му та лакомисленост. Шта би на то казала Јулка, кад би дознала да његове мисли бораве код друге жене!

Раскидао је раздерану навлаку и вадио је вуну. Одједном наиђе на један замотуљак. Хеј, шта може у њему бити? Размота га. Престравио се. Било је новца у њему. Не мало! Хиљаде! Ово није шала!

Застао је даљи рад, а и куцај срца. Хеј, да је то његова својина, могао би се макар одмах сутра дан венчати. Доста би било и за његово одело, а и за Јулку по нешто...

Па како да није његова својина! Он је нашао новац. Да није разголитио тај дотрајан диван, никад неби дошао на видело тај новац. Његов је, он га је нашао! Свршено!

Даље није могао размишљати. У томе, отворе се врата и на степеницама појави се лепа Јулка. Једва га је поздравила. Укочила се, видевши у Матиним рукама хиљадарке. Дуго је трајало док је убедио, како се десило.

Када се мало прибрала гордо рече:

— Сад Мато побрини се за списе. А ја ћу још данас купити један зимски капут.

— Зашто? — примети Мата — имаш ти зимски капут, добар ти је тај!

Јулка га чудно погледа.

— Али бунду још немам! Њу ја хоћу да купим!

Мата се разљути.

— Како, ти би туђим новцем себи купила бунду?

— Како туђ новац? Наш је. Ми смо га нашли!

Мати се сад отворе очи. Видео је ову суетну девојку, којој је прва брига при ступању у брак да се огледа на отмене даме, да трчкара по сокацима у бунди, док би се он зачојио у радионици...

Изви се:

— Дакле Јулка, рђаво си рачунала. Од овог новца нема бунде! То није твој новац Јулка, нити мој! Однећу га оном, чији је. Био би злочин кад би га притајили.

Јулка се онесвести. Али само за трен ока и охоло одговори:

— Кад је тако, онда бог с тобом! Нећу бити ја твоја жена!

— Па и нећеш бити! — рече Мата оштро и лагано притвори врата за очајном девојком.

Замотао је опет новац као што је и био. У визији појавила му се млада удовица. Како је љупка! Није сувише млада, али жена на свом месту. Баш би била за мене! И тако је од истог заната. Остаће и даље. Овога пута неће муж попити целу зараду...

Једна јединствена уметница

Реч је о Карол Демстер. Она ужива глас уметнице, која се врло много одудара од осталих својих колегиница. И то је мишљење сасвим оправдано. Ево неколико примера: Не пуши. Нема свој ауто. Нема своју кућу у Холивуду. Никад се не шминка ван студија. Не употребљује позоришне изразе. Њене тоалете не само што не стварају сензације већ су чак врло старомодне и скромне. Најзад, Карол Демстер никад не посећује холивудске кабарѐте!

Доиста ретка уметница!

Песак који пева.

У извесним пределима простране пустиње Сахаре, који су покривени финим врелим песком, чују се често врло хармонични и мелодични звуци, слични певању у даљини. То обично бива када осредњи поветарац подигне вихоре од песка и почне стварати од њих тако зване „пешчане трубе".

Сличне мелодије чуле су се у Египту. Затим путници су слушали северно од Синаје као да у даљини потмуло звоне звона.

Наука још није научно разјаснила тај феномен, али је дала ово објашњење: на таквим местима налазе се излокане стене, које појачавају звук као какве кутије — резонатори. Одјек звука од тих стена ствара и појачава по неколико стотина пута јачину звукова створених песком у покрету.

Тако изгледа да песак пева.

ЗУБЕ намешта у злату, платини и каучуку, лечи, пломбира и вади без бола најсолидније и најјефтиније

ЗУБНИ ЛЕКАР

Христина Орлушић

Дечанска улица број 7. I. спрат од 9—12 и 3—6 -:- Недељом и празником од 10—12.

Преглед бесплатан. Гаранција 14-годишњи исправан рад.

Париске новитете доносе само

Трошевић Јанковић

КНЕЗ МИХ. 11 БЕОГРАД

Тел. 30-23

Вежбајте се! Јер

6. фебруара т. г. биraће се београдска КРАЉИЦА ЧАРЛСТОНА и првак Београда у истој игри.

Почетак у 3 часа по подне у новој зимској дворани ресторана „Кларицеса".

Пријаве и информације свакога дана у Уредништву „Недељних Илустрација", Краља Александра бр. 10 (Батал Џамија) или преко телефона бр. 26-91. Уписнина за учешће у избору дин. 50.— од особе. Играчи и играчице могу учествовати соло и по паровима.

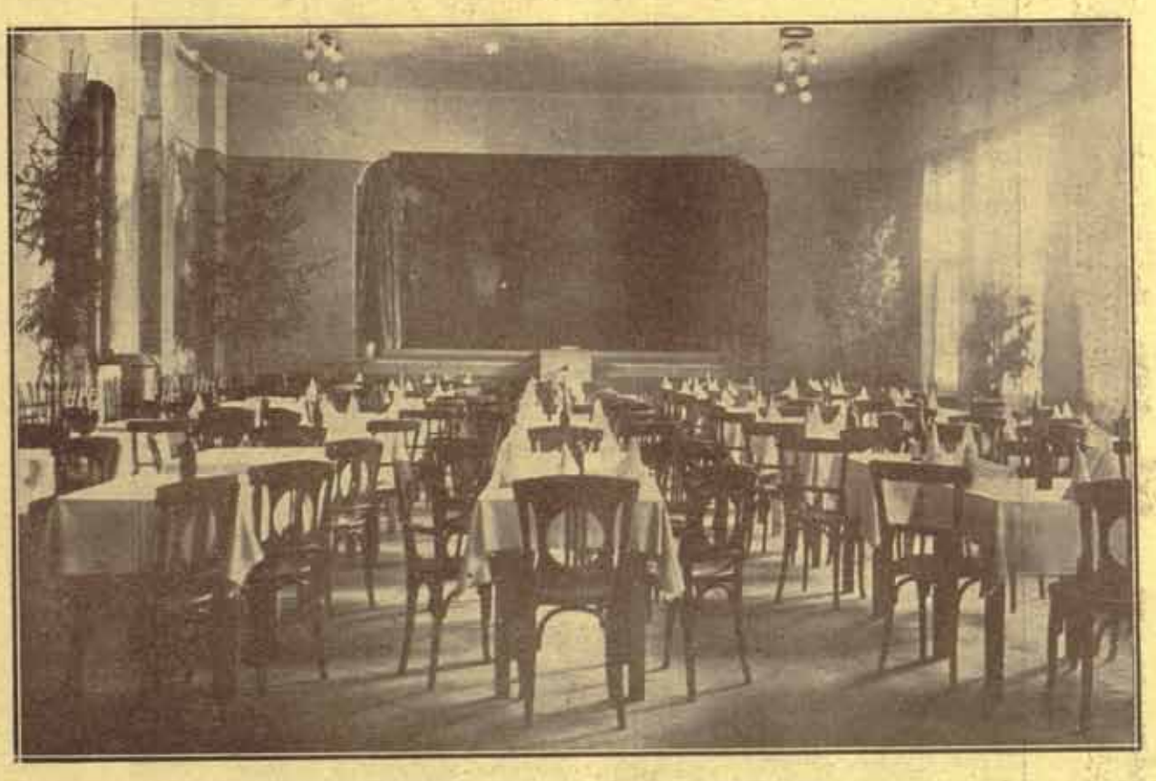

Нова велика дворана ресторана „Кларицеса" на Теразијама, у којој ће се 6. фебруара 1927. год. обавити избор краљице чарлстона.

Свира џаз. — Улазна цена за гледаоце 15 и 20 динара од особе. Столови се могу резервисати раније.

НАГРАДЕ: Краљица чарлстона добија брилијантски колије а првак Београда скупоцену сребрну табакеру, коју је поклонила позната београдска јувелирска радња **Милан Т. Стефановић.** Поред ових биће два наградна пара: први и други.

Жири је састављен из следећих личности: г. г. Фроман, балет-мајстор Народног Позоришта, Петар Стојић, дипломирани наставник модерних игара, г-ђа Шматкова, чланица балета Народног Позоришта, г. г. Предраг Милојевић, сарадник „Политике" и Војин Ђорђевић, уредник „Недељ. Илустрација".

Упис је почео и трајаће до 5. фебруара. **После избора приредиће се игранка.**

Слика која је за један дан постала чувена: портре немачке филмске уметнице Лили Дамите, дело француског сликара Донжена, које је побудило читаву сензацију на великој јесењој изложби у Паризу.

За власништво листа и штампарију „Привредни Преглед" *Драг. Вучићевић*, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година Ш. Број 4.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Краља Александра 10.
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 30. јануара 1927.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

Нова љубимица Београда: филмска дива Дорис Кењон.

Вежбајте се!

Јер

6. фебруара т. г. биraће се београдска КРАЉИЦА ЧАРЛСТОНА и првак Београда у истој игри.

Почетак у 3 часа по подне у новој зимској дворани ресторана „Кларицеса".

Пријаве и информације свакога дана у уредништву „Недељних Илустрација", Краља Александра бр. 10 (Батал Џамија) или преко телефона бр. 26-91.
Уписнина за учешће у избору дин. 50.— од особе.
Играчи и играчице могу учествовати соло и по паровима.

Нова велика дворана ресторана „Кларицеса" на Теразијама, којој ће се 6. фебруара 1927. год. извршити избор краљице чарлстона.

Свира џаз. — Улазна цена за гледаоце 15 и 20 динара од особе.
Столови се могу резервисати раније.

НАРАДЕ: Краљица чарлстона добија брилијантски колије а првак Београда скупоцену сребрну табакеру, коју је поклонила позната београдска јувелирска радња **Милан Т. Стефановић.** Поред ових биће два наградна пара: други и трећи.

Жири је састављен из следећих личности: г. г. Фроман, балет-мајстор Народног Позоришта, Петар Стојић, дипломирани наставник модерних игара, г-ђа Шматкова, чланица балета Народног Позоришта, г. г. Предраг Милојевић, сарадник „Политике" и Војин Ђорђевић, уредник „Нед. Илустрација".

Упис је почео и трајаће до 5. фебруара. **После избора приредиће се игранка.**

Са интернационалних клизачких утакмица у Бечу.

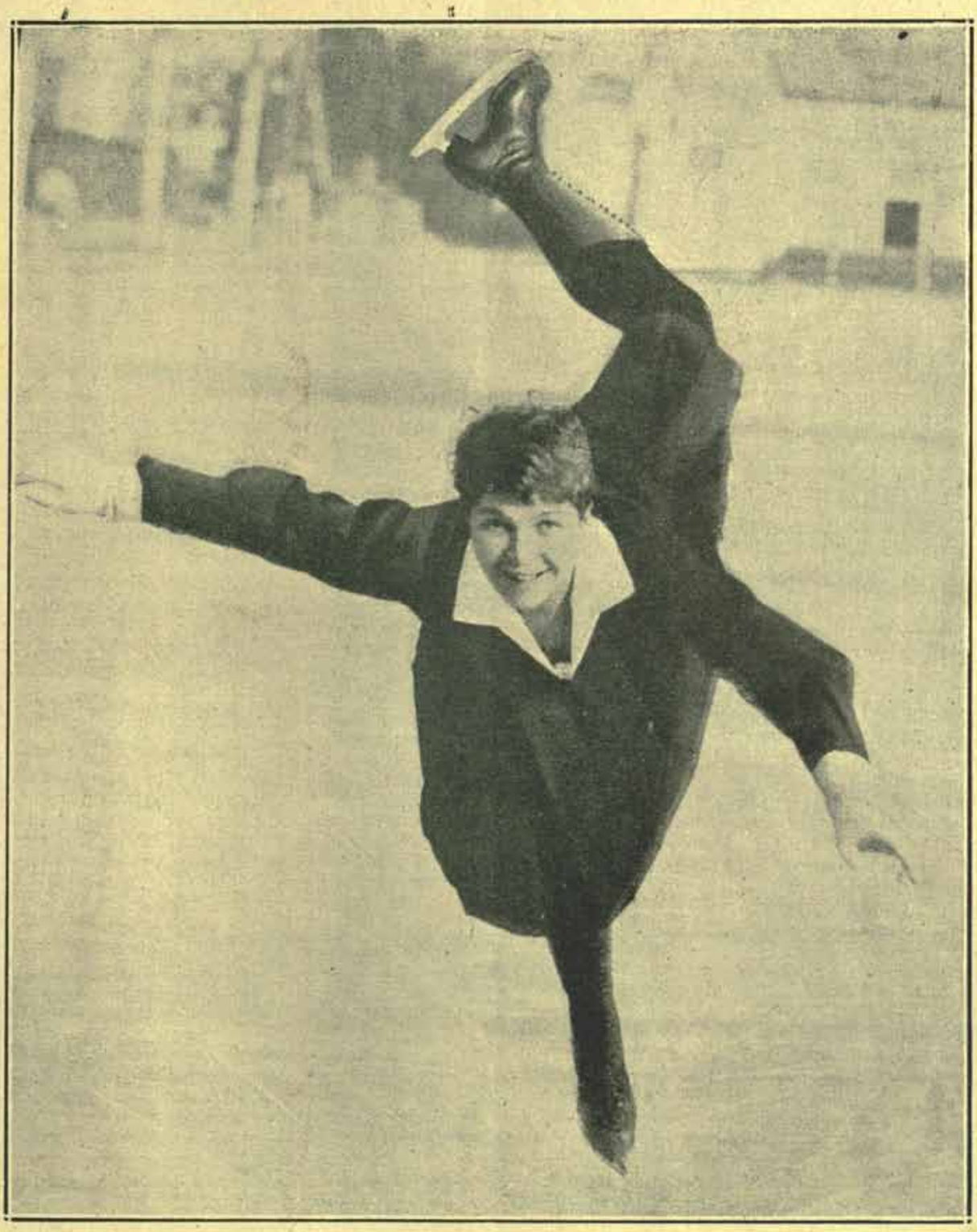

ПРВАКИЊА СВЕТА У КЛИЗАЧКОЈ ВЕШТИНИ Г-ЂА САБО, ПРИ ИЗВОЂЕЊУ НАЈТЕЖЕ ФИГУРЕ »З В Е З Д А«.

СЕДАМ РИБАРА И СИРЕНА

Новела од Јосе Мора Гуарнидо

Спуштених једра љуља се барка на мирном зраку. У њој седе седам рибара. Над таласима гиба се нека ванредна појава и љупко се смеје на рибаре. Наслоњени на палубу навађивали су питањима на лепу, интересантну жену.

— Како си ти?
— Како се зовеш?
— Хоћеш на барку?
— Хајд, прати нас!
— Није ти хладно?
— Ево ти један гутљај ракије!

Али се она немо смешкала, пливајући око барке, и гледала у њих као кад се дете загледа у лепу играчку.

Недалеко налазио се густом шумом обрасло, ненастањено мало острво, опкољено великим морем.

— Ходите —, рече капетан. — Довешћемо јој уже и дајмо јој знак да дође на барку.

Кроз ваздух прохуја уже и паде у воду. Пливачица га дохвати и упола се уздигне над таласима. Нага, од сунца обасјано блистало јој се тело и светлуцаху капљице које се сливаху низ њену кожу. Личила је на чудо из земље бајки.

— Вуците је до барке, — рече капетан.

Опрезно су вукли уже за које се ухватила пливачица. Најзад се попе на барку. Дугачка, мокра коса покривала је као мантил. Нага, витка стаса њихала је без икаквог стида, тресла је мокро тело да су около прскале блиставе капљице. Љубопитно загледала је око себе.

Седам рибара гледаху је зачуђено и похотљиво па је почеше опет питати:

— Живиш ли на острву?
— Купа ли се сваки дан?
— Како си дошла овамо?
— Знаш ли говорити?

Сваког основитеља, она би погледала и дражесно би се насмејала, али није давала одговор.

— Не разуме наш говор! — примети један рибар.

Капетан до сад ћутљив и посматрач, приближи се лепој жени. Стави руку на њено раме, дубоко јој загледа у очи и рече пригушним гласом:

— Па није ваљда каква Сирена?

На те речи жена се приближила и помиловала његово лице. Одједном се брзо окрене и радознало погледа околину.

На крми је лежала гомила конопаца. На њој једна стара хармоника. Она је додирну. Хармоника одаде непријатан акорд. Запрепашћена од изненадног шума цикну, а затим се разлеже њен звучни смех који се хорио по неизмерној морској пучини и одавао ехо са острва.

— Вероватно воле музику. Мануел свирај нешто — нареди капетан. Мануел узе хармонику и отсвира меланхоличну песму свога краја. Пажљиво је слушала.

— Мануеле, певај и свирај, — рече опет капетан. И Мануел је певао озбиљним гласом све оне песме матроза, којима прекраћују морнари дуге вечери на својим дуготрајним, усамљеним путовањима.

Рибарима је то чинило велику радост.

— И она хоће да пева — викнули су сви у хору.

Прихватили боцу од ракије. Нудили јој. Узела је један гутљај. Љутина јој натера сузе у очи. Затим су боцу додавали један другом. На мору је влада ла неизмерна тишина. Не беше ни најмањег поветарца. Мала барка гипко се љуљала тамо амо као мрежа, а вали је запљускиваху тихо.

Пред њима је стајала нага жена, пуна драži. То није било надземно биће, већ од меса и крви. Постепено изменио се њин став. Били су у почетку много радознали према тој необичној појави.

Изчезнуо је поглед првобитног заноса, да га замени страсна пожуда.

Њено бело тело обливено сребнастим сјајем блистало се као роса на јутарњем јарком зраку. Ова лепа жена, у њеној блиставој голоти личила је на чаролију дозрелог красног воћа.

А људи око ње, одрасли у самоћи, незнајући чиме да занимају свој ум, снашли су се сад у једном необичном другу.

Узверено упртим очима, као у хипнози, загледали се у дивно тело, које од јарког сунца ружичасто сијаше. Преовладала их је пожуда. Красна, спуштена коса, одмерене груди, ружичасте усне, обло раме и витке руке са добро развијеним мишицама, које нису потискивале нежне црте, дисале су свежи морски дах.

Села је на гомилу конопаца, укрстила руке иза врата и погнута назад посматрала је небо, опкољена од рибара. Мануел је свирао и полугласно певао, а остали ћутаху. Општу тишину прекидаше ритмични удари таласа о барку.

Изненада диже се лепа жена, помилова сваког појединце, љубазно се смешкала, махала им и једним скоком била је у води. Све се то одиграло таком брзином, да рибари нису имали ни времена устати. — чекај! немој ићи! — викне капетан. Али бадава. Брзим и снажним махањем пливала је она ка острву. Кад-тад погледала је назад. Рибари упртим погледом пратили су сваки њен покрет. Она, пак, загњури се да далеко опет изиђе на површину. Као галеб пливала је над таласима. Све више се губила у блиставој даљини. Још једна јарка тачка, па и те нестаде.

— Ваљда станује на острву! — примети, с уздахом, један од рибара.

— Можда је ипак Сирена! — настави замишљено капетан.

*

Целе ноћи љуљала се барка на истом месту. Није дувао повољан ветар.

Први сунчани зраци засветлише море. Сирена се опет појавила. Заватила је добачено уже и уздигла се весело на барку.

У руци је носила кесицу од коже, пуну малих каменчића, ретких шкољки и корала. Све је поделила својим пријатељима, као дете кад поклања своје играчке.

Охрабрени морнари почеше је грлити, љубили јој њене ружичасте усне и она је мирно подносила сва миловања. Њиховим грубим рукама пипали је по рамена, бедра и груди.

— Повешћемо је с нама! — говораху једни.

— Научићемо је говорити!

— Морамо јој купити одело!

— Можемо је за увек задржати на нашој барки!

Капетан је још мудровао, да није ипак сирена.

Њеном нежношћу раздирани, жестоко су је љубили, што јој привидно чинило задовољства. Само кад би је који страсно притегнуо, снажно га одгурнула и одбранбени крик зачуо би се с њених усана.

Боца са ракијом кружила је из руке у руку. Загрејани од пића и пробуђене страсти, одлучише се морнари да је задрже на барци. Пригушено саветовали се о извођењу те намере. Првенствено је требало спречити да им опет отскочи. За све била би подједнако жена са истим правима. Била би љубазница свих, да им заслади живот на барци за време дугих, усамљених путовања. Никаква љубомора, завист не сме међу њима бити. Припадала би свима једнако, као она боца, која их крепи, као чинија из које сви редом једу. Лак поветарац потстрекавао је њину намеру. Приступили су извршењу. Раздрешили су једра, дигли сидро. Настала је велика ужурбаност на барци. Грозничава запосленост свих, сем оних, који је чувају. Одмерена наређења брујала су по ваздуху. Радне руке радиле су од узбуђења. Смели снови и наде прожели су загрејане главе. За трен ока све ће бити одлучено! Потом је њина за свагда!

(Наставак на осмој страни)

ФИЛМСКИ КОНКУРС „НЕДЕЉНИХ ИЛУСТРАЦИЈА"

38 *Р. Живковић, 18 год., вис. 166, коса плава, очи црне, Београд.*

39 *Славко Ђ. Ђурић, 20 год., коса и очи кестењасте, вис. 168, Београд.*

40 *Јелена Дражевић, 21 год., коса кестењаста, очи смеђе, вис. 158. Београд.*

41 *Милорад Анђелковић, 16 год., коса и очи смеђе, вис. 165, Београд. (Фото атеље „Зрак.*

42 *Анђелка Ла Граста, 18 год., коса црна, очи тамно плаве, вис. средња, Земун.*

43 *Боривоје В. Анђелковић, 17 год., коса кестењаста, очи плаве, вис. 179, Врање.*

44 *Војислав Икић, 20 год., коса и очи црне, вис. 175. Суботица.*

45 *Вида Максићева, 21 год., очи плаве, коса смеђа, вис. 157, Вршац.*

46 *Бранислав Н. Доклестић, 18 год., коса кестењава, очи смеђе, вис. 177, Ерцегнови.*

Одговори на нашу другу анкету

Какав вам се мушкарац највише допада?

Најбољи одговор добија награду: **један брилијантски прстен** у вредности 5.000 динара, поклон познате београдске јувелирске радње **Милан Т. Стефановић.**

— Одговоре (што краће) слати Уредништву „Недељних Илустрација", Краља Александра ул. бр. 10. Београд, са ознаком за „анкету".

ОДГОВОР БР. 133.

Достојан поклоњене му искрености, коју ће са мало труда а много воље моћи да врати.

Нови Сад. *Доли*

ОДГОВОР БР. 134.

Жена зверка, мушкарац укротитељ. Зависи од метода који буде употребио да зверку метаморфозира за жену.

Београд *С. Х. С.*

ОДГОВОР БР. 135.

Човек који није рекао да ме воли, али сваким својим гестом то доказује.

Београд *Вишеслава Ђуричић*

ОДГОВОР БР. 136.

Онај који би поред жене гледао и сестру у мени, тако да никада не зажалим што ми се допадао.

Ниш *Видосава*

ОДГОВОР БР. 137.

Онај човек који својом бескрајном добротом учини, да ја валаститом вољом у њему видим свога љубљеног господара, свој идол...

Земун *Д.*

ОДГОВОР БР. 138.

Допада ми се мушкарац спољашње и душевне лепоте.

Пирот. *Нађа.*

ОДГОВОР БР. 139.

Онај коме би у браку било највеће богатство — жена, највећа радост — здравље.

Пирот. *Цица.*

ОДГОВОР БР. 140.

Мушкарац који би ме волео као мајка прво чедо своје, који би ме штитио као храбар син мајку — отаџбину, и који би ми био веран као Тристан плавој Изолди.

Земун. *Лисјена.*

ОДГОВОР БР. 141.

Допада ми се онај мушкарац који је способан за све.

Београд. *Д. М.*

ОДГОВОР БР. 142.

Допада ми се мушкарац који воли само своју жену, тојест, ону с којом се везао за цео живот. Али пошто такав мушкарац не постоји, то ми се не допада ниједан.

Београд. *В. П.*

ОДГОВОР БР. 143

Допада ми се онај мушкарац кога ја волим, и коме се ја допадам.

Врање *Ђурђица*

ОДГОВОР БР. 144.

Онај који се подигао ни из чега па постао — човек.

Београд. *А. Ш.*

ОДГОВОР БР. 145

Гордост, пажњу и отменост волим код човека који ће ме својим поступцима инстинктивно задовољити.

Нови Сад. *Беби.*

ОДГОВОР БР. 146

Највише ми се допада мушкарац, који би, мојим нежним осећајима и темпераменту поклонио лепоту духа, властност и путеност мушке љубави, а помисао моју о њему учинио би узбуркано — лепом, нежном и ласкаво узбуђивајућом.

Нови Сивац. *В.*

ОДГОВОР БР. 147.

Добар, леп, славан; моја прва и последња љубав.

Нада

ОДГОВОР БР. 148

Који се свим својим врлинама разликује од других мушкараца.

Прокупље *А. Б.*

ОДГОВОР БР. 149

Онај који не подцењује жену и њен позив, и не збија шалу на рачун жене забављајући разуздане боеме. Онај који је свестан, да ружећи жену у исто време клевета мајку, сестру па и кћер. Онај који признаје природни закон да ни жена без човека, ни човек без жене не може да оснује и очува кућу и породицу. Онај који не сматра жену само за своје уживање, но и за друга с којим може да дели добро и зло. Само такав човек биће исправан грађанин, храбар војник, искрен муж и племенит отац. Такав ми се човек допада.

Минерва

ОДГОВОР БР. 150

Највише ми се допада онај мушкарац који се ожени са једном женом, не гледа на другу а не воли трећу.

Прокупље *Р. П.*

ОДГОВОР БР. 151

Највише би ми се допао онај мушкарац који би ме, непобуђен ни од каквих личних интереса могао стално и вечито волети, лично мене, онакву каква сам.

Нови Сад *Верица*

ОДГОВОР БР. 152

Допада ми се мушкарац факултетски образован, савремен, симпатичан, леп и музикалан.

Рума *Јока*

ОДГОВОР БР. 153

Највише ми се допада онај мушкарац који као момак воли цео свет, а као муж само мене и децу.

Београд *Бела удова*

ОДГОВОР БР. 154

Допада ми се човек интелектуалац, са нежним осећајима добрим и племенитим срцем и са фином душом која би одговарала мојој.

Рума *Рап.*

ОДГОВОР БР. 155

Допада ми се мушкарац физички здрав — по интелигенцији раван мени

Прокупље *Х. У*

ОДГОВОР БР. 156

Онај мушкарац за кога је: дом — храм, жена — идол, љубав — светиња.

Пирот. *Н. Б.*

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести **зуба** и **уста**
Београд, Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Свет који производи — сензације.

Сензације данас нису много скупе. Довољно је само измислити какву непотребну вратоломију. Као што, уосталом, видите на овој слици: без икакве потребе, ваљда само због једног обичног снимања, попеле су се ове две Американке на врху новоподигнуте њујоршке централе — да се напудерају.

Играчица на — шеширу.

Вештина мексиканских играчица тако је велика, да оне, по жељи публике, играју по широком ободу „сомбрера".

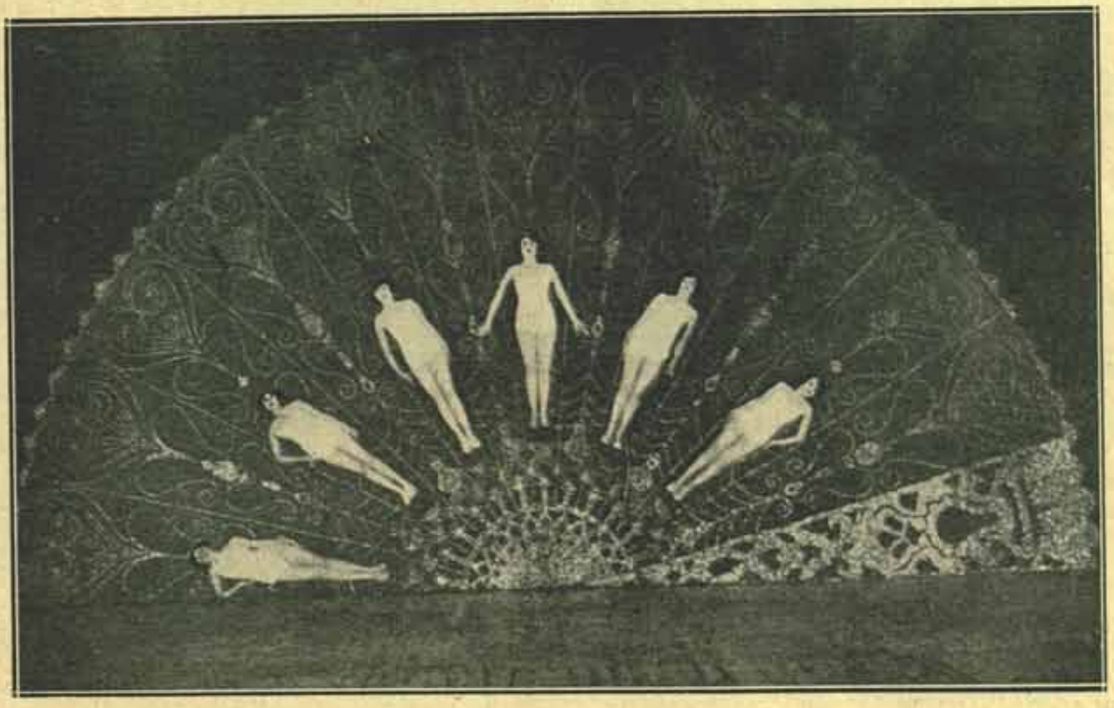

Жива лепеза. У ревији „Лет ка Западу" успешно је изведена сцена „Жива лепеза" у којој су учествовале живе лепојке у Евином костиму. Наравно да је ова лепеза великих димензија и да се с њоме нису могли расхладити и сувише загрејани гледаоци.

СЕДАМ РИБАРА И СИРЕНА
(Наставак са четврте стране)

Довршено је! Крилатим једрима браздила је барка кроз таласе.

Са свога седишта, опкољена од неколицине рибара, занимљиво је посматрала њин рад. Није одавала никаквог знака сумње.

Ушуњкани њеном мирноћом, нису се одмах ни прибрали, када она мушевитом брзином скочи, снажно гурне једног и другог око себе и громким смехом баци се у таласе.

Као укочени згледаше се рибари.

— Отскочила нам је! — кукао је капетан на крми. Оштрим обртом заустависо је барку. Збијени на једном месту, тужним погледом пратили су рибари пливачицу, која се, као и претходног дана, снажно и спретно пробијала кроз таласе. Њен грохотан смех допирао је до њих. Бистри таласи прелазили су преко ње, прскајући бисерна зрнца. Махала им последњи опроштај.

— За навек је отишла! — захори се тужан глас седам рибара као из једног грла.

— Без сумње је сирена! — рече капетан. — Сирена, која се са нами шалила.

— Аман —, уздахну Мануел, — могуће да ће и сутра доћи!

*

Рибари нису ни сањали да у једном заклоњеном затону острва, прикривено усидрено лежи јахта госпође Едвин, пребогате Американке. Двапут растављена од мужа, налазила је задовољство у пустоловинама, у опасно стима подложним подвизима и вратоломним спортовима. Та лепа жена била је чувена пливачица. А оних седам простих људи са њиховим једноставним назорима и грубим инстинктом баш су јој се свиђали, да је за тренутак отргну из увелости и да даду њеној засићеној фантазији нову сензацију.

Још исте вечери на палуби њене јахте, опкољена својом пратњом, испричала је опширно све појединости пустоловног догађаја.

— Један од рибара — тврдила је она, — у истини ме је држао за сирену.

— Заиста је то један досетљив доживљај — примети један од њених многобројних пратиоца.

— Чудноват! — додадоше остали.

Госпођа Едвин лежала је завађена на удобној наслоњачи и играла са скупоценим низом бисера.

Беше једна чаробна ноћ.

Јахта је дигла сидро.

— Куда нас сад одводите госпођо Едвин? запита један од гостију.

— Драги пријатељу, држим да је крајње време за повратак у Њујорк и за одмор од ових пустоловина!

Пратиоци ућуташе. Замишљено посматраху море. Као у сну шапутала је она: Радознала сам, шта причају рибари о том пустолову. Да ли ме се сећају с огорчењем или са чежњом. Штета, никада, то дознати нећу...

Пуна три дана стајала је барка на истом месту. Седам пари очију жудно гледаху, узалудно у даљину. Сирена им се више никад није појавила!

Из живота наших чувених људи.

КНЕЗ МИЛОШ И ПОПОВ ЗУБ

На једној свадби, у домаћинској кући, седео Кнез Милош у зачељу софре, а до њега поп тога села, који је имао ту част да седне до Кнеза Милоша и да са њиме разговара као са својим најинтимнијим пријатељем, пошто је Кнез Милош тога дана био веома расположен и оран за шалу и веселье.

После богатог ручка, сви су седели и ћеретали. Једре моме и дражесне младе узрујаше попу крв, те се попа узврпољио и стао кресати оком на најлепшу снашу.

— Приметио то Кнез Милош, па ће рећи попу:

— Ма, Бога ти, попе, шта је теби, те се ти стално врпољиш и грчиш лице?!

Поп прислони шаку уз образ и преплашено рече:

— Ужасно ме боли зуб!

— Амица — викну Кнез Милош — дајдер, бога ти оне клеште, да спасемо попа од болова.

Поп се сав охладио кад је то чуо, али... нема се куд...

Амица прије попу, па му рече понизно:

— Да видим оче, који ти је то погани зуб? Дед зини!

Поп зину и показа здрав кутњак. У забуни и страху није имао куд... и клеште звекнуше у снажној руци Амициној.

— Ја сам мајстор... Не трпим зло без нужде — викну Амица, и попов зуб искочи напоље — здрав као челик.

— Сад ће ти, море попе, бити лакше, па ћеш ме још и благосиљати — рече му подругљиво Кнез Милош.

КНЕЗ МИЛОШ И УСТРОЈСТВО

За време владавине Кнеза Милоша, кад је новој српској држави дато законодавство, окружни начелници сазивали су зборове по народу те им читали законе и саветовали народ да се по њима управљају. Народу је то било необично и с пажњом је слушао: те устројство судова, те устројство полицијских власти, те устројство ово, те устројство оно. Неко разуме-де како јесте, неко опет, простак, друкчије. У округу подринском био је окружни начелник Јован Чворић. На једном збору у близини Манастира Троноше, објави он законе, па ће рећи:

— Сад, браћо, будите захвални Господару на Његовој милости, па се владајте по законима, који вам је он дао...

— Чули смо устројство овога, устројство онога — прекиде начелника један отреситији сељак, — и хвала Кнезу на његовом дару. Још да хоће устројити калуђере, е, онда би био мир у народу.

Кроз наше упропашћене манастире.

Манастир Фенек у коме се крстио кнез Александар Карађорђевић.

Манастир Фенек, један од великих сремских манастира, сагрђен је око 1.400. године, за време док је Вук Деспот Лазаревић градио сремске и фрушкогорске манастире. Овај манастир је трипут спаљиван од Турака, а четврти пут, 21. септембра 1914. године, на сам дан Мале Госпојине аустроугарска војска га је сравнила са земљом. Све до Великог Рата овај манастир служио је као калуђерска хапсана у коме је било затворено око 600 калуђера, што се и дан данас може видети по чудним одајама.

Историјат манастира је овај: Године 1819. цар Јосиф II, посетио је манастир на други дан католичког Ускрса и том приликом даровао је 500 златних дуката за сликање иконостаса. Осим тога дао је манастиру под закуп богат риболов и 20 јутара земље на 10 година, а после тога рока на вечито уживање.

Занимљиво је да се у манастиру Фенеку крстио дед нашега Краља, приликом бегства његових родитеља у Срем. Данас је тај манастир још под рушевинама, пошто нема средстава да се обнови и поред тога што поседује око 150 јутара оранице земље и 300 јутара шуме, јер за обнову потребна је сума од две милијона динара.

Али што је најзанимљивије, по причању игумана Данила Брзака, на три месеца пре последњег аустромађарског спаљивања ове наше светиње, дошла је к њему једна врачара, која му је прорекла да ће у року од три месеца манастир бити у пламену. Ово прорицање испунило се. И од тога времена, протекло је много времена, а игуман отац Данило са калуђером Доментијаном мучи муку да обнови овај наш упропашћени свети дом.

Љубомир Мојић.

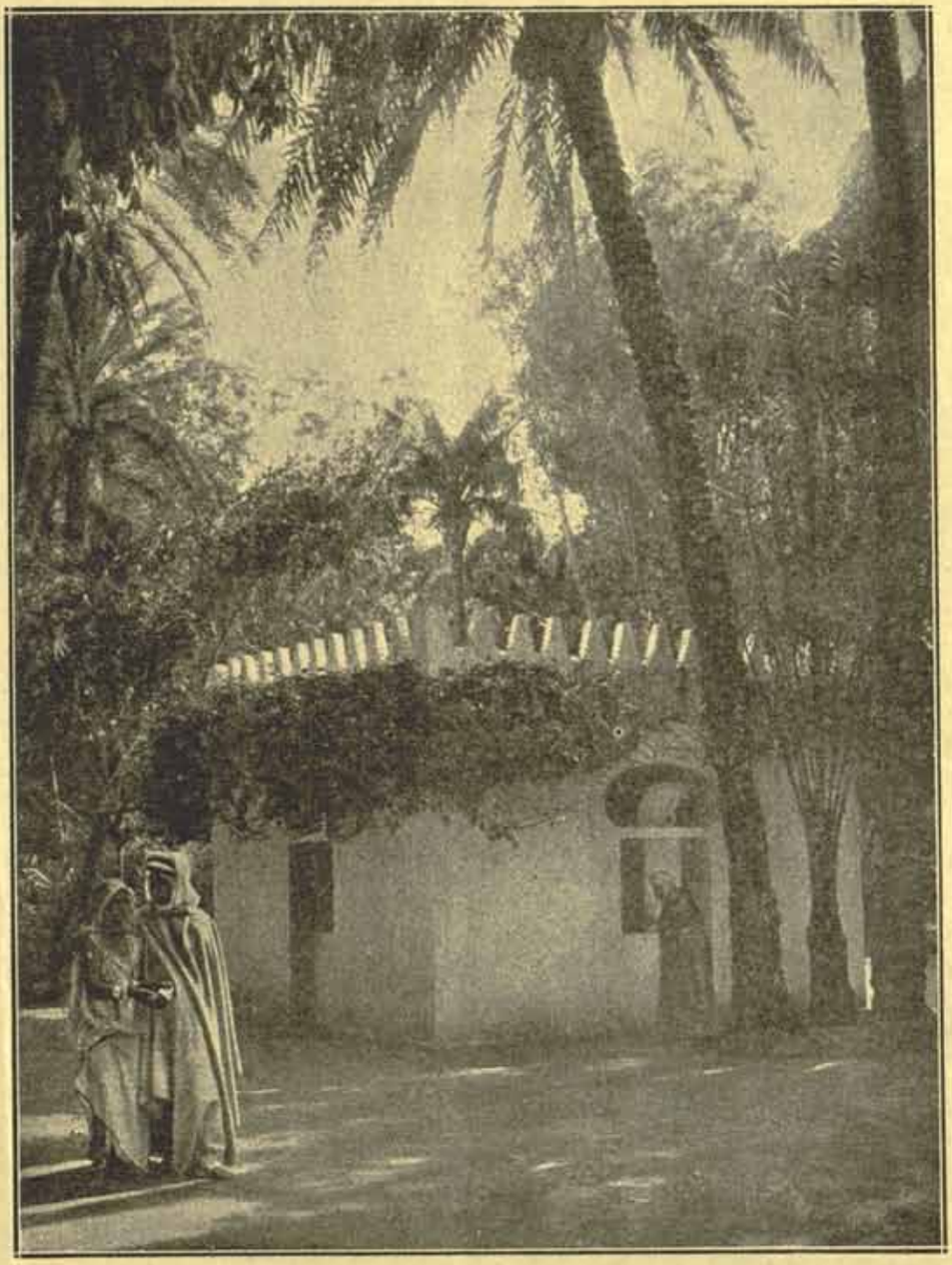

ИДИЛА У ОАЗИ БИСКИ ПУСТИЊЕ САХАРЕ

Курт Фридлендер:

Мистериозна гостионица Фох Лунга у Сан Франциску.

Рођена је близу Сан Франциска, али није одавна била у њему. Низале су се године а никад да се укаже каква прилика. Тек после удаје закључе супружници да посете Сан-Франциско и да накнаде оно што су до тада пропустили. Јои Давис била је у пратњи свог мужа неизмерно срећна врзати се по живим улицама и посматрати лепо украшене излоге, богато снабдевених трговина.

Појмљиво је! Све то беше нешто ново, одавно невиђено. Њу су нарочито привлачили живописни излози кинеског кварта, пуни оријенталне романтике. Колика супротност са суседним гигантским зградама, високим скоро до неба.

Чинило јој је велико задовољство да у малим трговинама преврће разне предмете, да посматра усрдне помоћнике, који се труде да јој наметну какву маленкост од безначајне вредности.

Дивила се достојанству сопственика радњи, који пишу своја писма кичицом и тушом. Па потом, какво је уживање хранити се у кинеском ресторану. Столови постављени белим чаршавом, чиста, пажљива послуга и деликатесе једне далеке земље, које једино кинески кувар зна укусно зготовити.

Роберт, њен муж, озареним лицем пратио је њену усхићеност и радост. Обожавао је, дивио се њеној лепоти. Најрадије залазио је у какав кут, где би јој неприметно могао руку гладити или је пољубити. А било му је највеће уживање, ако је могао миловати једини недостатак њене лепоте: лево ухо, на коме је недостајала ушна ресица. Сваком могућном згодом раскалашно би отклонила плаву кудраву косу, што је скривала тај недостатак, да би му указала своју особиту пажњу.

Роберт Давис био је добар познавалац Сан-Франциска. Његови некадањи описи изазивали су код Јои посебну романтику за кинески део.

Причало је да постоји једна подземна варош, много пространија од ове горње. У тај подземни град причало се, водили су тајни ходници. Каже се: Тамо је права друга Кина, као што је у старој историји позната. Кина стоичне равнодушности за све муке, земља мрачног свирепства и неограничене тираније.

Роберт и Јои седели су опет у угодном ресторану Фох-Лунг-а. Наслађивали су се његовом деликатном пилетином.

Фох-Лунг био је оличена угодност.

Роберт и овом приликом био је несташан. Циљ његовог диркања било је опет окрњено лево уво. Дражио је млађу жену. Међутим она напућено устане да доведе разбарушену косу у ред, а Фох Лунг јој услужно показује правац ка тоалети. Осмехом пратио је Роберт сваки њен покрет и с нестрпљењем очекиваше њен повратак. Пролазило је време; пет минута, па десет минута и још више. Најзад му досади и пође да види где му се задржала жена. Гардероба била је празна. Јои нигде не беше. Нико је није видео једино један келнер тврдио је, да је лепа, бела жена журно прошла поред њега ка улици.

Роберт одјури у хотел. Никог. Полиција се стави у покрет. Претресу сав ресторан. Ништа упадљивог. Депеше одаслане на све стране остале су без успеха.

У очајном узбуђењу чекао је цео месец дана у Сан-Франциску. Затим се вратио кући у Санта-Роса, сед и растројених живаца. Није ју могао заборавити. Живео је једино у успомени на један необичан начин.

Неких 15 година доцније разбуктао се пламен над кинеском масом. Испод рушевина богатих трговачких кућа наишли су људи на вишеспратне подруме. Из њих је куљала гомила похабано одевених кинеза, мушких и женских. У једном мрачном одељку, чучила је једна група кинеских заробљеница и зготовљавала опијум. Једна од њих имала је плаву косу, лице јој је било од порока и болести разједено.

Обеснажене њене руке и плаво зеленкасте усне чезнуле су једино за ускраћеним опијумом. Умрла је у кинеској болници. Ништа се о њој није могло ближе дознати. Имала је само један незапажен знак: на левом уху недостајала је ушна ресица.

Вино и Љубав

(Доносимо ово неколико интересантних редака о вину и љубави, које је написао један чувени париски филозоф као успомену у „Поезији" на дан рођења једноме свом младом пријатељу. Уред.)

„Не памтим кад сам био истински заљубљен, али знам кад сам био пијан. Прва љубав је као пијанство, с том разликом што кад се истрезним размишљам колико сам испио и како ћу то платити.

Један песник рекао је:

— Љубав је као вино: што га више пијеш, више жедниш. А ја бих додао још и ово:

— Прва љубав је као ново вино: рези и слади; а стара љубав је као дугогодишње вино: киси и одмах ти удара у главу.

Колико сорти има вина, толико сорти и љубави. Веле да данас нема чистог, природног вина, као што нема ни идеалне љубави. Држава је добро урадила што је оптеретила таксом фалсификована вина, али питање је шта ћемо са фалсификованом љубављу, којој је дозволила слободну трговину, од које боли глава као од рђавог вина.

Законита жена могла би се упоредити са вином, које човек има из сопственог винограда, и пије га сам. Понегда само окусе га и домаћи пријатељи. Жена која дели љубав за паре, личи на крчму у којој можеш пити кад хоћеш и мораш платити пиће увек. Кад ти се испразне џепови ритну те преко прага.

Као што у лепом стаклету не мора бити добро вино, тако исто под скромном маском не мора бити честита жена.

Алкохол, као и жена, могу кад год хоћеш да те баце у блато.

Љубав без ласкања је као пиће без мезета.

Бело вино личи на плаве жене: питко је, али не загрева и не опија.

Црно вино личи на црнооке жене: полудиш чим га погледаш; а ако га пијеш — оде до ђавола.

Како вино- тако и жене поручују се. Разлика је само у томе, што за вино чукаш у астал, а за жену шапнеш на уво."

ЗУБЕ намешта у злату, платини и каучуку, лечи, пломбира и вади без бола најсолидније и најјефтиније

ЗУБНИ ЛЕКАР

Христина Орлушић

Дечанска улица број 7. I. спрат од 9—12 и 5—6 :- Недељом и празником од 10—12.

Преглед бесплатан. Гаранција 14-годишњи исправан рад.

Замак „Опека“ својина француске аристократске породице грофова Бамбел у Хрватској.

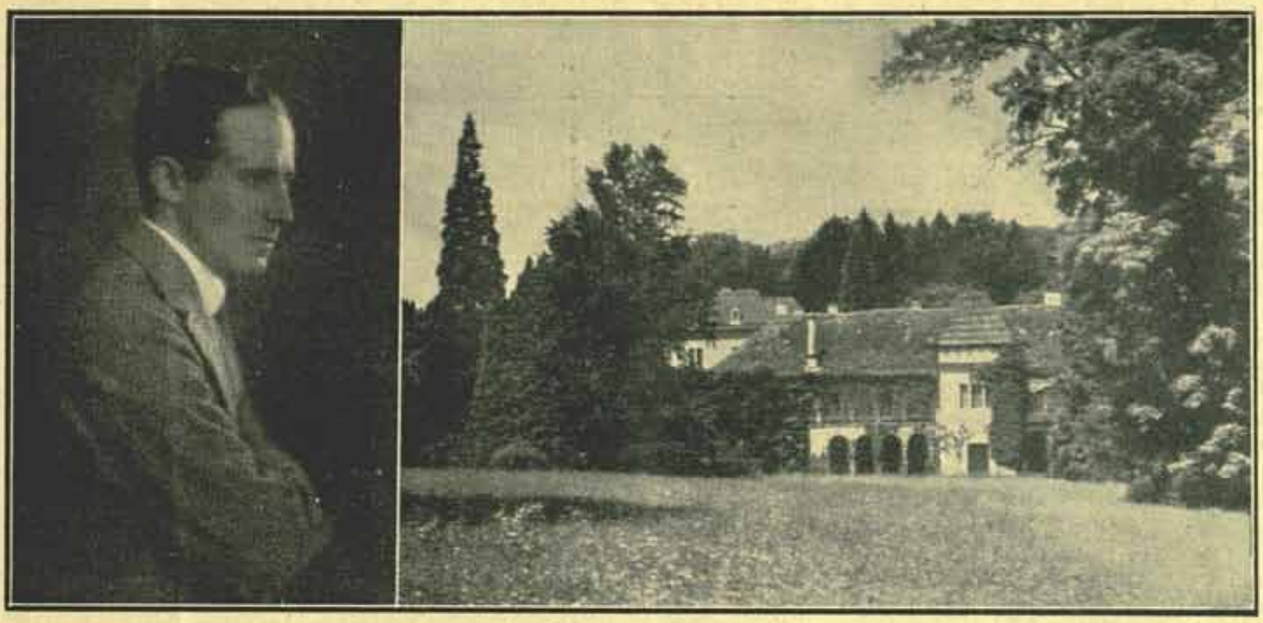

Замак „Опека“ припада грофу Јосипу Бомбелу, (слика лево) последњем потомку славне француске аристократске породице грофова Бомбел, чији су предци за време царства заузимали највише положаје у Француској, одакле су емигрирали у Хрватску. Замак „Опека“ поседује једно од најуређенијих ловишта, које сваке године похађа и Њ. В. Краљ са Краљицом.

БРДО МИРА И МОЛИТВЕ: СИНАЈА.

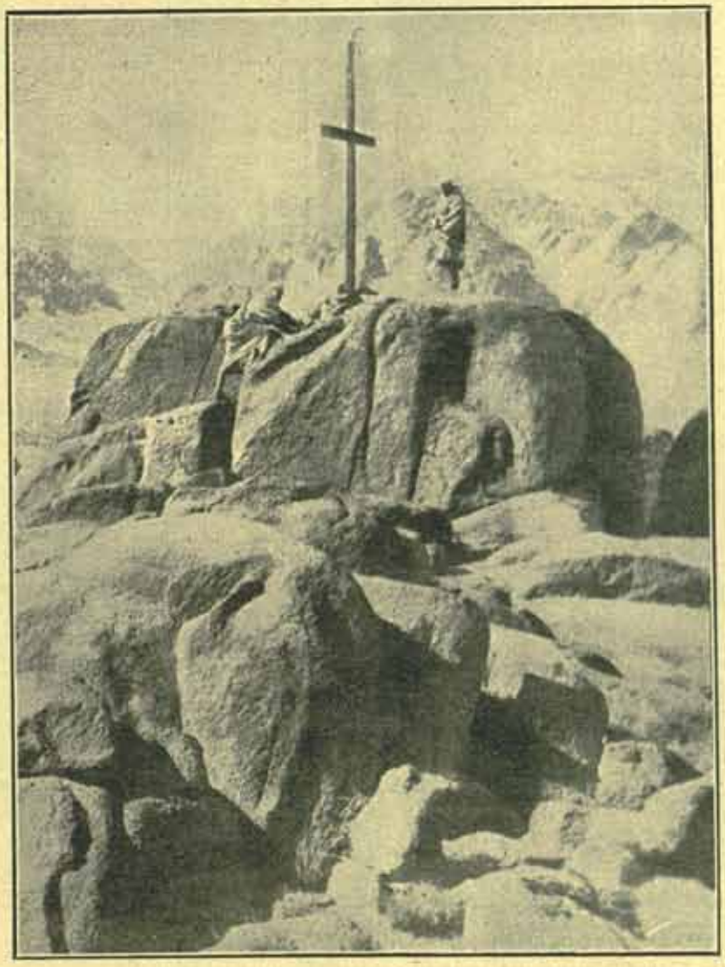

На брду Синаји код Палестине, на месту где је, по предању, Мојсије издао десет заповести, подигнут је један крст коме се путници с побожношћу клањају...

ФИЛМ

Смех — на првом месту!

Приходи филмских глумаца. Том Миксов рекорд — Комедија или трагедија.

Судећи по приходима чувених комичара изгледа да се исплати насмејати публику. Тако, на пример, Харолд Лојд прима преко два милиона динара недељно. Он се сигурно мора слатко смејати кад разгледа свој текући рачун код банке, јер овакви приходи су у стању да насмеју и највећег џангризала а камо ли Харолд Лојда, који је иначе познат као врло весео човек у приватном животу исто као и на филму.

Одмах иза Харолд Лојда долази Чарли Чаплин, који заради 90 милиона динара годишње. Велики део прихода ових комичара долази од процента који добијају од својих старих филмова.

Рачуна се да Дуглас Фербанкс долази као трећи на зарађивачкој листи, пошто његова примања износе 1,400.000 динара недељно. Мада Дуглас Фербанкс није комичар у правом смислу речи, ипак у његовим филмовима има више смеха него суза. Његова жена, Мери Пикфорд, заради око 70 милиона динара годишње, које за нове, које за старе филмове. Према томе, нема опасности да ће ускоро наступити каква новчана криза у фамилији Фербанкс.

На овој листи, исто тако високо је котирана и Глорија Свансон, чији је брзи успех био читава сензација у филмском свету. Не тако много давно, њена главна и једина улога била је да изгледа што лепше и да парадира у раскошним тоалетама. Доцније јој је пошло за руком да убеди своје директоре да она има и глумачких способности, и публика се сложила с тиме.

Глорији су нудили милион и по динара недељно да остане код „Фемус Плејерс" али је она то одбила и приступила Уједињеним Артистима, да би сама управљала својом властитом компанијом, по угледу на Чаплина, Фербанкса и Мери Пикфорд. Њен уговор јој обезбеђује 700.000 динара недељно а поред тога имаће и проценат на заради од својих филмова.

Томас Мајген је добијао једно време 560.000 дин. недељно а доцније су му понудили 70 милиона за шест филмова. Рудолф Валентино, пред своју смрт, примао је 7 милиона за сваку слику а чује се да и Џон Баримор ради на сличној основи.

Лилијан Гиш зарађује око 560.000 динара недељно а Констанс Талмаџ свега 210.000 дин. Највећи приход Бастер Китона до сада износио је 280.000 динара недељно.

Сви горњи приходи долазе не само од плате већ и од добити на филмове. Али највећу чисту плату до сада имао је и то за дуже време, Том Микс са недељним хонораром од 1,036.000 динара.

Па ипак сви популарни глумци нису подједнако награђени. Роналд Колман, Џон Гилберт, Ричард Дикс и Рамон Наваро, добијали су једва половину износа који су тада имали водећи глумци и ако су они већ у то време били врло славни. Тада су они примали од прилике 60—70.000 динара недељно, а данас наравно неколико пута више.

Чарли Чаплин у свом последњем филму „Циркус"

Већина познатијих глумаца заради око 200.000 динара недељно. Они су увек у великој граници, али ако случајно која слика не донесе очекивани приход, онда се сва кривица сваљује на глумца. Кад неки позоришни комад не успе онда се веле да је комад рђаво написан и да глумци нису могли да дођу до правог изражаја; комад се скида са репертоара а глумци добијају нове улоге. На филму је друкчије. Пре свега то долази отуда што сваки филм, био добар или рђав кошта огромне своте новаца. Велики издатци на рекламу и публицитет морају се учинити много пре него што почну приходи да пристижу. И сви трошкови око извођења филма баснословне плате особљу, режијски трошкови, и т. д. све то представља огромне материјалне жртве, које се претварају у суву штету у случају неуспеха. И тада је опште правило да се кривица баци на глумца. Садржај може бити рђав, директор неспособан, али то не спасава глумца и он се више не узима ни у какве комбинације. Овакви случајеви се ређе дешавају бољим глумцима, једно што они увек пазе на избор комада у коме играју, а друго, што познатији глумци увек извуку филм, па макар он не био сасвим добар.

Према изнесеним цифрама, комедије долазе на прво а љубавне драме на друго место. Далеко иза ових долазе трагедије. Комични филмови увек добро пролазе, што се да лако разумети. Свет, нарочито мушки, гледа у филму једно пријатно разоноћење, где може за мале новце слатко да се насмеје. Затим и због тога што се комични филмови не оцењују сувеше строго и примају све могуће немогућности само ако су у стању да нас насмеју.

Што се тиче врста комедија, изгледа да мушкарци радије гледају Чаплинове филмове док женски свет више воли Харолд Лојда. Чини нам се да же не не уживају много у Чаплиновој најбољој особини, наиме у оном њему својственом патосу, који он уноси у сваки свој филм.

Како-тако, сва је вероватноћа да ће комичари, па био то Чарли Чаплин Харолд Лојд или ко други, још дуго забављати публику и далеко предњачити испред осталих глумаца из озбиљнијих комада.

Ст.

Обратите пажњу на нашу нову анкету.

КЛИШЕ
за „Недељне Илустрације"
ради
ФОТО-ЦИНКО „РУС"
Београд
Студеничка 85 Телефон 29-19

Са изложбе Боре Стефановића.

Удружење пријатеља уметности „Цвијета Зузорић" отворила је 23. ов. мес. у својим просторијама изложбу слика г. Боре Стефановића. На овом месту доносимо два успела рада г. Стефановића.

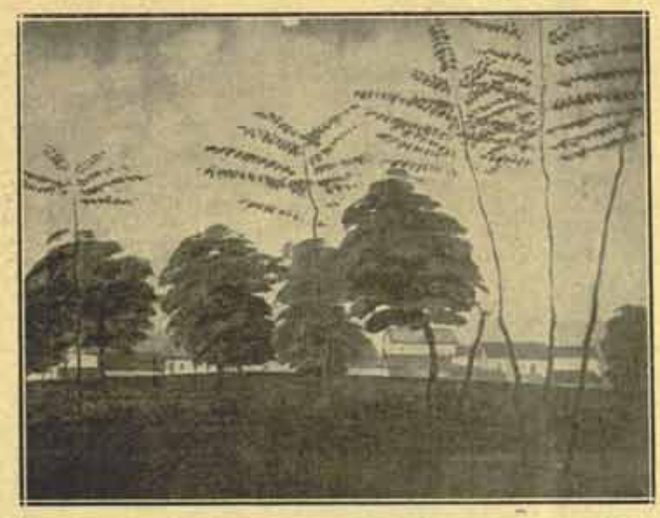

ТОПЧИДЕРСКИ ДРУМ

КРАЉЕВА УЛИЦА НА ДУШАНОВЦУ

Буда који се одмара...

Код Рангона (Бурма) налази се овакав један Буда, који је представљен у полулежећем положају

Мусолини као цезар.

Попрсје италијанског премијера рађено по старинским моделима по вајару Каглиари

Горостасни кактус.

На граници између Соноре и Аризоне у Мексику налазе се кактуси који су двапут већи од човека.

ЈЕДАН РАЗГОВОР СА МИС АУСТРИЈОМ — ГОСПОЂОМ ХИЛДОМ БИРД —

Лепота је благо, лепота је моћ!

И истини ове изреке могла се уверити Хилда Бирд.

Како се десило? Неочекивано, случајно!

У скромном, али укусно срећеном њеном дому у Бечу дошли су јој у посету они, који се јако интересују за сваку новост на пољу филма.

Дочекала их је љубазно, с радосним осмехом на лицу.

— Причајте нам што из ваше прошлости.

Верно је описала цео ток догађаја, који су се одиграли све до овог часа, када се дичи да може, поздравити у свом дому заступнике филмске уметности.

— Нису знаменити потези, који се досада јављаху у мом животу, поче она причати:

— Још као мало дете осећала сам велику љубав према филму. Доцније искористила сам сваку згоду да одем у биоскоп.

Временом, јачањем разумевања гонила ме је мисао да играм за филм.

Једна жеља, коју су и многе моје другарице у свом срцу гајиле.

Надала сам се да ће ме једног дана пронаћи и ставити на платну, које значи славу!

Удала сам се. И даље сам сањарила о омиљеној жељи. Гајила сам малену наду у срцу да ће ми се испунити сан.

Међутим, пролазило је време без и једног зрачка наде.

Једне вечери отишла сам са мојим мужем и неколицином добрих пријатеља у биоскоп. Давао се комад „Огрлица царице". Случајно је исте вечери обављен избор лепотица, приређен од Фанамета. Власник биоскопа, наш добар познаник, знајући моју слабост, позвао ме је да учествујем у конкуренцији. И цело наше друштво наговарало ме је да покушам.

Нисам хтела да кварим расположење и више из радозналости, ставим се у ред. Проба се завршила весело, мојом победом.

Није исто тако весео и лак био други део, када је дошло до утакмице међу 19 дивних лепотица. Шалу је заменила бојазан и трема. Овладало ме је осећање, као студенте пред матуром. Али онај први успех куражио ме је надом, а и помисао да је сад дата прилика да остварим свој сан. Ако пропустим ову прилику, онда је свршено за навек. По жељи жирија одиграла сам додељену улогу на очиглед публике, до краја.

Избор је оглашен. Мени је припала прва награда. Осећала сам се срећна, да сам се ослободила даљих загледања. Била сам мало тронута, а много ме је веселила победа. Како да не? Сад долази последња утакмица са мис лепотицама још 9 других држава. Не мислим о том озбиљно. Задовољна сам за сад са овим успехом. Један почетни уговор са филмским предузећем у мојој отаџбини потпуно би ми ласкао. Не мора бити одмах Холивуд. Међутим, уверена сам да су оне остале лепотице много чедније.

И при том скривено баци поглед на огледало, као да од њега тражи суд. А огледало одговара галантно: Краљице! Ти си најлепша!

Човек не заборавља тако лако пријатеље, као пријатеље.

—

Лаж има опаке родитеље: отац је себичлук, а мајка сујета.

—

Буди бела као лабуд и чиста као снег, нећеш умаћи клеветама.

—

Тражећи међу својим пријатељима своје праве непријатеље, — сигурно ћеш их угледати онога дана, кад осиромашиш.

—

Темпераменат је ствар крви. Делује као свирка трубе.

—

Љубав је ствар душе. Овде почиње свирање фруле.

—

У сваком браку постји по једна потајна рана, као и црв у јабуци.

—

Жене праштају по који пут онима који се користе прилким, али никада не праштају онима, — који је пропусте.

Исправке.

У нашем Божићном броју уврстили смо на 16 страни чланак под насловом „Женски вампир" од Е. Таубер. Напомињемо да писац тога чланка није кћи проф. Леонида Таубера.

У прошлом броју на страни 3-ћој, у објашњењу слике, случајно је изостављено: „Стоји г. Игњачевић, уредник „Филмског Живота".

Атеље „Зрак"
до „ЛОНДОНА"
врши специјално снимања
Модерних ФОТОГРАФИЈА
ЗА ФИЛМСКИ КОНКУРС

ИСЧЕЗЛО ЈЕЗЕРО

У америчкој држави Минезоти постојало је, до пре неког времена језеро Бос, које је било три километара дуго и два и по широко.

Изненада и без икаквог узрока вода је из језера нестала. Како је језеро било богато рибом, то су гомиле риба остале на сувој земљи. У почетку су становници оближњег села, који су искључиво живели од риболова, лако хватали рибу и јели је. Међутим, после неколико дана, риба се почела распадати и настао је неиздржљив смрад Власт је предузела мере да се усмрдела риба што пре покупи и покопа.

А јадни становници оближњег села? Они су, пошто су изгубили језеро, чијом су се рибом поглавито и хранили, почели расељавати ужурбано и уне зверено, јер трбух хоће хлеба, а њега није било.

Мисли које треба прочитати јер нису баналне.

Некад се сматрало за ред упитати: „Је ли дозвољено пушити милостива? Данас се сматра за ред упитати: „Милостива, желите ли и ви једну?"

—

Људождерима је лакше да сваре по неког човека, него нама, који га не једемо.

—

Срећан бити није тешка ствар; — тешко је срећан остати.

—

Вечнога мира не може бити из тога разлога што на свету има више паса него костију.

Париске новитете доносе само

Тел. 30-23

ВАША МОДА, ГОСПОЂЕ!

Из живота чувених људи.

Дух царице Катарине

1917. године, пред саму револуцију, испричано ми је ово:

— „Ја сам у то време често долазио у царски Еремитаж. Тамо сам се упознао, па постепено и спријатељио, са једним старим дворским слугом.

Ви се свакако сећате оних старих достојанствених музејских чувара, оседелих у служби. Са њиховим жућкастим камашнама, са сребрним дугмадима, у црвеним фраковима, са царским грбовима, сви седи старци, већином гардијски ветеринари, потсећали су на римске сенаторе, или, ако хоћете, и на беле мишеве.

Једном сам разговарао са њим о ноћном стражарчењу у Еремитажу. Ја га од шале упитах:

— Реци ми, бога ти, да ли оне мраморне богиње по неки пут сиђу са својих подножја и шетају дворанама, и да ли они рембрантовии портрети излазе из својих позлаћених оквира?

— Немојте се шалити тиме — одговори ми стари тихо жмиркајући немирно, као да се бојао нечега, — јер одиста се неко овде појављује... С времена на време овде се вија једна авет. Али... ми не говоримо сада о томе Авет се појављује у зимском двору.

— Па ко је то? — упитаео сам га радознало ии с неверицом.

То је нека стара жена — одговори ми он. — готово шапатом. као да је се бојао да га неко не чује. од кога би се он, а са њиме заједно и ја. врло рђаво провео. Она носи бео огртач, у руци свећу, а на глави круну од драгог камења. Изгледа да је као нека царица.... Старији тврде, да се она увек јавља пред смрт сваког цара. Она пролази овуда из дворане у дворану. Код једног прозора према Неви застане, подигне свећу у вис, као да даје неки знак и при том тешко уздише.... Као што је познато, из двора воде једна гвожђем окована тајна врата у касарну преображенског пука. Тамо стражари, у време када се та авет појављује, чују како неко куца на та врата и ноктима гребе по гвозденом окову....

Старац се диже са столице, приђе к мени, мету ми његове хладне руке на рамена и готово шапатом рече:

— Верујте ми.... доћи ће нешто страшно, ужасно... наши стари кажу:

— Избиће такве побуне, да ће цела царева породица у њима пропасти, а Русија ће у пламен и крв огрезнути.

.... Тако стоји записано у мемоарима неког Ратислава Стефановића—Недељског, који је прошле године умро у Паризу од парализе срчаних мишића....

—

Павле Први и његова смрт.

О једном необичном догађају, који се десио кад је цар Павле I последњи пут изјахао у шетњу.

Главни царев коњушар забележио је ово:

— „Пет дана пре него што ће бити убијен, цар Павле I јахао је у касу, рано изјутра, јахачком алејом зимске баште. Јутро је било магловито, снег се топио.

На један мах зазрзе царев зеленко и фркну.

— С пута, стара вештице! — викну цар гневно, пригушеним гласом.

Ја погледах. У алеји се видела само магла.

— Величанство се преварило...

— Преварило, велиш?

Цар окрете лагано лице са пљосчатим носем. Његов поглед био је унезверен и ужасан.

— Нисам се ја преварио. Она се превија овде. Стара, под крупом, у сивом оделу..... Моја опака мајка, царица...

Она ми се подругљиво смеши... Муханове. та стара ће ме удавити. Ја се гушим Муханове! Ја не могу да дишем, чини ми се да већ умирем...

— Томе су узрок ова југовина и јутарња магла, величанство.

— Ја... ја... Петроградска магла.... Она ми стеже гушу.....

Цар се мрачно насмеши. натаче чвршће свој тробоги шешир и упути се Михаиловском Двору.

Пет дана после овога догађаја. цар Павле I био је убијен.

❁

Принц Луј XIV.

Једном приликом су министри Луја XIII., чекајући у салону да буду примљени у аудијенцију код Краља, разговарали о начину владавине у турској царевини, под управом Султана.

Међу министрима био је и тада млади принц Луј XIV., — који је са особитом пажњом слушао причање Министра Председника. који је већ завршавао говор:

— У Турској Царевини Султан је моћан господар, не само царевином, већ и имовином и животима својих поданика. Ако се цару прохте, он наређује да се имање неког његовог поданика, — који није ништа скривио, прода и да се добивени новац преда царској благајни, који се после употребљава за потребе самога Султана.

Ако се пак, поданик противи царској наредби, онда цар наређује да се он баци у тамницу, или да се — погуби.

скајући срдачно руку министру председнику, рече:

— Ето, то се зове владати, господине министре! А не као код нас да свака бараба сме рећи што хоће, и да тражи којекакве повластице и дозволе, као и....

— Тако је, Височанство али ја знам да су неколико турских султана омрсили свилене гајтане, као знак захвалности послушнога народа, са чијим је животима и имовином он располагао по своме нахођењу. — рече гордо — министар председник недајући принцу да доврши започету реченицу.

Кад министар председник заврши говор, приђе му принц Луј XIV.. — ведра чела и насмејана лица. па сти-

❁

Рубинштајн и генералица

Једном приликом десио се Рубинштајну овај случај. Ствар се дешавала у Варшави. У хотелу, у коме је становао Маестро, беше на окупу неколико његових најинтимнијих пријатеља, на чију молбу Рубинштајн седе за клавир. Одједном, у сред свирке. чује се куцање на вратима и улази слуга са саопштењем, да њено превасходство, генералица Попова, која станује у суседној соби, моле да се престане са свирком, јер јој смета.

Рубинштајн, коме је ово, вероватно био први пут да чује овакву молбу, затвори клавир без речи а по слузи посла своју визит карту. на којој је са неколико учтивих речи извињаваше за причињени немир.

Генералица само што није пала у несвест, кад је сазнала кога је молила да прекине свирку. Страшно постиђена, она сутра дан дође да се извини композитору, а истога дана, пред вече, исели се из хотела.

❁

Из „Тигровог живота“:

Једном у неки ближњи пријатељи Клемансо-а, говорили истоме, да су за спасавање франка потребни амерички кредити.

— Ми Французи можемо захвалити Америци за Луес у Француској и за председника Вилсона.

Шта ли ће нам још Америка понудити? — Запитао је „Тигар“ са огорчењем.

*

Дознао Клемансо да се један познати генерал, којега он није марио. за време рата спремао да узме за жену једну младу и лепу девојку.

— Дивно! — Рекао је „Тигар“, — Сад ће генерал имати да се бори на два фронта.

Бубикопф и париска елеганција у Кини.

Нису само наше жене расположене за „бубикопф" и за париски шик. Кинеске даме имају такође исто смисла за ново и модерно. Нису близу Париза, али оне непрекидно подржавају везе с престоницом моде. И тако су увек у току догађаја.

Индијски „фризери".

Они немају своје радње са сјајним излозима и уметничким фирмама. У место свега тога задовољавају се уличним „просторијама". Без столица и без огледала они, ево овако задовољавају своје муштерије.

Још један краљ...

Јулијус Тонхајзер, назван је краљем кригле и говора, зато што је у своме животу успео да докаже да му нема равна у држању здравица. Скоро свакодневно бавећи се у разним друштвима он је наздрављао с чашом у руци, и то му је донело тако ласкаво име. Овде га видимо на једној забави с разним почасним медаљама веселих друштава.

Док у Паризу...

...Сад је мода, велика мода, да жене брију. Французи су успели свуда, па и овде, да поставе жене, јер они су за дистракцију у свако доба и на сваком месту.

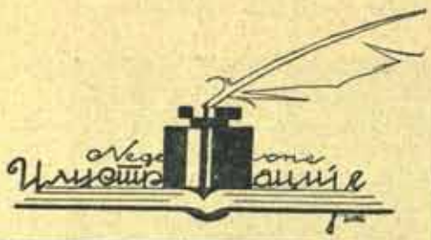

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

БАЋУШКО, ХВАР.

ПИТАЊЕ: Доводећи у везу вашу пр ву анкету „Каква вам се жена највише допада" са другом вашом анкетом „Какав вам се мушкарац највише допада", човек мора да констатује разлику: док су одговори на прву анкету разноврсни и по мислима и по жељама, ал док је у њима по мало бивало и философирања, дотле одговори на вашу другу анкету сасвим су једнолики; по једном истом калупу одговарају све жене, наравно, с другим речима.

Да ли бих могао добити тачан одговор од куда то долази?

ОДГОВОР: Жена по нашем мишљењу, а с обзиром на досад примљене одговоре, заступа пред јавношћу, у главном, само једно мишљење: њој се највише допада и она тражи мужа — човека, који ће само њу волети, који ће јој бити заштитник, који ће се жртвовати само за њу, који ће волети кућу, породицу, који ће бити добар отац, примеран муж, и тако даље. И то што она жели, не треба да вас буни, јер она то у ствари и жели. Међутим, ова анкета даје могућности, да жене прећуткују да говоре о себи. Њихово расположење — говоримо у опште — према изабраном човеку, може да буде једно, а према спољашњем животу, друго. Такво јој расположење — као и нама људима — пружа данашњи савремени живот и околности у којима се налазимо. Међутим жена је овде загонетка: и овде нас оставља да нагађамо. Ми би, пак, волели да њихови одговори буду посебна осећања и жеље: да буду одговори искрени, да жене помисле мало и на себе постављајући услове човеку Онда би, верујемо, одговори били много интересантнији и ви се, господине, не би тужили на „исти калуп". Не би вам изгледали одговори невероватни и — несавремени, не би читали жеље данашњих жена које се потпуно слажу са жељама наших прабаба... Зар не? Част изузетцима: онима које признају, да им на првом месту импонује новац, богатство, сјај, раскош, и тако даље.

Д. С. ШАБАЦ

ПИТАЊЕ: Како изгледа мушкарац који је озбиљно заљубљен.

ОДГОВОР: Врло, врло глуп.

КИН, КРАГУЈЕВАЦ

ПИТАЊЕ: Шта треба да радим кад ме нека дама стално кибицује а неће да се упозна?

ОДГОВОР: Терајте с њом — шегу, па ће се одлучити: да ли да се упозна или да вас више не „кибицује".

ЖЕНА ПРИШТИНА

ПИТАЊЕ: Не варам га, верна сам му и ако то не заслужује. Да ли и даље да му останем верна или стварно да га лажем, па да ме није жао?

ОДГОВОР: Не желимо да будемо узрок вашим несугласницама, али смо мишљења да би га требало казнити. Ви то можете учинити, јер, иначе, не би нас питали за савет, да ли то да учините.

филмске вести

НОВИ ДУГЛАСОВ ФИЛМ

Према најновијим вестима, Дуглас Фербанкс је се одлучио за свој идући филм. Садржај ће бити из доба Крсташких Ратова а најважније сцене у вези са Крсташима. Дуглас је већ имао један филм из исте периоде, „Робина Худа", који је пре неку годину имао сјајан успех.

„НЕПРИЈАТЕЉ" НА ФИЛМУ

Метро-Голдвин објављује да се већ ради на адаптацији за филм успелог позоришног комада „Непријатељ" од Ч. Полока. У овом ратном филму појавиће се Лилијан Гиш у улози Пауле, аустријске јунакиње.

Интересантно је напоменути да овај филм долази као последица на апел који је Луј Мејер недавно упутио филмским компанијама да раде на учвршћавању међународног мира.

ВИЛИЈАМ ХАРТ ВРАЋА СЕ ФИЛМУ

Вилијам Харт се враћа понова на филм и то баш у моменту када се осећа већа тражња кау-бојских филмова. Једина незгода са В. Хартом је у томе што он хоће уједно да игра и управља својим филмовима. Судећи по ранијим искуствима овај систем се показао врло рђав. Да ли ће се то и овог пута поновити није нам познато, али главно је да је Харт потписао уговор за израду четири филма за Уједињене Артисте.

Наша пошта

О. Б. — Слике не можемо употребити; анкета изилази; остали текст нешто мало хвала.

Божидар Божовић. Подгорица — Пошаљите друге ствари. Ово није згодно.

Диана, Нови Сад. — Ваш рукопис је немогуће читати.

Анка С. Бијељина. — Ваш одговор на анкету изражен у песми, дугачак је. Дајте један краћи одговор.

Г. З. Београд. — Ваш одговор на анкету, отворена је љубавна изјава. Пошаљите нешто што одговара.

СВАКИ БОЛ И НЕЗГОДУ
у устима отклања као од шале „Теша".
Тражите га на
Тел. 39-46

С. Шајнесонов
КРАЉЕВСКИ ДВОРСКИ
ОПТИЧАР
БЕОГРАД
Централа: КНЕЗ МИХАЈЛОВА 5.
Телефон 24-33.
Филијала: ТЕРАЗИЈЕ 32.
Телефон 43-73.

једина специјална оптичарска радња, велики избор цвикера, наочара, лорњона у никлу, дубле и рогу. Савесна израда по лекарском рецепту. Велики избор барометра, термометра и ареометра, »Zeiss-Punktal« стакла, фотоапарате и материјал.
Сопствена радионица.

Народне свечаности у Јапану.

ОВИХ ДАНА БИЛА ЈЕ У ГРАДУ КИОТО У ЈАПАНУ ВЕЛИКА НАРОДНА СВЕЧАНОСТ ЗВАНА МАЧУРИ, НА КОЈОЈ ЈЕ УЧЕСТВОВАЛО ОКО 200.000 ДУША. ТОМ ПРИЛИКОМ КРОЗ УЛИЦЕ ГРАДА ВУКЛИ СУ ЈЕДНУ ВЕЛИКУ УКРАШЕНУ ЛАЂУ НА КОЈОЈ СЕ НАЛАЗИЛА МУЗИЧКА КАПЕЛА ОД 50 ЉУДИ.

ЈЕДАН ИНТЕРЕСАНТАН КОНЦЕРТ

ЈЕДАН ИНТЕРЕСАНТАН КОНЦЕРТ ОДРЖАН ЈЕ, ТУ СКОРО, НА ЈЕДНОМ ЕНГЛЕСКОМ ШЕТАЛИШТУ. ЧУВЕНИ ЏАЗБАНДИСТА ЏЕК ХИЛТОН ОБРАЗОВАО ЈЕ ЏАЗ-БАНД ОД САМИХ СТУДЕНАТА И ПРИРЕДИО КОНЦЕРТ У ДОБРОТВОРНЕ СВРХЕ. СТУДЕНТИ СУ, ПРИ ТОМЕ, БИЛИ ЧУДНО ОБУЧЕНИ, ДА БИ ПРИВУКЛИ ШТО ВЕЋУ ПАЖЊУ.

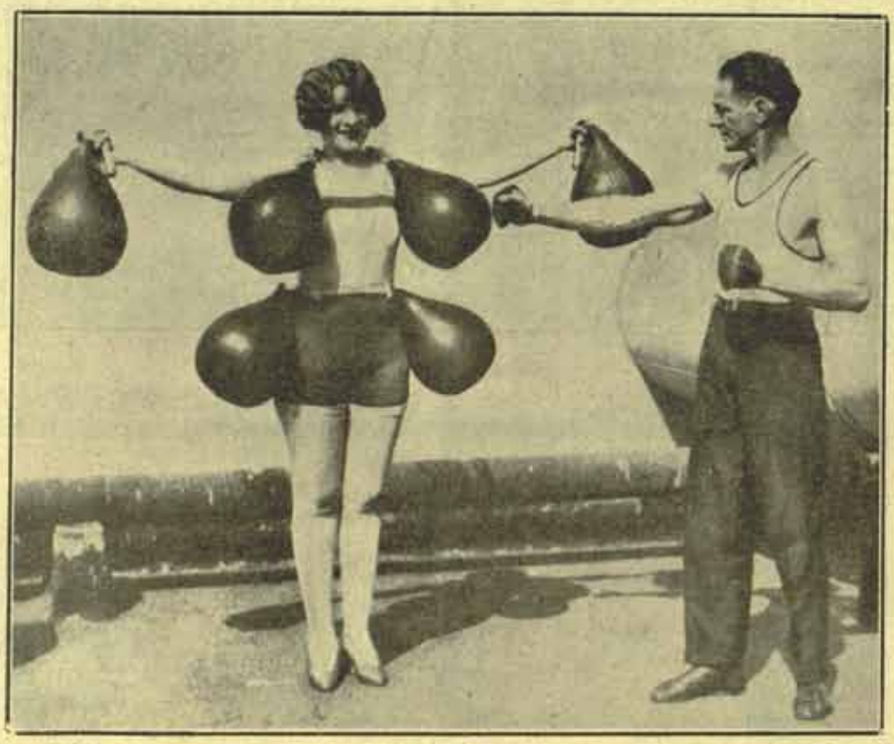

ТРЕНИРАЊЕ НА ЖИВОМ „ПРЕДМЕТУ“

СЕСТРА ЈЕДНОГ БОКСЕРА СА ОБЕШЕНИМ „ПАНЧИНГ“-ЛОПТАМА, ПОМАЖЕ СВОМЕ БРАТУ У ТРЕНИРАЊУ

За власништво листа и штампарију „Привредни Преглед“ *Драг. Вучићевић*, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову.

Година III. Број 16.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Краља Александра 10.
Телефон број 24-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 24. априла 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

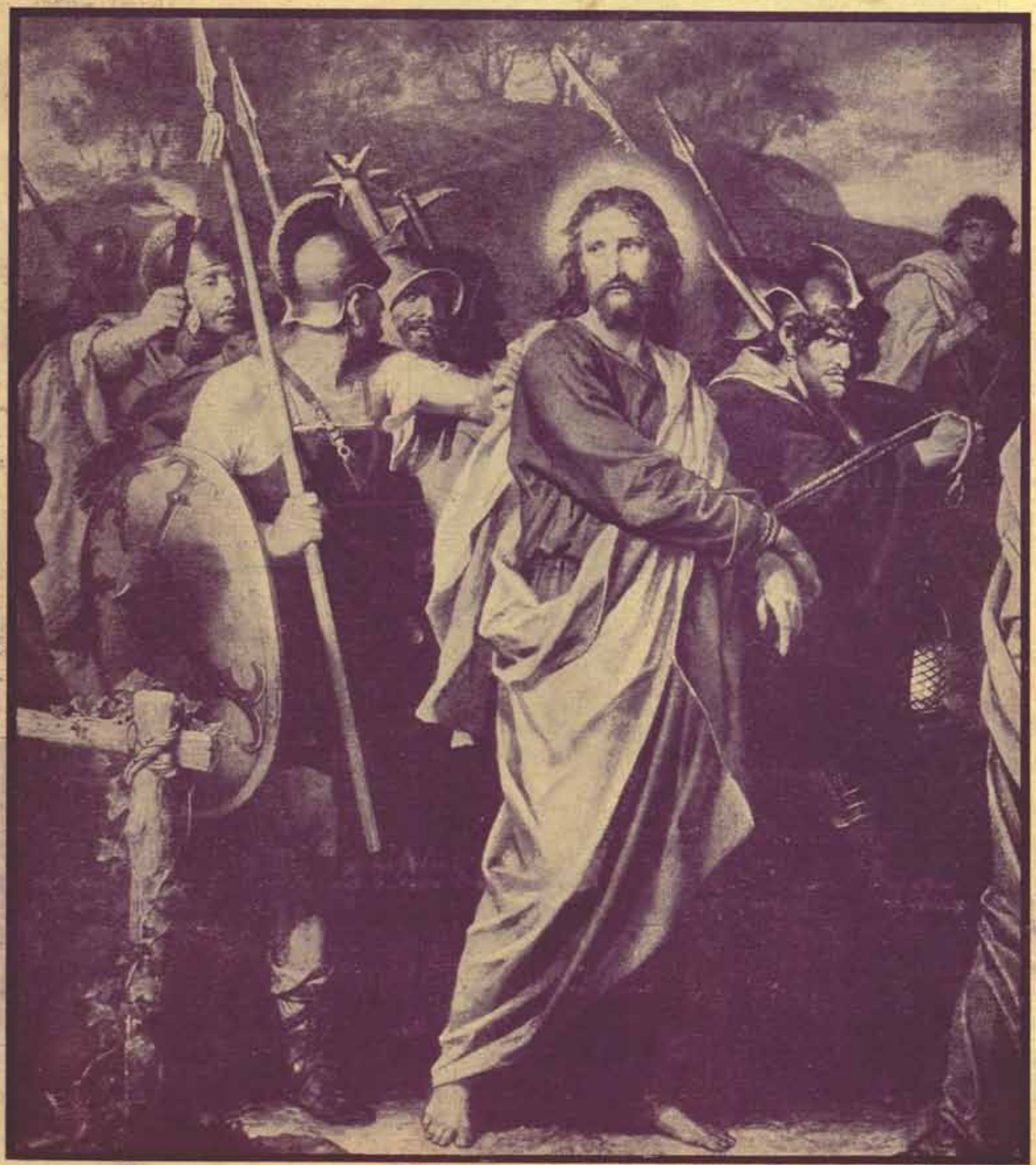

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

Изабраница овог конкурса добиће као награду једну елегантну хаљину из модног салона г-ђе Ане Јосимовић.

БР. 1. ЕКАТАРИНА ПОПОВА, ПАНЧЕВО.

Овим бројем почињемо да објављујемо фотографије лепих Рускиња које су се пријавиле за конкурс најлепше Рускиње у Југославији, који је покренут од стране нашег Уредништва.

Као што смо и предвидели, овај конкурс обећава леп успех, јер су Уредништву почеле да пристижу фотографије врло лепих Рускиња, и према томе да се закључити да је интерес велики и схватање конкурса на свом месту. Ми са своје стране желимо да овај конкурс прође на опште задовољство, а да би избор одговарао сврси, потребно је да у овом конкурсу учествују све лепе Рускиње.

Услови за учешће следећи су: 1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Бираће се три најлепше Рускиње: прва (као награду добија, по крају, једну елегантну хаљину из модног салона г-ђе Ане Јосимовић), друга и трећа; 3. Фотографије слати на Уредништво »Недељних Илустрација«, Краља Александра бр. 10, Београд; 4. Уз фотографију ставити име, презиме и адресу (све читко); 5. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Како су они умирали....

Филип I., син Лудвика Дебелог, који се крунисао још за живота свога оца, умро је услед тога што га је приликом лова гурнуо један дивљи вепар!

—

Војвода од Бретање био је угушен од навале света приликом уласка Папе Климента у Лион.

—

Есхил, заплашен падом једне куће, узалудно је се после чувао, да не пролази поред великих кућа. Главу му је размскала једна корњача, павши из ваздуха, из канџи једног орла, који је шестарио по небеским висинама.

—

Један јапански цар умро је од једне огреботине, коју је добио чешајући се.

—

Емил Лепид због тога, што се спотакао на прагу своје куће.

—

Ауфид што се ударио улазећи на врата Министарског Савета.

—

У женској постељи умрли су: Корнелије Галус; Тинемејен, шеф полиције у Риму; Лудвик, син Гиде Гонзага; Маркиз од Мантоне и још врло много њих, чија имена нисмо могли наћи записана, премда се зна да су и они помрли у женским постељама.

—

Хенрик II. рањен је намртво 10. јула 1559. године, у турниру, од стране његовог ађутанта-капетана, Графа од Монтгомери.

Јувелир

Милан Т. Стефановић

КНЕЗ МИХАЈЛОВА УЛ. БР. 10.

ГЛАВНО СТОВАРИШТЕ НАЈПРИЗНАТИЈИХ СВЕТСКИХ ФАБРИКА.

СВАШТА ПО СВЕТУ

БОРБА ОКО КРАЉИЧИНЕ ГЛАВЕ

Слика египатске краљице Нофретете, супруге Ехкатона и једне од рођаке Тутанкамена. Бисту је донео у Берлин Л. Борхарт и сада је египатска влада енергично тражи натраг.

ОМНИБУС — КОЛА ЗА РУЧАВАЊЕ

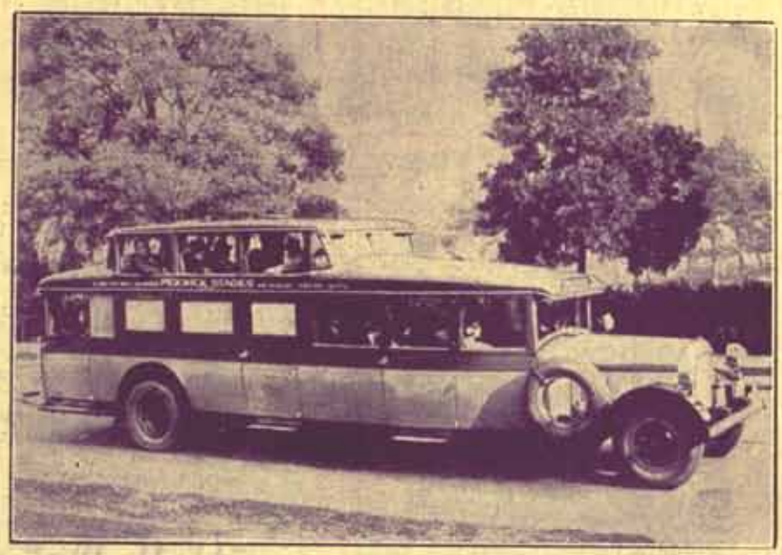

Један путнички омнибус који има поред удобних седишта и салон за ручавање, а саобраћа на пруги Лос Анџелос—Сан Франциско. Кувар у кухињи прима телефонске наруџбе.

СА ТАМНОГ КОМАДА ЗЕМЉЕ

Суданези на горњем Нилу при хватању крокодила.

СЛИКЕ ИЗ АЛБАНИЈЕ. 1. Парламенат у Тирани. — 2. Палата албанског председника Ахмед Зогу.

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем № 4.

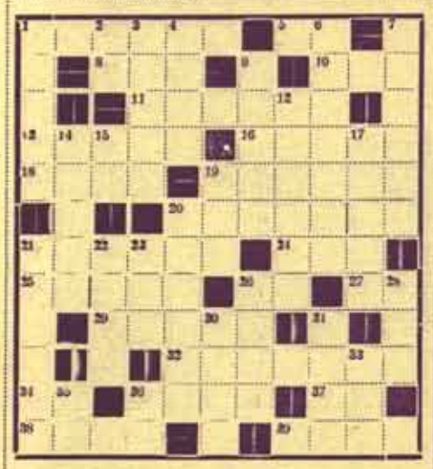

ХОРИЗОНТАЛНО:

1. Троугао (Хрватски)
5. Предлог
8. Коњ
10. Број
11. Небеско тело
13. Побожна слика
16. Ваљана
18. Ишчекивање
19. Енглески песник
20. Погреб
21. Наше море
24. Женско име
25. Месец
27. Заменица
29. Слово (Немачки)
29. Варошица у Босни
32. Војска игра
34. Свеза
36. Име
37. Мера за површину
38. Врста камена
39. Име

ВЕРТИКАЛНО.

1. Војнички хлеб
2. Узвик
3. Одмазда
4. Птица (Нар. Песм.)
6. Изабран
7. Гостионица
9. Напај
12. Варош у Ј. Србији
14. Узица
15. Предлог
17. Гњурач
19. Висок држ. достојанственик
20. Иродова ћерка
21. Воће
22. Пут
23. Дивља звер
26. Плодно место у пустињи
28. Име
30. Предлог
31. Животиња
33. Наше острво
35. Узвик
35. Вис

КУПОН Бр. 4

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

У прилогу (упутницом) шаљем _____ дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

У овом броју доносимо решење проблема № 3.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустрације« Кр. Александра 10 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исеченом формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 1. маја о. г.

4. Решење овог проблема изаћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 8. маја о. г. Прву награду од 1000 дин. добија онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добија решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и против ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду испуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Решење проблема № 3.

П	О	К	Л	О	Н	■	Т	У	■	Н	А
О	■	Р	У	М	■	Б	Р	А	В	А	Р
Д	■	О	Д	Е	В	Е	Н	■	Й	К	С
В	У	К	■	Р	Е	Ч	■	Б	■	Н	А
А	М	О	Р	■	С	■	Т	А	С	А	■
Л	■	Д	У	Н	А	В	■	Н	А	Д	А
А	З	И	Ј	А	■	И	С	К	Р	А	■
■	О	Л	А	К	О	■	Т	О	К	■	Ш
У	Б	■	Н	А	■	А	Р	К	А	Д	Е
Д	■	Г	■	З	О	Р	А	■	З	Л	И
А	Н	А	Н	А	С	■	Н	■	М	А	К
Ј	А	Р	Е	■	А	Л	А	Д	И	Н	■

Правилно решио и добио прву награду од 800.— дин. г. Јован Павковић, из Загреба.

Са једном грешком решили су и деле другу награду, коју је Уредништво повисило од 300 на 800.— динара, из Београда: г. Миладин Радовић, г. Милутин М. Симић, г. Рајко Шиљић, г. Момчило Митровић и г. В. Томначев. Из Суботице: Г-ђа Роска Плавшић и г-ца Јелена Шушњарац. Из Прилепа г-ђа Стојка Марковић.

Пошто је стигао већи број решења са по две грешке то је Уредништво одлучило да трећу награду повиси од 200 на 400 динара и 5 полугодишњих претплата на које коцка буде пала.

Према томе трећу награду од 400.— дин. деле: г. Лазар Ј. Мандић, Београд, г-ца Мирослава Милићевић, Крушевац, г. Владимир Давидовић, Шид, г. Александар Вучетић, Крагујевац и г. Сташа Прокић, Варварин. Полугодишњу претплату на »Недељне Илустрације« добијају: г-ца Наталија Јовановић, Крагујевац, г. Михајло Живковић, Београд, г-ца Милка Јанчикић, Брчко, г. Драгутин Темуновић, Београд и г. Вељко Н. Тајшановић, Рума.

Иначе решили са по две грешке, из Београда: г. Рајко Шиљић, г-ца Олга Лонгиновић, г. Владимир Соков, г. Урош Топалски, г. Владимир Остапенко, г-ца Милица Косовић, г. Карло Шилингер, г. Велимир Јанковић, г. Крсто Стојковић, г-ца Ана Гранларски, г. Душан Вујић и г. Р. Павловић. Из Сомбора г. Милоје Стаменковић, г-ца Валентина Русакова и г. Бора Станковић. Г. Синиша Бобић, Дубровник, гца Јелена Рађевић, Сарајево, г. Лазар Јончић, Уж. Пожега, г. Стеван Хелдрих, Земун, г. Саво Билчаревић, Б. Крупа, г. Ђорђе Удовички, Мол, и г-ца Милица Влах, Ср. Каменица.

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести **зуба** и **уста**
Београд, Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

ФОТО-АТЕЉЕ
"ЗРАК"
до ЛОНДОНА
Врши најмодерније снимања за филмски конкурс, без обзира на облачно време, помоћу најсавршенијег апарата у Београду. Вршимо и специјална снимања и ван атељеа. • Аматерске радове радимо прецизно и на време.
Тел. 45-05.

ЖЕНА ТУ И ТАМО

Још један изум за рекламу и за сензацију.

Помоћу радио-телефона човек је у могућности да се чује одасвуд. Доносимо снимак једне француске певачице, која се налази у једном авиоплану на 1.000 метара висине одакле помоћу радио-телефона пева за оне који су далеко испод ње. Ова новост направила је сензацију у Француској — а и рекламу малој певачици.

❁ ❁

Жене које су се „почовечиле".

Нешто »бубикопф« а нешто и време у коме се налазимо утицало је на манире и спољашност данашње жене. Ко би, на пример, рекао да су ове две спорт-даме, жене? Зар не, изгледају као прави мушкарци?

Авијатичарка и парашитист.

Жене нису смеле само на земљи, већ и у ваздуху. Ево једне Францускиње која је небројено пута прошетала небом да би се с времена на време пустила кроз ваздух спуштајући се падобраном. Денис Колен, тако се она зове, пре кратког времена понудила је своје услуге Француском Министарству Војном.

❁ ❁

Списатељка најуспелијег позоришног комада.

Списатељка најуспелијег позоришног комада на свету Ана Нихолс прерадила је исти комад за филм и за то је добила само 300.000 долара. Дакле, »прилична« зарада!

Једини женски боксерски судија на свету.

Од пре извесног времена појавиле су се у свету жене боксери, и ево већ данас можемо забележити да постоји и један женски боксерски судија. То је г-ђица Ева Тибринг из сев. Дакоте, која има све квалификације за нову професију.

❁ ❁

„Васкрсење" на филму Толстојево

У Холивуду се спрема грандиозан филм »Васкрсење« по чувеном роману Лава Толстоја. Главну женску улогу игра руска глумица Соња Пушкарев, која ће се, вероватно, овим филмом и прославити.

Мисли које треба прочитати јер нису баналне.

Зло је за човека када му се да прилика да проспава свој живот, а овај је не употреби.

Заљубљен човек глупљи је од вола.

Свачије мишљење чуј, свој чувај суд!

Највећи део путева пролази кривудавим путем.

Најчешће и најлепше нас варају нада и жена.

Најгоре су оне жене, које брачно пристаниште сматрају као слободно пристаниште.

Пацове и порезе не може нико истребити. Што их мање желимо, — њих све више има.

Није сваки победилац био и борац.

Жена човеку много узима, па чак и кад све даје.

Муж — освајач света — често је роб једне, слабе жене!

Човечије поштење виси на женској длаци.

Човек и жена од природе су два непријатеља на живот и смрт.

Људи краду због глади, а убијају из љубави. Жене се због глади продају а због љубави се жртвују. У томе је основана разлика карактера.

Шала и Смех

Професорска расејаност

— Мајсторе, овај часовник ми не ради већ десет дана. Видите, Бога вам, шта му је.

— Господине професоре, мораће да се изврши једна оправка. Биће готов сутра увече и коштаће шест динара одговара му сајџија навијајући часовник, који почиње да ради.

— Аух, за једно навијање сата, шест динара! — стење заборавни професор излазећи на врата.

Ни за реп, ни за главу

— А, бре, децо, ви много јадите?

— Па гадо, мора ме, мужи сме!

А, бре, децо, ви мало работате?

— Па гадо, мора ме мало да работамо, деца сме!

Он је Ужичанин

— Господине мајоре, покорно јављам, да се ђогат из друге батерије ритнуо и вгодио каплара Ћиру у чело.

— Аух, јадни Ћира! Шта је било са њим?

— Он је Ужичанин, господине мајоре, није му ништа, а ђогат — угануо ногу. —

Филозоф на обали

Неки млад филозоф дошао први пут на море, и случајно, стане на обалу у моменту кад су се купале две дражесне девојке у евином костиму.

Филозоф их погледа, па ће сам себи рећи:

— Кажу, да најдрагоценије благо лежи на дну мора. Међутим, ја га, ово, видим на површини воде.

Зашто је тежак

— Ej, пријатељу! Ти си врло тежак!

— По чему то знате?

— Стао си ми на жуљ!

Како је горе?

Био Србин у Бечу, па га по повратку питали сељаци: »Славе ти, Миловане, како је **горе** и је ли скупо за храну?

— Тамо је пиле **жеља**, ћурка **сан**, а печено прасе **бајка** из хиљаду и једне ноћи!

И једно и друго

— Госпођице, сунце вас тако јако пече кроз тај прозор: хоћете ли да спустим завесу, или да вам се приближим, те да вас заклоним?

— И једно, и друго!

Како кад...

У једном друштву, где се десно и неки калуђер, повео се разговор како није здраво увек пити само вино, већ треба кад што и водом забелити. На то ће неко из друштва упитати калуђера:

— Како ти оче пијеш вино, кад калуђери кажу шта је здраво а шта није?!

— Па да видиш, синко, — рећи ће му калуђер — ни ја не пијем увек подједнако, већ како кад: у јутру чисто, у подне без воде, а увече, како га је Бог дао.

Баба ће платити

— Шта кошта овај сапун?

— Један шољубан, госпођице.

— Добро, завите ми целу кутију. Моја баба ће доћи да вам плати.

Логика пијанице

— Свако ми вече она моја роспија вели: »Што си пијан **дошао?**« Е, сад, та ињија не може ми то рећи, пошто су ме ве, чераг **донели.**

Две жеље

— Ах, мила моја, ја бих желео да сте моја за навек, ја бих желео да вас узмем за жену!

— Пардон, господине капетане, оставите ме да промислим, јер ми се ви са **две жеље обраћате.**

Нека плаче он

По сремском обичају, кад сватови дођу по девојку, и за све време док се они баве код девојачке куће, она треба да плаче. Тако се — вала. Али нека Милица није хтела да плаче, те је другарице упиташе:

— Зашто не плачеш?

— Зашто да плачем ја? Нека плаче онај ко ме води.

Из разговора

...Синоћ сећаш веома расположен у кафани код »Белог Коња«, не мислећи ни на какво зло, кад одједанпут ето ти моје таште.....

Извините!

— Марија, кога има код вас? Приметила сам неко шушкање по кући?

— Нема никог, госпођо?

— Како нема никог? — јетко пита госпођа и отвара орман, кад тамо, а оно — војник!

— А шта је овај војник овде? Зар сте тек три дана код мене, — а већ сте донели војника у кућу?

— Извините госпођо, то није мој војник. То је свакако остао од ваше прошле куварице.

Како је тек господи!...

Нека скитница нађе у крчми једно гушчије перо, па сетивши се како господа спавају на перју, узме и он то перце, метне га на слушу, легне на њега и слатко заспи. Видећи га у јутру крчмар где замишљено пипа своја леђа, упита га:

— Шта ти, момче, тако дубоко премишљаш?

— Ето, мислим, — одговори он — кад сам ја на овом једном перцету овако грдно нажуљио леђа, како ли је тек јадној господи, — што на самом перју спавају?

— Али реците ми г. Јојићу, шта радите да сте тако пуни?

— У опште — ништа.

Модерна тестера.

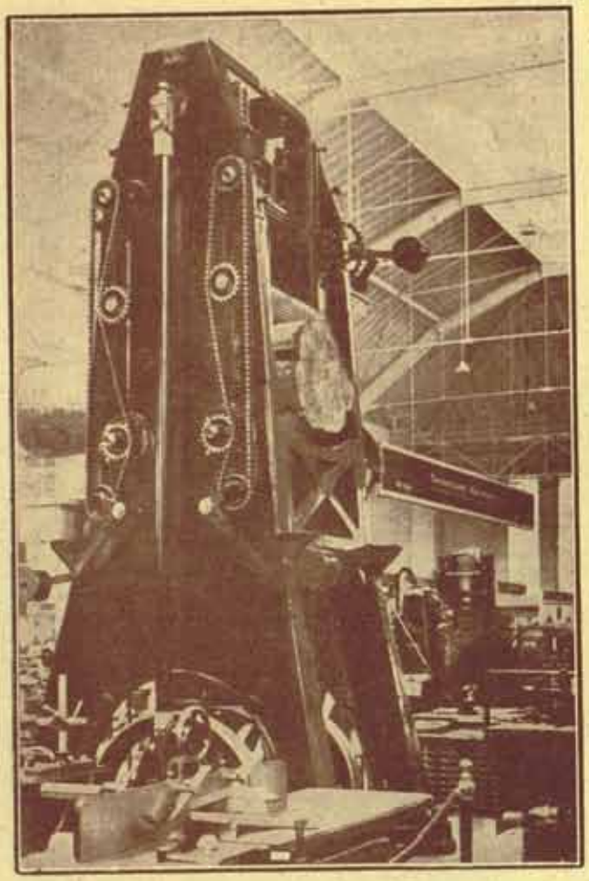

Ова механичка тестера великих димензија, у могућности је да, само за неколико секунада, пресече и најдебље дрво.

Једна ретка птица.

Ова буљина нарочитог изгледа названа „светицом", пореклом је из Јужне Америке, где се и налази у једном чувеном зоолошком врту. Она је процењена на велику своту долара.

Необична фамилијарна сличност.

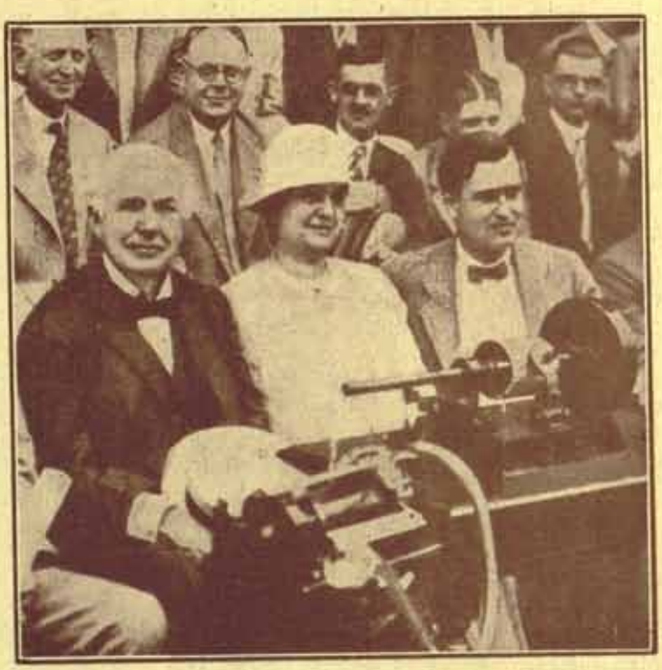

Велики проналазач Томас А. Едисон са својом госпођом и сином Чарлом.

Слике из модерног Јапана.

М. Вакатсуки, председник јапанског министарског савета, прима помоћу микрофона заповести новог императора Хито Хито.

Игре у историји човечанства.

И ако се цивилизација мења, ипак игре остају исте још из билбијског доба.

У времену опште заразе модерних игара, није без интереса осврнути се на игре у историји човечанства, јер су оне од увек играле главну улогу у животу свих народа.

Позната је ствар, да су и у најстаријем добу народи необично волели игре. А писати о играма, значи писати о историји човечанства, која је тако добро позната данас и малом ђачету из основне школе.

Али ипак, није штетно знати и нешто више од историје човечанства, јер у XX. веку тражи се да човек много, врло много зна, али да се прави — као да ништа не зна.

У библији се спомињу игре као религиозне манифестације. Кад су Израиљци побегли из Египта и почели се клањати златном телету, играли су око идола. Доцније се спомињао и краљ Давид, који је играо с луком и стрелом.

По археолошким споменицима види се, да су постојале религиозне и народне игре, код Египћана, Грка и свију народа у Месопотамији. И у колико се цивилизација мењала кроз векове, ритам игара остајао је исти.

И данас, у Шпанији, за време великих празника, играју се неке црквене игре, које датирају још из Средњег Века. Молитве дервиша, који метанишу, и савијају се до земље, нису ништа друго него ритмичке игре старих народа. Постоји нарочита њихова игра уз звуке флаута — гоча, и лупњаву бубњева кад се они окрећу у ковиталац док падну у екстазу.

Религиозна и професионална игра спојили су се, а то се највише виђа код америчких урођеника.

Интересантно је чути какве су игре Ескима:

Чак и Ескими, у поларним пределима, загревају се играњем. Скупе се по неколико породица и дуго дефилију испред својих снегом покривених колиба, скачу и играју, а музика им свира. Само се играч и играчица никад не загрле, већ се увек налазе у извесном одстојању једно од другога.

Вреди напоменути и то, да поларни народи воле машкараде и играју под маскама. Они метну главу медведа, курјака или лисице, и са својим хаљинама од медвеђе коже личе на праве правцате животиње.

Карактеристична је ствар, како се Индијанци забављају:

Индијанци су одушевљени за игре, и сваки њихов обед прати ритам. Постоје у Индији мистериозне свечаности код појединих племена, и њима се по читаву годину дана! Нека племена обожавају змију звечарку. Пред сваку такву свечаност, момци се разиђу са торбама по целом крају и траже испод камења

На сам дан свечаности једна група младића излази из колибе и сваки од њих држи по две змије, једну у руци а другу у зубима. Змије су живе и превијају се у њиховим рукама и зубима, али Индијанци су тада највеселији и праве читаве манифестације са змијама.

Та церемонија траје један сат, а после певају песме сунцу, и низ једну стену пусте змије, које највећом брзином беже.

Кореографија црначких игара

Најлепше кореографске игре имају Црнци, и они их изводе најстрасније. Ратничке игре увек су се изводиле пред борбу племена. А по повратку из борбе настаје необично бурно весеље и ратници скачу преко коња, који су окићени главама њихових противника.

Разлика између индијанских и црначких игара је у томе, што Индијанци никада не играју из задовољства. Зато су њихове игре свечане и озбиљне, а црначке луде и страсне. Црнац би био у стању да не једе цео дан, само да би могао да игра.

Црначки кепеци, једно племе сиђушних људи, који живе на екватору, играју добрим и злим духовима да би их умилостиви.

Ту страст за игром код Црнаца увек искоришћавају плантажери, који увек доведу два-три музиканта, и чим се сврши посао, свирачи засвирају и Црнац игра одушевљено и са заносом. А после свршене игре, од ради с већом вољом.

Какав изгледа балет на двору жутих царева?

Жути народи, Јапанци, Кинези, Анамићани, Тибећани и Монголци, не осећају толику страст за игром, као горе поменути народи. На њиховим дворовима увек се налазе играчице, које у свечаним приликама изводе ритмичке игре, али нема народних светковина са ритмом. На двору анамског цара увек има савршених играчица, а у Тибету и Монголској играју по минаретима ламе.

Али је Африка земља најлепших кореографских игара, док Азија није тиме толико одушевљена. Зато се дешавало више пута, да су сви кореографи, који су мислили да створе модерне игре по Азијској кореографији, остали без икаквог успеха у том погледу.

Кад су се и где појавили први ресторани.

Шта се и како служило у њима?

Интересантно је чути неколико речи о постанку ресторана, којих ми данас имамо на сваком кораку.

Први ресторан, који се је баш назвао **Ресторан,** појавио се у Паризу 1765. године. Његов газда, ставио је фирму на латинском језику, која је носила напис:

»Ућите сви који негујете стомак, а ја ћу све ваше стомаке неговати«

Испрва су цене у том ресторану биле врло високе, готово папрене: јело се је за малим столовима и највише се служило јајима и пилетином, али су цене постепено почеле да се снижују, пошто су се овакви ресторани почели појављивати на све стране.

Међу првим париским ресторанима био је нарочито чувен и посећиван један који је се налазио украј Тиљерија, и у кога су долазиле све оне личности, које су после играле значајну улогу у Француској Револуцији.

Док овако стоји ствар са првим ресторанима, који су ушли у Историју Француске Револуције, јер су они подмиривали потребе стомака великих револуционара, са модерним ресторанима, као што их ми имамо данас, стоји сасвим друкчије: они су се појавили тек у Осамнаестом Веку; цене су у њима биле много јефтиније, удобности веће, сигурност боља и т. д., али, изгледа нам, да су ипак цене у ресторанима од 1765. године биле повољније за живот него данашње, после 162 године!

Модерне и трајне фотографије, репродукције и увеличане слике у свима величинама израђује
ФОТО-АТЕЉЕ
ВЛАДЕ БЕНЧИЋА
БЕОГРАД - ПОЕНКАРЕОВА УЛ. БР. 30—32
По поручбини врши се сликање и ван атеља. Аматерске плоче и филмове излазима, копира и увеличава брзо и добро.

Споменици Краљу Ослободиоцу

РУДОЛФ ВАЛДЕЦ: СКИЦА СПОМЕНИКА КРАЉУ ПЕТРУ У БИЈЕЉИНИ

РУДОЛФ ВАЛДЕЦ: ЈЕДАН РЕЉЕФ СА СПОМЕНИКА У ВЕЛИКОМ БЕЧКЕРЕКУ (»ВЕЛИКИ ПЕТАК«)

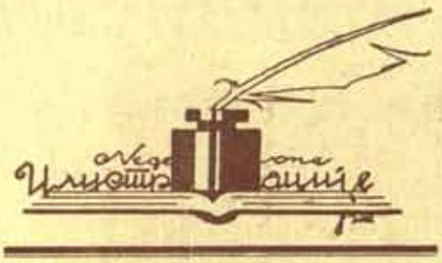

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

Чира, Вршац.

Питање: Нас шесторица заљубљени смо у једну плавушу — Анушку из Вршца. Сви је обожавамо и она нас све обожава. Дајте нам савета како да поступамо?

Одговор: Ништа лакше од тога. Сваки од вас резервисаће за себе по један дан у току недеље, почев од понедеоника. Како до недеље има шест радних дана, а вас нема више од тога броја, бићете сви задовољни. Седми дан оставите — из кавалерства — дами да се одмара.

Т. С., Београд.

Питање: Волели смо се као деца, али та љубав није дуго трајала, јер се она одселила у другу варош. Сад је она велика и лепа девојка. Пре извесног времена смо се сусрели и моја се љубав повратила. Од тада смо се дописивали и она ми је поверила да ме још воли. Међутим, кад је ту скоро долазила опет, она ми није дала доказа да ме воли, и ако сам ја то од ње тражио. Отишла је, и сад ме опет уверава да ме воли. Шта је ту по среди?

Одговор: Питате шта је ту по среди? Међутим, ствар је врло јасна: она вас воли али вам није могла дати доказ љубави какав сте ви од ње затражили. Ваљда сте тражили нешто што је по њеним појмовима било — и сувише.

Ингрида, Београд.

Питање: Дала сам му једну ствар која му је најбоље показала колико га волим. Кад смо се посвађали, дабоме, због глупости, тражила сам да ми врати ту ствар. Он ми, међутим, не враћа, и на моја тражења одговара пиличким речима. Одговорите ми, молим вас, како да се дочепам своје ствари и како се може тумачити такво његово држање?

Одговор: Ако је та ствар — новац или каква друга скупоцена ствар, онда има мало наде да ће те је икад угледати. У том случају, његово држање је мало сумњиве природе. Међутим, ако је то каква ствар без вредности, успомена или фотографија, а он неће да вам врати, значи да код њега није још наступила дефинитивна одлука о кидању с вама. У том случају он је дечко племенитих осећаја.

»Неискусно девојче«, Београд.

Питање: Волимо се већ одавно и ја сам пресрећна. Али он ми непрестано тражи пољубац као доказ моје превелике љубави. Може ли се волети и без пољупца? Постоји ли идеална љубав о којој ја сањам?

Одговор: Благо вама јер ваш је живот — сан! Али тешко вама, јер ви ћете се пробудити! А пробудићете се зато, јер европска грађа неда мира. Онај кога волите изгледа да се буди, а кад ви будете угледали јаву, тражићете што и он, јер љубав без пољупца не може бити — плодна.

Соња, Сомбор.

Питање: Не верује да га волим. Каже, када бих га волела, да би била љуборна. Ја држим да је љубомора знак неповерења, а ја му верујем. Како онда могу да будем љубоморна? Он је, међутим толико љубоморан, да се понекад не може ни поднети. Не знам како од тога да га одвикнем. Не могу да се одлучим да пођем за човека који је толико љубоморан.

Одговор: И ако изгледа обратно, ви сте уњиђавнији од њега. Јер, полазећи од вашег мишљења, да је љубомора знак неповерења, ви указујете да његова љубомора проистиче из тих разлога, и онда, разуме се, тешко вам пада да се одлучите за човека који вас је почео схватати.

Фајт: Уредник ће вам дати адресу само лично. Изволите га посетити. — **Карл Крајц (Београд):** прегледајте наш лист од 27. марта. — **Љ. М. (Београд):** добили, поступићемо. — **Дим. Зарић (Београд):** Смирићете се само на тај начин ако паметно размислите да ви немате право на удату жену која воли свога мужа. — **Олга (Београд):** Ако то сам неће, ви га не можете натерати. — **Деблер, Врњци:** 1 питање: зато што немате књижевничке способности; 2 питање: читајте наш лист од 27. марта. — **Луција, Београд:** Он је срамежљив јер још није имао прилике да се »дружи« са женама. Ако ви нисте као он прићите му и научите га да буде — слободнији. — **Станко Ј., Београд:** Да вас оговара — не можете је спречити; да је се отарасате — немојте је гледати. — **Панчо Петровић и Тодор Брезовић, Скопље:** Обавештења о конкурсу у броју од 27. марта т. г. — **Анци, Вел. Бечкерек:** Ако вам није стало до света — оставите их нека коментаришу. У противном, да им се не замерите, почните се заљубљивати макар од »шеге«. — **Марион, Н. Сад:** Кад је тако онда морате бирати једну од две ствари: или да се замерите себи или њему. — **88.967, Вилма:** Треба да му кажете: »Волим вас«, и да га питате: »Волите ли ви мене?« — **Илић, Шабац:** Можете. Објављује се само изабрани. — **Младић, Пријепоље:** Дали сте се лако освојити, па сте зато и настрадали. Ви се не можете борити са четом њених »мишљеника«, зато је боље да напустите позиције. — **П. У., Сенџак:** Немојте јој уопште одговарати на њена писма. — **Влада Роштин Чинаров, Београд:** Пошто је удата био би грех да јој разорите брачну срећу. Оканите је се тим пре што вас и не гледа. Силом љубав није љубав. — **Илија Јелебџија, Београд:** Никаквој. — **С. К. Бујановац:** Пођите од Теразија па на више. — **П. Јовановић, Врање:** Удесите с врачарицом да воду потера на ваш млин. — **Која, Београд:** Можете. Пошаљите вашу адресу и које бројеве желите. — **М. В., Гњилане:** Како? Вребајте прилику. — **Сарајлија:** Осветиће му се ако га презрете. — **Фантома, Петроварадин:** Ако имате следеће: срећу, лепоту, богатство, веће и т. д. — **И. С. Матић, Пожаревац:** Отворите школу играња, научите оне који вас мрзе да играју чарлстон, па ће затегнути односи — попустити. — **Јула, Ниш:** Од како смо дознали да не признаје да је Србин о њему не водимо рачуна. Можете учествовати али не можете бити изузетак. — **Мила, Сомбор:** Ваши родитељи су у праву. Распуштеник не даје велике гаранције за нови брак. — **Мала, Београд:** Питајте га да ли вас воли, а верујте му ако хоћете. — **Ставро, Краљево:** Шта вам то све вреди кад немате смелости. Ту не помаже никакав савет с наше стране. — **Аполонија, 99:** Прима се. Пошаљите слику. — **Борислав Тасић, Битољ:** Потражите ви, ми не можемо. — **Каро ла Пи, Смедерево:** Једини савет: да прићете и да објасните шта хоћете. — **Милан Јовановић, Тузла:** 1. Има их око 20. Који су, не можемо вам казати. 2. тражите лист на ће те дознати на време. — **Ђ. М., Београд:** Може и и еможе: зависи од интелектуалца. — **Љубодраг Спасојевић, Врњци:** Ви сами не знате шта хоћете. — **Ђока, Врање:** То што питате не учи се, нити се за то дају савети. Кад неко изјављује љубав он то сам чини за себе. — **Лола Илић, Београд:** Официри су горди због униформе и зато често не гледају ни на кога. Међутим, ако сте вешти овај ваш ће бити приступачнији. Изјавите му љубав. — **Марија, Београд:** Висок 180 см., ширина груди 102 см.; тежина 73 кгр. — **Читалац, Књажевац:** Открити љубав, значи изговорити у четири ока оно што вам на срцу лежи. Учините тако и ви. — **Мијак, Битољ:** нису још дефинитивно примљени. Бираће се између оних који изиђу. — **Никола Д. БУгарчић, Чачак:** Читајте наш лист од 27. марта. — **Ђорђе В. Костић, Битољ:** да причекате док вас не походи срећа. — **Ђока, Битољ:** Немојте нам постављати питање без икакве важности. — **Владимир Ф. Регали, Осијек П:** 1 Не можемо вам дати адресу, јер нисмо овлашћени; 2 примамо још за кратко време. — **Маруша, Београд:** То је Книпер Олга удова Антона Чехова. Изгледа да има 30 година јер је добро очувана. У ствари има око 40, али се то на филму не да видети. — **Мијан, Беране:** Ако не можете да се заљубите, значи да не осећате, а кад не осећате: нема шта да вас тера — да хоћете. Сем ако је то нека ваша фикс идеја. — **Иванка Грујин, В. Бечкерек:** Једини излаз: радите обоје док не стекнете коју пару, после се удружите. — **Н. Н. Панчево:** Признајте, јер ако сте, ма ком то било, изјавили љубав, нисте учинили никакав злочин.

Да будемо лепи...
Да имамо праве ноге...
Да немамо наборе...

Јединствена справа помоћу које се систематским вежбањем исправљају криве ноге.

Да би се уштедела шминка и да не би спадала, почеле су даме из великих градова да тетовирају усниде црвеним цинобером.

❁ ❁
❁

У борби да се допадне, чак и онда када јој године откажу лепу и угодну спољашност, жена непрестано истражује могућност да неприродним путем дотера оно што је природа прво дала па после одузела. У ту сврху дали су се у посао лекари, хирурзи, апотекари.. Сви они проналазе лекове да жену улепшају и поврате је њиховом пролећу.

На овој страни доносимо три примера нових метода за дотеривање и подмлађивање.

Прва слика показује тетовирање усница црвеним цинобером, јер показало се да руж није постојан. (Вероватно мислило се и на његову неприступачност приликом »љубакања«).

Друга слика показује један интересантан метод за исправљање кривих ногу. Јер познато вам је, да дама губи од лепоте ако јој је нога рђаво скројена, и према томе томе, ово је врло важно. Као што се види справа је једноставна: две даске укосо постављене. Али да се помоћу те справе дође до жељеног резултата потребна је велика енергија и стрпљивост. Замислите, по читаве сате мора се овако стајати или мицати!

Најзад ова трећа слика, није, такође, без интереса. На њој се види операција лица једне Енглескиње која хоће да буде млађа него што изгледа. У ствари, она је пожелела да избегне наборе са лица и то јој је успело помоћу једног доброг хирурга, који јој је скинуо покожицу са целог лица, после чега се кожа затегла и лице постало глатко и затегнуто као у девојчице.

Даме из енглеских високих кругова оперишу лице на тај начин што скину покожицу после чега се кожа затегне и лице постане глатко без набора.

Мисли једног аута.

Који је возио четири... метресе свога газде...

»Људи су, вероватно, богови, јер сви хоће да седну у ауто. Али врло невешти богови, што доказује кад се сруши у неки јарак. А како само жедне ти богови! Не могу да прођу сто километара, да не наспу неку течност у ауто. И чудновато је што та течност није вода!?

»Мој газда одлично тера ауто кад је с неким пријатељем. Али кад унутра седи жена, увек нам се деси неки несрећан случај.

»И чудим се зашто је то увек тако!? Да није, случајно, баш та жена баксуз?

»Кад је мој газда с пријатељем, разговарају паметно, о брзини шофирању, бензину, каучуку, али кад је жена с њим, слушам све неке глупе разговоре »љубав«, »срећа«. Какво им задовољство чини разговарати о таквим стварима, које не постоје, никако не могу сам себи да објасним!?

»Жене се сигурно поабају и искваре од аута, јер, ево, две године је прошло, како ме је газда купио и он се увек служи са мном, а за то време **ми смо** променили четири.... б-р-р-р, стра ме да кажем колико, — метресе...

»Опазио сам, да човек чува, брижљиво брише, чисти и маже свој ауто прва три месеца, а жену само прве три недеље. Не знам зашто је то тако?!

»Човек је, колико сам ја могао до сада оценити, велики у очима жене само онда, кад има ауто.

»Уверавају ме, да је било времена, кад није постојао ауто, али ја у то не могу да верујем, и непрестано се питам:

»Како су људи могли онда да се допадну женама, кад нису имали ауто?

66 кандидата за положај џелата.

Недавно је у Прагу пензионисан џелат Волшлегер, који је »наслеђен« још од покојне Аустрије — како кажу прашки листови.

Како је место пензионисаног џелата морало бити попуњено, то је влада расписала конкурс за попуњавање упражњеног места.

На расписани конкурс за положај џелата јавило се у року од седам дана ништа мање него 66 кандидата. Сви су они подвлачили и наглашавали своје квалификације за »мајстора од конопца«.

Избор је пао на Франьу Дрохиба, бившег полицајца под Аустро-Угарском Монархијом, а који је до сада био агент једног осигуравајућег друштва.

ДЕЧЈА УСТА

— Стара мајка, затвори очи. —
— Али, зашто, мало бабино?
— Отац је рекао: када стара мајка једном затвори очи, добићемо много новаца! —

ДОБАР ИЗГОВОР

„Умеш ли чувати тајну?"
„Умем!"
„Треба ми десет динара!"
„Умири се, сматраћу као да нисам ништа чуо!"

РЕТКА ХАРМОНИЈА

Он: Обожавам те! Хоћу да живим само због тебе.

Она: Добро пријатељу! А ја хоћу од тебе да живим.

Десет тоалетних заповести, којих се морају придржавати све даме!

Господин РЕНЕ ИБЕР, модни цртач »Метро - Голдвин - Мајера«, који је, као што је познато већ, творац кројева за најсјајније тоалете чувених филмских и позоришних звезда, — написао је и недавно преко јавности обелоданио ових десет тоалетних заповести за отмену даму:

1.) Буди оригинална и НИКАД не покушавај да копираш своје пријатељице;

2.) Немој никад носити одвећ гиздаве тоалете;

3.) Боље је имати једну или две тоалете које су у складу са шеширом, ципелама и ташном, него пун орман тоалета којима фале »маленкости«, без чега једна модерна дама не може бити;

4.) Не веруј да можеш бити лепа и витка без муке и размишљања;

5.) Не буди оригинална једино ради оригиналности;

6.) Не носи одвише накита;

7.) Пази да ти тоалета нема више од две боје;

8.) Буди једноставна;

9.) Не заборави да се одеваш за оне који имају укуса, да оно што је упадљиво примећује само онај који нема смисла ни укуса за оно што је модерно; и

10.) Увек се одевај по индивидуалном укусу.

Према овоме, свака дама, која жели да буде »шик«, мора својој кројачици добро да уврти у главу ових ДЕСЕТ, али не »БОЖЈИХ« ЗАПОВЕСТИ, — него савремених, који стварно имају — а чућемо шта ће о њима рећи и наше поштоване читатељке, — довољно тачности у себи.

Нешто о психологији темперамента

Жучни темперамената имају само људи, а не и жене.

Према досадашњим марљиво и дуго вођеним испитивањима од стране светских психолога, дошло се до закључка да жучни темперамената припада искључиво човеку, јер он носи у себи мужјачку обележје. По цртама лица познаје се такав је темпераменат, јер су црте оштре, очи живе, поглед сигуран, доња уснa мало извучена, са изразом презрења или гордости. Тен лица је браон или жућкаст, брада густа и оштра, мишићи лица врло осетљиви, а лице каткад кошчато.

Ниједан човек таквог темперамента не може да има симпатично и љубазно лице, ретко кад отворен израз, већ увек његово лице одаје човека сигурног и енергичног. Човек жучног темперамента је енергичан, ма каквих било интелектуалних или моралних способности. Он се не боји ничега, и своје намере и планове остварује енергично и упорно. Он је способан да учини највећи злочин или највеће добро дело. Људи таквог темперамента имају у себи или највеће врлине или најстрашније пороке...

Данашња деца

Танк - ролшуе.

Модерно дете данас не иде пешке; њему су родитељи купили »танк-ролшуе« помоћу којих се креће преко свих предела.

ДЕТЕ И ТЕЛЕФОН

Телефон је помоћно средство без кога ни деца више не могу живети. Ако се дете зажели бонбона оно се послужи телефоном:

»Тата, кад дођеш кући не заборави бонбоне.«

5-годишњи парашитист.

Невероватно али истинито. Доносимо снимак 5-годишњег парашитиста, који се ових дана пуштао с успехом из аероплана на аеродрому крај Париза. Међутим, полиција је забранила даље спуштање.

Орао с белом главом.

Орао с белом главом који је служио као модел грбу Сједињених Америчких Држава. Без одобрења владе овај чувени орао не сме се никуд извозити.

Највеће писаљке на свету.

На швајцарском сајму узорака, који се одржава овог месеца, сграђен је оригиналан павиљон једне фабрике писаљки. Као што се види огромни стубови су у ствари — велике писаљке.

Одговори на нашу другу анкету

Какав вам се мушкарац највише допада?

Најбољи одговор добија награду: **један брилијантски прстен** у вредности 5.000 динара, поклон познате београдске јувелирске радње **Милан Т. Стефановић.**

Одговор бр. 505.

Да ми муж пружи уживања, као трут матици, али за цели наш брак, у коме ће ме волети љубављу прве брачне ноћи.

Бијељина. **Р. С.**

Одговор бр. 506.

Да је кроз руке имао много дама, али да му се ја допадам толико, да ме хоће за цели брак.

Бијељина. **М. С.**

Одговор бр. 507.

Ни роб ни господар, већ воћа и учитељ у данашњем животу.

Београд. **М. Х.**

Одговор бр. 508.

Да је мушкарац са свима особинама које има мој идеал, кога у души носим. Често налазим на по коме мушкарцу по једну особину, али зато би у животу срела младића који би одговарао слици коју у души носим, ја би нашла могућности да му се сва предам, без обзира да ли ће ме узети за жену.

Бијељина. **Мн. С.**

Одговор бр. 509.

Допао ми се елегантан, висок и сув човек са бледим лицем и тужним лепим погледом. Поглед више волим од боје очију, јер он може да ми каже колико и како сам вољена. Исто толико волим и јак карактер колико и сентименталну душу.

Београд. **Аурора.**

Одговор бр. 510.

Који би умео ценити вредност жене — а такав, мислим, не постоји.

Београд. **Виолета П.**

Одговор бр. 511.

Онај који зна да пробуди, чиме то је споредна ствар, такву љубав, коју не може да победи ни логика, ни памет, ни васпитавање; и да би ја, на врхунцу свог осећаја, у стању била њему опростити све — чак, и злочин.

Београд. **Т. К.**

Одговор бр. 512.

Допада ми се онај кога ја највише волим.

Алексинац. **Анђа С.**

Одговор бр. 513.

Један, мене вредан?

Београд. **Паулина.**

Одговор бр. 514.

Допада ми се такав човек који се уме трудити да га ни један други код мене не може заменити.

Београд. **»Паташонче«.**

Одговор бр. 515.

Мушкарац ми се допада онакав какав мора да буде и као што и јесу без разлике.

Београд. **Сињорина.**

Одговор бр. 516.

Допада ми се мушкарац код кога ћу свој живот провести као најлепши сан — који ће ме учинити срећном и задовољном тако да не би морала постати жена двадесетог века.

Ниш **А. Т.**

Одговор бр. 517.

Допала ми се онај човек који би ме из Сиромаштва увео у Богатство.

Мостар **Милка Б.**

Одговор бр. 518.

Само онај, који би кроз цели свој живот, само једну једину дружицу имао. Такав ми се мушкарац допада. —

Сплит **Випера**

Одговор бр. 519.

Када је Бог стварао човека, није питао Еву какав јој се човек допада, те према допашће ми се онај човек каквог ми судбина додели.

Црвени Крст. **»Скромна«**

Одговор бр. 520.

Допада ми се мушкарац интелигентан, образован, који ће се у свакој прилици и неприлици умети снаћи а поред тога да је несељак у чијем би друштву и старац заиграо.

Банат **Лола**

Одговор бр. 521.

»Мушкарац по чарлстон моди«.

Пожаревац **Р. К.**

Одговор бр. 522.

Допао би ми се само онај интелигентан младић који би ми могао бити све, само не муж — јер ја желим да живим и умрем без мужа и деце.

Једна студенткиња

Одговор бр. 523.

Геније сплитске љубавне политике.

Београђанка С. М.

Одговор бр. 524.

Онај мушкарац који се уздиже над просечне људе позитивним особинама. Нема ли тих, онда и негативним особинама, којима ми може наметнути поштовање и јамчити за снажно потомство.

В. Бечкерек **Глорија**

Одговор бр. 525.

Допао би ми се онај отмени господин који би био факултетски образован, здрав апстинент, феминиста и који би играо заносно танго.

Младост и богатство су споредни — или то је нешто плус.

Београд **Песимиста**

Одговор бр. 526.

Мој муж!....

Дубровник П.

Одговор бр. 527.

Човек који би према приликама умео бити и глув и слеп, да не чује и не види оно што му не треба; који би, — када је то ради мене потребно, — могао да буде својевољно и права будала.

Крагујевац **Магда**

Одговор бр. 528.

Највише ми се допада сопственик тркача Облачић-Раде.

Београд **Београдска Муца**

Одговор бр. 529.

Дајте какав био, само да се удам.

Кика

Одговор бр. 530.

Човек, који ће се према жени понашати као са равноправним другом и верним сапутником на заједничком путу ка заједничким циљевима.

О. М.

Одговор бр. 531.

Од свију највише ми се свиђа, онај високи гардијски поручник који шета Кнез Михајловом улицом с леве стране, прецизно напудерисан безпрекорно одевен, са зеленим очима и хладним уображеним држањем.

Београд **»Беба«**

Одговор бр. 532.

Допала ми се мушкарац, не који ме сматра лутком за играње, већ женом, коју је тражио и коју је нашао.

Делнице **Лола**

Одговор бр. 533.

Волела бих таквог мушкарца, за мужа, који не би никада заборавио да носи панталоне.

А. Т. П.

МОДА за ЛЕТО

1. Хаљине за лето од фулара, с лепим десеном, блузасте форме и с украсом од плаве пантљике. — 2. Хаљине за лето с гатим наборима. — 3. Хаљине од крепа за прање у блузастој форми из две боје. — 4. Блузаста хаљина у правој линији с реверима од белог муслина. — 5. Хаљина од креп свиле у отвореној боји. Појас и поруб од розе тафт свиле. — 6. Хаљина од фулара обичне форме.

МАМИН СИН

Госпођа Ширшевска беше дошла са сином у Варшаву, у нарочитој намери да га ожени, и то да му нађе што бољу и погоднију прилику. По њеном мишљењу син Август био јој је права драгоценост, и била је уверена да ће се жене отимати о њега.

А женити га треба што пре, јер у друштву има врло много лакомислених жена, које га могу саблазнити и скренути с пута добродетељног живота.

Госпођа Ширшевска бодро је пазила на понашање свога сина.

Он, пак, био је ту око 24 године. Млад човек, високог раста, са безизразним глупавим лицем, плавом косом и брковима, слабуњав, са ужасно дугим рукама и ногама.

Одрастао је на рукама рано обудовљене матере, пуне, енергичне особе, бојао се је као ватре и покоравао се безбсловно.

Од школа довршио је гимназију, али и то с тешком муком.

Август је био навикао као да на све гледа очима своје матере, да мисли њеним мислима, пошто својих никад није ни имао.

И наштa би му памет, кад све тако мора бити како каже и жели његова мати!

И поред толике своје послушности и покорности матери, признати се мора да је Август за њеним леђима мало и грешио. Младе слушкињице бојале су га се као жива ватра!

— Августе! — рекла му је једаред мати: — ти си млад, образован, ниси ружан, нити си сиромах. Треба ти, синко, узети младу жену и оженити се.

— Мамице, ја сам готов да вас послушам, но ја се цлашим...

— Знам, мили мој, да си ти оваплоћена скромност, и да не личиш на садање младе људе, али ја ћу те поучити о свему.

— Мама, ја не умем разговарати са женскињама. Стидим се.

— Мили мој, не стиди се! Са женскињама треба разговарати смело и одлучно, да можеш у свакој прилици поновити оне историјске речи: „Дођох, видех и победих!. Један, два, три, и готово.

— Шта готово, мама?

— Сва женска срца су мека и нежна, и треба умети да их се дотакнеш, па ћеш их лако присвојити.

— А с којом ћу се ја женати, мама?

— Видећеш је. Лепа је и богата госпођица.

— Ви ми помозите, мама. Кад будемо у друштву, ви ми дајте какав знак, или ми намигните, да не би урадио нешто неумесно.

— Лепо, драги мој, наћи ћу ја тебн прекрасну жену. Но, ти нећеш престати да ме волиш, је ли мали мој?

— Шта ви то говорите, мама? Зар још сумњате!?

Август приђе и пољуби мајку у руку.

— Ја ћу те поучити како ћеш жену придобити и поласкати јој. Ја знам да си ти сасвим невино момче.

Август се једва приметно осмехну, сећајући се својих успеха у лову на слушкињице.

*

Другог дана по одласку у Варшаву, мати и син отишли су у посету оцу будуће невесте.

— Пази, буди паметан, синко — рећи ће му мати: — Немој да будеш млаконја. Не заборави погледати у мене.

Супрузи Барбински пресрели су их врло љубазно. Сам Барбински, познати угледни трговац Варшавски, био је стари пријатељ покојног мужа госпође Ширшевске.

Разговор је текао живо, и у току разговора дошла је и јединица кћи Барбинских, лепа Анела.

Госпођа Ширшевска дала је знак сину да занима девојку. Тада се Август издвоји са Анелом у собни уга где разгледаху албуме са сликама.

Гошћа је причала и хвалила се како има прекрасно имање и колико даје прилода годишње, како јој је син изврстан економ и домаћин, како он има ретких особина, одмерен је и сталожен као зрео човек.

— Међутим, невин је као девојка — продужила је мати: — и решила сам да га женим ра неком девојком из домаћинске куће и угледне породице. Данас је младом човеку лако скренути странпутицом. Саблазни је много. Стога ми је непрестано на очима.

Причајући то, госпођа Ширшевска узгред је погледала у собни угао где су седели Август и Анела, и одакле је долирао весели смех девојчин...

После прве визите дошла је друга, па и трећа.

— Синко — говорила му је мати: — Девојка је лепа, послушна, родитељи су је лепо васпитали и много је воле. Чине јој све што зажеле. Постарај се да се заљуби у тебе!

— Ја се старам, мама, али она ми се много смеје. Што год рекнем, она ми се смеје. Реците ми, кад треба да јој изјавим љубав. Чини ми се да се она већ заљубила у мене.

— Даћу ти ја знак кад ћеш јој изјавити љубав. Немој почињати док ја не кажем.

— Лепо, мама. Ја нећу ништа чинити без твоје дозволе.

— Драги мој малишане, ти си ми послушно дете. Ходи да те мама пољуби.

Мајка пољуби сина и саветова га да буде слободнији и одважнији.

*

Једнога дана, тако, госпођа Ширшевска и њен син седели су опет код Барбинских.

Август и Анела седели су опет на свом малом дивану и ћеретали су. Анела се била ослободила, видела је с ким има посла и већ се почела шегачити с Августом.

— Како чујем, ви намеравате да се жените, ако би вам мама дозволила? Је ли истина да вас она још кажњава да клечите, кад штогод скривите? Грдили вас много? Ја бих пошла за вас, али се бојим да ће нас обоје осудити на клечање.

Август се вртео као на иглама. Схватајући оне речи озбиљно, учини му се да је дошао тренутак да јој сад изјави љубав. Како она мило гледа у њега. Заљубила се посигуно. А мама и не гледа у њега; заговорила се са госпођом. Треба ли да ризикује? „Та нисам ја баш тако мали, да не могу ништа урадити на своју руку" — помисли он, па, наједаред, паде на колена пред Анелом, и декламаторски, као ђаче на испиту, развика се:

— Анела, сјајна звездо срца мога, ја вас љубим! Хоћете ли поћи за мене? Реците само једну реч, и ја ћу бити најсрећнији човек на овоме свету... Анела, сунце моје!

Девојка одскочи од дивана, кикоћући:

— Шта вам је? Ви сте ме толико уплашили!

— Ја вас љубим! — понови он: — Мама ми је дозволила да вас запросим...

Девојка се још гласније и подсмешљивије смејала, док је Август још увек био на коленима пред њом, склопљених руку, као дете када моли динар за бонбоне или кад учини какву грешку па су га осудили на „клечење!"

Госпођа Ширшовска, поцрвенивши до ушију, хтеде рећи да му још није дала знак да изјављује љубав, али видећи шта је учинио њен „послушни син", прићутала је осмејкујући се горко.

— Рано је за вас да се заљубљујете — рече девојка кроз смех измичући се даље од њега: — Ви сте још дете. Притом, реците ви то којој другој девојци, јер ја имам вереника — рече она, и одскакута лако као срна у побочну собу, смејући се непрестано сметењаку и „мами".

И тиме су биле завршене посете код Барбинских у циљу прошевине њихове кћери Анеле.

Кад су дошли у хотел, у који су били одсели, „послушно дете" упита маму:

— Мама, је да сам јој ја лепо изјавио љубав, али да је она била безобразна и неваспитана, кад ме је онако глупо одбила?

— Да, сине мој, али ти ниси ни за у основну школу, а камо ли да се жениш, јер је твоја женидба пропала само због твог неумесног и шепртљанског понашања и што си радио без мог знака, који сам ти обећала дати. —

Тешкоће позива филмских глумаца.

Једном америчком новинару се недавно пожалила дражесна Констанса Талмаџ, како је живот филмских глумаца врло тежак. Констанса се највише љути, што не сме никада да буде онако расположена, како се њој хоће, него је у том погледу приморана да се држи режисерових или ауторових наредаба.

»Кад ми рано ујутру црна мачка претрчи пут — казала је Констанса: — »не могу никако да будем весела, а баш у таквим случајевима режисер обично тражи, да будем весела и добре воље. Али недавно се догодило обратно: ја сам била веома добро расположена, а требала сам, напротив, да будем врло љута. Радило се, наиме, о једној сцени за неки филм, у којој ми долази једна личност коју не желим, јер управо очекујем човека кога љубим. Режисер се врло љутио, што сам баш у најозбиљнијем тренутку прасnула у смех и потрошено је много времена и труда, да ме уозбиљи, но све узалуд! Одједном је викнуо:

»Светлост!« »Снимамо!«.

Ја сам почела да глумим своју улогу уверена, да ћу у одлучном моменту опет прасnути у громки смех. Но на један тренутак пре него што је мој партнер ступио у собу, и кад сам већ готово осећала како ћу се насмејати, — неко је иза мене испалио метак из револвера, а ја сам се од тога тако уплашила, да ме режисер нарочито похвалио ради особито природне глуме«.

НЕМОГУЋЕ МОГУЋНОСТИ У АМЕРИЦИ

— Интересанти догађај у једном америчком лабораторијуму за експлозив —

У једном од својих последњих бројева »Њујорк Стар« пише о једном чудноватом и до сад непознатом догађају«, који се недавно десио негде у Аризони. — У мајдански хемијски лабораторијум је утрчао надзорников пас. На патосу лабораторије стајао је отворен суд са нитроглицерином, који је био намењен за ломљење стена у мајдану. Пас је почео да лиже суд, пошто му је садржина изгледала врло слатка и пријала му.

Пре него што су службеници лабораторија приметили, пас је појео већ две фунте страховито експлозивне материје. У лабораторију је настала паника. Шта ће се десити ако нитроглицерин експлодира у стомаку пса? Сви су били свесни опасности која им је претила, и осећали су потребу да удаље пса из лабораторија што пре, али нико није имао куражи ни да му приђе, а камо ли још и да га тера напоље. Међутим, срећом, пас је сам истрчао напоље сам и опазивши једног другог пса упустио се у трку за њим. И већ да стигне гониоца, кад одједном је настала страховита експлозија у стомаку пса! Задњи пас је одлетео у ваздух и нитроглицерин га је растргао у парам - парчад!

Ако је и из Америке, много је!..

Још једна „последња" љубав Рудолфа Валентина.

Тек после Валентинове смрти дознаје се да он није био светац према женама. Волео је он једновремено више жена и имао је једну вереницу. Између неколико својих последњих љубави убраја се и госпођа Александреско, пикантна румунска филмска звезда, чију слику доносимо на овом месту.

Из живота чувених људи

Зар већ?

Луј Филип, француски краљ, посети једном Талеерана свога првог министра који је лежао у постељи болестан.

— »Како је?, запита он болесника.

— »Ето сире, одговори Талеран, трпим паклене муке«.

— »Зар већ, добацио му је на то Луј Филип пакосно.

Бонопарта доживотни конзул

Када је Бонапарта требао бити изабран за доживотног конзула, маршал од Сент Илера, изађе једнога дана пред своје пукове и рече војницима ово:

»Другови, народ већа о томе, како би било да се ђенерал Бонапарта изабере за доживотног конзула. Ваше мишљење мора бити сасвим слободно. За живу главу, ја нећу на ваше гласање да утичем. Али вам у напред напоминьем, да ће онога који не буде гласао за ђенерала Бонапарту пред целим пуком стрељати. Живела република и слобода!«

Форд и новинар

Кажу, ако и то није каква »патка« америчких новинара, да је за светскога рата, Хенри Форд, један од најбогатијих људи на свету, и краљ аутомобила приредио велику анкету за одговор на питање **»Шта треба учинити, па да човечанство буде срећније и задовољније?«** Како је за најбољи одговор била одређена прилична сумица долара, долазило их је свакојаких, па међу њима и одговор једнога њу-јоршког новинара, који је гласио:

»О, Хенри Форде! подметни још један федер под задње седиште твојих аутомобила!«

Кажу да се Форд на то насмејао, и дао прву награду томе промућурном новинару.

МУДРОСТ СТАРИХ ГРКА

Једаред упита неко грчког филозофа Аристотела:

— Да ли бисте били добри, да ми кажете: шта је најтеже у животу?

—Најтеже је прећутати оно што не треба говорити — одговори филозоф мирно.

ДИВАЛ И УОБРАЖЕНИ ПЛЕМИЋ

Ханзи Дивал, чувени књижевник цара Фрање Јосифа I, био је доста духовит и скроман човек. На питања о разним научним стварима, он је одговарао са просто:

— Не знам!

Једног дана, у неком отменом друштву примети му неки уображени племић:

—Како то велите да не знате. Али, драги мој, цар вас плаћа да знате!

— Његово Величанство ме одиста плаћа — одговори скромни Дивал: — али само за оно што знам. А кад би ме плаћао и за оно што не знам, ни све благо царевине не би му било довољно за моју плату!

ЈЕДАН ДОБАР ОДГОВОР

— Реци те ми, зашто човек има два ува а само једна уста? — упитао је један пријатељ Демостена.

— Зато, што треба двапут чути, а једном говорити.

Американац у Албанији.

ЈЕДНА СКОРАШЊА ПРИЧА

Један париски лист донео је ових дана вест, да се уредник једних њујоршких новина вратио сасвога пута по Албанији, куда је ишао поводом последњега конфликта између нас и Италије, и том приликом доноси једну епизоду са путовања тога американца.

Американац се налазио на југословенској територији, и баш је хтео прећи границу, када примети да је свој пасош заборавио са још неким стварима у једној оближњој варошци кроз коју је прошао. О ручку пожали се он хотелијеру због тога.

— Е, није то ништа страшно, рече хотелијер. Узмите ви само овај јеловник па га поднесите са две кутије дувана Албанцима, и све ће ићи не може боље бити!

И Американац послуша хотелијера На граници заустави га албански чариник и стражар, и затраже му пасош. Овај хладнокрвно поднесе им јеловник и она два пакета дувана.

Дуван нестаде у њиховим џеповима, а старији од оне двојице албанаца поче пажљиво студирати јеловник, и као тобоже упоређујући га са американцем. Најзад, пошто је тако тачно упоредио јеловник и американца он га пропусти.

Али да би све било на своме месту, париски лист додаје да је јеловник почињао овако:

»Говеђа глава«

»Јагњеће груди поховане«

»Свињске ноге пуњене« и т. д.

И вероватно да су се по тим знацима уверили да је то заиста американац.

Краљ Музичких Инструмената

"АЈХЛЕР"

Франкопанова ул. 35 Франкопанова ул. 35

БЕОГРАД

НАЈВЕЋЕ СТОВАРИШТЕ СВИХ ВРСТА МУЗИЧКИХ ИНСТРУМЕНАТА И НОТА

ПРОДАЈА БЕЗ КОНКУРЕНЦИЈЕ

ПРИМАМ ПОРУЧБИНЕ ПО ЗАХТЕВУ

ОПРАВКЕ ВРШИМ СА ГАРАНЦИЈОМ

ЦЕНОВНИК ШАЉЕМ БЕСПЛАТНО

Филмски конкурс „Недељних Илустрација"

128 Беба Матић, 19 год., коса и очи црне, вис. 161., Вел. Бечкерек.

129 Р., 16 год., коса и очи смеђе, вис. средња, Београд. (Фото »Зрак«, Београд).

130 Нада Јозаков - Матић, Н. Сад.

131 Злата Георија, коса смеђа, очи смеђе, вис. 168, Н. Сад.

132 Даница Арадска, 16 год., очи плаве, коса смеђа, вис. 167, Сента.

134 Вера Мешевић, 19 год., коса и очи смеђе, Београд.

134 Трајко Јовановић, коса и очи смеђе, вис. 165, Куманово.

135 Јосип Јереш, 21 год., коса и очи плаве, вис. 160, Бачка Паланка.

136 Живојин Топличевић, 24 год., коса смеђа, очи црне, вис. 178, Пожаревац.

Занимљивости из Холивуда.

Ко је најхрабрији, највиши, најсрећнији, најлепши, најбогатији, најзанимљивији, највећи редитељ и глумац у филмској престоници?

Одговор на горња питања дале су једне америчке новине, и ми их у целини преносимо:

У Холивуду важи као најхрабрији човек ШАРЛ РЕЈ: Два пута је изгубио све своје имање у разним предузећима, и опет га је стекао, благодарећи своме чврстом карактеру, који му није дозволио да клоне духом, већ је ишао храбро напред кроз живот.

Глумица, која је имала највише среће, сматра се ВИЛМА БАНКИ. Она није правила себи рекламу, већ је одмах постала славна, јер су њена прва четири партнера већ биле звезде: Макс Линдер, Жан Анђело, Роналд Колман и Рудолф Валентино. Све почетнице на филму, завиде каријери Вилме Банки.

Највиши растом глумац је ВИКТОР МАК ЛАГЛЕН.

Али је најмањи МЕЈ МАК АВОЈ, који је мањи чак и од Мери Пикфорд.

Јест, али МЕРИ ПИКФОРД има најлепши осмејак на филму.

ФЛОРА ЛИБРЕТОН има најмању стопалу. Њене ципелице не би могла да обуче нека девојчица од 10 година!

Али фахмани женских ногу уверавају, да најлепше ноге на свету има БЕТА БРОНСОН, а њена супарница је АГНЕС АИРЕС.

Најлепше су руке МАРГАРЕТЕ де ла МОТ, а међу мушкарцима БАРИМОРА.

Човек, обучен с највећим шиком, то је АДОЛФ МАНЖУ, а покојни РУДОЛФ ВАЛЕНТИНО умео је најлепше да носи домаћу пижаму.

Човек, који има највише пари одела међу филмским глумицама то је РОД ла РОК.

Највећи кавалер је ТОМ МИКС.

Најзанимљивија је глумица НОРМА ШИРЕР.

Највеличанственија је АЛИСА ТЕРИ.

Најбољи карактер има ЛОАС ВИЛСОЛ.

Најрђавији карактер (на филму) има БЛАНШ СВИТ.

Најтипичнија фатална жена је ПОЛА НЕГРИ и НИТА НАЛДИ.

Најплавља глумица је ГРЕТА АНСЕН.

Највећи редитељ је ШАРЛО ШАПЛИН.

Највише фантазије има ДУГЛАС ФЕРБАНКС.

Највише обожавателъки имао је покојни РУДОЛФ ВАЛЕНТИНО.

ЕМИЛ ЈАНИНГС отима се о првенство највећег глумца са БАРИ МОРОМ.

Најразличитије улоге игра НОРМА ТАЛМАЏ и ГЛОРИЈА СВАНСОН.

Најбогатија глумица је МАРИОН ДАВИС.

Највише зарађује ХАРОЛД ЛОЈД. Он добија недељно тридесет хиљада долара те му с тога нису потребни »пали« наочари над пребројава зараду.

Најмање је плаћена БЕТА БРОНСОН али је последње недеље добила повишицу

Највише новаца је донео филм »ДЕСЕТ БОЖЈИХ ЗАПОВЕСТИ« и »ЧЕТИРИ АПОКАЛИПСИСА«.

Некадашња Велика Пијаца у Београду претвара се у велики парк. Кажњеници на послу

Нешто о Реомиру проналазачу топломера.

Историја великих људи каже, да је РЕНЕ - АНТОН РЕОМИР један од најзначајнијих предходника модерне науке. Његов геније бавио се најразноврснијим питањима из математике, физике и природних наука.

Родио се 1683. године у селу РЕОМИРУ, по коме и носи име. Још као врло млад, он је задивљавао професоре својим духом, а већ у 25-тој години — постао је члан француске Академије Наука. У то доба он је већ штампао многе студије из геометрије, о инсектима, о електрицету и т. д. И ако је био врло млад, ипак му Академија Париска ставља у дужност да изради »Опис разних наука и вештина«.

Међутим, РЕОМИР нарочито проучава Галилејеве радове, имајући намеру да усаврши топломер, о коме је Галилеј и дао прву мисао. И он, после не малих и пакних напора, проналази први топлометар са 80 степени. Исто тако он успева да вештачким путем ствара кинески порцелан, и судови из којих једемо, готово су дело његових руку и ума. Реомир је много проучавао инсекте и његово дело »Историја инсеката« учинила је много за полет природних наука у XVIII. веку.

Исто тако проучавао је и биљке и прво се њему има захвалити што је утврдио да су корали биљке у ствари састављене од животињица. Реомиру се такође дугује што је пронашао фабрикацију цинка, као и начин како да се јаја што дуже одрже свежа.

Реомир је написао много дела, од којих нарочито ваља споменути »О свили од паучине«, »О рудама« и т. д.

Реомир, знаменити научник и проналазач умро је природном смрћу 1757. године.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

Једно плодно ускршње јаје.

Једна америкаиска филмска глумица добила је нојче под љуском као поклон за ускршње празнике. Како је ној данас у великој моди у Америци, овај поклон који ће на велико да порасте, није за подсмех.

Башта у води.

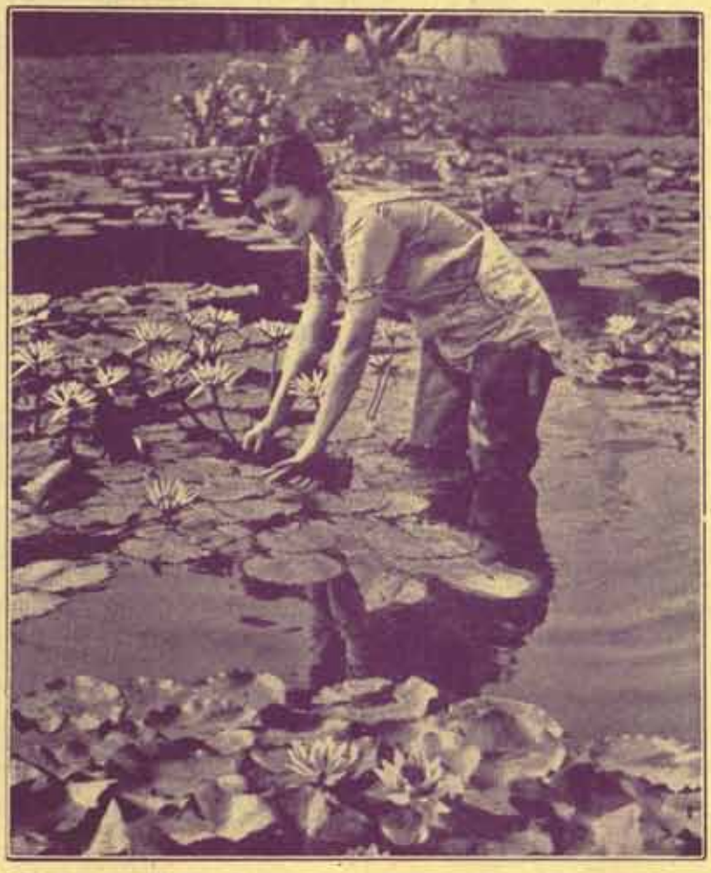

Има биљака и цвећа које само у води могу да успевају и расту. Тим поводом у Калифорнији је сачињена једна огромна башта под водом. Ево како изгледа та „водена башта" и како се по њој хода.

ЈЕДНА ЕЛЕГАНТНА ДАМА ПО ПОСЛЕДЊОЈ МОДИ.

У Руми?

Овај број носи награду за Мостар.

Идући број носиће награду за Цетиње.

Све награде поклања београдска јувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација" носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Руму. — Наградни број за Сомбор разликује се од осталих бројева по томе, што на јеној страни стоји потпис уредника: *Ђорђевић.*

*

ИДУЋИ БРОЈ НОСИЋЕ НАГРАДУ ЗА ЦЕТИЊЕ.

ЈЕДНА ПОПОДНЕВНА ТОАЛЕТА.

Наша нова анкета.

У бр. 18. од 8. маја т. г. објавићемо резултат наше анкете »Какав вам се мушкарац највише допада?« Најбољем одговору доделиће се брилијантски прстен као поклон познате београдске ЈУВЕЛИРСКЕ РАДЊЕ МИЛАН Т. СТЕФАНОВИЋ.

У бр. 19. од 15. маја т. г. почећемо да објављујемо одговоре на нашу трећу анкету намењену и једном и другом полу:

ШТА БИ ВОЛЕЛИ ДА БУДЕТЕ И ЗАШТО?

Самоубиство једног чувеног мајмуна.

Јављају из Берлина да је фамозни мајмун »Тарцан«, који са огромним успехом гостоваоу свима већим варијетеима света, извршио самоубиство, и то због туге за једним

младим артистом, који је заједно са њим изводио »тачку« у варијетеу »Скала« уБерлину; када је уметнику истекао ангажман у »Скали«, отишао је из Берлина, али је то Тарзана толико дирнуло, да је стално тужно за младићем. Најзад једне ноћи сакривши раније палидрвац, запалио је сламу у кавезу у коме је спавао, и кад је у јутру његов власник дошао да га обиђе, нашао је његов леш већ потпуно карбонизован.

Жртве вулкана.

Према једној веродостојној статистици, која је састављена у Лондону, вулканске провале, кроз последња три столећа, убиле су 190.000 особа, од којих је само на Пацифику погинуло 176.500.

Библиотека за железничаре.

— Пре извесног времена одржана је једна занимљива свечаност у Катовицима — Пољска. На Централној Железничкој Станици освећена су два вагона, која су одређена за библиотеку железничара на пругама Катовичке Железничке Дирекције. У та два вагона смештена је збирка одабраних књига, затим читаоница и одељења за библиотекаре.

СПОРТСКА МОДА

Грациозна спортска фризура по једном париском журналу.

Једна интересантна статистика.

У пољском Лублину води општина врло интересантне статистике, кое су сада објављене, и из којих се може дознати, колико је пута који саветник задоцнио на седници, а колико се пута није уопште ни појављивао. У општини су толико савесни, да воде чак статистику, колико се пута који саветник пријавио да говори. Рекорд у овоме припада једној дами — госпођи саветниковици Закрискоj, која је на последњој седници проговорила само 47 пута.

Некадашња Велика Пијаца у Београду претвара се у велики парк. Кажњеници на послу

Човек, обучен

паучине«, »О рудама« и т. д.

Реомир, знаменити научник и проналазач умро је природном смрћу 1757. године.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

ЈЕДНА ЕЛЕГАНТНА ДАМА ПО ПОСЛЕДЊОЈ МОДИ.

Хо је добио наградни број Недељних Илустрација" у Руми?

Овај број носи награду за Мостар.

Идући број носиће награду за Цетиње.

Све награде поклања београдска јувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација" носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Руму. — Наградни број за Сомбор разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника: *Ђорђевић.*

*

ИДУЋИ БРОЈ НОСИЋЕ НАГРАДУ ЗА ЦЕТИЊЕ.

ЈЕДНА ПОПОДНЕВНА ТОАЛЕТА.

Наша нова анкета.

У бр. 18. од 8. маја т. г. објавићемо резултат наше анкете »Какав вам се мушкарац највише допада?« Најбољем одговору доделиће се брилијантски прстен као поклон познате београдске ЈУВЕЛИРСКЕ РАДЊЕ МИЛАН Т. СТЕФАНОВИЋ.

У бр. 19. од 15. маја т. г. почећемо да објављујемо одговоре на нашу трећу анкету намењену и једном и другом полу:

ШТА БИ ВОЛЕЛИ ДА БУДЕТЕ И ЗАШТО?

Самоубиство једног чувеног мајмуна.

Јављају из Берлина да је фамозни мајмун »Тарцан«, који са огромним успехом гостоваоу свима већим варијетима света, извршио самоубиство, и то због туге за једним тужио за младићем. Најзад једне ноћи сакривши раније палидрвац, запалио је сламу у кавезу у коме је спавао, и кад је у јутру његов власник дошао да га обиђе, нашао је његов леш већ потпуно карбонизован.

Жртве вулкана.

Према једној веродостојној статистици, која је састављена у Лондону, вулканске провале, кроз последња три столећа, убиле су 190.000 особа, од којих је само на Пацифику погинуло 176.500.

Библиотека за железничаре.

— Пре извесног времена одржана је једна занимљива свечаност у Ка-

СПОРТСКА МОДА

Грациозна спортска фризура по једном париском журналу.

Једна интересантна статистика.

У пољском Лублину води општина врло интересантне статистике, кое су сада објављене, и из којих се може дознати, колико је пута који саветник задоцнио на седници, а колико се пута није појавио

НАСТАВАК АНКЕТЕ:

Одговор бр. 534.

Центламен — у потпуном смислу. Одважан. За њега не сме да постоје препреке у животу.

Нови Сад **Лила**

—

Одговор бр. 535.

Леша стаса, чврста карактера, наметан искрен, нежан, скроман и при највећим успесима, да обожава рад и чистоту. У љубави спрам жене, да је спреман и на највеће жртве. Да успе, да у њему жена гледа неко више биће од себе — не господара, већ заштитника, коме се са највећом љубављу и пуним поверењем кроз цео живот преда.је.

Београд. **М. М.**

Одговор бр. 536.

Највише успеха код жена имају само енергични људи, управо неустрашиво енергични.

На њима се мане не виде. Жене их воле и са масом недостатака. Махом се заљубљују у њих, а љубавни осећај је — долазио он са неба или из пакла — увек свемогућ. Лакше је зауставити сунце да не излази, него жену да не љуби.

Нови Сад **Салајка**

—

Одговор бр. 537.

Само онај (свеједно иначе који био), који би био у стању да неисцрпном дубином својих допова удовољава мноштини мојих прохтева. Такав човек је мој »идол«

Београд **Дактилографкиња**

Одговор бр. 538.

Допада ми се мушкарац који на 5 километара даљине осети — сузу.

Мата

—

Одговор бр. 539.

Снага тела и духа, уједињена са племенитошћу срца, мени наклоњеног.

Београд **Сафо**

—

Одговор бр. 540.

Јунак из мојих снова — остварен по мојим жељама.

Човек, који се у свему може упоредити са »анкетним брилијантским прстеном«, за којим многе чезну, а добија га само једна.

Суботица **Стефанија**

За власништво листа и штампарију „Привредни Преглед" Драг. Вучићевић, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 19.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II-ги спрат
Телефон број 24-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 15. маја 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 76 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

Први загрљај на повратку из Индије.

Наш храбри авијатичар Тадија Сондермајер пре него што је сишао са аероплана, вративши се из Индије на Бежанијски Аеродром, пригрлио је у наручје свога синчића који му је пре свих пожелео добродошлицу.

(Фото „Недељне Илустрације")

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, даваће и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога,* Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који ће се налазити у сваком броју, почев од овог.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

Зашто нисам подрезала косу?

Исповест Мери Пикфорд.

На горње питање једног америчког листа, *Мери Пикфорд* дала је овај одговор:

„У данашње време, кад је епидемија „бубикопфа" поплавила цео свет, ја сам једна од оних ретких, које су остале верне дугим косама. Не могу рећи, да искушења често нису била јака, али ја сам их увек надвладала. Била је то велика борба и тај проблем прогањао ме је и дању и у сну. Кажем у „сну", јер је често био предмет мојих снова.

Уверена сам да је свака жена на свету врло много оклевала и премишљала пре него што се је одлучила да жртвује свој лепши украс главе, а у мом случају има свакако више разлога за премишљање, него код ма које друге жене на свету.

На првом месту, моји су увојци самном тако идентифицирани да су они постали мојом „заштитном марком". А молим вас дело која би стара и реномирана трговина одбацила и напустила своју заштитну марку без икаквих разлога?! Међутим, моји увојци значе за мене још више. Они су у извесном смислу постали мој симбол, и ја се бојим, да би ми се, кад би их одрезала, догодило слично, као Самсону, кад му је Далила одрезала косу.

Чини ми се, да ћу, било то мени по вољи или не — и остатак свог филмског живота играти девојчице и зато су ми увојци врло потребни, јер су они још и данас ознака девојчица. Њихове старије сестре, мајке и баке већ су одавна подрезале косу. Има наравно и девојчица са кратком косом, али нема готово ни једне мајке са дугом косом. Могла би да нашироко и надутачко, а можда, и уверљиво расправљам о томе, да ли жена губитком косе губи нежност, али ми изгледа, да ни сама у то не верујем. Једно је ипак сигрно, — жена која има „бубикопф" изгледа млада, а то је циљ данашње жене.

Кад сам у позоришту и кад гледам низ глава пред собом, захваљујем Богу што нема више оноликe множине лажних увојака и косе, као што је то некад било. Ипак морам признати, да ми се не свиђа обријани врат. Он изгледа страшно и одузима и најлепшим женама шарм и сву женскост.

Многим тамнооким женама пасује „бубикопф" врло добро. Сматрам, да то зависи од форме главе и од стаса жене. Ако је она висока, учиниће „бубикопф" њену главу непропорционално маленом и врат ће бити и сувише дуг према лицу. У пркос свега нема ништа женскијег од прекрасне главе са неговањем и једноставно зачешљаном косом. Мушкарци то воле. Они веома воле грчку линију, коју многа жена може постићи механим и сјајним увојцима. Јер упркос тога, што се кратка коса може уредити — наместити на многобројне начине, ипак дуга коса пружа много веће могућности са прикривањем разних неправилности главе. Мени изгледа да је то велико првенство. „Бубикопф" остаје непрестано једнак све до наредне посете фризери. Дуга коса, пак, може се прилагодити разним начинима намештања. Има, на пример, дана, кад ми чини велико весеље да разделим косу на сред главе. То је већином случај, кад се осећам потиштеном и суморном. Има опет дана, кад се пробудим срећна и весела и никако не би могла боље изразити своје весеље, него са стотином малих увојака, који се вију око моје главе.

Кад треба играти у историјском филму, изгледао би „бубикопф" сасвим депласираю. Тада је потребно да се носи перика — лажна коса, а она, по мом мишљењу, не изгледа никада природно, а осим тога је и незгодна. Све жене из историје имале су дугу косу. Зар се може једна принцеза из бајке приказати са „буби" фризуром?!

Тада морам мислити и на своју фамилију. Моја мајка, мој муж и моја собарица, не би ми никада опростили, кад би се подшишала. Особито ова последња, изгледа ми, да је страшно поносна са мојом дугом косом и увек је грдно ражалости, кад јој споменем да ћу је ипак морати одсећи.

Тачно речено, ја сам сама у правом смислу речи с њом „срасла". По природи сам косервативна и нешто старомодна, а то признати у данашње доба, јесте страшна ствар.

Али главни разлог, што се нисам ошишала, јесте безусловно то, што се обазирем на своје поштоваоце. Сваког дана добијам писма, која ми пишу деца из разних држава:

„Молим вас, немојте одрезати косу, јер ће ме то врло ожалостити".

„Молим вас, немојте одсећи своје увојке, који вам тако дивно стоје и које ми веома волимо".

Осећам да би изгубила њихову наклоност, кад не бих уважила те њихове непрестане молбе. Немам срчаности, да изазовем њихово негодовање, а нити пак жеље да им не испуним, кад ме они тако искрено воле због мојих увојака и дуге косе. Ако сам роб, бар да сам добровољан роб. Њиховој љубави, наклоности и нежности и верности жртвујем све, па и моду.

Сада, кад сам набројала све аргументе против „бубикопфа", морам рећи још и то, да се може догодити, да једнога дана заборавим на своју фамилију, предрасуде и поштоваоце, па да отрчим фризеру, те да изађем из фризернице као острижена овца и да тако повећам и овако велику армију дама са „бубикопфом".

КЛИШЕ
за „Недељне Илустрације"
ради
ФОТО-ЦИНКО „РУС"
Београд
Студеничка 85 Телефон 29-19

Најновији роман Поле Негри.

Позната филмска глумица Пола Негри која је пре извесног времена била разведена са својим вереником принцом Дивана, на овој слици налази се са новим вереником о коме смо говорили у прошлом броју. Моменат је ухваћен на броду „Аквитанија" по приспећу у Шербург.

Поклон Аеро Клуба Сондермајеру и Бајдаку.

У знаку признања авијатичарима Сондермајеру и Бајдаку, који су се победоносно вратили из Индије, Аеро Клуб је поклонио јунацима неба ова два величанствена сребрна пехара. Купљени из радње Милана Т. Стефановића.

Борба између крагне и кравате.

Један нов начин ношења кравате: кравата се провлачи кроз проширене рупице на кошуљи у место око врата и тако се везује. Ова мода се данас пропагира у Паризу заједно са кратким панталонама

Саобраћајне новости.

Енглески саобраћајци снабдевени су електричним лампама које носе с леђа. Да се не би стално окретали у месту у моменту великог саобраћаја, они помоћу тих лампи дају сигнале.

НАША ТРЕЋА АНКЕТА.

Шта би волели да будете и зашто?

Одговоре што краће слати на уредништво »Недељних Илустрација«, Скопљанска ул. бр. 18, II спрат, Београд — до 1. јула 1927. године. За најбољи одговор две награде: за даму једна скупоцена и елегантна сребрна ташна; за господина један врло елегантан штап са сребрном дршком.

Обе ове награде поклања призната и најсолиднија ювелирска радња

Милан Т. Стефановић,

Кнез Михајлова улица бр. 10.

Одговор бр. 1.

Волео бих да будем човек који би могао учинити да људи, бар за један часак забораве муке и невоље живота

Дубровник. **Ескамило.**

Одговор бр. 2.

Волео бих бити глумац и да она коју волим — буде глумица, па да у неком комаду одиграмо љубавне улоге. Зато, јер бих тада остварио мој давнашњи сан да је страсно изљубим.

Пећ. **Јован.**

Одговор бр. 3.

Волео бих бити пудер и кармин, јер су они једини нерадвојни и доживотни пријатељи данашње модерне жене.

Јагодина. **Милан.**

Одговор бр. 4.

Волела бих бити мушкарац, јер мушкарцима је допуштено чак и оно што — није допуштено.

Београд. **Лепа.**

Одговор бр. 5.

Волео бих бити стотинарка јер ми баш сад толико и треба.

Ниш. **Лаф.**

Волео бих да поживим 1000 година, јер ми се не умире.

Сомбор. **Л.**

Одговор бр. 6.

Волела бих бити моја гувернанта јер она има једног згодног »дечка«.

Београд. **Модерна.**

Одговор бр. 7.

Волео бих да будем макар и кочијаш јер сам без посла и гладан.

Сарајево. **Искрени.**

Одговор бр. 8.

Волео бих бити добар, богат, поштен, леп и снажан — јер то нисам.

Н. Сад. **Н.**

Одговор бр. 9.

Волео бих да будем филмски глумац јер би ме и овако ружног све жене волеле. Мислим да је то један јак раилог!

Ваљево. **Ст. С.**

Одговор бр. 10.

Волела бих бити девица, јер ми је сад тешко удати се.

Н. Сад. **Љупче.**

Одговор бр. 11.

Волела бих бити Пола Негри: да мењам мужеве и веренике кад и како хоћу, а да ми нико не замери.

Скопље. **Н. Ј.**

И полицајци су људи!?.

Из Америке нам стиже једна оригинална новост, која се састоји у томе, што су Општина и Шеф Полиције у Америчком граду Милвоки донели једну одлуку, по којој сви мушкарци, који ноћу патролирају по парковима морају бити ожењени, а не неожењени људи!?

Овако оригинална и чудновата одлука донесена је због тога, што је утврђено, да полицајци,место да пазе да нико не гази у парковима или праве какву другу штету, — они флертују са девојкама и одвећ заненмарују своју дужност. Нарочито ноћни стражари по парковима воле да ћаскају са младим пуварицама, које после свршеног посла излазе на »чист ваздух«, са којима баш они, — чувари јавне безбедности и морала, траву по парковима немилосрдно и душмански газе и уништавају.

Кад је ова новост стигла у Њујорк, неколико новинара одмах је отишло Шефу Полиције Г. Мак Лофлину, да га интервјуише по тој ствари.

Улитан, да ли и он мисли донети такво решење, г. Мак Лофлин је одговорио:

»До данас се још нико није пожалио на полицајце који патролирају парковима на њихово непристојно и некоректно понашање. Ја сам се својим очима уверио да они флертују са младим девојкама, и са њима газе траву, али зашто и не би. И ја да сам нешто на њиховом месту, исто бих то чинио. А зар ви не би?! Сви смели и јаки људи су флертовали, и то још како! Сетите се само Наполеона и Цезара, па ништа више не питајте о доношењу једне такве, потпуно непотребне наредбе.«

Зар не, и полицајци су људи!? И то људи јаки и смели, али који патролирају парковима и чувају страх служавкама када се оне увече шетају парковима у друштву лепих и младих стражара.

ЈАВЉАЈУ ИЗ ПАРИЗА

Ускоро ће се вратити Валцер, а са њиме и Бостон.

»Кад се свет наигра модерних игара, искривљених ногу, као што је чарлстон, па, Бога ми, и Блек-Ботом, онда ће се зажелети романтичних игара — пише орган Удружења Учитеља Париских Играња, у једном од својих последњих бројева.

»Неће бити немогуће, да се једнога дана врати и манует и кадрил. Те игре су биле симпатичне, јер су многе даме могле да играју и било је разноврсних фигура.

»Као што је познато једна од најлепших игара, био је валцер. То је једна отмена и достојанствена игра, финог ритма, пуна поезије и сентименталности.

»На видику се већ показују контуре валцера, који ће поново заузети своје заслужено место у репертоару игара, и тако ће поново доћи у моду, а са њиме доћи ће и бостон, који је давно већ заборављен. Заборављен је управо од онда, када је настала влада шими-а.

»То су последње новости, које ће свакако интересовати љубитеље игара, којих, хвала Богу, има у веома великом броју и на свима крајевима света — завршава орган учитеља играња.«

Савремене жене које обожавају — цигарету.

Томас В. Хики, бискуп католичке диоцезе у Рочестеру — Америка, — на недељу дана пре ускршњег поста, издао је званичну наредбу, да све девојке за време ускршњег поста, имају оставити пушење цигарета!

Исто тако, бискуп је захтевао, да се посвети велика пажња при читању књига за време поста, јер у противном, неће пустити у цркву ниједну девојку, која се није придржавала његовог наређења.

Како је дејство имала ова бискупова наредба види се по томе, што је црква за време ускршњих празника била без иједне младе девојке, пошто су се оне радије одрекле цркве него што би то учиниле са својим омиљеним цигаретама.

ГЛАВНО СТОВАРИШТЕ „ЛОНЖИН" ЖЕЛЕЗНИЧКИХ САТОВА ИМА ПОЗНАТА ЈУВЕЛИРСКА РАДЊА

Милан Т. Стефановић

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 4. КАТАРИНА РОСЛАВЉЕВА НОВИ САД.

Добро је!

— Како сте, Г. Јовићу? Како је ваша милостива госпођа?

— Благодарим на питању, добро је . . . . . код Митра Стојанчића.

Вратио му

— Кад сам удавао своју ћерку, ја сам зету, поред мираза, повајмио и позамашну суму новаца.

— Па је ли ти штогод вратио?

— Јесте.... моју ћерку.

Неспоразум

— Јеси ли чуо?

— Шта?

— Умро Стојан Савовић.

— Који је тај?

— Што смо га прекјуче срели на уласку у биоскоп.

— Па зар смо једног срели на уласку у биоскоп?

— Та онај што је синоћ добио сина.

— Онда није ни чудо што је умро, кад је и он могао родити сина.

Људождер -- филмски уметник.

Нека филмска предузећа у Лос Анђелосу ангажовала су за један филм неколико правих људождера. Доносимо снимак једног од тих »културних« људождера, који је, како изгледа по својим димензијама, имао добар апетит док није постигао овакав изглед.

Мали коњи -- у моди.

Док у Енглеској данас жене обожавају мотоцикл, дотле у Америци мали добри коњи улазе у велику моду.

ИСТОРИЈСКЕ ТАЈНЕ

Ромонтична легенда о Вагнеровом заштитнику баварском краљу Лују.

Позната је легенда о мистериозној смрти баварског краља Луја II., која се је често спомињала, али тајна никад није могла бити расветљена.

Историја каже, да се Луј II. родио 1845. године, а дошао је на баварски престо после смрти свога оца Максимилијана. — Немачке државице живеле су до тада у миру, али амбиције Хохенцолерна уздрмале су мир. Године 1866. настао је сукоб између Аустрије и Пруске, у коме је Луј II. узео учешћа на страни Аустрије, али је био рђаве среће, побеђен је и био приморан прићи — ступити у Германску Федерацију под хегемонијом Пруске.

Још од најраније младости био је чудне природе и није трпео друштво људи, па чак ни жена. Што год је био старији, све више је волео самоћу, која је прелазила у болест. Повукао се тада у свој замак на Алпима и читао је историју и старе хронике, а особито је волео музику, а као врло сентименталан, нарочито је обожавао Вагнера. Чим је ступио на престо, он је позвао Вагнера себи да му свира. Вагнер одазвао краљевом позиву и био је нераздвојни пријатељ Луја II. Из Вагнерових хартија види се, да је трошак око спремања једне опере исплатила краљева благајна. Али саможив, као што је био, краљ је желео да велики музичар свира само њему, и због тога се, обично, повлачио у романтичне замкове, где му је Вагнер свирао своје најсентименталније ствари.

У последње време, у Берлину се већ почело говорити да је краљ Луј II. пореметио памећу и да се исти требао свргнути са престола, а на његово место да дође принц Леополд. Принц Леополд позвао је многе лекаре, које је послао у замак, где је живео краљ Луј и они су га прегледали, али, по наређењу председника баварске владе, а под претњом смрти, најспремнији лекар морао је издати билтен: да је краљ Луј заиста ненормалан и да се мора удаљити са престола. Чим је ово писмено добио у руке, председник владе је наредио да се краљ одведе у замак на језеру Штарнбергер, где су га држали као заробљеника.

Али једне вечери, када је збачени краљ отишао у шетњу са својим лекарем — који је дао билтен да је он ненормалан, — нису се више ни вратили натраг у замак. Послуга, забринута за краља, кога су необично волели, почела их је тражити по парку, али их тамо нису нашли. Међутим, кад су дошли на обалу језера, нашли су краљев и лекарев леш у води близу обале. Нађени су загрљени и чврсто прибијене једно уз друго.

Тајна мистериозне смрти краља Луја II. и његовог лекара није могла бити расветлења. Меродавни кругови су говорили, да је Луј II. хтео побећи из замка приликом шетње, али га је лекар покушао спречити у извршењу његове намере, и приликом гушања које било очајна борба на живот и смрт, обоје су пали у језеро и утопили се.

Како је краљ Луј II. био чудна фигура у историји, то је његова смрт била сиже за роман писца Жоржа Деламира, који је доцније био прерађен за филм и ми смо имали прилике да исти гледамо у Београду прошле год.

О животињама

Животиње у часу опасности

У часу опасности, било да се још може побећи, било да се већ више нема куда, виђамо код многих животиња толико разума, толико мудра лукавства, да се томе морамо дивити.

Кад медвед, звани »Купач«, види да ловцу већ неможе утећи, он се пружи на земљу, па непомично лежећи чека ловца, — учини се да је мртав. Може га ловац гурати, ударати, он се не помакне, отрпеће мирно и највећи бол. Слично, али још препреденије, ради американски папов торбар. И он легне као мртав, али обично легне на страну, — или остане у оном положају, у коме га ловац изненади. На једног таквог папова наишли су у кокошињаку, када је стојећи на две стражње ноге испијао једно јаје; он је остао у том положају, није ни јаје испустио, само је пажмурио, као да га је снашла напрасна смрт. Али ако има неке изгледа, да се може бегством спасти, онда ће бежати, — али ни то не бива без великог лукавства. Често се опажало, да јато птица, кад их ловци гоне, наједаред слети у какав шипраг, ту се по земљи одшуњају на ма коју страну, па онда, као по договору, наједаред прну све у вис, — тиме заварају ловце, који су их чекали онде, где су пале.

Веома је занимљиво знати, како се водене животиње понашају при бегству. Кад јеж-риба у дубини морској нападну друге рибе, она напне и повећа своје тело, да буде много лакше од воде, тако се са великом брзином дигне на површину, и на-макне својим злотворима. — Кад алигатора гоне, он тако размахује ногама и репом, да се вода замуља и замути, те се тиме сакрије пред очима гонилаца. Тако ради и риба Тинтара, она у таквој опасности пушта из себе неку течност, црну као мастило, замути воду на далеко око себе, па је услед тога, нико не може видети. Сличних примера могло би се навести још веома много.

Мисли које треба прочитати јер нису баналне.

Кад човек изговори: »Ја те љубим«, он метне тачку, а жена метне запету, јер се нада на наставак.

Женско је срце љубавно писмо. Најслађу тајну дознаје онај кога распечати.

Љубав је као јако пиће: може се ваздан говорити да убива, али га људи непрестано употребљавају.

Што се лако грли, лако се и за косу хвата.

Најдражесније су удовице кад се праве невине.

Љубав, то је закон природе и безумље човека.

И интелигентне даме нису с раскида да по мало краду. На пример, оне краду своје — године.

Жена је опаснија од вина. Јер, вино удари само у главу, а жена и у главу и у џеп.

Ко хоће да се допадне, не треба да се намеће.

Жене се размећу више својим слабостима него својим врлинама.

Жена је млада не по томе како изгледа, него по томе колико привлачи.

Љубав је једино пиће које у исти мах и опија и трезни.

Лепа жена у младости скупља успомене да би са њима засладила старост.

Жена говори очима. Једним погледом може ти рећи чему се имаш надати.

Рђава навика понеких људи да јуре за женскињем, води или браку или разводу.

Петлови не признају тако звано »женско питање«.

Оженити се да имаш лепу жену, значи: продати очевину за тањир сочива!

Од боксерског првака до — „танц-мајстора“.

Судбина је, ваљда, тако хтела, да Жорж Карпантје, некада толико славан и омиљен боксерски првак, постане једног дана — играч. На овој слици славни Жорж налази се са својом партнерком Ајлен Хамилтон

Чарлстон-Кретање подмлађује!

Стара-мајка која по угледу на млађе учи игру данашњег времена, јер налази да не подмлађује само Воронов, већ да и чарлстон може учинити што и шта

Јахаћи спорт у Београду.

Јахачи спорт у Београду гаји се у најужем кругу. Па, ипак, ако пођете ван Београда није реткост да сусретнете какав елегантан јахачки пар. Ове две слике приказују пасиониране београдске јахаче: г. Јанковића и г-ђицу Н. (Фото В. Бенчић).

СВАШТА ПО СВЕТУ

100.000 француских франака одштете, због објављене једне пикантне слике на којој је једна париска играчица.

Последњих дана целокупна француска штампа коментарише надугачко и нашироко аферу италијанске играчице г-ђице Спинели, чија је пријатељица госпођа д' Ора, бечкој позоришној ревији „Ди Бине" послала је ради објављивања фотографију своје пријатељице г-це Спинели, на којој је она приказана потпуно нага, као од мајке рођена!?

Бечка позоришна ревија „Ди Бине" је ову послату фотографију објавила, те се г-ђица Спинели нашла побуђена, да своју пријатељицу тужи париском суду, тражећи одштету од 100.000 франака за компромитацију.

Наиме, ствар је била у овом. Госпођица Спинели је хтела ових дана да приреди у Бечу једно вече својих игара, али је њена пријатељица била љубоморна на њен велики успех и глас, који она ужива у целој Француској и Немачкој, па је ради тога послала исту фотографију да се објави, како би г-ци Спинели онемогућила гостовање.

Госпођица Спинели се жали, да је због те објављене фотографије, изгубила свој добри глас и сваки реноме у Бечу, па због тога је отказала заказано гостовање.

Међутим, већина угледних париских новинара саветују јој, да баш због тога одмах отиде у Беч и одржи заказано вече, а гарантују да ће тамо бити примљена одлично, како од публике тако и од критике, јер је њена фотографија била дражесна и на хартији, а камо ли она — играчица кад се буде појавила са малим смоковим листом на телу, пред „моралним" Бечлијама и Бечликама!

Јавности је још непозната одлука г-це Спинели, а ни пресуда по овом интересантном спору још није донесена од париског суда, пошто је г-ђа д' Ора одсутна из Париза већ неколико недеља.

Радио -- љубав једне куварице.

Пре извесног времена у Бечу је извршила самоубиство гасом за осветљење нека куварица Трошкова, а као разлог свог самоубиства, навела је то, да се убија због несрећне љубави.

Трошкова је сваког дана, не само у слободним часовима, већ и за време рада, слушала радио-концерте, и тако се заљубила преко ушију у једног уметника, тенор-певача.

Очарана његовим изванредно лепим и мелодичним гласом, она је купила његову фотографију, коју је непрестано држала на свом ноћном орманићу. Писала је страсна, љубавна писма своме љубљеном уметнику, молећи га за одговор на њена писма.

Међутим, дани су пролазили, али одговора није било. Кад је Трошкова увидела да својом љубављу неће моћи ништа да постигне код уметника кога никада није видела, одлучила се на — самоубиство. Нађена је са слушалицом радио-апарата на ушима, јер се отровала слушајући један концерат свога љубљеног уметника, ради кога је и у смрт пошла.

Трошкова је била стара само 52 године, и, по причању њених пријатељица, никада у животу није никога волела, као овог непознатог уметника, који ју је тако очарао, да је због њега отишла у смрт!?...

ЈЕЗИК ЛЕНГА.

Поједина индијанска племена у Јужној Америци говоре тако сложеним језиком, да извесним речима и сами стручњаци с муком успевају да пронађу смисао у преводу на европске језике.

Нека од њих, као што је на пример племе ЛЕНГА, служе се »агломерантним« језиком, чија је одлика у томе, што за склапање нових израза употребљавају низ основних корена речи. Тај начин изражавања тако је компликован, да и сами урођеници ЛЕНГА често пута нису у стању да искажу своје мисли!?

На пример, реч ОСАМНАЕСТ на језику ЛЕНГА каже се:

»СОХОГОМЕК - ВАКХТЛА - МОКЕМИНИК-АНТХАНТХЛА-МА«, што буквално преведено значи (јер за јединице служе прсти на ногама и рукама), »СКРШИ МОЈЕ РУКЕ, УЗМИ ЈЕДНУ НОГУ, ВИШЕ ТРИ«!?

Било би занимљиво знати, како Индијанци Ленга броје до хиљаду или барем до сто?

Друге су речи још сложеније. БУТЕР се каже на језику Ленга »ВАЈТКИАНАМАНКУКИНГИНИНИКИКПЈТХМУК«, што значи МАСТ ОД ТЕЧНОСТИ ИЗ ВИМЕНА КРАВЕ.

Црвенокошци Ленга још не знају за вештачки бутер, као што је маргарин, али је тешко и замислити, како би се на њиховом језику звао тај продукат, који поред млека има у себи и неколико хемијских састојака и добру количину глицерина?!....

ЖЕЛИТЕ ЛИ НАКИТ И ДРАГОЦЕНОСТИ НАЈПРИЗНАТИЈИХ ПАРИСКИХ КУЋА?

НАЈВЕЋИ ИЗБОР ИМА У БЕОГРАДУ ЧУВЕНА ЈУВЕЛИРСКА РАДЊА

Милан Т. Стефановић

О спорту.

Разне нианисе данашњег друштвеног живота послератних генерација нашле су свој највећи, најлепши и најмаркантнији изражај у спорту.

Данас када се мисли, када се говори, када се пише и дискутује о спорту обично се најразличитије коментарише. Али сви се коментари, с малим изузетком, сједињују на констатацији да је спорт неоспорно потребан и, пре свега, користан.

Сама чињеница да ништа није тако у стању да нас за тренутак отргне из психолошке сфере запарложености, из свакодневне заморне и укалупљене средине, а истовремено да нам приреди једно више естетско задовољство — као спорт, била би довољна па да оправда ово тврђење.

Међутим... развијање алтруистичких особина и способности за разликовање доброга и зла, саосећање дружељубља, дисциплине и стваралачке иницијатиие, хармонизирање душевних и телесних својстава, јачање и челичење духа, буђење младалачке воље и смисла за узајамно споразумевање, осећање лепога и снажнога и многе друге позитивне психолошке особине зар нису најдрагоценија добра која нам могу дати свежи, ведри и чврсти нараштаји које је спорт васпитавао — у тренутку свога душевног и телесног дозревања.

Па да ли је, онда, спорту циљ само физичко јачање и развијање, као што су то мислили многе моралисте васпитани у духу крутих и извештачених предратних назора, као што то — на велику жалост — мисле још и данас многи и многи.

Да ли је спорт средство за разоноду и забаву?

Није — него...

Спорт, основан на здравој основи, има стварнију и много деликатнију мисију: васпитавати омладину и телесно и душевно и морално.

Дакле, спорту је циљ спремати омладину за практичан живот: индивидуалан и социалан.

Драг. М. Војиновић

Модерне и трајне фотографије, репродукције и увеличане слике у свим величинама израђује

ФОТО-АТЕЉЕ ВЛАДЕ БЕНЧИЋА

БЕОГРАД - ПОЕНКАРЕОВА УЛ. БР. 30—32

По поручбини врши се сликање и ван атеља. Аматерске плоче и филмове излива, копира и увеличава брзо и добро.

Колико би требало разним превозним средствима да се дође до сунца?

Колико је земља удаљена од сунца? Сто педесет милиона километара. Човек не може замислити толико огромну раздаљину док му се не пружи какво упоређење. Да би смо схватили одстојање земље од сунца, запитајмо се колико би нам требало времена па да се под разним условима пређе тај пут.

Претпоставимо да један пешак прелази за један час 8 километара, онда би му требало да путује и дан и ноћ без одмора 2000 година па да дође до сунца. Локомотиви, која је захуктана пуном паром, т. ј. да прелази 90 километара на сат, требало би 200 година па да досне до сунца.

Топовском ђулету, ако би сачувало своју почетну брзину, т. ј. 500 метара у секунди, требало би 10 година;

Звуку би требало 15 година да пређе растојање од земље до сунца, и то предпостављајући да у планетском простору има исту густину као и овај који ми дишемо;

Најзад, најбрже средство за преношење, светлост, за коју се сматра да има тренутну брзину преношења, прелази тај простор за 8 минута;

Земља путује и пређе свој пут са ужасном брзином. Њена преносна брзина око сунца је отприлике 30 километара у секунди, или нешто мало више од 100.000 километара у часу. Земља прелази простор 60 пута брже но топовско ђуле;

Треба додати да земља, осим ова два окретања око своје осовине и око сунца, учествује и у заједничком кретању које покреће у простору цео сунчани свет.

Сунце, са свима својим пратиоцима, описује на небу огромну криву линију око неког непознатог центра скривеног у дубинама простора. Као и сва звездана тела у сунчаном свету, и земља се потчињава општем кретању, чија је брзина скоро један миријаметар у секунди.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

ВЕЛИКО ТАКМИЧЕЊЕ КРОЗ ВАЗДУХ

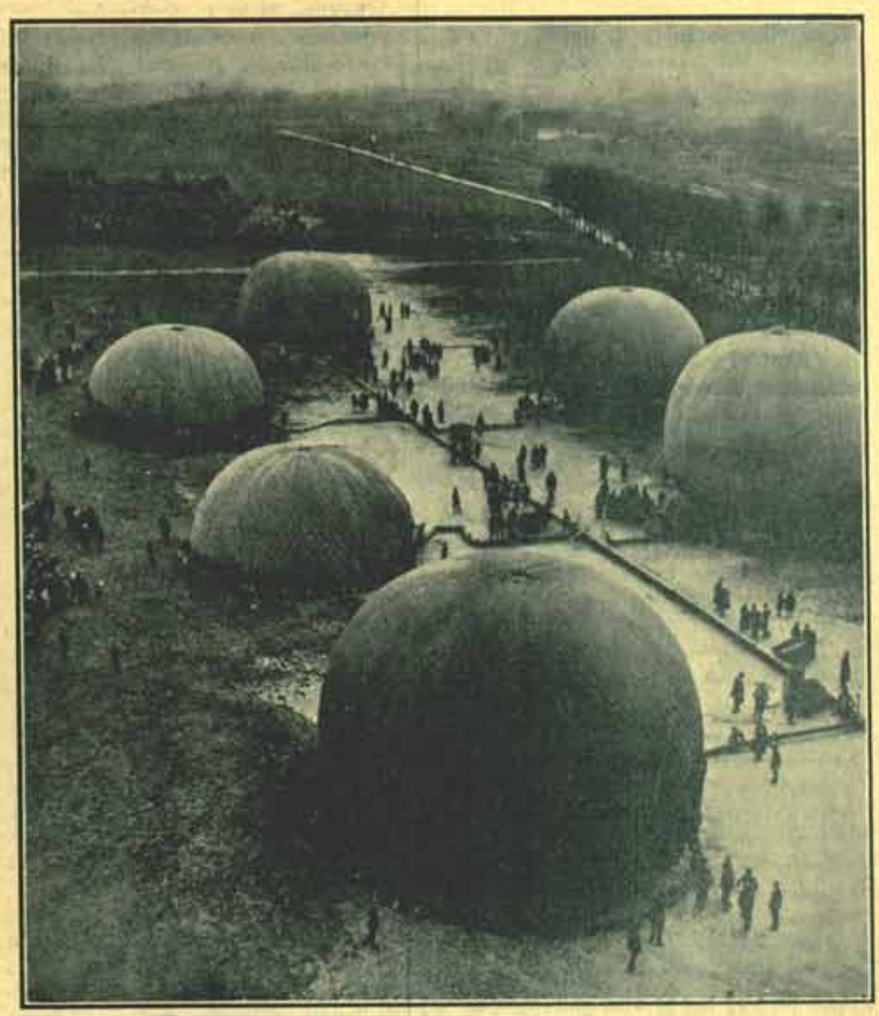

Седам најбољих немачких балона великих димензија који су учествовали у такмичењу америчанског Гордон—Бенет летења. Ова интересантна слика показује поље на коме се помоћу гасова и специјалних цеви испуњују балони пре поласка на такмичење.

ИЗЛОЖБА НОГУ — АЛИ ГОЛИХ

Енглескиње су по темпераменту живе и слободне. Нарочито ове особине истичу на плажи. Ту су оне немирне до крајности и као последица тога измишљају којекакве лудорије. Ове овде, на пример, приређују изложбу голих ногу.

СПОРТСКЕ НОВОСТИ

Пред уједињењем С. К. Брђанина са С. К. Олимпијом.

Симпатично престоничко другоразредно фудбалско друштво С. К. Олимпија живи данас тешким животом.

Новчане неприлике, унутарње трзавице и подвојеност, осуство потребне дисциплине, трпељивости и смисла за узајамно споразумевање, осуство онога без чега једно друштво не може да егзистира: добре и чврсте управе — у тренутку када је то баш најпотребније — разлог су што ово иначе напредно и амбициозно друштво преживљује своје последње дане.

И тако Олимпија, до скоро одушевљена спортска дружина, дружина пуна младалачке воље и љубави за спорт, личи сад на каква стара и трошна кола, која без водиља срљају низ брдо у неизбежну пропаст.

Тешко је, готово и немогуће, зауставити оно што почиње да пада, а оно што је пало још теже се диже.

У овом случају, где је судбина Олимпије — судећи по свему — препуштена једној необузданој запреги, једино каква срећа, случај или снажна мишица каквог горштака, каквог одважног брђанина у стању је да помахнитале коње зауда и несрећу отклони.

И — у последњем тренутку — Олимпија је једним племенитим гестом, који сваког искреног спортисту мора од срца радовати, учинила све оно што је морала и могла учинити.

Предлог секретара да се споји са »Брђанином« једнодушно је примљен. И преговори, који су одмах отпочели, воде се, најсрдачније, пуном паром.

Колико ће користи београдски спорт добити овом фузијом непотребно је истицати.

Оно што Олимпија никад није имала, нити ће сигурно икада имати: одличну клубску управу, без које се не може замислити озбиљни користан рад и напредак клуба, у изгледу ј еда ће ускоро наћи у С. К. Брђанину.

Преговори Брђанина, који има светлу спортску прошлост, а још лепшу и светлију будућност, са младом Олимпијом, која је до данас представљала ваљану али неорганизовану спортску заједницу изгледа да ће ускоро уродити жељеним плодом.

Брђанин, основан још пре Балканских Ратова, 1911. године као какав стари ветеран, чије врлине сви поштују и цене, као њихов ветеран који је прошао кроз све окршаје минулих ратова, радосно је примио руку, спортски, брата који пада.

А и наш народ потпуно је у праву када каже:

»Свака птица своме јату,
Сваки братац своме брату.«

Д. М. В.

ДРЖАВНО ПРВЕНСТВО У ФУТБАЛУ

Као што је познато Југословенски Ногометни Савез изменио је начин одигравања утакмица за државно првенство. Према новим правилима утакмице се имају одигравати по куп-систему.

Почетак одигравања ових утакмица одређен је за 29. мај. Тога дана играју: 1. I Љубљана — II Загреб; 2. I Суботица — I Осек; I Сарајево — II Београд.

Ове елиминаторне утакмице избациће из даљег такмичења побеђене клубове и наставиће се борба о првенство између осталих клубова и то овим редом:

Прво коло 5. јуна: Хајдук — Победник 2; Х. А. Ш. К. — Победник 3; Б. С. К. — Победник 1.

Друго коло 2. јуна: Х. А .Ш. К. — Победник Б. С. К. — Хајдук; Победник 2 — Победник 3.

Треће коло 19. јуна: Х. А. Ш. К. — Хајдук; Б. С. К. — Победник 2; Победник 2 — Победник 3.

Четврто коло 3. јула: Х. А. Ш. К. — Б. С. К.; Хајдук — Победник 2; Б. С. К. — Победник 3; Хајдук — Победник 1.

ЧЕХОСЛОВАЧКА БОЈКОТУЈЕ ШВАЈЦАРСКУ

По среди није какав политички атентат, јер су Швајцарци познати као мирољубиви људи што су најбоље доказали у последњем Светском Рату, него швајцарски — франци. Разлог је важан, с обзиром на добар курс швајцарских франака. Непосредни повод је »краљ фудбала« Шафер.

Прашка Спарта се обавезала да при једној турнеји по Швајцарској, доведе и Шафера, веома омиљеног фудбалера у земљи сатова и — глечера. Како је Шафер иступио из Спарте, она није могла испунити уговор, и Швајцарци, који су познати као врло практични људи, одбили су извесну суму. И због тога недавно настало »ратно стање« — срећом само фудбалско, између две републике због једног фудбалера.

НАЦИОНАЛНИ ТИМ ШКОТСКЕ У КАНАДИ

13. овог месеца полази национални тим Шкотске на дугу турнеју у Канаду, где ће играти утакмице целога лета. На пут полазе 18 играча, тренер и вођство клуба.

КЕЛЕР ПРЕД КАЗНЕНИМ ОДБОРОМ

Познати голман Баца предат је казненом одбору бечког савеза, јер је био одређен за резервног голмана за утакмицу Аустрија—Мађарска, а отпутовао је, не јавивши савезу, са својим клубом у Београд.

БЕЧКИ ХАКОАХ У АМЕРИЦИ

Бечка јеврејска спортска омладина, која је прошле године успешно гостовала у Сједињеним Америчким Државама, добила је одобрење за 15 утакмица. Бечки Јевреји су пре неки дан напустили Европу. Отишли су комплетни и надају се да ће и овом приликом доказати да амерички фудбал далеко заостаје иза фудбала који гаји средња Европа. Хоноах ће имати прилике да и кога играча остави у земљи долара, као што је то учинила у своме прошлом гостовању.

АДМИРА У ЗЕМЉИ ПЕЗЕТА И ТОПЛОГ СУНЦА

Бечка Амира је на својој турнеји по Шпанији од свих страних клубова оставила најлепши утисак, како у игри тако и у понашању њених играча.

Ево шта каже о томе Хајнлајн, тренер Барцелоне:

»Од свију страних тимова, који су овде гостовали, најбоље се свидела бечка Адмира, не само игром, већ и спортским понашањем на пољу.«

СТО КИЛОМЕТАРА ЗА СЕДАМ И ПО САТИ

Индијанац Томас Зафиро који је прошле године фамозним трчањем од Пахука до Мексика скренуо на себе велику пажњу, извео је недавно ново ремек-дело, које није ништа мање од ранијег, превалиши тачно 100 километара за 7 часова и 30 минута.

НОВИ СПРИНТЕР

Прошлог месеца одржале су се лакоатлетске утакмице за првенство Кубе, у Хавани. Том приликом неки младић, који се у трчању на кратким стазама истакао необичним талентом, Жозе Вариентос из Хаване, претрчао је 100 метара за десет секунди и четири десетине.

НУРМИ НА ДЕЛУ

Павао Нурми, понос и дика Финске, стартовао је ове године први пут на једном крос контриу и показао се у сјајној форми. Стаза је износила 9 километара и Нурмије свога најближег противника Коивналха оставио за собом за 2 и по минута.

ЊИХОВЕ НЕВОЉЕ

Шампиони света у боксовању не проводе се баш најбоље.

После фидела ла Барбе, Џека Деланеја, Пете Лаца и Сами Мандел, шампион света лаке категорије, рђаво се провео у мачу противу младога белгијског боксера Артура Шекелса. Шампион света је у 3. 5. и 7. рунди био гроги, а у 9. изгубио је три зуба. Срећом титула му је остала, јер пре мача противници нису мерени.

ЏИМ МЕЛОНИ ТУЧЕ НАКАУТОМ ЏИН ХЕРМАНА

Џим Мелони тукао је недавно Џим Хермона показном у другој рунди.

Овом победом, у Сиракузи, Мелони је доказао да је његова победа над Димером, шампионом Немачке — кога је тукао на поене — била потпуно заслужена.

АРНЕ БОРГ, ЧАРЛТОН И ВАЈСМИЛЕР У ЈАПАНУ

Чувени светски рекордер у пливању на средњим стазама, који сам држи 10 светских званичних рекорда, Швеђанин Арне Борг, добио је позив из Јапана, да учествује на великом олимпијском митингу у Токију. Из Аустралије доћиће Чарлтон, а из Америке Вајсмилер и Јајт.

Као што се види, најбољи светски пливачи имаће прилике да се после Париске Олимпијаде сада први пут састану и да покажу своју вештину пред Амстердамску Олимпијаду.

Човек који је 20 људи испратио на онај свет.

Страховити убојица Каупенс који више од 20 људских живота носи на својој души, после изречене смртне казне оставља судску дворану у Риги.

Критичан моменат.

Један, у исто време критичан и леп моменат, који представља очајну борбу гамена бранећи гол

Један рекордман.

На једном скорашњем трчању Енглез Виде тукао је светски рекорд најбржег човека Нурмије на 5.000 м.

Најбржа жена - Јапанкиња.

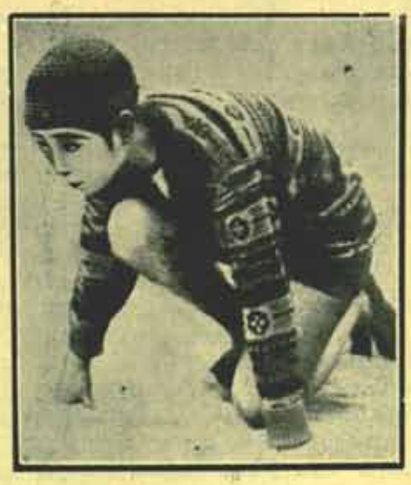

Јапанкиња Тумако Терао, по занимању филмска глумица, постигла је ових дана светски рекорд на трчању од 100 метара.

Једрилица на точковима.

Једрилица која се креће само на суву измишљена је за бањско разоноћење.

Личност о којој се говори...

Историја пољубљеног принца.

— ПО УГЛЕДУ НА ТОМ МИКСА — „ЈУНАКА ДАНА", И ПРИНЦ ОД ВЕЛСА ПОСТАО ЈЕ ТО ИСТО, ЈЕР ПАРИСКИ САЛОНИ ШАПУЋУ И ПРЕТРЕСАЈУ ПИКАНТНУ ИСТОРИЈУ ПОЉУПЦА НА ПАРИСКОЈ СТАНИЦИ.

Цела светска јавност је у своје време писала о оном спонтаном, сладуњавом пољупцу, што га је добио Принц од Велса, кад је остављао Париз.

Тада је тај пољубац изазвао читаву сензацију на париској станици; и да париска полиција није и сувише озбиљно схватила тај гест младе девојке, Бог зна да ли би се сад о томе пољупцу говорило, и да ли би тај догађај доспео на дневни ред салонских ћаскања и кафанских разговора.

Принц од Велса је, нема сумње, једна од личности модерног света, о којој се данас највише говори. На стотине анегдота причају се о њему: о њему се прича у Паризу, Лондону, Њујорку, Цариграду, Москви, Берлину, и т. д. до на обалама Гангеса и у Афричкој Пустињи, у оазама и у џунглама.

Све ове занимљиве анегдоте и приче стварају нарочити портре овог симпатичног принца, који ће данас-сутра наследити цело Британско Царство. Кад се из ових анегдота извуче закључак, остаје као поуздано, да је Принц од Велса веома љубазан, неконвенционалан, природан младић, „људски човек".

Још као дечак од свију играчака, највише је волео „железнице"; желео је да постане возовођа — како се бар у дворским круговима прича о његовим првим жељама, које је испољавао својој дадиљи и гувернанти. Наивно, као и свако остало дете, тражио је да га пусте на праву локомотиву, да је он својом малом руком стави у покрет и повезе цео воз. Тада дечко није ни слутио како је огромна и компликована „машина", коју ће наследити и „возити"; да је знао колика је одговорност таквог „машиновође", он би се без сумње одлучио за друго звање, за којим је у детињству жудео, а то је — шкотски гајдаш!

Познато је, да Принц од Велса необично много личи на свога покојног деду — Краља Едварда, због чега је деду необично волео. Постоји једна ствар, коју принц никако није могао подносити, а то је, што је се пред својим родитељима и учитељима морао увек понашати „принчевски", пазећи на сваки покрет свој, не скрећући с „правог пута" „ваљаног детета". Како млада принц баш то није ни најмање волео, он је се с тога често сав одано предао деди, који од њега није правио принчевску лутку, већ је с њиме живео и ћаскао као прави, обични деда са унуком, ради чега је дедин васпитни утицај на младога принца био огроман.

Деда му је много причао о студентском животу у Оксфорду; а познато је да то није остало без утицаја на младог принца, јер је он доцније необично заволео студије и другове на Оксфордском Универзитету. Један од тадашњих његових другова причао је у једном друштву, у коме се повела реч о Принцу од Велса:

„Он је био необично млад, — рекао је његов негдашњи колега, али не по принчеству, већ по студијама, које су заједно учили, — ведар и насмејан „дечко". Поред тога, био је необично здрав. Нико не би тада рекао да је то Велски Принц... Сви другови беху весели што с једним принцем, који је „народни човек" деле све студентске радости, — без церемонија и укочености".

Још као студент принц је био страстан и одличан играч свих игара. Због тога има безброј анегдота и прича о њему као играчу, а од свих тих прича, ова је најпопуларнија:

Општина једног већег америчанског града беше приредила свечану игранку у почаст Принцу од Велса, који је тај град изволео удостојити својом високом посетом. Како Американци необично воле да играју, то је и принчева дужност била да непрестано игра, због чега је он био необично расположен. Али изненада он схвати дужност играња као праву дужност, и из једног угла искрсну под руку са једном ванредно лепом играчицом, чије је лепо лице блистало од радости, што је један принц води под руку и удостојава је да одигра са њом неколико игара. При појави принца са својом играчицом, настало је право запрепашћење и изненађење, јер то није била никаква „краљевска" играчица, — него једна лепа студенткиња фармације, која је радила као помоћница у једној великој дрогерији. Одмах је образовала депутација, која је примила на себе ту деликатну дужност, да Његово Височанство упозори, да дама, с којом игра, није ништа друго, него једна обична девојка „из народа" иначе помоћница у једној дрогерији. Кад је маршал двора пришао принцу и поклонивши се рекао му:

„Дозвољавам себи ту слободу, да Вашем Височанству скренем пажњу, да Његова партнерка — играчица није ништа друго, до једна фармацајткиња, помоћница у једној дрогерији".

Принц погледа прекорно маршала, и одговори му озбиљно:

„И ако је само једна фармацајткиња и помоћница у дрогерији, она је баш дивна стварчица, јер та мала игра одлично"!

После ових речи маршалу, принц се окренуо и наставио даље играти са својом „дивном стварчицом" из дрогерије, која је стварно сјајно играла са својим необичним и несвакидашњим партнером — Принцем од Велса.

СМЕХ и СУЗЕ

Ко хоће да насмеје, мора бити озбиљан; ко хоће да расплаче, мора и сам плакати.
ВОЛТЕР.

Смех, плач, радост и туга, рођена су браћа и сестре. **Ј. В. ГЕТЕ.**

Недајте деци да плачу: дуге кише убијају цвеће. **Ж. ПОЛ.**

Ко се у петак смеје, већ у суботу може плакати. **РАСИН.**

Сузе су најдубљи глас истине, најчистији говор природе. **А. РИЦ.**

Смех гали, суза кади.

Сузе престају тећи само кад падају у туђе срце.

Сузе су свето право бола. **САФО.**

Жена се смеје над моћи, а плаче кад хоће.

Суза је огледало душе.

Лажан смех и прави плач, — често су једно те исто.

По смеху и плачу познаћеш човека.
ФРАНЦУСКА ПОСЛОВИЦА.

Лечите
з у б е
на време
ако мислите на
своје здравље.
ТЕША
Тел. 39-46

ОДАСВУД

Њихов безбрижан живот.

У Америци цео свет не живи сјајно. Међутим, доларске принцезе имају осигурана задовољства. Ова слика показује две Американке из тих кругова које кад им падне на памет одјуре некуд аутомобилом и негде на путу остану — на ручак.

Један интересантан случај.

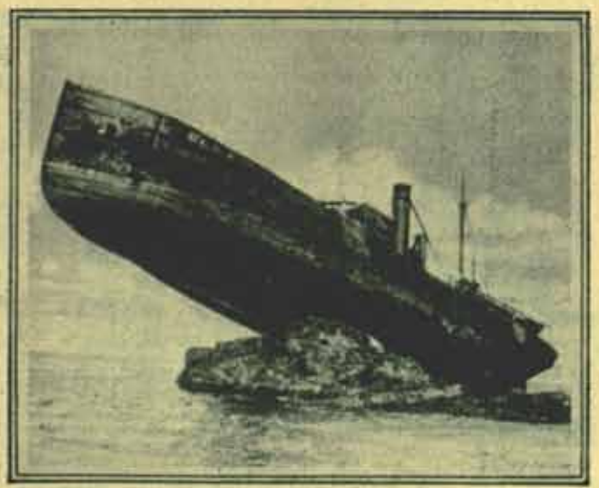

Енглески Дадфер који је ловећи рибе наишао на једно острвце и остао у овом положају.

Грациозан осмех краљице Париза

На конкурсу за краљицу лепоте изабрана је у Паризу г-ђица Марија Симокан. Овде је видимо на краљевским кочијама како поздравља обожаваоце.

Дивни гости.

— Ове цигаре су доиста јединствене... из овог дома носим најбоље утиске...

— Хм... ја, опет, носим три масивне кашичице од злата.

Габриел Лотрек:

Мртвачка авантура.

Могу ли веровати очима? Да ли је то мој пријатељ, кога знам тако веселог? Сада је био сув и жут као тијаница. У место његовог малог веселог шешира, носио је велики свечан цилиндер.

Ја уздахнух и пружих му са саучешћем руку.

— Шта се то догодило, мој стари Томе; не могу да вас познам.

Том Џое прво погледа неколико тренутака моју пружену руку, па се тек после усуди прихватити је. Позвах један фијакер, који је дремао уз тротоар, и пођосмо нашем старом склоништу на другом крају улице. Када се Том Џое нађе на тераси каване пред чашом доброга вискија, опомену се свога детињства и поче плакати. Сећање на његов бол никада се неће избрисати из моје памети.

— Ствар ћу вам испричати у две речи, рече ми он. Било је по прошле године. Враћао сам се из Мексика, где сам ловио морске псе, те плашљиве и лукаве животиње, које захваљујући своме телесном саставу могу побећи и најбољем ловцу. Али сам ипак имао срећу и приличан број кожа понео сам у Европу. На лађи сам имао задовољство да сретнем мога старог друга Џека Бобина, мога после Бога најмилијег пријатеља. Ишао је у Енглеску да присуствује погребу боксера Роџера Бакона чији је импресарио он био, а који је умро од колере. Џек Бобин је био тада за мене сушта срећа. То вам је један крупан весељак, који нам је причао приче од којих би умирали од смеха. Уосталом он је више заслужио моју захвалност што нисам умро од жеђи.

Сећате се ваљда летошњих врућина? На лађи је било нешто страховито. Да би несрећа била већа, после три дана нестаде на лађи леда. Били смо приморани да пијемо врућ виски, а од тога нема веће опасности. Једнога дана за мало нисам умро пијући апсинт справљен са млаком водом.

— Требали сте, приметих ја плашљиво, требали се можда да пијете место апсинта друго што, на пример, чај.....

Том Џое ме погледа прилично строго.

— А хигијена, шта она ради?

И морао сам му признати да има право.

— Дакле, трпели смо страховито од врућине, и нисмо имали свежег пића. Али једнога дана, око четири после подне када сам дрхтао на мосту брода, видех Џека Бобина да долази мени са нечим завијеним у новине. Једним владалачким гестом одвуче ме у своју кабину. И ту пред чашама и боцом апсинта он одви пакет. Било је то величанствено, свеже парче леда.

И од тада два пута дневно, пили смо леден апсент наравно кријући од осталих путника. Одакле је долазио тај чудни лед? То нисам могао сазнати. Али онога дана када смо стигли у Енглеску, сазнадох тајну. Нађох Џека Бобина у великој жалости, како плаче над једним сандуком који је био међу његовим осталим пртљагом. Када дигоше поклопац, угледасмо леш Роџера Бакона, црнца — боксера, кога је Бобин носио из Америке у Енглеску да га ту сахрани. Леш је личио сада на пропалу мумију, пошто је нестало леда којим је био обложен, да би се дуже очувао. Никада нисам видео тако штогод суво. Замислите суву харингу, са спљоштеним носем, и.....

— Били сте сигурно изненађени?

— Ја? Боже сачувај. Уосталом ако вам баш то треба рећи, сумњам већ одавно да у тој ствари има нечега ненормалног. Онај лед....

— Шта?

— Ако ћете ми веровати, онај лед је заударао по мало на кварно месо...

Захтевајте
да вас вози ауто-такси
са знаком „Црна Мачка"!
Бр. 194

Нормандија и Пикардија

Постоји извесно ривалство између ова два француска краја и у вези с тим много духовитих пошалица, од којих је ова оригинална:

Норманђани тврде да пас у Пикардији гледа увек доле, када тражи свога господара.

— Зна добро, — вели они, — да мора негде лежати пијан.

Пикарђани су на то одговорили:

— Када пас тражи свога господара у Нормандији, онда гледа само у вис: зна добро да ће га спазити на неким вешалима.

Жене су слабе, јер их подржава само срце.

Мати, ако има и десеторо деце, може свакоме дати своју душу, само ако хоће.

Да би се оженио, човек мора да мисли на то, да с браком мора примити на врат много обавеза које дотле није имао. Жена, напротив, ступајући у брак, жели да се отресе свих обавеза.

Ни најновији проналасци нису били у стању изменити стари систем љубави.

Краљ Музичких Инструмената

Франкопанова ул. 35 **"АЈХЛЕР"** **Франкопанова ул. 35**

БЕОГРАД

НАЈВЕЋЕ СТОВАРИШТЕ СВИХ ВРСТА
МУЗИЧКИХ ИНСТРУМЕНАТА И НОТА

ПРОДАЈА БЕЗ КОНКУРЕНЦИЈЕ

ПРИМАМ ПОРУЧБИНЕ ПО ЗАХТЕВУ

ОГРАВКЕ ВРШИМ СА ГАРАНЦИЈОМ

ЦЕНОВНИК ШАЉЕМ БЕСПЛАТНО

Школа нових покрета Швајцаркиње Берте Тримпи.

Чувена наставница ритмичких игара Берта Тримпи основала је у Швајцарској школу за ритмичке игре по својој сопственој методи.

Адаљно, оригинална композиција Вере Скоронел из Тримпи школе.

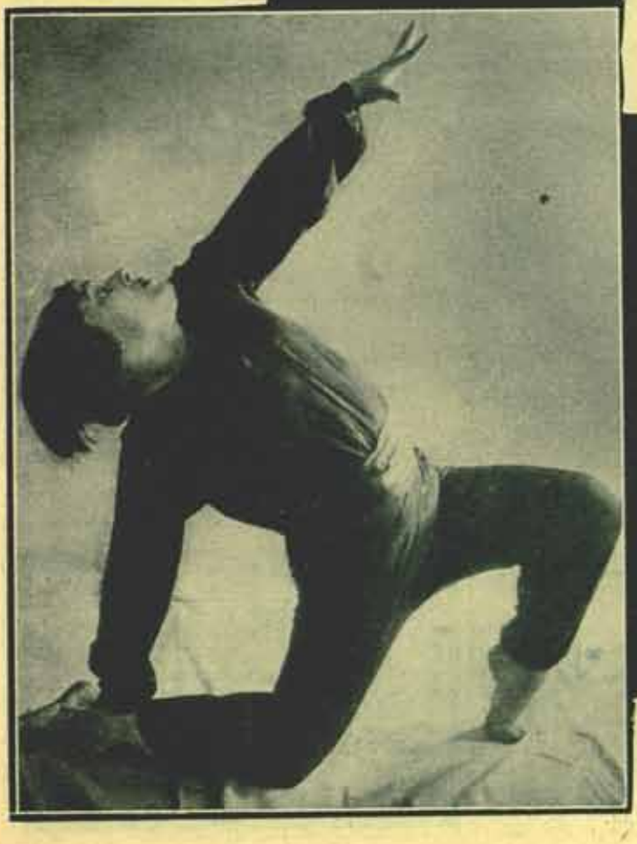

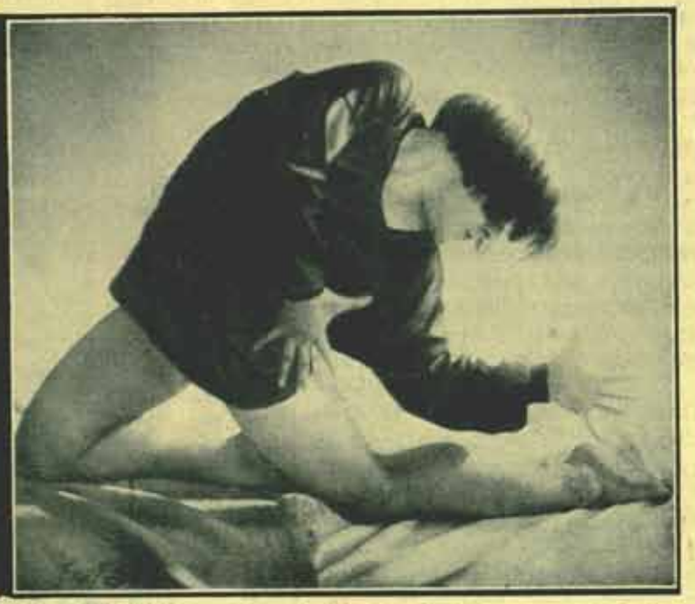

Слика лево: Изразита студија Изе Трибел, једне од најбољих ученица Тримпи-школе. — Слика десно: Иза Тримбел у једној другој пози.

НА ИЗЛОЖБИ

Коњички пуковник у пензији, Павле Николајевић сеђаше у свом раскошном кабинету и одахнувши од трудног посла, запали своју миришљаву цигарету. Био је то здрав и паметан човек педесетих година, са свежим глатким лицем и седом косом, али весео човек коме се милило живети.

Жена његова, напротив, била је стара и кашљуцава особа, која је Павла већ одавно избрисала из брачног тефтера.

А трудни посао Павла Николајевића био је у јахању, коцки, лову на дивљач, и у лову на жене.

И сад, кад је одахнуо, и запалио миришљаву цигарету и завалјен на дивану, борио се је он с мислима: како то да ни до данас није могао, после шест месеци, заборавити наклоност младе удовице мајора Нићифоровића, која се у близини његовог стана налазила..... И рељајући у мислима своје успомене, он се не мало жестио како и овај успех није могао у толике друге убројати?!.

Поседив тако неколико минута, пуковник се диже и пажљиво закључа врата своје собе, и отвори тајну фијоку свога писаћег стола, прочита неколико љубавних писама која је са разних страна добивао, затим извуче неколико фотографија и блажено се осмехну, гледајући на њих. То што се налазило у овој скривеној фијоци, била је његова тајна.

Прошлог лета провео је два месеца на селу, на своме великом поседу. Носећи фотографски апарат, он је лутао по шуми, по пољима, око реке и снимао је где је што интересантно спазио. Али, највеће му је задовољство чинило, шприцући се реци, кад се голе жене купају у њој, у вировима осенченим реснатим врбама и шумовитим јовама. И пошто би их тако снимао, он их је чекао на стазама и јурио као препелице... Јурио само из задовољства, да их заплаши. Једну је, чак и голу, јурио поред реке и сав задихан добио срчане нападе. Она му се толико допала, да ју је фотографисао у разним позитурама. Била је то малена, обла плавуша, са дугом густом косом месечеве боје, која јој се спуштала низ леђа. И овог тренутка том се фотографијом највише и занимао као и увек кад је хтео да се разоноди и развесели.

Али у том се чу лагано куцање на спољним вратима. Он брзо склопи писма и фотографије, закључа фијоку, приђе вратима и запита:

— Ко је?

— Ја сам. Опрости што те узнемиравам... Да ниси спавао? — чу се његов друг из клуба, пензионисани виши чиновник Ивановић, такође имућан човек, стар али жив и враголаст.

— Изволи! — рече му пуковник: — Ниси ме узнемирио, јер сам се само одмарао.

Откључавши врата, пусти свога пријатеља и друга у кабинет, срдачно му стискајући пружену руку приводећи га дивану.

— Нисам дошао да седимо, већ да те позовем на *Изложбу* — рече му пријатељ, запаливши цигарету.

— А, да, јест... данас је изложба у „Официрском Дому". Чуо сам. Свакако тамо се има шта видети.

— Јест, има уметничких слика, има фотографија интересантних предела, разних туристичких слика. Шта ти све нема тамо! А што је главно, биће лепог света на изложби — додаде Ивановић осмехнувши се, да би што боље заголицао његову радозналост.

Ту ће бити и она — помисли пуковник, сетивши се младе мајорице.

— Да идемо, пријатељу.

— А по изложби ићи ћемо у ресторан, а затим у клуб. Ха, фино ће бити. Је ли?

— Не противим се.

И кроз четврт часа они су већ седели у аутомобилу, који је пуном паром јурио Официрском Дому.

Тамо су, доиста, нашли масу света из најбољих кругова, која се шеткала из собе у собу и посматрала многобројне слике, и све могуће другове с којима се посведневно састајао и забављао.

У другој соби спазио је пуковник и младу мајорицу, која је ишла с једном својом пријатељицом.

За чудо сада се она, чим су им се очи сусреле, осмехнула на њега, и спустив поглед рекла нешто својој пријатељици, која се још приметније насмејала и у њега погледала.

Да јој није поверила тајну како се опходио према њој? Можда је и то! Женске су такве; оне увек имају по неког с киме деле радост кад неко око њих облеће.

И решавао се да пошто разгледа изложбу, приђе њима и удружи се, те да неколико пријатних часова проведе у овако лепом друштву.

Пошто су разгледали слике, извешане по зидовима, у три простране собе, они уђоше и у четврту, последњу собу, у којој је у овај мах било највише света, и у којој се чуо шум, жагор и живахан смех.

Тај смех престао је кад су они ступили у собу, али је настало неко комешање и опазио је да су сви погледи управљени на њега.

Он забезекнуто погледа по њима, па погледа у слике.

— Шта, шта?! — поче се јежити пуковник од првог погледа.

— Је л' могуће?! Та то је ужас! Ха!...

Пробише га зној̀еви и обазре се на пријатеља, али он већ давно беше исчезао испред његових очију.

На слици се види леп сунчан дан... Село, поље, сеоска река... Око ње овде онде по неко дрво... У реци се купају голе женске и мокра тела блистају им се на сунцу... А иза једног дрвета вири — он, са фотографским апаратом у рукама, с панама шеширом на глави, и са чежљивим погледом... На другој слици јури он голу женску по песку и она скаче у воду, а он пада на обалу, добија срчани напади и притискује руком леву страну, зевкајући...

Ко га је то могао снимити? Свакако некакав магарац из његовог друштва, који га је пратио и био прикривен у некаквом шибљаку.

О, бруке!

И док се он знојио, преносећи тежину тела с једне ноге на другу, и незнајући шта би у овој прилици чинио, публика је преносила погледе са слика на њега, и с њега на слике, смејала се и подгуркивала...

А из једног угла, жарала је очима и млада мајорица, сажаљиво га посматрајући у овом безизлазном положају.

— Ниткови! Подлаци! — крикну он једва се прибравши и брзим корацима пројури кроз свет и изађе на улицу уз урнебесан смех оних што остадоше у Официрском Дому.

И од тада не иде он на сеоску реку, не носи и не употребљава фотографски апарат, не проводи лето на селу, нити пак има куражи да се намеће младој мајорици, после ове срамоте, која му је као црна смрт прохујала више главе.

У љубави се обично почиње тиме, да човек сам себе вара; а свршава тиме да човек друге вара.

—

Нема ниједне улоге коју жена у комедији живота не би могла одиграти.

—

Кад се заљуби жена, изгуби срце; а кад се заљуби човек, он изгуби и срце и памет.

—

Два човека, које је једна иста жена преварила, по мало су род.

ФОТО-АТЕЉЕ
„ЗРАК"
до ЛОНДОНА
Врши најмодернија снимања за филмски конкурс, без обзира на облачно време, помоћу најсавршенијег апарата у Београду. Вршимо и специјална снимања и ван атеља. • Аматерске радове радимо прецизно и на време.
Тел. 45-05.

Тамо амо по свету.

Над опијум почиње да дејствује.

Интересантан снимак једног кинеског опијум пушача из Шпаније, у моменту када опијум дејствује у највећем степену.

Млади Тутанкамен.

У Египту је пре кратког времена пронађена статуа младог Тутанкамена на једном црном леопарду фине израде.

Девојка која заслужује много.

Мис Лис је срећница која је ангажована за Холивуд за 26.000 динара недељно. Али она није никад била изабрана на конкурсу лепотица.

Женске ноге и забрањено пиће у Америци.

Најновији трик за пренос забрањеног пића у Америци.

Шала и Смех

Монолог једног лопова

— Баш је то интересантна ствар! Цео се свет гнуша мог имена кад га чује и сви беже од мене, а полиција ме непрестано тражи? Доиста, не могу да се начудим томе парадоксу!

Врхунац расејаности

— Кажи ти то измишљен прстен од канапа имаш на твоме прсту?!

— То ми је везао мој професор енглеског језика, да не бих заборавио за сутра научити своју лекцију.

— Па, јеси ли је научио?

— Нисам, јер професор је заборавио да ми је — задао.

Она једно, ја друго

— Како сам чуо, ти си већ годину дана срећно ожењен?

— Срећно!? Она је срећна, а ја сам ожењен.

По истеку меденог месеца

— Сада ти се више не допадам? А што си ме узео за жену? Нисам ја трчала за тобом, глупаче мој.

— Е где, молим те!... А трчи ли мишоловка за мишевима.

Из једних новина

»Лице, које је нашло мој новчаник са 10.000 динара и документима, који сам ја синоћ изгубио идући од »Касине« до Двора, познато ми је. Познајем га да ми на лепи начин пошаље новац и документа на адресу мога стана Зорина улица број 395. У противном, оптужићу га суду за утају новца.«

Сутра дан, излази у истим новинама ова белешка:

»Кад газда Трајан Нићифоровић зна ко му је нашао новчаник са 10.000 динара и документима, нека се изволи обратити томе лицу, да би свој новац и документа поднтао.

Ревносан баштован

— А зашто заливате башту по киши, ако Бога знате!?

— Хе, знате — дужност је дужност.

На стражи

Дошао вереник код вереници и баш у часу кад је хтео своју вереницу привући на груди, користећи се мамином одсутношћу, у собу упаде вереничин мали братић Лаза.

— Шта је Лазо — упита га будући зет.

— Ништа!

— Ево ти Лазо динара, па иди и купи бомбоне — »чести« га зет, како би га се само курталисао.

— Нећу!

— Хоћеш ли два, Лазо?

— Нећу ни два!

— Хоћеш ли три, Лазо?

— Нећу ни тли!

— Па шта онда хоћеш?

— Хоћу да чувам стражу код вас, наредила ми је мама и дала ми пет динара.

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем бр. 5.

ХОРИЗОНТАЛНО:

1. Узвик
4. Предлог
7. Прилог
10. Скупоцен камен
11. Свежањ
13. Лађа
14. Село близу Београда.
16. Број
17. Физичко обрачунавање
18. Лажан кључ
20. Потрес
21. Варош у Француској
23. Мера за површину
24. Мушко име
27. Заменица
28. Предлог
29. Методијев брат
30. Веза
31. Заменица
32. Бити (сад. време)
33. Заменица
34. Врста стакла
37. Незаоштрен
39. Заменица
40. Музички инструмент
41. Кајиш
42. Несрећни
43. Узвик

ВЕРТИКАЛНО

1. Група певача
2. Јуначки спев
3. Врста турских војника
5. Оговарати
6. Поклон
7. Грудни кош
8. Римско двориште
9. Прилог
12. Судови за воду
13. Свеза
14. Копачи руда
15. Да је
17. Прилог
19. Сестрин муж
22. Обућа
24. Справа за клизање
25. Заблуда латински)
26. Француско име
28. Награда
31. Заменица
32. Женско име
33. Место печата (скраћено)
34. Прилог
35. Ићи (зап. начин)
36. Миран
38. Мозак
39. Заменица

КУПОН Бр. 5

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

У прилогу (упутницом) шаљем _____ дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустрације« Кр. Александра 10 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исеченом формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 22. маја о. г.

4. Решење овог проблема изаћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 30. маја о. г. Прву награду од 1000 дин. добија онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добија решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

У случају да више њих реше правилно, односно са истим бројем грешака, награде ће бити подељене. Ако пак више од пет решења имају да деле једну награду, онда ће се коцком одлучити коме ће иста припасти.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и противу ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду испуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести **зуба** и **уста**
Београд, Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Ко је и шта је Дон Жуан?

— Неколико интересантних података о легендарној личности највећег љубавника. —

Многи од оних, који су читали, или бар слушали штогод о животу славног освајача жена, *Дон Жуана;* многи од оних, који су слушали познату Моцартову оперу *„Дон Жуан"*, — сви они су често пута разбијали главу питањем:

„Ко је, шта је и одакле је Дон Жуан?!

Зна се већ, да је Дон Жуан најпознатији шпански легендарни јунак, витез без мане и љубавник без такмаца. Легенда о њему у Шпанији је распрострањена отприлике толико, колико и песма о Краљевићу Марку код нас, или легенда о Сигфриду, у Немачкој, ма да су и Марко и Сигфрид више херојске фигуре, док је Дон Жуан прави љубавник.

Постоји разноврсна књижевност о Дон Жуану: песме, епски спевови, романи и драмска дела. Један врло интересантан покушај учинио је немачки писац Кристијан Дитрих Грабе, — који је настојао да у својој драми да синтезу Фауста и Дон Жуана; па и-пак, ма колико интересантан, тај покушај није био срећне руке. Ни осталим покушајима у немачкој књижевности није успело да даду верно тумачење личности овог најидеалнијег и најзгонетнијег освајача жена. Ни Моцартова сјајна музика, ма колико да је импресивна, није га могла достојно овековечити, јер је текст ове опере сасвим просечан. Чак ни Молијеру није успело да у своме *„Дон Жуану"* буде на висини свих осталих, много бољих рукописа. За познати Бајронов еп може се рећи, да једино по имену има везе са правим, легендарним Дон Жуаном.

Са литературом у Шпанији ствар Дон Жуанова стоји сасвим друкчије, боље. Прву драму о Дон Жуану написао је године 1634. велики и познати шпански драматичар *Тирзо де Молина* но данас је ова драма сасвим заборављена. Али зато сваке године, 1. и 2. новембра, у свима шпанским позориштима, дају се свечане представе, на којима се игра *„Дон Жуан Тенорио"* од писца, који има мало незгодно име: *Зорила.* „(Зорила" се зове она позната смрдљива животиња). Комад се појавио почетком XIX Века, а писан је под утицајем немачких романтичара. Ова драма описује истински живот љубавника и освајача жена Дон Жуана.

Са Дон Жуан-ом није случај као са Фаустом; док је Фауст имагинарна личност, плод песничке фантазије, дотле је Дон Жуан истински постојао. Живео је као један од најбољих и најзнаменитијих синова свога родног града Севиље, чувене Севиље у којој и данас љубав пева и слави своје тријумфе.

Дон Жуан Тенорио, — то је право име његово — беше племић; живео је средином XVI. Столећа. Радио је оно што и остали млади племићи и аристократи Севиље: волео је, љубио и миловао лепојке. Али је у том надмашио све остале: био је најлуђи, најбешњи и најраскалашнији љубавник; презирао је опасност као прави витез без мана и страха; излагао је опасностима и себе и своје дратане. Срећа му се увек осмехивала: ниједан преварени муж, ни један изневерени љубавник, ниједан убица нити апаш, нису га у борби могли ни ранити, а камо ли убити.....

Поживе неколико година слављен и вољен, све док једнога дана неки нарочити догађај не узбуни целу побожну Шпанију против њега....

Кад се једне ноћи враћао са неке љубавне авантуре, наиђе на неки спровод, који се лагавим корацима креташе улицом. Сваки други човек, побожан Шпанац, скрушено би скинуо шешир и уклонио се у страну. Али Дон Жуан Тенорио устави носаче мртвачког сандука, диже поклопац и скиде вео са мртвачевог лица. Али, како се пренеразио, кад је у мртвацу *видео самог себе!?*... Пао је онесвешћен крај ковчега, који је отворио да би видео ко је тај мртвац. Неколико часова после тога, нашли су га где клечи пред вратима једне цркве.

Истога дана, он се испреди своме слузи и летописцу *Лепорелу;* затим ступи у један строги манастир, и ту остаде до краја свог живота..

Зорлина драма описује верно Дон Жуана према аутентичним подацима из Леполеро-ве кронике, коју је овај прецизно и опширно написао после исповести Дон Жуанове њему, своме слузи, пред одлазак у манастир.

Брилијантски прстен г. Стефановића предат је најбољем одговору

У прошлом броју објавили смо резултат наше друге анкете, наиме најбољи одговор коме је припала награда брилијантски прстен. На наш позив да дотична дама, потписана са Н. Ц., открије шифру коју је приложила уз одговор, пријавила се г-ца Надежда Цакић, открившн тачно послату шифру „Плавоока". Према томе брилијантски прстен најпознатије београдске јувелирске радње Милан Т. Стефановић, припада поменутој госпођици, чију ћемо фотографију донети у идућем броју.

Ми с наше стране захваљујемо дародавцу г. Стефановићу на љубазној предусретљивости коју чини лепим поклонима за наше читаоце.

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација" у Панчеву?

Овај број носи награду за Куманово

Идући број носиће награду за Ужице.

Све награде поклања београдска јувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број »Недељних Илустрација« носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Панчево. — Наградни број за Панчево разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника: Ђорђевић. — Идући број носиће награду за Ужице.

Боље овако

— Ја сам скроз несрећан човек. Жена ме омрзла и — побегла!

— Умири се, драги пријатељу, ти би могао још несрећнији бити.

— Како?

— Да те је омрзла, па да је остала код тебе!

Шта је прасе

— Уф, прасе једно! Зашто си овако исправио краснопис? Баш си ти право прасе. Знаш ли шта је прасе?

— Знам, тата, то је син од велике свиње.

Последњи зуби

— Које зубе добијамо последње, Вокице?

— Лажне, господине професоре.

Филмска уметница код куће.

Много се говори о животу филмских уметница, па, ипак, у много чему се и претерује. Филмска предузећа у циљу рекламе обавештавају свет и о ономе што се не догађа. Међутим, већина филмских звезда после напорног рада у студију прибегавају кућном одмору. Ова слика приказује Дороти Гиш код куће, у својој скромној башти, после рада.

МОДА

У моди је словенски капутић

Ова сезона носи, поред осталог, обележје словенских шара, као што се види на овој слици.

За тенис...

Тенис-пуловер са интересантним шарама у разним живим бојама.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Бираће се три најлепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкурентките — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Налепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

МОДНИ САЛОН Г-ђе ЉУБИЦЕ ПОПАДИЋ,
Коларчева ул. бр. 7. Палата Заложне Банке.

За власништво листа и штампарију „Привредни Преглед" Драг. Вучићевић, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 21.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II-ги спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 29. маја 1927. године

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 300 д., полугодишње 150 д.

ПРИНЦЕЗА — ПОЛА НЕГРИ. ОВИХ ДАНА У СЕРАНКУРУ КОД ПАРИЗА ВЕНЧАЛА СЕ ЧУВЕНА ХОЛИВУДСКА ЗВЕЗДА ПОЛА НЕГРИ СА ЂУРЂИЈАНСКИМ ПРИНЦОМ СЕРГИЈОМ МАДИВАНИ. МОМЕНАТ ПРИ ИЗЛАСКУ ИЗ ЦРКВЕ

Љубитељима филма.

У издању „Филмске Библиотеке“ изашао је ових дана из штампе

Адресар и Албум

најпознатијих филмских глумаца и глумица (око 400 проверених адреса), режисера, филмских посредника, студија и школа, са 60 слика и са кратким биографијама филмских глумаца-ица. Као додатак налазе се концепти писама за скупљаче аутограма филмских уметника на енглеском, немачком, француском и италијанском језику.

Ко жели књигу може је добити ако упутницом пошаље дин. 12.— на адресу „Недељних Илустрација“, Скопљанска ул. бр. 18 II спрат, Београд.

Књига је врло укусно израђена, а штампана је у ограниченом броју, те се обраћа пажња љубитељима филма да се осигурају што пре.

Одговори нашег графолога.

Петар Марић: Амбициозан, себичан, занешењак. Нема поверења у себе. Привидно срећан, каткад меланхоличан. Карактер још неуравнотежен, варљив. — Одговор: Та ће љубав проћи и бићете срећни с другом женом. Умреће природном смрћу.

Лика, Земун: Неодлучан, несео, верује у немогућности, амбициозан. Наклоњен ужицима. Воли породицу.

Маријана: Суморна, у животу је доста преживела. Интелигентна по природи. Воли удобан живот. Осећа неку препреку и бори се. Изгледа неко јој у животу смета, страхује. — Одговор: Морате бити обазриви и да туђе осећаје примењујете на себе. У томе ћете наћи своје решење.

Фауст: Вечити песимист, интелигентан, врло проницљива духа, чврстог карактера. Има добру душу, врло осећљив, поштен. — Одговор: Не би требало о свакој ствари безначајној за друге да се упуштате у размишљања.

Скискао, Београд: Разборит, интелигентан. Одлучан и брз у просуђивању; куражан. Наклоњен уметности, музици и лектири. Поуздан у своје »ја«.

Ера Н.: Брз у свему. Воли удобан живот, предан. Амбициозан. Наклоњен данашњем времену. — Одговор: Ако будете исправни као до сад немате се чега плашити.

Лео, Н. Сад: Педантан, интелигентан, повучен. Мало сањалица. Амбициозан да нешто створи. Љубазан, интелигентан; у послу врло педантан. Полаже много на себе. — Одговор: Да успете у послу морали би да будете умешнији и слободнији. Покушајте да се боље и видније препоручујете својој околини која цени ваше знање.

Освалд, Бос. Дубица: Брз, непромишљен, лакомислен. — Одушевљен за уметност. Добро би било да се ода каквом занату.

В. С. Ј., Суботица: Несрећан али привидно. Није амбициозан али жели удобан живот. Није самосталан, добар. Воли пријатеље и занима се стварима које не спадају у његов делокруг. Нежан према својим родитељима. — Одговор: Ако се и даље држи своје вредноће у сваком послу биће задовољан.

Стјепко, Београд: Добродушан. Ради у канцеларији. Мало нервозан. Воли породицу. Досад није био срећне среће. Будућност ће бити боља. Куражан кад треба. Каткад воли да филозофира.

Влад. Ф. Регали, Осијек: Отресит. Воли литературу. Куражан. Наклоњен глуми и спорту. Воли форму. Педантан је. Није задовољан струком.

Зигано, Суботица: Опрезан и карактеран. Патриота. Занешењак и сентименталац. На њега утиче околина. Може да се прилагођава, има стрпљења и може да се жртвује за корисно. — Одговор: Погиш сте добар избрали.

Кондилак, В. Бечкерек: Заљубљиве природе, воли удобан живот, не мари да се посвећује великим стварима. Задовољан са собом. Хладнокрван. Минималне енергије.

Дивна П., Бачки Петровац: Ватрена, нестална, воли да машта. Брзо заборавља на све. Воли да се носи по моди. Заљубљиве је природе. — Одговор: Ако наиђете на човека вашег карактера бићете срећни. Удаћете се. Кад?

Бр. 19.1912: Просечне интелигенције. Неумешан. Радознао. Поштен али није срећан. Околина му не пружа нарочита задовољства. Болешљив. Доста себичан. Нема неке нарочите поседе на живот.

С. Ж. С.: Полаже на спољашност. Љубитељ жена. Располаже природном интелигенцијом. Није куражан. Проницљив и у главном задовољан.

Милан Вељковић: Проницљива духа, карактеран. Воли форму и полаже врло много на себе. Има бујну машту. Наклоњен је глуми и савременим занимањем. Поштује родитеље. Мало себичан, каткад тврдоглав.

Нита, Н. Сад: Интелигентна, ексцентрична и по мало уображена. Плаховита, модерна и себична. Темпераментна и врло заљубљиве природе. Сентиментална али не за дуго. Пази на спољашност и на манире. — Одговор: Путоваћете, али ће те се вратити натраг. Остварићете снове и у главном што желите. Кад ће те се удати?

ВЕЛИКИ ИЗБОР СПОРТСКИХ ПЕХАРА И СТАТУТА, ЗАТИМ, РУСКИХ САМОВАРА „МОРОЗОВ“, БЕРНДОРФОВИХ СРЕБРНИХ СЕРВИЗА ЗА РУЧАК, СЛАТКО И Т. Д. СВЕ У РАДЊИ

Милан Т. Стефановић

ДАНАШЊИ ЖЕНСКИ СВЕТ

ГОСПОЂЕ, УЧЕСНИЦЕ НА СКОРО ПРИРЕЂЕНОМ ЖЕНСКОМ ЛАКОАТЛЕТСКОМ МИТИНГУ У КЕМБРИЦУ.

Наступајућа Бањска Мода

АМЕРИКАНКА ДАЛЕ ПРВИ МОДЕЛ ЗА НАСТУПАЈУЋУ БАЊСКУ СЕЗОНУ: ДУГАЧКЕ КАРИРАНЕ ПАНТАЛОНЕ, МАТРОСКА БЛУЗА И БЕО »БОЛЕРО« ШЕШИР.

УМРО ЈЕ КРАЉ—ЖИВОТИЊА

ЈЕДАН ОД МАРКАНТНИХ ЛАВОВА, ЧИЈИ ЈЕ СОПСТВЕНИК ДРЕСЕР ШНАЈДЕР, ПОДЛЕГАО ЈЕ СТАРИМ ГОДИНАМА. СЛАВНОМ ЛАВУ ПОСЛЕ СМРТИ ОДРАЛИ СУ КОЖУ, КАО ШТО СЕ ТО ОБИЧНО ПРАКТИКУЈЕ.

ХАЉИНА ОД СУВОГА ЗЛАТА

МАРИЛИН МИЛЕР, ДОЛАРСКА ПРИНЦЕЗА, СКОРАШЊА НАСЛЕДНИЦА МИЛИЈАРДЕ, ПОЈАВИЛА СЕ ТУ СКОРО, НА ЈЕДНОМ ВЕЛИКОМ БАЛУ У ХАЉИНИ ОД СУВОГА ЗЛАТА

О ЖЕНАМА И ЗА ЖЕНЕ

Живот шведске жене.

Ми себи радо представљамо северне земље, нарочито Шведску и Норвешку, као земље, где су жене потпуно еманциповане и потпуно независне. Али није ипак тако, бар не у вишим друштвеним круговима. Једна врло отмена Швеђанка, г-ђа Ана Веструп, даје поводом тога у једним страним новинама неколико података, врло интересантних. Шведска, каже она, није земља богата и зато трговачки дух тамо не преовлађује. Живи се без журбе, без грознице, има све времена да се мисли и нико није жедан задовољства. Породични живот јако је развијен. Родитељи не мисле да напусте своје породичне дужности да би вршиле светске дужности. Међу младим девојкама из бољих кућа има их мало које посећују универзитете или које уче вештине по академијама. Њихове конкуренције се не морају бојати жене, које су принуђене ра раде. Фамилијарни живот је скроман. Чак и међу аристократима се супрузи задовољавају са станом од 3—5 соба, а често имају једног слугу или служавку или — ниједно. Младе девојке добијају врло практично образовање. Оне, готово све, похађају школе за домаћинство, где се спремају за добру домаћицу и за будућу мајку. Кухиња, одржавање домаћинства, образовање деце, ништа од тога се не изоставља. Бракове ретко кад удешавају саме породице. Ако их и начине то су обично бракови из љубави. Швеђанка нема наклоности за романтику. Бракови, склопљени несразмерно, ретки су међу тако званим бољим круговима.

Спорт игра највећу улогу у животу. После школе придаје се велика важност развијању спорта: зими ски, и шведска гимнастика, лети јахање, футбал и пливање су прве на спортској листи. Али у Шведској, као и у другим земљама, играње је права болест младежи.

Девојке могу саме ићи на часове играња. Удварање и „флиртовање" имају сасвим неописан облик. По исказу те младе жене, скромност и учтивост су карактеристика Швеђанке, уосталом, као и целог шведског народа.

Шта нам спрема мода за јесен и зиму.

Свемогућа милостива госпођа мода јако је запослена. Она ради свим својим силама, целокупним својим еланом, као брзовозна локомотива. Спема се да достојно и јуначки дочека јесен и зиму, који су још врло далеко, и који ће уз маглу, снег и поледицу донети пословну, зимску — спортску и плесну сезону. Дакле једну масу разних тоалетних проблема.

И ако госпођа мода држи своје планове у строгој тајности, можемо ипак открити њене главне интенције. Једно је сигурно: костими, огртачи и комплети задржавају досадање витке силуете, једноставне линије и мушку форму. Капути су скројени кратко, у плохама и наглашавају младеначко држање даме. Капути су за преподневну тоалету грађени из једнобојног материјала са сукњом коцкастог или шареног узорка са ширим или ужим наборима. Огртач задржава своје досадање обележје. Носи се пре подне, после подне и на вече, у разним формама и из разног материјала. Запажа се и строга енглеска форма ранглана, али управо не доминира ни једна одређена форма. Елегантни поподневни огртачи израђују се из сомота са богатим крзном. Ови огртачи као и отмене капе израђују се из свиленог каша и сличних тканина, јер се хоће да се постигне лакоћа и трајност.

Особито богату фантазију развила је мода у узорцима вечерњих — балских тоалета. Као специјалне украсе вечерњих хаљина донела је опет богате чипке, затим украсе од пе́рла и свилених уметака у разним врстама и бојама.

Доминатну улогу у моди ове зиме играће крзно. Његова је улога најзначајнија. У том спрема нам мода прекрасне узорке — али и врло скупе. Хоће да се „освети" и регресира за пораз, кога је претрпела прошле. 1926 сезоне.

Види се, да госпођа мода, није само тврдоглава и језична дама, као што је била у своје време „добра" елем, већ да је и добар трговац.

Дионисаки

Жена и ципела.

Позната америчка филмска звезда Ме Буш, упитана недавно од једног новинара, шта мисли о данашњој моди, изразила се, да она лично највише важности полаже на добре ципеле „Ако ја хоћу" — каже она — „да оценим по спољашности неког човека, тада прво погледам у његове ноге. Ја мислим, да скромно одевен човек с добрим ципелама, још увек боље изгледа него каква елегантно одевена дама с неукусним ципелама, поглавито ако јој ове немају одговарајуће форме ни боје. Ја лично волим имати мало спремиште ципела и то је моја једина екстраваганца. За сада се у мом орману налази 36 пари ципела најразличитијих врсти. Али ако у каквом дућану опазим какав особито леп пар ципела, тада се не могу одупрети наласти, а да их не купим".

Но крај тако лепих ногу, као што их има Ме Буш може се лако појмити страст ове гласовите уметнице.

Ухапшена руска „Jeanne d' Arc"

После дужег трагања, које је трајало месецима, успело је напослетку совјетским четама да ухапсе четовођу антисовјетске разбојничке банде, која се прозвала „Jeanna d' Arc" с Урала". Ова ратоборна жена побегла је пред бољшевицима из свог родног места Омска, и од тога доба она је непрестано мислила, како да се освети. Стога је око себе окупила банду једномишљеника оба пола, те нападају војне транспорте с Урала, плене оружје, пљачкају возове, којим је онда подузимала праве војне походе.

Елени Л., тако се зове овај женски арамбаша, имала је у Сибирији много тајних скровишта, у које се сваком згодом повлачила. Али је недавно пала у клопку, те се тешко рањена морала предати

Продаја последње партије Валентинове заоставштине.

На дан 3. маја ове године, у Лос Анђелосу извршена је продаја лицитацијом последња партија заоставштине покојног Рудолфа Валентина, за суму од 96.654.— долара.

Масални судија, С. Ђорђ Улман најавио је, да је највећа сума — 7.900.— долара — добивена за Рудолфов аутомобил, који је производ најпризнатије марке фабрике аутомобила **»Изота Фраскини«.**

Берлин некад и сад.

КОЛИКО ИМА СТАНОВНИКА ГЛАВНИ ГРАД НЕМАЧКЕ

И ако Берлин нема сада политички значај, који је имао пре рата, ипак се варош улепшава и умножава број становништва.

Као што је познато, Берлин се простире на једном простору од 880 квадратних километара, и према статистици од 1910. године, имао је тада 3,734.000 становника, док се 1925. године тај број попео на 4 милиона и четрнаест хиљада.

Врло је чудновата једна ствар са повећавањем становника Берлина, а то је, што се вишак становника не добија од рађања у самом Берлину, већ, напротив, долази из унутрашњости Немачке, исто као и у Паризу.

Из целе Немачке досељавају се у Берлин, тражећи: једни зараде и могућности за опстанак у животу, а други, пак, да потроше оно мало мало готовине што имају сачувано. Због тога је у Берлину врло тешко доћи до стана, и тамо се увек осећа станбена криза.

МОДА ЦРНИХ ЉУДИ

Тетовирање по најновијој моди.

Маори са Новог Селанда, тетовиран по најновијој мода.

Све „Њој" за љубав.

Да би се допали „лепшем" полу млади црни удешавају разне шаре на својој сопственој кожи.

Модерна црначка фризура.

Млади црнац са модерном фризуром свога племена.

Црначки изум.

„Апарат" помоћу кога црнци уче своје малишане да ходају.

ЈЕДАН ГЛАС

Од **Луђиа Пирандела**

На неколико дана пред своју смрт Марчеза Борџи је хтела са својим од пре године дана ослепелим сином, Силвијем, да конзултује др. Ђунија Фалци и то више да би умирила своју савест, него што је се надала каквом успеху. Њеног сина су били прегледали најчувенији италијански очни лекари и сви су јој казали да болује од неизлечиве очне болести.

Др. Ђунијо Фалци је недавно победио на конкурсу за место управника очне клинике, али његова несимпатична спољашност није му могла задобити наклоност и поверење публике. То је он знао и, како је изгледало, било му је свеједно. Својим ученицима и пацијентима волео је да ставља необична и отворена питања, која су збуњивала. Он је и сувише јасно казивао своје гледиште на свет, без уобичајеног и скоро неопходног претварања, као и без урођене грађанске спидљивости и илузије, коју сваки човек и нехотице себи ствара. Због тога је његово присуство увек било несношљиво.

На захтев Марчезе Борџи, он је дуго и пажљиво прегледао очи младог човека, не обраћајући, како се чинило за то време, пажњу њеном причању о болести, мишљењу других лекара и о различним већ покушаним начинима лечења. Он није веровао да ће у тим очима наћи карактеристичне знаке болести, коју је мати поменула; чинило му се да ће то бити ретка и нарочита врста слепила, које се може излечити. Али он није хтео унапред да каже матери своју сумњу, није желео да изненада у њој пробуди и најмању наду у оздрављење, већ је сакрио живо интересовање, које је тај нарочити случај у њему изазвао. Њој је само саопштио своју жељу да после неколико месеци опет посети болесника.

Он је заиста поново дошао. На његово изненађење приметно је у иначе мирној улици, у којој је била Марчезина вила, гомилу радозналог света пред отвореном капијом. Марчеза Борџи је била те ноћи изненада умрла.

Шта је требао да ради? Да се врати натраг? Помислио је: да сам при првој посети казао мајци да има наде на оздрављење њеног сина, не би умрла с очајним уверењем да после себе оставља сина неизлечиво слепа. Сада, пошто му више није могућно дати наду матери, могао би пружити велику утеху сину, који је био погођен овом новом несрећом.

И он је ушао у вилу.

Тамо је владала забуна. После дугог чекања изишла је пред њега једна плава у црнину обучена млада женска, крупног, скоро строгог израза лица. То је била другарица покојне Марчезе. Др. Фалци јој је објаснио циљ своје посете, која би, иначе изгледала неумесна у тој прилици. У току разговора она га је, као запрепашћено, што је показивало неповерење, запитала:

»Дакле и млади људи могу добити такво слепило?«

Др. Фалци ју је погледао и с ироничним осмејком, који је се показао више у очима него на уснама, одговорио је:

Зашто не? Морално увек, милостива госпођице — када се заљубе. На жалост и телесно.«

Госпођица је сада постала још гордија. Прекинула је разговор рекавши да се господин Марчезе сада налази у таквом стању да је немогућно ма шта с њим говорити, али када се буде умирио, она ће му саопштити о његовој посети и онда ће га несигурно опет позвати.

Од онда су прошла три месеца; др. Фалци нису више позвали.

* * *

Заиста је лекарева прва посета оставила најнепријатнији утисак. Госпођица Лидија Вентури, која је остала као домаћица и код младог Марчеза, сећала је се тога врло добро. У њеној инстинктивној одврат-ности према тако несимпатичном лекару, није сумњала да је и на Марчезу могао бити утисак друкчији ако јој је Фалци одмах ставио у изглед могућност оздрављења. Она сама сматрала је ову другу посету, на дан Марчезине смрти, као излишну, у толико више, јер је изгледало да је се млади Марчезе са својом несрећном судбином био помирио. Будући да је тако напречац изгубио мајку, код њега је поред очног мрака дошао и други, душевни мрак, наспрам кога су сви људи слепи. Ко је здравих очију, може бар у овом мраку окренути свој поглед спољним стварима; он не. Слеп је стајао наспрам живота, слеп сада и наспрам смрти. У тај тако хладан и магловит мрак нестала је и његова мајка, без речи, остављајући га самог у тој страшној празнини.

Од једном је, не знајући од куда, до њега допро један глас бескрајно милозвучан, као каква блага светлост и уз тај глас је прионула његова душа, која је у страховитој празнини блудила.

За њега госпођица Лидија није била ништа друго, већ један глас. Последњих месеца она је била више него ма ко други уз његову мајку. Сетио је се да му је говорила мајка како је она добра и пажљива, образована и паметна. Такву је и он нашао у брзи и утеси, коју му је указивала.

Првих дана је се код Лидије била појавила сумња да Марчези Борџи, у њеном материнском егоизму, не би било непријатно ако би њен несрећни син код ње потражио какву утеху, што би је дубоко увредило. Због тога је њен урођени понос био присилио на строгу и горду повученост. Али после несреће кала је Силвије с очајним сузама узео њену руку и своје лепо, бледо лице на њу наслонио и узвикнуо: »не остављајте ме!«, победило је сажаљење и наклоност и она је се њему без устезања, са самопрегоревањем посветила.

Наскоро је он почео мучити бојажљивом, али тврдоглавом радозналошћу, својственом слепима. Он је хтео да је у свом мраку »види«, хтео је да њен глас у њему постане слика.

Најпре су то биле само кратка, неодређена питања. Хтео је рећи како је у себи замишљала, када је слушао да чита и говори.

»Плавуша, зар не?«

»Јест«.

Плавуша је и била; али крута и ретка коса чинила је необичну противност њеној нешто тамније боје кожи. Како му је то могла рећи и зашто?

»И очи, плаве као небо?« — »Јест«.

Плаве, али одвише дубоко упале испод озбиљног чела жалосне. Како је требала то да му каже? Зашто?

Није била лепог лица, али је имала диван стас. Заиста су лепе биле њене руке и леп њен глас; глас нарочито био је неописане пријатности — противност њеном тужном и строгом изразу лица.

Она је знала како је њу »видео«, очарал њеним гласом и спидљивим одговорима, ко је је љубијао на своја упорна питања. Пред огледалом је се усклањавала да личи на ту лажну слику, какву је он у свом мраку »гледао«. И њој самој сада је се чинило да јој глас не долази из њених уста и имала утисак, када је се смејала, да подражава смејање свог другог ја, који је у њој живео.

Све је то она у души осећала као велики терет и потмуло мучење. Она себи више није изгледала иста: чинило јој се да је сама себи неверна сажаљења, које јој је улио млади човек. Само сажаљење? Не: то је сада била и љубав: она више није могла да истргне своју руку из његових руку, своје лице да одвоји од његовог лица, када би је привукао себи сасвим близу.

Морала је брзо доћи до једне одлуке, која је Лидију стала дуге унутрашње борбе. Млади Марчезе није имао рођака; био је свој господар и могао је чинити што је хтео. Зар људи неће рећи да она његову несрећу за себе искоришћава, ако би пристала да се уда, да постане Марчеза и богата? Ох, сигурно то и још нешто друго би се говорило. Иначе, како би она могла остати у тој кући, ако не под том претпоставком? Али зар не би било свирепо оставити слепог, даље се не старати о њему само због злих језика других људи? Без сумње је за њу било велика срећа и она је била свесна да је заслужује — она га је у истини волела. Она је желела да се може за навек његовом назвати, да се њему и телом и душом посвети. Он њу није видео, он у себи није ништа гледао осем своје несреће; његова је душа била сужањ, којој је она била потребна да би могао гледати и осећати. Али зар не би она морала, одазивајући се његовој жељи, претходно при-

(Наставак на 10. страни)

СМЕЈ СЕ И СВЕТ ЈЕ ТВОЈ!

Филмски уметници: Александар Корда, Марија Корда и Емил Јанингс весело проводе живот у Холивуду, сјајном филмском граду Калифорније.

У КРУГУ ЛАКО ОДЕВЕНИХ ЖЕНА

Албарт Паулино као Хуго Ридел у кругу манекена (Сцена из једног новог филма »Емелке«).

ОПРЕЗНИ ЧУВАРИ БЛАГА

Поглед на унутрашњост једног америчанског аутомобила за транспорт новца.

КУПАЊЕ У БАЛИУ

Купање је врло корисно, само да није вода — мокра.

ФАТАЛНИ ДРАГИ КАМЕН

ПЛАВИ ДИЈАМАНТ

Прва га је имала Марија Антоанета

Као што је познато, прошле године, у Бостону, смртно је рањен капетан Џон Смит, који је тада био сопственик „Плавог Дијаманта", а који су му нека непозната лица покушала украсти ранивши га, после чега је умро.

То је дало повода целој светској штампи да се поново позабави „Плавим Дијамантом".

Историја његова доста је стара и гласи:

„Плави Дијамант", тај ретки камен, украден је пре двестотине година, са једног хиндуског идола, и од тада проклетство прати сваког оног, ко носи тај проклети, ретки камен — дијамант".

Као што се зна, сви они, који су га носили, доживели су трагедију.

Кад је тај фатални камен донесен у Европу, прво је припадао Марији Антоанети, чија нам је судбина врло добро позната.

Читавих сто година после смрти Марије Антоанете није се ништа знало нити пак говорило о том камену, пошто је, како се доцније сазнало, исти био затворен у коферу Херцега Невкастела, и нико није смео да га носи или бар узме у своје руке.

Али нашла се једна храбра девојка, госпођица Мери, која је хтела да му пркоси и да се дочепа ма по коју цену тога дијаманта. У својој седамнаестој години живота, она је била радница у једном салону, у двадесет и другој, напустивши салон, постала је славна концертна певачица, која је имала изванредан глас и зарађивала милионе. Једном приликом, на некој свечаности и концерту, на коме је суделовала и Мери, опази је Херцег Франциско Хоп, и одмах затражи њену руку, што је она, наравно, једва дочекала и примила понуду. Херцог Франциско Хоп, био је наследник Херцога Невкастела, који јој је даровао плави дијамант. Од тада настају несреће у њеном животу: муж је напушта, она се раздваја, затим се поново удаје за њега и по други пут — раздваја. Четири пута се она удавала за свога првог мужа и од њега раздвајала!?

После четвртог развода од Херцога Франциска Хопа, за време Светског Рата, она се удала за свога кума капетана Смита, који је тако постао власник кобног „Плавог Дијаманта".

Њих двоје живели су срећно и задовољно у браку све док једног дана није Смит нападнут од непознатих разбојника, смртно рањен и подлегао ранама, а „Плави Дијамант" нестао заједно са нападачима.

Некада славна певачица била је приморана да ради — као служавка у туђој кући, после све славе и сјаја, којим је била окружавана од своје 22 године, када се удала за Херцега Франциска Хопа.

ПРЕ 100 ГОДИНА

Отмица глумице Малибран 1825. год.

РОМАНТИЧАН ДОЖИВЉАЈ ЈЕДНЕ ГЛУМИЦЕ

Факија-Кан, у свом пророчанству, каква ће бити и шта ће се све догодити у 1927. години, нарочито наглашава, да ће се догодити и отмица једне — *глумице!?*

Читајући ово пророчанство и нехотице ми пада на ум догађај са отмицом једне глумице, који се десио равно пре 102 године у Француској.

Славна певачица ондашњег доба, Марија Малибран, која је била пореклом Шпањолка, триумфовала је у „Италијанском Позоришту" у Паризу године 1825. Била је трагеткиња и одлична певачица. Једне вечери, после успеле представе „Отела", где је она играла Дездемону, седела је у својој гардероби и таман хтела да почне са маскирањем.

Тек што је она принела кармин да га стави на своје усне, кад се на вратима чује куцање.

— Ко је? упита она.

— Жанина — одговара јој њена соборица.

— Уђите, Жанина — наређује јој Марија.

Улазећи, Жанина уводи једног елегантног господина, који се Марији представио као њен сусед, и саопштава јој, да је дошао — због изненадне болести њене мајке, којој је врло позлило. Чак је узео и кола, која чекају пред улазом за глумце, која ће их одмах одвести к њеној болесној мајци.

Не сумњајући ни најмање у тачност речи свога комшије, она, онако у костиму, трчи до кола седа у њих и наређује кочијашу да вози што брже. Кола су појурила највећом брзином, али успут она примети, да кочијаш тера другим путем. Почела је да виче из све снаге, али јој то није помогло. Покушала је да отвори врата и да искочи из кола напоље, но и то јој није пошло за руком, јер су кола јурила највећом брзином, а врата на њима била су закључана. Док је она плакала и покушавала да отвори врата на колима, кочијаш је застао, пред једном лепом вилом.

Кад је слуга отворио врата на колима, она, сва уплакана, упитала га је:

— Шта је ово са мном и куда ме водите!?

— Све ће вам бити објашњено у вили. Не бојте се ничега — одговорио је слуга понизно уводећи је кроз капију у башту, а затим у један елегантно намештен салон и одмах се повукао. У салону је стајала харфа и једно писмо адресовано њој, које је гласило: „Један обожавалац моли вас, да отпевате само за њега вашу дивну романсу *„Жалосна врба"*. Он ће вас слушати иза завесе, али не покушавајте да дознате ко је он. Чим будете отпевали, бићете слободни и можете отићи колима,, која ће вас вратити у позориште".

Била је веома изненађена оваквом молбом и овом авантуром, али јој није остајало ништа друго, већ да отпева тражену песму, за које време њен обожавалац слушао иза завесе од врата побочне собе. После отпеване песме, она је напустила салон и, прешавши преко мале баште, села у кола, која су је великом брзином одвезла натраг у позориште, где је стигла баш на време, јер је представа требала да почне.

Сутра дан добила је једно писмо завалности од непознатог господина и један скупоцен прстен са брилијантима. На унутрашњој страни прстена био је урезан датум: 27.-VII.-1825. Марији Малибран.

Ново-пронађени немачки челик је тврд као дијамант.

Инжињери »Лодлуо Стил Компаније« вршили су експерименте пред стручњацима са новим челиком, пронађеним у великим немачким ливницама »Фрид Круп« у Есену.

Овај челик израђен је по једној новој методи, те је само за три степена мање тврд од дијаманта.

Нови челик Немци су назвали »Нитралој«, а потпуно може сећи стакло као и сам дијамант.

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести зуба и уста
Београд, Коларчева 7. I степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Највећа цигара на свету.

Приликом последње изложбе дувана појавила се ова цигара дугачка 19 цоли. После изложбе она је прешла у својину Лорда Биркехеду.

Данас се свако може дресирати.

Једна изучена свиња покреће дрвени ваљак по такту музике. Призор из једног шведског циркуса.

Један уметник у кидању ланаца.

Ових дана у берлинској Скали појавио се један уметник у „кидању" ланаца који се с невероватном вештином ослобађа испод вишеструких ланаца добро свезаних.

У ТРАМВАЈУ

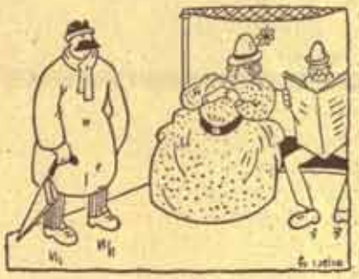

Она: Неизмерно вам захваљујем на пажњи што сте ми уступили своје место, али дозволићете да се и чудим том поступку јер данас има тако мало кавалера.

Он: Ее! Нисам ја од оних који уступају места само лепим и младим женама.

Бесплатно романи!

Од 12. јуна о. г. почећемо доносити чувени роман

„Принцеза Шимај" — „Циганинова драгана"

од Артура Шелеберга

Тај роман спада међу најсензационе романе најновијег доба. У њему је, сјајно, описана љубав мађарске принцезе Шимај и чувеног виртуоза на виолини, циганина Рига, који је пре кратког времена умро.

Овај роман *ДОНОСИЋЕМО КАО БЕСПЛАТАН ДОДАТАК* нашем листу, о чему скрећемо пажњу нашој читалачкој публици.

ЈЕДАН ГЛАС

(Наставак са 4. стране).

знати му да не изгледа онаква, какву је он замишља? Зар не би њутање било с њене стране превара? Јест, превара. Та он је слеп и за њега су довољне једно срце, као што је њено, тако топло и верно и илузија о њеној лепоти. У осталом она није била рутоба. Можда би та лепа жена на други начин искоришћавала и обмањивала. Њему је много потребније срце пуно љубави него лепо лице, које не би могао видети.

* * *

После неколико дана бојажљивог колебања, уговорено је венчање. Оно је требало да буде без параде, брзо јер је било прошло само шест месеца жалења за мајком.

Од прилике месец и пô дана имала је ради потребног спремања и то су били дани најлепше среће. Часови су пролазили у запосленој бризи око свијања свог гнезда, пуни узајамне нежности.

Поред слободе, коју им је заједнички живот пружао, она је хтела највећу заштедети за дан венчања.

Било је прошло нешто више од недеље дана, када је изненада јављено Лидији о посети др. Фалци. Подајући се тренутном утиску хтела је одговорити да не може с њим сада говорити.

Али слепи, који је чуо њен глас, запитао је: »Ко је то?«

»Др. Фалци«, рекао је служитељ.

»Можда је моја ранија посета била нежељена, рекао је др. Фалци с непримећено подругљивим осмехом; »али ви ћете ми опростити.«

»По чему судите...« запитала је Лидија, поруменевши.

»Ви себи не можете представити интересовање, које по неки случајеви болести стварају сиротом човеку од науке,« наставио је др. Фалци. »Ја ћу вам признати истину, госпођице, да сам изгубио из вида овај случај који ми је изгледао редак и необичан. Разговарајући с неколицином пријатеља јуче, дознао сам за ваше предстојеће венчање с Марчезом Борџијем. Је ли то истина?« Лидија је пребледела и с гордим покретом главе потврдила.

«Моја најискреније честитања«, наставио је др. Фалци. »Видите, том приликом сам се сетио дијагнозе мојих многих чувених колега: неизлечиво слепило. Али ја сам сигуран да је пок. госпођа Марчеза свог сина подвргла прегледу мојих колега у Италији, у каквом сам ја прегледао, да би и они рекли, да нема помена о неизлечивом слепилу. Ја сам се сетио моје друге посете у несрећи и помислио да сте ви, госпођице најпре у ужбуђењу због изненадне смрти Марчезе, а после у срећи предстојећег вашег догађаја на жене заборавили.« —

»Ја разумем — љубав. Али, опростите, госпођице! Каже се, љубав је слепа. Може бити да ви желите да љубав господина Марчеза остане потпуно слепа?«

Лидија је осетила да противу заједљиве хладнокрвности не може служити као одбрана њено горда држање, које је загубила у одбрани од ружног сумњичења. Она је се усиљавала да остане равнодушна и чинећи се мирна запитала је:

»Ви остајете при уверењу да Марчеза можете излечити од слепила?«

»Полако, госпођице! рекао је др. Фалци. »Ја нисам као Господ Бог свемоћан, али ми се чини да је искључено да се не може његово слепило излечити. Имам пуно наде у успех, а верујем да и вама лежи на срцу добро вашег вереника.«

»Али ако би вас нада изневерила?« приметила је хитро Лидија. »Зар не бисте онда без нужде, свирепо уништили једну душу, која је се већ помирила са својом судбином?«

»Не, милостива Госпођице«, одговорио је собилно и мирно др. Фалци. »Ја сматрам за своју дужност, као лекар, да опет дођем без позива: овде се тиче не само једног случаја болести, већ још обилнијег случаја: моје савести!«

»Ви хоћете да наговестите....« прекинула га је Лидија, али јој др. Фалци није дао времена да доврши.

»Ви сами кажете,« настанио је лекар, »да сте Марчезу мој долазак прећутали под изговором који ја не одобравам. За мене је та ствар части и ако би Марчезе дошао у моју клиннику, тамо бих му указао сву пажњу и помоћ, коју наука може пружити. Је ли после ове изјаве сувишно, ако вас замолим, да г. Марчезу јавите моју посету?«

Лидија је устала.

»Чекајте,« рекао је др. Фалци, устао и заузео уобичајени став. »Ја вас чиним на то пажљивим, да Марчезу нећу рећи да сам дошао, већ да сте ме ви, ради сигурности, позвали пре венчања.«

Лидија му је горда погледала у очи и рекла: »ја ћу му рећи истину.«

»Ако бисте ви желели, ја могу доћи после венчања«, поновно је др. Фалци.

»Не«, рекла је Лидија више изразом лица него гласом, који је било угушило узбуђење; њено лице је, како је изгледало, поруменило пред великодушношћу лекареву. Руком му је дала знак да пође с њом.

Силвио Борџи је нестрпљиво чекао у својој соби.

»Овде је др. Фалци, Силвио,« рекла је Лидија, ушавши унутра. »Ми смо објаснили један неспоразум. Ти се сећаш да је господин доктор приликом прве посете рекао да ће опет доћи.«

»Јест,« одговорио је Борџи »ја се добро сећам, г. докторе.«

»Али ти не знаш,« настављала је Лидија, »да је он заиста дошао био оног јутра, када је умрла твоја мајка. Он је са мном говорио и изјавио да не сматра твоју болест за онакву, какву су је други означили. Сада је опет овде. Др. Фалци може мислити да ти нисам ништа рекла о његовој другој посети што бих хтела да останеш слеп, да би се са мном венчао. Може бити да би и ти тако мислио, ако би он дошао после нашег венчања.«

»Шта то кажеш, Лидија? викнуо је слепи.

»Сигурно«, брзо је додала она с нарочитим осмејком: »то би било истина, јер бих само тако могла бити твоја....«

»Шта говориш?« поновно је Борџи, прекидајући је у говору.

»Ти би то приметио, ако би др. Фалци успео да ти поврати вид. Сада остављам господу насамо.«

»Лидија, Лидија,« викао је Борџи. Али је она већ била изишла и за собом добро затворила врата....

Док су они били сами, она је мислила: лекар му је рекао да ће га излечити. Али да ли би ме волео ако би прогледао? Била би бесмислица ако би та ставила у полозкај да бира између очију и љубави према мени. Мислио би: зашто бих морао бити слеп? Али само тако, само његовом несрећом је могућна моја срећа....

На једанпут је устала, као да су је звали. Зар једнако траје посета? Шта је рекао лекар? Шта је он мислио? Била је у искушењу да се на прстима приближи вратима, која је сама затворила и да прислушкује. Али је се уздржала. Јест, она је врата затворила својом руком и за увек. Да ли је могла примити заједљиву Фалцијеву понуду: да своју посету одложи до после венчања? —

Ако би пристала....

»Не! Не! Стресла је се, мрска јој је била помисао. Како би то била стидна тргованина! Ниска превара! И онда? Презирање, а не љубав....

Она је чула када су се врата затворила. Скочила је и нехотице појурила у предсобље, кроз које је др. Фалци морао проћи.

»Ја сам вашу прекомерну искреност опет довео у ред, госпођице!« рекао је лекар хладно. »Нашао сам да је моја дијагноза тачна. Марчезе долази сутра у моју клиннику. Идите к њему, он вас очекује.«

Као убивена, очима је пратила лекара до изласка из предсобља. Затим је с друге стране чула Силвијев глас, који је њу звао. Изгледало јој је као да се око ње све окреће; ухватила је вртоглавица. Посрнула је да падне. На лице је метнула руке да би задржала сузе. Затим је похитала к њему.

Он ју је седећи, с раширеним рукама очекивао. Свом снагом ју је привукао к себи и гласно јој саопштио своју срећу. Само због ње је желео да му се поврати очни вид, да би могао гледати своју драгу, своју лепу, слатку жену.

»Ти плачеш? Зашто? Али и ја плачем. Ах, каква срећа! Ја ћу прогледати.... тебе гледати!...

Свака реч је за њу била смртни ударац: чак је и он, у својој срећи, приметио да њене сузе пису налик на његове. Сада јој је рекао да на такав дан, као што је данашњи, не треба да буде суза, већ чиста радост, тврда нада. Дакле доста туге! Обећао јој је да ће с везаним очима отићи из клинике и да ће их овде, пред њом први пут отворити.

(Свршетак на 14. страни)

СА ЗБОРА БЕОГРАДСКИХ ЛОВАЦА

ОВИХ ДАНА ВРАЧАРСКО ЛОВАЧКО УДРУЖЕЊЕ ОДРЖАЛО ЈЕ СВОЈ РЕДОВАН ГОДИШЊИ ЗБОР У ДРУШТВЕНОМ ЛОКАЛУ ХОТЕЛ »БОСНА«. ЗБОРУ КОЈИ ЈЕ ПРОШАО У НАЈВОЉЕМ РЕДУ, ПРИСУСТВОВАЛИ СУ СВИ АКТИВНИ ЧЛАНОВИ, ЧИЈУ ГРУПУ ДОНОСИМО НА ОВОМ МЕСТУ.

ВРЕМЕНА СЕ МЕЊАЈУ... ЗВАЊА СЕ МЕЊАЈУ...

Г-ЂИЦА МАРИЈА ЛЕОН, КЋИ ЈЕДНЕ ПОЉСКЕ ПРИНЦЕЗЕ ЧИЈИ ЈЕ ДЕД БИО ЛИЧНИ АЂУТАНТ НАПОЛЕОНОВ, ДА НАС ЈЕ ПРОДАВАЧИЦА АНТИКИТЕТА И РАРИТЕТА У ЛОНДОНУ, НА СРЕД УЛИЦЕ.

НАЈВЕЋА КЊИГА НА СВЕТУ

ОВА КЊИГА-БИБЛИЈА, ПРЕДСТАВЉА НАЈВЕЋУ НА СВЕТУ, ЈЕР ЈЕ ВИСОКА 1 МЕТАР И 60 САНТИМЕТАРА.

ЕВРОПСКА НОВОСТ

Европљанке траже увођење многоженства!?

Док се Кемал Паша труди свим могућим средствима и законима, да у Турској **укине многоженство**, жене — Европљанке траже напротив, **завођење многоженства!?**

Грин, командант једне ескадре Америчке Морнарице, који се 5. маја ове године повратио из Европе у Америку изјавио је, да се европски државници и владе свих европских држава баве питањем **неудатих жена.**

»Неке државе, које су учествовале у Светском Рату, — рекао је Грин, — захтевају **завођење и узакоњење многоженства,** и у томе циљу се већ у велико организују. Такве организације већ постоје у Лондону, Паризу, Бриселу и Берлину, којима приступају девојке и удовице у све већем броју. Кад ове организације добију већу снагу и утицај, исте ће тражити **да законом буде одобрено сваком човеку имати више него само једну жену, ако је у стању да их издржава.**

»Пошто у свим овим државама има много више жена него мушкараца, то је једина прилика за удају свих тих жена и удовица **увођење многоженства**« — завршио је Грин своју изјаву новинарима, који су га с напетом пажњом слушали.

АКЦИЈА ПРОТИВ МРШАВЉЕЊА

Французи намеравају да бојкотују мршаве жене.

Француз, који су познати као народ рафинираног укуса, који траже код жена витку линију, сад су се заоштрили мршавости жена и кроз целу француску штампу чују се протести људи противу мршављења жена.

Жене су постале страшне — каже један познати француски књижевник: — »Сама кожа и кост, просто нема човек шта да загрли. Још мало ако жене буду продужиле са својим мршављењем, почеће им крцкати — пуцати кости у наручју снажних мушкараца, било мужева, вереника, »пријатеља« или томе слично.

»Још је разумљиво — продужава писац чланка — што глумице и артисткиње мршаве, јер оне **морају да имају линију.** Али у Француској, почев од радница, па до најлепших дама, све одржавају дијету мршављења, само да буду шик на улици и у друштву.

»Па зашто жене мршаве толико? — питају се зачуђени мужеви.

Оне хоће да имају линију, али само линију **за свет, за туђег човека, а не за свога,** јер жена у негліже-у не може да има линију кад сваки заглавак њеног тела боде човека **као кост.**

Револтирани су људи противу жена и ускоро ће доћи дан кад ће они објавити **бојкот мршавим женама,** онима, **које вештачки мршаве, премда им је то апсолутно непотребно,** јер, и ако мушкарци воле »шланг« жене, они ипак не воле да у своме наручју имају саму кожу и кост, као што је то случај код данашњих жена, које воле да су и сувише шик! — претећим тоном завршава књижевник свој чланак о бојкоту мршавих жена.

Како изгледа цветно острво Мадагаскар, које је ужасни циклон недавно уништио?

Као што је то већ давно познато, Мадагаскар је острво, које је природа обдарила најлепшом раскоши. На једној страни уздижу се високе планине, стрме литице, а на другој тихе и мирне равнице, пуне чежње. Реке, планински кланци, непроходне шуме, имају изглед најсмелији и врло хаотичан.

Највећи град на острву Мадагаскару је Танариф. То је цветна варош, јер нигде нема такве културе цвећа као у том месту. Гаје се најлепши персијски јорговани, као гроздови велики, мимозе, руже и т. д., да од тога дивног цвећа цео град мирише. По баштама расте јужно воће као: урме, смокве, поморанџе, а у исто време јагоде и бресквe....

Саобраћајна средства на Мадагаскару су врло модерна и брзо се стиже из удаљених крајева до центра цветног острва.

Необична је по лепоти варош Танариф са својим чудноватим вилама, сатрађеним од цигаља, и баштама, које се простиру око сваке куће. На врху брега налази се дивна палата династије Хова, и сат откуцава и данас, као да увек напомиње о одласку последње краљице.....

У тој палати пуно је успомена на Напољеона Трећег. Сада је тај чаробни дворац претворен у Музеј, у коме су смештене разне историјске старине са острва Мадагаскара. У Танариву има врло лепих споменика, а катедрала је право ремек дело. Постоји и позориште, које је основано 1899. године.

То је слика верна цветног острва Мадагаскара из времена када бесни циклон није ширио своја црна крила над њиме, али данас да се нешто погледа острво Мадагаскар човеку би пошле сузе, јер све оно, што је природа вековима даривала томе цветном острву, данас је разорено и на све стране постоје рушевине и пустош, као у самом Дантеовом паклу.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, даваће и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога,* Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

ПРВА ЉУБАВ

Немачки часопис »Дас Магацин« упутило је питање познатијим личностима из целог света, да испричају своју прву љубав. Овде доносимо неколико интересантнијих одговора.

Камила Хорн: »Имала сам девет година и волела сам мог учитеља изнад свега. Зашто, то ни сама нисам знала, у сваком случају морала сам имати оригиналан укус, јер Господин Имхоф није био ни мало леп човек. Имао је здраво, дебело и зајапурено лице а такође и округао стомачић; руке су му биле беле и обле малим испупчењима, која су готово само код деце наилазе и те његове руке су некад биле предмет мог обожавања. Када бих силазила низ степенице иза њега, увек бих стављала своју руку на исто место ограде где је и он своје био ставио. А кад би ми казао коју љубазну реч била бих веома срећна.

Једном приликом — био је његов рођен-дан и ја сам била израдила његову слику, на којој је он лично на пун месец — отишла сам да га посетим у његов стан, под изговором да му предам мој »сликарски рад«. Једна млада и лепа жена ми отвори, уведе ме у једну собу, даде ми јабуку и рече: »причекај мало, мој ће муж одмах доћи«. Штаа? Он је био ожењен? Ускоро смо сви троје седели уз кафу а један велики колач створи се на столу. Али ја нисам могла ништа јести, јер сам знала да је то све она спремила. Била сам чврсто решена да се уверим да ли њу више воли од мене. И тада ми паде на памет да бих га можда могла обрлатити са његовом сликом и показах му је. »Ти ћеш једног дана постати велика сликарка, ако будеш била вредна«, рече он сасвим озбиљно. Али она, одвратна жена, она се смејаше, смејаше... То ме је силно разочарало и ожалостило и ја му никако нисам могла опростити што је имао жену.«

Труде Хештерберг: »Тога се више не сећам! Чини ми се да је то био брат моје школске другарице. Лично је на каквог паланачког брицу, платио ми је вожњу на »рингшпилу« и купио један колач са кремом. Свако вече сам се молила Богу да удеси тако да се нас двоје што пре узмемо. Тада ми је било од прилике 9 година и као што видите у међувремену сам променила мишљење.«

Рода Рода: »Звала је се Ида Флоријани и била је ћерчица надбискуповог кочијаша. Имала је црну косу и као угљен црне очи. Једва ако је имала 12 година.

Ја сам је благосиљао и молио се Богу за њу и дању и ноћу.

Никад ни речи са њом нисам проговорио. — Тада ми је било једанаест година.

Три године доцније посветио сам њеном миру читаво епско дело.

И тек као зрео човек, у 29. години, наишао сам на једну тако велику љубав.

Ида Флоријани то није никад проникла; она је умрла као млада девојка.«

Хени Портен: »Моја прва љубав је била божанствена... Он је био пријатељ мог оца, крупан и леп човек са цар-Виљемовим брковима. Тек кад је се оженио увидела сам колико сам га силно волела. Његову жену »дебељушну теткицу«, како сам је звала, никако нисам хтела да видим и са својих 4 године правила сам му праве љубоморне сцене. Једино сам била срећна и задовољна кад би ме лепи чика узео на крило или кад би шио хаљине за моју лутку. Тада бих седела испред шиваће машине и са разрогаченим очима гледала у њега, полу-Бога. Ах, то је било божанствено...«

Габриеле Д'Анунцио: »Моја изабраница је била Зое, ћерка једног железничара из Прага и ја сам Зое тако силно и ватрено љубио да су јој сва уста помодрела од пољубаца и увече, кад се враћала кући, морала је да слаже како је много јела дудиња. Једном ме је упитао Ђованети: »Је ли то збиља била Ваша прва љубав?« Мој је одговор гласио: »Ја сам **увек** волео и никад први пут.«

У идућем броју донећемо прву љубав Мусолинија, Марконија, Марије Корде и других знаменитих личности.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 6. *ТАЉА* *ДУБРОВНИК*

ЈЕДАН ГЛАС

(Наставак са 10. стране)

»Говори! Говори са мном! Не допуштај да говорим само ја!«

Да ти није досадно?« Говори твојим слатким гласом; да чујем са твојих слатких усана....«

»Шта хоћеш да чујеш?«

»Говори, причај ми, како ћеш спремити нашу постељу!«

»Како?«

»Јест, ја те до сада нисам питао. То ће бити рај....«

Одлучно је угушила очајне сузе. Лице јој се разведрило и у његовом загрљају говорила му о својој љубави. Глас јој био слађи него икада пре, очаравајући. Али када ју је онијен љубављу притиснуо уза се и више није хтео пустити, она је се отела од њега и гордо усправила.

Још сада би могла да га неразрешиво веже за себе. Али не!.... Она га је волела!

Цео дан, до неко доба у ноћ, она га је опијала својим гласом. Сигурно — јер је још био у мраку, још припадао њој: био у мраку, у коме је нада светлила: лепа као слика, какву је њу памтиллао.

Сутрадан она га је у колима отпратила до клинике и говорила му да ће се одмах по повратку као вредна чела латити посла. »Ти ћеш то видети.«

Два дана с нечувеним нестрпљењем је она чекала на резултат операције. Када је чула срећан резултат, остала је још неколико дана сама у кући. Све је спремила с пуно љубави. Пресрећан, он јој је јавио и молио да само на један тренутак дође к њему. Али му је она поручила да буде још неколико дана стрпљив. Она неће да се он узбуђује, а то и лекар не допушта....

»Добро... онда ће она доцније доћи....«

Она је спремила своје ствари и на дан раније него што ће он напустити болницу, кришом је отпутовала, да би бар у његовом памћењу остао један глас, који би он, ослобођен свог мрака, узалуд из других уста тражио.

Превео
Крста Јонић.

Расејаност

Професор физиологије Вебер беше једном позван на вечеру код свога колеге. Кад се спремао да пође кући, јави лакеј да напољу пада јака киша. Колега задржи Вебера на конак, чему се овај веома обрадова и пристаде.

Домаћин заспи, али после извесног времена пробуди се од јаког звоњења на капији, погледа кроз прозор и виде — Вебера на улици. Зачуђен запита га:

— Откуда ти ту, драги Вебере?

— Ја не могу никако да заспим без „шлафкапе", те сам отишао кући да је донесем и сад ћу одмах лећи — рече му пријатељ Вебер и оде у своју собу да спава, а био је мокар као пацов, јер је киша непрестано падала напољу. —

СПОРТ

Нови рекорди

Међународни Савез за Тешку Атлетику у Паризу признао је следеће сензационалне светске рекорде:

Категорија перо: Штадлер (Беч)
Категорија лака: Хас Ханс (Беч)
Категорија средња: Едингер (Беч)
Категорија тешка: Каует (Монтреал, Канада).

Француска—Белгија

Недавно је одржан велики интернационални бокс-меч између Француске и Белгије у свима категоријама у Паризу. Французи, који су се показали као бољи и искуснији боксери, победили су своје доста опасне противнике са 5 поена према 2. Један сусрет донео је нерешен резултат.

Берленбах се повлачи

Берленбах, чувени светски боксер, објавио је да се више неће боксовати. Он је од бокса стекао једну малу сумицу од свега 2,000.000 динара и — као практичан човек — бавиће се од сада дрварском индустријом.

Свобода туче Розеа нокаутом

Франк Розе, шампион Чехословачке у полутешкој категорији показао је ту скоро невероватан напредак али не у својој »племенитој вештини« него у брзини гојења. За врло кратко време, по свима хигијенским правилима дијете, он је добио 4 килограма више од прописне тежине. Па и поред тога преимућства у тежини, био је тучен нокаутом у трећој рунди од младог и талентованог боксера Свободе.

Свобода, као што смо јавили, боксоваће крајем овог месеца против нашег незваничног шампиона Јураја Модрића у Београду.

Зимски спортови на Олимпијади 1928. године

Дефинитивно је састављен следећи програм за утакмице у зимским спортовима на Олимпијади у Ст. Морицу.

11. фебруара свечано отварање утакмица од стране председника олимпијског одбора, графа Беје Латура, са утакмицом у Хокију на леду. 12. фебруара: трке војних патрола, хокиј на леду и коњске трке на леду: 13. фебруара: трке на 500 метара, 4 утакмице у хокију; 14. фебруара: трке на 1500 метара, такмичење у уметничком клизању за даме и господу, утакмице у хокију; 15. фебруара: скијање на 50 километара, уметничко клизање за даме и господу, три утакмице у хокију, бобслеј; 16. фебруара: скелетон на 18 километара, такмичење парова; 17. фебруара: ски на 18 километара; 19. фебруара: семифинале и финале у хокију на леду.

Програм олимпијских игара 1928. године у Амстердаму

Већ је утврђен дефинитиван програм олимпијских игара:

28. јула: отварање Олимпијаде.

29. јула: атлетика, тенис, дизање терета, мачевање.

31. јула: атлетика, мачевање, хрвање и петобој.

1. и 2. августа: исто.

3. августа: исто плус циклистика.

4. августа: атлетика, мачевање, хрвање и петобој.

5. августа: циклистика, мачевање, хрвање и пливање.

6. августа: атлетика, маратонска трка, веслање, пливање и такмичење једрилица.

7. августа: гимнастика, мачевање, пливање, веслање и такмичење једрилица.

8. августа: гимнастика и бокс.

9. августа: гимнастика, мачевање, такмичење једрилица, пливање, бокс, коњски спортови.

12. августа крај олимпијских игара, коњски спортови.

—

ТЕНИС

Хелена Вилс и »божанска«

Хелена Вилс, славна америчка »ракета« гледала је последњу игру Госпођице Сузане Ланглен, прву игру у старом свету после њене четворомесечне турнеје по земљи долара.

После утакмице »божанствене« Сузане против Госпође Браун, госпођица Вилс је изјавила да Лангленова игра много слабије но у Кану, када је њу победила. Њена игра није више онако прецизна. Госпођица Вилс то приписује замрености Лангленовс, која као професонална играчица мора много да игра и — добије.

—

ПЛИВАЊЕ

Нов рекорд Џони Вајсмилера

Јављају из Чикага да је светски рекордер у пливању на кратким стазама, Џони Вајсмилер поставио нов светски рекорд на 220 јарди. Време новог рекорда износи 2.08-6 мин. Његов досадашњи рекорд, кога је поставио 9. децембра 1925. год. износио је 2.15.1 минута.

Изгледа, по свему, да је и феноменални Џони овим својим последњим ремек делом достигао кулминирајућу форму.

Д. М. В.

НЕМАЧКЕ ПРВАКИЊЕ У МАЧЕВАЊУ

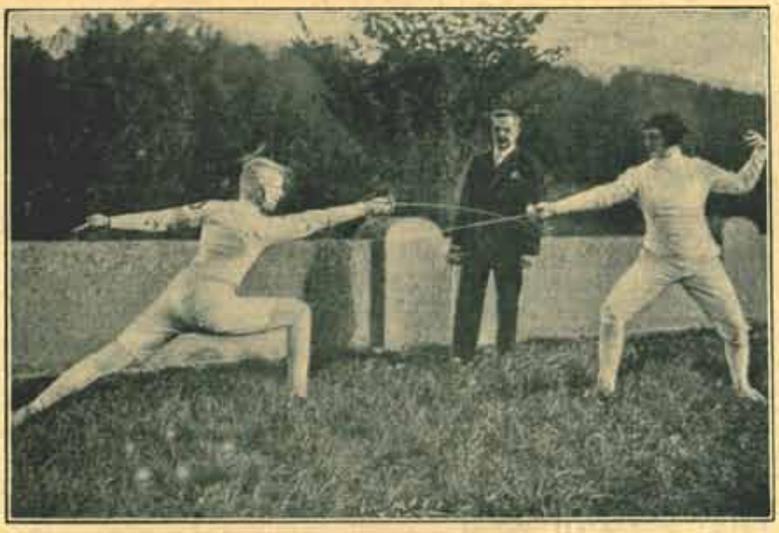

НА ОВОГОДИШЊИМ УТАКМИЦАМА ПОСТАЛА ЈЕ ПРВАКИЊОМ НЕМАЧКЕ У МАЧЕВАЊУ Г-ЂИЦА ХЕЛЕНА МАЈЕР (ЛЕВО); ДРУГО МЕСТО ЗАУЗЕЛА ЈЕ Г-ЂИЦА О. ЕЛКЕРС (ДЕСНО).

БОГАТАШ ЗАСЛУГОМ КОБАСИЦА

ПОЗНАТИ КАНТИНЕР У КОНЕЈ ИСЛАНДУ, ВЕЛСЕЈ НЕХЕР, ПОСТАО ЈЕ ВРЛО БОГАТ И СЛАВАН ТРГОВИНОМ »КРЕН-ВИРШЛИ« НА СЛИЦИ ГА ВИДИМО У КРУГУ СВОЈИХ ПРОИЗВОДА.

СЛИКЕ НАШЕГ ВРЕМЕНА

СЛИКА ГОРЕ: ШЕШИР СА НАЈНОВИЈИМ ПЛАГЕРОМ. — СЛИКА ДОЛЕ: ЗВОНЦАД НА ПАНТЉИКАМА ОД ЧАРАПА, КОЈА ПРИ ИГРИ ЧАРЛСТОНА ПРОУЗРОКУЈУ РИТАМ МУЗИКЕ.

ТЕЛЕ С ДВЕ ГЛАВЕ, ОСАМ НОГУ И ДВА СРЦА

ТЕЛЕ С ДВЕ ГЛАВЕ, ОСАМ НОГУ, ДВА СРЦА И ДВА ДОБРА СТОМАКА, КОЈЕ ЈЕ ПРЕ КРАТКОГ ВРЕМЕНА УГЛЕДАЛО СВЕТ У ЈЕДНОМ СЕЛУ СЕВЕРНЕ БУГАРСКЕ.

Како ћете сачувати младост и лепоту?

Питање лепоте и ружноће интересовало је свет кроз све векове. Жена, која је ружна, труди се свим могућим средствима да се улепша, а лепотица употребљава све могуће начине да сачува своју лепоту.

Као што сви знамо, увек се завиди жени обдареној природним чарима. Али, била она најлепша, ипак **не сме да се ослони само на природу, већ мора да се негује.** Лепота је као неки егзотичан цвет; не заливате ли га један дан, он већ почиње да вене.

Има разних и многобројних начина за неговање лица, како би оно задржало своју лепоту увек, а оно пак, ружно, да би се улепшало. Особа која има суву кожу, треба да се умива млаком водом и масним сапуном. Маснији крем и фини пудер даваће сомотску мекоћу сувој кожи.

Ниротив, масна кожа мора да се добро истрља колоњском водом и јачим сапуном, који ће растварати маст у порама. Исто тако, чисто лице може кат-кад да се потре чистим алкохолом. За такво лице није мастан крем, већ сув пудер који неће давати сјаја лицу.

И при купању мора се строго водити рачуна о температури воде. Сувој кожи одговара млака вода, а за масну кожу мора вода да буде топлија.

Масна кожа, као што је то већини познато, лучи једну маст која шири поре. Да би се избегло то ширење пора, увек кожу треба фротирати хладном водом, помешану са колоњском, после топлог купања.

При масажи мора се бити нарочито обазрив. Сува кожа не сме много да се масира, а масна, пак, може да издржи дужу масажу.

Модерна жена необично много полаже на своју косу, коју брижљиво негује и пази. Не сме се умивати два пута недељно, јер кожа на глави мора да буде мало масна, пошто та маст храни косу. Честим умивањем испости се коса, која се тада почиње врло лако кидати и опадати, а то се не сме дозволити ако се жели дуга и лепа коса, коју и данас, у добу бубикопфа, једна огромна већа жена необичном пажњом чува и негује. Шампон је врло добар за косу, само сваки пут после мивења, коса мора добро да се осуши.

Наравно, да свака жена воли да има лепе груди, које привлаче чежњиве погледе љубитеље женског пола. Специјална физичка нега мора се посветити грудима, ако се жели да оне буду увек лепе и једре, које без тога не значе — ништа. За груди је потребна хладна масажа, која их увек одржава у чврстоћи, али се никако не сме употребљавати топла, јер су ткива у грудима масна и омлитаве од топлоте и топле воде, а хладна масажа стеже маст у грудном ткиву и, наравно, да груди постају чврсте увек.

Елеганција Кемал пашиних туркиња

Као што је то већ познато, турске жене имале су везе са модним кућама у Паризу још док су живеле по харемима. Оне су из Париза добијале ванредно лепе и елегантне хаљине, наките и т. д., али само тада нико није могао да види њихову тоалету, јер су је оне скривале дугим огртачима, које су увек носиле.

Благодарећи Кемал Паши, сад је могуће видети тоалету једне туркиње и констатовати да и она уме да буде шик у правом смислу те речи. У Ангори је, као и у целој Турској Републици, врло добро позната ханума Елен као једна од најелегантнијих жена Турске. Кад је Кемал Паша издао наређење, да се *скида фереџа,* ханума Елен пронашла је једно нече (врста вела) који се је носио само на глави, али је лице било откривено; дакле, оно је као турбан покривало витице, и спуштало се одозго низ рамена. То је личило, отприлике на неку калуђерицу, што се Кемал Паши веома допало и он је дозволио, да се жене и девојке, које не желе носити шешире могу носити тај вео на својој глави.

Ханума Елен важи у Ангори и за најлепшу жену. Она има нечег филмског у својој лепоти. И ко зна, колико ће времена проћи, можда врло мало, а Туркиња из Ангоре појавиће се и на филму.

Како је оријенталска лепота у моди, то су и Турске жене представнице те лепоте.

Неколико речи о разговору између Лондона и Њујорка.

Двадесет година било је потребно да би се установила радиотелеграфска веза између Европе и Америке, јер су први, нови покушаји, чињени још 1914. године, када су услед Светског Рата морали бити прекинути.

Године 1923. могле су да се пошаљу нове речи из Њујорка у Лондон, али тек године 1926., 7. фебруара, могао је да се води један цео разговор преко Океана. Амерички и енглески новинари већ имају везе и добијају директне вести преко радиотелеграфских апарата. Тридесет секунди потребно је говорнику да чека, док му зазвони из Њујорка за разговор. Међутим, ретко се дешава да се то чекање протегне на један — минут!

Нормална тарифа за прекоокеански разговор безжичном телеграфијом стаје 15 фунти штерлинга за разговор од три минута, а сваки минут више плаћа се 6 фунти. Ако се не добије веза са оним, који се тражи, не плаћа се цела такса, већ се плаћа само две фунте.

Најдуже време за разговор преко Океана је 12 минута. Више не.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Бираће се три најлепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкуренткиње — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Налепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

МОДНИ САЛОН Г-ђе ЉУБИЦЕ ПОПАДИЋ, Коларчева ул. бр. 7. Палата Заложне Банке.

Не чекајте да вас

зуб боли

него ме потражите пре,

на

Тел. 39-49

Шта се види ове сезоне на калифорнијској плажи.

ПОРЕД ФАНТАСТИЧНИХ КУПАЧИХ КОСТИМА ОВЕ СЕЗОНЕ ПОЈАВИЛЕ СУ СЕ ДАМЕ, С ДУГАЧКОМ КОСОМ

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација“ у Ужицу?

Овај број носи награду за Битољ.

Идући број носиће награду за Земун.

Све награде поклања београдска јувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација“ носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Ужице. — Наградни број за Ужице разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника: Ђорђевић. —

Идући број носиће награду за Земун.

Нова руска уметност.

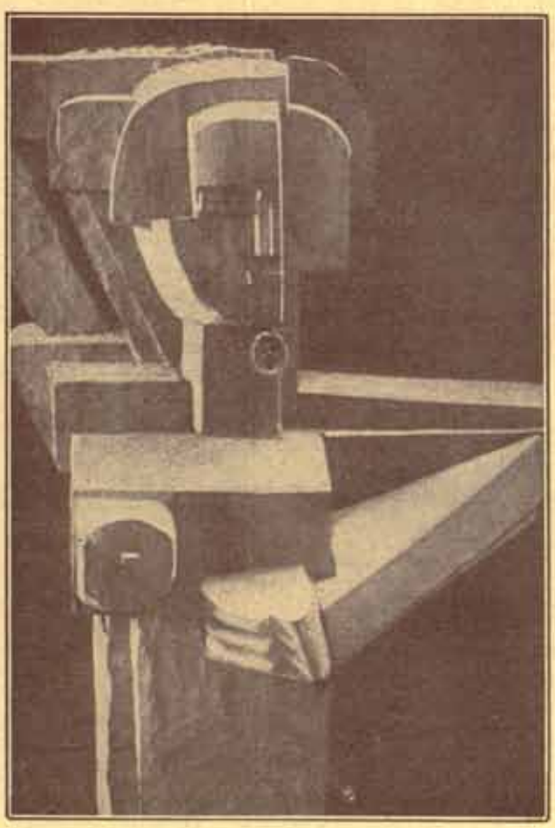

ЈЕДНА КУБИСТИСКА САЛОМА ОД КОРОЛИЈЕВА

Шала и Смех

ОТАЦ И СИН XX. ВЕКА

— Зашто си ти тако узрујан, Милане? — пита га отац.

— Имао сам једно објашњење са твојом женом! — одговара му набусито и јетко синчић, коме тек ако је 5 година!

ПОБОЖНОСТ XX. ВЕКА

— Је ли, Драгане, чуо сам да си ти много побожан и да идеш сваке недеље у цркву. Јели то истина?

— Истина је да сам побожан, јер ја гдегод угледам крст на грудима, ја клекнем и пољубим га.

РАЗЛОГ

— Сашо, опет ми се жали твоја кућна учитељица, да су твоји задатци лоши?

— Да, мамице; кад су добри, онда ме за награду сваки пут пољуби, — па ми се то већ досадило.

НЕСРЕЋАН КАВАЉЕР

Једне мрачне ноћи, пратио кавалјер даму кући, па не знајући шта би с њом говорио, онако збуњен и гледајући у небо, упита је:

— Шта мислите, госпођице, колико има звезда на небу?

— То не знам, али кажите ви мени, колико има на земљи будала осим вас?

НЕМАЧКИ И СРПСКИ

— А —: Како се лепо српски каже „шпувикс"?

— Б —: ?

— В —: Ах, ја знам: Ималин!

САВРЕМЕНО ИЗВИЊЕЊЕ

— То је ужасно! нашао сам паука у својој супи!

— Ах, господине, он сигурно није био у њој кад сам је донео.

— Вероватно да се удавио када је полетео да потражи у супи какву муву...

НАСАМАРИО ГА

Неколико трговаца седело пред кафаном и разговарали о пословима. У том наишао један сељак, јашући једну мршаву кобилу.

— Како се види, сељаче, баш си ту твоју кобилу потерао до пса — обрати му се један.

— Имате право; кад сам је дотерао до пса, а ја њу је и протерати покрај пса одговори му сељак.

БРАКОВИ XX. ВЕКА

— Како сте моги узети девојку од двадесет година, кад је вама шездесет?!

— Никакве разлике у годинама мојим и њеним.

— Како то?!

— Кад погледам ја у њу, подмладим се за 20 година. Ето, као што видите, између нас у годинама нема скоро никакве разлике!

НЕСПОРАЗУМ

Позната париска глумица Госпођица Марила, отпутује изнанадно из Париза у Кан, да тамо проведе лето са једним својим пријатељом. У брзини она заборави да обрати пажњу вратарици на своје мало псетанце Крилка.

Чим је стигла у Кан, лепа глумица телеграфише вратарици:

„Не заборавите да дате Крилку да једе".

Сутра дан добије глумица одговор:

„Крилку сам дала да једе, али је још гладан. Шта треба да радим"?

Против кратких панталона.

Шта каже Г. Морис Декобра о кратким панталонама?

Упитан од једног новинара, какво мишљење има о кратким панталонама, које су сада у моди, Г. Морис Декобра је одговорио:

»Садашње мушко одело савршено одговара нашим потребама. Ми немамо много времена у животу, идемо, трчимо, и увек смо у задоцњењу. Зато човек мора брзо да сврша своју тоалету. А како ви хоћете да стварате тоалету, око које морате да се забављате три часа. По мом мишљењу, кратке панталоне задају више посла. Колико треба времена док се само затежу чарапе, закопчавају подвезе на кратким панталонама. Са данашњим широким панталонама и лежерним оделом човек врло брзо сврша своју тоалету.

Ми немамо изјутра много времена ни машне да бирамо, већ морамо да их поделимо, и да одредимо: ова за недељу, ова за понедељак, ова за уторак и т. д.

Живот има лудачки темпо, чак се журе и погребна кола, кад возе мртваца на гробље.

Ја бих забранио и дињасти облик шешира, јер тај искварі сваку фризуру човеку, и то вам је права робија носити такав шешир. Исто тако, ударио бих и таксу на поједине шешире, па кад хоћеш тортуру на главу, плати таксу, па онда носи слободно.

— Ваше мишљење о мушком накиту? — упитао је новинар.

Што се тиче мушког накита, само им допуштам ношење једног или, највише, два прстена — завршио је г. Декобра.

ГЛАВНО СТОВАРИШТЕ „ЛОНЖИН" ЖЕЛЕЗНИЧКИХ САТОВА ИМА ПОЗНАТА ЈУВЕЛИРСКА РАДЊА

Милан Т. Стефановић

Још о њима.

Г. Морис Декобра о женама.

У једном од својих последњих бројева »Париска Ревија« доноси под насловом »Г. МОРИС ДЕКОБРА О ЖЕНАМА« следеће редове:

»Као што је познато, све жене, које су владале државама, биле су велике — иначе не би дошле на престо, нити би се на њему одржале. Али је исто тако познато и то, да су све оне биле врло порочне, јер се васпитањем још од свога детињства нису навикле да савлађују ону страст, која је њиховом полу најдража.

У свету би било много више моралних жена, кад би људи више полагали на њихове врлине, јер женин триумф биће увек:

ДОПАСТИ СЕ ЧОВЕКУ.

И ако кокетерија жена и педантност људи иду на то, да се допадну више спољним формама него ли садржином, они се ипак у томе разликују, што кокета обмањује мужа или кога било другог, а педант обмањује или себе сама, или бива обманут, што је врло чест случај.

Кокета зна да иде на то да другог обмане, а педант мисли да је загрлио ИСТИНУ кад се руком маши према њеној СЕНЦИ.«

Индијски вођа који је сахрањан са цилиндром на глави.

19. априла ове године, у Риверсајд-у — Калифорнија, — умро је Фиг Три Ђан, познати вођа Коахуила, индијанског племена, у 115 година живота.

То није тако интересантно што је умро индијански вођа, али је интересантно, да је он живео 115 година, и друго, што је он за живота непрестано носио цилиндер, који је добио на поклон од једног европског официра.

Колико је њему тај цилиндер био омиљен, види се најбоље по томе, што је он изјавио пред своју смрт да га сахране са цилиндром на глави!?

Наравно, да су му ту жељу испунили, и он ће, свакако, кад буде изишао Богу на рапорт о стању ствари у његовој постојбини, имати на глави цилиндер, али ће му остали део тела бити потпуно наг, — као што је и на земљи ишао у том костиму.

ФОТО-АТЕЉЕ

„ЗРАК"

Врши најмодернија снимања за филмски конкурс, без обзира на облачно време, помоћу најсавршенијег апарата у Београду. Вршимо и специјална снимања и ван атељеа. • Аматерске радове радимо прецизно и на време.

до ЛОНДОНА

Тел. 45-65.

Решење проблема бр. 5.

Х	Е	Ј	■	К	О	Д	■	Р	А	Д	О
О	П	А	Л	■	П	А	К	Е	Т	■	Н
Р	■	Н	■	П	А	Р	О	Б	Р	О	Д
■	Р	И	П	А	Њ	■	Т	Р	И	■	А
Т	У	Ч	А	■	К	А	Л	А	У	З	■
У	Д	А	Р	■	А	О	■	М	Е	Ц	
■	А	Р	■	С	Т	Е	В	А	■	Т	О
П	Р	И	■	К	И	Р	И	Л	О	■	К
Л	И	■	Т	И	■	О	■	И	■	С	У
А	■	М	И	■	К	Р	И	С	Т	А	Л
Т	У	П	■	Т	А	■	Д	А	И	Р	Е
А	М	■	Б	Е	Д	Н	И	■	Х	А	■

Правилно су решили и деле прву награду од 1000.— динара:

Г-ца Гордана Кимпанова, Нови Сад, г-ца Милева Ђурићева, Ниш и г. Фрања Доминис, Н. Сад.

Решили са по једном грешком и деле другу награду:

Г-ца Косара Ристићева, Београд, г. Милош Глишић, Штип, г-ца Анђелка Маринковић, Н. Сад, г-ца Јованка Георгијевић, Рума, г. Светислав Стојановић, Ниш и г-ца В. Јовановић, Београд.

Награде су послане упутницама.

НАША ТРЕЋА АНКЕТА

Шта би волели да будете и зашто?

За најбоље одговоре награде поклања јувелир

Милан Т. Стефановић

Одговор бр. 29.

Волела бих бити она која буде добила награду — сребрну тацну.

Панчево. **Ленче.**

Одговор бр. 30.

Волео бих да будем вишеструки милионар, јер се цео свет клања новцу, а не човеку.

Неготин. **Секретар у. р.**

Одговор бр. 31.

Волела бих да сам министар и да женама дам право гласа.

Рума. **Радикалка.**

Одговор бр. 32.

Волео бих бити злато или какав драги камен. Зато, јер и кад су стари, не губе вредност.

Б. **Јока.**

Одговор бр. 33.

Волео бих бити Линдберг који је прелетео Океан. Само то и ништа више.

Београд. **В.**

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем бр. 6.

ХОРИЗОНТАЛНО:

1. Први човек
3. Водопад у Америци
9. Заменица
10. Придев
11. Турско купатило
12. Није посно
14. Бог љубави
15. Предлог
16. Без репа
18. Словен
20. Заменица
21. Број
23. Заменица
24. Број
25. Хладни
27. Крадљивац
30. Заменица
32. Супротно од десно
33. Мушко име
35. Предлог
37. Планета
39. Непозната количина
41. Предлог
43. Соба за пријем
45. Заменица
47. Предлог
49. Шпанска титула
50. Животиња
51. Врста кројача
52. Име

ВЕРТИКАЛНО:

1. Кајиш
2. Бивши руски парламентат
3. Предлог
4. Узвик
5. Чађ
6. Бог љубави
7. Просути
8. Кајиш
10. Непознато лице
13. Заменица
14. Турско име
15. Прилог
17. Плодови
19. Намирница
20. Лек
22. Пушчано зрно
26. Веза
28. Сточна храна
29. Због
31. Поправка
34. Најближи потомак
36. Ларма
38. Део запремине
40. Птица
42. Овас
44. Заменица
46. Дрво
48. Потврда
50. Предлог

КУПОН Бр. 6

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

У прилогу (упутницом) шаљем _____ дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустрације« Кр. Александра 10 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исеченом формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 5. јуна о. г.

4. Решење овог проблема изаћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 12. јуна о. г. Прву награду од 1000 дин. добија онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добија решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

У случају да више њих реше правилно, односно са истим бројем грешака, награде ће бити подељене. Ако пак више од пет решења имају да деле једну награду, онда ће се коцком одлучити коме ће исту признати.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и против ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду испуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Одговор бр. 34.

Желела бих да будем мушкарац и онда да не говорим никад против жена, а кад би се женила, да никад не дозволим да се понизим, да ме жена купи за новац.

Румунија. **Мира.**

Одговор бр. 35.

Волела бих бити жена умрлог мужа, да бих постала примерна мати.

Н. Сад. **Ксенија.**

Одговор бр. 36.

Пошто се ретко која жеља у животу испуњава, остаћу увек да волим бити оно што сам.

Б. **Ера Ђ.**

Одговор бр. 37.

Волео бих бити филмски уметник да радим на стварању филмске уметности, и да, преко свега будем — славан.

Пожаревац. **М. С. И.**

СА КОНФЕРЕНЦИЈЕ МАЛЕ АНТАНТЕ У ЈОХИМОВУ: ПОСЛЕ КОНФЕРЕНЦИЈЕ МИНИСТРИ ТРИЈУ ЗЕМАЉА ДАЈУ ИЗЈАВЕ НОВИНАРИМА. ЗА СТОЛОМ Г.Г. МАРИНКОВИЋ, БЕНЕШ И МИТИЛИНУЕ.

БЕОГРАДСКО ПЕВАЧКО ДРУШТВО „СТАНКОВИЋ" ПОЛАЖЕ ВЕНАЦ НА ГРОБ НЕЗНАНОГ ЈУНАКА ПРИЛИКОМ СВОГ СКОРАШЊЕГ БОРАВКА У ПАРИЗУ. — (Фото Шимић).

За власништво листа и штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 22.

недељне Илустрације

ВЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II-ги спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 5. јуна 1927. године

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

Осмех краља ваздуха.

ПОШТО ЈЕ ГРЧЕВИТИМ ПОГЛЕДОМ ПРОЛАЗИО МИМО СМРТИ ДУЖ БЕСКРАЈНОГ МОРА, ОДНЕВШИ СЈАЈНУ ПОБЕДУ У БОРБИ С ВАЗДУХОМ И ПРОСТОРОМ, КАПЕТАН ЧАРЛ ЛИНДБЕРГ СТУПИО ЈЕ НА ФРАНЦУСКО ТЛО ОЗАРЕН ЈЕДНИМ ДИВНИМ ОСМЕХОМ У КОМЕ СЕ САГЛЕДАШЕ НАЈВЕЋА СРЕЋА.

Од идућег броја почеће „Недељне Илустрације“ доносити

као бесплатан додатак

чувени роман

Принцеза

ШИМАЈ

Овај роман је један од најсензационалнијих романа скорашњег доба. У њему је описана љубав Принцезе Шимај и чувеног мађарског циганина-свирача Рига, који је, скорих дана умро. У своје време, бегство Принцезе Шимај са мађарским циганином Ригом била је највећа сензација отмених кругова. -- У овоме роману сјајно је описан буран живот Принцезе Шимај.

Скрећемо пажњу нашој публици на идући број нашег листа.

Прва љубав.

Немачки часопис »Дас Магацин« умолио је познатије личности из целог света да испричају своју прву љубав. Као и у прошлом броју доносимо неколико интересантнијих одговора.

Маркони: Моја прва љубав није била каква енглеска милионарка, већ ћерка једног портира у Болоњи. Портир куће у којој сам становао имао је једну лепу девојчицу, а та лепа девојчица била је наравно заљубљена у гимназисту са трећег спрата и стално је лутала својим дивним црним очима тамо горе. Тако је дошла до тога да смо се нас двоје састајали кад год би чика-портир напустио кућу. Енрикета ми је давала знак на тај начин што би један кавез са птицом премештала у дворишту с једног места на друго. Једног дана врати се господин портир неочекивано кући и несрећа је била ту. Сирота птица морала је да плати место заљубљених и нестане за навек, по свој прилици у паприкашу портирове породице. «

Макс Ерлих: »Моја прва љубав? И она је била, као и ја, чланица Рајнхартове глумачке школе. Била је најмлађа у разреду: 15 или 16 година. Имала је дугачку, плаву косу и кратку, до колена, плисирану хаљину. Био сам смртно у њу заљубљен. Тогенбург, ритер, права сестринска љубав...«.

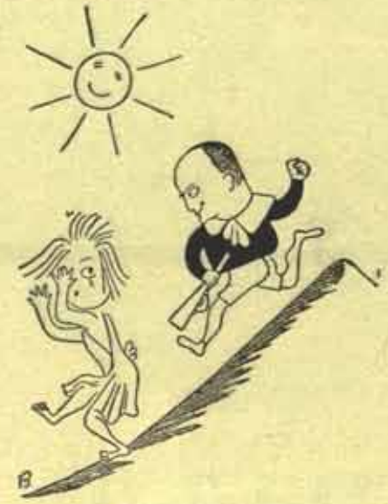

МУСОЛИНИ

Некад сам хтео да играм Хамлета са мојом изабраницом. Ја сам био полицијски забрањене дебљине; али Краљица у последњем чину каже о свом сину: »Дебео је и кратког дисања«. За то сам се био ухватио. Хтео сам да унесем једну потпуну новину: сипљивог Хамлета. Моју жарку љубав сам замишљао као Офелију. Она је одлучно одбила са напоменом: Ако Ерлих жели да се направи

МАКС ЕРЛИХ

као мајмун, то ће урадити без моје помоћи!«

(Наставак на 19-тој страни).

Нова веридба међу филмским звездама: Вилма Банки и Род Ла Рок имају част представити се публици као верени.

Летња мода: Мањекинка једне пролетње париске модне куће, са својом новом тоалетом, као модел шнајдерске велике школе у Њујорку.

НОВА ТОАЛЕТА

Затворена Отворена

Г-ца Марбе, једна америчанска глумица, која много зарађује са својим осмејком. Осигурала осмејак на 12 милиона динара.

Једна енглеска кандидаткиња за прву награду на Олимпијадама. Мис Хат претрчала је за 18/5 секунди 110 метара са препонама.

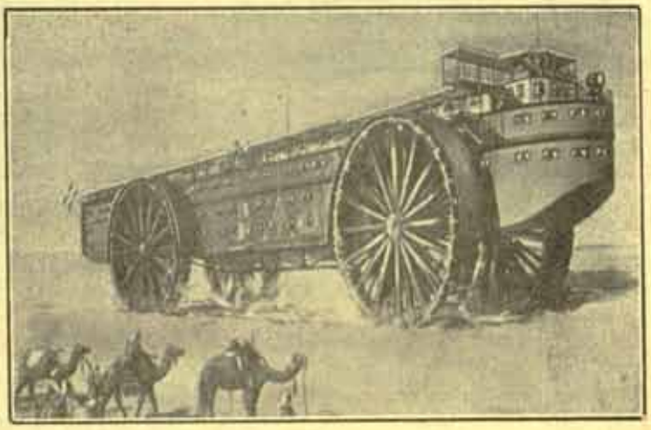

Како ће изгледати нова путничка лађа преко пустиње Сахаре

Одговори нашег графолога.

Лукреција: Опрезна, обзиљна. Сумња у све, размишља хладно. Има префињену душу. Занима се литературом. Искрена и достојанствена. Осећа наклоност за ствари вишега стила.

Марго: Интелигентна. Воли форму. Прикривен темперамент. Каткад много идеалише. Убеђена у своју лепоту. Моденски расположена. Још у многим случајевима наивна.

Мика — Чачак: Заузимљив, практичан, истрајан. Не тако славољубив. Ипак нежан. Логичан, дарован у свом позиву и задовољан, у главном.

М. М. ст. мед.: Из 6 приложених речи могло се закључити: Интелигентан, доста нестално; може да осећа, али је наклоњен промени. Један од савременијих који гледа на ствари онакве какве су.

Џек: Ограничен, добар, искрен, волео би да заузме бољи положај него што га данас има.

Калипсо: Има развијену фантазију. Естетичар. Умешан. Проницљив. Кад би му се указала прилика умео би да искористи срећу у животу.

Драг. М. Бор.: Наклоњен уметности и спорту. Наиван. Добро би било да се посвети стварима које га интересују. Имаће велике радости.

Алфонс, наредник, Куманово: Издашан, полаже много на себе, воли да се бави разним питањима; формалиста.

Странкиња: Заузимљива, неутешна у љубави, воли забаве, моду, друштво. Има једну тајну коју нико не говори. У свом звању имаће успеха.

Ст. Младеновић: Прилично осетљив, борбен, често размишља о себи и будућности. Страхује од нечега. Недостаје му одважност. Волео би да се посвети позиву који није за њега. Поседује лакоћу схватања. Иде у сусрет срећи коју не уме да сагледа.

Нађа Краснопољскаја: Има велику душу, сажаљива је. Бори се да постигне циљ који је себи поставила у животу. Стиже га споро и зато је доста несрећна. Ипак, ће га достићи — изненада. Ускоро. Може да воли, муж ће јој бити срећан. Мало је лукава, у животу поступа с методом.

М. М. Београд: Карактер неодређен, варљив. Воли да се бави разним пословима. Добро би било да се ода трговини.

Хелена VI: Сентиментална. Идеалиста, племенито осећа, добродушна. Заљубљиве природе. Интелигентна. Добро би било да се посвети филозофији.

Идеална: Темпераментна, необуздана, похотљива, заљубљиве природе. Размишља на дохват, схвата површно. Несрећена, донекле интелигентна. Воли забаве и ексцентричност.

Флета: Амбиција помоћу које заварава стварност. Симптоми преувеличаности онога што постоји; мали изгледи на остварење. Интелигентан, наиван.

Војислав: Једноставан, за њега не постоје препреке, све савлађује површним размишљањем. Себичан. Опрезан и штедљив. Био би добар за трговину.

Окица: Још недовољно сталожена. Амбициозна у љубави. Осетљива и охола. Интелигентна али не толико логична. Не располаже великом духовном снагом. Потчињена моменталном утицају. Не иде далеко од себе. — Одговор: Љубав је већ ту, само треба један да се ослободи и да приступи. Све би било на свом месту.

»Двојка«, Београд: Далеко од стварности живота. Срећна Очекује још већу срећу — брак. За њу је човек све на свету. Њена мисао је он. Лакомислена, весела и куражна.

Доси: Повучен, обзиљан; некад је боловао од једне пролазне болести од које је страховао. Сад је мало бојажљив. Осећа да је врео и савлађује тегобе које се јављају. Вољен је и заволеће. Може да буде веран. Има добру душу и воли своје ближње.

Весељак: Одважан, непоколебљив. Равнодушан и истрајан. Савремен. Располаже здравом логиком и талентом за придобијање жена. Могао би бити мало умеренији у сексуалним односима. — Одговор: жена коју би узели за брачног друга морала би да има ваше особине.

А: Интелигентна, уображена, незадовољна. — Одговор: боље нешто друго.

Б: Охола, полаже на своју спољашност. Љубоморна, али и опрезна. — Одговор: Заслужује, али као један савремен човек.

Америчко новинарство од почетка (1704.) до данас.

Издањем часописа »Бостон Њуз Леџер« забалажен је истински почетак америчког новинарства. Ричард Пирс, грађанин Бостона, покушао је још године 1690. да изда један повремени часопис, али само један једини број његових »Паблик Окјуренсес« угледао је света, а према намерама и речима његовог издавача, имао је бити месечник. Власти су одмах ставиле забрану на продају тога часописа, наводећи као разлог за такав корак да је његов садржај био »подвалњивање врло високе нарави«, па је први број уједно и последњи. — Британске власти је нарочито огорчавало то што је Пирс у првој речи у том часопису назначио, да ће објавити имена свију лица, која шире лажне вести.

Џан Кампбел, родом Шкођанин поштар у Бостону, био је први амерички новинар. Часопис »Бостон Њуз Леџер« био је штампан на пола стране са ситним словима, а садржавао је већином изводе из лондонског часописа »Де Лондон Флајинг Пост« и неколико локалних вести. То је било око 100 година пре издавања првог часописа у Лондону.

Кроз више од 15 година Кампбел није имао ниједног такмаца у Америци на журналистичком пољу. »Бостон Њуз Леџер« постојао је све до године 1776. Кад је букнула револуција, »Њуз Леџер« изјавио је верност старој домовини. Уредник је доцније показао нешто симпатије за револуцију, али је одмах био замењен са неким ројалистом (приступом енглеске владе). Часопис је престао излазити кад су Британци били приморани напустити Бостон.

Много после издања овог првог америчког часописа, следиле су локалне публикације у Филаделфији и Њујорку. До године 1740. број америчких часописа у енглеским колонијама повећао се на 11, од којих је један био штампан на немачком језику. Према томе, двојезично новинарство у Америци потиче далеко из доба првог америчког новинарства.

Даљни огроман развој америчког журнализма најбоље се види у његовом сталном порасту. Године 1800. било је већ 150 часописа. Педесет година доцније било их је само 2.226, међу којима 254 дневника. Године 1900. број новина и повременика повећао се на 21.235, од којих је 2.200 било дневних. Године 1926. било је у Сједињеним Државама Америке 22.200 часописа, са 2.431 дневника, који излазе у 10.603 градова и места Сједињених Америчких Држава и Канаде. У овај укупан број урачунато је и 1.230 часописа у другим, неенглеским, неенглеским језицима, наиме: 198 немачких, 180 француских, 145 шпањолских, 123 италијанских, 85 пољских, 35 шведских, око 30 норвешких и 20 данских, 41 јеврејских, 37 мађарских, 27 јапанских, 18 руских и карпаторуских, 20 финских, 17 грчких, 15 литванских, 15 хрватских, 15 словенских, 13 украјинских и 11 српских.

Осморо деце бивше царице Зите.

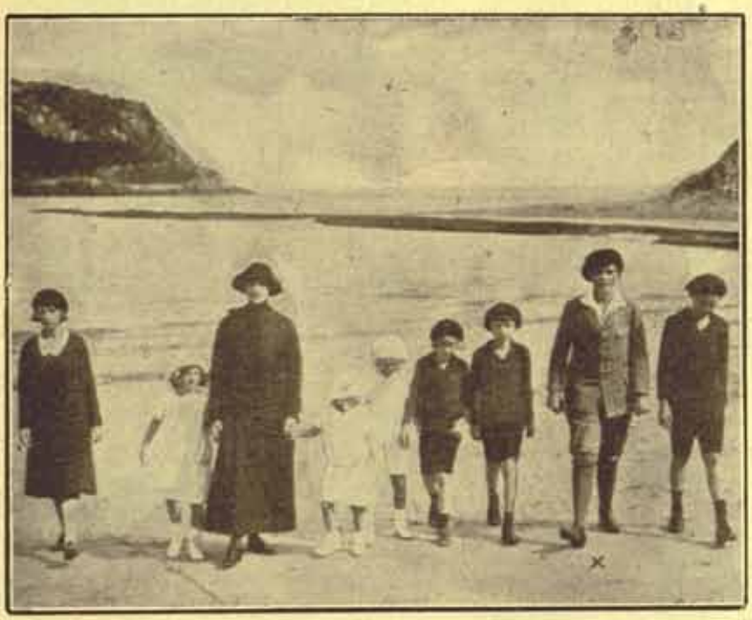

Бивша царица Зита са осморо своје деце. (× Кронпринц Ото, претендент на мађарски престо.

Човек који је уобразио да је мајмун.

Из мађарске провинције доведен је у пештанску лудницу овај човек који је уобразио да је мајмун.

Монголски коњаник.

Монголски коњаник на својој „шами".

„Дух Светога Луја"

Линдбергов моноплан с којим је прелетео Океан. Са слике се да добро видети побочни прозор, који није толико подесан за општи изглед приликом летења.

ПОТЕРА

Ноћ. — 10 часова. — Господин, после добре вечере и безброј хладних шприцера, враћа се кући. Стан господинов са улице. Горња крила на прозорима отворени. Испред куће башта засејана мирисним цвећем.

Господин улази на капију, опрезно прилази вратима, пипа се за џеп и вади кључ, који меће у браву. У том један мали шум унутра! Господин, очигледно изненађен — престрављен — промуца:

— Ао, шта то може бити?

У том се шум јаче понови.

Господин, изван себе од страха, викну:

— Ко је тамо?...

Ехо господиновог преплашеног гласа одјекује празним, мрачним ходником, али одговора нема.

Шум се понавља.

— За име Бога, ко си ти?... ако си живо биће, говори шта хоћеш од мене... Хоћеш злата, сребра, све, све, даћу ти, само ми живот поштеди!

Оно „нешто" ћути и не миче се.

— Та хоћеш ли проговорити?.... Ах, мили Боже... Сад или икад сачувај! Излази!

Али не јавља се нико. Господину ни на крај памети да се врати на улицу. Као да га је магнет заковао на то место на коме је стао.... Кад би се окренуо да изађе на улицу, — чини му се да би мрачна прилика скочила њему на леђа и удавила га.

— Ух, страшних ли последњих часова живота! — стење господин, бришући рукавом зној са угрејаног чела.

На пољу оморина. Спарушено лишће од поврћа у башти тужно шуми и повећава страх господину. Као за пакост, нигде живе душе нема.

— О, мили Боже, шта ли сам ти тако горко згрешио?... — муца господин, не скидајући укочени поглед са пред њим затворених врата.

Шум се унутра понови. Господина ово штрецну до саме сржи. Да ли је живо биће? помисли он. Да можда није какав дух који је дошао да ме куша?.... Не. Овде мора имати нешто страшно, нешто непредвиђено. Хајд' да покушам још једаред да пођем напред. Али авај! Рука дрхти а кључ се узјогунио па ни окренути. Шум унутра све јачи. Врхунац страха. Послуша...

— Да није ово халуцинација слуха?.... Не. Ево лепо чујем бахат ногу. Шта да се ради? Да се извести месна полиција...

— Патрола!... Патрола! Патрола!.. У помоћ! — викну избезумљени господин.

Сав задихан дотрча кмет.

— Шта је, за име Бога! Шта се десило?! — запита он запањено господина, који се налазио у *„великој опасности"*.

— Пст. Само полако; господин му описује у чему је ствар. Ствар је озбиљна. Можда је разбојник, можда авет. Ко зна!... Али, ипак, дужност је дужност. Напред. Али не. Треба позвати и органе са оружјем, јер, можда ће требати повише снага, ако се у кући налази разбојник.

Кмет, господин, два пандура, ступају опрезно ка вратима одакле се је чуо шум. Пст. Нико ни речи...

— А, чекај лопове, сад ћеш видети и осетити на твојој кожи сву оштрину бајонета као казну за твој недопуштен приступ у мојој кући! — вели господин у себи. Код врата сви застану. Прави се распоред за напад и за евентуално — бегство! Пандури, са пушкама на „готовс", прилазе опрезно вратима. Шум се понови. Сви стукнуше натраг. Настаде међусобно гурање: — ко ће да ступи напред. Код свих овлада необјаснив страх. Бледе контуре од њихових сенки шетају се по белом зиду. Страх достиже кулминацију. Ипак се наступа. Кроз полутаму врхови бајонета чудновато одсјајују. Шум се понови и то много јаче него до сада. „Зликовци" — оте се са уста свима.

Са друге стране куће, из господиновог стана једна бела сенка промаче поред тарабе. Застаде, обазре се хитро и показа један део гимнастике, а затим се указа с оне стране тарабе. Један пас залаја. Лавеж узбуни и остале псе, који нададоше паклено лајање. Петлови, пробуђени поноћним лавежом паса, стадоше кукурекати, те се од пасјег лајања и петловског кукурекања направи се прави урнебес. Силуета, која је мало пре замакла преко тарабе, без даха стоји непомична у копривама.

Кмет издаје наређење: „Чекај! Полако! Пушке на „готовс"! Хајде сада! Наступа се у развијеном фронту. Ту су и врата. Дај кључ! Опрезно се отварају врата. Унутра гробна тишина и ђаволски мрак. Господин иза пандура цепти од страха. До самих врата горе два жишка. Шта ли је то?! „Улази"! — грмну кмет громко, да му се не би приметило цвокотање зуба. Пандури ступише напред са напереним пушкама испред себе. За часак се жишци погасише а затим једно фуууууу... Један стари мачак као стрела пролете између њихових ногу.

— А, јаој! — разрадише се и пандури и господин и кмет, који седе на ладан бетон свом својом тежином.

Пандури укрутили пушке на „готовс", па само трепћу као у гвожђа ухваћена лисица. Кад се мало прибра, кмет се подиже са бетона и простења:

— Аух, па зар је то само мачак био?!!! Шиц, несрећо матора...

Док су се сви присутни унезверено и нетрепћући гледали, дотле је мачак дефанзивно ступао на улицу, пошто је у своме страху од наперених бајонета у гомилу људи — потерача — нашао одушка између расклиматаних тараба.

Настаје споразумевање. Не, не; није то само мачак био. Мора се претражити цела кућа. Можда се прави зликовац сакрио негде. Само опрезно. Полако.

„Хајд' пандури с пушкама напред" — командује кмет пандурима, који се мувају међу собом ко ће први ићи напред. Пандури, кмет, господин, крећу се у ставу „готовс" да пронађу склониште „разбојника". Обиђоше сва одељења. Шиљци на пушкама предходно оњушише сва страховита места у рупе испод кревета...

Бела силуета, вратила се из коприва у стан, пошто је разумела да је сва та узбуна произведена због једног мачка, који је престравио господина кад је хтео ући у свој стан, у коме се, у то време, његова лепша половина љубила са својим драганом, који је био она бела силуета, шта је скочила преко плота, јер је мислела да је та узбуна и ноћна потера приређена ради ње, управо њега — љубавника господинове супруге, који је био тако куражан човек. Али, кад се има све ово пред очима, боље што је испало овако, јер да није био онога мачка, који је престрашио господина, он би ушао у стан и — затекао би своју жену у наручју другога, који није марио за кафански, него на против за љубавни нектар са усана господинове супруге.

По свршеном трагању за зликовцима без резултата, цела „потера" одахну душом. Код пандура пригушени смех. Обазиру се. Врата с поља остала отворена и на прагу стари мачор вративши се утаначио своју песму фрррррр... фрррррр..., као да им пева ону нашу народну:

„Пушко моја убила Турчина, а моје га очи не виделе".

Свануло давно. Господин после честих трзаја у сну резонује: „Ко му та зна? Ово може сваком да се деси. Али, ипак, нисам требао толико да се плашим од једнога: *мачка*.

А стари мачор испод господинових ногу протегне се и тек учини: Мауууу, као да би тиме хтео рећи:

„Е, јеси јунак' те нема шале, али да знаш тек ко је правио ону ларму у ходнику, коса би ти се на глави и сада дигла и ако је већ пола дана".

Нина Вана руска аристократкиња ангажована је за филм

Тоалета једне отмене америчке даме за време пријема за чај

Филмска звезда Евелина Холт има најлепши израз лица.

Америкаиска играчица Ци ове фотографије, услед св назва

Г-ђи

Ава Меј Вон чувена кинеска филмска звезда

Модерни кинески фризер

Сан код жена

Жене су озлоглашене да су већи спавачи него мушкарци, а то се дугим низом година вршеним испитивањем и студирањем жене и човека у погледу спавања, и утврдило. За ово има разлога, који леже у природи жене.

Жена је уопште по својој природи нервознија и раздражљивија од мушкарца, па је ради тога и њезин сан много лакши. Жена, ма колико била уморна, ипак не спава тако тврдо као мушкарац. Овај се, кад легне у кревет, не буди у првим часовима сна, па ма колико била велика бука у његовој близини. Жена се, међутим, у истим околностима, одмах пробуди, ако само нешто око ње шушне.

С друге је стране опет познато, да се особе, које не сањају, више опорављају спавањем, него оне, које сањају. Док мушкарац, ако није нервозан или ако није узбуђен, само ретко сања, дотле жена веома често сања и њезини су снови особито бурни, као што је то случај и са њеним надама и плановима. Такови им сни остављају дубоке импресије, које трају дуже.

Имајте, људи, стрпљења, ако су вам жене поспанци! — узвикнуо је Морис Декобра, приликом једног свог предавања о теми: „Сан код жена". Овоме узвику придружио је се и један физиолог, који је рекао:

„Спавање код њих није мана, него покоравање природном закону, који је, као што нам је то свима већ познато, најјачи. Ако будете сметали њиховом спавању, које им је потребно, рескирате да ће вам бити измореие, или, што је још горе, да ће вам цели дан бити нерасположене".

СПОРТ

Историја футбала на модерним олимпијадама

Први пут је организован футбалски турнир на IV. Олимпијади, која се одржала 1908. године у краљевини трију острва, у земљи у којој се родила и поникла округла и надувена кожа — у Лондону. На претходним Олимпијадама: 1896. године у Атини, 1900. године у Паризу и 1904. године у Сен Лују за футбал тако рећи није се ни знало.

IV. ОЛИМПИЈАДА У ЛОНДОЊУ 1908. ГОДИНЕ

Дакле, на IV. Олимпијади први пут је приређен први, у опште, футбалски турнир. У престоници Енглеске, у Лондону за ову игру, која у себи има нечег опште народног, нечег што је чини приступачном свима друштвеним слојевима како оним на врху тако и оним на дну, владало је сасвим оправдано, огромно интересовање. За такмичење било се пријавило осам нација. Француска је једина извела две мешовите екипе — А и В, од којих ни једна није испунила оне наде које су у њих полагане. Из овог првог великог међународног футбалског турнира Енглеска је изишла непобедна, тукавши прво Шведску са 12:1, а затим у финале и Данску са 2:0.

У првом колу Холандија туче Мађарску са четвртином туцета — »пар форфе«; исто тако и Француска долази до јефтине победе над братском Чехословачком, јер иста не излази у одређено време на терен.

Изабраници Француске и Холандије, одмах, као што се види, часно али без борбе, носе кући »пуне торбе«, односно долазе до лаке победе, док потомци славног Јан Хуса као и Арпада — кад већ нису могли стићи на време и поделити мегдан са својим противницима, јер су им аустријске власти правиле највеће препреке и сметње на сваком кораку — најозбиљније, систематски, припремају се да се реванширају, да освете »изгубљену« футбалску част.

Следећег дана други тим Француске Репрезентације тучен је од побеђеног финалисте са три четвртине туцета, док победник са турнира туче Шведску равно са једним туцетом. Додуше, час Шведске спасава један »једанаестерац«.

У полуфинале Данска туче прву екипу Француске, катастрофално, са 17:1, док се домаћин задовољно, разуме се, отказавши претходно уобичајено енглеско гостопримство, што је могао отпратити кући преко Ла Манша свога најближег суседа са копна — Холандију са једном трећином туцета.

Тако у финале улази Енглеска и Данска, из које Данска — за успомену са Прве Футбалске Олимпијаде — извлачи дебљи крај са два гола, док Енглеска излази недирнуте мреже.

V. ОЛИМПИЈАДА У ШТОКХОЛМУ 1912. ГОДИНЕ

На овој Олимпијади видимо да је број пријављених учесника тачно дупло већи; али стварно у такмичењу учествовало је свега једанаест нација. Осталих пет, из непознатих разлога, одустале су.

Футбал се знатно изменио; разликује се од оног који се играо на првом футбалском турниру прошле Олимпијаде. Игра се повезано, често удвојеним кратким ј по потреби и другим додавањем, лепим за око и корисним комбинацијама; техника и тактика воде главну реч.

Многобројни гледаоци, који су се до појаве модерног футбала пасионирали лаком и тешком атлетиком, пливањем и осталим гранама спорта, поклањају све већу и већу пажњу новој игри, чији као да је главни циљ да од себичних амбициозних играча — појединаца створи једну хармоничну и хомогену целину, скупну игру.

И са овог турнира Енглеска излази као победник. Данска, која је једина показала сталну форму на прошлој одличној форми, улази у финале и ове Олимпијаде, да после огорчене и тешке борбе подлегне тек са 4:2.

Као у прошлој, тако и на овој Олимпијади био је један елиминаторни круг који се овако завршио: Аустрија добро расположена туче непријатељски пријатељску Немачку са 5:1, Финска Италију са 3:2, Холандија Шведску са 4:3.

Четврт финале даје следеће резултате: Финска туче јачу Русију са минималном голдиференцијом. 2:1 гласио је резултат. Холандија туче Аустрију са 3:1, Енглеска Мађарску са 7:0 и Данска Норвешку са 7:0. У полуфинале Енглеска отправља Финску са 4:0; Данска Холандију са 4:1.

Дакле, у финале улазе финалисте са прошле Олимпијаде: Енглеска и Данска. Резултат овог најинтересантнијег футбалског меча био је 4:2 за Енглеску. За треће место борили су се Холанђани и Финци. Холанђани, који су се показали као бољи мајстори у баратању лоптом, заслужено су потукли растргане Финланђане са три четвртине туцета, пласиравши се на трећем месту.

VI. ОЛИМПИЈАДА НИЈЕ ОДРЖАНА

После 1912. године приступа се интензивном раду и најозбиљнијим припремама: марљивим и систематским тренинзима, основаним на већ стеченом искуству, а под вођством најбољих тренера, за трећи футбалски турнир Олимпијских Игара.

Борба око округлог предмета ногама и главом побуђује све већи и већи интерес. Пажња сконцентрисана дотле на остале гране спорта прелази нагло на нови спорт. Лопта, која се, немилосрдно ударана, муњевито шеће, било дугим или искиданим потезима, по зеленом правоугаонику, осваја симпатије најширих маса и постаје предмет опште пажње. Поједине срећне нације као да се и уприпремама за следеће класичне игре такмиче, свуда се ради пуном паром; а и малена Србија не седи скрштених руку. И она се припрема.

И док се на културном западу грозничаве припреме на врхунцу, и док ограничен број одабраних екипа — којима је висока и изузетна част пала у део, да, под ореолом славе, заступају боје своје отаџбине — с највећим нестрпљењем и зебњом у срцу очекују срећан тренутак када ће их оштар писак позвати, дотле ми с осталим балканским савезницима репрезентативно наступамо против моћне и далеко веће Отоманске Империје да манифестујемо своју високу националну свест. Наступамо против нашег вековног тлачитеља и угњетача да јуначки поделимо мегдан, али не футбалски...

Ова борба, која потпуно излази из оквира олимпијског програма, била је само почетак великог свршетка!

На дати знак бобра је отпочела.

Под једним снажним, спонтаним и неодољивим налетом опанака, под једним одушевљеним надљудским наметом у коме је триумфовала снага човечије воље и вера у победу, попрскани су вековни ланци и окови који су спутавали слободу наше браће са Југа, и тада, Османлијама ни гвоздене гаће нису могле помоћи. Стечена победа била је велика.

Боримо се, па и сад мислимо на Олим-

на љубила са својим драганом, који је био она бела силуета, шта је скочила преко плота, јер је мислела да је та узбуна и ноћна потера приређена ради ње, управо њега — љубавника господинове супруге, који је био тако куражан човек. Али, кад се има све ово пред очима, боље што је испало овако, јер да није био онога мачка, који је престрашио господина, он би ушао у стан и — затекао би своју жену у наручју другога, који није марио за кафански, него на против за љубавни нектар са усана господинове супруге.

По свршеном трагању за зликовцима без резултата, цела „потера" одахну душом. Код пандура пригушени смех. Обазиру се. Врата с поља остала отворена и на прагу стари мачор вративши се утаначио своју песму фрррррр... фрррррр..., као да им пева ону нашу народну:

„Пушко моја убила Турчина, а моје га очи не виделе".

—

Свануло давно. Господин после честих

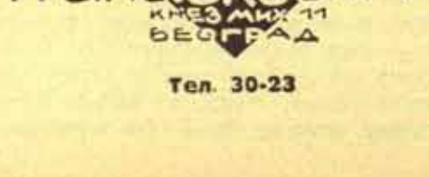

Трошевић Јанковић
КНЕЗ МИХ 11
БЕОГРАД

Тел. 30-23

„Дражесна мала“:

Америкаиска играчица Џипси Рума Је, која вас тако лепо посматра са ове фотографије, услед своје превелике способности да се допадне, названа је „дражесна мала“.

Њујоршки фићфирић

Лепи црни човек одевен сасвим по најновијој моди.

Г-ђица Лозовскаја

И ако мало доцкан, доносимо стизање на циљ г-ђице Лозовскаје, која је приликом авалских кружних трка однела победу, али коју јој оспорава једна такмичарка која није стигла — прва.

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација“ у Битољу?

Овај број носи награду за Земун.

Идући број носиће награду за Шабац

Све награде поклања београдска јувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација“ носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Битољ. — Наградни број за Битољ разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника: Ђорђевић. —

Идући број носиће награду за Шабац.

Животиње — стрелци.

У старим шпиљама Шпаније, које су очигледно старије од 30.000 година, нађене су примитивне слике на стенама, које показују људе у лову. Голи ловци напињу широке лукове да одапну стрелице и убијају дивљач. То су, наравно, настарији документи о употреби убојног оружја код људи. Код људи? То звучи тако чудно! Па ко би још осим људи могао да пуца? Одговор је тачан, и гласи:

ЖИВОТИЊЕ.

То је најпре један инсект, или тачније речено, личинка једног зарезника, а зове се *„Мрављи лав"*. Тај грабљивац станује у малим удубљењима, која имају форму левка, које сам ископа, ту се увуче и вреба своју жртву. Ако се рубу удубљења приближи какав мрав или какав други мали кукац, он одмах отпочиње *бомбордовање!*

Неко ће запитати:

„Па зар он има топове"?

Не; нема он топова, али он једно по једно зрнце песка баца вешто против мрава, док он не посрне, затетура и сруши се низ стрми левак, право у чељусти незасићеног мрављег лава.

Дакле, то је прва животиња — стрелац? Зар не? Она се служи зрнцима песка, баш као и ми, људи пушком са сачмом, да убијемо плен.

Али, једнога лепог дана, наш мали лав се засити свога разбојничког живота, завије се, и после кратког времена из тога завоја излети крилати кукац, који се елегантно уздиже у зрак.

У великим градовима, у акваријима и вртовима зоолошким, има доста тих животињица, којима се цео свет диви.

И породица риба има једног ловца, који је познат под именом *„Риба — стрелац"*. То је једна врста гргеча, а живи у Сиаму. Налази се често у акваријима, јер је то врло занимљива риба.

Ако какав кукац, мува, пчела или слично, седне на гранчицу, трску или лист, у близини те рибе, она са непогрешивом сигурношћу испљуне једну капљицу воде на кукца. Та риба на два до три метра удаљености пуца на жртву апсолутном сигурношћу. Погођени кукац падне у воду и за час је прогутан...

Веома је занимљиво, гледати, како та риба „пуца" на човека, односно на његово око, које свакако сматра кукцем.

Једна друга животиња, којој језик служи као пушка, зове се *камелеон*. Седи непомично, чврсто се држећи ногама за грану. Једино, живот одају очи, које се независно једно од другог крећу у свим правцима. Ако мува седне близу њега, он мења своју зелену боју и бодива црне и смеђе пеге. Та промена боје Камелеона долази отуда, — што се он врло узрујава кад опази плен, те му од узрујаности боја постаје пегава и смеђа. У том моменту, излети му из уста дуги и лепљиви језик, брзо као муња и убије муву, коју исто тако великом брзином стрпа у уста и поједе је. Затим је опет миран и боја, добивена при угледу жртве, губи се, а повраћа се првобитна боја.

У домовини Камелеона живи још једна животиња — стрелац. То је на далеко и широко позната змија *Наочарка*. Наочарка расте обично 2 метра дужине. Око уста има светлу огрлицу, у облику наочара, одакле јој је и име.

Научни свет је дуго времена сумњао у приче о тој змији, али је дуго вршеним испитивањем доказано, да су све те приче истините. Један научник наишао је са својим псом на ту опасну змију у степи. Змја, опазивши њихово приближавање, подигла се претећи. Кад је пас полетео на њу да је зграби својим зубима, змија му је право у очи испљувала неку фину мушицу. Пас је језиво заурликао од бола. Доцније је сасвим ослепио, јер сви лекари нису могли повратити му изгубљени вид. Дакле, код ове змије отров није само за случај уједа, него он служи и као одбрамбено средство на даљини.

У горе изнешеним случајевима видели смо, да као оружје служи или отров или зрно песка или језик, а сада ћемо се уверити да има животиња, које одапињу праве правцате стреле. Само што те стреле не служе у непријатељске сврхе, него су оне мало чудна љубавна изјава! А те животиње, које рукују стрелама, су наши обични *вртарски Пужеви*. После топлих летњих киша може се видети и дуго посматрати овакав призор:

Пужеви са испруженим роговима живо се помичу. Наједаред се код једног пужа, на десној страни, издигне мали облачић, а ваздухом полети мала стрелица. Суседни пуж се пропне као погођена звер!...

Шта се догодило?! Пуж, нападач, сасвим прописно је одапео хитац. Да, испалио је једну стрелицу од вапненца и то наглим притиском јаких мишића. Добро, то је објашњено да пужеви заиста пуцају, али код тога је најчуднije, зашто пужеви пуцају?! Не пуцају они да кога убију, него од весеља, због влажне земље и лишћа, на коме се они шетају. А та пуцњава је увод у свадбено весеље. Мушкарци освајају женке на разне начине, а пуж тако да јој пошаље праве правцате љубавне стреле.

Врло је добро позната животиња *Скункс*, ради свог одличног крзна, али је још познатија под именом *„Смрдљивац"*, због свог ужасног оружја. Та се животиња не боји никога, јер је свесна своје моћи ако се ловац на њу намери, једини му је спас, да је одмах и сигурно убије. Али ако је само рани или надражи, животиња из својих жљезда избаци неку течност смрдљиву и сигурно погађа свој циљ. Смрад те течности је ужасан. Пси, погођени том смрдљивом течношћу, морају се одмах убити, хаљине се морају бацити, јер их је апсолутно немогуће више носити.

У Бечкој Зоолошкој Башти постоји један документ, који гласи:

Један неопрезан ловац био је погођен од Скункса његовом веома гадно смрдљивом течношћу, и тако је смрдио, да су другови — који су заједно са њиме становали, — поцепали његово одело и бацили та на ватру да изгори. Но, и поред тога, што је одело спаљено, смрад се осећао још увек, јер је несрећни ловац на својој кожи — телу такође добио смрдљиву течност, која се ничим није могла одстранити.

Како су сви ловци имали само једно одељење за становање, а тај гадни смрад се није више могао подносити, то су они свога неопрезног друга избацили напоље, који је се морао настанити далеко од њих у шуми, живећи тамо сам као какав пустињак".

НОВ ИЗУМ

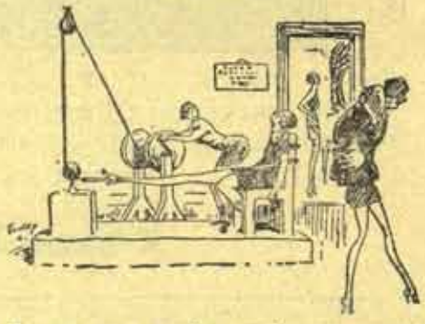

Да се више не би скраћивале сукње измишљен је апарат за продужење ногу.

СВАКИ БОЛ И НЕЗГОДУ

у устима отклања као од шале „Теша".

Тражите га на

Тел. 39-46

КАКО ЈЕ БИЛО ОНЕ НОЋИ

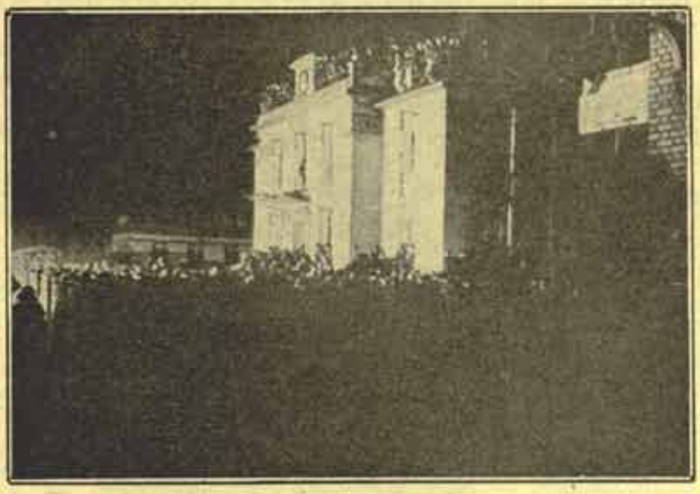

ПРЕ ЛИНДБЕРГОВОГ ДОЛАСКА
ВЕЛИКИ РЕФЛЕКТОРИ ОСВЕТЉАВАЛИ СУ ХАНГАРЕ И МАСУ У ЛЕ БУРЖЕУ.

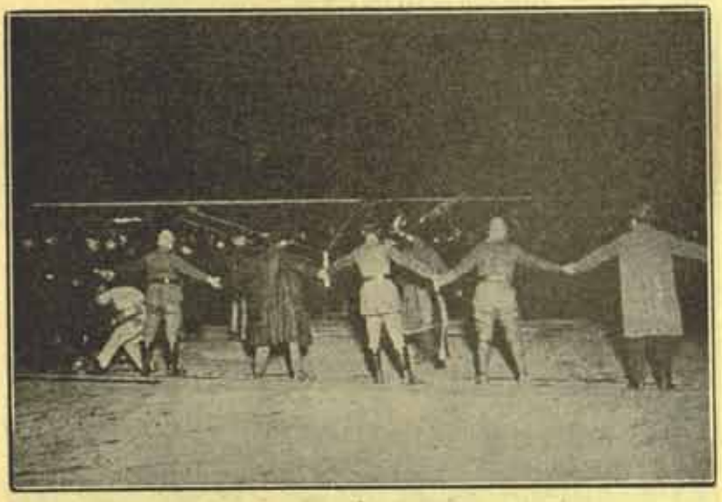

КАДА ЈЕ ДОДИРНУО ЗЕМЉУ
КАДА ЈЕ АЕРОПЛАН ДОДИРНУО ЗЕМЉУ ОБРАЗОВАН ЈЕ КОРДОН КОЈИ ЈЕ УБРЗО ПОПУСТИО ПРЕД ОГРОМНОМ МАСОМ СВЕТИНЕ

СУТРА ДАН
А СУТРАДАН ОКО ПОДНЕ, ПОШТО СЕ ОДМОРИО, КРАЉ ВАЗДУХА ЛИНДБЕРГ, ДРЖЕЋИ ЈЕДНОМ РУКОМ ФРАНЦУСКУ ЗАСТАВУ, ПОЈАВИО СЕ НА БАЛКОНУ АМЕРИЧКОГ ПОСЛАНСТВА ПОЗДРАВЉЕН ОД НЕБРОЈЕНЕ МАСЕ

Лаломанија у Холандији XVII века, када се једна лала плаћала две стотине холандских форинта!

Кад се у Холандију први пут донесене лале, оне су се тамо толико гајиле, да је настала права манија за тим цвећем. Сваки је био одушевљен да има најразноврсније боје лала у својој башти. Тада је лала била врло скупоцени цвет, и они, који су је гајили, продавали су је по врло скупе паре, и на тај начин зарадили читава имања, која су у ондашње време била баснословне вредности.

Та пасија за лалом била је у Холандији у Седамнаестом Веку. Један цвет лале, необичне боје, могао је комотно да се прода за само 200 холандских форинта. Једна нарочита врста лале налази се само у харлему у Амстердаму, од које нико други нема семена или пак цвета.

Као што је познато, лала је оријенталског порекла, а и стари Црнци неговали су брижљиво по својим баштама тај цвет. Са далеког Оријента донесена је у Цариград 1559. године, а одатле је пренесена у Европу.

Лала сада није толико у моди, али у Холандији и данас има читава поља засађена тим цветом.

Зумбул и лала су из тих земље.

Шта каже Маскањи о модерној музици.

Маскањи, који се већ неколико последњих дана бави у Бечу, у разговору са сарадником „Винер Алгемајне Цајтунга" веома неповољно се изражава о новој модерној музици.

„Тако зване модерне опере и модерне композиције — казао је Маскањи — нису ништа друго до водени цвет, који је у стању, можда, само за један моменат да изазове надражај, али никада не може пружити трајног уживања. Песник и уметник, који у своје творевине не уноси срце своје, не заслужује да се зове уметником.

Само бриљантном техником не може се створити ништа, што би слушаоцима проникло чак до душе. При том не сме се држати преживелих догмата, него треба да осећа са својим делом и да га проживи. Модерна музика ништи и народни карактер — завршио је Маскањи.

— А како је са Вашом опером „Ирис"? — запитао га је сарадник.

— Само на заузимање Њеног Величанства Румунске Краљице Марије моја опера ушла је у репертоар румунског народног позоришта. Да није било високог заузимања Њ. В. Краљице, то се не би десило.

Шарл Ненжисер

Из ратног живота легендарног француског авијатичара капетана Шарла Ненжисера.

Он је званично по армијској статистици, оборио 45 немачких апарата, али стварни број двоструко је већи.

Када је генерал Нивел, командант целокупне француске ратне авијације за време светског рата, упитао највећег хероја француске авијације, легендарног Шарл Ненжесера, каква је његова метода обарања непријатељских авијона, овај му је одговорио:

»Када се створим пред непријатељем и када ми се учини да их имам на нишану свог митраљеза затварам очи и — пуцам. Када их отворим, понекад видим противника кака се распада као папирје у безграничном простору, а деси се да се нађем и на болничкој постељи. Како кад, господине генерале.«

»Не верујем да би могло постојати разумно и свесно биће које у борби, на неколико хиљада метара висине, горе у ваздуху, не би никада имало оно непријатно осећање које без бојазни и лажног частољубља треба назвати правим именом: страх. Суштина ствари је победити страх. Ја сам имао среће да у томе успем, јер бих прибегавао другом, јачем осећању, а то је: бес. Страх би владао, док бих гонио непријатеља. Тада секунде изгледају читаве године, а минути — вечност. Бес би ме распаљивао у тренутку, када се створим пред противником и отпочнем ватру.

Тада ваља бити господар својих живаца, прикупити сву вољу, и не журити се. Ловац, који се сувише жури, никада не побеђује и готово увек пада... Никада не треба много размишљати. Главна је ствар веровати у своју звезду. Ја сам имао среће и познајем доста другова који би учинили више од мене, да их је као мене послужила срећа.«

Храброст овог француског див јунака, који је рањаван на тридесет и три места седамдесет пута, чија јуначка изрешетана прса краси Почасна Легија, Војничка Медаља, Ратни Крст са 28 палми и две звезде, наш Бели Орао са мачевима, поред највиших одликовања енглеских, белгијских, америчких и португалских, је легендарна: Он је просто, без размишљања, срљао у борбу. Ево неких примера:

Спазио је ескадрилу од шест непријатељских авиона, од којих је један био нешто заостао. Ненжесер полети обори га у силикурску шуму. Остали, бесни, опколе га и отворе ватру на француског пилота.

»Нисам хтео бежати« — каже он — а и да сам покушао, ухватили би ме унакрсном ватром, одострага и самном би било свршено. Муниција ми је била на измаку; док су они, наоружани до зуба, сипали на мене огањ од челика и олова.«

Последња, спасоносна, мисао: устреми се свом брзином на Немце и створи се између њих, пуцајући очајно. Они слабо одговарају, јер би, тукући њега, тукли и себе међусобно.

Најзад су се уверили да је бесмислено настанити борбу, враћају се, а Француз их, разуме се, оставља »на миру«. Једва је успео да се спусти на аеродром Ле Бурже, јер му је авион био изрешетан са 28 зрна, од којих 7 само у мотор; један метак прошишао му је капу, други се задржао у цилиндру, а и одело му није остало неповређено: имало је неколико руна....

Или: једног дана набаса опет на шест немачких авиона, формираних као ждралови, у слово V. Ни сам не зна како, тек паде му на памет да пролети кроз њих као метеор, пуцајући брзо десно и лево. И овом

(Свршетак на 16. страни)

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 7.

МАРИЈА АРКАДИЈЕВНА
КЊУКИ - ФОН - КЛУГЕНУ
ТИТЕЛ

Жене разних земаља и бубикопф

Париски фризер Дими, који је познат као специјалиста за „бубикопф" саставио је ову групу која се састоји из шест жена разних народности. Свакој од њих удесио је „бубикопф" по најновијој моди, и ево како изгледа: (с лева на десно седећи) Италијанка, Енглескиња, Американка. Стоје: Кинескиња, Шпањолка и Русија. Која вам се највише допада?

Ватра!

Ходите брзо моје даме, појавила се ватра испод сукње!...

Ах, како нас је поплашио овај мали!...

Обратите пажњу на идући број „Недељних Илустрација"

ТАЈНЕ ЧОВЕЧЈЕ ПРИРОДЕ

- Смех као појава болести. -

Кад се за некога каже да је »умро од смеха«, онда се обично мисли да је то речено једино с тога, да се што јаче нагласи како се неко смејао. Међутим, народ увек нађе згодну реч; ако нико не може да умре директно од смеха, ипак није искључена могућност, да смех често пута одаје болесна човека. Нису, на пример, ретки случајеви, у којима смех одаје болесне симптоме у мозгу: при акутном делирију смех се често пута јавља као пратилац. Исто тако у извесном стадију парализе, т.ј. онда кад пацијент пати од мегаломаније, наступи више пута потреба за прекомерном веселошћу, праћеном неприродним смехом. Дуго вођеним испитивањем дошло се до позитивних закључака да онај, који пати од жуте грознице, смеје се чудним смехом, који страховито деформише лице његово, — зато што се оно искриви само на једну страну, док обичан, код здравих људи смех изазива једнаке наборе са једне и друге стране лица.

Врло је добро познат онај лудачки смех паралитичара; тај смех увек наговести његову трагичну болест. Сем тога, позната је ствар да смех одаје хистерију. Позната је ствар, да се често пута лекар позива некој жени, која се без разлога и преко мере смеје. И ту лекар никад не погреши, ако рачуна са случајем хистерије. Исто тако и код епилептичара је веома чест случај раздраженог смеха; чак је то у много случајева и једна манифестација болести.

Бодлер је с правом рекао:

»Смех је прћија лудака!«

Али не треба само онај пуни, необуздани, ведри смех сматрати болесном појавом; и дискретан, тих смех може да буде патолошка појава. Може код човека да постоји једно болесно стање, у коме онај нарочити смех представља умирујући систем. Један петроградски професор, који се већ дуги низ година бави испитивањем **смеха**, имао је један интересантан случај таквог смеха, који је он означио као ону врсту смеха, који служи као олакшавање бола. Чим би се пацијент појавио у јавности, у каквом друштву, он би морао да развуче своје усне у смех. Лекар је тај случај објаснио на тај начин, што га је уврстио у нарочити облик неврастеније.

Треба овом приликом поменути и онај смех приликом средњевековних игара тако звана игра »Св. Вида«; тај смех се претварао у потпуно церекање.

Сличне појаве примећене су и код оних људи који пате од пантљичаре. Исто тако у медицини је познат и смех, који изазива притисак на крвоток. За тај случај народ лепо каже да се неко

»Од срца смеје«.

ИЗ СТАМБУЛА

Забрањено ношење велова.

Према вестима из Стамбула, негдашњег Цариграда, гувернер Трапезунта издао је једну наредбу, у којој каже, да ниједна Туркиња не сме носити вео преко свога лица на јавним местима.

»Прво — каже гувернер — ова ношња је нездрава, смета полицији и жена покривена лица не може да нађе зараде.«

Ко се буде огрешио о ову наредбу, биће строго кажњен.

ЗАНИМЉИВОСТИ

ТИРАНИЈА МОДЕ

На анкету по овом питању, коју је покренуо један париски лист стигло је око пет хиљада одговора, — од којих су ови били најзанимљивији.

»Нисам од оних који мисле да жене морају да прихате икоји налог »тирана моде«, али нисам ни против ње«.

»Мода, која ми се највише свиђа, то је **промена**. Униформа — то је највећа несрећа. Уверен сам да ће се мода прилагодити захтевима модерног живота«.

Чини ми се, да су дуго одело и дуге косе осуђени да се више не појаве, јер се не слажу са данашњим покретним и спортским временом.

Уосталом, нека живи божанска фантазија и сва њезина изненађења.

Катил Мандес.«

Никад се нисам повиновала моди, али се ипак опрезно чувам да не скрећем на себе пажњу ради евентуалне ексцентричности. Волим један одабрани избор својих одела. Мој ми је идеал увек био: **нежно се одевати**. Тако н-пр. такозвана »врећа« потпуно равна и са својим отворима за главу и руке, за мене је врхунац елеганције.

Расилде.«

»Мислим, да има жена, којима се свиђа тиранија. Кад би се све жене одрекле моде, наступило би крај многих егзистенција које од ње живе. Што се мене тиче, нисам никад следила моду. Одевам се према земљи у којој живим и у којој се бавим.

Мирјан Хари.«

Чарапе Краљице Хортензе

— Трагикомичан крај једне историјске реликвије. —

Ових дана саопштавају се у Паризу мемоари чувене Краљице Хортензе, пасторке Великог Наполеона (кћи из првог брака његове прве супруге Жозефине), коју је он доцније учинио својом снајом, удавши је за брата Луја, кога је био направио холандским краљем. Мати Наполеона Трећег била је жена доста слободног живота, али је ипак у Француској била популарна.

Та популарност се пренела од генерације на генерацију све до данашњег дана. За дивно чудо, та се популарност није ограничавала само на породице, у којима има извесних бонапартиних традиција, него и на неке породице легитимистичког племства, које у Наполеоновом добу не гледају ништа друго до продужење револуције.

У аристократском париском предграђу Сен—Жермен живи нека стара маркиза, која је до скора на најлепшем месту свога салона као драгоцену реликвију држала пар очајно старих и поцепаних свилених чарапа, које су некада припадале Краљици Хортензи, те су не знамо каквим компликованим завештањем дошле до руку старе маркизе, која их је својим гостима и посетиоцима показивала као какво чудо.

Међутим, ономад се догодила опасна крађа у маркизином стану. И ако је однесено доста драгоцених сребрних ствари, рубља итд., маркиза седок су полицајци вршили увиђај, стално вајкала:

— Јаој моје чарапе, чарапе Краљице Хортензе!«.

Претурили су и претражили целу кућу, али чарапа ни од корова. Дакле, и оне су однесене!? Па ког ће врага лопонима те чарапе, које ни једна просјакиња не би узела!?.

После дводневног трагања, полицији је пошло за руком не само да пронађе лопове, већ да пронађе и све украдене ствари — осим чарапа Краљице Хортензе? Кад су саопштили маркизи о томе, она је била више него очајна. Комесару би жао те старе жене, те је навалњивао на ухваћеног лопова да каже шта је урадио са чарапама.

— Ах, те дроњке питате? — презриво је узвикнуо провалник: — Поклонио сам их још оне ноћи некој девојчури на Монмарту. До сад их је сигурно већ бацила на ђубре...

— Ах, моје чарапе! — јекнула је маркиза и онесвестила се од те »страшне« вести.

И тако је пропала у неповрат једна историјска реликвија.

Каријера помоћу фотографије. Ову слику Виоле Ришард видео је агент једне филмске колекције и одмах Виолу ангажовало за филм за 5 година.

...рана

...„Филмске Библиотеке".
...ете упутницом динара
...ЊЕ ИЛУСТРАЦИЈЕ",
...оград

...ЛУ-
...ЕД-

...КИХ
...ГРА

...КОН-
...КОМ,
...ИГА-

...ЕКЕ" 1.

Кинеска лепотица. Г-ђа Велингтон Ко, супруга кинеског министра спољних послова важи као најлепша жена у Кини

КИНЕСКИ АВИЈАТИЧАРИ И ОФИЦИРИ

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

Јеђупка: Адресу коју тражите наћићете у новој књизи »Адресар и Албум филмских глумаца«. — **Јован Кирд,** Панчево: Панчевачки мост је почео да се гради. Преко дневних листова можете видети у огласима цене радио апарата. — **Марија Лукачин, Пожаревац:** адресе свих глумаца можете наћи у »Адресару и Албуму филмских глумаца« (види стр. 17.). — **Цица В., Н. М., Рандал, Пепица (Н. Сад):** адресе свих филмских глумаца (око 400) имате у новој књизи »Адресар и Албум филмских глумаца« (види 17 стр. овог броја). — **С. Т. Ђ.:** Неморате сећи, можете и сами исценати проблем. — **Б. Ђановић:** »Нешто за срца шипарица« немамо његову адресу. — **Бора Филиповић:** наравно. — **Фајт:** Изволите доћи како би избегли непотребно дописивање. Уредник ће вам изићи у сусрет. — **Чежња:** Тој бољци само ви можете наћи лека. Међутим, ако он љуби другу не падајте се многоме од њега.

Јувелир

ТАЈНЕ ЧОВЕЧЈЕ ПРИРОДЕ

- Смех као појава болести. -

Кад се за некога каже да је »умро од смеха«, онда се обично мисли да је то речено једино с тога, да се што јаче нагласи како се неко смејао. Међутим, народ увек нађе згодну реч; ако нико не може да умре директно од смеха, ипак није искључена могућност, да смех често пута одаје болесна човека. Нису, на пример, ретки случајеви, у којима смех одаје болесне симптоме у мозгу: при акутном делирију смех се често пута јавља као пратилац. Исто тако у извесном стадију парализе, т.ј. онда кад пацијент пати од мегаломаније, наступи више пута потреба за прекомерном веселошћу, праћеном неприродним смехом. Дуго вођеним испитивањем дошло се до позитивних закључака да онај, који пати од жуте грознице, смеје се чудним смехом, који страховито деформише лице његово, — зато што се оно искриви само на једну страну, док обичан, код здравих људи смех изазива једнаке наборе са једне и друге стране лица.

Врло је добро познат онај лудачки смех паралитичара; тај смех увек наговести његову трагичну болест. Сем тога, позната је ствар да смех одаје хистерију. Позната је ствар, да се често пута лекар позива некој жени, која се без разлога и преко мере смеје. И ту лекар никад не погреши, ако рачуна са случајем хистерије. Исто тако и код епилептичара је ве-

Сличне појаве примећене су [illegible] ових људи који пате од пантљи[illegible]. Исто тако у медицини је позн[illegible] смех, који изазива притисак на [illegible]воток. За тај случај народ лепо [illegible] да се неко

»Од срца смеје«.

ИЗ СТАМБУЛА

Забрањено ношење велова.

Према вестима из Стамбула, [illegible]дашњег Цариграда, гувернер Тра[illegible]зунта издао је једну наредбу, у [illegible]јој каже, да ниједна Туркиња [illegible]сме носити вео преко свога лица [illegible]јавним местима.

»Прво — каже гувернер — ова [illegible]шња је нездрава смета полицији [illegible]жена покривена лица не може [illegible]ађе зараде.«

Ко се буде огрешио о ову наред[illegible]биће строго кажњен.

ЗАНИМЉИВОСТИ

ТИРАНИЈА МОД[illegible]

На анкету по овом питању, коју [illegible]покренуо један париски лист стиг[illegible]је око пет хиљада одговора, — од к[illegible]јих су ови били најзанимљивији.

»Нисам од оних који мисле да ж[illegible]не морају да прихате икоји нал[illegible]»тирана моде«, али нисам ни проти[illegible]ње«.

»Мода, која ми се највише свиђ[illegible]то је **промена**. Униформа — то је на[illegible]већа несрећа. Уверен сам да ће [illegible] [illegible]ношавања и ситуацијама [illegible]рало је тешко постићи оно што људи желе, и према томе, волим да будем оно што могу личним радом и трудом да постигнем.

Сарајево. **Албин Г.**

Одговор бр. 52.

Волела бих увек бити здрава, јер здравље је највеће богатство које чини човека задовољним. Престаје ли то, остало не вреди ништа.

Сомбор. **Креолка.**

Одговор бр. 53.

Оно што сам, јер сам тиме довољно осигурана и потпуно задовољан.

Ћуприја. **Ђ. С. М.**

Одговор бр. 54.

Волео бих да сам свршени матурант и да добијем штап који сте наменили за најбољи одговор, јер то ће ми учинити нарочито задовољство.

Вуковар. **Никица.**

Одговор бр. 55.

Волела бих бити ово срећно лице које ће добити награду јер то већ одавно желим.

В. Кикинда. **Н.**

Одговор бр. 56.

Волео бих бити нека власт да забраним луксуз женама, или да плаћају порез на то, јер због тога ми људи немамо пара.

Београд. **С. Д.**

Одговор бр. 57.

Волела бих да будем филмска дива да својим смехом задобијем срца публике, а опет својим плачем да задобијем једно горд и поносито срце.

Крагујевац. **Пиварка.**

Одговор бр. 58.

Волео бих имати доста финансијских средстава на располагање, да би могао у свакој невољи и беди сиромашнима помоћи.

Загреб. **Бартоло П.**

ШАРЛ НЕНЖИСЕР

(Наставак са 12. стране)

приликом срећа му је била наклоњена: неповређен, оборио је три авиона.

Или: крајем 1917. године спазио је осам непријатељских Фокера и одмах напао оног последњег у репу. Чим га је оборио, изгубио се међу облацима, пожелевши осталима срећан пут. И тако даље...

Ни мање ни више него 45 непријатељских оборених аероплана, по званичној армијској статистици, али се сматра да је стварни број двоструко већи.

Најинтересантнија му је била прва појава. Противно наређењу, дигао се у ваздух, још као ђак - пилот, и устремио се на непријатеља — без резултата.

Зарада: месец дана затвора. Али он, истога дана још, опет прекорачи наређење и — обори двојицу.

Резултат: опраштају му заређени затвор и дају му армијску похвалу!.

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести **зуба** и **уста**
Београд, Коларчева 7. I степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Насловна страна

нове књиге која је изишла ових дана у издању „Филмске Библиотеке". Ову интересантну књигу можете добити ако пошаљете упутницом динара 12.— (урачуната поштарина) на адресу *„НЕДЕЉНЕ ИЛУСТРАЦИЈЕ", Скопљанска бр. 18 — II спрат, Београд*

КЊИГА СЕ ШАЉЕ ОДМАХ

Уметничке поза играчице Леа Ниако.

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

Јељупка: Адресу коју тражите наћићете у новој књизи »Адресар и Албум филмских глумаца«. — **Јован Кирд,** Панчево: Панчевачки мост је почео да се гради. Преко дневних листова можете видети у огласима цене радио апарата. — **Марија Лукачин, Пожаревац:** адресе ових глумаца можете наћи у »Адресару и Албуму филмских глумаца« (види стр. 17.). — **Цица В., Н. М., Рандал, Пепица (Н. Сад):** адресе свих филмских глумаца (око 400) имате у новој књизи »Адресар и Албум филмских глумаца« (види 17 стр. овог броја). — **С. Т. Ђ.:** Неморате сећи, можете и сами исцепати проблем. — **Б. Ђановић:** »Нешто за срца шпиварица« немамо његову адресу. — **Бора Филиповић:** наравно. — **Фајт:** Изволите доћи како би избегли непотребно дописивање. Уредник ће вам наћи у сусрет. — **Чежња:** Тој бољци само ви можете наћи лека. Међутим, ако он љуби другу не надајте се многоме од њега.

Јувелир

Милан Т. Стефановић

КНЕЗ МИХАЈЛОВА УЛ. БР. 10.

ГЛАВНО СТОВАРИШТЕ НАЈПРИЗНАТИЈИХ СВЕТСКИХ ФАБРИКА.

ЖИВОТИЊЕ и ЗЕМЉОТРЕС

Неколико интересантних примера о томе како животиње предосећају земљотрес

Као што је познато, животиње могу да предосете земљотрес. Као јасан доказ томе, изнећемо следеће примере:

На пет дана пре земљотреса који је се десио у самом граду Елаки, 373 године пре Христа, све животиње биле су јако узнемирене, нарочито оне који живе под земљом: змије, кртице, мишеви и т. д.

Мали, чудно неосетљиви потреси, који су тада владали под земљином кором, дале су повода животињама да напусте своја пребивалишта и да изађу на површину земље, где су остале све до дана када се догодила катастрофа.

На сваком кораку, где год су се мицали становници Елаки-а, наилазили су на змије, мишеве, па чак и кртице, које су само главу држале у земљи, а други део тела ван ње.

Домаће животиње су још осетљивије у предосећању земљотреса и врло су досетљиве, јер се хитро склизне и траже себи погоднот заклона још пре него што наступи земљотрес.

Тако, на пример, 1825. године, на неколико дана пре земљотреса у Талкохуану (Чили) сви пси су побегли из града и околних села у поља, али њихови господари, и ако су се чудили изненадном нестанку својих паса, ипак нису ни сањали да ће се у најскоријем времену догодити земљотрес.

Године 1867. сви петлови почели су ужасно да кукуречу и слетевши са својих седала, побегли су у отворена поља на острву Јави, које је после неколико часова од овог догађаја претворено од земљотреса у огромну гомилу рушевина.

Исто тако, приликом великог земљотреса на Ривијери 1887. године, запажена је велика узнемиреност код коња, који су преплашено фркали и копали својим предњим ногама.

Такође становници на Лахори нису умели да објасне узнемиреност и чудно понашање питомих слонова. Међутим, земљотрес, који је дошао после неколико часова, објаснио им је све.

Сличне примере налазимо у списима знаменитог научника и путника Александра Хумболта, који каже, да је пред један земљотрес видео својим очима, да су сви крокодили из једног оближњег језера изашли на обалу и великом брзином побегли далеко у једну ливаду, и ту остали све док земљотрес није прошао.

Земљотрес, који је 15. о. м-ца изазвао панику у престоници, такође су предосетиле домаће животиње. Имали смо прилике да чујемо од многих љубитеља паса и мачака, како су исте на сат—два пре земљотреса биле јако узнемирене, маукале и гребале њоктима на врата, као да су молиле да их пусте напоље.

Разуме се, да нико није хтео устати из кревета да задовољи своју мачку или пса, већ су и даље мирно спавали, не слутећи да ће их кроз кратко време веома јак потрес осетно заљуљати у њиховим креветима.

И ЧАРЛСТОН ЈЕ ОД КОРИСТИ

Музичар се спасао смрти, играјући „чарлстон" међу људождерима.

Палмер Кент, аустријски композитор, својим триком игре »чарстона« спасао је свој живот међу људождерима на острву Ели.

Тамошњи урођеници још увек једу људе, и једнога дана, приликом путовања по том острву, Кент се нашао окружен тим дивљацима. Они су му почели нешто говорити, али он, наравно није разумео. Кад је већ мислио да је свршено са његовим животом, јер су урођеници донели један велики нож, одједном му је пала на ум спасоносна мисао: почео је да игра »чарлстон«, док су се урођеници запањили од чуда.

Полунаги људи, жене и деца, следовали су игри Кентовој, који је вешто изводио све гримасе чарлстона. Када им је музичар показао све што зна о тој игри, они су га обасули поклонима, и отпратили га до сигурног места, одакле је слободно продужио своје путовање.

АКО ВАС ТО ИНТЕРЕСУЈЕ!

Списак њујоршких милионера.

Богатство десет људи у Њујорку износи само 1.780,000.000 долара.

Десет најбогатијих људи у Њујорку су следећи:

Џан Д. Рокфелер. Млађи: Његово имање вреди 850,000.000 долара;

Ђорђе Ф. Бекер: 200.000.000 долара;

Чарлс М. Шваб: 125,000.000 долара;

Сидни З. Мићел: 125.000.000 долара;

Едвард С. Харкнес: 100,000.000 долара;

Винсент Астор: 85.000.000 долара;

Г-ђа Едвард Х. Хариман: 80 милиона долара;

Ј. П. Морган: 75,000.000 долара;

Артур Кортис, Џемс: 70.000.000 долара;

Пен Витни: 70,000.000 долара.

Сума сумарум 1,780.000.000 долара. Колико динара? Горњу суму, ако вас интересује, помножите са 56·80 дин.

Бубикопф датира још од 4727 године?!

Према вестима француских листова, које су добили из Каира, Др. Реисснер, који се налази на челу „Харвард—Бостон—Експедиције" у Египту, открио је у близини пирамида гробницу фараонке Мересанк, ћерке принца Каваба и принцезе Хетефере П., која је била ћерка саградитеља велике пирамиде, и која је живела 2800 година пре Христа. У пронађеној гробници откривено је неколико фресака слика, готово сасвим сачуваних, по којима се јасно види, да је помунета фараонка носила сасвим модерну бубикопф - фризуру, према чему даме, које носе бубикопф фризуру, не само да не напредују у погледу проналаска и практичног ношења кратке — бубикопф фризуре, већ се, шта више, враћају моди и фризури од пре 4727. година.

Необична имена код разних народа.

Једно необично крштење које је пре кратког времена извршено у Америци, дало нам је повода да се мало позабавимо необичним и често пута загонетним именима, којих има на свим странама света.

Често пута неко име има своје специјално значење, а често пута неко име, на против, не значи ништа и истиче се својом оригиналношћу у томе, што је врло дугачко или се тешко изговара.

То необично крштење, које смо поменули у првом реду, извршено је пре кратког времена у Америци. Један богати Американац крстио је своју пету ћерчицу и дао јој име:

АЛДЕБАРОНТИФЕСКОФЕРНИА.

Шта значи ово чудно име и од куда је дошло, то нико не уме да објасни, а ни сам отац детета није о томе ништа хтео рећи новинарима. Како су новинари остали без објашњења ове не мало интересантне ствари, то се мора веровати, кажу они, да је оно у главном последица велике слободе у бирању имена у оригиналној Америци.

Поводом овога, сетио сам се једне исто тако оригиналне ствари а то је, да Амерички Индијанци често пута својој деци дају имена великих људи. Тако међу њима нису ретка имена: Линколн, Јупитер, Цезар, Помпеј, Цицерон, Марс, Бахус, Аврам, Наполеон и т. д.

Често пута има имена са географским значењем као што су: Океан, Планина, Кланац, Шума, Извор и т.д.

ПРВА ЉУБАВ

(Наставак са 2-ге стране)

Смртно увређен у свом поносу, ја сам био угушио моју тиху младалачку љубав. Једна њена слика, коју сам био узео без њеног знања, завршила је у пламену.

Не бисте ли могли **данас** да ми пошаљете једну слику за успомену.. Елса Екерберг?....«

Мусолини: »Први пут сам се заљубио у десетој години. То је била једна девојчица са села, из Предапиа, коју сам ја са свима почастима пратио на путу. Једном приликом примети мама ово праћање па побеже низ једну низбрдицу. Ја потрчим за њом, али како је млада лепотица страшно уплашена и скоро хипнотизирана изгледала, то сам ја прснуо у смех. Тако сам се излечио.«

ХЕНИ ПОРТЕН (види прошли број)

Тосканини: »Био сам још дечак кад сам први пут ушао у царство љубави. Једна не тако млада жена беше се заљубила у мене, једна »матора кокошка«, како се даме ове врсте у Италији називају. Била је и сувише дебела а уз то тада су се носиле трбушасте хаљине. Кад би се појавила на улици, моји другови би ми са подсмехом говорили: »Ево иде контрабас«. Од тада нисам могао ни њу ни контрабас да подносим, зато сам и са контрабасом у мом оркестру тако строг.«

Марија Корда: »Били сте тако љубазни да ме упитате о мојој првој љубави. На жалост — или срећом — и мој је муж, као и сваки монденски човек, ревносни је читалац »Магацина« и Ви не можете од мене захтевати на у најраспрострањенијем листу поновим оно, што сам му пре толико година рекла: »Моја прва љубав била је, сад је и остаће увек — Он!«

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем бр. 6.

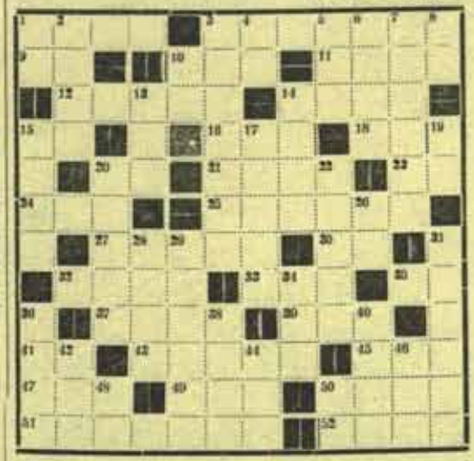

ХОРИЗОНТАЛНО:

1. Први човек
3. Водопад у Америци
9. Заменица
10. Придев
11. Турско купатило
12. Није посно
14. Бог љубави
15. Предлог
16. Без репа
18. Словен
20. Заменица
21. Број
23. Заменица
24. Број
25. Хладни
27. Крадљивац
30. Заменица
32. Супротно од десно
33. Мушко име
35. Предлог
37. Планета
39. Непозната количина
41. Предлог
43. Соба за пријем
45. Заменица
47. Предлог
49. Шпанска титула
50. Животиња
51. Врста кројача
52. Име

ВЕРТИКАЛНО:

1. Кајиш
2. Бивши руски парламентат
3. Предлог
4. Узвик
5. Чађ
6. Бог љубави
7. Просути
8. Кајиш
10. Непознато лице
13. Заменица
14. Турско име
15. Прилог
17. Плодови
19. Намирница
20. Лек
22. Пушчано зрно
26. Свеза
28. Сточна храна
29. Због
31. Поправка
34. Најближи потомак
36. Ларма
38. Део запремине
40. Птица
42. Овас
44. Заменица
46. Дрво
48. Потврда
50. Предлог

КУПОН Бр. 6

Г. .....

место: .....

улица: ..... бр. .....

У прилогу (упутницом) шаљем ..... дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустрације« Кр. Александра 10 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исеченом формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 12. јуна о. г.

4. Решење овог проблема изаћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 19. јуна о. г. Прву награду од 1000 дин. добија онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добија решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

У случају да више њих реше правилно, односно са истим бројем грешака, награде ће бити подељене. Ако пак више од пет решења имају да деле једну награду, онда ће се коцком одлучити коме ће исте припасти.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и против ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду испуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Горњи проблем продужује се за недељу дана.

Одговоре слати до 12 јуна т. г.

Решење ће се објавити у броју од 19. јуна т. г.

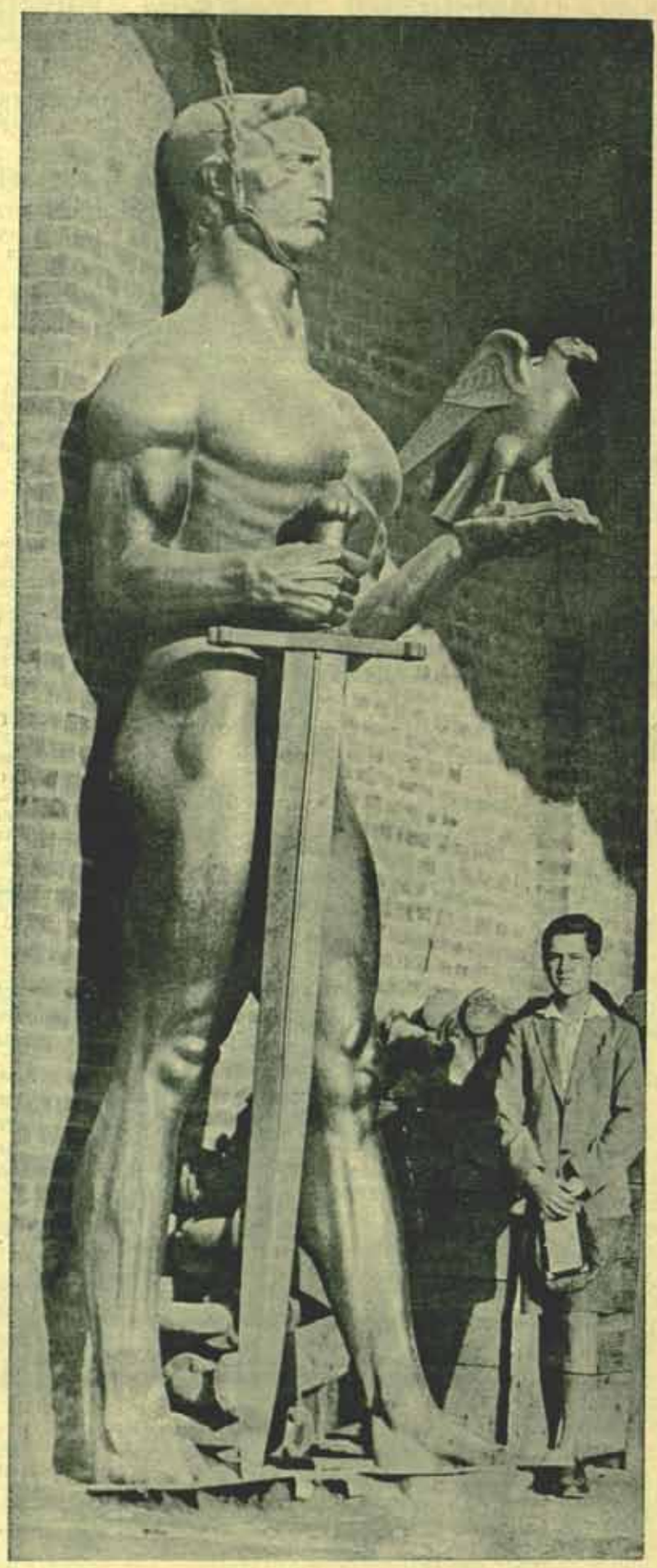

МЕШТРОВИЋЕВ »ПОБЕДНИК« ОКО КОГА СЕ ВОДИ ЉУТА БИТКА ПРЕКО ЈАВНОСТИ, ДА ЛИ ЈЕ »МОРАЛАН« И ДА ЛИ ТРЕБА ДА СЕ ПОЈАВИ НА ТЕРАЗИЈАМА.

За власништво листа и штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 24.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 19. јуна 1927. године

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

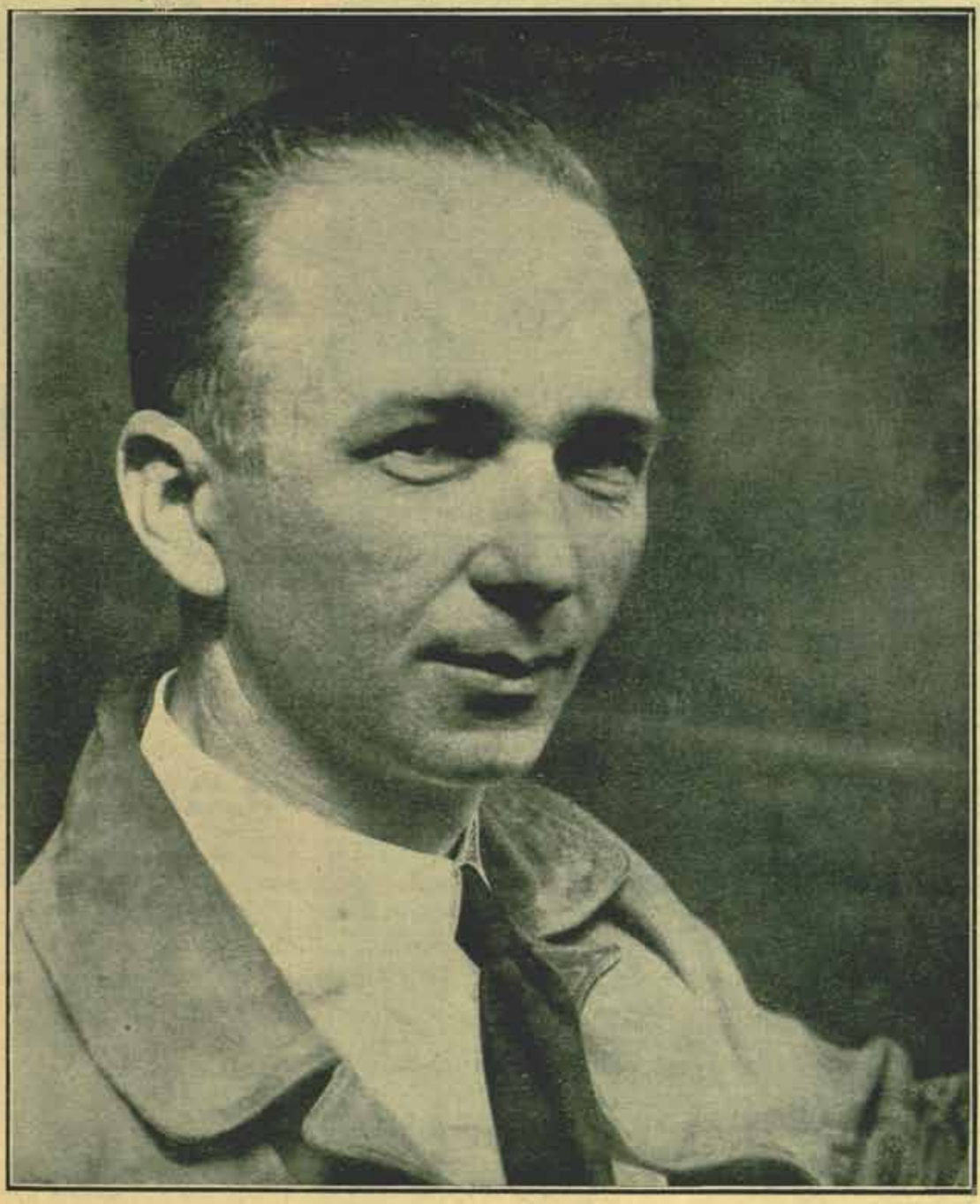

ЧЕМБЕРЛЕН КОЈИ ЈЕ ЗАЈЕДНО С ЛЕВИНОМ ИЗВРШИО ЛЕТ АМЕРИКА—НЕМАЧКА, ТУКАВШИ СВЕТСКИ РЕКОРД У ДУЖИНИ ЛЕТЕЊА, КОЈИ ЈЕ ОВИХ ДАНА БИО ПОСТАВИО ЛИНДБЕРГ.

Самоубиство на путу венчања.

У Кини и Јапану нису самоубиства никаква реткост и такви догађаји не изазивају никакву пажњу јавности, осим ако се ради о особама високог положаја или о необичним мотивима самоубиства, који је узлигао велику прашину и протесте макар се одиграо у најширим слојевима народа.

Убила се једна девојка пред само венчање. Та чињеница баца врло ружну слику на кинеско брачно право.

18-годишња пољерка једног старог пушача опијума и коцкара, једна лепа девојка, продана је од свог поочима за своту од неких 13.000 динара у нашем новцу, једном старцу, пријатељу поочима из детињства, који је имао већ једну жену. Девојка није могла да види ни да подноси свог »суђеног« и молила је поочима, да одустане од брачне трговине, али тај није хтео ни да чује већ се радовао лепој свотици коју ће моћи прокоцкати. Извршене су све припреме за свадбу и спремљена опрема девојчина, па је коначно дошао дан венчања. Девојку је требало по старим обичајима одвести у кућу будућег супруга. Деверуше су облачиле младу, али је ова неопажено сакрила један кухињски нож у своју венчану хаљину. Уз шалу и смех села је млада у брачну носиљку, коју су кулији — посачи одвели кући младожење. Кад су пред кућом младожењином дигли завесе да млада изађе запрепашћени сватови, утледали су младу мртву. Млада је пререзала жиле и убрзо умрла од великог губитка крви.

Због овог догађаја повела је напредна штампа кампању да се већ једном укloни застарео кинески брачни закон и да се девојкама дозволи да саме бирају брачног друга.

Чудеса у Италији.

Статуа која је оживела...

У току ове године у Италији се је догодио велики број чудеса. После чуда светога Андреје, необјашњивих исцелења свете Јелене и после покретања свете Дуче, пре кратког времена одиграло се ново чудо, које је изазвало највеће одушевљење међу верним и право запрепашћење међу неверним. Ради се о следећем: 2. марта ове године уметник Луиђи де Лука, аутор једне статуе свете Филомоне, која је требала бити изложена у цркви у Падови, очекивао је да му се донесе одело у које је имао да обуче статуу. За време очекивања он је посматрао лице статуе и приметио је на своје највеће запрепашћење, како се лице статуе полако мења и добија нежну ружичасту боју. Он ту појаву никако није могао да објасни. У то време ушли су у цркву ректор цркве и неколико свештеника који су тако исто јако узбуђени и зачуђени посматрали ову ванприродну појаву. Вест о овом чуду разнела се је муњевитом брзином кроз целу околину, а после тога нагло се раширила кроз целу Италију. Почела су ходочашћа, испрва у малом броју, па после тога у све већим масама. Ствар је узела такав обрт да су се и више црквене власти умешале у ово питање. Кардинал-бискуп из Напуља (ово се чудо догодило у његовој епархији) наредио је црквеном суду, да испита ову ствар. Пошто су саслушани многобројни сведоци и експерти, суд је после шестомесечног суђења поднео кардиналу-бискупу своју одлуку на потврду. Одлука гласи: »Ми сматрамо, изјављујемо и потврђујемо, да смо стварно пред надприродним догађајем и самим тим пред чудом.«

Пошто је пре неколико дана кардинал-бискуп у Напуљу потврдио ову одлуку значи да се од сада има сматрати овај догађај као »истинито и право чудо«.

КЛАРА БО
једна од најлепших филмских звезда у неколико својих позитура.

ЖЕЛИТЕ ЛИ НАКИТ И ДРАГОЦЕНОСТИ НАЈПРИЗНАТИЈИХ ПАРИСКИХ КУЋА?

НАЈВЕЋИ ИЗБОР ИМА У БЕОГРАДУ ЧУВЕНА ЈУВЕЛИРСКА РАДЊА

Милан Т. Стефановић

Холивуд некад и сад.

Невероватна промена постигнута је за време од 30 година на простору где се данас налази престоница филма Холивуд: поглед на Холивуд данас и какав је изгледао (слика доле) године 1895. — Ове слике наше уредништво је примило ових дана директно из Холивуда.

Филм

Сесил Б. Де Мил

режисер над режисерима.

До пре извесног времена постојала је бојазан да се америчка филмска уметност не индустријализира, јер је је већина филмских компанија тражила од својих режисера само што већу продукцију не пазећи ни мало на уметничку каквоћу и вредност произведеног филма. Тек по који режисер у Америци успео је да се у неколико ослободи утицаја својих директора, који ма да се могу сматрати у финансијским манипулацијама „боговима", ипак су у питањима чисто уметничким, тек — „шеширџије".

Један је једини у Холивуду, који је као режисер потпуно независан од своје компаније, која му је оставила одрешене руке и у уметничким и у финансијским питањима. То је Сесил Б. Де Мил, најбољи и највећи филмски режисер, који сада спрема за компанију „Дистрибјутинг Продусер корпорација" филм који ће се звати *„Краљ Краљева"*.

Није без интереса изнети како је Сесил Б. Де Мил, некада осредњи позоришни глумац, постао славан и богат. Родио се пре четрдесет и седам година у једном малом месту у држави Масачусет у Америци. Отац му је био глумац, и није желео да му син пође за истим послом, којим је он мучно зарађивао хлеб. Али је дечак када је одрастао, осетио жељу да и он пође на бину. Отац је премишљао шта да ради, и најзад му допустио да се посвети глуми. Али према тамошњем обичају није га задржао и даље поред себе, већ је пустио младића у свет,

да се како буде могао, дочепа коре хлеба, коју је тако тешко зарадити. И млади Де Мил се заиста гајно снашао, јер је у својој тридесетој години постао режисер једнога великог позоришта у Њу-Јорку; — најпре је радио као глумац, али доцније све више и више се одликује као режисер, што ће до смрти и остати. Међутим, ускоро дође до неспоразума између њега и власника, и он изађе. После неколико дана, у једноме хотелу сретне свога старога познатога Џес Ласкиа, који

СЕСИЛ Б. ДЕ МИЛ

је тада намеравао почети са оснивањем једног филмског предузећа. Све је било уговорено односно њиховог ортаклука, али ни Ласки ни Де Мил нису имали новаца. Најзад се споразумеше да оба уложе по пет хиљада долара колико су имали уштеђевине, али како ни то није било довољно на за најпрече потребе узеше у компанију Самуела Голдфиша. Тако је основана „Ласки Компанија".

Пошто би у Њу-Јорку рад био сувише скуп, највише због студиа чија је кирија била велика за њихову касу, они пођу у Калифорниу и близу Сан - Франциска изнајме једну стару гаражу, коју преправе, и у њој сниме први свој филм у коме је главну улогу играо Дустин Фарнум. Успех је био велики јер поред доброга сижеа, ту је била и брижљива и одлична режија, што је тада била апсолутно ретка ствар. Сви доцније филмови ове компаније били су исто тако добро рађени, тако да публика убрзо примети да филмови „Ласки Компаније" нису многобројни, али су зато сви добри.

Међутим таленат Сесил Б. Де Мила није се у свој величини могао испољити све до 1914. год., када се Ласки удружио са „Фамус Плејер Комп." и „Босворт Компанијом", и тако створио чувени „Парамунт". Том приликом Голдфиш Самуел одвојио се од њих и са Селвином основао „Метро—Голдвин Комп".

Код Парамунта Сесил Б. Де Мил створио је више филмова који су у своје време имали огромног успеха. То је најпре „Кармен" са Мералдином Фарар и Валас Редом, затим „Освајачи", „Илузија Среће" и „Откуп". У новије време имамо „Десет Заповести" и Пут у прошлост", филмови који су изнели нов правац у обради сижеа: на место филмова са заплетима, Сесил Де Мил у оба ова последња филма изнео је сижеа са идејама и тенденцијама. То је донело успех овим филмовима у неколико, јер публика воли промене, па пошто је тешко и сувише наћи нешто ново у сижеу, Де Мил је прибегао промени у начину обраде сижеа.

Од прошле године Сесил Де Мил ради за „Дистрибутинг Продусер Компан.", јер је са Парамунтом раскинуо уговор, због жеље извесних директора да се мешају у његове послове. За ову компанију већ је завршио филм „Бродар са Волге" у коме су старови симпатични Вилиам Бојд и Елинор Фер. Филм је из руске револуције и у Америци имао је великога успеха.

Сада Сесил Де Мил увелико ради на филму „Краљ Краљева" чији је сиже из Христовог живота. За овај филм ангажовао је плејаду најбољих глумаца, и међу њима: Ернеста Торенса, Џозефа Шилдкраута, Виктора Варкоњиа, Џету Гудал, Жаклину Логан, Теодора Козлова и друге. После овога филма Де Мил ће приступити изради другога чији је сценарио већ готов.

Б. Р.

Орао, који ће присуствовати својој филмској премијери

Као што филмски глумци често присуствују својим премијерама у биоскопима, тако ће ових дана у лондонском »Полутехник-Кинопозоришту«, премијери »Висока Личност« присуствовати као почасни гост орао, који у том филму игра главну улогу.

У ту је сврху за опасног грабљивца саткан нарочити гвоздени кавез. Орао — глумац зове се Грантиен, а његов укротитељ носиће за време представе челичну маску преко лица и челичне рукавице на рукама, ради сваке сигурности, јер и ако је овај орао — глумац одлично одиграо своју улогу при снимању филма, може се својим успехом толико усхитити, да својим кљуном и канџама изрази своју захвалност укротитељу, који му је помогао да дође до велике славе и имена једног глумца.

Овај крволочни глумац мораће осам дана присуствовати представама свога филма, а после тога времена одиће га натраг у његову домовину, у Северну Шкотску, где ће га опет пустити у слободу, јер и поред свих удобности и почасти, које му се чине и указују његови експлоататори, ипак се њему не свиђа живот у кавезу, као и сваком његовом саплеменику, који је научио да крстари бескрајном висином. —

Шарло је подлегао своме сину.

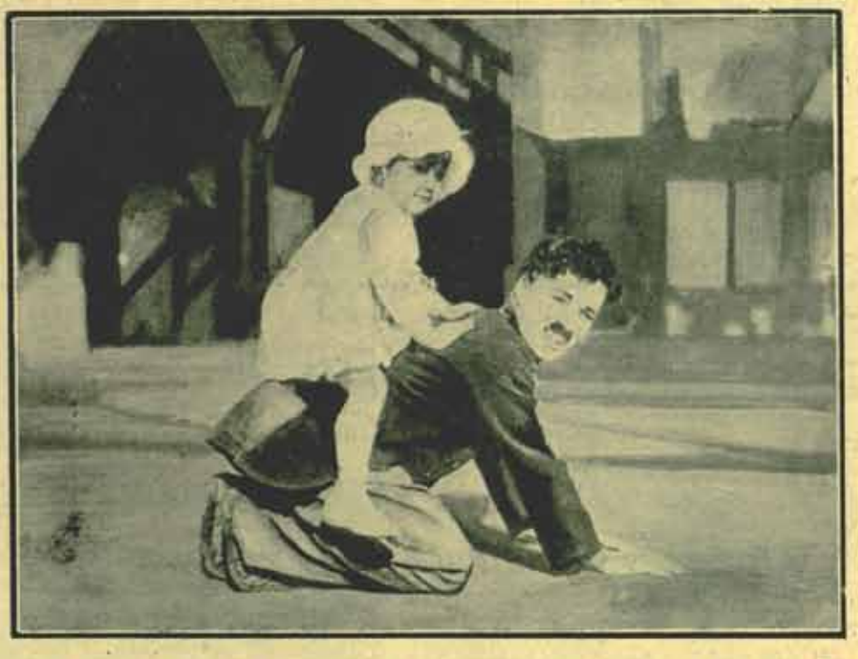

Чарли Чаплин, или како га наши радије називају Шарло, необично воли свога сина коме, само да би му угодио, допушта да га јаше, поред тога што га увесељава разним другим продукцијама.

Миловсорова авантура.

Гротеска од Аркадија Аверченка

»Милостиви господине ви сте проспавали канцеларијско време«.

И против правила логике и литерарних традиција, испричаћу ову историју с краја а не с почетка.

Сутра дан после „догађаја", није могао слуга секретара департмана за финансије Ерадмуса Миловсорова, иако га је дрмао и гурао, пробудити.

„Милостиви господине, устаните! Шта је то? Устаните!

„Ах.... шта је? Колико је сати? питао је поспани Еразмус.

„Једанаест часова... Ви сте проспавали канцеларијско време". Миловсоров, с муком, отвори очи; глава га је болела, сав је био рђавог расположења.

„Пусти ме да још спавам"! молио је слугу.

„Милостиви господине, у салону вас очекују два господина!"

„Добро, нека чекају... Шта хоће"?

„Они кажу да морају хитно са господином говорити".

„Добро... Доћићу одмах!"

Кад је слуга напустио спаваћу собу, диже се Миловсоров, обуче „шлафрок" — уђе у салон: „Добро јутро, господо! Чим вас могу служити?"

„Добро јутро! Ми смо дошли по налогу посједника Сапунова!" одговорила господа у кратком тону.

„Извините... не познајем тога господина".

„Онда се сетите јучерашњег догађаја у „Акваријуму"... Ви сте изазвали господина Сапунова, и ми смо његови секунданти!"

„Али, господо", узвикну уплашени домаћин, „какав двобој? Не знам ништа„...

„Ви сте нашег мандатора јуче у „Акваријуму" фиксирали, тада сте га јавно назвали будалом, и онда кад вам је он приступио, да тражи објашњење, стали сте му на леву ногу"...

„На коју ногу?" упита слабим гласом Миловсоров.

„То није важно. А уместо да сте се нашем мандатору извинили, бацили сте му јеловник у лице и узвикнули сте гласно: „Ја ћу вам са задовољством просвирати куршум кроз лобању"!

„Али, господо, да вас уверавам, да се ништа не сећам".

„То нас се не тиче", примети један од секунданата. „Ви сте нашег мандатора изазвали и сада морати сносити последице. У случају да двобој не примите, доставићемо вашим претпостављеним'.

Слуга се појави у соби и јави:

„Милостиви господине, један црнац жели да с вама говори"!

„Један тренутак", примети домаћин господи. „Изволите у споредну собу. Долазим одмах". Миловсоров напусти собу и пође за слугом. Изненада примети да слуга плаче.

„Иване, шта ти је„? Упита га са саучешћем.

„Ви сте ангажовали једног црног слугу и сада ћете ме отпустити".

Миловсоров га гледаше не разумевајући, ступи у предсобље и виде једног црнца.

„Шта желите"? упита га нервозно.

„Ви сте ми, мистер, јуче у „Акваријуму" рекли: Остави игру, дођи код мене као коморник, имаћеш бољи живот. Плаћам ти 100 рубаља месечно, и ево ја сам ту. Моје место отказао сам"...

„Добро", одговори, уморним гласом Миловсоров, „идите у салон, тамо већ чекају два господина! Ја ћу одмах доћи."

Он оде у спаваћу собу, баци се на диван, притисну чело рукама. У том том положају нађе га слуга.

„Милостиви господине, једна лепа млада дама ту је и жели хитно с вама говорити".

„Боби, где си ти моје љубимче"?! одјекну из предсобља један весео глас, и одмах затим ступи у собу једна лепа млада дама са црвеним „бубикопфом" а ла Тицијан: „Где могу моје ствари оставити? Где је моја спаваћа соба? Када ћемо отпочети наш први час"?

„Какав час"? узвикну Еразмус зачуђен.

„Али, Боби! Ти си заборављен!" рече дама смешећи се. „Јуче ти си ме позвао, да ти водим кућу, да ти дајем часове из француског и дао си ми

»Ви сте изазвали господина Сапрова, и ми смо његови секунданти!«

»Ви сте ми јуче рекли: »Дођи код мене да ми будеш собар!«

ако̀нто плате... Како може човек имати тако слабо памћање"?

„Молим вас, идите у салон! Доћићу одмах"...

Еразмус паде у столицу. Слуга се опет појави:

„Милостиви господине, један носач је донео једног лава у кавезу. Треба ли да га примим".

Миловсоров јурну у предсобље. Тамо је стајао један носач поред једног великог кавеза са лавом.

„Одакле долазите"? упита он узбуђен носача.

„Из „Акваријума". Овде је рачун. Прави африкáнска лав. Ја добијем за мој рад пет рубаља".

„Миловсоров му даде новац, баци кавез у ћошак предсобља, извуче новчаник из капута и изброја новац. Од 7.000 рубаља, колико је добио за продато имање, остало му је још 5.000... Оде у спаваћу собу, обуче се и када се сети на своје госте у салону, дохвати шешир и горњи капут, напусти тајно стан, скочи на улици у први ауто и узвикну:

„Шофер, брзо на станицу"!

Првим возом отпутовао за Варшаву...

*

„Ви сте ваше имање добро продали", рече Еразмусу његов пријатељ чиновник Хипотекарне Банке. „Добар посао мора да се поштено залије".

„Примам", узвикну Миловсоров и загрли пријатеља.

„Хајдемо! На пар стотинарки нећу да гледам". Најпре доручковаше код „Медведа", затим одоше код „Лувра" и предвече приспеше у „Акваријум" наручише шампањ и у необичном расположењу начине братство. Пијани банкарски чиновник запита Еразмуса:

„Је си ли читао Диму"?

„Да, али одавно. Зашто питаш"? То је фини списатељ. Он описује живот... Његови јунаци пију вино, заљубљују се у лепе жене, дуелирају се".

„Шта ми се тиче твој глупи Дима"? примети Милвосоров.

„Код Миме све је отмено, елегантно, при најмањој ситници пада пушка, затим следује двобој... у Булоњској Шуми... Исто тако код Понсона де Терај"...

„Шта је то"?

„Господо, по чему сам будала"?

„Миловсоров устаде, колебаше се, стаде на ногу непознатога и насмеја се.

„Господине, извинити се", узвикну непознати.

„Да се извиним? Пред вама? Смешно", узвикну Миловсоров.

„Такође, списатељ. И какви су овде људи? Погледај овог иза малог стола! Има ли он идеала"?

„Онај... идеала? То је кретен, будала"!

Миловсоров изговори ове речи тако гласно да је цела сала чула. Непознати устаје и прије им:

»Боби, где си ти моје љубимче?!«

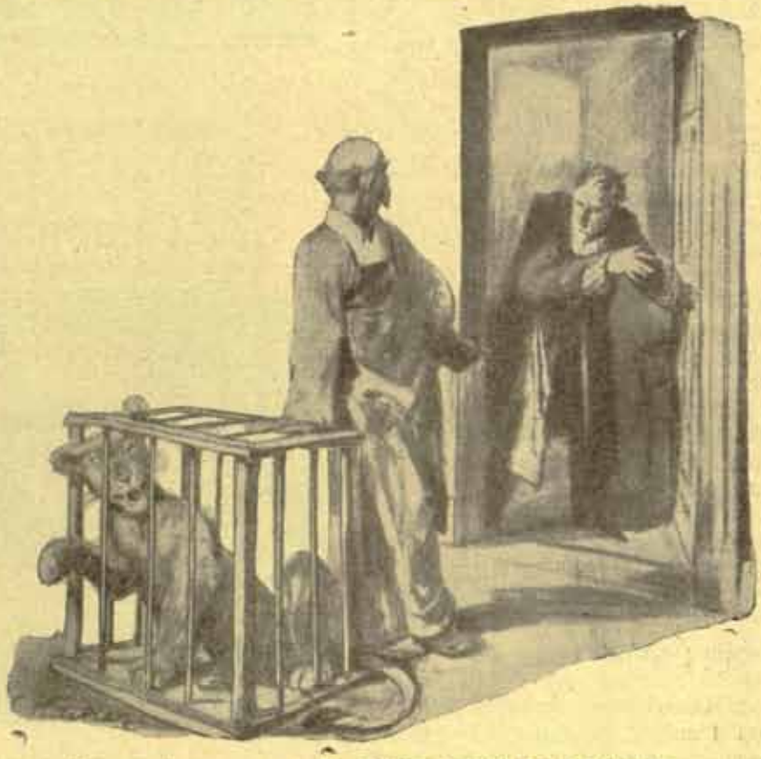

»Прави африкáнски лав. Ја добијам за свој рад 5 рубаља.«

„Господине ја вас позивам — — ми ћемо се у Булоњској Шуми сабљама тући, очекујем ваше секунданте. Ево вам моје визиткарте". И баци му јеловник у лице.

„То је елегантно!" примети банкарски чиновник. „Ти чиниш као какав француски маркиз!"

Кад су ушли у врт ресторана, примети Миловсоров једног црнца. Он му се упути и упита га:

„Како се зовеш?"

„Томи!"

„Сваки маркиз има за слугу једног црнца! Отерај твога слугу и узми црнца, примети му пријатељ".

„Ти, ангажујем те за 100 рубља месечне плате. Сутра ступи у службу. Ево ти моја адреса"...

*

Затим се вратише у концертну салу и поручише вечеру. У њиховој близини седела је једна интернационална певачица, једна елегантна францускиња са „бубикопфом" а ла Тицијан. Банкарски чиновник посматраше певачицу заљубљеним очицима и упита је:

„Госпођо грофице,

„Оуи" одговори певачица и кокетно му баци неколико ватрених погледа.

„Еразмус, она би за тебе била права учитељица. Једна грофица, пикантна лепотица, она би те могла француском научити, водити твој домазлук, научити те финим манирама, ти је мораш ангажовати".

Миловсорову се допаде мала, пикантна Францускиња и, без икаквог размишљања, даде јој своју адресу.

*

Када су поред врта пролазили приметише кавез са лавом. „Сваки аристократа има једног лава", примети банкарски чиновник. Лавови се показују својим пријатељима, то је отмено; и Граф Монте Христо имао је једног лава".

„Ја сам сам Монте Христо", одговори Миловсоров... Купимо лава, нека га код мене! Пошаљите ми лава сутра рано!"

*

Да би цео догађај схватили, утврдимо шта су оба пријатеља тога дана попила:

Две флаше карафена са вотком, четири флаше црвеног вина, три флаше ликера, две флаше сотерна, три флаше шампања.

Размислите о овом и разумите зашто је Миловсоров идућег дана морао за свагда напустити Петроград.

СТАРИ БАНКЕТИ

Приређивање банкета угледним личностима и гостима није обичај новог датума. Кадгод би се какав краљ или војвода нашао у вароши где су га поштовали, становници би му приредили свечан дочек и раскошан банкет. Исто, тај се обичај одржава и данас. Само каква разлика!

Данас банкети коштају хиљаде и хиљаде, а нарочито ако се плаћају из државне касе. Некада је било сасвим другојаче. Ево једног примера.

У старој француској вароши Харфлеру, у Нормандији приређен је сјајан банкет краљу Франсоа I. Рачун од тог банкета остао је у општинској архиви и из њега се види:

Појело се: 181 хлеб, 12 хлебова плаћено је два марјаша (10 сантима), два озна по 16 марјаша комад, шест торта по 3 марјаша комад, четири килограма свињетине по 2 марјаша килограм, већи број петлова, пловака, јаребица и друге пртаће живине за 15 франака итд. Наравно на банкету се доста и пило, а пића су била првокласна.

Главно је да се за тај краљевски банкет, на коме су били сем краља и његове свите, сви угледни људи из вароши и околине, платило се свега 34 франака и 80 сантима.

Какав би данас банкет изгледао у Београду за који би се платило око 200 динара према данашњем курсу!

Магнет као помоћно средство у очној хирургији.

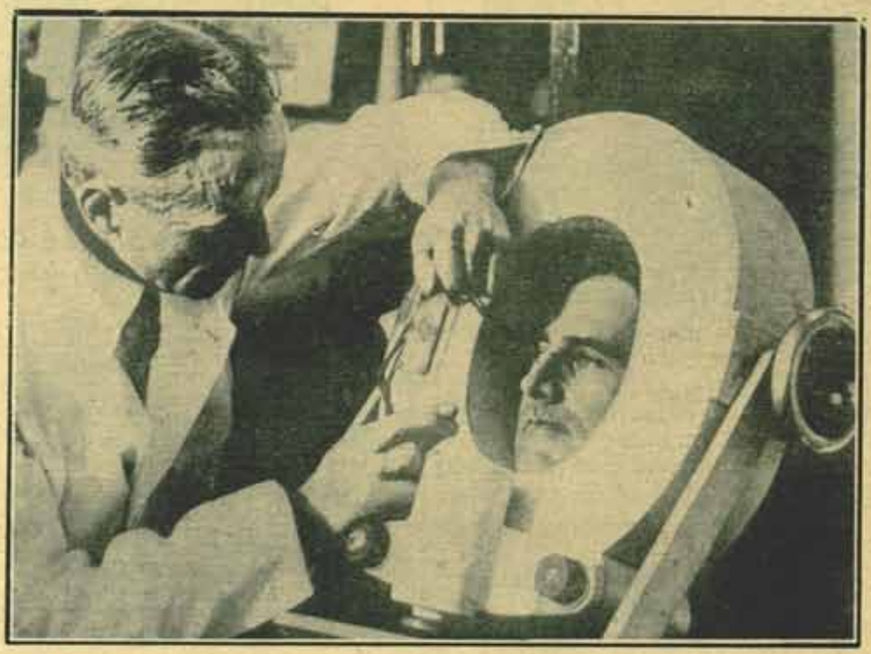

Сер Ричард Ерис, очни лекар енглеског Краља, приликом једне операције ока једном свом пацијенту, извадио је комадић гвожђа помоћу ове справе — магнета.

Сезона купања и деца.

Деца су оставила играчке јер сунце је припекло.

ЛАКОАТЛЕТИЧАР

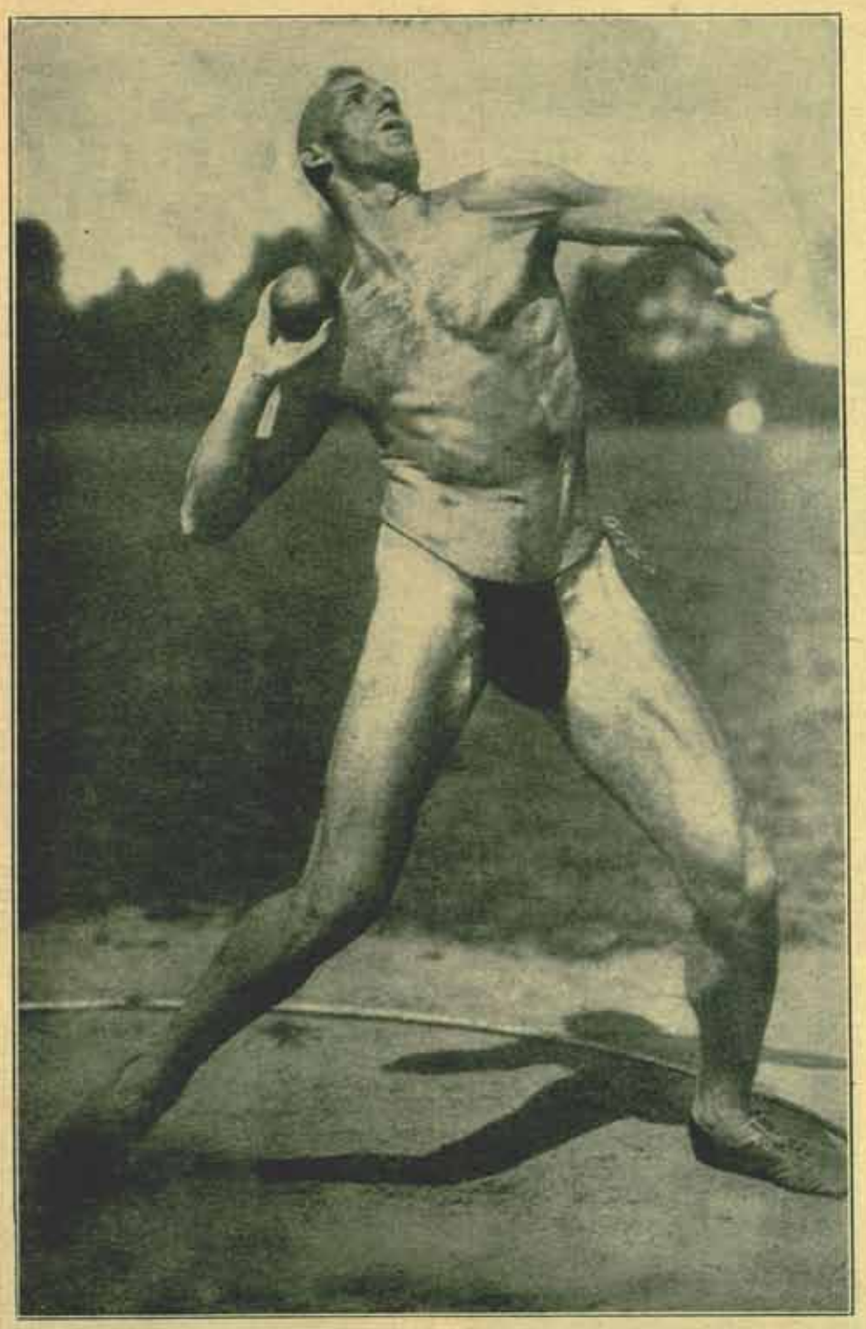

Ова изванредна слика није вајарско дело каквог уметника, већ жив човек, најизразитији представник перфектног атлетичара.

Борба против ледених санти.

Док путници мирно спавају.. — Патролирања бродова извидника.

Последњи број америчке ревије „Национал Географик Малазина" доноси занимљиву слику бојева против санта, које води нарочито одељење америчке морнарице у Северном Атланском Океану. Северни Атлански Океан је једно од најопаснијих места свих светских мора. Изложен је на милост и немилост оштрим бурама и необично густим маглама, које готово пола године покривају морску површину. Ово су најопасније места, па ипак једна он напосећенијих линија, које спајају западно-европску обалу с великим пристаништима Сев. Америке. Осим тога при америчком приморју лежи у овом делу Атланског Океана једно од најзнаменитијих ловишта морских риба. До скоро претила је лађама опасност не само од циклона и од магле, већ су се капетани бродова бојали огромних санта, које сваке године плове од гренданских обала у топле воде голфске струје, где су се топиле и понирале на морско дно. Тако је трагично пропао „Титаник" ноћу између 14 и 14 априла 1912 г. што је учинило, да су отпочела међународна преговарања, како би се сачували од ових брегова леда. Резултат бејаше тај, да су Сједињене Државе организовале нарочиту службу против санти које спречавају пут лађама, које врше саобраћај између Европе и Америке.

Данас врше ову службу три лађе „Талта", „Модок" и „Сенека", које неуморно крстаре у критичним месецима по местима, која су угрожена од леда и дају лађама извештаје о кретању, величини и количини санта, које долазе од Гренланда. Захваљујући увећаним мерама, пошло је за руком, да се до данас од пропасти „Титаника" ни једна лађа није потопила.

Хиљаде Американаца долазе сваког пролећа у Европу. Можда нико од њих не зна, када проводи удобно вечери у салонима било „Левитана", „Беренгарије" или ма ког другог транс-атлантика, да је радио-телеграфима пароброда у сталној вези са споменутим трима лађама, које дају извештаје о кретању санта и о густини магле на појединим местима њихова пута. Појма немају о извештајима, које њихова лађа шаље стражарним бродовима, од којих тражи вест, да ли је њихов пут сигуран од несреће било магле или санта. Тешко је разазнати у ноћи санте и често се дешава да се санте примете тек на неколико метара испред пароброда.

Ова служба не ограничава се само на проучавање пута појединих санта и давања вести о правцу санта. Последњих година отпочело се уништавањем санта помоћу експлозивних материја. Први покушаји показали су добар успех и оваквим начином моћи ће се борити против санта много радикалније него што је то до сада било могуће.

Модерне и трајне фотографије, репродукције и увеличане слике у свима величинама израђује
ФОТО-АТЕЉЕ
ВЛАДЕ БЕНЧИЋА
БЕОГРАД - ПОЕНКАРЕОВА УЛ. БР. 50—52
По поручбини врши се сликање и ван атеља. Аматерске плоче и филмове изазива, копира и увеличава брзо и добро.

СЕНЗАЦИОНЕ СЛИКЕ

Карл Фридрих Лесинг: Хус пред спаљиштем.

Јучерашња сензација, пише Паун Ландаи у Шарловом магацину, данас је досадна ствар. Многе уметничке слике које овде доносимо, кад би се данас појавиле биле би комичне. Наше доба доста је отупавило према

Хуберт Херкомер: Дама у белом (Мис Гранд)

уметности. Наши очеви и дедови, међутим, могли су проживети доба када су многа уметничка дела изазвала читаве сензације и када су се они одушевљавали њиховом садржином и тенденцијом. Праве буре јавног мишљења изазвале су каква уметничка дела, која су данас негде забачена. Такве сензације уметничких слика нарочито су се појављивале у средњем веку. Често су изазвале неку врсту револуције. Истина, тада су највећу улогу играла религиозна осећања, као обожавање Зевса Фидиског у Грчкој, или Мадоне у цркви Нове Свете Марије у Флоренцији. Велике сензације изазвале су религиозне фреске Михеланцела, слике Рембранта. Слике су тада рађене по поруџбини цркава, јавних места или палата и биле су израз свога доба. У 19. веку, на место мецена ступи шира публика, те су уметници морали да раде за укус и ефекат публике.

Натанел Сишел: просјакиња код моста Pont des Arts.

Њихова тема била је слична темама расправљаним у уводним чланцима новина, час политичког, час историског, или моментано сензационог карактера.

Антоан Вирц: Отмица жена.

Један такав уводни чланак била је и слика »Хус« пред спаљиштем од Лесинга, која се појави у четрдесетим годинама прошлог столећа и која је имала огроман успех. Прво је била продана у Америци, затим у Лондону и најзад је купи берлински музеј за онда огромну суму од 15000 талира. Вредност ове слике није се ценила по својој уметничкој вредности, већ по тенденцији. Она је била символ слободе и револуције, који су тада електрисали свет. Исто тако и друге слике тога доба имале су ус-

Емил Најде: Сити живота.

пеха ако су симболисале слободу, мир и демонстрирале против рата и силе. Тако се и руски сликар Верешчагин прославио више тим тенденцијама у својим сликама но самом уметношћу. Његова слика »На Шипки је мир«, на којој је представљен руски војник кога затрпава снег, јесте једна демонстрација против рата. Такве су слике и белгијанца Антоана Вирца (отмица жена). У њима је објављивао рат рату, насиљу.

Друге слике прошлог века имале су тенденцију поуке. Тако је била слика Густава Шпангенберга, »поход смрти«, поука своје врсте о про-

Хермион фон Пројшен:
Mors Imperator.

лазности живота и немилосрдности смрти, као и слика Хеневерга »лов за срећом«, која приказује смрт којој неће избећи коњаник, који заслепљен сјајем славе, своју драгану разноси на копитама свога коња. Емил Најде, у својој слици »сити живота«, оптао је доба кризе у Немачкој у своје време, када је маса света вршила самоубиства, махом ради тога што је јурила за новим богатством, па је, том приликом, изгубила и оно што је имала.

У то доба сањарило се о мрачној, демонској и сентименталној лепоти. По томе укусу дошла је и слика Енглези Херкомера: »дама у белом«, која је постала врло омиљена и сензациона. Ова дама била је једна обична добра грађанка Мис Гранд. Причало се о романтичким авантурама њеног живота, и она генерација нашла је у њој идеал лепоте. Овом шињег сликара Сишела »просјакиња идеалу одговарала је и слика онда-

Рудолф Хеневерг: Лов за срећом.

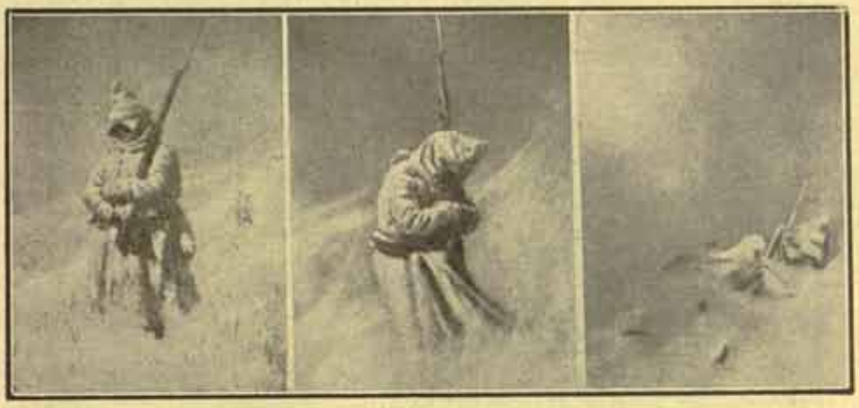

Василь Верешчагин: На Шипки је мир!

Густав Шпангенберг: Поход смрти.

»Pont des Arts«. Ова је слика доживела многобројне репродукције и потицала је из сижеа новеле Хофа, по којој је једна сирота девојка, просила код чувеног париског моста да би својој мајци помогла у болести.

Поред ових, појављују су и читаве групе других уметника, чије слике изазивају сензацију. Једна је и слика Пројшена Морс Император«, на којој се император смрти био приказао у царском орнату. Ову слику није хтела да прими изложбена комисија у Берлину, јер није хтела седом и близу смрти цару Вилхелму првом да приказује слику која представља смрт. За то је дознао и сам цар и дао је мишљење да се слика изложи, али опет у комисији нису били сви сложни. Али сликар не буде луд. Он сам приреди изложбу, која би већа сензација но цела званична изложба и од улазница доби огроман новац.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 8. ЈЕЛЕНА АЛЕКСИЈЕВНА ДРАГЊЕВИЋ БЕОГРАД

Тајна среће.

од **Ани Виванти**

Мрзовољко

Која жена не обожава мрзовољног мужа? Он шири око себе осећање умирења, доброг стања — управо тако као што се поред једног жуборећег потока у планини спава.

Са мрзовољком може се чинити шта се хоће. Јер он гуњда у свима приликама. Постепено навикне се да му се учини каква жртва или да се с чим задовољи и уживa несметано у његова задовољства и људи.

Мрзовољко не вара своју жену. Кад је чује да иде у куjну то се не дешава да он куварици чини какве комплименте, или собарици стеже у руке једну банкноту, која њој не припада. Не, он продужава да гуњда. И то је осећај умирења за сваку жену.

Жена која није никад задовољна можда ће рећи: »Живот са таквим човеком је неподношљив...« Кад би само једном престао са гуњдањем.... па ма и пола дана...« дало би се предносити....« Али паметна жена зна нешто боље: Докле год он гуњда дотле јој иде све добро.

Јер ако би он једног дана престао са гуњдањем, то се треба са узнемирењем упитати: шта то значи. Ако он одлази без његових уобичајених примедаба, то треба жена да одмах испита своју савест, сваку најмању своју ствар, најмању лаж... И тада да цео дан, док је њен муж одсутан, да на то заборави.

Увече се он враћа. Улази не гуњдајући — и она се чуди. Седа за сто и не чини никакве примедбе — она почиње да размишља. Он говори равнодушно, мирно о безначајним стварима — она осећа да јој се крв леди у венама.

Шта му је? На шта мисли? Шта смера?

Вечера се завршава и она му сипа кафу рукама које дрхте. Он меша кафу кашиком, али изненада баца је: »До ђавола са овом вечито крупном кафом! Изгледа да си ти...«

Тада се подиже жена са уздахом олакшања, прилази му и милује га по коси (ако је у опште има: обично су мрзовољци глазирани) и смешећи се вели му: »Ти вечити међу што гуњдаш!« (Али потајно благодари она Богу што је опет почео да гуњда).

Муж уметничког позива

Трипут нека је блажена жена којој је у део пало да постане жена једног уметника!

Скромно и поносно живи она у сенци светлости која се шири од његове славе. Само она сме у његовим очима приметити жарко буђење једне нове идеје; она има свету дужност да га обасипа хвалама, кураже и пружи му мастионицу. Она му чува кичице и палете; она му крчи пут слави, она га негује кад он назебе; она му крије све неповољне критике; она му представља његове колеге, као рђаве људе. Она му је сестра, саветница, утешитељка, све уједно.

И ипак ће једна неразумна жена, која је недостојна толиких радости, рећи: »Никад не би једног уметника узела. Он припада целом свету, само жени не. Кућа је пуна песника, музиканата, журналиста и младих девојака, које скидају ципеле и чарапе да би показале неку нову игру... Ако га пустим да сам иде, он губи свој новчаник или заборавља да једе. Ако идем с њим, то ме фотографирају када то најмање очекујем. Онда излазим у илустрованим листовима са кривим шеширом на глави или са једном ногом у ваздуху....«

Сасвим обичне тужбе! У својој унутрашњости свака је жена срећна, која се удала за уметника.

Обичан муж

Идеал је над идеалима обичан муж. Он, кога сви имамо.

Када се пријатељице, после дуго година поново сретну, и једна упита: »Ти си се дакле удала? Какав ти је муж?«

»Боже мој«, одговара друга, пола уздишући, пола смешећи се: »обичан муж«. У тим речима она изражава бескрајно задовољство.

Обичан муж! Какав мир, задовољство значи она реч!

Замислити треба да се добије **не** обичан муж! Један уметник, на пример, који свима припада, само теби не, или један мрзовољко, који само гуњи, или весељак, који нема срца. Или један ћутљивко, коме нико не зна шта мисли, или један претенциозни муж који те зацупита.....«

Не, не! Муж кога ми сви имамо то је и остаје идеални друг у животу!...

*

Да, али зар не значи да је сваки муж идеални супруг? Свакако, то се показало потпуно из нашег испитивања. (Свршетак)

Цена-бег албански посланик у Београду.

Брзина првих парних лађа

Интересантно ја упоредити брзине првих парних лађа, са брзином данашњих пароброда. 1798 инжињер Лиаингстон из Њу-Јорка објавио је једнога дана да ће се 27 марта 1799 приказати свој патент: лађу која може по 4 километара на сат ићи. Лађа је заиста тога дана приказана, али није могла ићи пуних четири километара на сат.

Тек у августу месецу 1807 Фумпонова лађа »Клермон«, која је вршила редовну службу између Албанија и Њу-Јорка, достигла је брзину од седам километара и пет стотина метара на сат.

»Сриус« и »Грит Вестерн«, пароброди компаније Грит Вестерн, прелазили су 1838 растојање између Енглеске и Америке за 15 до 18 дана. Колика је то брзина може се видет и по томе, што данас боље лађе исто одстојање пређу за 3—4 дана.

1859, »Њу-Уорлд«, који је пловио на реци Худзону у Америци, ишао је 36 километара на час, а »Персиа« највећа лађа тога времена са покретном снагом од 1.200 коња, са бочним точковима пречника 12 метара, ишла је тек 30 километара на сат.

Као што се види напредан је врло велики, али изгледа да толики напредак као да не важи за нас и наше речно бродарство, јер наше лађе још прелазе размак до Београда до Забрежја за 3 сата.

Сењорита Херандец најлепша жена Шпаније

У Мадриду је одржан конкурс за најлепшу жену Шпаније. Прву награду је добила потпуно заслужено позната играчица сењорина Херандец.

„Лига за сузбијање пољубаца"

У Паризу је недавно основана »ЛИГА ЗА СУЗБИЈАЊЕ ПОЉУБАЦА«. Многобројни лекари, који су чланови те Лиге, утврдили су, како они кажу, да се једним једним пољупцем пренесе ни мање ни више него само 40.000 заразних бакцила.

Међутим, овај број учинио се и сувише превелики и самим Американцима, премда су бар они научили на свакојаке немогућности, те су, у једном од последњих бројева свога друштвеног листа побили тврђење париских лекара, и изнели чињеницу, да се помоћу једног једног пољупца пренесе само око 500 бакцила, и то у крајњем случају.

Сви лекари, чланови »Удружења Америчких лекара« потписали су ово тврђење, за које кажу да су дошли помоћу микроскопа и дугогодишњег, марљивог и напорног испитивања преноса бакцила.

Чемберлен са својом госпођом пре поласка на пут преко Океана.

Највећи водовод на свету

И ако Аустралија, као што је позната има најмање воде, ипак на њеном се континенту налази највећи водовод на свету.

Наиме, у једној пустињи, која је од морске обале удаљена читавих 520 километара, постоје два града, чији се становници баве ископавањем злата; али како у пустињи нема воде, и ако им је она, природно, неопходно потребна, то су се они једнога дана нашли пред дилемом: или помрети без воде или — потражити начин да се вода доведе у довољној количини ма са које стране. Планине, на којима се вода задржава, налазе се уз саму морску обалу, и стога су становници ове пустиње били приморани да гвозденим цевима спроведу воду чак одатле, према чему излази, да је тај њихов водовод дугачак равно 520 километара, и који важи као један од најдужих водовода на целом свету.

ЗА САЛОНЕ, КАНЦЕЛАРИЈЕ, НАДЛЕШТВА СТОЈЕЋИХ И ЗИДНИХ САТОВА НАЈБОЉИХ И НАЈТАЧНИЈИХ ИМА ПРИЗНАТА ЈУВЕЛИРСКА РАДЊА

Милан Т. Стефановић

ЈЕДНА КОШУЉА И ПАР ЦИПЕЛА

Ове данашње кратке сукње и деколтеа ситница су према ономе што је било пре равно једног века, а да не идемо у ранија времена.

Као и ова данашња слобода жене да се одева по својој вољи или како кажемо: век жене — тако је и раније увек долазила после каквог великог рата или револуције. Највиши је она степен дотерала после француске револуције. То је доба т. зв. моде директоара. У ово време жена је схватила слободу као нешто што треба да јој омогући слободу уживања свих врста. Почело се »уживати« у свима врстама задовољства. У самом Паризу није било довољно сала за играње, већ су и празне цркве и манастири претворени у забавне локале. У одевању одбачено је све оно што је правило жену »порцуланском лутком (мидер, перика, високе ципеле). За пример одевања жене узети су се модели старе грчке ношње, грчких статуа са прозрачним огртачима. Слобода се схватила као приближавање природи, а природа је гола. Треба истаћи голе груди, ноге, вћи у сандалама, кроз које се виде прсти окићени, како би привукле поглед на ноге. Уведен је дугачак шлеп, али само зато да би се он могао подићи и носити на руци и тако показале драже голих ногу. Перика се одбацила да би се у косу могло задећи украсно перо, или натаћи велики шешири. Принцип је, у главном, био што више се приближавати природи. Минимум је ипак био — у једној лакој, танкој и прозрачној кошуљи од муселина. И једног дана био је »бон тон« прошетати се у врту **Palais Royala** у Евином костиму. Рекорд је у то доба носила госпођа Талјен, жена једног племића, која је имала шесторо деце, али свако од другог оца. Она се појавила на једном званичном балу у тоалети од прозрачне танке драперије, која је укупно била тешка 150 грама.

Разуме се, ова се зараза ширила и изван граница Француске, као што је и данас случај. У Енглеској је Леди Хамилтон отишла тако далеко да је чак претерала госпођу Талијен. Она се једном појави потпуно гола у »храму здравља«, као богиња Хигија. И у Немачкој ти су појединачни случајеви продирали, што се из забележака тадашњих хроничара види. Принцеза Катарина Багратин називана је »лепи голи анђео«, а у Хановеру једна се дама кладила да ће се прошетати само у кошуљи и марами око врата, а да се то не примети.

Карикатура смелости моде директоара.

Г-ђа Талјан.

Повод за пикантно откриће: Злобни ексер у колима. Карикатура моде онога доба.

Час играња.

Модерна мати онога доба.

Прелаз из моде директоара био је мода шалова.

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем бр. 7.

ХОРИЗОНТАЛНО:
1. Супротно одимам
5. Неколико општина
9. Тежак метал (множина)
10. Намештај
12. Варош у Далмацији
14. Свеза
15. Домаћа животиња
16. Нота у музици
17. Птица
19. Уговор
21. Црногорска титула
23. Заменица
24. Бити (сад. време)
25. Предлог
26. Жеља за јелом
28. Ларма
30. Узвик
31. Нота у музици
33. Непокретно добро
34. Душевни мир
37. Ужичани
39. Прибор за рад
41. Планина у Србији
44. Јеврејско име
47. Кућа
48. Заменица
49. Предлог
50. Бивши Вилемов дворац на Крфу.

ВЕРТИКАЛНО:
1. Део лица
2. Фарбар
3. Свеза
4. Батина
5. Игра карата
6. Слово (латиница)
7. Дрво
8. Предлог
11. Модерна игра
13. Долази после имена
18. Плод
19. Ноћни стражари
20. Заменица
21. Боја
22. Викање
23. Заменица
27. Вера животиња
29. Мапа
32. Узвик
35. Тропско дрвеће
36. Преносилац душа
38. Предлог
40. Животиња
42. Патња
43. Риба
45. Предлог
46. Предлог

КУПОН Бр. 7

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

У прилогу (упутницом) шаљем _____ дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустрације« Скопљанска ул. 18 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исечком формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 10 јула о. г.

4. Решење овог проблема изаћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 17. јула о. г. Прву награду од 1000 дин. добија онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добија решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

У случају да више њих реше правилно, односно са истим бројем грешака, награде ће бити подељене. Ако пак више од пет решења имају да деле једну награду, онда ће се коцком одлучити коме ће иста припасти.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и против ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду попуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Решење проблема бр. 6.

А	Д	А	М	■	Н	И	А	Г	А	Р	А
М	У	■	■	Н	А	Ш	■	А	М	А	М
■	М	А	С	Н	О	■	Е	Р	О	С	■
К	А	■	В	■	К	У	С	■	Р	У	С
А	■	М	И	■	О	С	А	М	■	Т	О
Д	В	Е	■	■	Л	Е	Д	Е	Н	И	■
А	■	Л	О	П	О	В	■	Т	И	■	Д
■	Л	Е	В	О	■	И	С	А	■	Д	О
В	■	М	А	Р	С	■	И	К	С	■	П
И	З	■	С	А	Л	О	Н	■	О	Н	У
К	О	Д	■	Д	О	Н	■	О	В	А	Н
А	Б	А	Ц	И	Ј	А	■	Д	А	Р	А

Решили су правилно и деле прву награду од 1000 дин.:

г. Владислав Васић, Битољ, г. Тодор Нојновић, Нови Сад, г-ца Зорица Поповић, Црепаје.

Решили са једном грешком и деле другу награду од 600 дин.:

Г-ђа Маргарита Васић, Битољ, г. Војислав Д. Нешковић, Врање, г. Милан Б. Поповић, Ниш, г. Радивој Гајић, Аранђеловац и г-ца Даринка Михајловић, Београд.

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација" у Шапцу?

Овај број носи награду за Велику Кикинду

Идући број носиће награду за Пирот

Све награде поклања београдска ювелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација" носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Шабац. Наградни број за Шабац разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника: Ђорђевић.

—

Идући број носиће награду за Пирот.

Пар од — три чарапе?!

Као што је познато, под појмом *„пар"*, ми подразумевамо *два комада* односно код људи *двоје*. Међутим, Америка, која од увек, па и сада, воли новине, нешто нарочито, ових дана доказала нам је да може бити пар и од — *троје?!*. Овај најновији проналазак Американца важи само за — чарапе, али који се, по потреби и стицајем околности може приметити и на све остало, које спада у делокруг *„парова"*.

У Њујорку, у последње време, отпочела је врло честа продаја чарапа у *„паровима" од три комада*, — то јест, са по једним резервним комадом, који дама увек може носити у ручној торбици — ташни, и њоме се послужити за случај, да где у посети или иначе опази да јој се чарапа распарала, што је код свилених чарапа врло чест случај, којима трговци чарапа веома много захваљују, јер тако продају много више чарапа, него кад оне не би „пуштале машне".

НАША ТРЕЋА АНКЕТА.

Шта би волели да будете и зашто?

Одговоре што краће слати на уредништво »Недељних Илустрација«, Скопљанска ул. бр. 18, II спрат, Београд — до 1. јула 1927. године. За најбољи одговор две награде: за даму једна скупоцена и елегантна сребрна ташна; за господина један врло елегантан штап са сребрном дршком.

Обе ове награде поклања призната и најсолиднија јувелирска радња

Милан Т. Стефановић,

Краљ Михајлова улица бр. 10.

Нашим читаоцима

На нашу прећу анкету, »Шта би волели да будете и зашто?« — добили смо масу одговора, али, на жалост, већина тих одговора не могу се штампати зато што и нису одговори на постављено питање анкете. Многи, истина, одговарају шта би волели да буду, али не одговарају на друго питање: **Зашто?** јер прво питање анкете тражи своје образложење. Исто тако налази се маса сличних одговора — оних који су већ штампани у листу, те њихово понављање нема оправдања. И, најзад, има их који су дугачки. Према томе, све такве одговоре, из горњих разлога, не можемо узимати у обзир.

Доносећи на овом месту имена оних чије одговоре из горе наведених разлога не можемо упутити, молимо их да се потруде с наступним одговорима узимајући у обзир наша образложења:

Р. М. Пирот; Дамоски, Осијек Осијек; Д. М., Г., и Ж. М. Београд; Гиљанац, Врање; Антоја Премеру, Сарајево; Смеђа Јагодина; Петронијe М. К., Сарајево; Софија Говорчин, Земун; Панче, Скопље; Драги, Београд; Ђорђе Рикс, Битољ; Куку Панчево; Бела В. Кикинда; П. А., Виолета Кукучин-Рудолф Битољ; Јоца Дубровник; Г. Н., Куманово; Бело Луче Глајхенберг; М. Пантић Београд; Фрегулче Вел. Бечкерек; Гаравуша, В. Регани Осијек; Зар не, један Каменица; Вида Влах. Брод; Мало шашаво, Херкул Лесковац; Б. Станковић Оточац; Бр. 83.007 и Бр. 42.388 Врање; Камберовић Штип; И. К. Сомбор; Црнац Гњилане; А. Н. Вршац; Крушислав Бока Которска; Идеална; Кет Сомбор; Н. А. Г. Осијек; Први Орешан Рус; Учитељица Аранђеловац; Кеша Краљево; Црна Београд; Ливиа Панчево; Млада; Р. Д. Приједор; Тина Селица Пожаревац; Маријина Земун; Дор. Б. В. Бечкерек; В. П. Београд; Јуриста Брод; Ст. филозофије Београд; Бат Шабац; Ви Бенра; П. К. Тр. 31., Д. Јагодина; Ч. Рича Крагујевац; Марија са београдског кораоа; Леп дечко; Станочка Митровица; Н. С. Милићевић; Бока Пик Врање; С. М. Прилеп; И. Б. Крагујевац; Бористав Зафировић Кочане; Цуна Алиша Вршац; В. Ј. Ђукарица; Весели Бела Црква.

Одговор бр. 81.

Волела бих бити увек здрава, јер здравље је највеће богатство.

Београд. **Маша М. Д.**

Одговор бр. 82.

Волела бих да се уопште у битности овој и не мењам, већ одо што ми је самом природом - животом дато, зато, што је свака жеља и могућа промена људског бића илузија и чудно.

Скопље. **Заза.**

Одговор бр. 83.

Волео бих да будем Наполеон данашњег времена, како бих као он некада задивио свет својим успесима.

Скопље. **Подгорички.**

Одговор бр. 84.

Волела бих да будем наследница скупоцене сребрне ташне коју поклања јувелирска радња Милана Т. Стефановића — јер поред осталог била би за толико скупоцења — елегантнија.

Краљево. **Киса.**

Одговор бр. 85.

Ја мислим да се човек доста често мења — с погледом на то — што би најрађе волео бити. — Ја бих моментално најрађе била Црнац и да целом забављам цео Холивуд, јер то би ми чинило задовољство.

Леди Џеферсон.

Одговор бр. 86.

Волео бих бити партнер Ане Павлове на уметничком пољу. Зато што верујем да бих својом вољом и њеном школом до тога и дошао. — У машти сам увек код ње а у ствари се, можда, нећемо никада ни видети, али ћу се ипак помирити са судбином ако поштено прежимам са »прошлом игала«.

Подгорица. **Ј. Поповић.**

Одговор бр. 87.

Волела бих бити филмска звезда па да правим све могуће лудорије и да ми се не замера као што се и филмским звездама не замера.

Ниш. **Лили.**

Одговор бр. 88.

Волео бих да будем проналазач лека против туберкулозе и рака. Зато што бих тиме највише човечанство задужио.

Београд. **Р. М. М.**

Одговор бр. 89.

Волео бих да будем нека власт па да све беспослене раднике упослим, јер би било мање крађа, свађе и препирке међу људима.

Београд. **Сава Др. трг.**

Одговор бр. 90.

Волео бих да сам наследник пок. Рудолфа Валентина, без обзира на славу, само зато да би довршио славна дела обожаваног Рудна.

Параћин. **Веса.**

Одговор бр. 91.

Волео бих бити најсрећнији и најбогатији човек на свету како бих могао обезбедити нашим ратним инвалидима животни опстанак, јер су они то потпуно заслужили.

Београд. **Милан Тодоровић.**

Одговор бр. 92.

Волела бих бити супруга човека кога волим и од кога бих била вољена, јер замишљам да само у срећном браку има живот смисла. Девојачки живот, па још без љубави, живот је без смисла — без циља.

Пожаревац. **Амалија.**

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Биране се три најлепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкуренткиње — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Налепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

МОДНИ САЛОН Г-ђе ЉУБИЦЕ ПОПАДИЋ,

Коларчева ул. бр. 7. Палата Заложне Банке.

СВАШТА ПО СВЕТУ

Гардероба руске царске породице

Гардероба руске царске породице изложена је сада у Александерској Палати у Љењинграду, — која је недавно претворена у музеј.

У Музеју се могу видети униформе разних пукова Цара Николе II и Престолонаследника Алексеја, свечана одела — халјине последње руске царице и њених кћери и т. д.

Још један „Наполеонов шешир продат за 50.000 фран. франака

Као што је познато, тиловином прошле године, продат је у Паризу један Наполеонов шешир за суму од само 43.000 фран. ф. Почетна цена овог шешира била је 8.000 фран. ф., и после једног живог лицитирања достигла је суму од 43.000.— франака, по којој је цени шешир и продат.

Тај Наполеонов шешир купио је познати париски антиквар Жирар а купио га је само ради тога, да би исти остао у Француској, пошто — како је сам рекао — не може дозволити да једна француска историјска реликвија буде изнесена из Француске.

Јест, онда је био Жирар који је купио Наполеонов шешир да би га задржао у Француској, али је пре неколико дана, у хотелу „Друе" продат је још један *Наполеонов шешир*, и то за суму од 50.000.— француских франака, а купио га је један Американац, који га је брижљиво спаковао у своју ручну торбу, осигурао на 100.000 франака и однео у Њујорк.

Бубикопф — избори

Енглески дневни лист »Дејли Мел« већ дуже времена води жестоку кампању против давања права гласа одвећ младим женама, и девојкама и тражи за жене знатно већу границу у погледу године старости за стицање бирачког права. На по се води борбу против давања права гласа девојнама одмах по навршеној 21. години. Тврди, да се тиме у гласачко тело уводи један елеменат, који апсолутно још није кадар за самостално расуђивање и који се у свему поводи за чисто личним утицајима или безначајним спољашностима. Са тог гледишта лист сматра давање права гласа одвећ младим женама и девојкама директном опасношћу за државу и континуитет њеног развитка.

У току те кампање, »Дејли Мел« наводи као експлатантан пример за своје тврђење изборе у Аустрији. Вели да је на тим изборима млађи женски елеменат играо одлучујућу улогу при задобијању релативне победе, којом се могу похвалити социјалисти. Док су жене и девојке социјалисте агитовале пуном паром за своју странку, многе младе жене и девојке из чисто грађанских кругова, које нису имале ничег заједничког са социјалистима, гласале су за њих, а само зато, јер су мислиле, да ће хришћански социјалисти, у случају да добију апсолутну већину у скупштини — забранити путем закона ношење »бубикопфа«!

Ови »бубикопф избори« у Аустрији, вели »Дејли Мел« требали би бити добра поука нашој конзервативној странци и у опште мисленим политичарима у Великој Британији.

Конзерва меса стара 82 године

Недавно је на једном профијантском магеру, у Енглеској, — пронађена једна кутија конзервираног меса, која датира још из доба француске поларне експедиције од 1845. године, према чему је стара равно 82 године.

Кутија са конзервираним месом испитана је у Бактеоролошком Институту у Ливерпулу. Професори — испитивачи — дали су пацовима да једу месо из те конзерве и констатовали су да животињама апсолутно ништа није шкодило осамдесет двогодишње месо, које су они у сласт појели, док су други део задржали за даље испитивање.

Кинеска учтивост

Главни уредник највећег кинеског листа »Цен Пао« одбио је један рукопис са овакви извињењем:

»Преплштовани брате сунца и месеца, сине неба!

Твој роб пада у прах пред тобом! Љубим земљу пред тобом и преклињем те за допуштење да говорим и живим. Твој преузвишени рукопис прошао је цео испред мојих очију и ми смо га са очараношћу прочитали. Са страхом и дрхтањем ти га враћам. Кад бих се усудио да га објавим, председник републике би ми одмах заповедио да га узмем за образац, да се никад не удаљим од њега и да никад више не смем објавити ништа што би имало мању вредност. Дакле, знајући из мог дугог искуства да такав бисер може бити створен само један пут у десет хиљада година, ја вам га враћам.

Преклињем вас, опростите ми. Следим ваше стопе, роб ваших робова«.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

ТЕША БОГОСАВЉЕВИЋ
зубни хирург
излечиће вам
све бољке у устима и зубима
за мале паре,
а на ваше
велико
задовољство.
Обратити се на
Тел. 39-46

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, даваће и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога*, Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

Одговори нашег графолога.

Љиљана: Чежња, носталгија. Живи у делокругу својих снова. Вредна, побожна. — Одговор: 1. Боља; 2. Брак неће бити из љубави — ако буде.

Београђанка Дара: Сентиментална, лако се узбуђује, песимистички расположена, али не губи наду на боље дане и верује у остварење својих снова.

Карамазов: Одлучан, стрпљив, добар, интелигентан. Поуздан у себе.

Врло незнатна: Добра, која не прецењује себе, али о себи води рачуна Воли своје, племенито срце. Каткад замишљена и равнодушна, каткад сентиментална.

Александар Ч.: Воли себе. Он почиње све од себе. У пословима чист и исправан, карактеран: одржала реч, заљубљиве природе, физички крепан.

Св. Ив-ћ: Педантан, наклоњен лепој спољашности, амбициозан, пази на поступке, опрезан, интелигентан.

Мери К.: Интелигентна. Праступачна. Искрена. Не стиди се да изрази што мисли. Достојанствена. — Одговор: Назире се, али ако не буде пажан биће пријатан.

Леди, Крагујевац: Непоуздана, ситничар; радознала, полаже на себе и на своју околину, каткад безразложно горда. Пријатне спољашности. Јако заљубљиве природе.

Дом Бугарски (Осијек): Бра: отворен, воли да дискутује, обдарен пером; боемски расположен, заљубљиве природе, идеалиста; често је расположен и занимљив.

Лаф, Чајнич: Изразите спољашности, мелосрдан, несебичан, воли и да ласка, друштво му увек годи, не полаже много на формалности.

Штркаљ, Шибеник: Добричина, скоро животне неподобности са стрпљењем. Лаке руке — кад има не чува. Физички се осећа преморен, будућност се осмехује. Нада га одржава.

Безсрећник: Поштен храбар, добар; врло добра срца, дарежљив; добар радник; наклоњен породици и пожртвован. — Одговор: Случај, као што се све дешава случајно. Људи се често случајем обогате и обратно. Не ваља напуштати наду.

Мима, Београд: Срећна у главном. Ипак незадовољна. Охлађена, интелигентна, себична.

А. С. Београд: Неодређен у појмовима. Несталожен, лута, хтео би нешто што би га уздигло из обичног живота. Наклоњен забавама, мало себичан. — Одговор: ако буде посвећено пажњу на школу и рад постићи ће циљ.

В. Н. Београд: Интересантан, неразумљив у прохтевима, доста несрећен. Све у животу поставља на идеалној основи. Добар, дружељубив, нежан. Често замишљен и озбиљан.

Грос, Београд: Несталан, штедљив, брз у сваком последу.

Лукс, Београд: Наивљив, сраменљив, поучен. Волео би да буде другачији, али му то не допушта његова природа. Сентименталан и загонетан. У одлучним случајевима уме да буде храбар — паметан.

Роздјанко, Мостар: Немирна дух, уображен, себичан и неодлучан. Налази се у добу прелаза кад у њему још није сасвео појам о животу и стварности. — Одговор: Боље раније но сте је већ нашли. Бићете мирни и живот ће вам изгледати примамљивији и спокојнији.

Реми, Београд: Интелигентан, радознао, логичан. Полаже на спољашност, воли да размишља, заљубљиве природе, склон авантурама. Лаковеран у женском друштву, омиљен међу друговима. — Одговор: 1. Ако у свему будете опрезни има изгледа на срећан живот; 2. Адвокат.

Лоту Бургер: Оригинална, пријатне спољашности, склона узвишењима, читању, авантурама. Воли спорт. Сапремена.

Мигс: Уображен, цваник, лажно храбар, наклоњен оригиналношћу али није оригиналан. Амбициозан. Био би симпатичан да не пошра.

Правник: Буна машта. Промењиво расположена. Наклоњена ситним стварима. Воли да расправља. Себична и непраступачна. — Одговор: Удајте се.

Мирослав, Сарајево: Наклоњен стварима које већина људи презире. Појмови побркани, шестрални, женске особине. — Одговор: Преломљености, физички обдарени.

Виолета, Кукујевци: Препродена али не рђава. Пријатне спољашности, друштвена. Необичноволи удварање мушкараца. Има једну сентименталну црту у души јер каткад у самоћи тугује.

Зигфрид: Интелигентан, миран, занесењак. Воли рад. Амбициозан и по мало закомплексиран. — Одговор: Имате и за једно и и за друго.

»З.«: За њу је још живот као сан. Наклоњена јако испитивању стварности — али је шиије довољно одлучна. Страхује и обожава. Симпатична и искрена. — Одговор: 1. Промењиве, али биће боље; 2. Треба, јер ако је то код њега постојано, срећа је врло блиска.

»Жак«, Н. Сад: Оптиран, недовољно расуђује, добар. Врло карактеран. Воли музику и литературу; наклоњен женама и вину.

М. В. К. Несталан, превртљив, речит, смео и несентименталан. — Препоручујем: адвокат.

Н. П: Строг, педантан, има добру душу. Воли велике формалности. Није љубитељ уметности. Особењак.

Гордана, Рума: Нежна, сентиментална. Осећа велику родитељску љубав. Жуди да се уда. Замишља живот цветном алејом, па ипак каткад задрхти. Неискусна. — Одговор: све ће бити по вашој жељи а поред тога и једно неочекивано задовољство.

НОВА ШОФЕРСКА ШКОЛА У БЕОГРАДУ

Пре два месеца основана јеу Београду, а по одобрењу Министарства Трговине и Индустрије, шоферска школа под управом Милана Попадића, капетана I. класе у пензији. Како је саобраћај у Београду, нарочито аутомобилски, постао врло развијен у последње време, и како се због тога осећа потреба за стручним испитаним и сигурним шоферима, ми ћемо на овом месту проговорити неколико речи о школи г. Милана Попадића која заслужује нарочиту пажњу с обзиром на њен метод рада и стручност у опште.

Г. Милан Попадић, сопственик и управник ове школе располаже стручном спремом коју је стекао свршивши шесторазредну Војну Занатску Школу и радећи дуже време на машинским пословима. Поред тога као стручан официр радио је 8 година у Главној Ауто Команди. Његова школа данас располаже солидно уређеном учионицом, радионицом, гаражама, аутомобилима за вожњу и т. д. што све улива поверење да ову школу посећује и већи број интелигенције и ако у Београду постоје сличне школе које су још много раније свој рад отпочеле.

У школи, у посебним групама врши се спремање: 1. кандидата за аматере — спортисте; 2. даме за аматере — спортисте; 3. незанатлија за професионалне шофере; 4. занатлија за професионалне шофере. Поред тога врши се обука појединаца и пријатељских група по споразуму.

Школа ради с успехом већ два месеца. Први слушаоци пријављени за испит сви су положили. Сада је отпочео нов течај и упис се врши сваког дана у самој школи која се налази у улици Краља Александра број 11—13 (Ауто-Омниа), где се и сва обавештења могу добити (од 8—10 и од од 15—18 часова).

Недељне Илустрације

ПРИНЦЕЗА ШИМАЈ

— Циганинова Драгана —

РОМАН ОД АРТУРА ШЕНЕБЕРГА

2

IV. ДЕО

Већ годину дана беше Клара Вард принцеза Шимај.

Све оно што се догодило, од како је Риго-а циганина, први пут видела, и идућег се јутра другоме обећала, изгледаше јој као сан.

Сада је седећи у прекрасној палати кнеза Шимај, њеногa мужа, у Паризу, сањаше.

Пре свега, у сну, излазиле су јој пред очи слике њене свадбе. Она поново преживљаваше у мислима све припреме њене свадбе, која је била од најсјајнијих коју је Њујорк видео.

Њен отац, Мр. Аилбурн Вард, није штедео ковач, хотећи да удаја његове једине кћери ни изостане ни за којом сличном светковином.

Она сама не знађаше ни где јој је глава, спремајући опрему када јој је отац био шиљао разне кројачице и модискиње па и чувене златаре.

Тада се опоминьаше њене прекрасне опреме, тоалете, накита која је половину Њујорка домамила у палату Аилбурн Вард.

Па онда се опоминьаше и саме свадбе. Како је брзо прошла цела церемонија, како је лако дала свештенику пристанак, као да у томе нема ничега значајног, као да је то сасвим појмљиво да је тако морало бити и да се невеста у последњем тренутку није могла предомислити.

Она виђаше у сну прекрасну свадбену софу, у палати свога оца, која је била у облику коњске копите.

Затим је видела огромну салу која је при крају била искићена дивним палмама.

Ове палме покриваху једно удубљење, које је нешто прикривало, а за које је Клара тек доцније сазнала, када се, у моменту када су зрдавице биле завршене, из истог удубљења разлеже прекрасна музика.

Чувши ту музику, Клара се трже, јер она ни једног тренутка не сумњаше да се овде ради о циганској музици.

„Но, шта кажеш ти на ово изненађење кћери?" рећи ће Мр. Аилбурн Вард сав усхићен. „Није ми ова музика божанственија од свих осталих које се у Њујорку могу чути?

А ипак су то само прости цигани, чија ми се музика тако допада, да сам се одмах решио ангажовати је за свадбу. Али сада пак требало би још само да видите те мрке прилике, те праве синове пустиње."

На један знак старога американца дотрчаше слуге и помакоше палме у страну. Удубљење, на коме је уметнички молерај представљао једну мађарску сцену, би откривено.

У позадини се виђаше једна „Ецарда" пред чијим вратима седећи цигани свираху. Они су били обучени у њихове складне униформе, а баш на једном подијуму стајаше Риго примаш.

И он свираше и свираше страсног погледа управљеног у невесту.

О какав је гнев одјекивао са његове виолине, каква псовка и тужба, али онда се намах преламаху тонови у мекоту. Декрешчендо тутињаше на струнама да би се најзад претопио у магљив пиано.

И тада цигашин примаш сиђе са подиума, ступи у салу и задржа се пред невестом те јој одсвира једну песму, коју је полако пратио једним врло пријатним гласом:

Кроз пустињу иде поворка цигана,
А међу њима један заљубљен пар,
Црнооки дечко узабра цвет са ливаде,
Задену га девојци на груди и рече:
Пољуби ме, срећо моја о радости моја
Пољуби ме и то цвеће са ливаде.

И изненада паде један мали цвет у крило Кларино. Невеста га дохвати и притиште на усне.

Нико не спази то.

Клара, седећи у палати свога мужа, извуче сада један лист хартије на коме је био свиленим концем прикачен један осушени цветић, и поново Клара притиште Ригов цветић уснама, и тада се опет винуше њене мисли у прошлост. Она виде оца који је тада био најсрећнији човек на свету. А и имао је зашто. Његова жеља за којом је тежио била је испуњена. Његова кћи је постала принцеза.

Тај дан је све муке и бриге његова живота наградио крунисавши их успехом. Тада је Клара себи рекла да је она своме оцу дужна да прими руку кнеза Шимаја.

Прошла је година дана од тога доба, а Клара није била задовољна. Она није могла да постане жена оног кога је волела, а како је била принуђена другог изабрати, бољи избор није могла да учини. Јер када је она дошла у Париз са својим мужем, би дочекана бурним клицањем, које јој је одамх наговестило шта значи име Шимај, које она сада носи.

Пред њима се отвараху сва врата, свуда је била дочекивана са поштовањем и радошћу, и била је једна од најславнијих дама париског друштва. И много лепих, несравњено лепих часова, преживљаваше она у том париском друштву.

Парижани знају врло вешто да живе, вештије но ма који народ а нарочито вештије но американци.

А сам кнез био је најљубазнији и највернији муж, какав се само пожелети може.

Њене бивше пријатељице завиделе су јој због тога и њој је било јасно да би свака била срећна када би била принцеза Шимај.

Ниједна, од свих тих богатих америкаиских кћери, не би се ни за један тренутак колебала, да кнезу пружи руку, када би је овај запросио.

Клара Вард која је тако брзо постала принцеза, могла је дакле својом судбином бити задовољна. При свем том она беше ништа мање него сретна. Она је знала да, ма колико се трудила, Риго цигашина неће моћи никада да заборави.

И изненада требала је сазнати да се човек, коме њена љубав припада и од кога се она за навек раставила, недалеко од ње налази.

При једној шетњи кроз Париз спази она плакату која је показивала једнога цигашина који свира у виолину,

испод чега је било великим словима написано: „Риго, славни циганин, примаш".

Дакле Риго је у Паризу. Он свира са својом капелом.

Спазивши ту плакату, Клара се уплаши. Она заустави кола изађе из њих и пође да прочита плакату, као да је хтела нешто да купи.

И када се поново пела у кола била је већ чврсто одлучила да Риго-а, циганина, још исте вечери посети.

Те вечери дође њен муж у њену собу. Он се с њоме позабави кратко време, и затим приступи прозору да би видео снежну вејавицу која је по уликама владала.

Мислим да би најбоље било, када се не би одазвао позиву свога пријатеља у лов. Време није ни мало подесно за лов.

Клара је требала да изусти само једну реч и да супруга тиме присили да не узме учешћа у томе. лову. Он би јој врло радо пришао и узвикнуо: Ја остајем код тебе љубљена, јер је код тебе боље но игде.

Али принцеза не изговори тр реч. Она напротив рече да време није тако рђаво да се због њега лов одложи.

„Има нешто мало снега, и моје је мишљење, да баш по таквом времену мора лов бити изванредан.

Заиста, да је твој пријатељ и мене позвао, ја бих врло радо узела учешћа".

„Али то не мења ствар" узвикну кнез. „Пођи са мном, и буди уверена да ћеш бити с великом радошћу дочекана. Ти си право рекла, ми ћемо заједно у лов, јако ће бити најбоље".

„Ни у ком случају" одврати Клара. „Ја нисам позвана и нећу да идем".

„Па онда ћу морати сам да одем, али за два дана бићу опет овде".

„Ја сам се уосталом за вечерас обећала, продужи принцеза. Нели Принтон моја бивша пријатељица из Њујорка, бави се, као што и сам знаш, од времена на време у Паризу.

Принтонови станују у „Гранд хотелу" и данас у десет сати у вече дају свима познатијим Американцима чај. Ја, најбоља Нелина другарица ту не смем изостати".

„То видим, али ме чуди то, да Принтонови држе чај тако доцкан".

„Ја ћу отићи њима још у 9 сати".

Кнез напусти своју жену и пође да се спреми за лов.

Ускоро затим дође у ловачком оделу да се јави Клари. Он је пољуби у чело, па затим потражи и уста, која она вешто уклони.

То је била последња нежност међу њима, јер када се кнез био вратио из лова, није затекао своју жену код куће.

Принцеза ступи прозору и праћаше погледом мужа. док се у ауто пео и док се кроз вејавицу заједно с њим није изгубио.

Тада се пожури да се обуче. Собарица је била веома изненађена, када јој је Клара затражила једну скромну хаљину, а не сјајну тоалету, коју је она иначе у друштву као што је код Принтонових узимала.

Клара је журила у „Чиркуе д' Хевир". Не хотећи да је тога вечера когод узнемирава она закупи целу ложу.

Ускоро по њеном уласку у позориште засвира музика, и први њен поглед, који је био упућен на бину, задржа се на Риго-у циганину.

Истовремено спази и он даму препознав је у ложи, док је она за један моменат скинула таман вео с лица.

Али је Риго-у, Циганину, и тај моменат био довољан.

Клара није хтела да пропусти представу, а исто тако ни Риго, који се за то време стално бавио у једној соби која му је била намењена.

Али када је представа била завршена, циганин се уви у своју елегантну бунду, метну шубару на коврџаву косу, и журно изађе на улицу.

Ту виде он једну женску фигиру ђе му иде у сусрет. Он препозна одмах ту фигуру, учтиво је поздрави, на шта му она од своје стране захвали једним лаким покретом главе.

„Смем ли вам понудити руку принцезо", рече он, „јер, ја се надам да ме ви овде нисте очекивали, да би сте ме одмах потом напустили.

И она му пружи своју меку округлу руку. Тада извуче она из своје ручне торбице један листић хартије за који је био причвршћен један мали цвет.

„Познајете ли ви ово?" запита га она.

„Да познајем" одговори циганин „ја сам вам то предао о вашој свадби, то је мали цвет са ливаде.

Али знате ли ви, принцезо, шта значи то, када један циганин да некој девојци цвет са ливаде?"

„Не не знам, а одкуд бих и знала?"

„Тада ми допустите да вам то ја кажем. То не значи ништа друго до — ја те волим, ја те лудо волим, и ја те по сваку цену морам задобити.

И баш то хтео сам вам тада рећи, принцезо, или боље рећи још оне вечери у Атлантик башти кад сам вас први пут видео, и где сам у вама, и поред тога што сте били преобучени, препознао даму.

Али шта сам могао да радим? Ја сам и дању и ноћу мислио само на вас, а своме циљу сам долазим спорим корацима. Али данас, није тако, поклонићете ми једно вече."

„Једно вече? А већ смо зашли дубоко у ноћ? Али шта то смета,одведите ме, где год хоћете, ја ћу вам свуда следовати, и бићу срећна, да проведем неколико сати у вашем друштву."

Он је одведе у један отмен хотел, и уђе с њом у „Шамбр сепаре."

Клара чу, како је циганин дошануо дечку неколико речи и виде да му је нешто спустио у руку.

„Сад смо на миру, и када вечера буде донесена, нико нас више неће узнемиравати."

Ускоро затим би сервирана прекрасна вечера. Али обоје нису ни дотакнули. Они говораху међусобно врло мало, а нарочито мало речима. Но то је трајало кратко време и принцеза се чврсто приљуби уз циганина.

Он је обухвати својим снажним рукама, привуче је к себи, она забаци своју главу у назад и он јој притиште на усне један топал, ужарен пољубац, какав принцеза још никада до сада није окусила.

Тада му она врати тај пољубац, и они су се стално љубили, и Клара сад по први пут осети моћ љубави, што јој отвори један сасвим нов свет, један сасвим нов живот.

„Ја те волим," прошапута Клара, „и никад те више нећу напустити."

„Доцкан смо се нашли" одврати Риго, „Ти више ниси слободна, ти ниси више Клара Вард, већ принцеза Шимај."

„А зашто не могу да ти припадам, кад си ти једини човек кога у истини волим.

Шта нас може одвратити да кроз живот не пређемо заједно? Ја имам средстава. Ја имам новаца и потпуно сам независна."

„Ти без сумње хоћеш да кажеш да твој отац има новаца?"

„Заиста, кнез је неизмерно богат, али и ја имам довољно средстава да могу без богатства кнежевог лепо живети.

Милиони, које ми је отац дао као мираз, налазе се депоновали у француској банци и са тим новцем могу поступати како ми се свиди, а ниједан човек нема права да ми моју својину приграби."

Тада засветлеше очи у циганина, и свакоме ма и најмање проницљивом човеку било би то довољно да Риго-а прозре до дна душе.

„Ја те нисам питао за новац," рече циганин. „Ја те волем и узећу те такву каква си.

Ја заиста, нисам кнез, нисам рођен у великој породици, и немам имања, али, својом виолином ја могу довољно да зарадим, да би ти све пружио, што год пожелиш."

„Ти ћеш дакле са мном поћи, Риго?"

„Ја ћу ићи за тобом свуда где ме ти поведеш, за принцезу Шимај Риго ће и у гроб отићи."

И они се поново загрлише, а њихове се усне стопише у један дуг, снажан пољубац.

Прекрасан супер који је пред њим стајао још никако нису додирнули.

Где љубав два срца греје ту се јело охлади. Само као крв црвено вино Риго је стално доливао, они су пили и пили, из једне чаше и обоје су тражили да пију с оног места са којег је други пио.

„Веома је доцкан" рече циганин. „Овде ми не можемо остати. Али где ћемо?"

„Ако имаш храбрости, Риго, онда ћеш ме одвести кући, у моју палату, у мој будоар.

Мој муж је отпутовао, и вратиће се тек кроз два дана, Нико нас неће видети када будемо улазили и ти ћеш моћи до ујутру да останеш".

„Да ли ћу имати смелости?" насмеја се Риго, који је уистини много сличних ноћних авантура доживео. „Да, поћи с тобом, Кларо, и остаћу код тебе дотле, докле ми будеш дозволила."

Он позва дечка исплати рачун, и држећи Клару испод руке, напусти локал.

Пешке су превалили пут. Клара је имала један кључ од задњих врата палате. И тако су заиста успели, да обоје неопажено уђу у принцезин будоар.

Собарица је знала да ће њена госпорадица доћи доцкан у ноћ, и као што је рекла Клара, већ одавно спаваше.

У будоару спусти се принцеза у меке душеке њена дивана и привуче к себи циганина. И ту се договараху они о њиховој будућности.

Принцеза Шимај је хтела, да још идућега дана напусти палату свога мужа. Поподневним брзим возом хтели су обоје, да са северне стране отпутују.

Циганин се још сутра ујутру требао некако извући из замка, а после подне на станици с Кларом састати.

Риго је свему искрено и без устезања повлађивао, и паде у наручје лепе жене, која му се сва предаде.

— — — — — — — — — —

Идућег јутра мораде, собарица принцезина, дуго чекати да је њена господарица позове. Клара је веома дуго спавала, и њена собарица када је Клара најзад зазвонила и заповедила јој, да јој донесе њену јутарњу чоколаду, зачуди се веома, видећи како њена господарица изгледа, некако нарочито свежа и румена.

За то време излажаше из палате један човек, који је рекао вратару, кад га је овај задржао, да је он обућар, и да га је принцеза позвала, зашто га портир без устезања пусти.

„Ја ћу још данас отпутовати," рече Клара собарици, побрини се да до једног сата буду моји кофери упаковани.

„Али како," — повика служавка зачуђено.

„Али како сте се тако брзо решили, није ли тако, то сте хтели рећи?" прекиде је принцеза. „Па моја пријатељица Нел Принтон пустила ме је с тим, да данас с њом отпутујем у Лондон, и да тамо проведем ову сезону.

С тога спакујте све што ми зато треба. Све моје тоалете. Моме мужу сам телеграфисала, те ће сигурно и он још вечерас или сутра отпутовати у Лондон до мене."

„За један сат морају кофери бити спремни, госпођо," одговори собарица и изађе из будоара.

Она дозва још три слушкиње да јој помогну, и те четири девојке, вредно радећи читав сат, имадоше пуне руке посла, око паковања трију великих принцезиних кофера.

Али сада Клара је имала једну нову бригу. Морала је набавити новаца за пут, и то доста, да би могли живели без бриге пуна три месеца.

Она потражи телефонским путем Француску Банку, и потражи да јој одмах пошаљу кући милион франака, а она ће чиновнику који јој буде донео новац издати чек.

И збиља, пола сата доцније појави се чиновник из Француске Банке у палати „Шимај", преда Клари своту новаца, од једног милиона франака у банкнотама и злату, прими од ње чек и оде.

Принцеза спакова све њене адиђаре у једну ручну кожану торбу, коју није хтела никоме из руке давати, и метну унутра злато и банкноте.

Сада се обуче за пут и учини последње што јој је остало, да извести свога мужа.

Ни у ком случају она није хтела отићи, одавде, док не наведе кнезу прави разлог њеног раскида с њиме.

Она седе за писаћи сто и написа своме мужу следеће писмо:

„Драги мужу!

Ти ме нећеш затећи у својој кући, када се из лова будеш вратио.

Ја сам палату напустила и никада више нећу се вратити, искрено ти признајем полазим у друштву човека кога волим, и поред кога ћу свој будући живот проводити.

Тебе кнеже Шимаје увек сам поштовала и ценила, али никада волела. Ти ћеш увидети и сам, ако будеш хладно премишљао, да је наш брак био неприродан, да нисмо били једно за друго, јер ти си човек, од кога старост није била далека, а ја младо створење, које треба и тражи љубав, коју ми ти никада не можеш пружити.

Раније или доцније морало се ово догодити, а пошто сам ја нашла човека кога љубим, ништа ме не може задржати да не пођем свугде где ме он позове.

Од тебе ништа не тражим и не желим. Ја имам лично своје имање, и тиме сам сасвим обезбеђена.

Ја нисам приморана да те молим за опроштај, што ће ти све ово тешко пасти, у самој ствари ти би мене требао молити за опроштај, што си се као један стар човек, оженио једном младом девојком, као ја.

За све ове непријатности које ће те снаћи без моје кривице ја нисам одговорна.

Да си дубоко размишљао, морао си увидети да друкчије није могло ни бити.

Пошто још незнам сигурно где ћу се настанити, то ћу те о томе обавестити, чим будем могла, да би ти могао да предузмеш све потребне мере за развод брака.

У осталом, од срца ти желим увек најбоље и остајем

Твоја

Клара Вард."

Ово писмо принцеза метну у коверту, и стави га на сто, у кнежевој соби за рад, на место где ће га он сигурно наћи.

Онда нареди да се дозове један аутомобиил, узе своју кожну торбицу, и одвезе се северној железници.

Она закупи један купе прве класе за њу и за Риго-а.

Тада оде у чекаоницу прве класе, седе на једно место и стаде очекивати љубљеногa. Али она очекиваше и очекиваше, а Риго никако није долазио. Извесна нелагодност освоји је, и њен поглед беше стално упрт на врата чекаонице, али њен толико жељени се не појављиваше.

Већ су се отворила врата за перон, и путници почеше журно улазити и пењати се у воз.

„Неће ли и госпођа путовати?" запита вратар окренувши се принцези.

„За цело путујем и ја", одговори она, „ја сам се за свој гепек већ побринула, ја само очекујем — ах, ево и њега."

С једним лаким узвиком прије Клара циганину, који баш у томе тренутку улазио у чекаоницу. Он се стаде извињавати због његовог касног доласка, говорећи да је имао неприлика са његовим циганима, који га никако не хтедоше пустити.

Они уђоше у воз и сместише се у свом купеу, и без непријатности прислеше циљу њиховога пута — Берлину.

Тамо заузеше неколико соба, у једном од најотменијих хотела, и записаше се, као што су се већ договорили, као принцеза Шимај и Риго циганин њен секретар.

V. ДЕО

Кнез Шимај дође тачно идуће вечери у Париз, и журио се да што пре дође у Палату, и да види Клару од које је био доста дуго одвојен.

Он је хтео да оде одмах у будоар своје жене. Али, од служавке је најпре морао чути, да принцеза више није код куће.

„Није код куће" повика кнез разочаран. „Зар је моја жена тако доцкан изашла?"

Сад је био ред на собарицу да се она ишчуђава.

„Опростите ваша узвишености," рече она, „Милостива принцеза је отпутовала."

„Хоћете ли ви да се шегачите самном".

„Не, али ме чуди да ваша узвишеност не зна ништа о путовању принцезе. Ја сам била уверена да је ваша узвишеност отишла у Лондон за принцезом."

„У Лондон? Шта ћу ја у Лондону?"

„Но па зар ваша узвишеност не зна да ће принцеза провести сезону у Лондону."

„Сезону у Лондону? Ја вас не разумем — говорите ми паметно већ једном и реците ми, где је принцеза".

„Она је још јуче отпутовала у Лондон".

У Лондон"? повика кнез ужаснут. „Сама или —"

„У друштву Мис Нел Принтон, одговори собарица. Пријатељица кнегињина је такође у Лондон отпутовала, и сама принцеза ми је говорила да ће и ваша узвишеност још данас тамо поћи".

Кнез се више није распитивао, ве, онакав какав је дошао из лова, седе одмах у ауто и оде у гранд-хотел Принтоновима у посету.

Американци примише кнеза као и увек врло љубазно и предусретљиво.

„Извините М-р Принтоне, рече кнез Шимај, „када је ваша кћи отпутовала у Лондон".

„Моја кћи се налази у оближњој соби"! одврати Принтон. Нел, Нел, брзо дођи овамо и разјасни кнезу Шимају ту малу заблуду, у којој се он сада налази.

Чувши то, кнез немочно клону у једну столицу.

Неколико тренутака доцније, ступи у собу Нел Принтон.

„Ви, Нел, повика кнез запањено, „зар ви нисте у Лондону?"

„Ја у Лондону?" понови Нел, не знајући како да схвати то чудновато кнежево питање.

„Али, моја жена ми је оставила поруку, да сте ви заједно с њоме отпутовали за Лондон"?

Нел, као једна бистра девојка, схвати најједном најстрашније у овој игри. Она је сажаљевала кнеза, племенитог човека било јој је жао, она та хтеде тешити, али не могаде.

„Молим вас за чашу воде", рече кнез, „ја се осећам веома рђаво".

Он узе воду, и већ се после неколико минута осећаше много боље.

„Опростите што сам вас узнемирио", рече он, „ја видим да сам у великој заблуди, без сумње сам рђаво обавештен од моје послуге.

Потрудићу се одмах да разјасним ову заблуду, ја сам без сумње погрешио, што сам дошао најпре код вас. али чим сам се из лова вратио кући, чуо сам, да моја жена није код куће већ, да је са Мис Нел отпутовала у Лондон.

Пошто о томе путу нисам ништа знао, држао сам да је најбоље да се код вас, М-р Принтоне, обавестим.

Сада пак, видећи да се ствар не слаже с истином, могу само тако све ово да разумем, као да је нека нова чуд моје жене направила ову заблуду.

Клара има често тако чудне идеје, и никако нема мира док своју лудост не изведе. Ја ћу и сада без сумње решити ову загонетку, и још једном вас молим, да ме извините што сам вас узнемирио".

Када се кнез поново вратио у своју палату, позва он одмах собарицу своје жене, и љутито јој добаци у лице ове речи:

„Ви сте ме лагали, и то ћете ви скупо платити, то ће вас стати вашег места. Моја жена ни у ком случају није са Мис Нел Принтон отпутовала, јер се Мис Нел налази овде у Паризу, и ја сам је баш малочас видео".

Собарица поче плакати и рече кроз сузе:

„Ја сам вашој узвишености рекла само оно што сам чула из уста принцезиних".

Кнез прође кроз све Кларине собе, поче је викати по имену, било му је као да је мора наћи, и још увек му је изгледало да се Клара само шали, да се је сакрила, и да ће га после срдачно поздравити.

Он при томе дође у своју собу за рад, и примети, пошто је неколико пута прошао горе доле по њој, једно писмо на писаћем столу.

Он га нагло узе и препозна брзо рукопис своје жене. Дрхтавом руком подера он завој, прочита тих неколико редова, и без моћи паде у столицу.

Скоро читав сат седео је он тако непомичан. Тада телефонира он Метр Ларошу, једном адвокату, и замоли га да дође до њега.

После пола сата појави се Ларош, један мали дебео господин, са златним наочарима на носу.

„Шта се овде десило?" запита адвокат, видевши снуждено лице у кнеза.

„Ево прочитајте", рече Шимај, пружајући Кларино писмо адвокату.

Метр Ларош га прочита и рече мирним тоном.

„Ништа ме не чуди, ја сам то очекивао".

„Како, ви сте то очекивали?"

„Па да, ја нисам рђав познавалац људи".

„ И — ?"

„И ја сам још у самом почетку рекао да тај брак, који је ваша узвишеност начинила с Кларом, неће бити сретан. То је био један сасвим неприродан брак, јер за вас племенитог човека, није била створена ова американка".

„Американка, како ви то мислите?"

„Сасвим просто, све су американке лакомислене и површне, а Клара Вард није била изузетак".

„И ако хиљаду пута имате право, шта ја сад треба да радим"?

„Чекајте док не добијете вести од Кларе Вард и онда се разведите".

(Наставиће се)

ФАБРИКА ЗА ОПРАВКУ ЉУДИ

Чудо вештина једног руског лекара,

који оправља носеве, извлачи ноге, прирашћује руке од једног прста прави два. — Хируршке сензације у Петрограду.

У једном од својих последњих бројева петроградска »Краснаја Газета« донела је врло занимљив чланак, који носи наслов:

»Фабрика људи«

У овом чланку описан је рад на хируршкој клиници професора М. А. Богораза, која се налази у Ростову, на Дону. После дугогодишњих студија, професор се специјализирао у »поправљању појединих људских делова«.

»У Ростовској најживљој улици — каже аутор чланка — показаше ми човека, за кога веле да је »поправљен«.

Човек као и сви остали људи. Мало је нижег раста, али није патуљак. Иде својим послом, чак у руци носи портфељ, како то приличи данашњем слободном грађанину Совјетске Русије. А овом човеку, како причају, продужене су ноге за читавих десет сантиметара. Имао је — кажу — кратке ноге као патуљак, и сада, у 35-тој години његовог живота, продужене су му. Порастао човек. Све је његово. Сопствене ноге. Ни комадић није туђе.

Име професора М. А. Богораза — хирурга у Ростову — зна и оно најмање дете. Свет прича како поправља носеве, извлачи ноге, прирашћује руке, од једног прста прави два. Једном речи — »реновира« — свет.

На клиници професора Богораза лежи једна жена сва изушпивана. Њезино лице, врат, плећа, руке, све је то изборано шавовима, баш као да је неко хотимично шарао по њеном телу.

Историја ове жене је необична. Једне тамне ноћи бануше у њену кућу у Јекатеринославу бандити. Жену су исекли по целом телу и бацили је као мртву на под. Од ње је остала маса меса без форме у локви усирене крви.

Бандити су побегли, а полиција, дознавши за гнусни злочин, пренела је жену у клинику... Она данас седи на постељи и спустивши ноге низ постељу, прича весело се смешећи:

»Сасвим су ме исекли. Но сада је већ све у свом реду, само немам два прста на левој руци, која су ми бандити сасвим одсекли.«

Но професор вели:

»И то ће се поправити. Два прста узећу са ноге и за 10—12 дана они ће потпуно прирасти. — Преко пута од ње налази се девојка из фабрике макарона у Татанрогу. Машина јој је сасвим откинула длан и деформисала све прсте. Длан је већ »поправљен« — један комад меса са тела — и закрпа на длану је готова. Иначе гладак длан. И прсти су већ почели да се исправљају — један је већ оживео.

Још два случаја који изненађују: На постељи налази се младо девојче. 16 јој година — каква ужасна драма. И ево, она лежи, а њезина нога — расте.

На њој се налази некакав систем разних ланаца, узица, везица. Кроз колену кост ударен је неки клин. На крајевима клина везана је узица, која се преко ногу и постеље спушта доле. На крају узице привезан је тег. Овај тег је прилично тежак; он вуче ногу и она — расте. Нога мора да се истегли 8—9 сантиметара. Наравно, да се морала претходно извршити унутрашња операција ноге.

У једној другој соби налази се један изванредан егземплар. Наиме у толико је изванредан егземплар, што га је тешко назвати људским бићем. Некаква Маринка, стара 14 година — још од рођења је идиотка. Пре осам месеци: ово биће је седело са спуштеним ногама, отворених уста и изврнутим очима. Девојка се није никада насмешила, није тражила да једе; хранили су је вештачки. А преко од ње опет налази се једна болесница од 28 година, која је патила од Базедове болести. Њој су требали извадити жљезду, коју није имала девојка — кретен. Жљезду су пренели и већ две недеље овај »комад дрвета« почео је да се враћа у човека. Делови се развијају, она оживљује.

Професор М. А. Боротозов прича, да су му се обраћали људи здрави, нормално развијени с молбом, да повећа њихов раст, хтели би мало да »подрасту«, јер генерација XX. Века је мало необична, сувише висока, која висина иде често пута до абнормалности.

»Ја сам их одбио — рекао је професор — рекавши им, да ово није »Институт за лепоту«, него институт за лечење.«

Нема уметност.

Тешкоће позива филмских уметника

Смрт Рудолфа Валентина послужила је као повод д-ру Леу из Флориде да поново своје тврђење, да су филмски глумци изложени великим опасностима за време свога рада. Он је ту своју тврдњу основао на дугом посматрању уметника, који су за време њиховог рада јако пренадражени. Њихови су органисми за време рада стално толико пренадражени да не могу дуго издржати. Др. Лес пише отприлике овако о њиховом животу:

Уметник допутује у Калифорнију, где је највећи филмски центар. Ако му неће за руком да постане популаран, он је приморан да стално ради и ствара, када је приморан да ради при вештачкој светлости. Очи уметника убрзо се презаморе и њему се стално спава. Директор и режисери му уштрцавају нарочита уља да би спречили јаке болове очију, које уметник почне да осећа. Због тога уметник постане раздражљив, нервозан и постане скоро немоћан за друштвене односе. То се после обично приписује оригиналности уметника. А све ове околности тако разорно делују на организам уметника, да он после извесног времена мора попустити, јако долази да су филмски уметници мање отпорни према разним болестима.

Необична погребна спрема.

Недавно је у Бјалостоку у Пољској умро напрасном смрћу — од срчане капи, чиновник Мичислав Пуши, и био понешен на гробље ради сахране. Међутим, над самим гробом, када је свештеник почео читати опело, покојникова родбина изненада је прекинула опело и захтевала да се покојник поново прегледа и констатује да ли је он заиста мртав.

Како је на лешини заиста примећен врло чудан изглед, то се њиховој молби удовољило. Лице покојника је било врло румено и сви учесници погреба били су тврдо убеђени, да покојник није стварно умро, већ да је само тврдо заспао. На гроб је одмах дошла једна комисија, која је после дугог прегледања тела констатовала да је смрт давно већ наступила, али да се оно руменило, које је опажено на покојниковом лицу, не може објаснити од куда долази.

Овај случај се може довести у везу са топлотом човечијег тела после смрти, о чему ми већ у једном од ранијих бројева писали, пошто топлота у човечијем телу остаје све донде, док се храна, која се налази у желудцу не свари потпуно, и тек онда се тело постепено хлади, јер се сви органи човечијег тела умире.

ЊУЈОРК—БЕРЛИН КРОЗ ВАЗДУХ

ЧЕМБЕРЛЕН И ЛЕВИН (ЛЕВО) ПРИЛИКОМ ОДУШЕВЉЕНОГ ДОЧЕКА У БЕРЛИНУ 7. ЈУНА 1927. ГОД.

Авала—Калимегдан.

На Видовдан ове године трчаће екипе по градовима релејну трку Авала Калимегдан (старт Гроб Незнаног Јунака) за пехар г. Петриновића који је процењен на 60.000 дин.

Чемберленов моноплан.

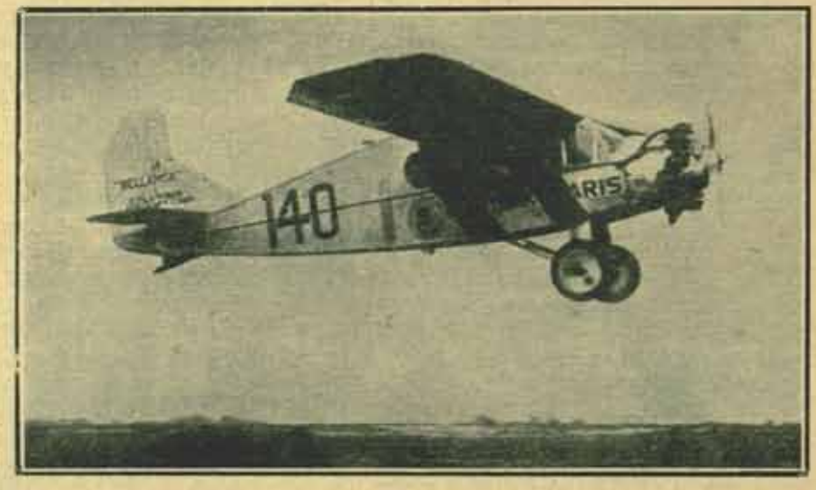

Чемберленов моноплан »Колумбија« с којим је заједно са Левином прелетео Океан тукавши светски рекорд у дужини летења.

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести **зуба** и **уста**
Београд, Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

За власништво листа и штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. 30:07/III Година III. Број 26.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 3. јула 1927. године

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

Адолф Манжу

НАЈБОЉИ ИНТРИГАНТ НА ФИЛМУ

СВЕСТКЕ СЕНЗАЦИЈЕ

Како је нестао Наполеонов „црни дијамант“

Свима нама још увек је у сећању »Ружичасти Дијамант«, који је био украђен, али и пронађен у једној јабуци, међутим, из Милана недавно долази вест, да је тамо украђен »Црни Дијамант«, који је некада припадао Наполеону, и који је сматрат за један од најлепших дијаманата у целој својој ранији.

Из власништва Наполеонова, овај драги камен прешао је у власништво грофици Моцени, која живи у Милану. Грофица је овај камен чувала врло бриљиво, али јој ипак није успело да га потпуно осигура од вештих обијача, који су га најзад пронашли и — однели собом, разуме се, на велику жалост грофице. Како је нестанак овог камена врло интересантан и мистериозан, сматрамо да неће бити без интереса да нашим читаоцима приказемо како је текао догађај.

Једнога дана, грофица је пошла у шетњу својим аутомобилом, а да би била сигурна за свој дијамант, она је узела кутију у којој је он увек стајао и понела је собом. Међутим, какво изненађење, кад се скинула са аутомобила и отворила кутију у којој је требао да буде »Црни Дијамант«: њега више није било на остављеном месту. Дакле, »Црни Дијамант« је нестао. Грофица је одмах алармирала целу миланску полицију, која је свој апарат одмах ставила у покрет, како би се што пре пронашао овај драгоцени камен. Грофица је обећала врло велику награду полицији, односно ономе, ко пронађе украђени дијамант, али су све предузете мере остале без успеха, јер се дијамант није могао пронаћи и поред свесрдног трагања.

Пошто је употребио сва средства, која су му стојала на расположењу за проналазак несталог камена, шеф полиције се сетио, да је све то узалудно, јер један драгоцени податак није могао бити добављен, а то је: **да ли је »Црни дијамант« био у кутији кад је грофица собом исту понела, или не.** Ако није, онда значи да је камен украђен раније, и да се тада већ налазио у »сигурним рукама«.

Као што је познато, наравно, не свима нама, већ само љубитељима драгоцености и старина, тај камен представља већу вредност и од самог тако званог »Ружичастог Дијаманта«. »Ружичасти Дијамант« процењен је на милион златних француских франака, а »Црни Дијамант« процењен је на милион и по златних француских франака.

Што је »Црни Дијаманг« скупљи за половину од »Ружичастог Дијаманта«, то је зато, јер се он одликује својим потпуно црним сјајем, а познато је да су такви дијаманти од увек врло ретки, па према томе, наравно, и скупоценији од осталих племенитих метала. »Црни Дијамант« је такође скупоцен и као историјски накит, тим пре, што га је имао и носио сам Наполеон.

Нама је познато, да је Наполеон био велики љубитељ драгог камења и да је он имао најлепшу збирку бисера и дијаманата, међу којима је »Црни Дијаманат« био најлепши и најскупоценији.

Од времена крађе »Црног Дијаманта«, прошло је доста времена, али се још ни до данас ништа о њему није чуло.

Конкурс најлепших ногу — на плажи.

На плажи у једној вароши Немачке одржавају се често забаве које необично занимају присутне купаче. Наиме, на једном не тако великом провизорном подијуму од дасака врши се избор најлепших ногу на тај начин, што купачице дефилују поред публике, али им је горњи део тела заклоњен чаршавом, да би се избегла при страност оних који су позвани да оцењују. Свака дама носи број више колена.

Још један кандидат.

Поред чувених филмских паса, као што су Волф, Бари, Рин,тин-тин и други- појавио се и овај као кандидат за »платно.« Од природе обдарен, дресуром дотеран он представља једну изврсну снагу међу филмским животињама.

Лепи — гњурац.

Једна симпатична Американка чије рођење датира од пре 17 година извршила је ових дана један смео подвиг под водом. Она је толико одушевљена оним што је видела у морским дубинама, да је изјавила, да би волела бити — риба. Чудан укус!

Светислав Петровић у кругу својих земљака.

И ако доцкан, није без интереса овај снимак узет приликом боравка београдског певачког друштва „Станковић" у Лиону на коме се види наш велики филмски глумац Светислав Петровић у кругу својих земљака.
Снимио *Шимић.*

НАЈНОВИЈЕ ЗА ГОСПОДУ

Машутковић и Вуковић, кројачи — Дечанска ул. бр 3. Београд.

Пола милијарде француских франака као поклон на дан годишњицн венчања

Мис Елза Моран, ћерка Министра Америчких Финансија, — који је, као што је познато, један од најбогатијих људи на свету, а која се 1. јуна 1926. године удала за г. Давида Киркпатрика, америчким вице конзулом у Риму, сином једног сенатора у држави Мерила. Дде 1. јуна ове године на свечан начин прославила је годишњицу венчања — годишњицу срећног брака — којом је приликом добила разних поклона у вредности само од пола милијарде француских франака!.

Но, то није први пут да слављеница — Мис Киркпатрик — прима тако *„мале поклоне"*; — она је приликом свог венчања, као наследница огромног броја милиона долара, примила свадбене поклоне у вредности два милиона фунти стерлинга.

Под енглеским престолом налази се „камен судбине"

Љубитељима занимљивости давно је већ познато, да под престолом Енглеске или Велике Британије, постоји један такозвани »Камен Судбине«.

По једној легенди, тај камен је одавно донесен из Азије у Ирску, за време владавине Краља Едуарда I. По истој легенди, тај камен је онај исти, на коме је спавао праотац Јаков, кад је уснио сан како се лествицама с неба к њему спуштају анђели.

Како се верује да овај »Камен Судбине« одржава енглеске краљеве, јер је владавина Едварда I. била врло срећна, он се зато стално држи под енглеским престолом.

Чехов о критичарима.

Мада је, изгледа, опште уверење, бар код нас, да је Чехов био хумористички писац, ипак треба знати да је он врло озбиљно и мисаоно писао. Зато је у животу био весељак, и волео је да своју уображену околину исмејава, али на један фини начин, тако да се само он смејао.

О критичарима овако се изражава: „Критичари су вам исто што и оба-ди. Коњ ради, вуче, а обад слети па га пецне. Исто тако и ми писци радимо, мучимо се, а дођу они па пецну. За ових двадесет и пет година писања нисам чуо добар савет. ... изузевши једнога, који је оставио на мене утисак, и то када је Скабичевски написао да ћу умрети пијан под плотом"!

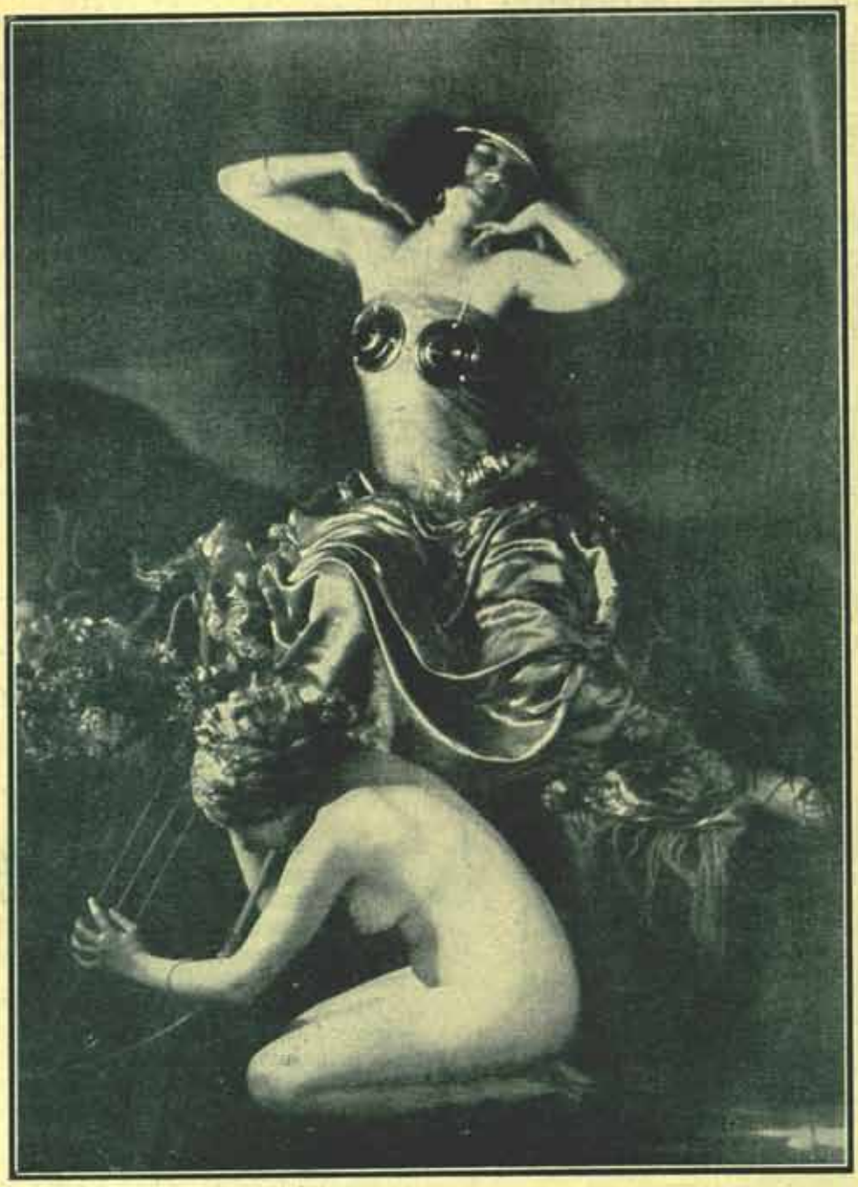

Са изложбе фотографија у Прагу.
Фавориткиња: Снимак Дртикол Праг.

Нешто о прстењу и драгом камењу.

Нема сумње да ће интересовати наше читатељке овај чланак о пореклу прстена, и веровању у различите моћи камења у њему. Ако се заинтересујемо за време у које се прстење први пут појавило, видећемо да је то било давно пре Христа и Мисирских Фараона, и губи се негде у тами преисторијског доба.

Познатија је употреба прстена и драгог камења на њему, за време Мисираца, када се прстење носило прво као украс, а затим и из сујеверја, јер се веровало у моћ његовог камена, да онога који га носи може штитити од различитих болести и опасности. Тада је прстење било као нека амајлија, управо амајлијом се сматрало само драго камење, које се да се не би губило, учвршћивало у гвоздени и доцније златни оквир, који се носио на прстима.

Још Плинније и Аристотело писали су о лековитој снази понеког драгог камења. У то су веровали и много доцније, у средњем веку и учени људи и владаоци као на пример Карло V и угарски краљ Матија Корвин.

У старом веку сматрало се да од уједа скорпије нико боље не сачува човека него *ахат*. *Смарагд* је одличан био против отровања и опадања косе, а *топас и сафир* чували су човека да не уради оно, због чега ће се после кајати. Веровало се да *бисер* може слепима повратити вид, а *алем* чувати од ђаволског искушења. Исто тако сматрало се да прах од *аметиста* пијаног човека одмах истрезни.

У Грчку је употреба прстења прешла из Египта, и већ око VI века пре Христа помиње се гвоздено прстење код Лакедемонаца. Од Грка ношење прстења украшеног драгим камењем, примили су Римљани, и код њих је тај обичај толико узео маха, да су једно прстење имали за зиму а друго за лето. За време Тацита (III в. после Христа), храбри војници добијали су као награду гвоздено прстење, а златно могли су носити само патрицији и великаши .

Исто тако и у Арабљана и Персијанаца, могло се по прстењу познати ког је сталежа и занимања који човек. Исти је случај и код Кинеза, који прстен и драго камење употребљавају од незапамћених времена.

Из старога века много се помиње Поликратов прстен. Поликрат је био тиранин острва Самоса — владао је у VI веку пре Христа, — и једнога дана шетајући морском обалом баци свој скупоцени прстен у море дајући награду ономе кога нађе. Међутим, сутрадан нађе га један сиромашан рибар у утроби једне уловљене рибе.

Употреба прстена при венчању, датира од средњега века. Испрва вероватно да је вереник давао прстен својој „будућој" само као поклон, па тек доцније као залогу верности. Да је то тако било сведочи нам обичај млетачких дуждева, да се пре ступања на дуждевски престо венчавају са јадранским морем, и као у знак те духовне везе, бацили су у море при томе венчавању златан прстен.

А данас? Данас се прстење као и пре неколико хиљада година носи као украс, а веровање да на пример ахат чува од искушења сасвим је избледело, јер данас човеку ни десет прстена са ахатом не би помогло да не падне у искушење, кад би само једном прошетао корзоом. Чак шта више толико прстење учинило би да се искушења у облику дражесних главица са подрезаном косом, избријаним вратом и слатко намештеним шеширићима још више умноже. Али времена се мењају, а са њима морал, обичаји и ми сами.

ДАНАШЊЕ УЧЕНИЦЕ

Професор:

— Реците ми нешто госпођице о звездама?

Ученица:

— Потпоручник има једну, поручник две, капетан три.

Бајрон каже да су плаву косу необично много волеле и римљанке

Благодарећи добро очуваним документима из XVII. и ранијих векова, у могућности смо да бацимо један поглед на ондашњу моду фризирања, која је била куд и камо различита од данашње моде бубикопфа и а ла гарсона.

У XVII. Веку — пише »Париска Ревија« — Францускиње су просто биле луде за плавом косом. Исто тако, за владавине Хенриха Трећег све дворске даме биле су плавуше и носиле су плаву косу. Прва жена, која је обојила плаво косу, била је Маргарета Валоа чијем су примеру следиле и остале жене са двора, а затим и остале грађанке, та епидемија бојења плаве косе дотерала је тако далеко, да је Луј Тринаести био приморан да нада једну наредбу, којом је најстрожије било забрањено женама бојење косе, пошто се десио један случај, да је нека висока дама, бојећи своју косу, употребила један медикамент, који је био отрован, те је тако проузроковала сама себи смрт.

Познато је, да је Катарина Медичи била риђокоса, а позната и као жена, која је необично много волела парфиме, због чега је цео двор био увек врло јако напарфимисан и обојен риђом бојом.

Читав један век, Римљанке су се такође одушевљавале за црвенкасту косу; а Венецијанке су биле чувене због својих пламених власи, које су мазале неком нарочитом течношћу и затим је сушиле на сунцу, да би добила коса ону чувену венецијанску боју — црвенкасту.

Затим је Бајрон описивао и хвалио њихову косу и причао о лепим дамама, које су седеле на својим терасама, у подне, кад је највреліје сунце, а прикриве, слушкиње њихове, сипале им неко уље на косу, од кога је иста постајала трајно црвенкаста.

Такође је на основу постојећих докумената познато, да су у XVI. Веку сликари женама мазали косу,када су ове ишле на какав бал или на већу свечаност. Тако је син славног Тицијана, Цезар Вечелио, био чувен са своје сликарске вештине, којом је улепшавао лепоту жена, које су у масама долазиле њему и молиле га да им што лепше намала косу како би нагледале још лепше него што су биле.

ЛЕК ЗА — НЕСАНИЦУ...

Разговарају два пријатеља у кафани па ће један рећи:

— Не знам просто шта ћу да радим од муке, целе ноћи не могу да спавам?

— Хе, пријатељу мој, зашто се не жениш?! Узми једну жену као ја! Ја имам тетовирану жену, па кад ноћу не могу да спавам, ја откријем жену... и посматрам слике.

ИЗ ЈЕВРЕЈСКОГА ЖИВОТА.

Један Јевреjин учинио неку малу замашнију грешку, те га обесили на Тргу.

Кад је наишао један други Јевреjин, џелат ће му рећи:

— Види, Соломоне, ено на вешалима виси Јаков, твој саплеменик.

— Па ако, шта хоћете ви Хришћани? Ваљда нисте и вешала узели под закуп само за вас?!.

ИЗ ШКОЛЕ.

Учитељица: — Јовице, реци ми један невидљив предмет.

Јовица: Ваздух.

— Добро, кажи ми један видљив предмет.

— Ваше подвезице, госпођице.

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем бр. 7.

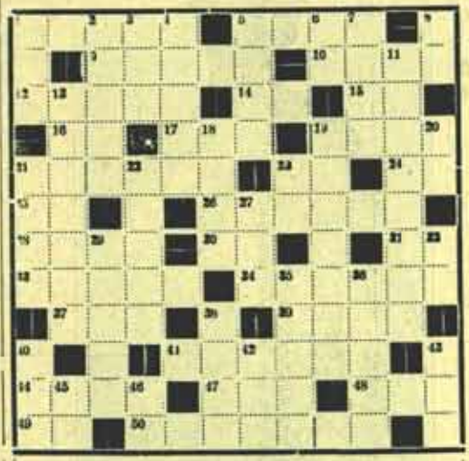

ХОРИЗОНТАЛНО:

1. Супротно одимам
5. Неколико општина
9. Тежак метал(множина)
10. Намештај
12. Варош у Далмацији
14. Веза
15. Домаћа животиња
16. Нота у музици
17. Птица
19. Уговор
21. Црногорска титула
23. Заменица
24. Бити (сад. време)
25. Предлог
26. Жеља за јелом
28. Ларма
30. Узвик
31. Нота у музици
33. Непокретно добро
34. Душевни мир
37. Ужичани
39. Прибор за рад
41. Планина уСрбији
44. Јеврејско име
47. Кућа
48. Заменица
49. Предлог
50. Бивши Вилемов дворац на Крфу.

ВЕРТИКАЛНО:

1. Део лица
2. Фарбар
3. Свеза
4. Батина
5. Игра карата
6. Слово (латиница)
7. Дрво
8. Предлог
11. Модерна игра
13. Долази после имена
18. Плод
19. Ноћни стражари
20. Заменица
21. Боја
22. Викање
23. Заменица
27. Верна животиња
29. Мапа
32. Узвик
35. Тропско дрвеће
36. Превозилац душа
38. Предлог
40. Животиња
42. Патња
43. Риба
45. Предлог
46. Предлог

КУПОН Бр. 7.

Г. .....

место: .....

улица: ..... бр. .....

У прилогу (упутницом) шаљем ..... дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустрацијае« Скопљанска ул. 18 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исеченом формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 10 јула о. г.

4. Решење овог проблема изаћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 17. јула о.г. Прву награду од 1000 дин. добија онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добија решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

У случају да више њих реше правилно, односно са истим бројем грешака, награде ће бити подељене. Ако пак више од пет решења имају да деле једну награду, онда ће се коцком одлучити коме ће нота припасти.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и против ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду испуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Оне се љубазно одазивају...

Филмске звезде одазивају се обожаваоцима из југославије и шаљу им фотографије са својеручним потписима.

ХЕНИ ПОРТЕН

ОСИ ОСВАЛДА

КСЕНИЈА ДЕСНИ

ЛИСИ ДОРЕН

ЛИА МАРА

ГРОФИЦА АГНЕС ЕСТЕРХАЗИ

Од како је изишао из штампе »АДРЕСАР И АЛБУМ ФИЛМСКИХ ГЛУМАЦА И ГЛУМИЦА« многи обожаваоци појединих звезда користиће се тачним адресама ове књиге и упуствима како се ваља обраћати филмским глумцима, успели су да добију за врло кратко време фотографије са њиховим оригиналним потписима. На овом месту доносимо неколико таквих фотографија које је примио један наш читалац. — Књига »Адресар и Албум филмских глумаца« може се добити, ако се предходно пошаље дин. 12 упутницом на адресу нашег уредништва.

У смрт због женине кратке косе.

Недавно је у варошици Барбувил, у држави Кентуки — Америка, — 28 годишњи милионер Џемс Вилијамсон, извршио самоубиство, испаливши себи метак у срце из своје ловачке пушке. Узрок самоубиства овог познатог и врло цењеног милионера је тај, што се свакодневно свађао са својом женом, која је пошто — пото хтела да одсече косу. Ипак, да је остало само на ускраћивању и тражењу сечења косе до несреће не би дошло, да жена Вилијамсонова није једнога дана, без знања свога мужа, отишла берберину и од своје дуге свилене косе, добила фину фризуру „бубикопф“,

То је Вилијамсона толико револтирало, да је дохватио жену за мишице и покушао је избацити напоље. Али како је жена била јача од њега, то је морао попустити и повући се у свој кабинет за рад, где је дуго времена викао и псовао. Кад му је жена поново нешто добацила, он је зграбио своју ловачку пушку, привео је својим грудима, и, пре него што га је жена могла спречити, он је окинуо и метак му је прошао кроз само срце.

Шала и Смех.

ПАКОСНО ПИТАЊЕ

— Још недељу дана — па ћу и ја упловити у пристаниште брака.

— А колико времена мислите тамо остати, Госпођице?

ИЗ ШЕГРТСКОГ ЖИВОТА

— Је ли, Перице, чуо сам да ти је умро мајстор? Јели то истина?

— Јесте, тачно је. Његово срце и његова *рука* престали су јуче да *удараjу*.

ПИКОЛОВА ДОСЕЉИВОСТ.

У једном београдском ресторану стоји пиколо наслоњен на врата и смеје се тако гласно, да се чини да ће сваког момента — експлодирати.

— Шта ти је те се тако смејеш?! — запита га један гост.

Смејући се и даље, пиколо једва превали преко језика:

— Молим Вас, погледајте само оберкелнера, — његова два помоћника и келнера за пиво, сви се они чешу и због тога не могу госте да служе?!

— Па шта има ту смешнога?! — упита га гост.

— Знате зашто, ја сам синоћ сипао прашак за чешање у касиркин кревет... — одговори му пиколо смејући се и даље.

РЕВНОСНА ЖЕНА

Два пријатеља шетају се прилично доцкан кући. Наједампут један ће рећи другоме:

— Погледај, за Бога, код тебе се увлачи један лопов кроз прозор.

— То ме ни мало не узрујава, одговори онај други.

— Како то човече?

— Тако лепо: моја жена сигурно ме већ одавно ишчекује, па ће од лопова помислити да сам то ја и грешника ће измлатити на мртво име.

ДЕТЕ ИМА ПРАВО...

Заповедио отац синчићу да га нешто послуша, а овај то није учинио. Отац га дохвати „да га мало помилује", па му добро испрашио тур. Мали се дере, а отац, да би му показао да се отац мора слушати, каже му:

— Тако, сад ћеш слушати кад ти штогод будем заповедио, хе! Нисам ли ја твој отац, а?

— Ја... не... знам.... одговара мали плачући.

КОЛОСАЛНО РЕШЕЊЕ

— Љубице, баш су ми данас затражили твоју руку!

— Али ја нећу да напуштам маму! Како бих ја без ње...

— Умири се, чедо моје драго, ја ћу ти дозволити да маму поведеш са собом. На то и ти сама треба да инсистираш!

СУДБИНА ЈЕ СУДБИНА.

— Анице, хоћеш ли ми бити верна док се не вратим с пута?

— До смрти, драги моју Луко.

— А ако ти се неко други допадне?

— Онда ће нас судбина раставити.

РАЗГОВОРИ У ТРАМВАЈУ.

— Погледај онога у ћошку што се згурио као две паре у кеси. Тај ми дугује 100.000 динара.

— Шта кажеш, Милане?! Зар и теби неко да дугује, још толику суму новаца, у времену када си задужен до гуше?!

— Море, батали, будалаштине! Тражио сам му ћерку, уз коју је давао толико мираза, па ме, безобразник један — одбио.

У ЧЕТИРИ ОКА.

— Твоји вечити рачуни од шнајдерке просто су ми се попели на врх главе. Ја ти их више нећу плаћати, и после тога, ради мене ти можеш да јуришаш и — гола.

— Да, али не за твој, већ за свој рачун.

УСТА МАЛЕ ДЕЦЕ...

„Ах, сад би љубила". Са овим речима мала Олгица се теглила у својој столичици.

Запањен од ове речи, отац је упита:

— Од кога си то научила?

— Од собарице Јулчике — одговори мала.

— Ха, чекај, научићу ја њу, како се љуби. — узвикну гневно отац и одјури у собу, где је Јулчика спремала кревете.

Међутим, врати се мати мале Олгице у собу и кад не виде мужа покрај ћерчице, она је упита:

— Олгице, где је тата?

— Отац? Он је код собарице, *учи је како се љуби* — рече мала Олгица весело.

ЗАМЕНА

Жени се један телеграфиста београдске Телефонске Централе, — па је по несрећи морао да дежура увече на сам дан венчања. Да би избегао дежурство, прве брачне ноћи, он пошаље уочи дана венчања телеграм своме другу Јовановићу, који је гласио:

„Данас се женим, дођи да ме ноћас одмениш".

СУМЊА

Дошла код Рабинера госпођа Матилда и тражи да се разведе од свога мужа

— Али шта вам пада на памет, ви имате ваљаног мужа! — запрепашћено је пита рабинер.

— Господин Рабин, ја сумњам да последње дете није од — њега.

У БИОСКОПУ

На платну се једна особа убија због грехова...

Чује се у мрану коментар једне госпођице:

— Каква глупа идеја убити се због грехова! Ја бих у том случају морала преко целе године да живим у диму од барута...

СПОРТ

ПЛИВАЊЕ

СПОРТ НА ВОДИ У БЕОГРАДУ СЛУЖБЕНО ИЗ БЕОГРАДСКОГ ПЛИВАЧКОГ ПОДСАВЕЗА.

На основу § 6, 13 и 17 Савезних Правила савезје се овогодишње првенство Београдског Пливачког Подсавеза у пливању и ватер-поло при игри за 25 јули 1927. године у 14. часова на Сави више клубских просторија званичног правка престонице, Б. С. К. »Брђанина«, а поред велелепног павиљона С. К. Боба у Београду.

Програм пливачких натецања следећи је:

I. Господа: 100 метара слободан стил;
400 „ „ „
1500 „ „ „
200 метара прсно пливање;
100 метара леђа;

II. Даме: 100 метора слободан стил;
400 „ „ „
100 метара леђа;
200 метара прсно пливање;

III. Јуниори: 50 метара слободан стил
100 метара леђа;
100 метара прсно пливање;

IV. Јуниорке: 50 метара слободан стил;
100 метара леђа;
100 метара прсно пливање;

V. Ватер-поло.

Пријаве за утакмице треба послати најдаље до 10. јула текуће године на адресу Београдског Пливачког Подсавеза Ситничка улица број 11, Београд, Топчидерско Брдо. Уз сваку пријаву приложити за екипу (ватер-пола) динара 10.— а за сваку стазу по динера 2.— Евентуална измена у пријави извршиће се на 2 (два) дана пред утакмицу.

Напомиње се члановима овога Подсавеза, који нису измирили своје обавезе до дана првенства прома Београд. Пливачком Подсавезу, да неће бити пропуштени натецању.

Београдски Пливачки Подсавез одржаће велике пропагандне утакмице 3. јула тек. год. са истим програмом.

РОДЕМАХЕР ПОСТАВЉА НОВ РЕКОРД У ПРСНОМ ПЛИВАЊУ

Љубимац Немачке, а понос и дика свога родног Хановера, светски шампион у прсном пливању, Радемахер, поставио је прошлог петка нов светски рекорд. Наравно и стари је припадао њему. Стари рекорд износио је 2.35 и шест десетине, а нови 2.35 и три десетине. Стаза је била 200 јарди дуга.

Радемахер држи седам светских олимпијских рекорда и ко жели да га туче нека само изволи.

ФИРКЕТЕР У АМЕРИЦИ

Немац Фиркетер, који је прошле године претпоследњи препливао Ла Манш, налази се на путу за Америку. Тамо ће он покушати да туче рекорд седамнаестогодишњег Џорџа Јунга, који је такође препливао канал — Каталину.

Слава и долари не дају му мира.

АУТОМОБИЛИЗАМ

НОВ РЕКОРД

Прошле недеље забележен је нов успех на пољу аутомобилизма. Француз Маршан, на аутомобилу Воазен прешао је за један час невероватно одстојање од 206 км. 558 мет. Овај леп успех француске аутомобилне индустрије постигнут је на аутодрому Монмрну у близини Париза. Интересантно да је стари светски рекорд поставио у децембру месецу, амерички пилот Елдрић. Он је износио 203 км. и 725 м. на час.

БОКС

ТАНЕЈ ЧЕКА...

Танеј, најбољи светски песничар, шампион у свима категоријама, чека на свог противника. По својој прилици први супарник ће бити победник из интернационалног сусрета шампион Европе Паолино или екс краљ боксера Демпсеј.

РУДИ ВАГНЕР ПРВАК НЕМАЧКЕ

Јављају из Дортмунда да је Руди Вагнер постао немачки шампион у боксу у свима категоријама, тукавши Брајтенштетера нокаутом у другој рунди.

НОВА ПОБЕДА ПОЛ ФРЕНЧА

Недавно је Пол Френч тукао нокаутом одличног немачког боксера Ексела, у трећој рунди. Исте вечери Алф Рос нокаутирао је Екселовог компатриоту Грима у четвртој рунди. Сада јављају да је борбеник Френч потукао и Енглеза Балкона. Мач се одржао у Паризу и завршио се на поене.

ПАУЛИНО СУСПЕНДОВАН!?!

Шампион Европе у тешкој категорији, Паулино, суспендован је, по извештајима из Њујорка јер није хтео да се бори против америчког шампиона тешке категорије Келија.

ЛАКА АТЛЕТИКА

РИНД-РУНД У БЕЧУ

Ринд-Рунд трчање у Бечу, које се одржало пре неколико дана, имало је огромног пропагандног успеха. То је била велика смотра интернационалних лакоатлетичара. На циљ је први стигао Бројтиган из Лајпцига, а други је стигао, у одличном финишу, 30 годишњи Бирбауер из бечког Вафа. Најбољи тркач С.Х.С. Жур (?!) стигао је тек двадесетосми по реду.

НОВ РЕКОРД НА 440 ЈАРДИ СА ПРЕПРЕКАМА.

Пре две недеље одржане су са велике међународне лакоатлетске утакмице у Лос Анђелосу. Том приликом, Грнумблес, члан Атлетик Клуба, претрчао је 440 јарди са препонама за 54 и једну петину и тиме поставио нов светски рекорд. Стари рекорд на истој дисциплини припадао је Нортонсу.

ТУРСКЕ ПОСЛОВИЦЕ О ЖЕНАМА.

Жена је као твоја сенка: идеш ли ти за њом, она те избегава; бежиш ли ти од ње, — она трчи за тобом.

Добро вино и добра жена — два су слатка отрова.

Великашима се не понеравај, на води не зидај, сумраку не веруј, на срчаност свога коња не гледај, у реч жене се не поуздавај.

Где жена дође, ту око мудрости ослепи.

Жена помаже градити кућу, али је разграђује.

ДУЖНИКОВА ФИЛОСОФИЈА.

— Кад упоредим оно неколико људи, којима дугујем, са милионима људи којима не дугујем, онда је збиља врло смешно, што та неколицина дижу толику галаму!.

НАШЕ ВРЕМЕ.

— Колико вам је требало док сте научили шофирати?

— Седам.

— Чега, дана?

— Не, аутомобила.

У БЕРБЕРНИЦИ

— Мајсторе! Зар шегрт да ме брије?!

— Не бојте се, ја сам му дао тупи бријач.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел 30-23

ПОТРАЖИТЕ
зубног хирурга
на
Тел. 39-46
добићете тачно без губљења времена,
Ваше одређено време пријема.

Опхођење са женама.

од Мишела Нуа.

Док се њихове младе жене разговарају о хаљинама или сличноме, Жерар Лорио и Даниел Клер седе у страни, на доксату, и играју даме.

Даниел (који је био изгубио и трећу партију): Видим да немам среће ни код те даме, ни код других дама!

Жерар (снажан, погледа сажаљиво у слабо развијене мишице свог пријатеља): Бар ти немаш разлога да се жалиш на жене.

Даниел (срдит): Имам, и то баш на моју!

Жерар: Та твоја је жена тако мила и нежна...

Даниел (горко насмејан): можда према другима! Али према мени!

Жерар: изгледа да се не умеш да опходиш према жени! Ја никако не бих могао да трпим жену, која не слуша!

Даниел: То само кажеш!

Жерар: Ја ћу ти доказати! Муж је за то, да у браку Заповеда. Моја је жена у том погледу, за пример! Моје су одлуке заповести, које се не одазивају и Колет им се покорава без приговора, радо и захвално. Противно не бих трпео!

Даниел: Онда она треба Мадлени да даје лекције о послушности!

Жерар: Глупости! Жена не може никада научити.

Човек је тај, који мора умети да јој наметне своју вољу. Потруди се да научиш опхођење са женама, то је све!

За време тог разговора Колет Лорио и Мадлен Клер су такође разговарале баш о истом предмету!

Колет: Дакле ти нисн срећна?

Маглен: Даниел је тиранин! Ја се морам стално покоравати његовом деспотизму! Најпосле ће ми постати неподношљиво!

Колет: Мислим да се ти не умеш према њему да понашаш!

Мадлен: Ја бих желела да видим како ти то чиниш!

Колет: Зар ти мислиш да је Жерар јагње? Он се прави да је господар и мајстор... али то не смета да радим све шта ја хоћу! Ја му сугерирам да ми заповеда шта ја управо хоћу... и све иде као намазано. Разумеш ли?

Мадлен: Опробаћу и ја.

Колет: Мораш се потрудити да научиш опхођење с мушкима... То није никако тешко. Много је лакше вући за нос људе него нас, веруј ми!

Мадлен: Ох, како бих волела да укротим Даниела! Ако ми не дође за руком да га начиним да испуњава моје жеље, осећам да му се морам осветити!

Колет (смејући се): То једно не искључује оно друго!

Мадлен: Ох!... Да ли ти вараш Жерара?

Колет: Има ствари, о којима се не говори....

Мадлен: Добро!... То ми је довољно!...

Колет: Ту си у праву! Уосталом, не односи се на ову тачку. Једном приликом ћу ти показати, како се муж лепо и непријатно приволева. Погледај у овај каталог! Гле овај мали шешир од 95 франака, који бих хтела да имам за јутарње шетње... Гле овај овај други искићенији од 130 франака! Али он не би одговарао боји моје хаљине... стога... (приближује се ласкаво Жерару): Ти не играш више, мужићу? Само погледај, врло бих се радовала да купим овај шешир... Сто тридесет франака... Заиста јефтин... Сигурно ти немаш ништа против?...

Жерар (пошто је Даниелу бацио значајан поглед): Шта? Ту ругобу? Не одобравам!

Колет (збуњено): То није ругоба...

Жерар: Зар ти није доста... Како је ружан тај обод!

Колет: Ја то не видим.

Жерар: Али ја видим! Ако хоћеш нов шешир узми овај од 95 франака... Није ни скуп...

Колет (разочарана): Али је он сав љубичаст и ја не трпим ту боју!...

Жерар: А ја ту боју највише волим!... Доста! Узећеш овај шешир!

Колет: (покорно): Нека буде по твојој вољи мужићу... када се теби допада... ја немам ништа противу. Хоћу да те задовољим,,. (Љуби га и удаљава се с Мадленом).

Жерар (победоносно к Даниелу): Видиш ли?

Колет (победоносно к Мадлени): Видиш ли?

*

Исте вечери хоће Мадлена да примени лекцију, коју је добила од Колет. Улагујући се као мачка, милује мужа уседа му у крило.

Мадлен (између два пољупца): Кажи ми, срце моје... скоро је мој имен дан... шта ћеш ми поклонити?...

Даниел: Једно изненађење!

Мадлен (још ласкавије): Кажи ми какво?...

Даниел: Онда није више изненађење...

Мадлен (претварајући се покорна): Добро... нећу наваљивати на тебе... заклела сам се да те слушам... као што Колет слуша свог мужа!...

Даниел (усхићен): Заиста? Ти си прекрасно створење!

Мадлен: Хоћу да будем таква!

Даниел: Ти си дражесна!...

Мадлен: Ја ти жртвујем половину моје радости!...

Даниел: Како?

Мадлен: Тако. Ако поклон није изненађење, има прву радост оног дана, када је обећан... и још другу радост дан када буде примљен. Ја ћу имати једну једину...

Даниел: Тако је... Добро, онда слушај: хоћеш ли нов шешир, као што има госпођа Лорио, али лепши?...

Мадлен (понизно): Како ти хоћеш... али ми није потребан... ја нисам така помодарка као Колет!

Даниел: Онда нека буде какав накит?

Мадлен: Нека буде по твојој! (хоће да подражава пример пријатељице): Ја сам видела врло лепих гривни... Ја не тражим од оних скупљих... изабери сам!

Даниел (хоће да подражава Жерару): Ја имам да бирам... један прстен!

Мадлен (снуждено): Али ја их већ имам доста!...

Даниел: Може бити, али ја хоћу да ти поклоним прстен и ти ћеш добити прстен!

Мадлен (љутито): Ја нећу друго, већ гривну!

Даниел (раздражен): И ти кажеш да хоћеш да слушаш! Знаш ли када жена каже: „ја нећу"! да је горе него када каже: „ја хоћу"!

Мадлен: Ја хоћу гривну!

Даниел: Добићеш прстен!

Мадлен: Не!

Даниел: Јест!

Мадлен: Можеш га поклонити коме хоћеш... ја га нећу примити! Ако ми га донесеш, бацићу га теби у лице! (она лупа ногама).

Даниел: Красна нарав! Али ја сам *господар*... и ти имаш да слушаш.

Мадлен: То неће бити!

Даниел: Ја сада идем и остављам ти време да се смириш! (одлази и затвара врата с треском).

Мадлен: Тиранин! Деспот! Будала!... Ах, Колет је срећна што има за мужа Жерара... свакако, када на то помислим... али, пошто га опет вара... она ми је такорећи признала... дакле... Иначе се Даниелу не бих светила... то је ружно... и онда, за жену је понижење с једним... бити удата... али је он сам заслужио!

*

Идућег дана госпођа Лорио је примила у посету Даниела, који јој се јако удвара када је с њом на само. Сада је он још страснији него обично и каже да је најнесрећнији човек.

Колет (заједљиво): Због Ваше жене?

Даниел: Моја жена? Немојте ми говорити о тој несносној жени! Синоћ ми је приредила једну сцену... што сам јој хтео учинити поклон... Ви ни-

када не бисте могли бити тако рђава! Ах, када бих уживао макар и мало Ваше љубави!

Колет се узбуђено смеје Даниеловој несрећи или изгледу на поклон? Она му прво допушта пољубац, а после састанак у Клер одлази усхићен.

Колет (сама): Та је Мадлена ћурка! У толико горе по њу када не може да научи вештину опхођења с људима!

Истог тренутка Жерар добија ово писмо:

Драги пријатељу!

Снима мојим силама сам се опирала Вашим нежним молбама, поред све наклоности коју имам за Вас.

Данас више немам моћи да се одупрем Вашој љубави.

Мој је муж бруталан човек. Док ме он кињи, Ви умете отменом финоћом да обезбедите себи женску љубав.

Ви сигурно нисте способни да Вашој жени нудите прстен, када она жели гривну.

Очекујте ме сутра у скровитој собици, у коју сте ме често — узалуд — молили да дођем.

Али ћу овог пута доћи, обећавам Вам: истина да се стидим и пиштући румењем — ипак ћу доћи!

У толико горе по Даниела! Али је његова кривица!

Ваша *Мадлен*

Жерар (савија хартију врло поносит): Тај је Даниел магарац! Он никада неће научити опхођење са женама!

Одговори нашег графолога.

Остоја Ковић, Шабац: Сталожен, озбиљан, вредан и поштен. Пази на спољашност, воли формалности, једноставан у дискусији, интелигентан по природи.

Хаубре: Нестална, не воли форму; велики таленат за трговину. Мало инспирације; једноставна, не полаже на спољашност много.

Вида: Интелигентна. Умерена у свему. Мало сањалица, има добро срце и располаже лаконом схватања. Логична. Воли да се бави већим питањима. Пази на спољашност и убеђена је у своје знање. Одлично црта — не прецењује себе. Каткад врло скромна. — Одговор: Жене које поседују ваше особине могу бити срећне.

Виола, Пожаревац: Од природе интелигентна. Врло осетљива, има добро срце и душу. Захвална, приступачна.

Мајка, Београд: Болећиве природе, али склона расположењу, енергична и приступачна. — Одговор: Дете ће оздравити, мир ће се повратити, успех је немогућ! Кад?

Мариора, Београд: Интелигентна, врло заузимљива, пријатне спољашности, лепих манира. — Одговор: 1. Ако обратите пажњу на себе и ако се придржавате савета; 2. Не верујте; 3. Биће и врло срећних тренутака.

М. П. Београд: Наиван, задовољан са собом; добар и весео. Наклоњен уживању и променама. — Одговор: Боље код куће.

Један од радозналих, Сл. Пожега: Интелигентан, живахан, борбен, енергичан. Слаб према слабијем полу.

Боби, Дубровник: Интелигентан, наклоњен уживању, плодан дух, логичан, здрав. — Одговор: Посветите се само оном позиву који вас привлачи.

М. Гавриловић, Београд: Озбиљан, замишљен, вредан, стрпљив. — Одговор: Трговина вас апсолутно очекује. Имаћете успеха.

Мелита Марковић, Н. Сад: Променљива, нестална, мало уображена, иначе добра, млада и неискусна. — Одговор: Биће те ако се будете удали за Србина.

Ив., Сомбор: Чудан, пргав, снажан, херојски расположен. — Биће те срећни.

Кити, Сомбор: Темпераментна, похотљива, заљубљиве природе, одважна у поступцима.

Ангорски, Београд: Оригиналан, чудљив, оптимист, отпоран у животној борби, љубазан и нежан за своју околину.

Кити, Београд: Скромна, симпатична, интелигентна, логична и доста хладна према мушком полу.

Београђанин из Беле Цркве: Неуредан, добар, боем, занимљив. Одговор: 1. Не: 2. Хоћете.

Минерва: Интелигентна, популарна, весела, приступачна, али себична.

К. Ј., Н. Сад: Умерена, дарежљива, заклоњена људима, разборита.

Краљевић, Битољ: Врло велики песимист, неодлучан, нервозан. — Одговор: Несрећа се у овом случају више замишља него што је у ствари. Треба сачекати да ће који ће неблагодарну прошлост потпуном срећом заменити.

Кирпци: Нестални, неблагодарни, одушевљен за удобан живот.

Н. Н., Приштина: Једноставна, мало воље, слаб дух. Ипак вољена и добра.

Н. А. Г., Осек: Разборит, интелигентан, одлучан, карактеран и строг. У извесним моментима неумољив. Педантан, који пази на спољашност и пријатељ је формалности.

Р. Атанацковић, Пожаревац: Неизкусан, идеалиста, осетљив и доста нетачан. Вредан у пословима који га занимају.

Хана: Интелектуално просвећена, недовољно срећна, у фази очекивања и наде. Пази на формалности, воли друштво.

Грета, Гарбо, Н. Сад: Амбициозна, осетљива, похотљиве природе, неопслушна. — Одговор: Жеље ће вам се остварити, али последња жеља не може се констатовати и потврдити.

Гери: Љубитељ тричавих послова и жена. Окретан, пажљив, улудан. Мало нервозан, амбициозан.

Тикус, Меленци: Добричина, послушан, сиромашан, вредан. — Одговор: Мора се чекати на случај који није искључен.

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, даваће и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога*, Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

НАША ТРЕЋА АНКЕТА.

Шта би волели да будете и зашто?

Одговоре што краће слати на уредништво »Недељних Илустрација«, Скопљанска ул. бр. 18, II спрат, Београд — до 1. јула 1927. године. За најбољи одговор две награде: за даму једна скупоцена и елегантна сребрна ташна; за господина један врло елегантан штап са сребрном дршком.

Обе ове награде поклања призната и најсолиднија јувелирска радња

Милан Т. Стефановић,

Краљ Михајлова улица бр. 10.

Одговор бр. 108.

Данас сви људи теже за једним циљем а то је да буду срећни. Као што је познато данас је ретко ко срећан, а и ако је срећан увек ће му нешто недостајати. Данашњи је живот створен само из несрећа, које човека тиште и муче и који пут наведу на смрт. Зато бих волела да будем срећа, да би могла усрећити цело човечанство, и тако би спасла све од јада и бола, да би и они могли рећи да су се спасли од својих тешких болова и јада и да би могли сви рећи да су срећни. Кад би ово могла учинити онда би се осећала најсрећнијом и могла би сваком рећи да познајем и знам шта је срећа.

Вал. Бечкерек **»Несрећна«**

Одговор бр. 109.

Не залазећи у испитивање могућности, да ли заиста моту постати, изражавам жељу да би најволео бити, особа која би служила општим циљевима човечанства, пошто сматрам, да у већим групама таквих радника, налази се спас и препород данашњег варљивог живота испуњеног оним што би требало најцелисходније лечити, а то је — лакомисленост и превртљивост.

Београд **Сале Салевић**

Одговор бр. 110.

Волела бих бити најсретнија жена на свету, љубљена од оног човека кога волим јер само тако има смисла живети!

Н. Сад **Нита**

Најпре волим да будем срећан, јер кад будем оно што желим да будем — ја ћу бити срећан.

Јованче Мицић III.

Одговор бр. 111.

Најпре волим да будем — Бог, јер је Бог свемоћан.

Јованче Мицић VI.

Одговор бр. 112.

Волела бих, а и жеља ми је, да усвојим рецепт женске лепоте за Европу, јер ми само 18 см. висине недостаје, иначе све испуњавам, и тако би дознала да сам савршено лепа.

Сомбор **Аурора**

Одговор бр. 113.

Шта бих желела бити?

П у ж.

Зашто?

Ради сигурног стана.

Бос. Александровац. **И. Питбељић.**

Одговор бр. 114.

Волео бих бити прави наследник пок. Николе П. Пашића, јер ми данас на жалост таквог човека — немамо. Као Пашићев наследник примио бих у своје руке Радикалну странку, и наставио бих његов плодоносан политички рад са успехом онако, како је то пок. Пашић за живота свог водио, а за добро Њ. В. Краља и Отаџбине.

Вршац. **С. Ф.**

Одговор бр. 115.

Волео бих бити у могућности да пронађем Неџесера и Колна француске авијатичаре, јер бих и ја добио славу као и они, и тада бих Француска била још боља пријатељ наше Краљевине.

Београд. **Радомир Ј. Милосављевић.**

Одговор бр. 116.

Пошто сам до своје 20 год. остала добра и идеална девојка, волела бих да будем, исто тако, када се будем удала, верна жена, добра мајка и идеална домаћица, јер то су дужности, Богом дане, свакој жени. Испуњавајући те дужности, жена извршује задату јој дужност према човечанству.

Непозната из Београда.

Одговор бр. 117.

Човек непрестано путује ка брду, ка савршенству својих идеала. Ах, кад би се попео на њега, да постанем свезнајући да уђем у тајну природе, јер то је тако привлачно.

Призрен. **В.**

Одговор бр. 118.

Волео бих да будем 3 дана Бог, па да доведем свет опет у нормалан колотраг из којег у задње време изашли.

Сарајево. **Луцифер.**

Одговор бр. 119.

Волео бих да сам богат, само зато да бих могао продужити да студирам и даље сликарство, јер сам ради слабог материјалног стања морао да прекинем са својим студијама.

Задовољство у животу човек налази само онда ако ради посао који воле и потпуно се посвети њему, јер човек постиже само онда успеха ако ради посао који воле и за који има смисла.

Београд. **Алексеј.**

Одговор бр. 120.

Шта бих желео бити?

Увијек срећан.

Зашто?

Да никад не погрешим!

Дарувар. **Добривој Новаковић.**

Одговор бр. 121.

Највише волим да будем оно — што највише волим да будем, јер — то највише волим да будем.

Земун **Јованче Ц. Мицић**

Одговор бр. 122.

Моћна свакоме зетину на челу прочитати.

Зашто?

Тад би ме се сви бојали.

Дарувар. **Невенка Новаковић.**

Одговор бр. 123.

Волео бих да будем вековни рентијер, јер је слатко бити свој.

Зајечар. **Б. Ђ. Ј.**

Одговор бр. 124.

Волела бих бити мултимилионарка — јер би купила толико ратних аероплана, колико су довољни за одбрану наше Отаџбине у случају рата, а и поред тога волела бих се удати за оног официра, који ми је много симпатичан — јер би све моје синове васпитала тако, да буду своме Краљу добри официри »авијатичари«.

Београд. **Маријола.**

Одговор бр. 125.

Волим изнад свега љубав, цвеће, накит и мирисе нарочито: »Л'ер бле« од Герлена. Зато, јер налазим у томе уживање.

Нови Сад. **Астра.**

Med. Univ.

Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ

специјалиста за болести зуба и уста

Београд, Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Недељне Илустрације

ПРИНЦЕЗА ШИМАЈ

— Циганинова Драгана —

РОМАН ОД АРТУРА ШЕНЕБЕРГА

4

„Где су деца"? запита она.

„Бог зна где су", одговори стара циганка, „они још ујутру оду у пустару и врате се тек доцкан у вече".

У истом тренутку појави се једна млада жена коју Клара одмах препозна — Риго-ова жена.

„Ах, ви сте дошли"? повика она, изненађена. „То је врло лепо од вас"!

И она притрча Клари, пољуби је у руку, и дошану јој на уво:

„Ја сам примила седам стотина форинта".

Она се показиваше веома радостна видевши поклоне. У том дођоше и деца која су све дотле били у свињцу, двоје близанца, један дечко и девојчица од осам година.

Била су то лепа деца, сасвим на оца налик, али, они беху страшно прљави.

Кад они спазише лутке, засветлеше се њихове очи. Девојчица се радоваше највише, обраћајући пажњу нарочито на плаву луткину косу. Затим, она запита плашљиво:

„Има ли ова лутка вашију? Ја их тако много имам".

Тада Клара узе децу са собом и доведе их до бунара, и засука рукаве своје свилене хаљине до лаката стаде их сапуном умивати.

Она их очешља, и обуче им хаљине које је у Сегедину купила.

Сада су деца изгледала доста лепо, али ускоро затим они се поново изгубише, а када су се после четврт сата вратили поново из свињца, у коме су се одмарали не беху ни мало чистији но мало пре.

Клара предложи да се деца дају у какав пансионат да би се тамо брижљиво образовали. Она је увиђала да су та деца дивља и да би побегли са сваког предавања.

И пошто је ноћ већ била близу, рече Американка Риго-у, да је и она за то, да се у механи не преноћи, и да би требало да се врате у Сегедин још пре ноћи.

Риго се томе није противио желећи такође да напусти механу. Тако се они опростише с родитељима и младом циганком и пођоше на пут.

Деца су се опет изгубила у пустари, и нису их више ни видели.

Стари циганин и млада Анђола дуго су махали за колима која су одлазила, и у којима су Клара и Риго дуго седели без и једне речи.

Риго се у себи љутио, што је пред Кларом попустио и довео је у механу својих родитеља.

Какве ће утиске однети одавде, мишљаше он.

И заиста, сада се по први пут враћаше Клари свест, примећујући како је ужасан корак начинила.

Она помишљаше на очеву кућу у Њујорку, затим је помишљала на палату кнеза Шимаја у којој је била као његова жена, принцеза Шимај — како је лепо светло и чисто било тамо — а овде?

Људи којима је њен муж припадао беху ужасно прљави и проводили су живот кога се она гнушаше.

Ноћ се нагло спушташе, и Риго се плашио да у варош неће моћи да стигну пре поноћи.

Сва околина изгледаше му непозната, и он запита постиљона да нису залутали.

„Господине, ја сада први пут возим овим путем, и није искључено да можемо залутати", одговори постиљон.

Риго се уз једну псовку поново завали у колима.

Али шта је то? Један крвожедан лавеж беше им допрео до ушију. Он пребледе.

Клара узвикну:

„Чујеш ли ти тај лавеж? Мора бити да су неки керови у близини".

„Ха, ха" смејаше се Риго. „Керови — видиш како је непромишљено било, ићи у пустару? Но ево их, већ долазе, а шта ћемо ми, када нас буду били напали"?

У истом тренутку повика принцеза, запрепашћена.

Очи које су се у мраку блистале беху близу, поред кола, баш с њене стране, и један топао, дивљи зверски дах шираше се око њених образа.

„Курјак", повика она престрашена, „не, — два — три вука"!

Кочијаш ошину, и племените животиње, скупивши своју последњу снагу кренуше даље, хитро преко пустаре.

„Имате ли револвер код себе"? запита кочијаш Риго-а.

„Да"! одговори он вадећи из џепа блештеће оружје".

„Па ти не можеш да пуцаш", рече Клара. „Твоје руке тако дрхте. А и шта су револверски меци према курјацима"?

Брзина коња изгледаше једини спас путницима. И заиста више се нису виделе ватрене очи које су у мраку мало пре тако близу биле, и више се није чуло јасно њихово урлање.

Али, наједном кочијаш повика ужаснут.

Риго се диже и виде у чему је ствар.

„Зверови су нас престигли", повика он, „напашће коње и ми ћемо бити спашени, јер док они буду разтрзали коње, дотле ћемо ми већ бити у сигурности".

Клара се приљуби уз њега, али је он грубо одгурну, отвори врата од кола и искочи напоље.

У истом тренутку одјекну пуцањ, затим други и две звери падоше урликајући.

Али трећа побеже.

У исто време зачу се један звонак глас.

„Дакле нисмо стигли доцкан? Ах, једна дама у колима? Умирите се драга госпођо, ви сте спашени! Али како сте могли тако сами да путујете ноћу кроз пустару.

На постиљона се нисте могли ослонити. Он вас је лукаво напустио, али то је увек тако. Тај свет је лукав и мисли само на себе".

„Али ја нисам била сасвим сама"! рече Клара.

„Све је добро прошло"? зачу се истовремено Риго-ов глас.

Он приђе колима, али га Клара не удостоји ни једним јединим погледом.

„Ја вам захваљујем, Господине", обрати се Риго јахачу, који се је задржао баш пред самим колима.

„Смем ли знати кога нам је провиђење за спас послало"?

„Граф Елемер Беркењи", представи се страни јахач „а овај човек овде, то је мој ловац".

„Риго је моје име"! одврати циганин.

„Ах, ви сте Риго, чувени циганин, примаш", одврати граф, „онда могу већ помислити да је Госпођа у колима принцеза Шимај".

„Да, ја сам то"! одговори Клара устежући се.

„Госпођа су сигурно одустала од свог путовања"? продужи граф. „Ви сте без сумње хтели у Сегедин. Али како у варош не можете стићи пре зоре, а како ноћно путовање кроз пустару као што и сами видите није ни мало пријатно, то би било најбоље да преноћите у мом замку?

Он се налази не далеко одавде, за пола сата бићемо тамо.

Курјаци су растргли једнога коња, али, мој ће ловац дати свога коња и сам ће терати кола".

Клара и Риго примише позив графа Беркења, јер им није било другог излаза.

И заиста, пола сата доцније беху пред замком грофовим једним малим замком у којима обично станују мађарски племићи.

На један звиждук грофов појавише се шест слуга, с запаљеним буктињама и одмах се побринуше око коња и кола.

Граф поведе своје госте у дивно намештену ручаоницу где се чак и сада, ноћу врло добро могло вечерати.

За сво време, Клара се пријатно занимаше с грофом Беркењијем, једним младим, лепим и веома образованим човеком, док Риго-а ниједном није погледала.

Циганин је био прилично ћутљив и утучен. Он је јасно видео, да му је случај у пустињи наштодио веома много код Кларе.

Била је већ скоро зора кад су пошли спавати.

Граф одреди за Клару једну велику спаваћу собу с једним помпезно украшеним креветом.

Риго доби собу која је од Кларине била одвојена једним дугим ходником.

„Друкчије не може бити", рече с нарочитим осмехом граф Беркењи, „ове ноћи морам вас раставити".

Ловчева жена поможе принцези при свлачењу.

Клара целе ноћи није могла наћи мира, која је толико желела.

Она није могла да дође к себи од тих догађаја, које је преживела тога дана, али она је осећала да се догодило нешто страшно, нешто веома значајно.

Читав сат преврташе се она у кревету.

Али наједном отворише се тихо врата, и једна прилика уђе унутра.

„Иди — иди, несретниче", рече Клара, „ја те презирем, ниткове!"

„Ви се варате, госпођо", зазвони истовремено један тихи глас на њеном увету. „Ја нисам тај кога ви с правом презирете, који вас је у тренутку највеће опасности напустио, у тренутку када су вам курјаци били тако близу, ја нисам тај који вас је онако подло и лукаво оставио — ја сам граф Елемер Беркењи".

Тада Клара пружи руке према графу и привуче га на своје узбуркане груди.

Те ноћи преживе љубав принцезе Шимај према Риго-у, циганину, примашу, први пораз.

VIII Део.

Прошло је од тада десет година.

Принцеза Шимај и Риго, циганин, бејаху и на даље путовали кроз Европу.

Они су се задржавали, и у Лондону, Паризу, Берлину и Бечу, па чак и у Шпанији, али их је највише усхићавало дубоко плаво италијанско небо.

Сада су поново дошли у Париз, где су најмили једну малу кућу.

Да ли је лепа принцеза још увек волела циганина?

То питање никада не можемо посведочити, јер је већ одавно била у грудима лепе американке угашена трпељивост према томе човеку који је већ имао седих власи. Али они се нису никако раздвајали.

Клара је хтела, да по сваку цену спречи, да свет сазна како је приредила онај њен лакомислени и луди корак, који је негда учинила. Она није хтела да се каже да је она љубљеногa оставила а још мање да је он њу одбацио.

Али још од догађаја у мађарској пустари, њена љубав према циганину сасвим је умрла, и врло ретко долазили су изливи трпељивости с њене стране, да би се могло мислити да они још гаје нежност међу собом.

Они су уопште живели врло раскошно. Риго се ни мало није трудио да штеди Кларину чековну књижицу.

И тако једнога дана доби принцеза Шимај писмо, са ковертом »Credit Lyonais.« Дрхтећим рукама расцепи Клара коверту и прочита следеће:

„Госпођо!

Част нам известити вас да је са јучерашњим узимањем од дванаест хиљада франака, ваш конто у банци »Credit Lyonais.« исцрпљен.

Ми вас молимо да нам дате нове новчане уплате, како би у будуће ваше предлоге и даље могли испуњавати.

Остајемо увек радо на услузи.

»Credit Lyonais,« чековно одељење

Уз један пригушен уздах, испусти Клара писмо из руке.

Она тиме није била изненађена, јер је већ одавно предосећала да ће се тако штогод једном морати да догоди.

Риго је био врло лакомислен, и док је она продавала своје скупоцене брилијанте, дотле је он стално подизао новац из банке и немилице га расипао и губио при картању.

И док је Клара тако седећи утучена гледала удубљено преда се, ступи циганин у собу.

Клара му без и једне речи пружи писмо банке »Credit Lyonais.«

Он летимично прелете погледом преко тих неколико редова и узвикну забринуто.

„Ми смо дакле на крају, али то ипак не може бити. То није могуће банка се без сумње вара".

„То је неоснована утеха", одврати Клара, „јер ја знам да се банка никада не вара, али ја, ја сам се ипак преварила.

„Како?"

„Тако, јер си ти човек који не зна да жена која му се сасвим предаде, мора умети издржавати. И ти си од кад те познајем живео од мога новца, и никад се ниси потрудио да сам штогод зарадиш".

Ти сигурно не мислиш да ми пребациш и да ми кажеш да сам ја сам потрошио твоје имање? Нисмо ли ми живели заједно и нисам ли ти ја испуњавао сваку жељу која ти је на памет пала"?

„Ти си ми пружио љубав и ништа више".

„Па шта хоћеш ти с тим твојим пребацивањима?"

„Ништа. Ја хоћу само то да ти кажем да ми морамо да отпочнемо нов живот".

„Реци само какав. Ја те слушам.

„Теби је познато да сам ја продала све своје брилијанте од вредности, и да ово што ми је још осало неће бити ни за кирију ове куће довољно.

Ми морамо најпре да узмемо један мањи стан.

Затим морамо мислити и на то да новац опет зарадимо. Хоћу да кажем, да ти мораш мислити на то, да се поново вежбаш у својој вештини."

„То могу да учиним. Ја ћу потражити своју виолину, и опет ћу је опробати. Свакако да нисам увежбан и да ће ићи потеже да добијем какав бољи ангажман.

Али када би и ти могла да набавиш новац зашто се онда не би и ти потрудила?"

„Па да бих могла, ја бих то од срца радо учинила."

„С мало труда могла би."

„Па како би требала да отпочнем?"

„Но, па требало би само да одиграш једну малу комедију, да се направиш мало тужном, неколико лажних суза и ми би опет имали милионе."

Клара предосећаше нашта несрећник мисли, али се ипак надаше да он неће имати толико храбрости, то да изговори.

Али баш на против Риго рече сасвим мирно:

„Ми смо у Паризу, недалеко од палате кнеза Шимаја, твога мужа.

Кнез је стари болестан, и ја не сумњам да те он још увек воли.

Само се треба постарати за то да му се побуди његово сажаљење и ти ћеш код њега успети у свему.

Иди к'њему, објасни му свој положај, и он ће ти преписати неколико милиона".

„То никада нећу учинити!" узвикну принцеза.

„А зашто не?"

„Док ми је било добро, што значи док сам имала новаца, за кнеза се нисам бринула, а сад треба да као просјакиња ступим пред њега? На то се никада нећу одлучити.

„Зар ни онда, ако ти кажем да имам дугове, који се морају без одлагања платити?"

„Ни онда".

Тада ступи циганин пред принцезу и стаде је дрмусати и трести, тако да се њој учини као да ће да падне у несвест.

„Жено", повика он, „онда хоћеш да ме предаш судијама у руке? Ох, кад бих ја само имао обичних дугова, али ја имам менице, а и то нису обичне менице".

„Јесу ли то лажне менице?"

„Да, лажне су, и ако их ја не регулишем, ја ћу бити затворен."

То је било више, но што је Клара могла да поднесе.

Без моћи она се спусти у столицу и поче горко плакати.

„Стало би те само мало муке," узвикну Риго, „једно једино притворство, и обоје би били спашени.

Изазови саучешће у кнеза па ћеш наследити све што је његово. Обуци се у црно, мети мало бледила на образе, направи црне колуте око очију, да би правила утисак мученице, и видећеш да ће кнез бити спреман на све".

Принцеза Шимај и не слушаше несретника шта говори, али она је знала, да ће и ту жртву морати да учини.

Не, она није могла дозволити да Риго буде предан судијама и да буде осуђен, и да човек с којим је она толико живела, који је у очима света био њен љубавник, буде презрен и осрамоћен у затвору, а она само да остане без средстава. Нешто доцније пође она тешким коридима палати Шимај.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

„Шта желите Госпођо?" запита портир палате Шимај, кад виде пред собом где једна дама у црнини улази у Палату.

И чувши да Госпођа жели да говори с кнезом Шимајом, он повика зачуђено:

„Па зар ви Госпођо не читате новине, зар не знате да је кнез Шимај на самрти?"

„Заиста то нисам знала," одговори Клара.

„Ви ћете признати," продужи портир „да је у таквим приликама немогуће пријавити вас.

Већ два дана су код кнеза само доктор Лабарден и Метр Ларош".

„Али ипак ја вас морам замолити да ме пријавите, кнезу".

„То је искључено Госпођо. А и када бих вас пријавио, Метр Ларош јамачно не би дозволио да неко изађе пред кнеза".

„Ослоните се ви само на то што ћу вам рећи, мене ће сигурно пустити да говорим с кнезом. Ја сам кнежева стара познаница".

„Јесте ли кадгод већ били представљени у овој кући?"

„Не, то не, али водите ви мене само!"

Клара није попустила догод се портир није одлучио да је пријави Метр Ларошу.

Он је одведе привремено у један мали салон и замоли је да причека мало.

О, како је било тешко Клари док је пролазила кроз оне собе које је тако добро познавала.

И изненада, паде јој поглед на једну слику, у широком златном раму који је био застрт црним велом.

Она је познаде беше то њена слика, коју је још пре много година насликао један чувени сликар, а која је у оно време била на изложбама слављена.

Тада су сви парички листови износили велике чланке о тој слици. Клара помишљаше на то време и беше јој врло тешко на срцу.

Али она није морала дуго да чека. Портир се појави праћен Метр Ларошом, заступником кнеза Шимаја.

„Реците ми одмах шта желите од кнеза, Госпођо," рече правозаступник.

„Немогуће да вас пустимо пред кнеза, јер тај племенити човек баш сада преживљава своје последње минуте. Он вас уопште неби могао да прими јер је у агонији.

Ако сте дошли да од кнеза замолите извесну милостињу, мораћете се стрпити још који дан и онда ћете ми се моћи за то пријавити.

Колико знам, кнез је већи део свога имања оставио парискоj сиротињи, и мени је ставио у дужност да тај новац поделим на особе које га заслужују.

Дођите дакле к'мени у канцеларију кроз неколико дана, а ја ћу се обавестити о вами, и ако то буде било повољно, нећете остати празних руку."

„Захваљујем вам на милостињи", одговори Клара. „Ја долазим из сасвим других разлога, и молим вас Метр Ларош, да ме не спречавате никаквим изговором да изађем пред кнеза".

„Ја сам вам Госпођо већ рекао да је то сасвим немогуће, јер".

„Ништа није немогуће, Господине, ја вам кажем да нико на свету нема толико права, да се у овој кући бави, као ја".

Код тих речи она подиже вел с њенога лица, — Метр Ларош уступи један корак у назад, он ју је познао.

„Ви ме дакле познајете", рече Клара, „сада ћете ваљда признати да имам права да говорим са својим мужем, пре но што се он опростио овога света".

„Ви сте изгубили то право, Госпођо".

„Али не и право да га натраг мирним путем повратим, и да мога мужа на самртном часу замолим за опроштај".

Ваше кајање долази доцкан, кнез вас више неће моћи ни да чује. Ваљда имате намеру да уплашите на вашег мужа, да у последњем тренутку поправи тестаменат. За то ћете се узалудно мучити, јер кнез још пре неколико недеље написао свој тестаменат тако, да вама од његовог имања не остаје ништа. За сада кад се налази у бесвесном стању, и неби био у могућности, да направи један пуноважан тестаменат.

Ви морате све то разумети, Госпођо, јер ви најбоље знате како сте тога човека, кога сте некада звали својим мужем, увредили и намучили". (Свршиће се).

Најбољи јапански глумац.

Јоањи, најбољи јапански глумац у Осаки, који је ових дана навршио 65 година живота.

Смртне пресуде над животињама.

— Чиме су се бавили судови у Холандији у XIV и XV. Веку, а један суд још и Године Спаса — 1853. —

Један доктор амстердамског универзитета доживео је у наше доба доста ретку срећу. Његова докторска дисертација не само да је запажена и у широј публици, него је, што више вероватно, да ће доживети неколико издања. Мора се признати, да је он изабрао врло интересантну тему: »О смртним и другим пресудама у Холандији и Белгији у старо доба«.

Између осталог, млади доктор износи случај једне крмаче, која је 1458 године, негде у Фландрији била ујела и тешко повредила дете неког Матије Цикса. Суд се позабавио том ствари под председањем врло поштованог Петра де Фоса (који се свакако није надао да ће му име у историји бити сачувано баш због једе крмаче) и 10. јуна 1458. године донео је пресуду са дугим образложењем, којом одлучује да се оптужена крмача има »руком империског пелата привести из живота у смрт«. Пресуда је извршена тачно онако, како је било у судској пресуди прописано. Пошто је мачем империског пелата послата на онај свет, заклана крмача је привезана за »срамни стуб«, да сведочи о томе, да је правда задовољена.

У Миденбургу су 1571. године судили једном бику. Тај је бик по гласу тужбе »дохватио роговима малу Тенеку Аренте, убо је у трбух и у толикој мери распорио, да је истог часа преминула«. Пресуда је гласила: »..да се бик за ово дело убиства осуди на — смрт....« с тим, да се његово месо раздели сиротињи, а глава да му се на месту, где се извршује правда, истакне на мотки, као опомена свима његовога рода, да они не чине што је учинио осуђени, те да не пропу као он«. О томе, да ли су се бикови у околини Маделбурга уплашили од те претње и да ли су се после неког времена клонили кривичних дела, млади амстердамски доктор није наравно могао навести никаквих података, јер их није нашао у старим списима, у којима су се налазили остали податци по овој ствари.

Године 1467. осуђена је у Лонвилу на смрт једна мачка, која је је била скривила смрт некога детета, старог четири месеца, јер је иста оборила стелажу са тањирима, који су пали на дете и тако га убили. А пред сам крај XVI. века суд у Лајдену осудио је једног пса »да се одведе на гравештајнско губилиште, где ће га џелат конопцем обесити, због тога, што је доказано, да је оптужено псето у недељу 9. маја 1495. године тако страшно ујело дете Јакова Јансена овдашњег, да је дете од страха умрло«.

Најнеобичније пак погубљење било је једне крмаче у Фанезу. И та је крмача била ујела неко дете, па је због тога осуђена »на смрт«. Извршењу смртне пресуде присуствовао је судија на коњу, у свечаном оделу, као при каквој свечаности. По његовој наредби, крмача је одевена у мушко одело, тако је крмача последњих часова свога живота носила чизме, чакшире, капут, па чак рукавице и манжетне...

Све се ово догађало у времену, кад је просвета у Холандији била већ на прилично високом ступњу, али тек ипак у старо доба.

Дете с три носа.

Ових дана је рођено у Варшави једно дете с три носа услед чега су му очи јако удаљене једно од другог.

Хари Пил.

Један против шест, увек у последњем моменту, увек један излазак, демонски, врло елегантан, добар према слабијима, сршетак добар, све добро. Тако игра славни сензационалиста на филму Хари Пил.

Њихове навике.

Изгледа да је редован појав код свих генијалних или бар изнад просечнога интелигентних људи, да имају извесне, по мало нестране навике и да осећају нарочиту наклоност спрам ствари, које ми остали иначе одбијамо.

Прича се тако за Виктора Ига да је страшно волео да на крају ручка покупи остатке меса, зелени, колача и осталога, све то саспе у свој тањир, измеша и у сласт поједе. Исто тако Хоноре де Балзак пио је по педесет кава на дан за време док пише. Александар Дима је док би писао стално држао на столу полутрулу јабуку, коју је чешће мирисао; Бодлер је волео мирис укварених јаја и све мирисе за које ми велимо да не миришу већ смрде. Зола се плашио броја 17 и био је велики гурман: из своје собе распознавао је по мирису шта се у кујни спрема, и тако у бесконачност, јер наравно сваки и од просечних људи има по неку интересантност, а чувени по готову.

Линдберг и мода шешира.

У Паризу а затим и у Америци у великој су моди шешири са Линдберговим авионом.

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација“ у Пироту?

Овај број носи награду за Лозницу

Идући број носиће награду за Бања Луку

Све награде поклања београдска јувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација“ носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Пирот. Наградни број за Пирот разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника: Ђорђевић.

Идући број носиће награду за Бања Луку.

Убица Војкова.

Борис Коверда, убица совјетског посланника у Варшави после пресуде полази на вечиту робију.

Све за — лепоту.

Жене се данас не устручавају ни од блата, само да би очувале своју лепоту.

Овца која је ојагњила 5 јагњади.

У селу Вишевцима (срез Лепенички) једна овца ојагњила је 5 јагњади, што представља рекордан број.

СКРЕЋЕМО ПАЖЊУ ПОШТОВАНИМ ЧИТАОЦИМА ДА СЕ ИДУЋИМ БРОЈЕМ СВРШАВА НАШ РОМАН »ПРИНЦЕЗА ШИМАЈ«4. У БРОЈУ ОД 17. ЈУЛА Т. Г. ПОЧИЊЕ НОВ ВРЛО ИНТЕРЕСАНТАН РОМАН

„Грофица Валевска, љубазница Наполеона I.“

ОД ФРАНКА АТАМАНСБАХЕРА.

За власништво листа и штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 29.

недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 24. јула 1927. године

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

МОДА БУДУЋНОСТИ КАКВУ ПРЕДВИЂА ЈЕДАН ЧУВЕНИ ПАРИСКИ КРОЈАЧ

НОЖЕВИ

Заглушно трештање бакарних труба престаде и тада читавим циркусом завлада дубока тишина... У средини арене, у ставу потпуне укочености, једна млада жена стајала је уз једну широку даску. На неколико метара раздаљине, један човек, одевен у Мексиканца, витлао је неким блиставим предметом. И, наједном, у покрету као муња, рука се његова опружи и блистави предмет просече ваздух; за један сантиметар од бедара младе жене, бачени нож, са тупим одјеком, зари се у даску и затрепта од силине... Затим, читава серија хитања и тупих удараца... За непуна два минута, педесетак сјајних ножева исцрташе на дасци прилику младе жене. Најзад, човек дохвати и последњи нож и хитну га сигурном руком: оштрица се дотаче женине косе и забоде се у даску тако близу главе, да једва затрепери...

Проломи се громовит пљесак... Пажљиво, жена се извуче из рама челичних оштрица, остављајући своју силуету исцртану на дрвету. Потом се дражесно поклони гледаоцима, који су тапшањем и одушевљеним усклицима одавали хвалу неустрашивости уметнице. Нетремице и без дрхтања, она је малочас пратила смртоносни лет ножева од којих је сваки могао да јој прекрати живот; најмања грешка бацачева могла је оштар челик да упути у њеном младо и витко тело... И гледаоци су искрено изражавали своје дивљење њеној срчаности.

Пошто су се у облачионици преодели и лице опрали од шминке, Рилерсови се повукоше у своју кућицу на точковима.

— Но, Жане, ово је био успех! Прва представа и овако срећно да прођемо!... Надам се да ће нас и у новинама похвалити.

— Ох, то је сигурно, а ја се надам да ће нам ово вече донети и славе и какву богату понуду... Јеси ли ти задовољна, Мадленице?

— Јесам, и то много!

... Један за другим, осветљени прозори на многобројним циркуским колима замрачише се. Кад је све изгледало да спава, једна тамна прилика ишуња се из кола Рилерсових, па, пошто је пажљиво разгледала околину, упути се тихо дуж платненог циркуског зида... Осврнувши се последњи пут свуда уоколо, прилика се стаде приближавати једним колима; танка светла пруга показивала је да су врата на њима одшкринута. Дрвене степенице зашкрипаше, а на то се из кола појави један човек. Два пригушена гласа прошапташе:

— Мадленице моја!

— Роже!

Подужи загрљај сједини љубавнике, а потом се врата затворише за њима...

Нешто мало доцније, Мадлена Рилерс пређе исти пут, само сад у супротном правцу. Изненада, кад је била већ близу својих кола, трже се сва престрављена... Учинило јој се да је приметила човечију прилику иза једне гомиле разних циркуских ствари. Дрхтећи од страха, она обиђе да види има ли кога. Никога. Пре но што ће ући, постоја крај кола, ослушкујући шумове. Ништа. Тада тек отвори врата и исчезе.

Сутра дан увече, пред саму представу, док је Мадлена припремала шминку несигурном, дрхтавом руком, огледало јој је приказивало њено бледо лице. Целога дана, њен муж је био тмуран и набусит; неколико речи које је казао биле су изговорене необичним и суровим нагласком... Тешки немир био је обузео Мадлену; са узбуђењем је она помишљала на ону сумњиву сенку, коју је, чинило јој се, видела прошле ноћи... Њен муж?...

Бакарне трубе затрешташе, објављујући тачку Рилерсових, Мадлена се не могаде уздржати, него упита:

— Шта ти је Жане? Ако ти није добро, можда би било боље да нашу тачку вечерас откажемо!

— Није ми ништа! одговори Жан осорно, док је окретним прстима прикупљао блиставе ножеве.

— Но, па шта је онда?

Жан ништа не одврати, али после кратког ћутања промумла:

— Видеће се вечерас за шта сам ја све способан!

Мадлена осети како јој колена клецају. У једном тренутку паде јој помисао да стави свој огртач на плећа и да побегне ма где, далеко од овога циркуса где ће, кроз који час, послужити као мета човеку који је побеснео од љубоморе и кога распаљује дивља жеља за осветом...

Пљескање и узвици: Рилерсови су ступили на арену!... После оубичајених припрема, Мадлела стаде уз даску. У тишини која је завладала, Жан одмери даљину и узе за врх први нож...

Позеленела од ужаса, Мадлена се мораде страшно напрегнути, само да би скрила дрхтање које је беше обузело. Потом, кад Жан подигне руку, она заклопи очи...

Брже него обично, можеви стадоше летели ка мети. Захваљујући новом напору снаге, Мадлена отвори очи. И, наједном, у њеном се погледу указа лудачки ужас: њен муж изгледа да је свладавао изненадну слабост... Један нож фијукну и зари тако близу, да несрећница осети на лицу хладноћу оштрице. Потом, по свима клупама, по ложама, гледаоци стадоше мрмља-

Шта је опасније за вас?

Кад Вас засењују погледима.... или кад Вам окрену — леђа.

Најчувеније и највеће тенис игралиште у Вимбледону.

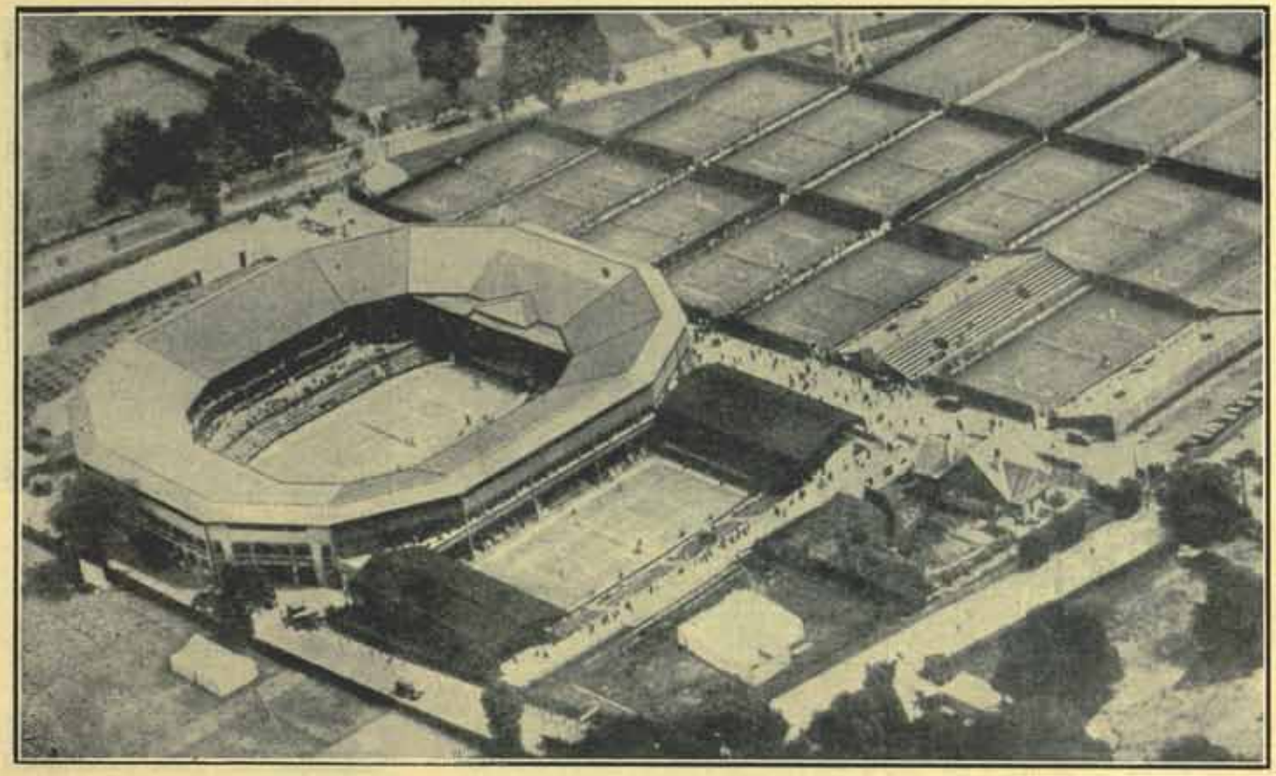

Највеће и најчувеније тенис игралиште налази се у Вимбледону, у Енглеској. Ту се одржавају сваке године велике интернационалне утакмице.

ти све гласније: Жан је посртао. Но ипак, с тешком муком, он се наново исправи и дрхтавом руком дохвати последње ножеве. Тада неки почеше викати:

— Пази!... Не! Не!... Доста!... Браво!...

А затим наста гробна тишина. Жан је завршио извођење своје вештине. Кад се и последњи нож заби у даску, пресекавши при том један прамен Мадленине косе, неописиво одушевљење поздрави уметника. А овај, придржавајући онесвесло тело, одздрављао је са широким осмехом на разведреном лицу.

Кад се освестила, Мадлена спази са запрепашћењем, озарено лице свога мужа, који јој тада рече весело:

— Јеси ли видела, Мадленице! Најзад је свет разумео!... А кад помислим само, — при том показа на хрпу разних новина на сточићу, — да се у свима овим новинама говорило једино о теби!... Мене нису чак ни видели; сви су се дивили само теби, твојој срчаности, твојој хладнокрвности, док је моја вештина пролазила сасвим незапажена. Због тога сам био тако бесан читав дан... А вечерас сам им доказао, правећи се да ми је позлило, да твоја хладнокрвност долази само од твога дубоког уверења у моју вештину и сигурност бацања. Чим се теби учинило да је мени припала мука и да ће ми рука због тога бити несигурна, ти си се онесвестила као каква женица. И свет је тада схватио! Тада су ми дуго и одушевљено клицали. Шта ти кажеш на то?

— Мислим да си ти велики шерет! одговори Мадлена.

И у њеним лепим очима заигра израз подсмешљив и пун ироније.

К. Орвал.

Двобој жена из љубави према једном мушкарцу.

Ствар је у овоме:

У једној пољској варошици, две младе девојке, од својих непуних 19 година, заљубиле су се ватрено у једног истог човека, кога је свака хтела имати за себе.

Међутим, ствар око двобе није ишла тако глатко, јер ниједна се није ни по коју цену хтела одрећи свога љубимца. Да би пречистили рачуне око једног човека, кога обадве воле, оне су решиле да се — дуелирају, па која победи, њој ће остати младић, а побеђена има да чини од себе шта буде знала, ако остане у животу. Састанак је био одређен у једној шуми, недалеко од саме варошице, у присуству сведока и лекара, као при сваком двобоју између мушкараца.

Кад је одређено растојање оне су, са сабљама у рукама, ватрено јуришале једна на другу. Док су сведоци мирно стајали и посматрали овај интересантан двобој, оне су се бориле све дотле, док једна није добила ударац по сред лица, од којег је остала приметна посекотина и за сећање на двобој за своју симпатију. Побеђена је била приморана да се одрекне своје љубави према младићу, који је после двобоја припао победници.

Ради успомене на овај догађај и на љубљеног човека, побеђена ће носити један велики ожиљак на лицу.

Имена ових двеју супарница јавности није познат, јер су оне из виших друштвених кругова, те би то неповољно утицало по глас целе њихове породице. Међутим, и поред брижљиво кривеног догађаја, ипак је неки новинар наћушио само испричани случај, али су имена остала у тајности.

ЗА САЛОНЕ, КАНЦЕЛАРИЈЕ, НАДЛЕШТВА СТОЈЕЋИХ И ЗИДНИХ САТОВА НАЈБОЉИХ И НАЈТАЧНИЈИХ ИМА ПРИЗНАТА ЈУВЕЛИРСКА РАДЊА

Милан Т. Стефановић

ВЕНЧАЊЕ У ВАЗДУХУ

Слика приказује два брачна пара који су се венчали на једном путничком аероплану над Берлином. У средини свештеник који није страховао да свој свети чин обави на висини од 1.000 метара.

Јапанкиња у купаћем костиму

Једна елегантна јапанска купачица у Камакури.

МАЛИ ЈУНАК ИЗ АЛЕКСИНЦА.

Драгољуб Алексић, како се зове овај 16-годишњи младић из Алексинца, пријавио се за конкурс који приређује „Наркино" за аматере у тешкој атлетици. На проби коју је извео пред дирекцијом млади Алексинчанин показао врло велики успех: савија гвожђе преко мишица и преко зуба, поред осталих, такође, успелих продукција. С обзиром на његове године Алексић из Алексинца може једнога дана ако Бог да, заменити Брајбарта.

Жорж Клемансо

Жорж Клемансо, велики француски политичар који је у 87-ој години живота тешко оболео.

НЕ ТРАЖИМ ЈА...

— Драги мужићу, потребно је да ми купиш нов шешир, пошто ми овај стари већ није за употребу.

— Па, драга моја женице ти си мени лепа и у старом шеширу. А после тога, зар ти је баш толико стало до новог шешира?

— Драги мој мужићу, ја не тражим да ми ти купиш шешир, али то изискује *потреба*, да будем лепша од комшинице Дане.

БИФЕ И КОЛАЧИ.

Неки пријатељ чувеног Француског природњака Бифона пошље му по свом момку два колача. Момак, заголицан путем одличним мирисом колача, поједе један комад и тако донесе Бифону само један колач.

Међутим, Бифон је из писма видео, да му је пријатељ послао два колача а не један, те запита момка:

— Где је други колач, који ми је твој господар послао?

Момак, збуњен прецизним питањем природњака, одговори:

— Ја сам га појео путем.

— Како си то могао да учиниш, неваљалче један?! — запита га љутито Бифон.

Момак дохвати и други колач са стола, убаци га у уста и рече Бифону:

— Ево овако!.

Пре но што се умијете помислите

На зубе.

Ви све не можете видети, зато дођите да видим ја.

Тражите само

Тел. 39-46

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 12. АНАСТАСИЈА СМЕТАЊИКОВА БЕОГРАД

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Бираће се три најлепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкуренткиње — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Налепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

МОДНИ САЛОН Г-ђе ЉУБИЦЕ ПОПАДИЋ,
Коларчева ул. бр. 7. Палата Заложне Банке.

ИЗ ФИЛМСКЕ ТОРБИЦЕ.

❁

Роналд Колман је данас поред Род ла Рока и Ричарда Дикса најпопуларнији и најбоље плаћени филмски глумац.

—

Ових дана приказаће се у Берлину први део великог документованог ратног филма кога је „Уфа" израдила по документима које су за време великог рата снимали војни оператери стављајући свој живот на коцку.

—

Меди Кристианс игра главну улогу у „Тера" — филму „Краљица Лујза".

—

Пола Негри која је ту скоро венчана са принцом Мдиванијом, да би уверила свет у великој љубави према њему, рекла је: „Љубила сам свога мужа грофа Домбског, обожавала сам Валентина, дивила сам се Чаплину, али Сергиј (принц Мадавини пр. ур.) ми је више него они сви.

—

Режисер Ц. Крузе који се истакао филмом „Џазбанд" био је келнер у једном хотелу у Сан Франциску где су налазили глумци помоћу којих је дошао до филма.

—

Берлински листови јављају да је Хени Портен оболела од запаљења зглобова услед чега је морала напустити филм ради лечења.

—

У близини Москве основан је читав један филмски град, назван од странаца „Црвени Холивуд".

—

Бруно Састнер љубимац је наивних девојака.

—

Олгу Чеховну ангажовао је режисер Е. А. Дипон за филм „Мулен Руж". Уметница је моментано у Баден-Бадену.

—

88 немачких режисера снимило је прошле сезоне 176 филмова. У тај број су урачунати само бољи филмови.

—

Руски филм „Иван Грозни" даван је недавно у Бечу где је доживео колосалан успех. Главну улогу игра глумац московског театра Леонидов.

—

Герхарт Ламprехт снимио је филм „Сестра Вероника" по успелом позоришном комаду Ханса Милера. Главне улоге играју: Пол Рихтер и Нисен.

Нова борба за светско првенство у боксу.

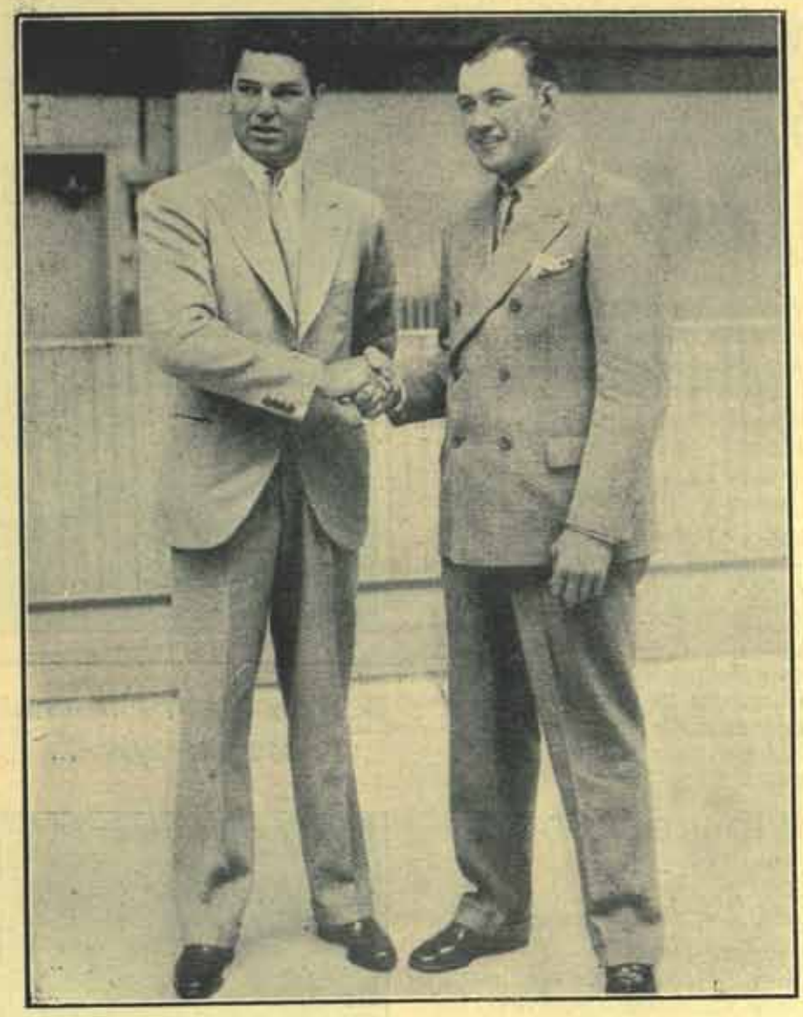

Демсеј (лево), бивши светски шампион, бориће се 21. јула са Џеком Чарки из Бостона у једном мачу у 15 рунди.

Израда вештачке вуне од дрвета.

Познато је да се свила већ увелико прави вештачким путем што је натерало продуценте праве свиле да попусте у цени.

Међутим, док је данас свила приличю јевтина, дотле је вуна у свим земљама још увек скупа и њене се цене никако ни снижују. Да би се томе стало на пут, енглески, италијански и немачки проналазачи су се бацили на предани посао око проналажења материје, од које би се могла правити вештачка вуна, али која би, ипак, имала сва својства праве вуне. Тај напорни труд поменутих проналазача није остао узалудан, јер је њихов труд најзад крунисан успехом, који је користан по цело човечанство. Наиме, ових дана извешће се први покушај да се прави вештачка вуна, и то у Канади.

Материја, од које ће се покушати израда вештачке вуне је од дрвених влакана, а у Канади 80% шумског дрвећа врло је погодно за ту фабрикацију.

Може ли сваки таленат да се развије или заостане?

Недавно је у париском „Сликарском Салону" изложио слике — своје радове — један дечко од свега четрнаест година старости. Међутим, његове године му нису сметале да на изложбу дођу високе личности метрополе Европе, који застају изненађени, пред уметношћу дечка, чије се слике, по изради, могу равнати са сликама одраслих и чувених мајстора.

Као што нам је већ познато, данас има много уметника међ децом. Ништа није чудно слушати концерат дечка од 10 година, јер има много малих виолиниста и пијаниста, који су у свом занату специјалисте. То више није чудо, као што је било у оно доба, кад је концертирао Моцарт.

Има деце, који у том прераном развићу застану на једном месту, и апсолутно не могу даље да се развијају.

Природно је, да су родитељи те чудне деце срећни, али је исто тако природно, да понекад и очајавају, кад опазе да се њихова деца у својим одликама све више губе.

Један познати париски филозов и научник покренуо је питање под горњим насловом, на које је добио масу одговора, наравно, све од самих својих колега, чија су мишљења разна и — најважнији одговор гласи:

„Све зависи од природе; од такве деце постају генији, или, обични, медиокритети".

Скромност.

— Ах, госпођице, само једно сићушно месташце у Вашем срцу!... Више ми не треба!

Пре поласка у бању

користите се бесплатним каталогом забавних књига

Књижаре „СВЕТЛОСТ"

Београд, Дечанска бр. 3.

КЛОДИНА

— Рене Томбелије. —

Клодина је млада, лепа и весела девојка. Али Клодина је сиромашна девојка. Међутим, та чињеница није ни у колико жалостила Клодину. Јер она није сматрала богаство као једини извор благостања и среће. Одевала се скромно, била је са малим задовољна. Једном речју — била је срећна.

У осамнаестој години у Клодину се заљуби један леп и богат младић. И она је њега одмах заволела. Кад је хтео да јој изјави љубав млади Мишел Грије ју је упитао:

— Госпођице Клодина, како вам се допада живот?

— Одлично!

— Мислите ли да се удате, госпођице Клодина?

— Да.

— Јесте ли можда већ изабрали себи мужа?

— Не.

— А.... волите ли кога?

— Да.

— Кога?

— Онога који и мене љуби .

— А ко је тај?

— Зар ви не знате?!

— Да... да... знам, то сам ја.

Клодина прсну у громки смех.

— Дабоме, то сте ви, — одговори му она весело.

— Клодина, ја сам неизмерно срећан.

— И ја!

Међутим, Мишелови родитељи, разуме се, нису хтели ни да чују за ту везу. Млади човек је био очајан и помишљао је већ на самоубиство.

— Клодина, моји се родитељи противе нашој вези и заједничкој срећи.

— Нико никоме не може спречити да буде срећан. То зависи од нас самих да ли ћемо бити срећни. Свако је ковач своје среће.

— Имате право, Клодина. Али — али, хоће да ме се одрекну.

— Ха! Ха! — насмејала се Клодина. — Немојте дозволити да вас се одрекну.

— Али шта да радим Клодина? Без вас не могу бити срећан, а родитељи ми не дају да са вама будем срећан.

— Будите срећни са оном, са којом вам ваши родитељи то не бране.

— Клодина?!

— Да, да, драги мој, ако човек не може да буде срећан онако како хоће, онда мора бити срећан онако како може.

— — — — — — — — —

После пола године, сви листови објавише да ће се ускоро венчати г. Мишел Грије, син богатог трговца Грија, са г-ђицом Аделом Тијери, богатом наследницом.

У очи дана венчања, Мишел срете Клодину, баш у моменту кад је излазила из свог стана.

— Клодина, опрости ми, ја сам дошао да....

— Но, што се се збунили, Мишеле?! Дошли сте да се поздравимо, је л' те? Сутра се венчавате, зар не?

— Да, Клодина, али ћу бити страшно несрећан са том проклетом Аделом.

— Ох, Ви лепо мишљење имате о вашој будућој сапутници кроз живот.

— Верујте, Клодина, да нити волим ја њу, нити она мене. Али моји родитељи тако захтевају, потреба, односно...

— Помирите се, Мишеле са судбином и будите срећни.

— Ах, Клодина, што небо никад неће да задовољи наше жеље!

— Варате се! Небо моје жеље увек задовољава.

— Како? Ви сте дакле срећни?... И без мене?

— Као и са вама! — додаде она весело, — пружи му руку у знак поздрава и оде журно, оставивши га тако као скамењеног.

— — — — — — — — —

На дан Мишеловог венчања Клодин су леш извукли из реке... Узрок самоубиству остао је непознат — писале су новине.

Присебност.

Када су повели на губилиште некадашњег Француског разбојника Франка, на улици је била огромна гомила света. Сви су јурили у правцу пијаце, где је била постављена гиљотина. Настало је тиокање и подигла се ларма.

Разбојник је се тада подигао у колима, насмејао се презриво и добацио гомили:

— Будале! Немате разлога да се гурате! Све док мене видите имате времена! Ништа не могу они учинити без мене.

Деца у оно доба...

Некад варјача...

Онда нисте могли ништа видети...

Ништа ми не може нахудити до ја сам; невољу коју подносим собом носим, никад не патим до својом кривицом.

Има их који живе без икаква циља и пролазе светом као сламка реком; ти не иду, њих носе.

...данас цигарета

...данас можете видети штогод хоћете

Да се осете велика добра, треба најпре познати мала зла.

Што је човеку дужи реп, краћа су му крила.

Ко ружно живи боји се смрти.

ЛИНДБЕРГ

„Линдбергово тесто"

Како је славни Чарлс Линдберг, приликом свог бављења у Паризу показао велику наклоност за тестом, то су сада Парижанке измислиле ново тесто, коме су дале име „Линдбергово Тесто", ради трајне успомене на лепог, плавог дечка, Линдберга.

Рецепт за то тесто је следећи, ако се која од наших читатељки жели њиме послужити:

У кључану слану воду баце се резанци или макароне. После четврт сата кувања, кад омекшају, и пре него што набубре, изваде се из воде и исцеде добро и пажљиво. Затим се одабрани, једри патлиџани пресеку на пола. Стави се у тигањ кашика зејтина и добар комад бутера. У тако растопљено једињење ставе се патлиџани и то тако да исечена страна дође доле — на дно тигања. После 10—15 минута пржења, када патлиџани избаце свој сок, онда се пажљиво преврну на обратну страну тако да исечена страна сад дође горе, а она цела доле — на дно тигања. Тада треба скинути и тесто с ватре и процедити га, а затим одмах ставити у сок од патлиџана, ређајући тесто около њих. Кад то буде свршено, онда се покрије суд у ком су сложени патлиџани и тесто, и оставља се 10 минута на крају шпорета, да се сокод патлиџана упије у тесто.

Извршене су неке пробе са стављањем у тако спремљено тесто разни зелени, а, кажу даме које су то пробале, да је тако спремљено „Линдбергово Тесто,, одлично.

Линдбергов потпис — 500 франака!

„Краљ Ваздуха" — Чарлс Линдберг постао је врло популарна личност. После лансирања моде ношења на шеширу његовог апарата, у Паризу је отпочела недавно продаја најфинијих свилених чарапа — „Линдберг". Како новине јављају, трговина са тим чарапама иде одлично.

Међутим, не само то. Као и свих великих људи, тако је и Линдбергов потпис постао драгоцен, — јер је исти продат за 500.— француских франака! После извршеног лета преко Океана, Линдбергу се, као што знамо, приређени свечани дочеци и богати банкети. После једног таквог банкета, Линдбергу се прохтело да се на једном — његовом — јеловнику потпише пуним именом и презименом. То није нико опазио други, сем једног келнера, који га је служио и, он је тај јеловник задржао себи. На јеловнику су била означена Линдберговом руком јела која је он ручао, а на дну јеловника налазио се и његов потпис.

Чим је Линдберг напустио Париз, келнер је одмах показао јеловник са Линдберговим потписом једном познатом љубитељу авијације, који му је за исти понудио 500.— франака. — Келнер није имао ништа против понуде и примио је новац, а јеловник предао купцу.

Да је нешто Линдберг шпекулант, — он би могао живети само о од својих — потписа.

...и деца данас

ИЗ ЖИВОТА ЛУЈА XI.

Једног дана, један од дворјана Луја XI. примети на краљевој одећи једну — ваш. Одмах дочепа инсекта и баци га на земљу, трудећи се да то не примети присутни. Али, осетивши додир, Краљ се окрете и запита дворјанина зашто га је дирнуо. Овај се не усуди одмах да одговори. Најзад, притешњен питањима, рече узрок због чега се усудио да стави руку на краљево раме.

— Ваш! — Узвикну Краљ смешећи се, — то није ништа рђаво! То доказује да сам човек!.

И он награди дворјанина за ову ревносну, али дискретну услуту са 40.— талира.

После извесног времена, један од њених официра, намамљен наградом, коју је добио један од дворјана, што је са Краљевог рамена скинуо ваш, приђе Краљу, тобоже да му скине нешто са рукава.

— Шта је то?! Шта си учинио? — упита га брзо Краљ. Официр се устезаше да одмах одговори, али најзад рече да је краља ослободио једне — буве!

— Једне буве?! Једна бува на мени?! Бедниче! — викну љутито Краљ, то значи ти ме држиш за пса! И у место очекиваних 40.— талира, официр на лицу места доби — 40 батина за увреду Величанства.

ФИЛМ

Сујеверје филмских старова.

Много се препричава, да је сваки филмски стар, мушко или женско, врло сујеверан а каже, има чак и таквих, који о врату носе амајлију, за коју верују да им доноси срећу и да их штити од свих зала, која би их могла снаћи.

У једном од прошлих бројева »Недељних Илустрација«, ми смо донели неколико речи о страху Ме Мурај да јој слава не поквари, па је ради тога потегла из Америке чак у Париз, где је, како сама каже, успела да заинтересује све љубитеље филма за њене филмове, а затим се, после потрошених неколико десетина хиљада америчких долара, вратила натраг у Америку, задовољна са својим путом у Париз.

Тако и **Милтон Силс**, који је познат као врло обилан човек, носи у џепу свога капута једну амајлију, и никад је не оставља, јер верује, да би му се, кад би је оставио ма и један минут ван џепа, догодила нека непријатност. То је један мали Буда, кога му је дао један Хиндус, — рекавши му да ће га он увек чувати од сваког зла и непријатности. Хиндус је био у Америци, и кад је полазио натраг у Индију, хтео је да се ослободи малог Буде, јер није смео да га преноси двапут преко мора, пошто Хиндуси верују, да се носиоцу Буде може догодити несрећа, ако га буде два пута носио преко мора. И дао га је Силсу, који га од тада непрестано носи на једном каишићу око свога врата.

Норма Талмаџ, која је такође врло сујеверна, носи око врата на једном необичном ђердану један велики сафир са дијамантима. Тај сафир је један од највећих на свету и стар је неколико стотина година. Сафир је она добила од свога мужа Жозефа Шенка, као поклон на њен рођендан. Она је тај сафир носила приликом снимања филма »ПАНТЕР« и тај је филм, колико нам је познато, имао врло доброг успеха.

Њена сестра, **Констанца Талмач** носи једну врло скупоцену гривну, с којом се никад не раставаља. Кад не може да је носи на руци приликом снимања на филму, она је увијек у својој хаљини. Главно, да се никада од ње не раздваја.

Род ла Рок носи са собом тубицу ружа, с којим је први пут шармирао усне, играјући у филму, који му је донео колосалан успех.

Пола Негри-Мадамини има један бриљантски прстен, на коме је изгравиран голуб како носи поткошницу.

Онога дан, када је **Колин Мур** ангажована за филм, имала је једну обичну ташну, у којој се налазио од слонове кости израђен један Индијанац. И тај Индијанац постао је њена амајлија, од које се никако не одваја. Кад не може да собом носи ташну на снимање, она свог Индијанца обеси на ланчић, а затим око врата. Кад снимање буде готово, она своју амајлију поново враћа на старо место.

За време снимања »Гомоле« **Лилијан Гиш** је добила у Италији једног кепеца од не зна се какве коже и она га чува као успомену на свој сјајан успех, који је пожњела том филму.

Бен Мон има за амајлију један стари домино, који вечито носи за собом и, како сам каже, пре би се дао обесити, него што би га оставио из свог џепа, који је брижљиво ушио, да не би изгубио амајлију.

Дражесна **Мери Пикфорд**, — која је добила недавно претећа писма да ће бити отрована и уцењена, — носи са собом један диван златни крстић, који је познат целом Холивуду. Такав крстић носи и њен муж, Дуглас Фербанкс, и они обоје верују да им се ништа непријатно неће десити док год носе те крстове.

Шарло Шаплин и **Бастер Китон** чувају као своје очи у глави своје познате шешире, који су их прославили и једног и другог. Бастер је свој шешир осигурао на пола милиона долара и он се налази у једној највећој каси осигуравајућег друштва »Холивуд« у Холивуду. Само је од свог легендарног шешира отсекао једно парче, које је ушио у своје одело и — верује да му оно помаже да у сваком филму има великог успеха.

Свашта као у Америци....

❁

Јозефина Бакер и њена веридба.

Да би што више заинтересовала свет »црни стар« Јозефина Бакер преко свога импресарија инсценирала је веридбу са контеом Абатинном. И то јој је у пуној мери успело. Реклама је била савршена, па се и ту она показала као прави уметник.

Неколико речи о мало познатој филмској уметници Флоранси Видор партнерки Сесиа Хајанаве.

И ако је Флоранса Видор дивна и дражесна глумица, ипак је код нас мало позната. Она је била партнерка Сеси Хајакова, — лепог Јапанца — филмског уметника — и у свима филмовима, у којима је играла са њим, имала је огромне успехе. Она сама признаје да је доста научила од Хајакова, јер он је врло дисциплинован на филму и тражи тачност од своје партнерке и партнера. Много јој се допадају његове идеје и она њему прича са извесном дозом страхопоштовања.

О својим годинама, — као и свака жена, — не воли да говори, и ако је млада (тек јој је 32) — како је сама ипак изјавила једном новинару, који јој се обратио за интервју. Кад је новинар запитао за године, она му је смешећи се одговорила:

»Налазим да жена никад не треба да крије своје године, — јер она датум и годину рођења носи на своме лицу. Ја сам рођена 1895. године.«

О свом животу и раду она је казала следеће:

»У почетку сам била спатискиња, као и све остале глумице. Тада ми је живот био врло тежак и имала сам болно разочарење. Мој муж је Кинг Видор, који је године

Судбина једног срца.

Како једно срце бива кроз лулу попушено...

1919 почео да снима своје филмове. Ја сам му била прва глумица и он је самном био потпуно задовољан. Како смо једно према другом осећали извесне наклоности, решили смо да склопимо брак, у коме данас живимо срећно и задовољно.«

Флоранса је код нас непозната, или недовољно позната, али је она у Америци позната врло добро и њена слава из дана у дан иде све на више и она стиче симпатије Американаца — љубитеља филма. Њена се слава полако почиње преносити из Америке у Европу, а ларочито су у Енглеској њени филмови врло добро примљени.

Свакодневно Флоранси стиже маса писама, која јој шаљу њени обожаваоци, молећи за један потпис на њеној фотографији. Она је за »Парамунт« играла неколико филмова, који су имали врло леп успех. Врло јој је омиљени партнер Адолф Манжу, а један од њених најбољих филмова је »ВОЈВОТКИЊА«. Упитала за Манжу-а, она се изразила најласкавије:

»Он је необично добар друг, — каже Флоранса — фини човек, који се у свакој прилици труди, да вам потпуно објасни што не разумете. Ни један глумац као он не зна за вештину погледа и осмеха, којима изражава оно, што не може речима. Код других много више чувених глумаца тога нема.«

Задовољство које није полицијски забрањено

„Брза брзина"

— Или како је недавно „Чикаго Трибуна" уредила, сложила, оштампала и распродала број од 52 стране у скоро милион примерака? —

Главни уредник „Чикаго Трибуне" тврди, да је недавно постигао рекорд у тиражу јединог свог дневног издања, не толико рекорд у количини, колико рекорд у брзини. „Наиме, — вели уредник у уводном чланку", — „за време скорашњег избора председника општине у Чикагу, лист је био продат 909.448 примерака у часу, кад је из машине, према бројачу, који је апсолутно тачан, било изашло 921. 530 примерака. То значи, да су ротационе машине, и поред невероватно брзог темпа, измакле свега за нешто преко десет хиљада примерака испред стварне продаје. Речени број „Чикаго Трибуне" имао је тада 52 стране уобичајеног америчког формата. Да би се публици дали што тачнији резултати, лист је закључен три четврти часа доцније него обично. Но ипак с тим, да изађе на минут у убичајено време. Стога је мобилисано целокупно особље, како новинарско, тако и техничко. На изради тога броја учествовало је укупно 650 особа.

„Неколико података, које ћемо овде навести", — каже уредник, — биће јасни за сваког, који не зна довољно о ратационој машини, односно о савременој штампарској техници, брзином којом се радило при изради овог броја:

Лист је закључен тачно у 8 часова увече. Ратационе машине кренуле су у 8 сати и 24 минута. За 30 минута склопљене су форме за педесет и две стране листа. У року од 24 минута стереотипери су израдили 800 — и словом: осам стотина — плоча за појединe ратационе машине, које су упоредо штампале број. Тачно у пола девет увече изашли су из штампарије први аутомобили, њих 60 мањих и већих моторних кола, који су били натоварени листом, а од 6 сати изјутра наредногa дана, кад су машине заустављене на 921.530 броју листа, било је већ продато 909.448 примерака.

„Зар то није рекорд, и те још какав рекорд? — завршава уредник свој чланак о „брзој", наравно, америчкој брзини.

Људи са зеленом косом.

У близини бакарних рудника, који се налазе на Острву Куби, налазе се људи, чија је коса потпуно зелена као и млада трава. Без сумње, да ће многи помислити да је то нека нова мода, али није тако, — јер зелена боја коса долази као последица чудноватe природне појаве. Сирови бакар, пре него што оде у трговину, претапањем одваја се од разних смеса, које се налазе у њему. За време топљења бакра из истог се лучи пара, која има својство да, кад падне на косу, потпуно је обоји зелено. То је реакција, која настаје из арсеника, који се налази у пари претопљеног бакра.

Читајте роман.

На дан помрачења сунца ове године

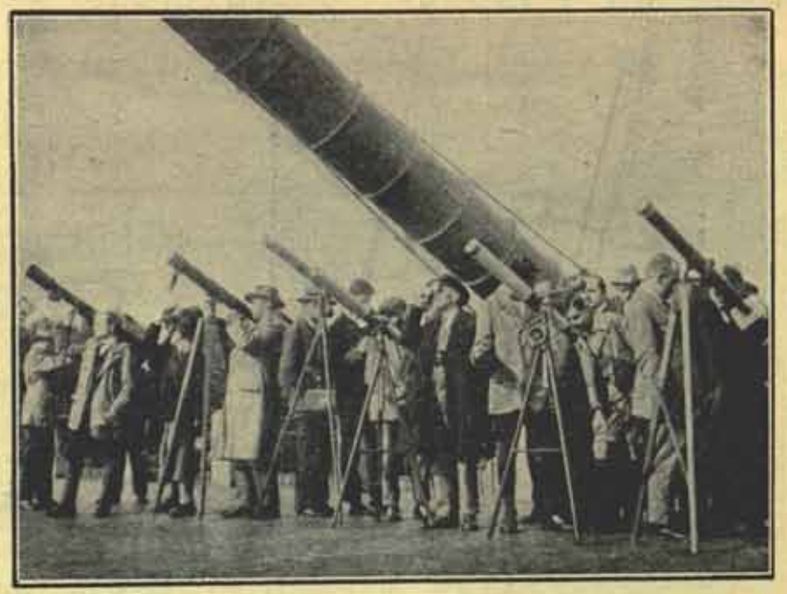

Испитивање великог помрачења сунца на дан 29. јуна т. г. са Троптоверске Звездаре.

80-годишња мати председника аустријске републике прави шетње аеропланом.

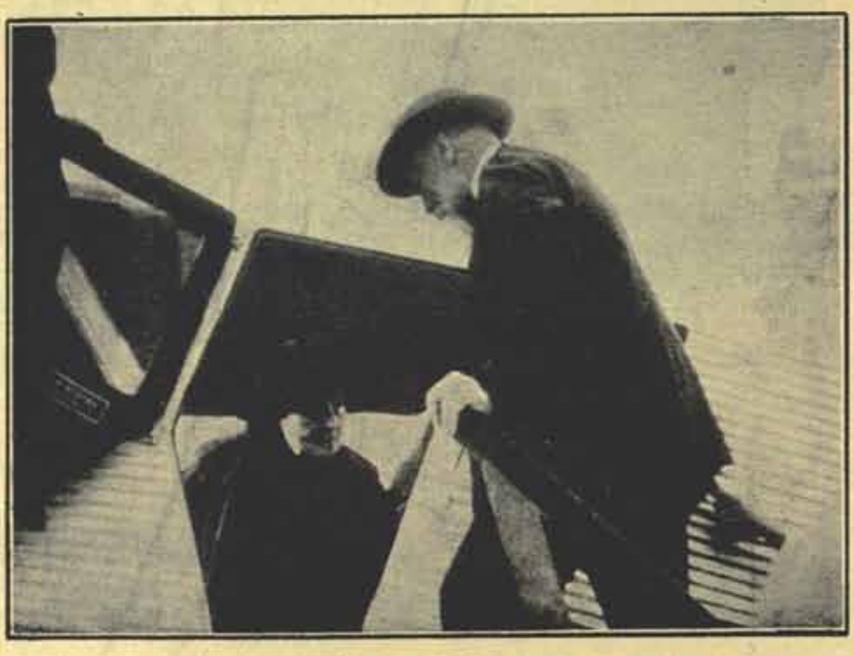

Пре неки дан саопштили су листови вестда се Маријана Хајниш, 80-годишња мати председника аустријске републике возила аеропланом. — Доносимо слику тога догађаја: мати и син, председник републике, после вожње напуштају аероплан.

Мисли које треба прочитати јер нису баналне

Човек се учи памети и од мудрог и од лудог.

—

И мачак је поштен кад је печење затворено.

Ко купује оно што му не треба, продаваће и оно што му треба.

—

Човек онолико вреди колико се од њега користи има.

Од једног цвета не прави се венац.

—

Кад би сви људи били онако паметни као што сами о себи мисле, онда будала не би ни било на свету.

—

Паметан човек прво размисли па тек онда говори; глуп човек прво изговори па тек онда мисли о ономе што је казао.

—

Само оној жени може се позавидети која има старог и болесног мужа. Она се осигурала од преваре, и за своје грехе има оправдања.

—

Многе жене, без обзира на телесну разлику и висину, ширини и стасу, подлежу једном истом архитектурном закону. На име: с почетка личе на неприступачне тврђаве, затим на гостионице, а најпосле на рушевине.

—

Пожуда не зна за границе, већ само за јачање.

—

Ко тражи захвалност, ретко је заслужује.

—

Борити се, рано устајати, жену чувати од опасности и ручати са својима — те четири ствари нека научи човек од петла.

—

Сваки је дан по један животић.

—

Време само лудом олакшава бриге, а мудром разум.

—

Ако сви не могу проводити живот на тргу, сваки се живи може сунчати.

—

Мелем је у нама самим, а ми га приписујемо небу.

—

Зажелиш ли што туђе, изгубићеш нешто што је твоје.

—

Почесто се зла срећа обрће на нашу корист, а велике пропасти крче пут великој срећи.

На месту где се Линдберг спустио прешавши Океан подигнута је спомен-плоча.

На место где се Линдбергов авијон спустио У Ле Буржеу код Париза подигнута је ова спомен плоча на којој је исписано: »Чарлс Линдберг, пошто је прелетео Атлантик спустио се овде 22. маја 1927. године

Француске феминискиње захтевају да и Париз добије женску—полицију.

Постоји да и жене већ одавно врше дужности стражара и саобраћајаца на улицама Њу-Јорка, Берлина, Лондона, Вашингтона, па чак и у Јапану. Њихови претпостављени су се изразили о својим потчињеним службеницима лепшег пола веома ласкаво и похвално.

Јапанци већ одавно имају ноћну женску полицијску патролу, која обилази град и Јапанке су се показале у свакој прилици храбре и неустрашиве ноћу, често као и мушки стражари.

Американке су врло вредне и ревносне у вршењу своје дужности, и врше своју професију са највећом тачношћу, за коју се може рећи, да је куд и камо боље вршена него од мушкараца.

Недавно су и париске феминистикиње упутиле влади предлог, да се и у Паризу установи одред женске полиције, које би вршиле исте дужности као и мушкарци. „Оне не би морале бити саобраћајци, — каже се у образложењу тога предлога, — али би могле да чувају паркове и скверове. — Морале би да носе униформу, слична чуварима полицајаца, наравно, направљену нарочито за њих".

Како је овај предлог париских феминистикиња потпуно оправдан то има вероватноће да ће га француска влада усвојити и у најскорије време приступити формирању женске полиције.

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем бр. 8.

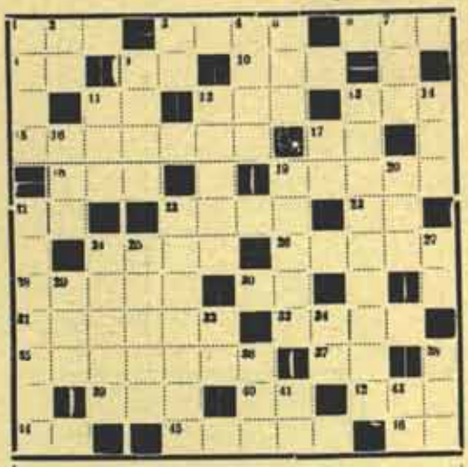

ХОРИЗОНТАЛНО:
1. Наш јужни сусед
3. Сувар у којој се држи новац
6. Престоница у Европи
8. Нота у музици
9. Предлог
10. Врста песме
11. Мера за површину
12. Заменица
13. Кафана
15. Жена из Босне
17. Бити (сад. време)
18. И обучен
19. Женс о име
21. Предлог
22. Жен ко име
23. Свеза
24. Врста гаса
26. Врста
28. Број
30. Заменица
31. Кратки нат
33. Редни број
35. Врста занатлије (множина)
37. Лична заменица
39. Заменица
40. Бити (буд. време)
42. Заменица
44. Предлог
45. Љубавна сцена у природи
46. Мера за површину

ВЕРТИКАЛНО:
1. Велика кућа
2. Нота у музици
3. Упитна заменица
4. Ноћна птица
5. Мала острва
7. Име
9. Мио
11. Име (турско)
12. Наклоњен
13. Незнањето
14. Оксидисано гвожђе
16. Заменица
17. Лична заменица
19. Средство за одбрану од поплаве
20. Лопов (хрватски)
21. Не иде заједно
22. Справе за оријентацију
24. Без коже
25. Мужевљева сестра
27. Узвик
29. Париски лист
32. Мера за површину
34. Грчко слово
36. Корачати
38. Планина у Југославији
41. Слово (латински)
43. Предлог

КУПОН Бр. 8.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

У прилогу (упутницом) шаљем _____ дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустарицинае« Скопљанска ул. 18 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исеченом формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 14. августа о. г.

4. Решење овог проблема наћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 21. августа о. г. Прву награду од 1000 дин. добиће онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добиће решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

У случају да више њих реше правилно, односно са истим бројем грешака, награде ће бити подељене. Ако пак више од пет решења имају да деле једну награду, онда ће се коцком одлучити коме ће нешто припасти.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и против ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду испуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Важно за наше читаоце.

Нову врло интересантну књигу „Адресар и Албум филмских глумаца" можете добити код свих продаваца „Недељних Илустрација" у унутрашњости и у Београду по цени од дин. 10.—

Да ли удата жена треба да буде чиновница?

— Једна недавна дискусија у енглеском парламенту.

Недавно се у енглеском Доњем Дому водила једна јединствена и врло званична дискусија о томе: »ДА ЛИ УДАТА ЖЕНА ТРЕБА И ДАЉЕ ДА ОСТАНЕ У ДРЖАВНОЈ СЛУЖБИ?« Дебату по овом питању покренуо је посланик Њуман, који је категорички захтевао да се све удате жене, које су запослене у државној служби, одмах отпусте, а да на њихово место дођу неудате. Међутим, Парламенат је Њуманов предлог једногласно одбацио, као посве неумесан.

Наравно, да би, у случају усвајања Њумановог предлога, један врло велики број удатих жена, запослених у државмин надлештвима, морао бити отпуштен, а на њихово место дошле би враголасте, неудате, које до сада нису могле наћи себи места.

Што је најинтересантније, то је, да је за Њуманов предлог била и једна жена-посланик, позната Леди Астор, која је у току дискусије такође добила реч и изјавила следеће:

»Свака жена може сваке године да роди близнаке и на тај начин да за Енглеску учини више и од самог Парламента, јер је нашој отаџбини увек потребан прираштај, који је последњих сто година осетно опао. Али хиљадама жена приморано је да се, у борби за опстанак живота, лаћа посла, који је одводи ван куће и на тај начин готово отуђује од брачне дужности Међутим, у природи је женског инстикта да имају и воле свој рођени кутић, где драговољно раде и више од 8 часова дневно. Жену треба помагати да што боље испуни свој домаћи инстикт. Јер, што се жене више вињају ван куће, оне у толико више цене домаћи живот, али то не сме да буде повод да о њему решава Парламенат и да од тога прави законе, који су уперени једино противу жена. Људи су ти који доносе расположење у кућу, док жена увек ведрину и духовитост, која нам је тако потребна за живот, као што је то свакоме данас познато.«

Лечење топлим ваздухом показује добре резултате у многим болестима.

Као што већ знамо, последњих година лекари су отпочели употребљавати топао ваздух у тераписком лечењу. Парно купатило — купање на пари — некад много боље дејствује него купање у топлој води. Помоћу електрицитета загрева се ваздух и тај топли ваздух делује као изврстан лек, и то на већину болести. Нарочити апарати се конструишу као сандуци, у те сандуке се хвата ваздух и помоћу електрицитета загрева, и у те топле сандуке спушта се болесник. Температура се добија према потреби. Код реуматичких болести топао ваздух, по многобројним учињеним опитима, дејствује врло добро. Заразне болести коже такође се лече врло добро и врло брзо помоћу топлог ваздуха. Само је за лечење ових болести потребна врло висока температура ваздуха, јер та топлота убија микробе у кожи. Такође су се показали врло добри резултати при лечењу невралгије помоћу топлог ваздуха. Има још једна болест, које се жене врло плаше, а то је — *гојазност*. Са топлим ваздухом најбоље ће се сузбити гојазност, и већ су извршени многобројни опити, који су дали посве задовољавајуће резултате. Што је најглавније, лечење топлим ваздухом није штетно организму, јер је познато да многи лекови, који се употребљавају за лечење једне болести, штетно делују на остали део организма, који није болестан, и тако се са једне болести прелази на другу. Међутим, код примене овог лека то је искључено, и тако се топао ваздух може употребљавати за лечење свију болести, а нарочито за мршављење, јер данашње жене воле да су шик и сувоњаве.

Сензације — по сваку цену.

Опасна уметничка извођења на крилима једног авиона у покрету на 500 метара висине.

Један интересантан призор.

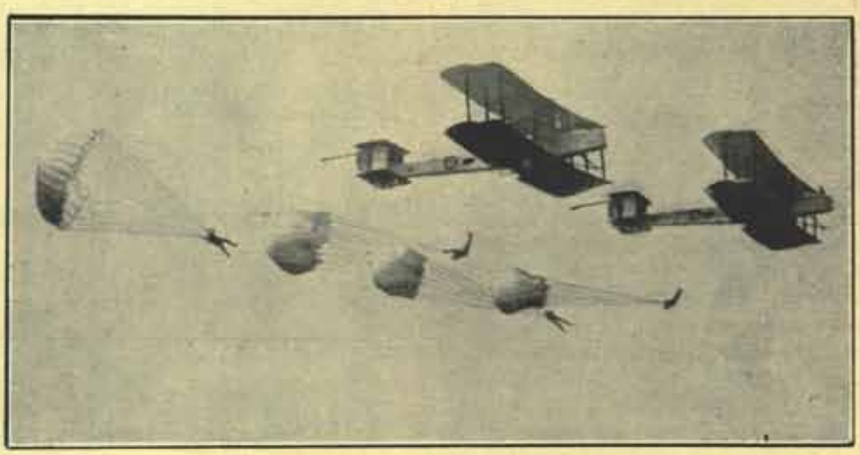

Али у исто време и смео подвиг парашитиста: спуштање четворице авијатичара са парашитом на једном аеродрому крај Лондона приликом авијатичарских свечаности којима су присутсвовали краљеви Енглеске и Шпаније.

Чланови и чланице „Брђанина“ првака Београда у пливању.

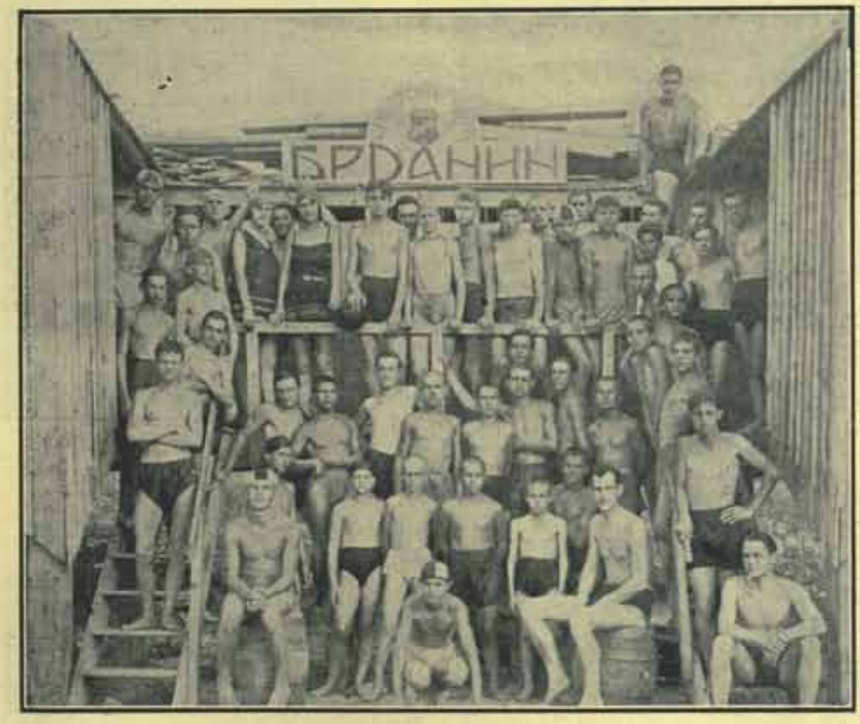

Из својих скромних средстава прваци Београда на води чланови С. К. Брђанина подигли су на Сави своје сопствено купатило. — Пливачи С. К. Брђанина пред својим кабинама при свршетку грађења.

ПЛИВАЊЕ

О КРАУЛУ

Захваљујући краулу постигнути су сјајни резултати.

Рапидан напредак, који је учињен последњих неколико година — узмимо само време од париске Олимпијаде па до данас — у броју пливању, како на кратким, тако и на средњим и дугим стазама, напредак, који се тако лепо и јасно манифестовао и манифестује скоро свакодневним постављањем нових фрапирајућих светских рекорда, постигнут је једино благодарећи краулу. О томе нам најбоље сведоче невероватни и скоро недостижни перформанси, права спортска ремек-дела, највећих међу највећима: Џорџ Вајсмилера, најбољег светског спринтера, Арне Борга, фамозног Швеђанина који сам држи седам светских рекорда, младог и талентованог Аустралијанца Чарлтона, победника са париске Олимпијаде на 1500 м., Жорж Мишла, рекордера у препливавању Ла Манша, седамнаестогодишњег Џорџ Јунга, победника Каталине и многих других, који су »дивљим пливањем« убрзо остављили далеко иза себе, односно, бацили у заборав славу једног Даниела, Сесила или Хеалпа.

Даље, појава краула била је права револуција у пливачком а један велики датум у целокупном спортском животу, који је топло и искрено поздрављен, како од многобројних пријатеља спорта, тако и од самих спортмана.

Краул, неадмашно, брзо и једноставно пливање, судећи по свему, није још достигло крајњи степен савршенства, није још достигло своју кулминациону тачку. Оно се, као и свака друга вештина, дугим и брижљивим изучавањем, истрајним и систематским радом, маљавим трењима још дотерује, усавршава, модификује, усавршава.

Краул, ако је својствен Аустралијанцима и урођеницима са Полинезијског и Малајског Острва, са Нове Гвинеје и Нове Селандије — синонима далеког и тајанственог Запада, дошавши код нас, прво на наше лепо Приморје а одатле, преко експонента нашег пливачког спорта Б. С. К. »Брђанина«, у Београд, прилагодио се расним особинама наше нације и добио једно обележје, које је својствено само нама Словенима, а то је лепоту и ритмику стила.

Драг. М. Војиновић.

Електрични аутомобили

Најновији Едисонови проналасци.

Као што је познато, славни проналазач Едисон је недавно прославио осамдесетогодишњицу свога живота. Међутим, и као је пребацио 80-ту, он и даље неуморно ради на новим и врло корисним проналасцима и на усавршавању својих старих проналазака. Едисон нарочито много ради на проналаску, односно усавршавању свога електричног аутомобила. Код усавршавања електричног аутомобила отпала би сувишна потрошња бензина, а то би значило огромну уштеду у народном платежном билансу, јер би се сав тај бензин, који се погори у аутомобилиским моторима, могао извести на страну и за њега добити огромна количина новца. Едисон већ од дужег времена предано ради на усавршавању једног акумулатора, који би заузимао врло мало простора, а који би био врло лак и могао давати врло велику погонску снагу. Како тврде Едисонови најинтимнији пријатељи, Едисон ће са овим својим акумулатором бити ускоро потпуно готов и моћи ће се извршити прве пробе. Такође Едисон предано ради и на усавршавању фонографа, који долази међу његове прве изуме, али који би он желео да што више усаврши. Не може се рећи да Едисон ради само на једном проналаску или усавршавању једног свог проналаска, јер се он такође бави усавршавањем и радна, који би, више усавршен, давао још боље резултате у служби човечанства.

И ако је увек заузет послом и врло мало времена употребљава на одмор, ипак је Едисон здрав, крепак човек, који ће, ако га здравље буде послужило и даље као и досада, човечанству дати још многобројних и врло корисних проналазака.

Споменик Тодора Божовића у Црној Гори.

На Видов-дан ове године откривен је у Црној Гори споменик поч. Тодору Божовићу, народном посланику, једном од вођа омладинског покрета у Црној Гори. Споменик му је подигла захвална омладина Црне Горе

Филмски Конкурс „Недељних Илустрација“

164. Влајко М. Николић, 18 год., коса и очи црне, вис. средње, Београд

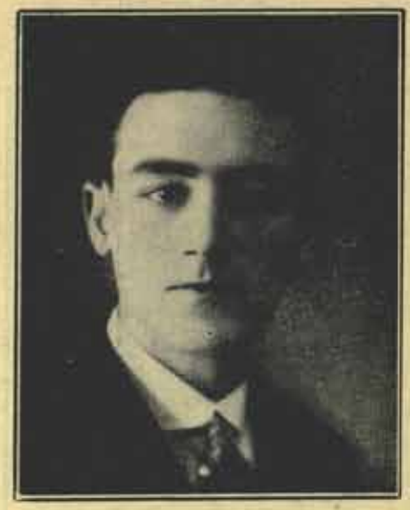

165. Стјепан Кунтић, 19. год., вис. 170, коса кестењава, очи плаве, Сушак.

166. Славка Душик, 19 год., коса и очи кестењаве, вис. 150, Зајечар.

167. Георг Стелецко, 27 год., коса и очи црне, вис. 180, Велес.

168. Ђура К. Кавађа, 22 год., коса црна, очи плаве, вис. 180, Никшић.

169. Емилија Лукић, очи црне, коса кестењ., вис. 180, год. 17, Београд.

170. Ирена Гојак, 24 год., коса и очи кестењ., вис. 160, Јесенце 19, Горењско.

171. Никола Станковић, 19 год., очи плаве, коса смеђа, Београд.

172. Петар Станковић, 17 год., очи смеђе, коса кестењ., висок 175, Београд.

За власништво листа и Штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 30.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 31. јули 1927. године

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

ТЕА РАШЕ, ПОЗНАТА НЕМАЧКА АВИЈАТИЧАРКА, НАЗВАНА »УМЕТНИЦА ВАЗДУХА« СПРЕМА СЕ ДА ПРЕЛЕТИ ОКЕАН ОД ЊУЈОРКА ДО БЕРЛИНА

† Краљ Фердинанд од Румуније.

Краљ у свечаној униформи приликом његове последње посете Паризу.

Нови краљ Румуније, 6- годишњи Михаел, син екс-престолонаследника Карола.

Карол, екс-престолонаследник Румуније, који сада живи у Паризу.

Она, он и његова жена.

— Рене Вине —

Она: — Добро је!
Он: — Мислим?
Она: — Безобразниче!
Он: — Хтео сам рећи: Да.
Она: — Хм!
Он: — Ти имаш кијавицу.
Она: — За моменат.
Он: — Колико је сати?
Она: — Четири.
Он: — После подне?
Она: — Па да.... Чујеш, ти си мало ....како да кажем.... расејан... одсутан....
Он: — Ја сам у истој колевци у којој и ти.
Она: — Ти, да; али твој дух.
Он: — Немам га.
Она: — Хоћеш ли цвећа?
Он: — Дај, вратићу ти га.
Она: — Ја не чиним поклоне господи.
Он: — Одличан принцип.
Она: — Љубиш ли ме?
Он: — Да те не љубим не бих био овде.
Она: — Требао си да ми одговориш: „Ја те обожавам".
Он: — Ах! кад би ми ти диктирала моје одговоре!
Она: — Ти ниси љубазан, драги мој...
Он: — Шта хоћеш? Да паднем на колена поред тобом? Да ти љубим стопале?
Она: — Хвала. Твоји бркови би ме голицали.
Он: — Слушај... ево... Не знам како да ти то кажем.

Она: — Ах! ја сам дакле имала право, има, дакле нешто?

Он: — Да, има нешто.

Она: — Причај... само брже.

Он: — Ево... ево...

Она: — То је све?

Он: — Ја сам ожењен.

Она: — То је одвратно.

Он: — Ах! Ја сам се често пута покајао.

Она: — На послетку, опростићу ти, — човек може бити савршен... Али зашто ми то ниси рекао одмах?!

Он: — Заборавио сам.

Она: — Дивно!... Ти памтиш срцем, а не мозгом.

Он: — Оженио сам се из рачуна.

Она: — То је најбољи начин да се учини глупост.

Он: — Узнемирава ме то што смо ми сада у павиљону који припада мојој жени.

Она: — То је већ врхунац.

Он: — Дакле, ти разумеш, ја се по мало плашим....

Она: — Чега?

Он: — Комесар може тако брзо доћи.

Она: — Чујеш, ти си прави криминални лудак.

Он: — Тако је!

Она: — Ти си сав блед... Хоћеш ли мало поморанџе?

Он: — Хоћеш ли ми је ти дати?

Она: — После једног доброг шамара, безобразниче!

Он: — Не чини то... ја сам врло нервозан у овом тренутку и не јамчим за себе.

Она: — Шта: ти би био толики простак да ми вратиш шамар?

Он: — Ја сам навикао да ништа не задржим за себе... издашан сам.

Она — И мучљуз.

Он: — Зашто се љутиш?

Она: — Зато што кад бих ти опалила шамар ти би ми га вратио.

Он: — Али пошто ми ниси опалила шамар, то питање отпада.

(Чује се звонце).

Он: — Ох!...

Она: — Ко је то?

Глас с поља: — У име закона, отворите.

Она: — Да, али нека „*закон*" причека мало.

—Он: — Ни пошто не љути комесара.

Она: — То је тата.

—Он: — Зар ти мислиш да би тата дошао да нас затекне у кревету?

Глас: — У име закона....

Он: — Отварамо.

(Улази полицијски комесар у пратњи једне даме).

Дама: — Овај господин је мој муж.

Она: — Гле, па то је тата!

Комесар: — Како! Ти овде! Ја сам мислио да си у Екс-ле-бену.

Експерименти др. Ајзенменгера

Др. Рудолф Ајзенменгер демонстрира на једној беби деловање свога апарата за дисање и циркулацију крви.

Она: — Тата, господин је мој љубавник.

Комесар: — Је ли истина, господине, ово што ми каже моја кћи?

Дама: — Изгледа да је немогуће у то сумњати.

Комесар: — Госпођо, моја професија ме је научила да су појаве, које се виде, често пута варљиве. Оно што човек мисли да види, често пута је само дејство уобразиље. Тако један велики италијански писац, Пиранделло објашњава теорију појава.

Она: — Треба да вам кажем, госпођо, да мој отац обожава позориште.

Комесар: — Пусти ме да објасним.

Дама: — Нећете ваљда одрицати да је ваша ћерка у кошуљи?

Комесар: — Она није у кошуљи.

Дама: — Наравно, пошто се већ обукла.

Комесар: — Дакле, оно што вам је пре једног тренутка изгледало истина, сада више није.

Дама: — То је као кад би сте ми рекли: „Ми смо мало час били на улици, — али пошто смо сад у овој соби, ми малочас нисмо били на улици".

Комесар: — Је ли моја ћерка обучена или не?

Дама? — Да, али то није била кад смо дошли.

Она: — Како ћете то доказати?

Дама: — видела сам што сам видела.

Комесар: — Али ја признајем да нисам ништа видео.

Дама: — Одричете ли ви да је госпођица рекла, показујући на мога мужа: „Господин је мој љубавник".

Комесар: — Кад би се могло веровати свему ономе што жене кажу!...

Дама: — Ви, дакле, нећете повести иследни поступак противу ваше ћерке?

Комесар: — Могу ли ја то, и поред све добре воље?

Дама: — Е, добро, да ли би наставили теорију о појавама, која изгледа да вам је веома драга, замислите за моменат, да ваша ћерка није ваша ћерка и поведите противу ње — истрагу.

Комесар: — Ја сам стари Парижачин, дакле, ја немам срце неког Римљанина.

Дама: — Ви одбијете да вршите вашу дужност?

Комесар: — Али где је моја дужност? ...Моја дужност, по мом нахођењу, била би да се вратим у мој комесаријат, где ме чекају неколико скитница да им решим судбину.

Дама: — Али ја ћу се развести, господине!... Мој муж ме вара, у мојој кући, са вашом ћерком... И кад их ја затичем на делу, ви ми кажете: „То што смо видели, нисмо видели. Дакле, оно што постоји не постоји".

Комесар: — Ако ви желите да се разведете, ја ћу вам дати средства за то.

Дама: — Али како?

Комесар: — Дођите код мене сутра... разговараћемо дуго... Обећавам

Наставак на 6-ој страни.

ТАЈНА

У многољудној улици, по којој је свет журно тамо амо, оба човека намах застадоше, па онда са радосним осмехом на лицу, притрчаше један другом.

— Драги мој Франсоа!

— Драги докторе! Баш ми је мило што те видим.

— А мени тек! Парички живот је рђаво уређен, па и најдражи пријатељи тешко се налазе.

— Шта ћеш. Наше нас професије раздвајају. Но срећом, као данас, путеви нам се каткад укрсте.

— Тако је лепо потсетити се младости, са старим другом као што си ти.

Франсоа Тирије погледа доктора Бартота.

— Врло си се мало променио и увек си она стара сила!

— Е, драги мој, ми лекари нимало не волимо да будемо болесни. А, уз то, и моја телесна вежбања...

— Ах! јесте, ти си увек лудовао за спортом, нарочито за мачевањем.... Раније си био прави шампион на мачу.

— Још увек се мачујем, а држим се увек добро.

Прав као бор, чврст на ногама, одлучна лица, доктор Бартот давао је, уистину, утисак снаге, и то ведре и дисциплиноване снаге.

— Ах! јесте, да не заборавим да ти нажем велику новост: моја кћер Жаклина удаје се!

— Честитам. А је ли срећна?

— Веома. Заљубљена је. Може ли се то замислити?

»Да ти право кажем, ја се баш не радујем много. Не зато што њен вереник не би био диван човек, него што се моја очинска себичност противи помисли да ћу напустити дете које обожавам. Без ње, кућа ми неће више бити кућа; биће ми свеједно где станујем.

»Али поводом венчања, имам да те замолим за једну услугу...

— Унапред обећавам.

— Младић, за кога се Жаклина удаје, изгледа ми доста нежнога здравља. Био бих умирен, кад би га ти прегледао. Треба увек бити обазрив. А, уосталом, ја сам му о томе већ говорио и он је пристао. Ако пронађеш што озбиљно, телеграфиши ми у Борло, где идем послом на десетак дана. Ако нема ничега озбиљног, немој ништа писати, јер знам да си много заузет.

— Добро. Пошаљи ми га у среду или петак.

* * *

Доктор Барнет нареди слузи да почне да пушта клијенте редом Кад уђе Пјер Бонди, он му понуди наслоњачу па и сам седе.

— Слушам вас, господине.

Младић се угодније намести у наслоњачи, па, мирним и сигурним гласом рече:

— Господине докторе, ја сам чуо од пријатеља да сте велики лекар и дошао сам да вас замолим да ме прегледате и да ми, ако је потребно, дате ваша сигурна упутства за лечење.

Барнот се ћутке поклони.

— Имам двадесет и пет година, — настави младић, — и пришим у Паризу, кад се за то да прилика, адвокатску службу. У петнаестој години разболео сам се од запаљења плућа и морао сам ићи у Санаторијум у Давос, где сам провео две године на лечењу....

»Изузев мојих родитеља, који су данас покојни и који су онда моје одсуство објасњили студијама у иностранству, нико није знао прави разлог моме нестанку....

«Од тада, захваљујући своме имовном стању, одлазим сваке године, под изговором спортског излета, на ваздушно лечење у Алпима. Живим и даље можда захваљујући само томе. Видите да знам да у мојим грудима тиња мрачна и страшна болка. Стога вас молим да ми, после вашег прегледа, искрено кажете шта је мени. Ништа ме неће уплашити, јер ја знам.«

Кад га је Бартот прегледао, рекао је кратко:

— Ви знате исто што и ја — после овога прегледа.

— Нисам се, онда, преварио, докторе, — рече младић не показујући нимало узбуђења. А сад вас молим, докторе, да моје стање здравља остане тајна.

— То се само по себи разуме, господине.

— Истина је да ја дубоко верујем у вашу професионалну част, али би ми ма и најмања индискретност нанела болне штете.... Ускоро ћу се оженити....

— Жените се?...

— Узимам Жаклину Тирије.

Изненада, доктор Бартот се усправи, отиснутих песница, тледајући гневно у младића. Неколико тренутака ћутања прође.

— Сад разумем све, рече он промуклим гласом. Хтели сте ме везати за реч. Ви сте бедник!

Врло озбиљан, младић одврати:

— Ја љубим Жаклину и хоћу да се њоме оженим.

— Ви немате право да то учините.

— Зар нисте разумели шта сам вам рекао? Ја сам човек који воли. А то је довољно јасно, мислим. И ништа ме у томе не може спречити: никакав говор, никаква претња, никакве теорије.

— Али вас је болест осудила на смрт.

— Осуђенике на смрт не одбија се ниједна жеља. А моја је последња жеља да постанем муж Жаклине, коју љубим до лудила. И те се жеље ја не могу одрећи.

— Ви ћете онда бити убица. Жаклина ће бити ваша жртва.

Лагано, Пјер Бонди погну главу. У дубокој тишини која завлада чуло се само дисање лекара и болесника. Најзад, болесник проговори тихо:

— Не могу! Морам Жаклину узети за жену. Ви једини могли сте да ме спречите у томе, а ја сам и ту препреку уклонио.

КИМОНО

ИГРАЧИЦА ЕДМОНДА ГИ

Па, не говорећи више ништа, не гледајући у лекара, оде...

* * *

Неколико дана доцније, у недељу у подне, када се сав елегантни свет шета по Булоњској шуми, доктор Бартот тражио је по шеталишту Пјера Бондина, за кога је био сигуран да је у то доба ту...

Најзад га спази на десетак метара од себе, где разговара са неким другом. Тада се он упути к њему, као случајно, гурну га. Потом, пре но што је младић могао ма шта да каже, викну на њега:

— Зар не умете да се извините, господине? Треба ли да вас научим учтивости?

— Али...

— Знајте да ја не волим сметењаке и глупаке. Уосталом, то ћу вам одмах и доказати....

И, из све снаге, удари шамар младићу који се поведе под силином удараца...

* * *

Идуће среде, новине објавиће ову вест: »Као последица свађе, јуче је био двобој мачевима између доктора Бартота, чувеног мачеваоца, и г. Пјера Бондина, адвоката, који је, том приликом, тешко рањен у прса. Стање рањениково је безнадежно.«

Д. Поаре.

Гушчија мода

Најзад, дошла је и ова мода да се гушћице воде као „псићи"...

Пола Негри у парку своје раскошне виле у Холивуду.

Немачка совјетска република на — Волги

Као што нам је познато, руска совјетска влада дала је свим народима, који живе на територији СССР, аутономију и основала је за сваку народну мањену посебну Совјетску Републику, где се ове народне мањине налазе у већем броју, односно у оном броју, који се законом тражи, па да би се могла основати једна Република.

Тако је на Волги, где живи врло велики број немачких колониста, основана „Немачка Совјетска Република". Немци у овој републици имају и своје школе, наравно, комунистичке, којима је циљ одгајивање омладине у комунистичком духу.

На тај начин мисли Совјетска Влада придобити за себе све мањине, које живе на њеној територији.

Искреност.

Чувени виолиниста Соломон, који је учио свирати на виолини Енглеског Краља Ђорђа III. рече једном свом узвишеног ученика:

— Свирачи на виолини деле се на три врсте: У прву иду они, који не знају свирати све; У другу они који не знају ништа, а у трећу они који лепо свирају. Ваше Величанство је већ толико научило, да иде у другу врсту.

ОНА, ОН И ЊЕГОВА ЖЕНА

Наставак са 3-ће стране.

вам да ћете кроз три месеца бити слободни.

Дама: — Дакле, сутра... До виђења. (Дама излази).

Комесар: — Ви, господине, ви сте... ви сте...

Она: — Тата, не реци му то што је; изгледа да би му ти нешто добро рекао...

Комесар: — Што се тиче тебе, кћери моја...

Она: — Уверавам те, тата, да нисам оно што изгледа да сам.

Комесар: — Ја не волим да ми се причају лакрдије, које ја другим причам.

Он: — Уверавам вас да сам ја крив.

Комесар: — Ја сам у то потпуно сигуран.

Он: — Ја сам је љубио и...

Комесар: — И рекли сте јој то...

Он: — Ја сам тако брбљив!

Комесар: — Ви нећете одрицати да је она била невина.

Он: — То се питање није никад постављано између нас.

Комесар: — Кад сам ја ушао, ви сте били у истом кревету.

Он: — Да, и ваша ћерка је хтела по сваку цену да ми опали шамар.

Комесар: — Зашто?!

Она: — Зато што ми није указао довољно поштовања.

Комесар: — Кћери моја, ја ћу од тебе *начинити* једну *поштену жену*, ...венчаћеш се са господином... господином... Али како се зовете ви?

Он: — Диран.

Комесар: — То је име лако упамтити... Дакле, чујте вас двоје младих, идуће године ви ћете изаћи пред господина кмета.

Он: — Само да...

Она: — Слутим да ти имаш неку ружну мисао... Кунем ти се да те нећу никад преварити, зато што знам, кад сам чула глас: „У име закона" било ми је врло непријатно.

Он: — Збиља, љубав и закон су две различите ствари.

Комесар: — Срећни сте што сам то био ја који сам вас ухватио, иначе...

филмска звезда Олив Бордон у фантастичком купачем костиму израђеном по њеној замисли.

ПРЕД ОГЛЕДАЛОМ

Илона Каролевна пред највећим огледалом своје виле.

ПОСЛЕДИЦЕ КРИМИНАЛНИХ РОМАНА.

Један лавовски дневни лист, недавно је донео следеће:

„У једној овдашњој клиници налазе се две гимназисткиње: 15-годишња Марија Јаворска и 16годишња Јадвига Бантева. Као што је истрагом доказано, њих су се две узајамно ранile у двобоју са револверима.

Младе госпођице Јаворска и Бантева биле су до пре колико дана нераздвојне другарице. Обе су биле мало егзалтиране, — како по свему изгледа, читањем нарочито криминалних романа.

Сномад, кад су се шетале на корзо-у, срео их је неки познати им млад студент и јавио се. Обе другарице су отпоздравиле.

— Што отпоздрављаш Мања кад се човек само мени јавио?! — упитала је Јадвига Бантеву.

— Ко ти каже да се теби јавио, кад се, напротив, баш само мени јавио!?

Реч по реч, па је дошло до увреда. У малим је гимназисткињама узавреla „витешка" пољачка крв и оне су дошле до закључка, да се обостране увреде могу само — крвљу опрати!

Решише се на двобој, али не на конвенционални двобој са секундантима, — пошто ће их полиција у томе спречити, с обзиром на пол и узраст дуеланата, — него на нешто „американски".

На неки начин обе набавише револвере. Затворише су се у неку мрачну шупу, те су и једна и друга запалиле цигарете, да би једна другој пружиле мету!

После неколико метака, и једна и друга задобиле су обилне ране.

Случај је у Лавову изазвао читаву сензацију, пошто је ово већ други догађај да се девојке дуелишу ради — једног истог мушкарца.

Читајте роман

„САМО ЗА ОДРАСЛЕ"

или

Како је пољски књижевник Бој-Женски обезбедио прођу филозофских дела?

Недавно је у Паризу слављен пољски књижевник г. Бој-Женски, који је својим радом стекао велике заслуге за ширење француске мисли међу Пољацима. Састанак у великом амфитеатру Сорбоне био је импозантан. Председавао је Министар Луј Марен, а слављеника је говором поздравио Рене Думик, стални секретар Француске Академије у Паризу. Угледни Пољак се показао јако захвалним на толиким почастима, али је при свему томе успео еманциповати и овај импозантни састанак шаблонске утегнутости, не одричући се ни овом приликом свога здравог хумора, коме великим делом дугује своју популарност. У свој отпоздрав је уплео неколико примедби, од којих се цела дворана тресла од смеха, као и он сам. У један мах је молио Парижане да га не мешају са одвећ озбиљним писцима који су због те своје озбиљности често мало и — досадни. За доказ свога тврђења, да та ни при најапстрактнијем раду не напушта хумор, навео је овај случај:

— Кад сам био превео на пољски Декартово дело „О Методи", мој се издавач мрштио.

— Мислите ли, — питао ме је, — да ће се наћи доста пољских читалаца за овако тешку филозофску књигу?!

— Проста ствар, — одговорио сам му, — избаците је са рекламном траком у излог преко корица, на којој ће крупним словима писати:

„САМО ЗА ОДРАСЛЕ"!

И, да видите како ће књига бити не распродата као алва, већ ће бити просто разграбљена као на лору. И, збиља, нисам се преварио у своме рачуну, јер је та књига доживела три издања, а ја сам ето због тога постао тако популаран.

„Ил Де Франс"

највећи и најмоодернији француски путнички колос-пароброд, спуштен у море

Недавно је спуштен у море џиновски француски путнички пароброд, који је добио име „Ил де Франс". Овај брод је дуг 240 а широк само 28 метара. Тонажа овог колоса износи 43.000 тона. Турбине производе јачину од 52.000 коњских снага, које му омогућавају брзину од 23 морске миље на сат. На броду се налази велика сала за концерте, биоскопске, представе и т. д., и она захвата само 3.000 квадратних метара простора. На броду је инсталисано позориште, нарочита биоскопска сала, у коју се дају филмови само за децу, дворана за гимнастику, као и један рингишпил, којим се деца занимају за време пута, да не би била на досади својим родитељима.

Што је најзанимљивије то је, да све веће модне куће из Париза имају своје филијале на овом колос-пароброду.

Још једна наша кино-дива.

Ових дана бави се у Југославији г-ђа Нева Брусин, филмска глумица и чланица Мађарског Националног Филмског Друштва. Г-ђа Брусин која је Српкиња, Војвођанка, свршила је ове године с успехом филмску школу одличног мађарског редитеља Беле Гала. Као најталентованија препоручена је од стране г. Гала неким америчким предузећима и сада води преговоре с једним од њих за годишњи ангажман. Госпођа ће, према томе, по својој прилици још ове јесени бити у Холивуду и почети снимања.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 13. Н. БОГОЈЕВСКА БЕОГРАД

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Бираће се три најлепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкуренткиње — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Налепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

МОДНИ САЛОН Г-ђе ЉУБИЦЕ ПОПАДИЋ,
Коларчева ул. бр. 7. Палата Заложне Банке.

ЧИТАЈТЕ РОМАН

Францускиња, краљица лепоте у — карантину.

Пре неколико месеци у Француској је изабрана најлепша жена Француске, госпођица Жаклена Шалер. То је једна дивна плавуша, нежна лица, дивних анђеоских очију, и златне косе, која јој у безброј коврџица уоквирава лице, које тада изгледа још дражесније. Американци, као људи, који су познати као највећи љубитељи лепих и привлачних Европљанка, одмах су јој понудили ангажман за филм, и она је исти примила, опростила се са својима, укрцала у један прекоокеански пароброд и кренула у Америку. Међутим, како су амерички закони врло строги, у целом свету врло добро познати са те своје строгости, то је и „Краљица Лепоте" искусила његову строгост и доживела је тешко разочарење.

Наиме, чим је стигла на америчко земљиште, усељенички комесар је почео да је испитује:

„Колико имате година? Како сте и од чега живели до сада? Зашто сте дошли у Америку? — Она му је наивно одговарала на постављена питања, а кад је он саслушао све одговоре, завртео је главом и рекао јој смешећи се:

АУТОМАТ-ПАРФЕМИ НА ПЛАЖИ

У кутију се убаци, на пример, један динар, затим се притисне једно дугме и парфим »полети« на вас... и тако слана морска вода замирише на љубичицу. Свашта!

— Веома ми је жао госпођице, што не могу да вам допустим да се искрцате на америчко земљиште, јер још нисте пунолетни. Зато морам да вас задржим у карантин све дотле, — док не будете постали пунолетни, а тада ћу вас пустити на наше земљиште врло радо.

Са очима пуним суза молила је „Краљица Лепоти" да је пусте, али немилосрдни и хладни Американац — није хтео ни да чује, јер, како јој је казао, „огрешио би се о америчке законе, што би му донело губитак службе.

Тако је најлепша Францускиња морала одседети у карантину приличан број дана, док није постала пунолетна, а тада су је пустили у Америку.

Лажни и прави бисери.

Као што је познато, има много иначе врло образованих људи, који нису у могућности разликовати лажне од правиг бисера, те су мишљења да лажни бисери, ако су само добро израђени, представљају исто тако леп и несравњено јефтинији украс.

Али, који се боље разумеју у бисере, само ће се насмејати таквом мишљењу. А што се стручњака тиче, прерађивача и трговца — специјалиста бисером, они једним једним додиром прста затворених очију могу распознати лажне од правих бисера.

Чехиња туче светски рекорд у бацању кугле

Чехиња Видлака која је ту скоро на једној утакмици тукла светски рекорд за даме у бацању кугле.

Београдске госпођице у сељачкој ношњи из околине Београда (Фото Влад. Бенчић).

Феодор Ивановић Шаљапин

Као што је познато, велики руски басиста Феодор Ивановић Шаљапин, гостоваће код нас 19. септембра ове године.

Шаљапин се сада налази на гостовању у Пешти, одакле је дошао из Беча. Наравно, да га новинари не остављају на миру, те је он приморан да им стално даје интервју-е, као и да одговара на многобројна питања.

Кад су новинари запитали коју улогу највише воли, Шаљапин је смешећи се одговорио:

„Моја најмилија улога? То је као кад би неку мајку запитали које јој је дете најмилије. Ако кажем „Борис Годунов", плакаће „Мефисто", ако кажем „Мефисто", плакаће „Базилио" из „Севиљског Берберина".

„Како је ваше мишљење о Америци? — запитали су га новинари.

„То је моја друга отаџбина — одговорио је Шаљапин. — И ако ја волим Европу јако, ипак сам се решио да сваке године бар три месеца проведем у Америци. За уметност, то је млад народ, али у њега треба полагати најлепше наде.

„Како је ваше мишљење о данашњој Русији? — запитали су га новинари.

„Само у Русију, у своју рођену отаџбину, најређе свраћам. То је још сиромашна земља у свему, а ја, као што видите, морам да храним укупно двадесет и шест личности: више њих сам адоптирао за синове и ћерке. Моје стварне ћерке су глумице и остале су у Паризу да се школују.

„Ваше мишљење о музици, господине Шаљапине?

„Да је Мусорски жив, верујем да би постао Бетовен или Вагнер. Што се тиче џазбанда, ја нисам против њега, јер свака уметност има триста начина да се изрази. Џаз-банд је нов музички инструменат, који тежи да изрази савремени популарни ритам. Ја га чак и волим, ма да не знам да ли ће он потпуно успети".

Бечки „црни петак“

Полиција гони демонстранте из парка код Парламента.

Палата Правде у пламену.

ПРИРОДА НА ПОСЛУ

Цела улица пропала у земљу.

Недавно је у лондонском предграђу Веспорту цела улица „Краљев Булевар" почела пропадати у земљу. До пре извесног времена, ова је улица била врло жива прометом како колским, тако и шетачима, који су у њој налазили најпријатнији део града за шетњу. Међутим, једног дана примећено је да је један крај улице почео да лагано тоне, што је нагнало општину да упути своје инжињере на лице места да испитају узрок тоњења улице. Чим су инжињери извршили преглед, одмах су општини поднели реферат о свом открићу, и, без икаквог објашњења грађанству, наредили су да се улица има затворити, а све куће у њој потпуно испразнити и иселити, — јер се катастрофа може очекивати сваког момента. Инжињери су изјавили, да се под овом улицом отворио један кратер, који се све више шири. Дубина овог кратера не може се утврдити, пошто је врло опасно спуштати се у његова уста, а помоћу осталих справа такође је немогуће извршити мерење.

Ипак су инжињери покушали спустити у кратер један кабл, дуг 25 метара, али он није могао достићи до дна. — Даљим испитивањем инжињера утврдило се, да је под овом улицом постојала нека шпиља, за коју се није знало до сада. Међутим, услед једног недавног подземног потреса, шпиља је почела да пуца и да се шири, што је изазвало пропадање целе ове некада врло живе улице.

у сликама.....

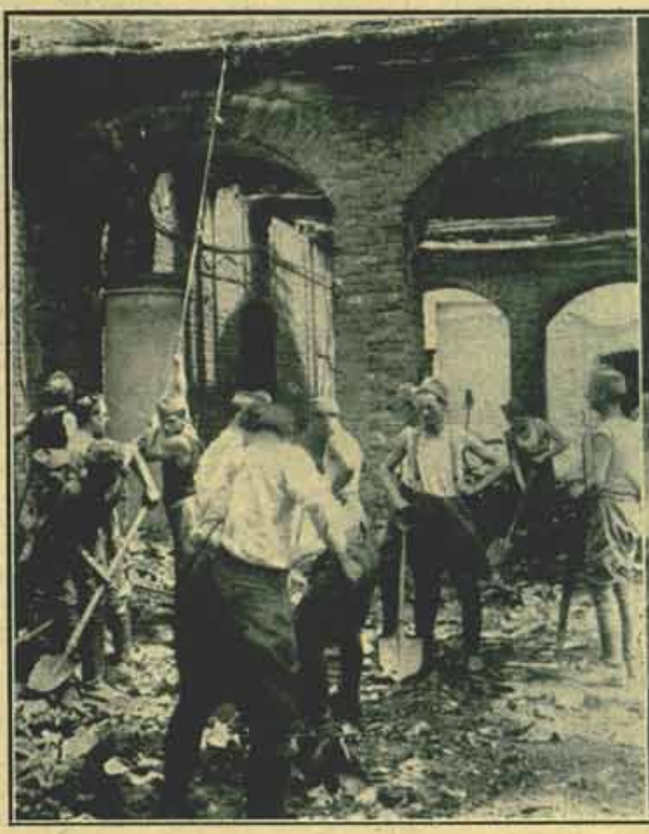

После догађаја: Палата Правде под рушевинама.

Фоаје палате Правде пре спаљивања.

Кинески Универзитет у Москви или совјетска пропаганда.

Да би се што више удобрила кинеској влади, Совјетска Влада је основала у Москви Кинески Универзитет, на коме добијају образовање искључиво кинески студенти, који после апсолвирања имају права да се врате у „небеско царство", и да тамо шире марксизам. До сада је на овом Универзитету уписано свега 600 кинеских студената, од којих су 50 женских. Међу њима налазе се и син и ћерка генерала Фенга, за кога се тврди да је Словак, а такође и ћерка Чан-Кан-Чека.

Ректор овог универзитета је совјетски првак Радак. Универзитет располаже великом библиотеком од 80.000 књига на свима језицима. Осим тога, Универзитет има своју штампарију, која свако одржано предавање одштампа у 20.000 примерака, наравно, такође на кинеском језику, и који се разашиљу по свима кинеским градовима — бесплатно.

Пренос рањеника.

Министар Војске и Морнарице на Јадрану.

Министар Војске и Морнарице, армијски ђенерал г. Стеван Хаџић приликом обилажења Јадранске обале задржао се један дан на најлепшем месту хрватског приморја — Новом Винодолу. — У дну види се брод »Далмација« којим је г. Хаџић путовао.

ИЗРЕКЕ О СТАРОСТИ

По чему познајемо да старимо? — Кад престанемо да се надамо, а почињемо да се сећамо и свађамо.

Човек се увек вара: Прошлост му су увек чини боља него што је била; садашњост му изгледа гора него што је; а нада се срећнијој будућности него што ће је дочекати.

Човек је млад докле га интересују жене, и докле уме да говори тако, да га слушају људи.

ИЗРЕКЕ О РАДУ

За сваки *рад,* треба воља, средство, разумевање и одлучност.

У свету се стиче огњиште само *радом.* Ко не ради, нема огњишта.

Не случај, већ мисао и *рад* граде и зидају свет.

Чевеково је да *ради* и да мисли; а да ли ће урадити, смислити и успети, то није његово.

Хотел у коме је становао Кара-Ђорђе у Грацу за време емиграције 1814. године.

Бисери у Северној Русији

Према вестима руских новина, које су исте примиле из Архангелска, у последње време у рекама и језерима у Карелији и Мурманској Области у више махова нађени су прави бисери у приличној количини. Ти су бисери плавкасте боје и врло скупоцени. Мисли се да ће се опет оживети у оним крајевима ловљење бисерних шкољки, које је услед рата и револуције годинама потпуно било запуштено.

Милан Поповић.

Приликом летења на последњој етапи великог кружног лета Нови Сад—Сарајево—Мостар — Скопље Н. Сад војни аероплан „Бреге 19" срушио се 14. јула на планини Копаонику и том приликом погинуо је потпоручник извиђач Милан В. Поповић. Несрећа се догодила, изгледа, на тај начин што је авион запао у буру. Пилот, један мајор, искочио је раније и он се спасао, а потпоручник Поповић искочио је доцније и погинуо је. Није још утврђено, да ли је његова погибија дошла услед неисправности падобрана или неког другог узрока. — Потпоручник Милан В. Поповић родио се 15 августа 1902. године у Крупњу као син, сада пок., Владимира Поповића учитеља. Свршио је Војну Академију у 49. класи, био годину дана у II. пеш. пуку потом прешао је у авијатику. Ту је положио одлично извиђачки испит, свршио је и специјалну радио школу. И као официр и као друг потпоручник Поповић био је идеалан и његова смрт је велики губитак. Тело младога јунака пренето је са Копаоника у Београд о државном трошку и сахрањено у недељу 17. јула.

О помрачењу сунца.

На дан 29. јуна ове године, као што је познато, имали смо делимично помрачење сунца. Међутим, док је код нас било помрачење делимично, — дотле се тотална еклипса видела у Ирској, Шкотској, Скандинавском Полуострву, Северном Леденом Океану и Северо-Источном Сибиру.

Како код претстојећег, тако и код тоталног помрачења сунца, — појаве су врло интересантне. На Балканском Полуострву, код нас, видеће се, према прорачуну астронома и научника, тотално помрачење сунца тек 15. фебруара 1961. године, затим претстојеће — делимично — 1. јуна године 2030. и 7. октобра 2155. године тотално.

Тако бар кажу астрономи, а по досадашњим резултатима предсказивања, која су се испунила, има вероватности и у ова три пророчанства.

Као што знамо, прве појаве помрачења не изгледају ништа тако нарочито. Тек кад половину сунца заклони месец, од тога тренутка почиње она интересантна појава, која је код примитивних и варварских народа од увек улевала страх и изазивала мистичност. Како месец све више заклања сунце, то се од тог тренутка могу видети и неке звезде, које се налазе у близини месеца.

Као и код земљотреса, тако и ова појава силно утиче на животиње које се шћућурe, а нарочито на птице. Кокошке одлазе у кокошарник, као кад се приближава ноћ. Тамо остају све дотле, док се не поврати првобитно стање, то јест, док помрачење сунца не прође кроз завршну фазу и оно обасја нашу земљу својим зрацима поново. Исти је случај и код деце; и она напуштају игру, јер мисле да се приближава ноћ. Међутим, док ствар овако стоји код животиња и деце, — дотле кртице и слепи мишеви излазе из својих скровишта и слободно се шетају над земљом, над којом влада тама, као и у ноћи.

Чим наступи прва фаза помрачења сунца, светлост прво слаби, и небо добија оловну боју; брда се одвајају чудном јасноћом на дну хоризонта и изгледају као да се приближују једна другима. Температура, ма какве јачине била до пре помрачења, кроз пет минута знатно спада, а хладан поветарац почиње да дува. После једног минута свет завлада мртва тишина у природи, која као да хоће да се удружи са овом не тако ретком небеском појавом. Све занеми... Прође још један минут: светлост сасвим побледи, постане нарочита, врло чудна и завлади мрак, односно сумрачак, који чудно дејује не само на животиње и птице, већ и на саме људе, јер изгледа као да им недостаје ваздуха; нешто им тешко притиска груди, као да се даве. Цела природа је сива као олово. У часу помрачења сунца, море постане прво. Но, ово опадање светлости ни мало не изгледа слично оној која се види кад сунце седа на западу. Боја целе природе постаје мртвачка и жалосна. Па и поред свега што знамо да је то сасвим природна појава, подузима нас нека страва, језа, која долази од оне импресије, која се добија кад се погледа око себе. И нехотице нам пада на памет помисао, да тако изгледају трептаји срца, кад природа и земља умиру.

Код сунца, при наступању фазе првог помрачења, нестаје светлост као у електричној жици и ми угледамо голим оком: љубичасту боју, индиго, плаву, зелену, жуту, оранжасту и најзад црвену. После свега овога сунце нестаје: месец га сасвим заклони и сунце се више не види, већ само тамна месечева сенка.

Тада долази кулминација узбуђења код људи, као и код животиња, које се у том часу осећају врло нелагодно. То узбуђење траје све дотле, док не почне поново да се јавља светлост сво јача и јача, као и што је опадала све више и више.

Од увек је, при помрачењу сунца, било чудних догађаја на многим местима. Непросвећени народи верују да је то неки предзнак и некад су суеверја била страшна. Та суеверја постоје и данас, али у много мањем обиму него некада. Када се помрачење сунца видело у Америци 18. јула 1860. године, тада су биле страшне сцене: људи и жене бежали су из својих станова, бацали се на колена и молили се Богу, да их поштеди пропасти која им прети, а било је многих случајева умног оболевања, због предрасуда да је дошао »крај свету«, што многи никако нису могли да поднесу, јер им се још живело.

У Енглеској Индији, 18. августа 1868. године, бацали су се многи у воду ради очишћења од греха, да би чисти изашли пред Свевишњег Судију. О свему овоме и дан-данас постоје званична документа, која су Енглеској Влади слали њени гувернери, тадашњи управљачи Индије. Ти грешници, који су се бацали у воду ради очишћења од греха, стајали су у води све дотле, док помрачење сунца није прешло и оно се вратило у свој првобитни положај.

Најстрашније помрачење сунца било је код Турака 15. марта 1877. године, када су се у велико чиниле припреме за рат против Русије. Помрачење сунца изазвало је у масама страшно узбуђење и да ђаво, односно како су га Турци звали, »шејтан«, не би појео сунце и људи остали у потпуном мраку за увек, пуцало се у бесконачну василону пушкама и топовима, да би се »шејтан« заплашио и побегао, а сунце остало да и даље греје »промућурене« Турке, као и сав остали свет на земаљској кугли. Тако је, на срећу, — како се у том документу каже, — »шејтан« отерао, иначе би било зло за цео свет. И ако су неки стари Турци саветовали Цару да се остави припрема и вођења рата са Русијом, ипак их он није послушао и, знамо како се рат свршио. Дакле, за Турке је тадашње помрачење сунца било ђаво предзнак, и ако многи верују да је месец »турски«, а не сунце.

Кад се 29. јула 1878. године видело помрачење сунца у Северним Америчким Државама, онда је један пријатељ, верујући да је дошао »крај свету«, завлао своју жену и једино дете, а затим то исто учинио и над самим собом.

Исто тако каже се, да је 16. децембра 1880. године помрачење месеца у Ташкенту дочекано урнебесном дреком од дурли, бубњева, лупе у канте, тенџере и помахнитлаом дреком, која се разлегала из хиљаде грла. И ту је »ђаво« био по среди — као извештај гласи. Хтео је да поједе месец, али му не дадоше они са земље, него га оном лупом и дреком поплашише и он се онда окану тог злог дела. »Поплашио се и умакао, а наш је лепи месец остао да нас и даље обасјава — завршава се извештај о пасању »шејтана« на месец.«

То исто било је и 28. јануара 1888. године у Пекингу. По наредби мандарина лупало се у бубњеве и отеран је »дракон« — змај, — који је такође имао колосално велики апетит за блудљиви месец, који би његовом стомаку врло добро пријао.

После подмлађивања, Воронов ће и — полепшавати.

Широм света позната и омиљена оперска певачица *Валека*, жена чувеног тенора Мак Кармика, одлучила је недавно да у Паризу отвори „Институт за Лепоту", како би појединим несавршеним лепотицама француске Метрополе учинила ту услугу, што би их својом методом знатно полепшала, а оне лепотице, које су ипак недовољно лепе и привлачне, — бар по њиховом мишљењу, — могла такође помоћи да добију „савршену лепоту".

Да би у своме предузећу имала што више успеха, г-ђа Валека је позвала за свога компањона и чувеног подмлађивача др. Воронова, који је, како она сама каже, пристао да постане њен компањон.

Предрачун за инсталације потребне овом новом „Институту за Лепоту", коштаће око 1 милион француских франака и са радовима је већ отпочето.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-27

Дражесна блондина.

од Јерома

Жан Габриел Домерк је познати сликар свих лепих париских жена, те је као такав радо виђен и приман у свима бољим друштвима.

Пореклом је Француз из Јужне Француске, малог раста, окретан, са кљунастим нюсем и шиљатом црном брадицом.

Зна једну масу приповедака и увек је добро расположен. Некада му се дешава малер, да и неко од гостију жели да исприча какву анекдоту. Најобичније је он тада љут као рис. Сећам се једнот ручка у Бијарицу, на коме је један глуви генерал причао толико догађаја из војничког и ловачког живота, да Жан Габриел није могао доћи до речи. Или како он тада обично каже — није могао ни једну једину реч да „пласира". — Прво се нальутио, затим је пребледео, и журно удисао ваздух, као да ће се онесвестити, али се глуви генерал није дао збунити. Кафа се служила на веранди. Жан Габриел ми прије и рече ми: „Та то је ужасно, овај човек говори више од мене, нико не може проговорити ни беле од њега"....

На сваки начин, овакви несретни случајеви у животу Жана Габриела су ретки, те тако његова реч у друштву увек доминира. Он чини вицеве на свачији рачун, он има смисла да у свачијем карактеру нађе то нешто комике, и гротеске. И тако је он одличан козер.

Има уметника, чије имена познаје цео свет, али који се врло мало виђају у друштвима. Они обично живе животом особењака. На супрот томе, Жан Габриел се свуда налази, он је организатор на добротворним свечаностима, цртач плаката, он слика све уметнице, све лепотице из старог и новог, великог и полусвета. Портретирао је сестре Доли и Кајо, једном речију он познаје сваког.

Некада посећује сликарске изложбе. Како је јако заузет, то он уштеди пола сата од свога одмора после ручка. Тада га нико не узнемирава.

Постоји у Паризу познати клуб уније уметника народским језиком зв. l' Enatant. У овом клубу изложено је неколико слика познатих сликара. Једнога дана посети и Жан Габриел изложбу. Како је отишао одмах после ручка, то су сале биле сасвим празне. Само је једна лепа плава госпођа са једном старијом дамом посматрала слике. Жан Габриел је сигуран да је познаје, али никако не може да се сети имена лепе госпође. Он се смеши и поздравља је: „Како је? Нисам вас већ тако дуго видео"... А у себи мисли: Која ли је, ја је сасвим добро познајем. Али лепа дама не помаже му, да нађе на траг. Говоре о сликарству, о друштвеном животу. Жан Габриел никако да се сети, чак му изгледа да лепој госпођи чини задовољство да завара траг. Нашао је да је дражесна. Он јој рече. Заиста је велика жалост што се тако ретко виђамо".

Лепа госпођа такође сажаљева случај и Жан Габриел је у свом елементу. Чини јој комплименте и хоће да је позове на чај, али је лепа госпођа баш ових дана јако заузета. Ускоро ће отпутовати.

Жан Габриел је искрено ожалошћен. „Заиста немам среће", рече он. Морала му је обећати да ће му телефонирати одмах по повратку. Она се шармантно смеши, поздравља га и одлази са старом дамом.

Жан Габриел је интригиран и у исто време љут. Зашто дражесна госпођа баш сутра путује.

„Ко је та дражесна блондина"? упита он секретара, који је лепој госпођи отворио врата са дубоким поклоном.

„Њено Височанство, Краљица Румунска".

СТУДЕНТСКИ ДОМ У БУКУРЕШТУ

У Букурешту као и свугде сиромашни студенти се доста злопате. Приватни су станови — као и код нас — врло скупи, а у државним студентским домовима, која су врло шпартански уређени, може се сместити врло мали број сиромашних студената. Тешкоће у овом погледу донекле олакшавају и окружни студентски домови у које су смештени студенти из појединих округа. У последње време приредили су студенти у Букурешту неколико бурних демонстрација због рђаве хране у државним студентским трпезама. Тек кад је Министар Унутрашњих Дела — у претпрошлој влади — Антонијан Гога, изјавио да ће се у најскоријем времену подићи велики Студентски Дом са свима потребним удобностима — студенти су се мало умирили и престали са демонстрацијама и нередима. Према учињеном пројекту и извршеном прорачуну, подизање овог дома коштаће румунску владу око 200,000.000 леја, што у нашем новцу износи око 70 милиона динара. Међутим, досадањи студентски домови биће претворени у Ђачке Домове за Студенткиње.

Овај студентски дом треба да буде подигнут у 1928. години, — како су студенти бар добили обећање од Министра Унутрашњих Дела као и саме Румунске Краљице Марије, која се интересује за живот и потребе румунских студената.

Лична имовина Вилхелма другог

Недавно је берлински »Ахтурблат« донео неколико занимљивих података о приватној имовини бившег немачког цара Вилхелма Другог. Према подацима, које објављује овај лист, бивши цар има, са свим независно од имовине, која му је досуђена приликом расчишћавања односа између њега и пруске државе око 50 милиона златних немачких марака. Ту је суму највећим делом уштедео од своје цивилне листе и увећао је врло вештим пласирањем. Цар је свој новац био уложио највећим делом у акције првокласне немачке, а делом у извесне стране облигације. Око 7 милиона марака био је уложио у неке првокласне берлинске послове хипотекарне. Затим је имао известан број акција гласећих на берлинске »А. Е. Г.«, па акције »Североамеричког Лојда«, »Дојче Банк«, »Дисконтгезелшафт«, »Драматер Банк«, »Берлинске Градске Железнице« и т. д. По тврђењу листа „није тачно да је бивши цар имао велики број Крупових акција.

Не чекајте да вас

зуб боли

него ме потражите пре,

на

Тел. 39-49

Одговори нашег графолога.

Вера 55: Интелигентна, бујан темпераменат, самилостива, неопрезна, ћутљива. — Одговор: Путовати али не далеко.

Б.С. Београд: Сентименталан, незадовољан, развијена машта, горд, идеалан. — Одговор: Не ваљају вам питања.

В. А. Кукаш: Уредан, вредан, врло опрезан, цењен у кругу својих пријатеља, мало себичан, интелигентан. — Одговор: Морате обратити пажњу на људе са којима радите. У том случају имаћете успеха.

Перо Марковић: Озбиљан, достојанствен, интелигентан, незадовољан. — Одговор: Још нису довољне жртве; с мало више напора рад ће бити изненада крунисан.

Цаца, Београд: Вредна, интелигентна по природи, има нарочите погледе на живот, умерена у свему. — Одговор: Продужите школу јер она је за вас.

Ара 13: Интелигентан, разложан, сталожен, себичан, педантан, строг. — Одговор: С мало више опрезности па ћете успети.

»Земунски Валентино«: Ексцентричног расположења, прилагођава се савремеом животу, воли уметност и спорт, занима се литературом, интелигентан. — Одговор: Како сте поднели много питања изилази да вам прорекнем цео ваш живот а то је немогуће.

НАША ТРЕЋА АНКЕТА.

Шта би волели да будете и зашто?

Одговоре што краће слати на уредништво »Недељних Илустрација«, Скопљанска ул. бр. 18, II спрат, Београд — до 1. јула 1927. године. За најбољи одговор две награде: за даму једна скупоцена и елегантна сребрна ташна; за господина један врло елегантан штап са сребрном дршком.

Обе ове награде поклања призната и најсолиднија ювелирска радња

Милан Т. Стефановић,

Кнез Михајлова улица бр. 10.

Одговор бр. 187.

Волео бих да сам моћан, па да наредим, да Моравом место воде, тече пиво.

Варварин *Трезвењак*

Одговор бр. 188.

Волела бих бити увек љубљена, јер љубав је живот, то је све чему се завиди и што се жали, без љубави није ништа савршено, без ње ништа не сија. Онај који узима љубав за воју и ослонац иде мирно и сигурно, а ко није никад волео сам је свуда и поред свега.

Ниш. *Мали Пинедо*

Одговор бр. 189.

Човек код кога би биле могуће све немогућности, јер бих тако постигао свој идеал.

Срем. *Васа*

Одговор бр. 190.

Волео бих бити чудотворац како бих укунуо сва она невољала бића којих има тако много на овој земљи. Зато, што због њих многи пате.

Београд *Од. М. Ј.*

Одговор бр. 191.

Волела бих бити толико богата, колико сам лепа, јер се са лепотом и богатством најлепше пролази кроз живот.

Вел. Кикинда *Беба*

Одговор бр. 192.

Волела бих да будем само пет минута Амор, како би стрелом уловила срце г. Стефановића, да ону лепу награду сребрну ташну, поклон за даму пошаље мени.

Битољ *Беби*

Med. Univ.

Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ

специјалиста за болести **зуба** и **уста**

Београд, Коларчева 7, I степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, даваће и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација", *за графолога,* Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

Одговор бр. 193.

Волела бих бити мушкарац, јер би ми се она жеља испунила коју бих ја волела.

Вел. Кикинда **Мара Л.**

Одговор бр. 194.

Ја бих да будем у животу само бар један пут срећна. Ваљда би то било кад бих добила премију. Тада бих отпутовала за Берлин да видим мог љубимца Хари Пила.

Суботица **Буњевка.**

Одговор бр. 195.

Волео бих да будем та личност која ће бити достојна да понесе елегантан штап. Зато јер никад још штап нисам имао.

Шабац. **Н.**

Недељне Илустрације

Грофица Валевска.

Историја једне љубави.

3

РОМАН ОД АТМАСБАХЕРА.

»Баш ће то мојој слици добро доћи«, одговорила му је Леонора; »нико не може замислити Наполеона с мирним, спокојним изразом лица. Рад, узбуђење, велики дух предузимљивости се морају на лицу огледати и тек тада ће слика одговарати приближно оригиналу.«

И Леонора је у Наполеонов кабинет унела свој сликарски прибор. Седећи у једном крају, посматрала је цара, који је журно радио, разговарао са својим генералима, давао посао секретарима. Никако се није спуштао на столицу и себи и другима није давао мира.

Ипак испод вештих Леонориних руку постала је најпре скица, а затим слика и када је Наполеон видео, одушевљено је рекао:

»Ви сте ме, драга моја, боље погодили и насликали него ма који други уметник. Молим, да ми дате слику и кажите за њу цену«.

»Слика је Ваша, Величанство, а цене она нема. Ја сам довољно плаћена када сам почаствована да вас сликам.«

Лепо неговане руке Леонорине цар је пољубио и рекао: »Ви сте на сваком послу уметница.«

Идућег дана је се јавио у малој кући, на Лаби Наполеонов ађутант и предао грофици Валевској, по царевој наредби, скупоцен бриљантски накит и својеручно царево писмо, које је се завршавало овако:

»Радоваћу се, драга грофице, ако бисте примили ову малу успомену. Она би била још скупоценија, али пошто предстоји рат, то и сам француски цар мора бити штедљив да би имао средстава за уништење својих непријатеља.«

Ускоро Наполеон је се уверио да није рекао сувише, када је тврдио да је Леонора уметница на сваком послу.

Већ идућих дана она га је изненадила својим музикалним талентом. После ручка села је за клавир и свирала по жељи царевој разне старе пољске фантазије у најразличнијим варијацијама.

Наполеон је био одушевљен и када је Леонора хтела престати, молио је да продужи и она је свирала до вечере.

У истој сали седео је још један човек, који је такође слушао те чаробне звуке и дубоко осећао. То је био пољски народни јунак, кнез Јосиф Поњатовски. Тек у Дрездену му је постало јасно, како је јако волео Леонору и како би био најсрећнији човек да је се њом оженио. За то је имао и прилике и времена.

Али је то скупоцено време било пропуштено и сада је морао бити сведок велике жртве, коју је приносила отаџбини она, коју је волео.

Јер је он добро запазио како је Леонора уложила сву своју обдареност да што тешње веже за себе цара. Срце га је болело гледајући како се то двоје све више приближава једно другом, како је цар у сред свог рада сваки минут који му је претицао, посвећивао умиљатој девојци и како је Леонора умела то да опази.

У грудима Поњатовског пламтила је борба између љубави према Леонори и части.

Однос између Наполеона и Леоноре неће вечито трајати, мислио је у себи млади кнез; можда неколико месеци или само неколико недеља. Цар је сваку своју љубавницу после кратког времена напуштао; чим би се угасио пламен његове љубави, он је сваку од њих богато плаћао и одстрањивао од себе.

То ће без сумње бити случај и овде. И онда ће доћи тренутак када ће Леонори требати пријатељ да је теши — чак и више од тога — човек, који ће бити вољан да покрије својим именом њену срамоту.

И Поњатовски је се заклео да својим именом, цењеним у Пољској, покрије несрећну девојку како не би свет видео на њој никакву мрљу.

Јест, његово ће време доћи и онда ће то красно створење бити његово свом душом и свом љубављу својом.

Поњатовски је био тврдо уверен да Леонора не воли цара; напротив, да га мрзи и да га се боји и да ће уздрхтати онога тренутка, када буде цар тражио од ње последњу жртву.

Стари гроф Валевски је изјавио кнезу своју велику бригу. »Помислите, кнеже«, рекао је Поњатовски, »моја кћи увек има при себи нож и она ми је рекла да ће убити човека, кога не воли и који није њен муж, ако би исти покушао да је насилно добије.«

»Зар и цара?« запитао је Поњатовски.

»Сигурно и њега. Ох, та девојка, она је у стању да начини велику несрећу. Али шта ја ту могу? Када цар заповеда, сви морамо слушати.«

И тренутак послушности дошао је брже него што је гроф Валевски очекивао, брже него што је Поњатовски слутио.

»Драги грофе Валевски«, рекао је једног дана Наполеон Леонорином оцу, »биће те добри да одете у Будишин, где сада живи грофица Килмансег. Она има неколико мојих писама и ја бих желео да ми се врате, за што бих се ја на одговарајући начин одужио. Верујем у ваш дипломатски таленат и надам се да ћете ту мисију за мене извршити.«

Гроф Валевски је се осећао јако почаствованим и одмах је изјавио да је готов да још сутрадан отпутује у Будишин.

»Ваша ћћи, грофица биће за време вашег одсуства сама у малој кући на Лаби«, наставио је цар. »Она мора бити заштићена; ја ћу наредити да је добро чувају, али, драги грофе, за тај циљ треба да ми поверите кључ од задње Ваше куће.«

Гроф је разумео да је дошао одсудан час и није оклевао да испуни цареву вољу. Та он је уговором с Чаторијским, Поњатовским и оцем Буасни био обавезан да помогне Наполеонове планове у погледу његове кћери.

Цар је примио кључ, а Валевски је сутрадан отпутовао. Са собом је повео и свог старог слугу.

Остала послуга, која је преко дана код Валевских била на служби, није спавала у малој кући, те је Леонора остала сама самцита.

Када јој је отац рекао да по царевом налогу путује у Будишин, одмах је знала у чему је ствар. Била је јако узнемирена, али се није противила да остане сама.

Била је дивна јунска ноћ. Обала Лабе и таласи њени били су обасјани месечином.

Леонора је у девет сати у вече отпустила своју собарицу, пошто јој је помогла да обуче белу хаљину.

Седела је у великој соби за примање поред малог стола. Пред њом је лежала књига, из које није прочитала ни једног редића. С времена на време машала је се руком у недра, да би се уверила да је ту мали нож.

Али она је знала врло добро да га неће употребити противу онога, за кога је био спремљен, пошто је у њеној души била наступила необична промена.

У времену доласка у Дрезду била је испуњена мржњом наспрам Наполеона и ако га тада још није познавала. Бунила је се противу човека, коме је требала бити жртва и који је био толико бруталан да прими њену жртву. Пред цара је била изишла с тврдом намером да га убије ако би је хтео искористити за своје ниске страсти — али сва та осећања су се јако изменила!

Наполеон, освајач је и овде однео победу. И сувише јасно је сада Леонора осетила, да је савладана његовим ритерским држањем, генијем, необичним сјајем његових очију, мушком снагом, која је испуњавала цео његов живот.

Она је волела Наполеона и то од оног дана, када је одгурнуо бив Килтмансег и на њено место њу к себи позвао.

Она је сада очекивала цара не као жртва дата Минотавру, већ као пуна чежње млада жена, која чувши да долази љубавник, хита у његов загрљај.

Испод прозора су се кретали таласи Лабе. Леонора је устала, стала код прозора и гледала доле у реку, по којој је пливао мали чамац. У њему је седело двоје загрљених и певало песму љубави, обичну и по речима и музици, каква је се чула на улици Дрезде.

Али је та песма Леонору толико занела, и учинило јој се да јој говори: немој се противити љубави, јер ти је суђено да волиш човека, кога ти је Провиђење одредило.

Али шта онда — шта после те нећи?

То ће бити срамота, очајање. Када се цар љубавник, буде заситио, оставиће је, јер ће му бити досадна.

Али она ће га волети до последњег даха у грудима, до смрти и очајање ће бити њена судбина. Та она већ и сада осећа да не може живети без њега.

Леонора Валевска је чула када су се отворила врата. Сасвим полако, као када неко покушава да се неопажен увуче у кућу; затим је јасно чула звекет мамуза по мозаику предсобља. Најпосле су се врата од велике собе отворила и ушао је човек, увијен у огртач. На глави је имао тророг шешир, а ниже њега указало је се бледо лице, два крупна црна и сјајна ока управио је, испитујући, к младој девојци.

»Брига о вама гони ме овамо« чула је звучан глас, »знам да сте сами, Леонора. Усред мог посла, на један пут, помислио сам да сте можда у опасности и хтео сам да се уверим. Ви седите овде у мраку; волите месечеву светлост, која кроз прозор улази у Вашу собу«.

»Величанство«, рекла је Леонора, »преклињем вас и молим, идите, оставите ме саму. Опасност за мене, о којој сте мислили, тек је сада, од пре неколико тренутака, наступила«.

»Ах, ви тиме хоћете да кажете, од како сам ја овде«, рекао је цар и брзо збацио огртач и скинуо шешир. »Знате ли, Леонора, да ме такво мишљење чини срећним? Дакле, ја сам за вас опасност? Видите, драга моја, ја сам увек много полагао на то, да будем опасност за друге људе«. Ухвативши је за руке, наставио је: »ја сам наносио ране, често крваве, али сам и увек налазио средства да их излечим и дам награду, која приличи једном цару.

»Има рана«, рекла је лепа Пољкиња, »које никада не зарастају.«

Цар је руком обухватио њено тело и лагано је привукао к себи. У том тренутку је завладала страст, од које је Леонора задрхтала.

»Чак и ако би морала носити такву рану целог живота«, рекао је Наполеон, »треба да те теши помисао да сам те волео ја, пред ким клања цео свет. Ти си ми потребна да би се твојим пољупцима одушевио за нова велика дела, која ће не само донети славу Француској, већ и величину и слободу Пољској.«

Величину и слободу Пољској!

Затворила је очи и покушала да се истргне и отме од његових пољубаца. Затим је стала у близини отвореног прозора поред њега.

»Ја сам твоја«, рекла је, а груди јој се надимале и цело тело дрхтало. Ја тебе једино волим. Твоја ћу бити не ради величине Пољске. Докле сам то мислила, докле сам била решена да будем твоја љубавница ради спасења Пољске, готова сам била да убијем тебе и себе.«

»Да убијеш?« Цар је учинио корак назад и укоченим погледом је гледао у њу, као да га је обузела страшна мисао. Затим му је се са усана отео кратак смех.

»Не, најлепша међу женама! Наполеону није суђено да погине од твоје руке. Ја познајем своју звезду и знам шта ће ми она донети. Како да погинем у твом загрљају?«

Тада је се она машила у недра и извадила нож, који је дуго крила и носила са собом.

»Ево ножа, који је био за тебе опремљен«, рекла је Леонора. »Погледај отрован врх: да сам те само њиме огребла, ти би умро.«

»Сада се не бој! Нећу дићи руку на тебе, јер те волим. Волим те, Наполеоне, свим срцем.«

У том тренутку је бацила нож кроз прозор у реку.

»Тако ће сви моји непријатељи положити пред мном оружје«, рекао је цар и његово бледуњаво лице поруменило је од узбуђења, које више није могао сакрити. То је добар знак; хајде да прославимо моје будуће победе. Ти си последња и највећа Наполеонова љубав.«

»Твоја последња и највећа љубав», прошапутала је она и спустила се на његове груди.

5.

Септембра 14. стигла је Наполеонова прва коњичка дивизија, код које је био и Поњатовски, на Брег Спасења, одакле је видела свету Москву, стару царску престоницу.

Било је два сата по подне. Сунце је синуло из облака и обасјало у хиљадама боја варош, одбијајући се од златних кубета цркава и палата, које су се у вис дизале.

Између торњева стрчао је Кремљ као каква крунисана глава.

Французи су имали иза себе тежак, крвав пут докле су дотле дошли. Они су на руским пољима имали победе, и ту су непријатеља све даље потискивали, управо рећи непријатељ је умео да се стално испред њих својевољно повлачи и да их све дубље у унутрашњост своје земље намами. Али то нису били успеси, на које је Наполеон био навикнут, нити сјајне победе, које су цару доносиле повољан мир. Напротив, оне су биле победе без изгледа на свршетак рата.

Вођене су биле страшне борбе, у којима Французи често пута нису имали мање мртвих и рањених од Руса. Тако је било и у последњој битци пред Москвом. Многи француски генерали су остали мртви на бојном пољу. Било је на обема странама око 70.000 мртвих и рањених.

Изгледало је да је дошао одсудан тренутак, када ће Наполеон опет обрати плодове победе: сада са својом војском стајао пред другом престоницом царевине. »Москва! Москва!« разлегао је се глас француских ратника, који су веровали да су стигли до циља, који им је био бескрајно далек и обавијен у тајанствене приче.

Москва! Испред њих је се пружала огромна царска варош, лепа, весела, са свима благодетима, потребним људима.

Они више неће трпети никакве оскудице, биће у изобиљу свега, наручито преноћишта под кровом и животних намирница.

У Москви ће се закључити мир, јер се није помишљало да ће Русија моћи продужити рат када Наполеон уђе у ту варош.

И са Брега Спасења, на коме су биле предстраже, одјекивао је поклич радости уморних ратника.

Принц Евген и кнез Пољатовски опкољавали су престоницу с десне и леве стране.

Али нико није давао отпора. Непријатељ се у опште није показивао. Пошто се није знало шта треба радити, чекало се на цара. Да ли је боље ући у варош, или чекати да дође изасланство да преда кључеве?

Стигао је и Наполеон у пратњи свог штаба, при коме је се налазио један млад потпоручник у лепој и ратом неоштећеној униформи.

Његов висок и елегантан стас надао је у толико више у очи, што је био једини потпоручник међу многим генералима и маршалима, који су опкољавали цара.

Тај потпоручник није био нико други, до — Леонора Валевска.

Од оног часа, када је цар отишао у главни стан у Вилни, она се од њега није одвајала, јер он није могао бити без ње ни једног тренутка.

Ипак Наполеон није желео да Леонору изложи страшним тешкоћама рата и није тражио да поднесе тегобе, када је имало ући у руску земљу.

Али је лепа Пољкиња остала при томе, да буде уз цара, јер га је волела.

»Убићу се«, рекла му је она, »ако ми не допустиш да те пратим. Зар ја да останем овде када будеш опкољен хиљадама опасности? Узми ме са собом: ја ћу те чувати и штити. Ако бих при томе нашла смрт од каквог залуталог топовског зрна, зашто не бих умрла за тебе као и сваки твој војник?«

Јако потресен тим речима, Наполеон је загрлио лепу девојку и допустио јој да остане код њега; разуме се не као женско, већ преобучена у мушко одело да би се могла лакше кретати.

Као таква Леонора је учествовала у разним походама. Ма да није била у редовима бораца, ипак је имало довољно прилика да виде сву беду ратовања и страшне слике рушења и уништавања.

Она је имала храбро срце и докле год Наполеон није подносио неуспехе, није било ничега што би је могло дубље потрести. Њена љубав према цару начинила ју је била тако себичном, да није имала скоро никаквих осећања за страдања других људи.

Била је срећна гледајући Наполеона насмејана и слушајући из његових уста да иде све добро. Напротив је била жалосна посматрајући на његовом челу дубоку бору, која је се сада чешће показивала као знак да цар није задовољан током послова и да гледа суморно у будућност.

Тако је било на целом путу, који је Наполеон прешао од Вилне до Москве. Он је био и сувише добар стратег да се превари у томе, шта Руси намеравају.

Он их није могао принудити да приме макар једну борбу. Војска цара Александра је вешто узмицала и мамила Французе све дубље у пусту Русију.

И као да га је привлачила мађионичка снага, он је ишао за њом.

»Ми смо се и сувише далеко упустили да бисмо могли отступити«, рекао је Наполеон једног дана својим генералима. »Да нисам себи поставио већи циљ него што је слава, не бих друго чинио, већ бих се повукао ка Смоленску и тамо побо Француску Заставу. То би, можда, свршило рат, али не би донело мир. Мир је пред нама, удаљен само осам дана путовања. Близу смо циља и више не сме бити колебања; напред у Москву!«

»У Москву!« казао је велики човек и невидљива га је рука водила! судбина је се морала испунити.

Када је се у том времену Леонора бавила у Наполеоновом шатору, цар јој је говорио како ће њен живот бити сасвим друкчији када буду приспели у Москву. Она ће тамо као каква краљица становати у двору и добити свега лепога, што би његова љубав према њој могла измислити.

Јест, као год што је и најпростији војник у царевој војсци замишљао исту бајку о Москви тако је и цар говорио својој љубавници.

Сада је Наполеон стајао на врху Брега Спасења и нестрпљиво чекао да се отвори варошка капија и да му изасланство преда кључеве од Москве на сомотском јастучићу.

Али је цар чекао и чекао, а нико се није јавио; изнад огромне вароши, која је се у низини ширила, није се могао видети ни најмањи облак дима, већ је свуда широм владала мртва тишина.

Најпосле је Наполеона надало стрпљење и он је наредио да се уђе у варош не помишљајући, да непријатељ неће дати никаквог отпора. Напротив, он је очекивао огорчене борбе у варошким улицама.

А када је се ушло у варош, видело је се да је празна и напуштена, управо као и многа села, на које је се у путу наилазило.

Поред цара, који је био добро увијен у свој сури огртач, јахао је млади официр — Леонора Валевска. Њој је се цар обратио речима:

»Шта, доврага, зар се непријатељ нас толико боји, када се затвара по кућама? Мора бити да су московске девојке толико плашљиве, да се не смеју пред непријатељем појавити. Сигурно мисле да смо људождери?«

Леонора је веровала да су људи из предграђа побегли у варош. Али и то њено веровање показало је се нетачно.

Они су нашли на све шире улице и све лепше куће, палик на дворце.

Сада су се требали да јаве њихови становници. Али никога није било; Москва је личила на велико гробље, била напуштена варош.

И Наполеона је обузела слутња, која га је мучила још приликом ступања на руско земљиште. Он се није бојао цара Александра и његове војске. С њима би се борио. Овде је био противу њега цео један народ, који га је мрзео из дна душе.

Тај народ је био готов да поруши своје олтаре, испразни своје цркве и запали своје вароши. Цело једно поколење је се противу Француза наоружало и проклињало их.

Улица, кроз коју су сада пролазили, чинила је необичан утисак. Она је била оживела само хуком ратника, иначе је била мирна: с обе стране није било живе душе у кућама. Кубета цркава су сијала у злату и стубови дворова надизали су се у пуној лепоти. Ипак све је то изгледало као украс богато опремљеног мртваца. Све је било увучено и без гласа.

»Погледај онамо«, дошапуо је цар својем пребученом пратиоцу, »пред нама се уздижу зидови Кремља.«

У том тренутку је се чула некаква ларма и наступило комешање ратника. Ту је била гомила народа, који је се одасвуда тискао око кола, на којима су Французи превозили своје животне намирнице и рањенике.

Цар и његова лепа сапутница видели су како Козаци беже на својим малим коњима и губе се у њима познатим улицама. За њима послата пушчана зрна нису их погодила.

На један пут у близини Кремља, докле су били дошли, разлегало је се гадно урликање. Маса страшних људи и жена је се тискала око капије тог места; изгледало је као да га је хтела бранити.

Жене разбарушене косе и људи у дроњцима замахивали су варварским оружјем, што је увеличавало грозоту призора.

»Пакао нам шаље своје демоне, да би нас поплашио«, рекао је Наполеон.

Гомила је понављала своју страшну вику и пуцњава из пушака одјекивала од старих зидина царске тврђаве.

Поњатовски је гомили махао својом белом цепном марамом дајући им знак мира. Али као одговор је била још страшнија дрека. При том су неке чупале своју косу и ударале се у прса.

»Псине, расkomадаћемо вас зубима. Проклети да сте убице наше деце и наших мужева! По сто пута да сте проклети ви, који сте опустошили наше вароши и оскрнавили наше олтаре!«

Леонора је се нехотице и дрхтећи приближила цару. Чинило јој се као да гледа свог љубавника, опкољена хиљадама црних утвара, које су пружиле своје нокте да му из груди ишчупају срце.

Наполеон је хладнокрвно наредио да се пуца у гомилу, која у свом фанатизму није била приступачна обавештењима.

Артиљерија, која је већ била приспела, опалила је три топа у правцу капије Кремља, која је се срушила.

Гомила је, урлајући појурила на трг и покушала да се баци на Француе. Многи су били побивени, али је већини пошло за руком да побегне у споредне улице.

Наполеон је са својом љубавницом ушао у Кремљ и заузео најлепше собе. Поред његових, уступљене су две собе Леонори Валевској о оне су биле у вези с царевим собама.

То је било у ноћи између 14. и 15. септембра. Сада Леонора више није била пребучена. Једна свилена хаљина, која је се само тракама преко рамена држала, покривала је њено, пуно драži тело.

Дубоко замишљен, седео је Наполеон за малим столом, на коме је стајао свећњак са четири свеће. Соба је била врло пространа; пет прозора су гледали на Кремљ. Патос је био од мозаика, а зидови покривени гобеленима, чија се велика вредност није могла проценити. На њима су биле представљене слике из библијске историје.

Леонора је ушла у његову собу тако полако, да је цар није приметио. Стојећи код врата, посматрала га је с болом и видела како му је лице било бригама помрачено.

Лепа Пољкиња је пришла цару и села до његових ногу. Својим облим, рускичастим мишицама је обгрлила његова колена и главу метнула му на крило.

»Ах, ти — ти«, рекао је Наполеон и обема рукама ухватио њену главу, подигао је у вис да би његове усне дохватиле њене. Страсно ју је пољубио и рекао: »да ми није тебе, морао бих очајавати у овој руској пустињи. Причај ми ма о чему било, макар и највеће глупости да би ми растерала страшне мисли, које ми притискују душу!«

»Нашто те мисли, мој драги? Зар нисси постигао циљ својих жеља? Ти си сада у Кремљу, у Москви, коју је морао испразнити руски цар, који се није могао одупрети твојој гвозденој сили. Веруј ми, драги мој, данас - сутра ће доћи изасланство да те моле за мир и ти ћеш им прописивати своје захтеве као побеђенима.«

Али је Наполеон одмахнуо главом. Не верујем. Пустили су да дођем овамо с намером да намаме мене и моју војску у унутрашњост Русије. Ја се њих не бојим; на бојном пољу бих победио, али — ја видим даље. Како ћу стотине хиљада, које сам овде довео исхранити када су из Москве однели сваки комад хлеба и када цела околина није ништа друго до пустиња? А када дође зима са снегом и хладноћом, која је у овој земљи много свирепија него код нас — ох, моја Леонора, бојим се да не буде онда Русија гроб моје славе.«

Ти ћеш и зиму с њеним мразевима и глад победити, јер си Наполеон, коме није никада недостајало средстава и начина да уништи непријатеље. Допусти, драги мој, да те сада пољубим и да ти поверим једну тајну, која ће те обрадовати. Наполеоне, ја носим испод срца дете од тебе.«

Очи су му засијале и он је чврсто обавио руке око њеног лепог тела и пољубио је.

»Роди ми сина«, рекао је цар својој лепој метреси ч ја ти се заклињем да ћу га начинити моћним и само ће један бити већи од њега — краљ Рима, који ми је родила Марија Луиза.«

»Ватра! Ватра!« чула је се с поља вика.

У салу је продрла црвена светлост, а Наполеон и Леонора су скочили и похитали к једном прозору.

»Ватра!« разлегало је се одо; »Москва је у пламену!«

Тако је и било. Огроман пожар, какав свет донда никада није видео, захватио је свету варош. Одмах је се познало да то није био случајан пожар, већ намеран и добро промишљен.

Ростопшин, генерални гувернер Москве, други Херострат, запалио је био светињу руску. Оне грозне гомиле људи, које су Французи нашли у вароши, отпуштени хапсеници, запалили су били варош.

Они су свој задатак добро извршили.

Наполеон и Леонора отворили су прозор и видели црн облак изнад вароши, који је се спустио и изнад њиховог двора.

Појединне варнице су се одвајале и дим је ушао и у просторије Кремља.

То је за цара био последњи тренутак да напусти своје собе.

»Брзо се опет пребуци«, рекао је својој љубавници, »а ја ћу узети своје најважније хартије — ми

морамо бежати, не испред непријатеља, већ пред страшним елементом, који му је постао савезник.«

Када је с Леонором, која је се преобукла била као ађутант, дошао на трг пред Кремљем, цело небо је било обојено мрко-црвено.

Французи су покушали да савладају несрећу; заповести је издавао сам цар. Он је наредио да се цели делови вароши артиљеријом поруше да би пламену спречио пут. Али је све било узалуд, јер је Русима био дошао у помоћ и ветар.

Ко је од пљачкуша био ухваћен, био је по царевој заповести одмах стрељан. Неколицина тих несрећника су признали да су од Растопшина добили заповест да запале Москву.

Било како му драго, морало је се бежати испред океана од ватре.

Септембра 14. су Французи били ушли у Москву; септембра 16. био је Наполеон опкољен рушевинама и морао је се преселити у Петровски Замак у близини вароши и ту је имао привремено и сигурно прибежиште.

Ту је отпочела Наполеонова борба с генералима, који су му саветовали да се одступа још док је времена.

Они не само да су цара саветовали, већ су од њега тражили, што раније нису смели чинити, да пристане на оно, што је паметно и да се не бори противу немогућнога.

Одступање је било признање пораза.

У времену сталног наваљивања генерала и оклевања царевог, дошла је половина октобра. Зима је била већ на вратима, ту.

Октобра 22. Наполеон је напустио Москву, октобра 24. одлетео је Кремљ у ваздух.

Новембра 17. изненадно је топломер спао од 5 степени на 18 степени испод нуле и отпочеле нечувене страхоте, које су од онда једнако пратиле одступање Француза.

6.

Саонице, којима је цар бежао из Русије, јер ништа друго није било то одступање, биле су опкољене стотинама људи, од којих је сваки појединац био вољан да дâ свој живот за цара.

Генерали, официри и војници — сви су они морали да трпе исте страхоте — путовали су без реда. Пред величином беде биле су нестале све разлике, више није било старешина и заповедника. Пешадија, артиљерија и коњица биле су измешане. Већина војника је носила на раменима џакове брашна, а о врпци око појаса блехане судове.

Други су водили смршавеле коње, који су били натоварени кухињским посуђем. Чим би који коњ пао, одмах би био искомадан и војници би се отимали о комаће меса.

Изгледало је као да је се и небо било заклело да охолост француског освајача буде сварено кажњена. Људи су били болешљу, глађу и хладноћом десетковани.

Који су надживели, дивље су нападали на умрле с намером да нађу код њих што за јело.

Војници су ишли у малим групама и пазили да у општем нереду не залутају.

Наполеон је посматрао те гомиле како без реда пролазе поред њега и није могао веровати да су то његови војници.

Ето, то је била велика армија!

На свима лицима је се огледала тежина тог страдања: б или су кољави, чупаве косе и дугачке браде. Тако су изгледали јунаци од 1812. године!

Смрт је косила на све стране. Многи су умирали по путовима, јер их је била издала снага. Њихова тела су била гажена точковима кола.

У почетку су наилазили на куће, у којима су могли провести ноћ; али су наскоро дошли у пределе где није било за људе склоништа и ноћивали под ведрим небом у пољу. Ту су кували чорбу и месили хлеб, који су пекли у врелом пепелу.

Из својих торба су вадили комаде коњског меса и бацали на жар и пекли.

И Наполеон није боље живео, и он је трпео највећу оскудицу. Али је поред себе имао анђела, који му је у патњама био од помоћи и чинио све да му одреди здравље и ублажи страдања.

Тај анђео је био — Леонора Валевска.

У његовим саонама и она је с њим путовала. Њу је Наполеон покривао својим покривачем од крзна, која воли и олакшавала цару тегобе живота.

Она је се умела довијати, како то може само жена.

Чим би у вече дошли у какву пећину, она је спремала вечеру: чорбу и кашу.

Пошто није било могућно добити воде, јер су сви потоци и извори били замрзли, то је морала топити у котлу снег и у таквој води је мешала брашно за чорбу. За цара је увек остављано месо од попадалих коња, које је Леонора секла у комаде и пекла на жару.

То су били оброци јела онога цара, који је светом управљао, великог Наполеона!

Глад је морила његове људе и то не само обичне војнике, већ и пуковнике и генерале и када су трубе и добоши у зору објављивали полазак, многи нису више устајали са својих легала.

И страшна хладноћа ноћи је тражила многе жртве. Али Наполеон је се грејао у Леонорином загрљају, која је опет осећала топлоту његовог тела.

Леонора је спасла цару живот својом великом брижљивошћу. Било је пуно људи, који су радили њему о глави.

То су били само избезумљени људи, чији је ум био због страшних патња помрачио и који су кривили Наполеона за несрећу и били увртели себи у главу да га морају убити.

Једне ноћи цар је тврдо спавао и није видео човека, који је се крвожедан примицао њему с пиштољем у руци. Подофир гарде, сав обучен у дроњке, подигао је био на цара оружје.

У тренутку када је хтео да пуца, са стране је притрчала жена, одбацивши му руку у вис и зрно је пробило таван.

Та је жена била Леонора. Она је се на време пробудила и спасла цару живот. Отела је од избезумљеног човека оружје и када је исти хтео да је одгурне и да се баци на цара, она му је просвирала зрно кроз груди.

У истом тренутку је се био и Наполеон пробудио. Он је мислио да сања и када је протрљао очи, видео је на сред собе љубавницу с оружјем у руци, које је се још пушило. Стража је појурила у колибу и све је било брзо објашњено.

»Лудак«, рекао је Наполеон, слежући раменима: »знам да само такав може дићи руку на мене и да нема ни једног међу мојим војницима, који би ме при здравој памети хтео убити.«

Када су остали насамо, цар је нежно загрлио љубљену жену и казао јој: »ти си ми ноћас живот спасла и ја ти то никада нећу заборавити. Овај мучан пут, којим заједно идемо биће ми трајна успомена на тебе и увек ме опомињати да те учиним што срећнијом.«

Наставиће се

Жан Боротра.

Прослављени француски тенис-играч

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација" у Србобрану?

Овај број носи награду за Смедерево

Идући број носиће награду за Тузлу

Све награде поклања београдска јувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација" носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградне број за Србобран. Наградни број за Србобран разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника Ђорђевић.

Идући број носиће награду за Тузлу.

НАГРАДЕ

За Вел. Кикинду добио је г. Боривоје Грујички из Беодре; *за Пожаревац* г. Влајко Девић, трг.; за *Бања Луку* г-ђа Мила лекара Хазарјанова.

Наградне бројеве доставили смо дародавцу г. Стефановићу који ће поклоне доставити горњим личностима.

Наградни проблем укрштених речи.

Прва награда 1000 дин. Друга награда 600 дин.

Проблем бр. 8.

ХОРИЗОНТАЛНО:

1. Наш јужни сусед
3. Ствар у којој се држи новац
6. Престоница у Европи
8. Нота у музици
9. Предлог
10. Врста песме
11. Мера за површину
12. Заменица
13. Кафана
15. Жена из Босне
17. Бити (сад. време)
18. Необучен
19. Женско име
21. Предлог
22. Женско име
23. Свеза
24. Врста гаса
26. Врста
28. Број
30. Заменица
31. Континент
33. Редни број
35. Врста занатлије (множина)
37. Лична заменица
39. Заменица
40. Бити (буд. време)
42. Заменица
44. Предлог
45. Љубавна сцена у природи
46. Мера за површину

ВЕРТИКАЛНО:

1. Вечна кућа
2. Нота у музици
3. Упитна заменица
4. Ноћна птица
5. Мала острва
7. Име
9. Мио
11. Име (турско)
12. Наклоњен
13. Незаконито
14. Оксидисано гвожђе
16. Заменица
17. Лична заменица
19. Средство за одбрану од поплаве
20. Лопов (хрватски)
21. Не иде заједно
22. Справе за оријентацију
24. Без коже
25. Мужевљева сестра
27. Узвик
29. Париски лист
32. Мера за површину
34. Грчко слово
36. Корачати
38. Планина у Југославији
41. Слово (латински)
43. Предлог

КУПОН Бр. 8.

Г. .....

место: .....

улица: ..... бр. .....

У прилогу (упутницом) шаљем ..... дин. и у свему се обавезујем објављеним правилима за решавање проблема.

ПРАВИЛА

1. Сваки учесник у решавању овог проблема дужан је, поред решења, послати и улог од 10.— дин. (На упутници или на писму означити: »Недељне Илустрације« Скопљанска ул. 18 за »Укрштене речи«). У случају да неко пошаље више решења, плаћиће за свако даље решење још по 5.— дин. Тако, на пример, за два решења плаћа се 15, за три 20 динара и т. д.

2. Решење се мора написати читко, мастилом и великим словима на исеченом формулару из »Нед. Илустрација« и послати Уредништву заједно са купоном, на коме ће се назначити адреса.

3. Сви одговори морају стићи Уредништву најдаље до 14. августа о. г.

4. Решење овог проблема наћи ће у »Недељним Илустрацијама« у броју од 21. августа о. г. Прву награду од 1000 дин. добиће онај ко реши проблем без погрешке или са најмањим бројем грешака. Другу награду од 600 дин. добија решење са једном грешком, односно са најмањим бројем грешака после решења које је добило прву награду.

У случају да више њих реше правилно, односно са истим бројем грешака, награде ће бити подељене. Ако пак више од пет решења имају да деле једну награду, онда ће се коцком одлучити коме ће која припасти.

5. Одлука Уредништва је дефинитивна и противу ње се не може жалити.

6. Имена оних учесника који добију награде објавиће се у листу. Ако Уредништво жели да донесе у листу и слике награђених учесника, то су они дужни, да на позив Уредништва, своје фотографије пошаљу.

7. Решења која не буду испуњавала горње услове неће се узимати у обзир.

8. Накнадне исправке послатих решења неће се примати.

Важно за наше читаоце.

Нову врло интересантну књигу „Адресар и Албум филмских глумаца" можете добити код свих продаваца „Недељних Илустрација" у унутрашњости и у Београду по цени од 10— дин.

Филмски Конкурс „Недељних Илустрација“

173. Љубомир М. Ђорђевић, 17 год., коса и очи смеђе, вис. 170, Младеновац.

174. Софија Терзина, 22год., коса и очи црне, вис. 162, Драгутиново.

175. Предраг Марковић-Миланов, 25 год., коса и очи плаве, вис. 183, Загреб.

176. Антон Шкиљан, 18 год., коса и очи кестењасте, Бијела.

177. Илинка Дуганџија, 16 год., очи зелене, коса смеђа, Бела Црква.

178. Стеван Молнар, 20 год., коса црна, очи браон, Шабац.

179. Љубица Бисер, 23 год., коса кестењ., очи зелене, Загреб.

180. Ђока М. Филиповић, 22 год., коса смеђа, очи црне, вис. 170, Београд.

181. Јустина Жнидаршић, 22. год., коса кестењ., очи плаве, Мостар.

За власништво листа и Штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 33.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 21. августа 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

Пливачке утакмице на Јадрану

Нова холивудска филмска звезда БЛАНША
у лакој вечерњој тоалети.

АНЕ БЕОГРАЂАНКЕ — Г-ца ЉУБИЦА РАЈИЋ И Г-ца ЦИЈА ПОПОВИЋ
У СЕ ИСТАКЛЕ НА ПЛИВАЧКИМ УТАКМИЦАМА НА ЈАДРАНУ ЗА ДР-
У УЗЕТЕ У ОБЗИР ЗА ПРЕСТОЈЕЋУ СВЕСЛОВЕНСКУ ОЛИМПИЈАДУ.

Како је текао избор најлепше жене света

Америчке краљице лепоте.

Као што је познато, крајем месеца маја ове године, извршен је избор *најлепше жене на свету*. Утакмица за избор те срећнице извршена је у Галвестону у савезној држави Тексас, С. А. Д.

Разуме се да је свака појединa такмичарка за ту звучну титулу још од времена расписаног конкурса осетила да побуђује опште интересовање, а уједно завист са много страна. Тако је г-ђица *Марија Гало*, која је као „Мис Италија" учествовала на утакмици у Галвестону, путујући за Ђенову, где се укрцала за Америку, још у вагон-ресторану чула, када је нека више него ружна госпођа, која је седела за суседним столом, рекла на њену адресу:

— Боже мој! Зар то да буде најлепша Италијанка!? Моја слушкиња није баш лепотица, али је куд и камо лепша од ове даме."

Као што рекосмо, „Мис Италија" је то чула врло добро, али је на позив свога пратиоца одустала да развија дискусију, пошто би то утицало врло неповољно на њен глас.

Свесне, колику ће улогу играти тоалета код Оцењивачког Суда, — све су такмичарке уложиле врло много труда око прибирања те најважније „ратне спреме", за предстојећи бој. Паметна „Мис Италија", односно Марија Гало снабдела се у „Виа Систини" у Риму, где се налазе највеће домаће модне фирме и филијале чувених париских модних кућа. До душе, њени одушевљени сународници су тада говорили, да јој све то „није било потребно". Јер она је „рођена у класичној земљи лепоте", — говорили су они у уобичајеној италијанској мегаломанији, — она је изашла из атеље-а природе, те је се, по њиховом мишљењу, могла показивати у ком хоће костиму. „Ако има правде", — говорили су тада Италијани, — она мора победити, па ма шта урадиле њене супарнице. „Само нека не заборави ставити малчице кармина на своје усне, колико тек да потсети на две пролетње јабуке„.

У погледу тоалете нарочито се савесно била припремила француска такмичарка г-ђица *Роберта Гизе*, која је изабрана као *„Мис Франс"*, између не мање од 633 такмичарки. Пошто је г-ђица Гизе из Јужне Француске, Уже отаџбине Тартарена Тарасконца, то је разумљиво, што су њени ужи земљаци ударали не мање у таламбасе него Италијани. „Мис Франс" је била за Америку одабрала *само 30* разних костима за купање, а већ хаљине, које су јој стајале на расположењу, тешко је било и избројати их. Изгледа да ни за једну хаљину није имала да плати ни пет сантима, пошто су све велике француске модне куће тражиле прилику, да преко „Мис Франс", рекламирају своје нове креације у земљи долара. Новине су тада писале, како су јој просто наметали силом најфиније тоалете.

Хладнији Немци мање су правили паpму за своју такмичарку, али су при одређивању „Мис Германије" били савесни и методични као и у свему другом. Они су при оцени просто узели шестар и сантиметар, а можда и логаритматске таблице, па су право дали конкуренткињи, чије је тело било најближе пропоцијама Милосне Венере.

Као што смо већ рекли, ако је судити *по ларми*, која је тада прављена, *морала је победити Италијанка*. Не знамо само да ли је и њој г. Мусолини био *наредио* да *мора победити*, као што је Де Пинеду наредио да *мора успети*. Та је ларма била толика, да је и сама „Мис Италија" — Марија Гало морала да — кочи.

Једном новинару, који се налазио са њом, рекла је:

„Било би ми мило да *победим*, али само ради *Италије*. Нека знају моје сутакмичарке, да их ја не сматрам супарницама, већ другарицама и пријатељицама, које су позване, као и ја сама, да репрезентујемо младост и лепоту! Можда их је „Мис Италија" хтела научити, да у то име певају фашистичку химну *„Ђовенеца, Ђовенеца, примавера ди Белеца..."* У осталом, у Италији су се тада могли чути гласови, да би „Мис Италија" требала да изађе на утакмицу не у каквој парискоj тоалети, већ у фашистичкој црној кошуљи, па чак и нека је и не изаберу за *најлепшу жену на свету*, само да понесе славу црне кошуље и кроз Америку...

Нажалост, наравно Италијана, „Мис Италија" је остала иза многих лепотица, јер није изабрана за *најлепшу жену на свету*, нити је пак, пронела славу црне кошуље кроз Америку...

ФИЛМ и МОДА

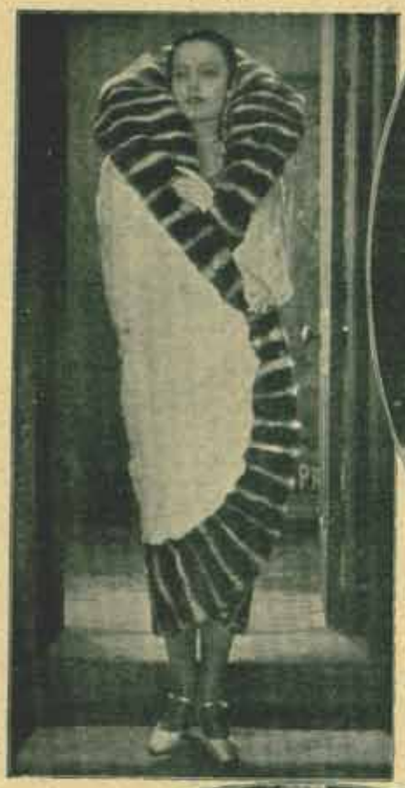

БЕБЕ ДАНИЕЛС
у стилској хаљини од белог тила, са лепезом о којевог пера.

Лево: ГРЕТА ГАРБО, у хермелинском огртачу украшеним чинчилом.

Десно: ПОЛА НЕГРИ славна филм. звезда у дугој вечерњој тоалети и хермелинском огртачу украшеним белом лисицом.

Нова холивудска филмска звезда БЛАНША СВЕТ у лакој вечерњој тоалети.

ОЛГА ЧЕХОВА, радо гледана филмска звезда необично воли дуге вечерње тоалете.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 16. *ТАМАРА ПРОСКУРНИКОВА*
БЕОГРАД

Важно за наше читаоце.

Нову врло интересантну књигу „Адресар и Албум филмских глумаца“ можете добити код свих продаваца „Недељних Илустрација“ у унутрашњости и у Београду по цени од 10— дин.

Из живота чувених људи

Композитор Росини седео је једног дана, у Паризу, крај отвореног прозора своје собе за рад, када се у дворишту појави неки верглаш и отпоче да свира једну арију из „Севиљског берберина“. Окретао је ручицу на верглу тако без разумевања и темперамента, да је најзад нервирани композитор, веома љут, слетео низ степенице, истргао ручицу из руке запањеном верглашу и сам са великим жаром и правилним одржавањем темпа одсвирао целу арију.

— Тако треба то свирати, ви магарче! викну му композитор. Упамтите то! Ја сам Росини, кога сте ви данас својим верглом осрамотили!

Верглаш, који беше начуљио уши захвали се и оде.

Када је Росини идућег дана био опет на прозору, појави се и овога пута верглаш у дворишту свирајући са великим жаром и правилним одржавањем темпа, арију из „Севиљског берберина“. На његовом инструменту висио је крупним словима исписан натпис:

„Ученик великог композитора Росини-а“.

НЕПРАКТИЧНИ ПОКЛОНИ.

Када је познати књижевник Антон Чехов чуо да припремају прославу у његову част, рече свом пријатељу:

— Свакако ћу као поклон добити велико перо и мастионицу.

Тако је и било. Осим тога Константин Сергијејевић поклонио му је једну окупљену старинску материју, коју је тешком муком пронашао код антиквара.

Примивши материју Чехов упита своју жену:

— Душице моја, зашто мисле да сам ја археолог? Шта да радим са овим стварима? Треба ли да дам од ове материје да ми се сашије јорган, или шта? Доиста би било штета! Нико се није сетио да ми поклони удицу за пецање риба. А сада их има тако савршених!

У доба Воронова.

Супруг, потпуковник дошавши једног дана у подне кући, рече својој жени:

— Кажи „драгичка“.

— Зашто? Свакако си ми купио неки поклон, упита жена радосно.

— Не, али ипак кажи „драгичка“.

— Драгичка!

— Данас сам... произведен за пуковника!

— Ах, уздахну жена — ја бих више волела да си потпоручник!

Свакодневно авијоном у Холивуд.

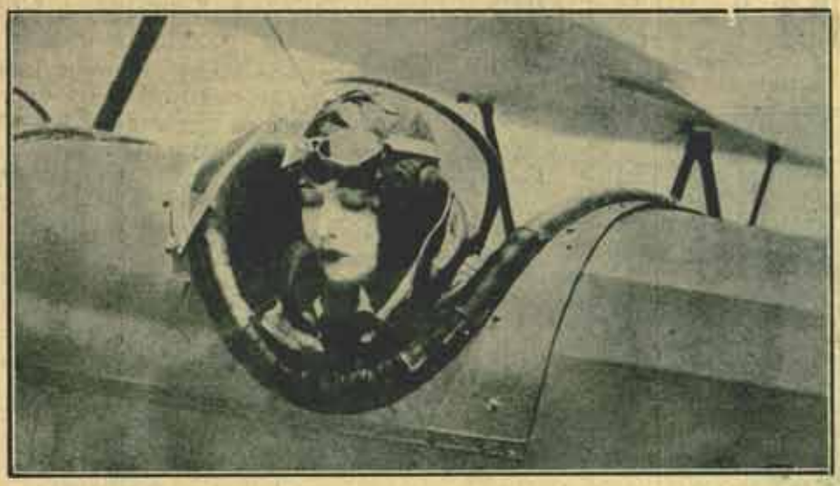

Дороти Себастијан је млада америкаиска филмска глумица која је пре неколико недеља положила пилотски испит, да би са свог далеког имања долазила свакодневно авијоном у Холивуд ради снимања.

ЧУДНОВАТОСТИ

— Из записника једног особењака 1820 год. —

Енглески официр Редлингтон, одважни ратни друг лорда Нелзона, падао је у несвест када би срео каквог калуђера.

Играчица Англе, која је живела две стотине година пре цара Августа, пила је по три литра вина дневно и јела при том три киле меса и дванаест комада хлеба.

Елиано наводи читав низ људи који беху заљубљени у статуе. Ксеркс је био заљубљен у једно дрво а Нарцис у своју слику у огледалу.

Хортензије и Касо ожалили су јавно смрт своје морске јегуље.

Султан Амурат I држао је за лов 40 хиљада паса, од којих је сваки носио златну огрлицу.

Опат Томас Родације беше уобразио да се одједном претворио у чашу. С тога је наредио да га спакују у морску траву и да га пажљиво носе.

Поједине врсте паукова могу да живе више година без хране.

Мезерани, писац речника Француске Академије, радио је непрестано при вештачкој светлости, а прозори његове собе беху потпуно затворени. Ако би ко дошао да га посети, Мезерани би затим излазио до кућних врата да га испрати са светиљком у руци.

Председник циришке општине Ирмингер, могао је цео француски говор који траје три четврти сата поновити реч по реч, пошто би га само једном прочитао.

Једна тврдица — жена није стављала никад тачку над ј, да би уштедела мастилу. Говоре за њу да никад није пљувала да не би ожеднела. Такође никад нису видели светлост у њеној соби. Због свог тврдичлука постала је готово исто толико славна као и њена мајка Мадам Ленорман.

Атила, краљ Хуна, који је владао у петом столећу, живео је 124 године. Његови лекари увераваху да би живео још дуже да је био умеренији. На дан своје смрти венчао се још једном са врло лепом младом принцезом.

У околини Дунделта, у неком селу Грофовије Перт, затечени су једног јутра готово сви становници мртви на својим постељама. Узрок њихове смрти никада није био утврђен.

Године 1797 умро је у Бергену, у Норвешкој Јозеф Сурингтон у 160 година живота. Његов најстарији син имао је тада 103 године, а најмлађи 9.

Математичар Валис лежећи у постељи са затвореним очима извлачио је кубни корен из броја од тридесет цифара, а другом приликом из броја од 53 цифре, које је после 20 дана поновио истим редом. Друз је знао Хомера а Салуст Демостена напамет.

Проналазач порцелана, Беттер, онесвестио се од страха када је угледао једну — харингу или јегуљу без главе. Али се мало доцније умирио и појео је уз највећу сласт.

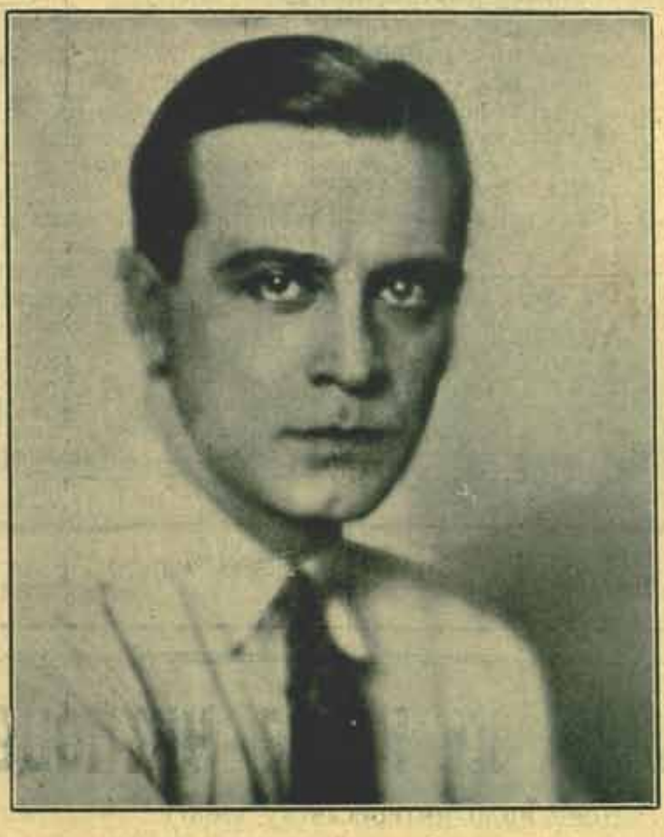

Последњи снимак нашег земљака, великог филмског уметника г. Светислава Петровића.

РАСА И КАРАКТЕР ЖЕНА

Павел Бартањ

Једна отмена Шпањолка.

Кавкаска аристократкиња.

По чему ћемо је на првом погледу познати? Како познати чијој народности припада? На обележје једне расе утиче, клима васпитање, социјалну стање, политичке околности, обичаји и положај земље јер се она према њима моделише.

Две сестре исте расе: Финкиња и Мађарица. Шта имају оне заједничког? Ништа, до можда етнографског корена. На мршавом земљишту у вечитој борби за опстанак чврста Финкиња са уравнотеженим карактером и моралом и њена срећнија сестра умиљата Мађарица, са ватреним очима, која расте у бољим социјалним приликама. Две ћерке истог порекла: Бурђијанка тамо горе са Кавказа са Баскињом доле у Пиринејима. Ништа не посећа на сродност раса, ни тип, ни особине. Исто су сличне до препознавања Баскиња са Немицом из Горње Баварске. Слични односи стварају сличне типове.

Одлазимо у Париз, Мадрид и Варшаву и на улицу констатујемо: Ова што испред нас корача је Немица. Лице јој скоро нисмо ни видели — али ход је одаје.

Већ годинама срећемо Рускињу, која се без своје државе у туђини развијала у емиграткињу — сасвим нову нацију. Али када је дошла у земљу, познали смо је на великом одстојању — тако рећи, по силуети. Велика је реткост видети праву расну Рускињу. У њеној словенској крви има доста мешовине татарске, кавказско-аријске, кавкаско-семитске, а код племства германске и романске

Модерна отмена Римљанка.

Америкаиска девојка.

Отмена млада Американка.

Отмена Енглескиња (Леди Комб).

крви, па ипак једно је јасно: она је руска душа. А када би вас упитали „Из чега изводите овај закључак?" Можда би имали воље да одговорите: „Незнамо, она изгледа необично размажена".

По простору огромна Русија богата благом, створила је нарочити тип жена: безбрижних и размажених. Тако, да ни оскудица сваке врсте ни морална беда у Емиграцији није успела, да са њених усана уништи осмејак размажене жене.

Дакле, историјска традиција, цивилизација, васпитање и све друго што са њим долази у вези, јесте расни печат једне земље, који се огледа на типичном изразу лица. По чему разликујемо Пољкињу њену расну сестру? Најпре (поред чисте расе и недостатка татарске мешавине) старију цивилизацију, просечно виши степен интелигенције. Постоји огроман прелаз између аристократије, ситног племства, и грађанског реда. Љупка и на изглед капризиозна Пољкиња је свесна тога. Пољкиња је патетична. Управо патос је деци великих земаља страна. Немају за то потребе. Причао ми је једном један књижевник по имену Хазе Бертте, који је много путовао, како Португалци броје: новац броје по марјашима, каваљерију по коњским ногама, а кућне бројеве по прозорским окнима, која се налазе на кући с лица. Незнам да ми је ово тачно. Али је за мале земље карактеристично са психолошке стране.

Рускиња, девојка.

Немачка девојка, блондина и с плавим очима.

Францускиња.

Једна бечка лепотица.

Врло поучан пример пружа Американка, како је ми најрђаве називамо. Она је показала како је нација без расе у стању да за кратко време створи свој тип. И како се човек под притиском околности прилагођавања, развија и брзо стиче своје карактеристичне особине. Познајемо два типа

Индиска принцеза (Принцеза од Капуртала).

Типична Пољкиња.

Американке. Једна је — пендан према човеку: здрава, пуна, безбрижна и негована у својој развијености, са здравим и живим очима. Друга је, нежна, мала, на изглед немоћна са детињим изразом очију, дугмастим носићем и малим устима — са љубком формом женскости, какву је и филм представља. Оба типа су по својој спољашности очигледно различита, али душевно савршено једнака.

Обе преставнице своје младе домовине одликују се безобзирним наивним америчанским егоизмом. Њен циљ је: муж се мора за њу жртвовати до у смрт. Постанак Американке не изгледа ни мало комплициран већ на против сасвим једноставан. Муж мора да ради. Преко његове главе иду упоредо: планови, богаство и — код куће жена.

Сасвим је обрнут случај у Немачкој где је људи мање него жена, где „земља све што даје, даје напорним радом људских руку." Немица није имала ни времена ни основа да се размази. Морало се радити. Оштра клима, рђаво земљиште и отуда вечита чежња за „златним италијанским земљиштем"! Тако се и цивилизација развијала под вечитим напрезањем, човек је био све и сва. Жена је била одстрањена и лишена свих права. Она је човека гледала тако, као ни једна цивилизована нација. На тај начин се немачка жена боље снашла у данашњим приликама него и једна нација. Галантерија је била облигатна у ранијим годинама. Али се она губи ступањем жена у јавни живот. Са њеним политички социјалним друштвеним равним правом са човеком губи се и њена особина, да буде раземажена. Подигнута на седлу, може самостално јахати...

АНОНИМАН ДАРОДАВАЦ

— Хоћете ли бити толико племенит да дате прилог за нашу цркву?

— Наравно, врло радо. Ево вам овде један чек.

— Али, чек није потписан.

— Разуме се да није. Знате ја хоћу да останем непознат.

МАЈКА ИМ НЕ ДОЗВОЉАВА

— Ах, Стевице, — пита тетка, — играш ли се ти увек са тако неваљалом децом?

— Јесте тетка.

— То ме изненађује. Зашто се боље не играш са добром?

— Па њихова мајка не дозвољава.

Највећи омнибус на свету.

Овај омнибус који од скора саобраћа у Лондону може да прими само 104 путника.

Интересантан ресторан на висини од 100 метара изнад земље.

Ниједан странац који дође у Милано не пропушта прилику а да не посети и величанствени Бели Храм. Но мало њих одлучују се да се испењу на сам кров, пошто је баш нарочито захвална мала екскурзија. Храм је сазидан од потпуно белог мрамора добијеног 1386 године као поклон од Галеацо из његовог мраморног мајдана. Највећи врх храма издиже се на 109 метара изнад земље а приступачна је висина до 105 метара. Украшен споља са три хиљаде статуа храм још није сасвим завршен, јер му до потпуног остварења плана недостаје око хиљаду статуа, а сваке године додаје се по неколико нових на рачун управе.

Када човек једним четвороугаоним торњем пређе 250 степеница стигне на кров и застане пред читавом шумом малих пирамидастих торњева засењен белим мрамором. Сваки од ових торњева украшен је са по дванаест до 24 мањих статуа и једном природне величине као круном. Одавде се простире диван изглед на град и околину.

Али није само то привлачно; на средини крова Белог Храма налази се мали ресторан који се брине о освежавању уморних путника. И збиља радо долази у обзир овај ресторан на висини обилатој свежини ваздухом, а док вам се на једној страни пружа могућност малог одмора и окрепљења, на другој страни задовољавате своје естетске потребе величанственим изгледом на сунцем обасјану варош и околину.

Наполеоново дрво са Свете јелене.

Француски цар Наполеон I био је као заробљеник сједињених сила 16 октобра 1815 године упућен од стране Енглеза на острво Св. Јелена, где му је за становање одређен био мали замак Лонгвуд. Ограничено место кретања и влажна клима развијали су код Наполеона постепено болест раковине у стомаку од које је најзад и умро 5 маја 1821 године. Његово је тело сахрањено на Св. Јелену, испод једног дрвета у малој долини Стање. Тек године 1840 принц од Жуавиља пренео је у Париз посмртне остатке цареве на фрегати „Лепа Кокош".

Надгробно дрво које је 19 година пружало хлад над Наполеоновим гробом на Св. Јелену, а које је опевано у многим песмама француских песника треба сада да буде пренешено у Париз од стране Американца Рајнолда и да као поклон генерала Гуранда буде пресађено на садашњи гроб Бонапартин.

Значај женске пиџаме у брачном животу и нове незгоде младих људи.

Женска пижама почиње добијати свој нарочити значај Све више постаје одомаћена у бољим круговима на западу и нагло се развија њена особита примена, тј. примена код жена спаваће пижаме са панталонама, исте онакве какве и људи носе.

А замислите, такву пижаму облачи данас жена са запада само зато да се огради од излива милоште свог мужа, управо облачењем пижаме жена наговести супругу да те ноћи апстинира од свих љубавних нежности.

Наравно, број апстинираних ноћи месечно или недељно управља се према темпераменту и расположењу жене, као и према многим важним чињеницима, а има супруга које иду тако далеко да су исписале и цео недељни распоред облачења спаваћег одела. Све ово стрпљиви и тактични муж достојанствено подноси и тек крадомице угрби тренутак да жудно погледа у распоред своје жене и тако сазна који је дан обележен са: „без пижаме."

Ах, доиста, код жена нема краја измишљању начина мучења.

Дакле, госпође, пазите добро при исписивању вашег распореда!

М. И.

Четвороношци: У једном санаторијуму код Берлина лече се деца савијене кичме идењем четвороношке.

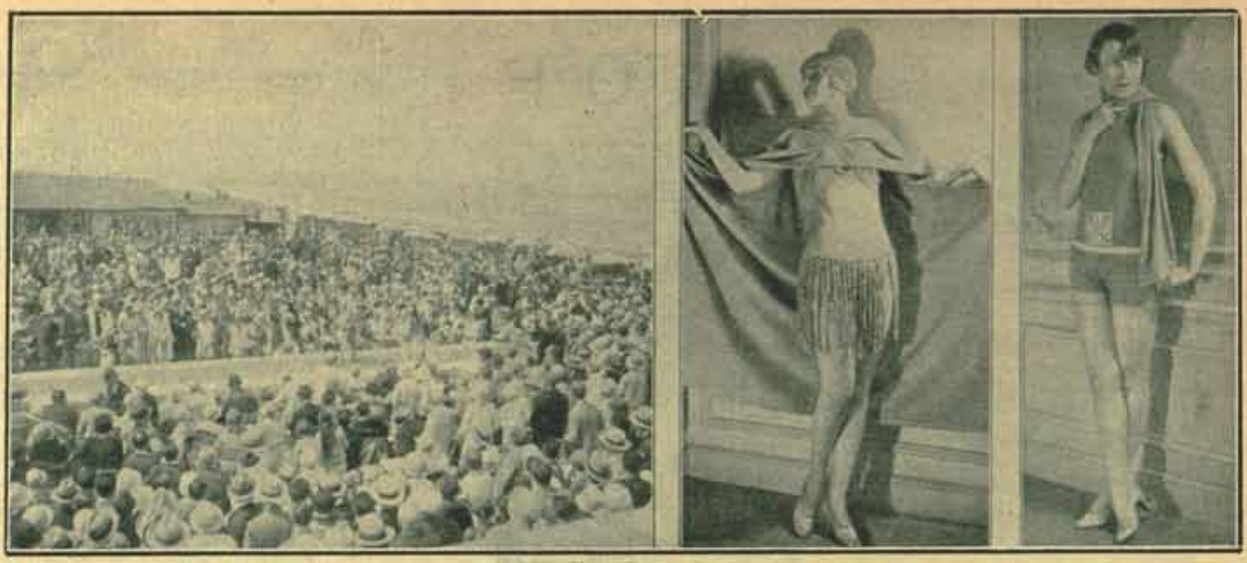

ЧИМЕ СЕ БАЊСКА ПУБЛИКА ЗАНИМА: ИЗБОР НАЈЛЕПШИХ КОСТИМА ЗА КУПАЊЕ У ДОВИЛУ. ЛЕВО: ПРОМЕНАДА У КОСТИМИМА: ДЕСНО НАГРАЂЕНИ КОСТИМИ.

Романтика Дивљег Запада и њен јунак Буфало Бил.

Са последњим бизонима што напустише слободну прерију, која се претварала у резервате Јетостонског парка, умрла је романтика Дивљег Запада. Нестаде једне старе културе и пропаде један народ. Потпуно ишчезоше староседеоци једне земље потиснути од освајача и умирући од једне цивилизације која је била толико туђа њиховом осећају, мишљењу и животу да их је и о последњу снагу и својственост оробила.

Америка је земља која брзо живи. Она је готово за сто година учинила исти развој за који је старој Европи било потребно стотине година. Још пре педесет година водила се последња борба са побуњеним сиушким Индијанцима — данас тутњи пацифик кроз те пределе. Око индијанске дечице старају се беле, школоване васпитачице, а Црвенокожац осећа се као „амерички грађанин".

Дивљи Запад је уточиште свих младалачких снова. У овој земљи дивљине беше безграничних могућности за опасне доживљаје и јуначке подвиге у борби човека са човеком. У борби за покорење црвене расе ова је земља дала беле и црвене хероје, чија ће дела из доба кратког истребљивачког рата, пружати одушевљењу младежи још кроз десетине године фантастичну грађу.

Поред фантастичних личности Карла Маја који је о овој дивљој земљи писао најпре имагинарне пустоловине, пре но што их је на лицу места пронашао, појавила се славна личност једног неустрашивог борца: Вилиам Коди — назван Буфало Бил. То је појава која је могла постати само у борби између двеју раса, а чије су авантуре, због прилика и крајње борбе једног херојског племена, постале скоро легендарне.

Буфало Бил је рођен 1848 год. а умро 1917. Године 1867 био је он обичан ковбој. Тада је почело грађење велике Пацифичке жељезничке пруге, што беше скопчано са огромним тешкоћама. Периоди нападаја индијских племена на раднике, мењали су се са периодима грознице и глади. Тада преузе Вилиам Коди снабдевање радника: у току 18 месеца убио је лично 4280 бизона. Он је организовао заштиту племена.

Као гласник чика—Сама чинио је подвиге којима се и данас младеж диви. У борби са Индијанцима код Индиан Крике, у једној страшној борби у двоје, убио је поглавицу племена Чејен „Жуту руку" и заплењио скалпе — поскидане коже са лобања — које је овај озлоглашени убица, што је имао на савести безброј живота белих људи, носио са собом.

Многе се приче причају о Буфало Билу. Када је имао 18 година један му друг скиде метком шешир с главе. Буфало мирно извади револвер:

— Ти пушиш и сувише рђав дуван! рече избијајући му револверским хицем цигарету из уста.

Пре педесет година умро је Дивљи Запад у великој индијанској борби код Црвеног Брда. Индијанац је добио вредност реткости. Буфало Бил тада састави једну трупу и пропутова европски континент показујући остатак старог народа. Кроз све велике велике градове пролажаху његова кола, а многи се још и данас сећа живописних „Вигвама" и „Типиса" америчких староседелица, као и високе појаве Буфала Била и његове поштовања достојне беле браде. Сећамо се још Ситинг Була, поглавице сиушког, Џек Ред Була и његовог ственика Литл Вуда из племена Огалала; сећамо се затим и њихове херојске борбе против надмоћи, њиховог пропадања од „ватрене воде", тог грозног отрова који је и од племена Палац и Новоселандских острва, староседелаца Мексике и бразилијских прашума, начинио жалосно умирућа створења.

Ишчезла је романтика Дивљег Запада. Дрвене кућице заменили су облакодери а бизоне плугови. Дивље воде су заустављене и ливерују електрицитет. Дивљи мустани стоје затворени по зоолошким баштама, а у етнографским музејима висе отровне стреле. Црвенокожац је мртав, а друмовима што мреже континент, звиже поред хуктећег пацифика аутомобили.

Једна мајмунска новост.

Ака, мајмун — филмски стар — свакодневно игра шаха са својим режисером, који има амбицију да га научи свему и свачему.

ПЛИВАЧКЕ УТАКМИЦЕ ЗА ПРВЕНСТВО С. Х. С.

У присуству великог броја гледалаца и такмичара из свију крајева наше отаџбине, а под покровитељством „Јадранске Страже", одржале су се овогодишње утакмице за првенство државе у пливању, скакању и ватер-полу 6. и 7. о. м. на Сушаку. И ако не баш најбоље организоване оне су најуспелије и најплодније приредбе своје врсте од оснивања Ј.П.С. па до данас.

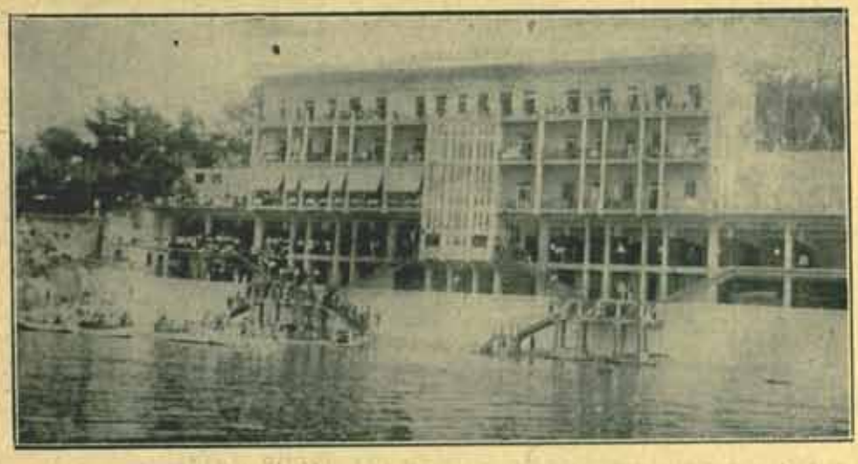

Купалиште „Јадран" на коме су се одржале утакмице за држав. првенство.

НАЈБОЉИ ПЛИВАЧИ у С.Х.С. с лева на десно: 1. Анте Роје (Јадран, Сплит) 2. Анте Сењановић (Јадран) и 3. Ђука Сенђерђи (Сомбор), Анте Сењановић поставио је четири нова рекорда са резултатима, који су фрапирали све спортске кругове у држави.

Девет државних рекорда је тучено за два дана. Сам Анте Сењановић, млади и талентовани Сплићанин, члан „Јадрана", коме је ово био први јавни наступ, поставио је четири нова рекорда са фратирајућим временом. Наступ овог до сада непознатог пливача уз сложно бодрење његових Сплићана „упри Анте" претворио је човека у машину. Као какав мотор, као какав помахнитали див, у дивном полету, најчистијим краулом, са сјајним фиш шом, он је био увек први, недостижан и ненадмашив.

Поред Сушака, Сплита, Дубровника, Љубљане, Карловаца и Сомбора на овим приредбама био је заступљен и Београд — као центар пливачког спорта Б.П.П. — преко својих водећих клубова С. К. Брђанина и Боба.

Пошто је Боб одмах, у почетку, капитулирао остао је сам Брђанин да се бори за боје престонице. И симпатични Брђанин борио се лавовски. Свој тежак и нимало захвалан задатак Брђанин је извршио с највећим, ако не и потпуним успехом. (Потпун успех ће бити тек онда када меродавни, поред већ постојећих монументалних споменика, сагради и један зимски базен за пливачке спортове).

Како по постигнутим резултатима, тако и по изврсно обрађеном, али још довољно неизрутивираном пливачком материјалу, Брђанин се преставио присутнима у најлепшој боји. А и бројно црвено-црно престоничко друштво било је добро заступљено. И поред јаке и велике конкуренције Брђанину је успело повратити се кући са 15 (петнаест) драгоцених поена.

Утакмице су отворене ватер-полом. Први се сусрећу Боб (Београд) и Југ (Дубровник). Југ је лако и без напора савладао слабе Бобовце онако како је хтео. За њима наступају прваци подсавеза Б.П.П. и Љ.П.П.

Пливачка секција Б. С. К. Брђанина, која је с највећим успехом репрезентовала боје престонице.

Прва девојка која није хтела у филм. Катрин Гир, која је била приморана да прими ангажман за филм. Пошто је то једно велико чудо новога века, то се госпођица одмах прославила.

Смех и карактер.

— Пазите како се смејете! —

Један познат психолог који је исцрпно студирао смех, тврди да му је могуће распознати и утврдити људски карактер по *вокалу* који се при смеху истиче. Према његовој подели и закључцима људи који се на „А" смеју добри су, отворени, верни пријатељи, задовољни и живе природе, али ћудљиви и променљиви по свом темпераменту. Од људи који се смеју на „Е" треба да се чувате; то су флегматичари и меланхоличари, који и нешто скривено имају у себи. Већина деце смеју се на „И", а људи који се на исти начин смеју, ако су одрасли, сачували су своје детињске особине; то су стидљиви, љупки карактери, неодлучни али пријатни, несебични и готови да сваком пруже помоћ. Они који се на „О" смеју нису много енергични и предузимљиви. Људи такви умеју да се протуре и снађу, не старају се о мишљењу других, поуздано иду својим путем и обично долазе до богатства и остварења својих жеља. Самосвест је код њих развијена, али су и племенити и човек се може поуздати у њих и ако они траже најзад своје сопствене интересе. Особе које се на „У" смеју уживати најмање симпатија; то су обично људи који се у опште ретко смеју, немају никаквог смисла за хумор, самотарске и саможиве природе, које човек тешко може разумети у њима се не налазе лако пријатељи.

Све ово наравно важи и за жене, код којих је смех изразитији, звонкији и лепши, јер се жена чешће и искреније, „од срца" засмеје.

ДРСКИ КОМИЧАР

Или: Замислите како би то дивно било да сте на његовом или њеном месту —

На једној Њујоршкој позорници приказивана је стално већ три године комедија „Сведок у брачном кревету", којом је Еди Кантор као добар комичар стекао популарност играјући за све три године исту улогу. То је истовремено била и једина његова улога. Сада је та комедија прерађена за филм са истим комичарем, а поводом премијере Кантор је упутио једној редакцији ово индискретно писмо:

„Ускоро ћете ме видети и на филму као сведока у брачном кревету те стога треба да се боље упознамо. Мило ми је. Мило ми је. Ја сам у комедији на позорници играо три године, а филм смо свршили за три месеца — то је видите оно што се зове кинематографска брзина.

Филмски индустријалци траже непрестано нова лица за филм. Ја сам се доста дуго пекао на дивном калифорнијском сунцу да ми се кожа два пута љуштила. Према томе ја представљам два нова лица на филму.

Једнога дана седео сам са још пет особа у сали за пројектирање филмова и гледали смо неке до тада завршене моје сцене. Сви су присутни изјавили да сам ја безусловно највећи комичар свију времена, а мислим да ни ви нећете тврдити како моја жена и моје четири кћери лажу.

Партнерка ми је у том филму била Клара Бов. Ја сам је сам изабрао и нико не може рећи да немам добар укус. Кроз само два чина тог филма ја имам прилике да седам пута пољубим лепу Клару а Парамут ми још плаћа за то. Видите, то се зове добар посао! То ми се свиђа! Надам се да ћете се и ви забављати исто тако лепо гледајући те пољупце, као што сам се ја забављао када сам љубио, те у то име остајем Ваш, свакако најсимпатичнији

Еди Кантор."

Ето, то се зове дрскост!

Одговори нашег графолога.

Цурица, Кр.: Лакомислена, недослед на, заљубљиве природе, уображена, незахвална. — Одговор: Сад више ниете достојни његове пажње.

Луда, Скопље: Наивна, осетљива, амбициозна, себична, интелигентна, несташна. — Одговор: То он само може да вам објасни. — Уопште не треба веровати.

Мина, Скопље: Неодољива у прохтевима, још за њу свет значи леп сан, осетљива, несташна. — Одговор: То он само може да вам објасни.

Јоца, Бјеловар: Конфузан, неразумљив у поступцима, мало интересантан, просечне интелигенције.

Аранђеловић, Кладово: Просечне интелигенције, добродушан, љубазан, припада оној групи људи који нису много досетљиви, обичне спољашности. — Одговор: Ситно ,свакидашње питање. Нема одговора.

Негован М. Некић, Нови Карловци: Послован човек, амбициозан, живот сматра за лепо занимање, одлучан у стварању своје будућности. — Одговор: 1. Ако ниете материјалиста срећи се можете надати; 2. Здравље зависи од — среће; 3. Колико? Кад бих ја то знам да кажем свакоме, био бих богатији од Форда.

Божана П. П.: Интелигентна, проницљива, свесне животне реалности, осећа опасност у недостатку обазривости. — Одговор: Зависи од прилике: нечије богатство може лако да вас приволи и на оно што не волите. Од свега тога зависиће и срећа.

Ингеборг, Осијек: Исувише воли да филозофира; осећа се нека уобразиља од које се стварају готово неосноване одлуке. Основе идеја почивају на младићским лаким схватањима, али то је привремено. — Одговор: Бићете срећни с првим човеком који вас сусретне онда кад напусте младићске жеље и фантазија. То кад будете старији.

М. Вукашиновић, Н. Сад: Човек који почиње да гледа на свет реалније, дубље. Осећа се потреба сталоженог живота. Миран али заљубљиве природе. У жени ипак налази највећа задовољства.— Одговор: Како? Чудно питање. Али ево ипак одговора: кад се заљубите потражите — руку.

Мери, Бијељина: Добра, племенита, поштених намера, љубазна, врло послушна. — Одговор: То све зависи од околности које ће вас пратити до жељеног дана.

М. „Питање", Сомбор: Интелигентан, занимљив, радознао, одмерен, речит и сентименталац. Педантан и амбициозан. — Одговор: 1. Једна срећнија епоха вашега живота иде вам у сусрет. 2. Срећа у избору (?); не разумем, 3. Препреке се отклањају паметним одлукама, 4. Ваши пријатељи као и они који нису не мисле о вама како би сте ви пожелели.

Ели, Београд: Наклоњена уживањима модерног живота, сентиментална из разлога што јој се не пружају могућности да „оживи" живот, себична у оквиру далеких граница. — Одговор: Шта ко и чему мисли — то је увек остало нерешено питање.

Мориц, Сомбор: Занимљив и амбициозан. Поштених намера и страначких назора. Упоран у остварењу својих снова. — Одговор: Ако се посветите науци и ако пронађете средину која ће вас схватити.

33.333, Сомбор: Интелигентан, логичан, незадовољан, наклоњен животу који захтева непрестане промене и жучно деловање, амбициозан. — Одговор: Покушајте одважно са оним што вас одушевљава.

Шокица, Крушевац: Забринута, сентиментална, наивна, одушевљена за удобан живот у будућности. — Одговор: Верујте и биће.

Виолета Кифер: Сентиметална, озбиљна, добродушна, пази на себе, заљубиве природе.

Пепи, Велес: Мало нервозан, несталан, пријатне спољашности, пријатан за друштво.

Ружна: Песимистички расположена, незадовољна, тактична, умерена у опхођењу. — Одговор: Питања не представљају никакву животну важност.

Аурора, Сомбор: Неодређена у схватању, не реагира на важне појаве у животу, апатична. — Одговор: Не ваља постављено питање.

Пречанин, Сомбор: Воли да сањари. Има велику машту, Љубазан, циник, полаже на спољашњост, занимљив. — Одговор: Питање није тако важно.

Но 13: Нелогичан, немарљив, бра. индискретан.

Лаура: Воли књиге, говори туђим мишљењем, себична, лакомислена. — Одговор: Она ће доћи ненадно, као што ненадно долази и несрећа.

Г. Д. О.: Човек за кога би се могло рећи да је исправан. Утисак повољан, у души ипак незадовољан. Паметан и сталан. Полаже много на спољашњост и на своју личност.

Победник, Земун: Брз, несмотрен, уображен, у своје нарочите способности, наклоњен женама и обичном животу.— Одговор: То је говорити унапред о стварима које још и не постоје. Питање није на месту.

Равник, Београд: Интелигентан, несталан, слабић, популаран у кругу својих пријатеља. — Одговор: Питање неочекивано од 24-годишњег.

12-ти „лаф": Окретан, неповерљив, напрасит, одважан. — Одговор: Питај те наше дипломате. Они су позвани за слична проричања.

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, даваће и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога,* Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

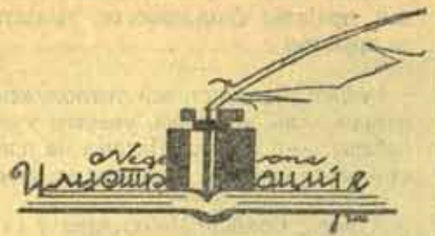

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

Неверни Тома, Струга: Ваш одговор спада у ред оних које ви спомињете. Вероваћете нам да је то тачно.

А. К., Београд: Она фотографија послата за филмски конкурс не може се употребити. Пошаљите другу.

Стево И. Лопатић, Цетиње: У Београду имате најстарији спортски лист „Спортисту". Уредништво и администрација налазе се у Краља Милана бр. 120. Претплата за три месеца динара 40.

Јужњак, Ковин: 1. Југославији има има око 300 биоскопа; 2. За остала питања обратите се на управу неког од београдских биоскопа.

Мис Свилајнац: Значке за које питате нема на продају у Београду.

Гарава, Осијек III: Графолог одговара редом. Пошто их има много, морате причекати кад дођете на ред.

Инжур, Београд: Графолог редом одговара. Морате се стрпети док не дођете на ред.

Мими Вуковић: Пошто вам фотографија није објављена — значи нисте изабрани за шири конкурс.

Јовичић, Ђуприја: Све бројеве можете добити. Обратите се нашој администрацији и означити који вам бројеви требају. Пошаљите тачну адресу.

Иван Хаварин, Загреб: Одговор од графолога добићете кад ваше писмо дође на ред. Има их много. Оно ћемо објавити.

Ј. М., Параћин: То што кажете да сте заљубљени, разумемо. Али од куд питање шта да радите? Човек који је заљубљен обично изјављује љубав. Према томе, ето вам, ипак, одговора.

А. Авон, Београд: То што од нас захтевате није баш тако мало. Обратите се неком посредничком бироу — то вам је једини пут за Америку.

Тузлаци: Радо би вам одговорили али нам недозвољава простор листа, пошто би одговор захтевао доста простора.

Мирјана, Скопље: — На те пролазнике немојте гледати! Заборавите их и трудите се да из добивеног искуства у будуће не чините сличне глупости.

Ј. Л. Сарајево: Можете писати Светиславу Петровићу; Џеки Куган је завршио „Шумско звоно". „Хамлет" још не.

Александар Јовичевић, Велес: Са стране ребусе не примамо. Хвала.

Сузана, Ст. Бечеј: Ви шаљете писмо за графолога и купон, међутим писмо писали писаћом машином. Наш графолог вам према томе нема шта одговорити.

Миливоје Бастајић, Загреб: Пошаљите и објасните, па ћемо видети.

Брана Матовић, Чачак: Све што је у вези са конкурсом објављујемо свима заинтересованим преко листа.

Жана, Пожаревац: Слушајте родитеље. То је увек најбоље.

Мирјана, Осијек: Из принципа не дајемо туђе адресе.

Р. М. Николић: Кад она неће, немојте је присиљавати.

Ана Мара: И авантуриста је човек од крви и меса. Све је могуће. Можда специјално вас више воли од новца.

Прва љубав, Шабац: Таква му је, ваљада, природа.

Златојче, Ст. Бечеј: Никакво ваше питање нисмо примили.

Донка, Сомбор: На ваше питање можемо одговорити, да је разлог томе само жена — јер и жене се играју са мушкарцима.

Руф, Ниш: Са стране не примамо ребусе. То би било мало незгодно.

Сергиј Сергијевић, Београд: Већ је пало решење да тако буде. Дакле, како смо и објављивали.

Г. Радуловић: Не идите на састанак па ће те се отарасити.

Љубимче, Шабац: Кад је тако, онда оставите обојицу и потражите трећег.

Магдалена, Београд: То стоји до вас и до ваше савести. Али ако погрешите, нећете бити ни први ни последњи.

Ускршњи Циле, Мистерија: Чекајте је а она нека се не удаје. Најзад, ће и родитељи увидети да нема куд.

Странкиња: У ствари ви нисте прецизирали ваше питање. Пуно сте испричали. Ипак, у колико смо разумели, можемо вам рећи да су људи разни а живот није тако „лептираст". Кад будете старији све ће вам изгледати другојачије. Што се тиче удадбе у 16 година, зашто да не кад ни закон нема ништа против тога.

Н. Т. Г., Зајечар: За то не дајемо никакав хонорар.

С. Ј.: Јавите се каквом управнику позоришта. Он ће већ видети да ли сте — таленат.

Ј. Д. Београд: Тражене адресе наћићете у Адресару и Албуму Филмских Глумаца" (нова књига).

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

Med. Univ.
Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ
специјалиста за болести зуба и уста
Београд. Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Ла Бријерове мисли о женама

Људи и жене тешко се сложе у мишљењу о вредности жене; њихови су интереси и сувише различити. Жене се не свађају једна другој због истих дражи због којих се свађају људима; хиљаде особина које код ових пробуди велике страсти, изазива код оних антипатију и одвратност.

Нашао сам људе који су желели да буду девојка, и то лепа, од тринаест до двадесет и две године, а затим да постану човек.

Буд је код жена сусетка лепоте и противотров, да мање нашкоди људима, који се неби излечили од ње да није овог лека.

Нестална је жена она која више не воли; лако она која већ воли другог; полетна она која не зна да ли воли и шта воли; равнодушна она која не воли никог.

Женска неверност користи у толико што лечи од љубоморе.

Грађанин је за сељанку оно што је племић за грађанку.

Неверна жена, ако је као таква позната заинтересованој особи, јесте само неверна; а ако је човек сматра за верну, онда је вероломна.

Жене знају само за крајност. Или су боље или горе од људи.

Жене иду у љубави даље но већина људи. Али људи су већи од њих у пријатељству.

Људи су разлог што се жене не воле међу собом.

Човек верније чува туђу тајну него ли своју: жена напротив, лакше одаје туђу тајну но своју.

Лако је женама рећи шта не осећају: још лакше рећи људима шта осећају.

Некада се догађа да жена крије пред човеком сву страст коју према њему осећа, док је међутим он убеђује у страст коју према њој не осећа.

Судећи о некој жени по њеној лепоти, младости, гордости и подцењивању, нико и не сумња у то да ће је само јунак једном задобити. Она изабере: чудовиште без духа.

Жена се излечи од лењости сујетом или љубављу. Напротив код чилих жена лењост је знак љубави.

Човек може варати жену усиљеном љубављу, наравно ако нема на другој страни праве.

Љутња човекова на жену, која га више не воли, плане, али се он утеши; жена пак ако је напуштена начин мање хуке али остаје дуго неутешна.

Крађа младунаца.

У Јужној Америци живи интересантни глодар, звани мара. Успело му је да се аклиматизује и у Француској, где су се осећали као код куће па наравно и расплођавали се. Једна женка која је изгубила своје младунце после њиховог рођења, хтела је да своју материнску љубав подели са својом суседком која је у том погледу била сретнија. Пошло јој је за руком да примами к себи младунце, али их је повела за време кише. Узнемирена права мајка морала их је неколико пута тражити напољу док их најзад није нашла и довела натраг. Једном када је права мајка била удаљена, туђа мара одмами младунце и скрије их на другом крају парка у једном стаблу.

Мајка по повратку почне одмах тражити своје младунце и пронађе их пре но што је протекао дан. Али осамљена женка није одустајала од своје чежње. У ноћи су обично мари били удаљени од јазбине где су се младуни налазили. Тада је женка опет дошла и звеждањем почела мамити младунце, који су овог пута дошли само до излаза и даље се нису усуђивали. Доласком пак праве мајке крађа младунаца је овом приликом била осујећена.

Самопоуздање и сигурност.

Поносити Шпањолац и горди Енглез препираху се једном врло жустро. Како нису могли доћи до споразума у тој ствари одлучили су да ће најбоље бити ако оружјем реше спор. Пошто је обојици било непријатно да њихови пријатељи дознају за овај двобој то су морали из Мадрида поћи на Шпањолчево добро где је требао да се одржи двобој. То имање било је удаљено неколико часова возом. Шпањолац купи одмах и карту за повратак, Енглез пак само карту за тамо.

— Карамба, узвикну Шпањолац, — пакао вас је заплашио, признајте да се ипак бојите смрти? Што се мене тиче ја се потпуно уздам у себе и купио сам карту за повратак!

— Мени није потребна, одговори Енглез. Ја обично употребљавам за повратак карту свог мртвог супарника.

Нема места.

Достојанствен као краљ, католик као Папа и сиромашан као Хиоб беше онај витез који је у поноћ закуцао на врата гостионице, у једној малој вароши, тражећи преноћишта. После дугог куцања појави се најзад на прозору сањиви, дебели крчмар.

— Ко је? викну осоран глас.

— Овде је, одговори Хидалго, — Дон Жуан-Педро-Фернандо-Родриго де Била Нуева, Граф од Малофре, витез од Сантиаго и Алкантара.

— Тако много соба немамо, рече крчмар и залупи прозор.

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација" у Параћину?

Овај број носи награду за Сремске Карловце

Идући број носиће награду за Јагодину

Све награде поклања београдска ювелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација" носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Параћин. Наградни број за Параћин разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника Ђорђевић.

Идући број носиће награду за Јагодину.

Лечите

з у б е

на време
ако мислите на

своје здравље.

ТЕША
Тел. 39-46

Број 33.

Недељне Илустрације

ИЗАБЕЛА

Венера на краљевском престолу.

2

Роман од Едуарда Кихлера.

„Карлос Марфори".

„Дакле, Марфори".

По својој прилици Серано је хтео да запамти то име.

Краљица га је погледала с осмехом.

„Твоје аудијенције су за данас завршене"? упитао је гроф.

„Јесу".

„Онда да се повучемо у твоју собу за облачење", предложио је Серано и с правом љубавника загрлио је краљицу и повео к вратима, одакле је мало пре био изишао.

Али код врата Изабела је се истргла, учинивши корак назад и рекла: „Зар ти нисам малу пре казала да су моје аудиенције за данас завршене? То важи и за тебе; ја хоћу да останем сама да бих свршила хитне државне послове".

Гроф је збуњено и љутећи неколико тренутака с неповерењем гледао у краљицу.

Шта је се то догодило? Још никада га Изабела није тако осорљиво одбила да проведе с њом који час срећног љубавног чара. Како глуп изговор — хитни државни послови!

Али краљица му је јасно дала на знање да више не жели његово друштво, а Серано је био и сувише поносит да би и једну реч негодовања испољио.

Поклонивши се, окренуо је леђа краљици и кроз врата, која воде у чекаоницу, напустио њен кабинет.

„Увредила сам га, али му данас нисам могла правити друштво — да останем с њим насамо", рекла је ова лепа жена.

„Али зашто сам тако узбуђена? Зашто ми срце јако лупа и крв тако брзо струји кроз жиле?

Некаква мисао ми је освојила душу и никако ми не да мира. Да ли се та мисао односи на — ах, каква глупост! Шпанска краљица под утицајем дражи једног паштетара, који је још и злочинац!

Хоћу мало да се извезем, свеж ваздух ће ми чинити добро".

Краљица је зазвонила. Када је слуга ушао наредила је да се дотерају лака кола и да је у шетњи прати дона Инеса. „Реците кочијашу да вози преко Плаца де Торос јер се морам понекад појавити и у оним деловима вароши, укојима станује раднички свет.

4.

Мали дућан на Плаца де Торос, у коме су се редовно спремале најукусније паштете и друга јела, данас је имао сасвим необичан изглед.

Спољна врата су била окићена венцима, а унутра су били састављени столови, који су чинили дугачку трпезу. На огњишту су кувана сва могућна јела и то не за продају, већ само за госте, које су Марфори и Елвира били позвали да заједно и весело проведу свадбу.

Гости су били, њих десетак, већином паштетарови суседи, који су се од дужег времена код њега хранили.

Сви ти људи били су свечано одевени и с нестрпљењем чекали да се сврши обред венчања, па да седну за трпезу, богато постављену најодабранијим јелима о чему је се Марфори био добро постарао.

Елвира је као млада изгледала врло лепо. На себи је имала свилену, отворено жуте боје хаљину, на ногама свилене чарапе и лепе беле ципеле.

И Марфори је био обукао најлепше хаљине и прекрасно у њима изгледао. Ни један племић му није био раван.

„Где ће бити свештеник"? питао је се у себи Марфори и непрестано извиривао на врата тражећи очима Фрањевца, који је требао да обави венчање. „Молио сам га да буде тачан. Ето га! Децо, направите место, метните на сто крст и упалите воштане свеће! После венчања сешћемо за сто, јести и веселити се".

Фрањевачки калуђер је ушао у дућан, поздравио се с Марфорием, Елвиром и осталим гостима, који су се смирено пред њим поклонили.

„Мало сам задоцнио", рекао је калуђер; „овог часа долазим с једне пратње. Такав је наш посао".

„А где је Ваш пријатељ"? упитао је Марфори. „Ја сам и њега позвао".

„Мој пријатељ је због хитних послова морао отићи из Мадрида", одговорио је калуђер. „Он Вам по мени шаље честитање и моли да га извините. Овај сто може послужити место олтара и можемо почети".

Донети су и јастуци, на којима ће младенци клечати и свештеник је заузео своје место.

Гости су се у полукруг око стола поређали. Завладала је побожна тишина када је свештеник отпочео обред читањем молитве, којом је молио благослов неба на младенце.

Али од једном фрањевац је ућутао; речи су му потпуно застале у грлу. Погледао је ка стакленим вратима, која су водила на улицу. У исто време чуло је се отуда корачање војника и тресак пушака.

„Шта је то? викнуо је један од гостију. „Изгледа као да ће војници продрети у дућан! Ето их већ"!

Врата су се наглу отворила и један млад официр с дванаест војника ступио је унутра.

„Поседните врата"! викнуо је официр оштро. „Ниједан не сме бити пуштен напоље. Хе, ви — ко је од вас Карлос Марфори"?

Ниједно перо не може да опише страх, који је изазвала појава војника. И фрањевачки калуђер је изгледао јако уплашен; стајао је као окамењен. Али је он први проговорио:

„У име божје и свих светаца питам вас, с каквим сте правом овде ушли да ометате црквени обред, који сам баш сада отпочео да вршим, господине поручниче"?

„Ћути калуђеру, и на тебе ће сада доћи ред! Али најпре, ко је Карлос Марфори"?

„Ја сам рекао је Марфори, који је се полако успрavиои са собом повукао Елвиру. Левом руком је био ухватио невесту, а десну стегнуо у песницу.

Јест, ја сам Марфори и сопственик ове радње. Познавам Вас да ми објасните, с каквим сте правом овде упали? Овде су сви поштени људи; они нису ништа згрешили и није потребна ни полиција, ни војска".

Вадећи из џепа акт, официр је рекао Марфорију: „у име закона Ви сте ухапшени".

„Мене да ухапсите"? Ниједне капи крви није било на лицу младог паштетара.

„Ту мора бити заблуда!" додао је фрањевац. „Ја молим господина поручника да нам објасни зашто хоће ове сиротне људе, које сам сада почео венчавати, да ухапси. Марфори је познат у целој вароши као честит човек".

„Наредба за хапшење", наставио је официр, „не односи се само на Карлоса Марфорија, већ и на његову вереницу Елвиру и фрањевачког калуђера, по имену Ернестро.

Ове три личности стоје под јаком сумњом да су агенти Карлиста и као њихови шпијуни иду им овде у Мадриду на руку. Али доста о томе! Цело друштво мора бити везано и одведено".

„Везано"? грмео је Марфори. „Разбићу главу ономе, ко покуша да метне руку на мене"!

Брзим скоком је отишао до огњишта и онде дохватио цепаницу. Њом је размахнуо више главе — био је решен да брани своју слободу. На тај начин је улио војницима страх и ниједан од њих се није усудио да му приђе. Али су савладали Елвиру и калуђера и везали им руке. Млада девојка је плачући доказивала да није ништа згрешила, а смирени брат је се задовољио тиме да управи молитву к небу.

„Предајте се, или ћу наредити да Вас из пушака убију"! викнуо је официр. „Шест војника напред! Пушке пуни! — Готовс"!

„За име божје, господине поручниче, не проливајте крв"! рекао је калуђер. „Марфори, човече, умири се; зар хоћеш да погинеш"?

„Може бити да је то каква заблуда„ тешио га је фрањевац. „Нас су рђави људи опањкали и наша ће се невиност доказати. Будите уверени, Марфори, сутра ћете опет бити у Вашој радњи и пећи паштете. Будите сада паметни".

Најпосле је и Марфори увидео да је боље ако се покори. Бацио је цепаницу на земљу и допустио војницима да га вежу.

За то време је се на улици било скупило много света, те је официр имао муке спроводећи везане људе. Изгледало је да је гомила била готова да ослободи Марфорија и његове сапатадалнике.

Паштетар је био познат у целој околини и сваки је човек био убеђен да Марфори није дао никаквог повода да буде ухапшен.

Маса је негодовала и због тога, што се с несрећном и лепом Елвиром тако поступа у часу венчања.

Власт је била све предвидела. Пред дућаном су стајала велика затворена кола и није дуго потрајало, и у њих су смештени Марфори, Елвира и калуђер. Официр је такође ушао у кола и дао знак за полазак, а људи, хтели не хтели, узмакнули су десно и лево, како не би дошли под точкове кола.

Паштетаров дућан је полиција затворила и запечатила.

Ухапшени су спроведени у велику мадридску тамницу и тамо сваки смештен у засебну ћелију.

Њихову судбину ћемо одмах саопштити.

Док није био пао мрак, сви су они остали у ћелијама, које су им биле одређене. За тим су се отворила врата ћелије, у којој је био фрањевачки калуђер. Један од чиновника позвао је ухапшеног да му следује и извео га на мала врата, која су водила у споредну улицу.

„Ваша невиност је доказана, пречасни оче и ја имам налог да Вас пустим у слободу".

Фрањевац је се њутећи захвалију и изишао кроз широм отворена врата у ноћни мрак.

И Елвира није остала целу ноћ у својој ћелији.

Она је сасвим друкчије замишљала то вече: Себе је гледала за свечаном трпезом поред Марфорија, опкољена добрим пријатељима. Ала тај њен сан се није испунио, већ је сада седела у мрачној ћелији и један мрзовољан хапсанџија донео јој је мало чорбе и кришку хлеба.

Могло је бити десет сати у вече и врата од њене ћелије су се отворила. Веома је се изненадила, када су унутра ступиле четири калуђерице, чија су лица била покривена густим велом.

Једна од калуђерица позвала је Елвиру да пође с њом.

„Куда ћемо"?

Није добила одговора, већ су калуђерице бациле и на њену главу вео, покриле јој лице, ухватиле је за руке и одвеле са собом.

И њој су се отворила врата, али не у слободу. Тек што је осетила свеж ноћни ваздух, калуђерице су је метнуле у једна кола, која су брзо ишла кроз мадридске улице, а затим по џомбавом и неравном путу. Елвира је помислила да је изван вароши.

После вожње од једног сата кола су стала. Елвира је изишла и скинула вео с лица. Видела је да се с калуђерицама налази пред некаквом великом старом кућом, чији су прозори имали густе решетке.

Дакле опет тамница? Још гора — манастир!

И Марфоријева љубавница је те ноћи ушла у женски манастир и требало је много година да прође, па да га остави.

А шта је било с Марфорием?

И он је око пола ноћи изведен из ћелије и под јаком стражом у колима одведен у кућу у сред Мадрида, коју он није познавао.

Било је одвише мрачно да би могао распознати где се налази. Али када је проведен кроз неколико соба, зачудио је се лепоти, богатој опреми, скупоценим ћилимима и сликама у њима.

Када је ушао у собу застрвену црвеном свилом, приближио му се један господин у сјајној униформи.

Марфори је погледао у њега, али га није познао.

Није ни могао помислити да је човек у златној униформи и с великим орденима на грудима био исти онај, који је фрањевачког калуђера пратио приликом једне посете његовог дућана.

Тај је човек кратко саслушао Марфорија. Паштетар је непрестано доказивао своју невиност и тврдио да у свом животу никада није имао ништа с карлистима.

„Могућно је", рекао је министар председник Нарваец, јер човек у генералској униформи није био нико други већ оданашњи владник Шпаније, „да су Вас неки опањкали. Али тужба противу Вас потиче од једне стране, која заслужује највећу пажњу. Хајдете са мном"!

Он је увео Марфорија у споредну велику собу, коју су осветљавале многе свеће. За једним малим столом, хартијама покривеним, седела је млада, лепа жена.

„Поклоните се", шапнуо је Нарваец, „Ви стојите пред Њеном Величанством, краљицом".

У истом тренутку Марфори је клекнуо и понизно оборио главу. Био је потпуно ван себе, јер је увидео да је уведен у краљевски двор. Његову душу је збунила помисао да је жена, која га је гледала својим као сомот црним очима, краљица и та му је помисао одузела сваку реч.

Нарваец је опет посматрао краљицу и био задовољан утиском, који је на њу оставио Марфори.

Изабела није одвајала очи од лепог човека, који је пред њом клечао; она је просто гутала погледом човека из народа, који је за њен укус био бар промена после многих отмених, којима је своју љубав поклањала.

„Величанство", проговорио је Нарваец и прекинуо ћутање, које је окривљен да је у завери противу Вашег живота; то је паштетар са Плаца де Торос. Како је Ваше Величанство изјавило жељу да га сама саслуша, био сам слободан да га овде доведем. Величанство не треба нимало да се боји јер овај човек нема при себи оружја".

„Мој драги, министре председниче", одговорила је Изабела смешећи се, „уверавам Вас да се нимало не плашим. У осталом мислим да прилично познајем људе и овај ми човек изгледа доста безазлен".

„Допустите, Величанство, да му ставим неколико питања".

Краљица је главом дала знак одобравања и Нарваец је рекао човеку, који је непрестано клечао: „устаните, Марфори! Ви овде имате прилику да се оправдате од оптужбе, која је противу Вас стављена. Само Вас чиним пажљивим да говорите праву истину".

Марфори је устао. Изабелин поглед је био с неприкривеним чуђењем управљен на стаситог, лепо развијеног паштетара.

„Ви се зовете Карлос Марфори? упитао је Нарваец.

„Тако", одговорио је Марфори скрушен. У краљицу није смео ни погледати, већ у страну.

„Ви сте до сада радили Ваш миран занат — били сте гостионичар и паштетар"?

„Јест".

„Да ли сте се кадгод огрешили о Закон"?

„Ја нисам никада имао посла с полицијом".

„Зар се нисте мешали у политику"?

„Нисам марио за политику. Када ми добро испадне једна паштета, више се радујем него када Шпанија добије новог министра председника".

Нарваец и краљица су се насмејали.

„Дакле Ви тврдите", наставио је Нарваец, „да никада нисте имали везе с карлистима"?

„Да сам само чуо да су они рђави људи и да хоће да протерају нашу краљицу, коју ми сви волимо и обожавамо".

„Заиста"? умешала је се у реч краљица и тихим гласом запитала: „волите ви Вашу краљицу, Марфори"?

„Волим. Њена слика виси изнад мог кревета".

„Одакле сте познавали фрањевачког калуђера? Зашто је долазио у Вашу радњу"?

„Оца Ернеста? Он је к мени долазио, јер је волео моје паштете. Он чак и једног свог пријатеља био довео".

„Какав је изгледао тај његов пријатељ"?

„Није изгледао особито духовит", одговорио је Марфори простодушно. „Ето, од прилике као Ви, господине генерале; тако Ваших година и Вашег раста".

Краљица се није могла уздржати, већ је, смејући се, на француском језику рекла: „изврсна комедија, господине министре председниче! Да нисам имала о Вама боље мишљење, не бих Вам поверила судбину Шпаније".

Нарваец је се поклонио.

Марфори је наставио: „заклињем Вам се, Величанство, да никада нисам био завереник, нити имао посла с Карлистима. Целу ствар су сковали противу мене моји непријатељи. И сирота Елвира је невина".

Сада га је краљица љутито погледала.

„Зар не видите да је само та Елвира крива Вашој несрећи", рекла је краљица. Из истраге се већ показало да је она била у вези с карлистима. Код ње су нађена писма. Боље ће бити да заборавите ту девојку, која Вас је довела у тамницу и она неће избећи заслужену казну. Ви, Марфори, сигурно никада више нећете видети ту Елвиру".

Млади паштетар је махнуо главом и почешао се иза десног увета.

„Ако је то у ствари, онда сам ја дуго времена био глупак када сам мислио да се Елвира још мање разуме у политици него ја. Али тиха вода брег рони".

Изабела је се окренула Нарваецу и тако му полако рекла, да је и Марфори могао чути сваку реч:

„Ја мислим да је овај човек потпуно невин. Овде постоји само сумња и ништа више и ми морамо похитати да поправимо неправду".

„И ја сам Вашег мишљења, Величанство", рекао је генерал, „треба том Марфорију дати накнаду".

Када је чуо те речи, Марфори је задовољно трљао руке. „Јест, ако господа хоће, има за то сасвим прост начин. Пре свега, Величанство, молим за допуштење да се опет вратим у свој дућан, који ме добро храни. Јер само неколико дана да не будем у њему биће довољно да се одбију гости и да пропаднем.

Ако жели Величанство да ме обрадује, нека поручи код мене паштете. Ја ћу их, тако спремити, како никада нисам. То ће бити краљице паштета. Величанство ће још допустити да у сребрном тањиру три дана стоје у излогу с малим штитом, на коме ће бити речи: ове је паштете наручила Њено Величанство Шпанска Краљица за себе. Та врста паштета ће у будуће носити име Изабела".

„Ха, видим да имате јаку машту", рекла је краљица смејући се. То је лепо смишљено да Вам прибави купце. Али шта бисте, Марфори, рекли на то, ако Вам сада саопштим да ћете престати да будете паштетар и да се више нећете враћати у Ваш дућан"?

Марфори је се уплашио. „Зар се никако нећу враћати? Онда сам пропао"!

„Напротив", рекла је краљица приближивши се лепом човеку; „Ви ћете тек од сада почети живети. Господине министре председниче", обратила је се Изабела Нарваецу, „тај је човек неправедно окривљен као завереник. Он је код људи оцрњен, његова радња оштећена и можда сасвим упропашћена. Ја хоћу да му све накнадим, јер сам увек на то мислила да чиним добро својим поданицима.

Ја сада постављам Карлоса Марфорија за мог секретара. Имаће плату коморника, становаће у двору и ја сама ћу му давати послове".

Ах, Величанство", рекао је Нарваец, „Ви сте прави анђео! Ви наређујете да се свака учињена неправда Вашим поданицима одмах накнади и Мадрид ће видети какав је узвишен акт правде, његова краљица данас учинила. — А Ви, господине Марфори, будите увек благодарни и одани. Велика је будућност пред Вама и за њу треба да сте Њеном Величанству захвални".

„Јест, све би било лепо „красно", промуцао је Марфори, погледајући час у краљицу час у генерала, „али ја не знам да отправљам дужност секретара. Јер и ако знам нешто мало да читам, ја не умем добро пером да владам".

„Бићете поучавани у свему што је потребно да знате у Вашем новом звању", рекла је краљица. „Ви знате, господине Марфори, стару изреку: коме Бог даје чин, даје му и памет".

Затим је Краљица звонила и један стар, у служби обелео коморник је ушао и пред Краљицом се до земље поклонио.

„Господин Марфори, кога сам сада поставила за свог секретара", рекла је Изабела, „становаће у собама до мојих соба, јер желим да ми се нови секретар увек нађе при руци".

Коморник је се поново поклонио. Навикнут да увек крије своје мисли и у овом случају није испољио никакво изненађење.

„Побрините се да господин Марфори одмах добије ново одело као и остали на двору. Ја желим да се њему указује пажња, јер је он заслужује.

Он ће ручавати с мојим коморницима и примаће плату као и они. Како у овом тренутку, можда, нема но-

ваца, то одобравам да му се одмах да као поклон пет хиљада пезета.

Ја верујем, Енриквезо, да ће моја наредба бити тачно извршена и господина Марфориа Вам повераваам да га мало упутите у дворски живот. — Марфори, идите с господином коморником, који ће Вам у свему бити од помоћи"!

Када је Краљица ове речи изговорила, Марфори јој је пришао, дохватио њену руку и пољубио.

Тај поступак је била нечувена погрешка у дворској церемонији, које су се на шпанском двору најтачније придржавали.

Али та погрешка није и најмање била Изабели непријатна. Она је дала руку раниjем паштетару.

Мислећи да је потрбно да учини крај овој сцени, Нарваец је рекао: господине Марфори, можете ићи. Сећајте се увек овога часа, када сте од тешко окривљеног завереника постали човек, кога је њено Величанство милошћу и добротом обасуло. И ја ћу бити увек Ваш заштитник".

Марфори је подигао главу и с пуно поштовања и захвалности погледао у краљицу. Владарка Шпаније је поруменила и узнемирена, окренула је се малом столу и почела да претура по актима.

Када су Коморник Енриквезо и нови секретар Марфори изишли из собе, министар председник је се приближио краљици и рекао: „И ја молим за допуштење да Вам пољубим руку. Узвишени акт правде, који је сада Ваше Величанство учинило, испуњава ме најбољим надама за будућност".

Изабела је хладно погледала старог дипломату.

„Врло добро знам, генерале", рекла је Краљица, „да је постављење Марфориа за мог секретара Вама добро дошло да задате Вашем крвном непријатељу, гроfу Серану, смртни ударац. У осталом ја почињем да мислим да је завера, за коју се Марфори и његови људи оптужују, никла у Вашој глави. Али ја Вам не замерам, јер сте ме упознали с човеком, који ми се свиђа. Али још нешто — старајте се да та Елвира не изиђе из манастира, у који је одведена. За оно што је изгубила, она може наћи накнаду у делима милосрђа и побожности. У осталом право је да остави својој краљици одрешене руке. Она треба да буде невеста неба".

Смејући се, краљица је пружила руку министру председнику и он ју је са страхопоштовањем пољубио.

Удаљивши се из двора, Нарваец је шапутао: „заиста, никада нисам видео жену, која тако јавно испољава своје страсти као ова Изабела. Да није краљица, била би највећа шпанска блудница"!

5.

Шест месеца доцније цела је Шпанија знала за новог љубимца, а они, који су могли да гледају у дворске послове, чак су тврдили да изабрани има пред собом велику будућност. Јер краљица никада није показивала тако безобзирно своју наклоност.

Нови секретар, Марфори, начинио је велику каријеру.

Ма да је се на двору врло брзо дознало, да господин секретар прави веома крупне грешке у правопису и да му врло тешко пада да ради пером, ипак му је Изабела увек налазила посла.

Она га је сваки дан позивала и морала су то бити многа акта, нашто је Марфори сатима боравио у краљичиним собама.

У почетку се није веровало да је могао потпуно необразован човек бити краљици нешто више него писар. Али су убрзо сви увидели, да се мора с Марфорием рачунати, да би се задобила Изабелина наклоност.

То је искуство имао најпре гроф Серано.

Када је дознао за најновију Изабелину ћуд, да је постао љубимац мадридског двора један паштетар, држао је да ће моћи лако да одстрани свог новог такмаца, који се стварно с њим није могао мерити.

Гроф Серано је покушао да понизи Марфориа пред краљицом.

Када је једног дана дошао у Изабелину собу, затекао је Марфориа за писаћим столом. Он је намерно испустио рукавицу.

„Видите да ми је пала рукавица. Зашто се не сагнете да је доватите"?

Марфори, збуњен нагласном, којим му је гроф Серано говорио и непрестано подложан ауторитету устао је да дигне с пода рукавицу. Али је у истом тренутку прискочила краљица, сагла се, дохватила рукавицу и пружила Серану.

Том приликом му је нешто рекла, што је значило да треба да иде.

„Не никаква захвалност, господине гроfе! Дужност је младости да услужи старије, који се не могу сагнути. Ја Вам саветујем да идете у бању да се лечите. Како би било да потражите лек у Пиринејима; сигурно ћете се одатле вратити опорављени".

Граф је био веома озлојеђен и с муком је проговорио да ће послушати краљичин савет. Затим је отишао.

За њим је краљица окренула кључ у вратима и похитала Марфорију; обавила своје пуначке руке око његовог врата и страсно пољубила прељашњег паштетара.

„Јеси ли видео, Карлосе?" упита је Марфориа. „Тако се мора поступати с надувеном господом. Безгранична дрскост! Тај граф Серано је хтео да те понизи преда мном, али је добро насео".

Али шта се нас тичу ти људи! Ја ћу обући друге хаљине и онда ћемо заједно јахати, Марфори.

Ја се дивим теби, драги мој, јер си све вештине, које отмени господичићи уче пола века, за час савладао. Како си красан јахач"!

Смејући се, пољубила је образ уз његов образ и чврсто га загрлила.

„Хајде у моју собу за облачење! Нећу више звати ни једну од мојих собарица. Ти имаш врло умешне прсте, те ћеш ми помагати при облачењу. Послужи, Карлосе, твоју Изабелу и за ту услугу ћеш имати нарочиту плату".

На тај је начин краљица свакодневно обасипала Марфориа милошћу и скупоценим поклонима.

Он је био прикупио читаву збирку накита, скупоцених бриљаната у облику игле, брошева, копча за ципеле, златних табакера и т. д.

Искључиво њему на расположењу имао је два јахаћа арапска коња и елегантне каруце — све поклон од Изабеле.

У шали и са смехом облачила је краљица тог дана хаљину. Марфори јој је при облачењу помагао и ма да је био вешт, посао је доста споро одмицао. Тек после једног сата краљица је изишла из собе.

На себи је имала јахаћу хаљину, која је се била пришла уз пуно тело и показивала његов облик у најлепшој светлости. На главу је метнула мали шешир са зеленим свиленим велом, а око десне руке обавила јахаћи бич, искићен скупоценим смарагдом.

„Сада иди и ти, драги мој", рекла је краљица и ватрено пољубила Марфориа као каква захвална мачкица коју су до мало пре држали на крилу; „обући твоје јахаће одело и дођи овамо. Ја ћу сада наручити да доведу коње".

Краљица је села на столицу и предала се маштању. Мора бити да су то били заводљиви снови, који су се у њеној души јављали, јер је се на њеним уснама огледао срећан осмејак.

На један пут је се сетила да треба да нареди да се спреме коњи. Звонила је и издала наредбу. Није дуго трајало и Марфори је се вратио. У свом јахаћем оделу је изгледао управо сјајно, јер је његова појава испољавала снагу и ретко уређену лепоту кретања.

Краљица се није могла уздржати, већ је скочила и бацила му се на груди.

Прилубљени једно уз друго стајали су све донде, док нису чули да долази службеник да им јави да су коњи оседлани. Затим су заједно сишли у двориште.

Марфори је попео Изабелу у седло, што је за њега била почаст, која је у Шпанији додељивана само племићима.

Затим је узјашио на свог коња. Капија је била ширце отворена и обоје су се појавили на улици.

Краљица је ударила путем, где је било мало света. Ипак су били опажени.

Људи су застајали, скидали капе и дубоко се клањали.

„Је ли то Марфори, нови љубимац"? питали су се они.

„Јест, он. Мора бити да је био сасвим обичан паштетар. Мој отац је често одлазио у његов дућан на Плаца де Торос. Сада он кува себи бољи ручак. Али што јест — јест, краљица нема рђав укус".

Иза Изабеле и Марфорија су јахала два коњушара у прописаном одстојању. Они су имали наредбу да се без позива не приближавају.

На тај начин су могли Краљица и Марфори међусобом разговарати што су хтели и заиста они су стално говорили о љубави.

Изгледало је да је краљичина жеља била да што дуже јаши; она никако није помишљала на повратак.

Обоје су ушли у густу кестењову шуму, а када су из ње изишли, пред њима је се указала једна велика зграда, чији су мали прозори имали густе решетке.

„Каква ће то бити кућа"? запитала је краљица. „Изгледа као тамница".

Марфори је слегао раменима и није умео одговорити.

У истом тренутку је била отворена велика капија и краљица је знала да је то био женски манастир.

Кроз ширце отворена врата излазиле су калуђерице, сигурно да начине излет у околину.

Кретале су се по две у реду и свака је имала у руци бројанице. Смеран поглед био им је оборен к белом платну на грудима, које је било преко црне хаљине. Само мали део лица је се могао видети испод њихових капа, које су имале такав облик да оне нису могле погледати ни лево ни десно.

Краљица је зауставила свог коња. Побожна као што је увек била, није хтела да смета поворци већ је пустила да прође поред ње.

Калуђерице тихо између себе разговарале.

Али је се изненада чуо дивљи крик и једна од калуђерица — најмлађа и најлепша — брзо је изишла из реда, дигла руке у вис и стала уз коња, на коме је Марфори седео.

„Карлосе, Карлосе, ја сам твоја Елвира! Избави ме! У мрачној кући, тамо, полудећу од чежње за тобом и сунцем"!

Изабела је се повукла у страну и бацила испитујући поглед на Марфорија и одахнула када је видела да њен секретар мирно, без узбуђења седи у седлу и равнодушно посматра младу калуђерицу, која је се пред њим у прашину на земљу бацила.

У том тренутку је Изабела знала да је Марфори њен, да је једном за свагда прекинуо с прошлошћу и да га Елвирин крик не дира у срце.

Ипак је краљица брзо учинила крај тој непријатној сцени.

Уплашена игуманија је наредила да уклоне младу калуђерицу.

„Изгледа да је несрећна сестра померила памећу"! рекла је Изабела. „Препоручујем Вам, игуманијо, да је боље чувате".

„Она је још новајлија, одговорила је игуманија, која није познала краљицу, али је знала да има посла с врло отменом госпођом. „Још није утврђена у вери и то, што је раније у свету преживела, у њеној души се још буни".

„Световна осећања морају бити угушена", наставила је Изабела. „Било би добро, да се та сестра што пре посвети и држи у сигурнијем затвору. Послушајте мој савет, игуманијо. Дубоко се сагнувши с коња, она јој је тихо рекла: „Ви ме сигурно нисте познали, ја сам краљица".

„Величанство"! отело је се са усана игуманије, која је се скоро до земље поклонила.

„Управите се, није потребно да остале сестре дознаду да сам ја с Вама говорила. Али послушајте мој савет. Та млада личност мора одмах бити неразрешивим ланцем везана за манастир и живот пун одрицања. Одузмите јој свако сећање на прошлост и будите уверени у моју сталну наклоност, игуманијо. Ако имате што да молите за Ваш манастир, дођите к мени".

После ових речи краљица је рекла Марфорију: „наставимо наш пут! Овом догађају не треба придавати никакав значај. Напред, пријатељу"!

Несрећна Елвира је још једном крикнула и ма да су је четири калуђерице задржавале, она је се отела и појурила к Марфорију.

Овај је мамузама ударио коња у бокове и одјурио с места, на коме је се непријатан догађај одиграо.

Краљица је поново окренула коња у правцу кестенове шумице, из које су били дошли. Када је се једним погледом уверила да се коњушари далеко иза њих, заустављала је коња. То је исто урадио и Марфори.

„Знаш ли, Марфори, шта је то, што је се догодило у путу? То је твоја прошлост. Ја не желим да се сећају своје прошлости они, којима сам поклонила своју љубав. Ти имаш пуно разлога да се радујеш својој садашњости, коју ти чиним тако пријатном".

Њено је лице било врло близу његовог и она је нехотице спремила уста за пољубац.

И ако је требала да се савдала да не би коњушари приметили њену страст, ипак она то није учинила, већ је обавила руку око љубавника и нежно га пољубила.

„Заборави је, Карлосу, заборави! говорила му је краљица. „Закуни ми се да је та девојка за тебе мртва"!

Марфори је одлучно одговорио: „Заклињем се"!

„Она је заиста мртва", рекла је Изабела, „јер више никада неће изићи из манастира. Ти ћеш, драги, бити само мој"!

„И телом и душом припадам само мојој краљици".

У манастиру црних сестара одиграо је се врло жалостан догађај.

Елвира је под навеном строгошћу отерана у ћелију. Она је непрестано покушавала да се оданде ишчупа. Викала је и јаукала тако гласно, да је се по целом манастиру разлегало:

„Пустите ме к њему, он је мој вереник, мој муж, мој љубавник! Он је дошао да ме ослободи. Доказао је да није ништа скривио. Иначе не би био слободан. И ја треба да сам у слободи, јер сам само због њега овде доведена".

Сестре су је с муком угурале унутра, оборише на постељу и чврсто везале.

Најпосле је и игуманија дошла у ћелију к Елвири, села на њему бедну постељу и умиљато јој говорила:

„Ти си била велика грешница док си свету припадала. Сама си ми при исповести признала да си била љубавница једног човека пре него што је благослов цркве на вашим главама почивао. Ти нећеш тог човека више никада видети, јер ћеш остати код нас, моја кћери, за навек. Знај, да смо и ми све, које живимо под овим кровом, живеле другим животом. Ми смо грешне јер смо мислиле, да се не можемо одвојити од сласти греха. Али смо увиделе да такав живот води у пакао и ми смо, обративши се Богу, спасле своје душе. (Наставиће се)

Узалуд сам на Доминга навалио питањима; он није ништа више хтео да каже...

Око десет сати у вече био сам у циркусу у једној ложи, из које сам могао видети све и сваког. Продуцирао је се један музик—клован и добио аплауз. Нестало га је. Затим је се појавио један конферансије у фраку и објавио публици:

„Сада долази најлепша тачка нашег програма. Уз велике новчане жртве пошло нам је за руком да добијемо атракцију, ради које је енглески краљ десет пута узастопце посетио циркус. Наша атракција није ништа друго, већ најмањи, најгенијалнији човек на свету, Хоб Коблин, чије је име познато у свих пет делова света. Најпосле он је дошао у Париз да би наша варош увеличала његову славу."

Конферансије је сада објавио:

„Господин Хоб Коблин и показао на завесу, она је се дигла. Неколико тренутака је владало очекивање, али се нико није јавио. Конферансије је се обазрео збуњено: где је г. Хоб Коблин? — Тада се указао до његове десне ноге човечуљак, који је такође имао на себи фрак и поклонио се.

Конферансије је се брзо уклонио тек тада је публика видела на бини најмањег човека на свету, чудноватог Хоб Коблин, кога је био енглески краљ узео у руке и који је за својих тридесет година, колико је био стар, освојио публику свију циркуса на свет од северног до јужног пола.

На бини је стојао толико мали кеда је сва публика и нехотице пљеска. Минутима је тако поздрављен Коблин пре него што је могао до до речи. Он је је се непрестано њао. Ја сам метнуо на очи доглед испитивао лице пуно малих бора. И старачко лице са осмехом било ми познато, те сам изненада у себи ре:

„То је Тото из Елисејског Парка!... Необично узбуђен, устао сам са свог та. Доминго, који је до мене седео, атио је моју руку:

„За име божје, не правите глупо"

Ја је мислио да ћу појурити право ини.

„Где је Фаншон?" упитао сам.

„Ако обећате да ћете бити мирни", ао је Доминго, „све ћу Вам објати."

„Ја сам миран", одговорио сам дрхи и нисам могао од бине одвојити где је Хоб Коблин изводио своје не продукције. Он је очарао пуку. Испод његовог цилиндра, који ио толико велики колико и он сам азивао је управо очаравао, голуње цвеће, цветни шибун, чије су се е одвајале, а из цветова се указасена лепа као вила, невероватна какав сан...

Мушка мода од 1827 до 1927 године.

„Фаншон!"

Доминго ме је својом гвозденом песницом пригњечио и вратио на моје седиште.

„Будите мирни! Сви људи већ гледају овамо."

Продукција је била завршена, завеса спуштена и ја сам из мог сна био пробуђен пљескањем, које је уши заглушивало. Хоб Коблин је изазван двадесет, педесет, сто пута, кланьао се...

Доминго је хтео нешто да ми објасни, али је се његов глас губио у пакленој ларми публике. Ја сам хитао у бифе, а Доминго за мном. Сели смо за један сто.

„Хоб Коблин", отпочео је Доминго ..је најмањи милупутанац на свету. чудо од човека, какво се само у сто година један пут рађа. И Фаншон је његова жена!"

„Његова жена? Ја Вас не разумем!"

„То је артистички брак", рекао је Доминго, „редак пример, као што је и само један Хоб Коблин. Његови пријатељи причају чуда о овом кепецу. Он је пребогат и половину својих прихода даје сиромасима и беднима. Али је још интересантнија његова жена, госпођа Одет!..."

„Зар се она не зове Фаншон?"

„За Вас је Фаншон, а за свет Одет", одговорио је новинар. Ова жена, лепа као вила, везала је свој живот за живот Хоб Коблин. Они заједно путују по свету и Одет воли свог мужа, као што мајка воли своје немоћно, богаљасто дете. Она је мајка која се жртвује, говори се у циркусним круговима.

„Ја још никако не разумем!"

„Обоје су необичан пар," наставио је Доминго. „Ви сте видели како заједно шетају жена као бретонска дадиља, муж као мало дете. Немојте мислити да је то какав трик; напротив. Они се тако облаче да би избегли свако чућење света. Једна дадиља и с њом једно дете јесу свакодневни појав. Напротив патуљак и необично лепа жена — чак би и за париски свет били занимљивост. Разумете ли сада"?

„Разумем... ипак не разумем..."

„Фаншон је била моја... То је истина"...

„Не, не", рекао је новинар. „Њена авантура је сасвим природна и разумљива. И крв има своје пожуде и Одет, жена, ишла је као бретонска дадиља у Фонтенебло".

„Фаншон, Фаншон"! уздисао сам и моје очи су се напуниле сузама. „Ја Вас волим! Волим више него икада",

„Да ли знате каква је тема Ваша љубав"? запитао ме је Доминго. „Ја сам хтео догађај да опишем за „Матен", разуме се не казујући имена, али сам од тога одустао... Одет за љубав... Сваки би је познао и ја бих тиме уништио два живота. Да ли знате шта значи за новинара када се одрекне каквог извештаја пуног сензација, сјајног новинарског извештаја?... Одреците се и Ви Фаншон! То је најпаметније, што можете учинити"!

Доминго је извадио сат и рекао: „Време је прошло. Сад вам Вам већ могу поверити да ме је Одет молила да Вас до 11 сати забављам"...

„Зашто"?

У овом тренутку Хоб Коблин и његова жена су на путу за Кале, одакле ће у Ливерпул; за тим иду у Јужну Америку, где ће Хоб Коблин дуже гостовати".

„Фаншон је отпутовала!..."

Она Вам је са сузама у очима послала последњи поздрав и молила да се на њу не љутите и да је заборавите"...

Превео *Крста Јонић*

РЕВИ МОДЕ

Задатци женске полиције

Пре неколико година спроведена је и у Енглеској организација женске полиције за одржавање пристојности у ноћно доба и заштиту девојака. Поред тога женска полиција прати и проверава сумњиве огласе и брине се о сузбијању и кажњавању трговине белим робљем. Та трговина нарочито се често крије иза оних многобројних огласа сумњиве садржине, који се појављују по појединим листовима у већим градовима. Обично се траже девојке од 14—20 година било као слушкиње, кројачице и васпитачице, или пак као контоарискиње, под знаком: „Елегантна појава", „Овалне ножице", „Тело стутује", „Симпатично лице", „Лепо развијена", „Здрава и лепа", и слично томе.

Зашто на пример васпитачица мора бити „лепо развијена" или контоаристкиња имати „овалне ножице"?

Намере се доста јасно прозревају, а све то задаје велики посао женској полицији, јер истраге често покажу да се доиста не ради о упослењу женских радних снага већ о трговини белим робљем.

ОТАЦ ЈЕ КРИВ

— Ко је код вас разбијо прозор?

— Мама. Али отац је крив за то, јер је одскочио у страну.

КО ЈЕ ОДГОВОРАН?

— Ко је у овој трговини одговоран за послове? пита муштерија шегрта.

— Ко је одговоран не знам, али батине увек извлачим ја!

ЖАО МУ ЈЕ

— Осам дана сам већ у овој вароши, господине гостионичару, и доиста ми је жао што још првог дана нисам посетио ваш ресторан.

— О, господине, ви ми ласкате!

— О, не, не! Јер да сам одмах дошао, свакако би ова риба овде била онда још свежа.

У идућем броју доносимо решење проблема бр. 8.

За власништво листа и Штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, Драгачевска бр. 8.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 34.

недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 28. августа 1927. г.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

ЧУВЕНА РУСКА УМЕТНИЦА АНА ПАВЛОВНА, КОЈА ЈЕ СКОРО ГОСТОВАЛА У БЕОГРАДУ, БАВИ СЕ САДА У КОПЕНХАГЕНУ. ОВИХ ДАНА ПРИМЉЕНА ЈЕ У АУДИЈЕНЦИЈУ КОД ДАНСКОГ КРАЉА, ОД КОГА ЈЕ ОДЛИКОВАНА. СЛИКА ПОКАЗУЈЕ МОМЕНАТ КАДА ПАВЛОВНА ИЗЛАЗИ ИЗ ДВОРА.

Најновији снимак познате филмске звезде Лиа Маре. Уметница у једној скупоценој тоалети.

Када се глумици суди.

Велика пештанска сензација. — Суђење мађарској уметници. — Отворена борба књижевника Фрање Молнара против своје разведене жене. — Фантастично деље штампе у два табора. — Увреда нанета филмској звезди Вилми Банки. — Проблематичан дуг лепе Шарлоте једном незнатном позоришном директору.

Лепа жена налази увек велики број својих присталица, а по готову када је она истовремено и славна глумица, па ма се тада поставила против ње уплив и везе човека који донекле ужива светски глас и носи једно признато књижевно име, а без обзира у колико су његови мотиви оправдани, изгледи ће увек бити пре на страни жене и борба неравноправна.

Највећа представница мађарске уметности, бивша жена познатог драмског писца Фрање Молнара, Шарлота Федак, глумица чувена и изван граница, — кратко називана Жажа, — већ је по други пут предмет судског претреса за последњих неколико недеља. Суђења на којима се појављује као оптужена госпођа Жажа, то су данас најбоље посећиване пештанске представе. Добродушне судије, који желе својом галантношћу према узвишеној позоришној звезди да поправе друге мање галантне гестове судског позива, захтевају обично од председника суда за претрес са Федаковом највећу судску дворану, да тако осигурају што већи број публике за ову оперету, остављају правозаступницима обеју страна широку слободу да искористе своје злонамерности за и против, а њихово је стрпљење просто невероватно када почне да говори сама уметница. Не узимају озбиљно ни формалности — као на пример утврђивања година старости божанске Шарлоте — ни судску уредбу којом се захтева стручно, кратко излагање, а ове ситне пажње обично су награђиване чаробним осмесима уметнице. Према томе није онда никакво чудо што је поводом ове живе судске комедије, украшене духовитостима, злонамерностима, интимним причама и изливима осећаја, један предузимљиви импресарио запитао у поверењу председника суда да ли би било могуће у неку добротворну сврху продавати улазнице за претрес, но на жалост услед конзервативности судске уредбе, која обезбеђује слободу приступа, ова генијална идеја није могла бити примљена.

Шарлота Федак је разведена жена Фрање Молнара, позоришног писца светског гласа. То му је управо био други брак, после кога је дошао већ и трећи који је божанској Жажи, обдареној жени и доброј супрузи, нанео смртне ране. Никако не због тога што ју је муж напустио — јер као млада и много облетана жена могла се лако утешити ако јој је то било потребно, — већ због тога што је напуштањем Фрања Молнар објавио борбу на живот и смрт овој уметници, својој бившој жени. Можда је тај спор, који је ускоро разделио на два непријатељска табора целу мађарску штампу и јавност, произвела сама Жажа, но то питање могла би да расветли само каузалистичка историја ове земље.

У сваком случају тачно је да и Молнар и Федакова имају свако своју штампу коју према потреби шаљу као предње одељење у борбу. Путује ли уметница на гостовање у Америку или Немачку могу се већ унапред читати у листовима наклоњеним Молнару злонамерне вести о неуспеху тог гостовања, а на другој страни Шарлотина штампа не пропушта ни једну прилику а да не донесе вести о драмском неуспеху књижевника Молнара и његове младе, треће жене, драмске уметнице Рајнхардовог позоришта, шта више и о материјалном и моралном неуспеху и самог Рајнхарда. Спор је тако разгранат и дубок да се често проширује утицај на стварање мишљења и о другим стварима према томе како су наклоњене дотичне особе, Молнару или Федаковој.

Жажа је најпре била тужена за увреду части. У интервју који је дала по свом повратку из Америке једном позоришном листу, Федакова се презирно изразила о холивудској филм-

ској звезди, Мађарици Вилми Банки. Ту је изнела на само њој својствен начин, како је та мала, мршава мачка — то јест Вилма Банки, — која је још пре годину дана била срећна када јој је смела пољубити руку, у Холивуду толико напета да није налазила за вредно ни да посети њу, Федакову, а да та квочка (или тако некако) у опште нема никаквог талента. Живећи далеко у Америци и будући управо срећно верена, Вилма Банки није чула ништа што знала о изјави Федакове.

Међутим присталице Фрање Молнара дођоше у везу са Банкином породицом која живи у Пешти и узеше пристанак за подношење тужбе против Федакове за увреду части. Два судска претреса беху одржана на већ напред поменути начин. Жажа је одрицала да је дала сличну изјаву и очајно се бранила, а витешки окружни суд ослободио је Федакову у недостатку доказа.

Недавно пак поднешена је и друга једна тужба против Шарлоте Федакове, а овога пута суди јој се по грађанском спору. Стари и ружни директор позоришта из градске шумице, који се сваког лета појављује на својој позорници као творац стваремених ревија тужи Федакову за дуг од 7100 пенга, око 76 хиљада динара. Зашто убоги Мађаш Фелд, за кога је већ и 71 пенга огромна свота, тужи богату сопственицу земље и зграда, Шарлоту Федакову за 7100 пенга? Дакле, тужилац тврди да јој је овај новац позајмио 1919 године у Бечу, када је Федакова тамо боравила побегавши из Мађарске од бољшевичког режима, и да му тај новац није вратила. Осим тога каже да му је обећала да ће се појавити у његовом позоришту у градској шумици, па ни то обећање није одржала. Федакова је најпре преко свог адвоката а затим на трећем претресу и лично изјавила да никада није ни помислила да узме од Фелда новац нити га је изложила каквим издатцима.

— Тада је господин Фелд још продавао подвезице и хозентрегере у Ринг-улици — како бих пак могла од њега што узети? узвикнула је Жажа узбуђено.

— Прилазио ми је понизно као и многи други и дозвољавала сам му да отвори врата од аутомобила када сам се пењала у њега. То је било све.

Ружни и сувоњави, стари директор називао је једнако бујну и плавокосу уметницу женом истих година као и он, правећи непрестано алузије на њено доба старости и непријатне догађаје из Шарлотиног не баш кратког глумачког живота. Укратко речено показао се као заклети присталица Фрање Молнара.

Претрес је за сада одложен док се не позову нови сведоци, али се борба између Молнара и Федакове и њихових табора води огорчено даље и ствара се све дубљи јаз између ових великих мађарских уметника, који сада већ почињу да увлаче у борбу и своје наклоности према Енглеској или Француској да на тај начин увеличају значај спора и сугерирају му међународне побуде као основу за раздор.

И.

Модерна идила. Тоалета за балску свечаност.

САЖАЉЕЊЕ

— Драги пријатељу, ја те сажаљевам!

— Зашто молим те?

— Ја сам управо купио мојој жени једно крзно.

— Па?

— А сада је она отишла да посети твоју жену.

ДИРЕКТОР И ЧИНОВНИК

— Милане, јесте ли већ послали писмо које сам вам дао?

— О, опростите, господине директоре, сасвим сам заборавио на то.

— То је нечувено! Па када сте толики идиот да све заборављате, онда радите овако као ја: прибележите на хартију. Јесте ли разумели?!!

ВАЖАН РАЗЛОГ

Њезина пријатељица: До сада си стално наглашавала, да твој отац не дозвољава да се свадба пре јесени одржи, а сад чујем да ће се одржати идуће недеље.

Вереница: Имаш право, али јуче сам рекла оцу, да ће ми у том случају требати још једна летња тоалета, пошто је он одмах пристао да се свадба одржи идуће недеље.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 17. **ВЕРА** **Н. Сад**

Важно за наше читаоце.

Нову врло интересантну књигу „Адресар и Албум филмских глумаца“ можете добити код свих продаваца „Недељних Илустрација“ у унутрашњости и у Београду по цени од 10— дин.

РЕТКОСТ

Човек који одбија да прими лутријски згодитак.

Према писању мадридских листова, у Мурцији је неки млади чиновник Хозе Гарсије добио на лутрији, а по лозу, који му је поклонио неки рођак, 200.000 пезета. После дугог размишљања, Хозе Гарсије чија се целокупна имовина не цени ни на 30.000 пезета!, примио је из лутријске благајне новац, али га је одмах предао некој хуманој установи. Упитан од новинара зашто је тако поступио, он им је одговорио мирно:

— Ја добитак на лутрији сматрам безбожним богаћењем и, као прави хришћанин, не могу га задржати за себе.

„Уби!“

Како јављају француске новине, Законодавни Одбор Посланичке Коморе града Канра предао је Парламенту предлог закона, у коме све мужеве опуномоћавају да могу убити своје жене у оном часу, када их ухвате у неверн!?.

Што се тиче казне, о њој нема ни говора у томе закону, »јер муж је бранио част свога образа«, каже се у образложењу тога чудног и јединственог закона.

Драгоцене енглеске фреске

У Штратфорду, близу куће у којој се родио **Вилем Шекспир**, пронађена је ових дана једна драгоцена група фресака, у другој половини Петнаестог Века. Научници, који су прегледали пронађене фреске, најавили су представницима штампе, да оне вреде 3 милиона фунти штерлинга.

Један ловачки рекорд

Недавно се вратио из Јужне Африке у Лондон познати и славни енглески ловац И. П. Луци. Он је изјавио новинарима, да је до сада убио 286 лавова, 84 слона и око 320 носорога. На његовом путу пратили су га три друга ловца, који су потврдили тачност навода г. Луци-а. Међутим, јавност је оспорила Луци-у његов рекорд и наводи да га он још није постигао, јер Лесли Тарлтон, који је у своје време председника Русволта пратио на његовом путовању у Источној Африци, убио такође 286 лавова. Тарлтон до душе сада више није ловац, јер је престарио за тај **спорт**, али се Луци — после овога, — вратио натраг у Африку, где му није било тешко да улови још 37 лавова, 3 носорога, и 21 слона, чиме је тукао светски рекорд у убијању, на прво место лавова, а затим и осталих поменутих зверади.

У царству буба које светле.

По целом свету познати су они јеванђељски инсекти, које зовемо **Свитцима;** велики број тих интересантних животињица има у Средњој и Јужној Америци и у индијском царству кукаца. Коме се указала прилика да проведе барем једну ноћ у тропским крајевима, и да посматра чудесну игру тих светлећих животиња, тај се морао упитати:

Да није то све једна бајка, прича из 1001 ноћи!?«

Немачки природњак Хумболт приметио је ону малу, интересантну животињицу, звану **»Кукујо«,** дугачку четири сантиметра; по средњо-америчким плантажама шећерне трске, гусенице »кукујо-а« умеју да нанесу грдну штету!? — Тај кукац толико светли, да је довољно, ако су у соби њих четири—пет, па да се лепо види читати! Урођеници цене ове мале животињице, ради чега их пазе, хватају и држе у нарочитим кавезима од танке жице; сваки дан их брижљиво негују, купају их, хране шећерним танким тршчицама, сигурни да ће им они у вече давати нарочиту природну светлост и сигурни да код њих никад неће »нестати струје«; сем тога, од светлости ових чудесних кукаца не постоји опасност пожара. Индијанци имају обичај да, сад ноћу путују, залепе по рукама и ногама неколико светлосних »кукуја«; тако им је пут осветљен, и поуздано је то осветлење, јер му ни киша ни ветар ништа не могу нашкодити. То је најјефтинија и неугасива светиљка.... Сем тога, урођеници стављају »кукује« у флаше које бацају у воду кад хоће да намаме и пецају рибу.

Право царство тих »хладних светиљки« и буба које светле, налази се у морским дубинама; и не у малим дубинама — него у оним које иду од 2.000 до 8.000 метара, дакле у дубинама, до којих не може допрети ни један сунчани зрак! Кад би човеку било могуће да се спусти у те тајанствене, вечито ћутљиве дубине, — он би се нашао у немирном царству светлосних звездица. На све стране крстаре, пролећу, узлећу, трепере, светле златне тачкице, плави пламенови; свуда једна чаробна, магична игра светлости, као да је морско дно обасјано многобројним чудним рефлекторима, украшеним шареним стаклима, која се стрелимице мењају. Под млазевима магијског фосформисања, у плавичасто-зеленкастим, љубичастим и црвенкастим пламичцима промичу дивна бића морских дубина; рибе, ракови, морске звезде, алге, корали, — све оне лепоте које су далеко од наших погледа, — скривене у тајанственој дубини вечитих вода.... Од очиње свију нас све су те лепоте сакривене, али не и од очију гњурача, који спуштајући се у тајанствене дубине мора, имају то задовољство да се нагледају и надиве лепотама и магијској светлости, која га окружава и обасјава му поље његовог рада, — чаробно дно мора, — на коме се они често пењали, искрижају-

Најлепша Чехиња. Филмска глумица Ана Ондрак.

ћи тајанствене дубине немих мора и тражећи остатке какве потопљене лађе, чија је посада нашла своју смрт у плавим, тајанственим и бескрајним дубинама мора....

Природњаци су покушали да на ма који начин објасне чудесну тајну буба које светле. Та светлост нема ничег заједничког са фосфором, од кога су наши претци правили жижице. Светлост је састављена од неке лигаве масе, коју испуштају нарочите жлезде становника морских дубина; ове жлезде су у директној вези са органима дисања, тако да буба, летећи и дишући, у исто време испушта капљицу по капљицу те лигаве масе. У ствари, овде се ради о процесу оксидације, независне од животних субстанција. То доказује и та околност, што та маса, залепљена о зид, може, ако се мало овлажи, да поново засветли. Најчудноватије и најтајанственије је то, да је врело ове светлости неисцрпно. А сем тога, то је једина светлост која нема топлоте. Она је хладна, као и сама тајна која се у њој крије...

Код лекара.

Зубни лекар: Но, извадио сам вам болесни зуб, како се осећате?

Пацијент: Као да сте ми главу извукли, господине докторе, а само болесни зуб да ми је остао.

Нова игра и нове могућности.

Зимску сезону очекује једна нова игра која, како изгледа, биће мало сентименталнија од предходних. Наиме (а из ове се позиције да видети), кавалер ће имати могућности да опипа стас своје даме. Игра се зове

Heebies—Geebies.

На плажи.

— Има ли ичег мањег на свету од ваших ножица?...

— Има. Моје ципеле.

Модерни Енглези ручају у наставцима, а само за један ручак поједу готово, целу — Европу?!

У Лондону се од пре извесног времена практикују тако звани „Ручкови на Разделе".

Што је најинтересантније, — то не практикују само појединци, већ читава удружења и клубови. Да бисмо нашим читаоцима дали јасну слику о тим интересантним ручковима „на разделе", доносимо следеће објашњење:

Наиме, у једном ресторану поједе само супу, затим пређу у други ресторан на говеђину, у трећи на јело, у четврти на печење, у пети на тесто, у шести на кафу, у седми на читање новина...

И не само то.

Енглези су почели да практикују и једну интернационалну врсту јеловника. Наиме, једну француску супу, затим италијанске макароне, енглески бифтек, америкаиску палачинку, аустријски мелшпајз, а завршс и са турском кафом.

И док Енглези тако рећи поједу целу Европу, енглеске кафеције у овом случају се мрште у другом — трљају руке.

Тако су Енглези решили да овако поступају и у будуће, — то су кафеције биле приморане да сазову једну велику конференцију, на којој је решено:

Да сваки кафеција има да спрема само једно јело, на пример:

Један супу, други говеђину, трећи џушпајз, четврти печење, пети тесто, шести кафу, седми — новине!.

Како седми кафеција у овом случају не би имао наплаћивати од својих гостију — ништа, то је требало још мало па да кафеције напусте дебату без икаквог решења, — али су се томе успротивили клубови и удружења, који су предложили: Како ће у ресторанима стално ручавати само чланови тих удружења и клубова, — то су они предложили да се кост плаћа из друштвене касе, па колико буде износио месечни трошак код једног кафеције просечно, толико да се плати и оном кафецији код кога само новине читају.

— Па код мене ће бити онда читаоница а не кафана — узвикнуо је онај, који је први именован за дужност да прикупља све новине и часописе у својој кафани за стално, не мало чудне госте.

— Тако нешто; — добацио му је један члан удружења „Енглеских Књижевника": — „Само ћете нам ви и кафу спремати, те ћемо моћи читати новине и пити кафу. Слажете ли се и ви са тим?

— Па, кад ви тако захтевате, зашто да не. Време је новац. Треба да се ради и живи.

После постигнутог споразума, конференција је закључена и јавности предато саопштење, које је сутрадан објављено у свима лондонским листовима.

Збиља, баш су Енглези чудни људи!

Загонетна болест у Совјетској Русији.

У месту Јарослављу, у Совјетској Русији, константован је велики број оболења од једне досад потпуно непознате болести. Ова болест почиње у цревима и доцније се распростире на цео организам. Од двадесет и пет случајева оболења, осамнајест обољелих је већ завршило смрћу. Ова мистериозна болест траје само 24 сата. Смрти претходи потпуна олабављеност срчаних радњи. Неколико чувених москов. научењака и лекара упућени су у Јарославу, да тамо проуче загонетну болест и да покушају наћи серум или лек противу исте.

Питање кошуља или Дугласова промућурност.

На срећу што се „Пут око Света" Дугласа Фербанкса није продужио дуго, иначе би потпуно морао да промени своје навике и одело сваки пут кад би дошао у какву нову земљу. Тако се прича да је у Италији, да би био пријатнији Мусолинијевим привржсницима — фашистима, — познати главни јунак из *„зоро-а"* и *„зировог сина"*, више пута излазио пред фашисте у црној кошуљи, што му је донело бурне овације, а његови филмови, које се приказују у Италији, после његове посете овој, дају се често по неколико месеци узастопце.

У Совјетској Русији су Мери и Дугласа совјетски властодржци примили са свима почастима, које се указују највећим и добро вићеним интернационалним личностима. Дуглас је био обукао црвену кошуљу и *другови* из Москве су га дуго акламирали.

Наравно, да Дуглас то није чинио за то што је привржсник и једномишљених Совјета, или Фашиста већ да би себе на тај начин популарисао што више, а нарочито свој онда најновији филм *„црни гусар"*, који, као што нам је већ познато, — није нигде имао доброг успеха.

Намеће се питање само по себи, да ли би Дуглас ставио алке и друге бакарне привске на нос и уши, када би нешто отишао у Централну Африку код Црнаца, јер је познато да они не носе кошуље?...

Незгоде младих филмских писаца.

— Привлачност богатих награда и многобројна разочарења. —

Факат да су појединци филмски писци богато награђени гони многе младе људе да се и на том пољу огледају и „згрну" милионе. Али као што и то зависи од безбројних чињеница, као и сви покушаји у животу, то мање више већину очекује једно негативно решење ако нису припремљени на истрајан, непоколебљив и дуг пут. Познавање закона и од природе развијен филмски осећај морају пре свега бити условљени, а најбоље ће вас о томе информисати Швеђанин Холгер Мадсен, који данас у Берлину ужива репутацију готово најбољег филмског режисера.

Ето шта каже Мадсен у свом чланку: „Како је то када аматер донесе филмско либрето"?

„Принуђен сам да наведем неколико примера:

Неко ко у опште није сликар дође случајно на једну идеју. Он тада оде неком сликару, познатом уметнику и повери му мотив за слику, који је према његовом схватању изврстан.

Неко ко није музичар обрати се са текстом за оперету једном познатом композитору, или евентуално талентиран човек, али без славног имена потражи познатог позоришног писца и понуди му идеју за нов позоришни комад. Сви ови аматери немају ни појма какви се захтеви стављају на поједине уметничке врсте!

Тако се и један одушевљени присталица филма одлучи и са узнемиреним срцем пође уз степенице филмском аутору или режисеру да му, као тајну љубазницу покаже своје дело.

Разлика између наведених примера је у томе што филм изгледа нашим генерацијама као савремена уметност и с тога много више интересује и узбуђује данашње духове но што то чини сликарство или позориште. Што постоји толико интересовање и што толики људи желе стваралачки узети учешћа то није никаква погрешка. Али зар нисте и ви истог мишљења млади пријатељу да је скоро немогуће прикупити ону мноштину правила која су потребна за стварање филмског либрета и од њих такав систем израдити да и један лајик помоћу тога доиста буде у стању написати беспрекорно либрето? — Јест, не верујем. Не верујем да ће лутајући таленат или неталенат успети у томе, и поред тога што су се такви случајеви већ дешавали. Али увек ће ови усамљени случајеви водити томе да ће се велики број безимених лајика а са много изгубљеног времена разбијати о овој систем. Многи од њих ће на тај начин запоставити своју од судбине одређену грађанску егзистенцију и баш у томе лежи опасност. Ја даље мислим да се пугем уџбеника не могу стварати филмски писци, исто као што се ни песништво не може научити ако човек за то није рођен".

Ето то се од прилике може узети као мерило. Али ако ви осећате у себи пламену жељу и истински таленат ништа вам не стоји на путу да доиста зарадите милионе, наравно под предпоставком ако напишете доиста добар филм. Да вам у томе помогнемо упутићемо вас у једном од следећих бројева на техничке захтеве при писању филмског либрета, односно сценарија.

М. И.

КОЦКА

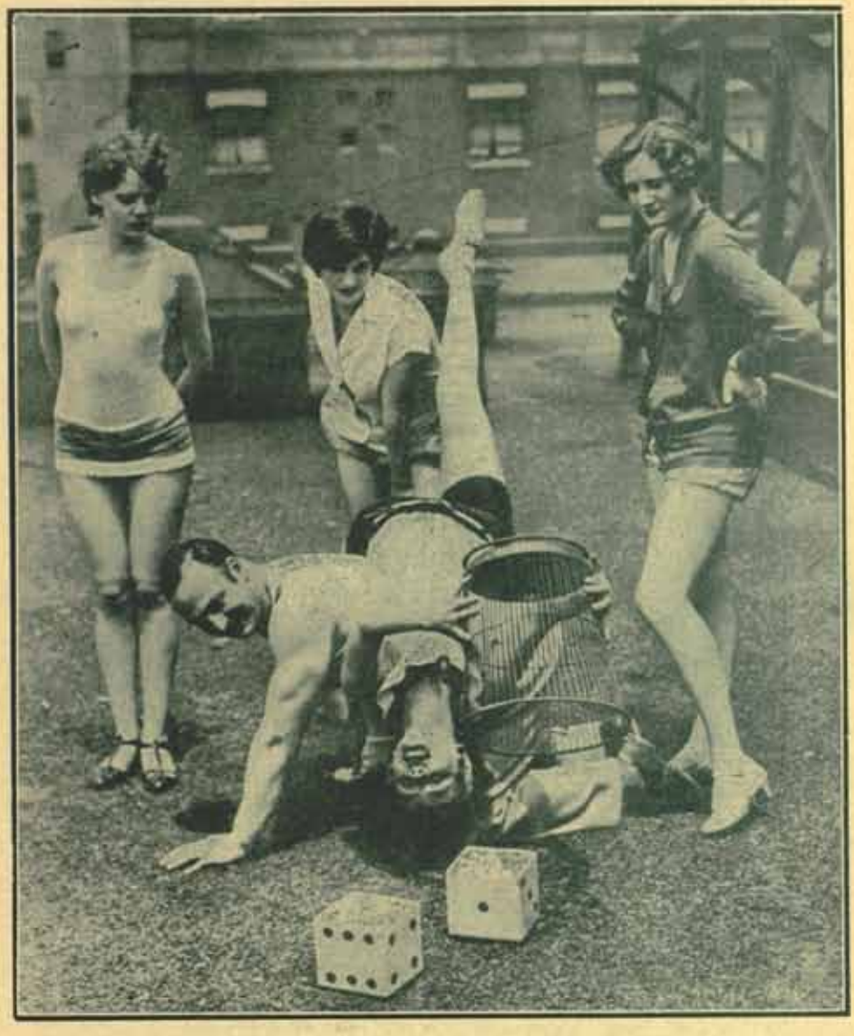

„Гирл" које ни приликом купања не је коцка на једној великој плажи.

ХУМОР

I. ловац: Како? Ви тврдите да постоји и такав ловачки пас, који је паметнији од свога господара.

II. ловац: Јест', ја то сасвим поуздано могу тврдити, јер и ја имам таквога једног пса.

Гост: Келнер, ова телетина је страшно рђава. Није ни толико свежа колико она, коју сам прошле недеље добио.

Келнер: Али како можете тако што тврдити, милостиви господине, када је ово од истог парчета.

ПОЗНАЈЕ СВОЈЕ ЉУДЕ

— Рекао си ми, да неможеш да тргиш тога Радовановића, а видим позајмио си му двеста динара.

— Па баш зато сам то и учинио, сад сам бар сигуран да ми неће више излазити пред очи.

Опет Она...

...АЛИ САД У ДРУШТВУ СВОЈИХ СКУПОЦЕНИХ ПАСА...

Из морског царства.

У Великом Океану убијен је један морски леопард — једна реткост морског царства.

БЕЧКИ МЛИНОВИ И ЖЕНЕ

Због тога што жене желе постати „шланк", бечки млинови не раде

До тог закључка дошао је један бечки статистичар, говорећи о обустави рада у четири велика млина у околини Беча. Ти Млинови, такозвани Шелерови млинови, представљали су до скора не малу силу у бечкој индустрији, а сад су, услед грдног опадања потрошње брашна, обуставили рад отпустили све раднике.

— Откуда то опадање потрошње брашна у Бечу!? — питали су се у чуду експлоататори млинова.

Привредне прилике у Бечу за последњих годину и по дана нису се погоршале. Речени статистичар, који је не само човек цифара, него и човек од света и духа, приписује опадање потрошње брашна једној моди такозване **»Праве линије«**, тојест, тежњи девојака и младих жена да остану мршаве, односно шланг, како би и даље привлачиле погледе мушкараца на себе, јер је познато да данашњи мушкарци не воле више сувише дебеле и округле, већ, на против, само шланг жене. Бечлије иначе воле, као што знамо, као грдни љубитељи земичака, кифли, штрудли и других теста свију врста. Просечно троше два—три пута више хлеба и брашна него њихови саплеменици у Северној Немачкој. Међутим, од кад је женска мода анатемисала све облине и прописала безусловну **»праву линију«**, и међу бечким девојкама, наравно младим, и млађим женама, рачунајући међу овима и оне до 50 година старости, — настала је општа дијета: за ручком и вечером само залогај—два хлеба, а што се тиче колача и других теста — ни парчета!

Пошто Беч има око 1 милион и 900 хиљада становника, то аутор овог рачуна налази да није претерана претпоставка да број жена и девојака, које су употребу хлеба свеле на минимум, а потпуно искључиле колаче и друга теста, достиже округло 200.000. Узме ли се само да је свака од њих раније просечно јела дневно по три колача, то излази да се потрошња колача у Бечу смањила за 600.000 колача дневно — каже статистичар, да би и фактима доказао своје тврђење. Пошто у Бечу има око 600 посластичарница и финих пекара, то свака од њих мора просечно рачунати са потрошњом смањеном за по 1.000 комада дневно. Због тога ето многи млинови остају без посла. Свет је пун парадокса:

Зато што жене желе да буду што лакше на ваги, настају тешке последице за индустрију брашна.

ФИЛМ

Филмски старови и њихова деца.

Глорија Свансон каже, да својој ћерчици никада неће дезволити да оде на филм.

Горње речи Глорије Свансон, нама лаицима, који са филма познајемо само славу, сјај и богатство, изгледају много чудне, тако да би скоро могли не поверовати у њих. Зар Глорија Свансон, та глумица која је у једно време познала славу и популарност, коју нису доживеле ни многе крунисане главе, зар та Глорија да не да својој ћерци да се посвети истоме позиву? Можда се плаши да кћи доцније не помрачи мајчину славу? Али није тако треба знати најпре да позив филмскога глумца колико год да је примамљив, рентабилан и забаван, толико исто је заморан, нездрав, пун брига и јаке конкуренције. Заморан је нарочито рад у атељеу; хука машина, ужурбаност, вика све то кида живце; светлост рефлектора квари очи, и ако се довољно не пази у доцнијим годинама може да се ослепи. Поред тога један филмски стар има да побеђује како зна конкуренцију, иначе ако почне да опада, компанија отказује уговор. На великим мукама су нарочито глумице; један оброк дневно, пет лимуна, километарске шетње, принудно јахање и остала средства против гојења, а за одржавање лепоте, нису много мање непријатна. Зато када погледате фотографију какве насмејане и веселе глумице, никада немојте помислити: »Благо њој«!, јер баш у томе тренутку када су је свежу и насмејану фотографисали, можда је баш тада она била мртва од глади или умора. Е, али то захтева популарност!

Због свих тих истих разлога и чувени Милтон Силс, све до скора је љубоморно чувао своју једину кћер од филма у једноме пансионату у вароши Велсанју, држава Масачусет. Он се истина много мање боји за своје дете од Глорије Свансон, али ипак боји се, нарочито превременог ступања на филм. Исто тако Селил Б. Де Мил не мисли ни једно од своје четворо деце пуштати на филм, а исто тако и велика већина осталих старова. Међутим и ту има изузетак. Некада чувен филмски глумац, Вилам Колје Старији не мисли тако: његовим заузимањем, и популарношћу очевог имена, успео је његов син, Вилам Колје Млађи, да се стави у ред младих »звездица«, који чекају будућност.

Сличне појмове гаји и Бастер Китон са својом женом Наталијом Талмаџ, а тако мисле, — истина силом прилика, — и Дуглас Фербанкс са својом женом Мери Пикфорд. До скора се држало да су они срећан пар, и да њину срећу помућује само то што немају деце; али изгледа да то није тако: Дуглас Фербанкс млађи, који је постао добар филмски глумац само популарношћу имена свога оца, није рођен у раниjем браку Дугласа Фербанкса са једним познатим глумцем како је то мамљива ствар, може се узети за пример да то није тако, Мери Пикфорд која свога рођеног сина не може да загрли и пољуби, зато што би то срушило њену популарност у улогама девојчица од петнаест година, јер се наравно никако њен положај мајке у свакодневном животу, не слаже са њеним улогама малих девојчица на филму.

Б. Р.

Краљица модерне игре.

Зашто за моторни чамац помоћу које се несташни кућни упуштају у луду вожњу по води.

Оне увек позирају.

На овакав ексцентричан начин почела изостављају „фигуре" и позирања.

Из мајмунског живота

Између шездесет мајмуна у Зоолошком Врту у Лондону, било је само шест женских, које су, наравно — одмах нашле мужеве. Они су мужеви били и суманути најкрвавије борбе са ожењенима. Само су у тим огорченим борбама **за жену** подлегли ранама само два мајмуна, те су њихове женке присвојили победиоци и наставили уживати »медене месеце« уместо својих претходника.

Али како борбе за женке нису престајале ни после ових двеју жртава, верних браниоца својих женки, те је Управа Зоолошког Врта била приморана, најзад, да из Абисиније добави још 52 женки, које су биле срећне и одмах се — поудавале. —

Сад влада у врту савршен мир и пређашња дисциплина. Чује се само умилно ћуворење мајмуна и мајмунице, стављених »медени месец«.

Филмови о којима се говори...

Режисер Ланг представља смрт из свог чувеног филма „Метрополис".

...АЛИ САД У ДРУШТВУ СВОЈИХ СКУПОЦЕНИХ ПАСА...

Из морског царства.

Чувене тровачице и њихове жртве.

Најстрашније оружје свих времена, у борби човека са човеком, био је отрован.

Ко год је у историји разних народа предпостављао подмуклост и лукавство отвореној борби, ко год је имао интереса да тихо и неопажено уклони с пута свог супарника или непријатеља који му је на сметњи, тај је увек грабио за отровно средство. Свакако да је главни разлог што су се и жене служиле баш овим начином уништавања, лежао у томе што иза дела није остајало готово никаквих трагова; јер доиста налазимо још у самом почетку историје, па и пре тога, у свима земљама, небројене случајеве убиства тровањем.

Почињући од митолошке Кирке, која је Одисејеве другове претварала у свиње помоћу неког биљног отрова, или је то код ње изазивало бар такву чулну обману, па преко Клеопатре и жена класичног Рима, Локусте и Мартине, па све даље кроз средњи век до садашњости, провлачи се грозно дејство отрова као црвени конац кроз ткиво времена. Та се црвена нит каткада бљешти, као на пример у школи тровања у Салерну, на Оријенту и у процесима са вештицама у средњем веку, или у доба ренесанских папа, а затим налази свој наставак код метреса које управљају француском политиком у 17 и 18 столећу, а даље испољавајући се мистично и једва видно у случајевима где шире масе народа долазе у питање.

Побуде за таква дела често су обавијене велом најдубље тајне, леже скривене у изопачењу људске природе, у дубини душе, као перверзна и мрачна задовољства која наука ни дан данас није могла расветлити, или се пак мотиви могу наћи у жељи за влашћу, користољубљу, осветољубљу где играју своју игру и претварају жену у демон, безобзиран и неприступачан сваком људском покрету.

У Италији, у доба Ренесансе биле су то у главном породице Сфорца и Медичи-а, чији су се женски чланови нарочито истакли применом отрова као убиственог оружја. Основни мотиви овим делима били су: жеље за влашћу, мржња, освета и у мало случајева одбрана, као на пример код Катарине Сфорца чији би живот, пошто је падао у једну мање бурну периоду, сигурно иначе мирно протекао. Овако пак прогањана и подозревана од стране државних поглавара, била је принуђена да од вештине у справљању отрова коју је наследила од оца, учини употребу у циљу одбране.

Како је сасвим друкчије њена рођака Катарина од Медичи-а, као краљица Француске, знала да се посвети томе. У њој је живела цела традиција њеног рода: љубав према уметности и науци, мудрост, политичка одлучност, али и жеља за влашћу за спровођење својих планова сва је средства сматрала равноправним. Какво је онда чудо да се у типичном добу старости послужила и отровом, тим врло актуелним средством. У истини број убистава која се њој приписују — остављајући на страну да ли с пуним правом — износи на читаву једну легију.

Једна друга, доцније често приказивана као савршени тип тровачице, беше Беатрича Ченчи, којој је као жртва пао и њен рођени отац, пошто је истина и сам пре тога чинио разноврсну употребу отрова. Она и њен брат Бакомо погубљени су 1599 године.

Последњих тридесет година 17 стодећа беху у Француској убиства тровањем нарочито многобројна. Под именом „Пудр де сицесион" налазио је арсенов препарат приступ у највише друштвене кругове, чији су се чланови безобзирно њиме служили. Маркиза Бринкилер, Контеса ди Кејла, једи-

на ћерка адвоката Талон, Мадам Босе, Вуазен, којој се једној једној приписује у рачун 2500 убистава деце, и најзад сестре Мандини важе као главне тровачице тог доба. Овамо треба да буде уврштена и грофица Монтеспан, љубазница Лудвика XIV, чија кривица по најновијим историјским испитивањима још није потпуно утврђена.

Неприлике због сличности.

Како јављају париске новине, једном утледном парис. индустријалцу, који је ових дана боравио у Сент-Етјену, догодио се један необичан случај. За време вожње у трамвају од једном је нека жена, ратна удовица, скочила са свог места и полетела према париском индустријалцу, вичући у сав глас:

— Ти си мој муж, за кога су ми пре 11 година били јавили да си умро у немачком ропству! Је ли, бедниче, зашто ми се ниси јавио?! После тих речи, непозната је докопала пренераженог парижлију за груди и стала га дрмусати, пиљећи му у очи и грдећи га што је није потражио кад се повратио жив из ропства.

Парижанин, јако изненађен, испрва је мислио да је та жена умоболна, али и неке њене пријатељице стадоше тврдити да је он збиља њен муж, сумњичећи га да се у међувремену обогатио и да се одриче „удовице". "Како се један индустријалац, ни крив ни дужан, није могао одбранити од удовице и њених пријатељица, позвао их је све скупа да пођу са њиме у оближњи комесаријат, где је саслушан и где је доказао своју неоспорну индентичност. Међутим, по фотографији мужа удовице утврђено је да је збиља невероватно личио на мужа ове ратне удовице, који је још пре 11 година умро у Немачкој.

Необичан узрок самоубиства.

Убио се из страха од лекара

Као што је већ познато, Волтер је био велики непријатељ лекара, који је, у свакој прилици, засецао пакостима. Такође, познато је, да је под његовим утицајем био је огорчени противник лекара и Фридрих Велики. До душе, у оно време медицинска наука још није била толико одмакла, а исто тако ни настава на медецинским факултетима није била толико потпуна као данас. Међутим, и данас има појединаца, који су испуњени колико чудним, толико и неоправданим предрасудама према лекарима. Па ипак, сумњамо да је и један човек у цивилизованој земљи у толикој мери испуњен предрасудом, као што је био неки сељак у Француској, које је пре кратког времена извршио самоубиство. То је уједно можда један од најнеобичнијих узрока самоубиства, који се у последње време памти. Како су јавили париски листови, у једном селу у југоисточној Француској оболео је недавно неки Пјер Ле Брен, који је, и ако сељак, ипак био врло отресит и разуман човек, — од својих 69 година. Кад је болест окренула на горе, његови су укућани решили да у помоћ позову лекара. — Међутим, Пјер их је преклињао да то не чине, јер он не жели ни да види лекара, а још мање да се повери њему на лечење. Приметивши да његови укућани, међутим, и преко његове воље хоће да доведу лекара, он је дохватио свој револвер и — извршио самоубиство, испаливши три метка у десну слепоочницу.

Када су његова два сина дошла и довела лекара да укаже помоћ болесном оцу, запрепастили су се кад су га нашли већ хладног, а на столу је стајало једно писмо, — које је он написао пре самоубиства, и у коме каже:

„Драги моји!

Радије умирем, него што ћу се поверити лекару, са којим никада у животу нисам имао ничег заједничког".

Нови спорт на води.

Американци су од две године па на овамо измислили један нови спорт на води који одговара њиховом темпераменту. Наиме, то је једна даска привезана за моторни чамац помоћу које се несташни купачи упуштају у луду вожњу по води.

Оне увек позирају.

На овакав ексцентричан начин почела изостављају „фигуре" и позирања.

СВАШТА ПО СВЕТУ

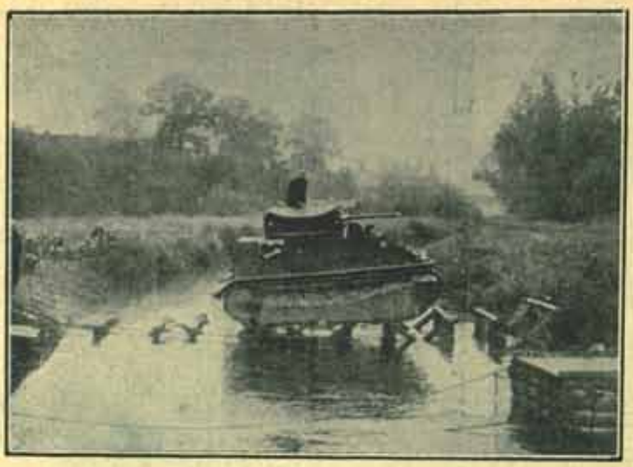

Како танкови прелазе реку.

Прелаз аутомобила преко воде. Аутомобилска техника преонашла је једну малу справу, помоћу које мотор аутомобила тера обичан сплав.

Модерни Јапан: Палата једне трговачке куће поред чатрља.

Нов начин моловања кућа, помоћу апарата за прскање. Помоћу овога апарата зидови су јединствено премазани и што је најглавније брзи и јевтино.

БИВШИ МИНИСТАР — ПИЈАНИСТА СВЕТСКОГА ГЛАСА.

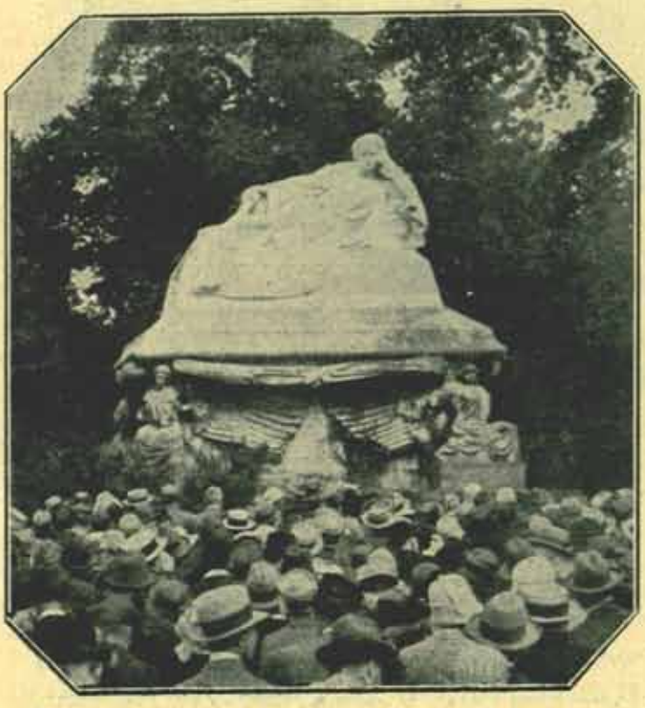

Откривање споменика Бетовену у Паризу (23. јуна о.г.)

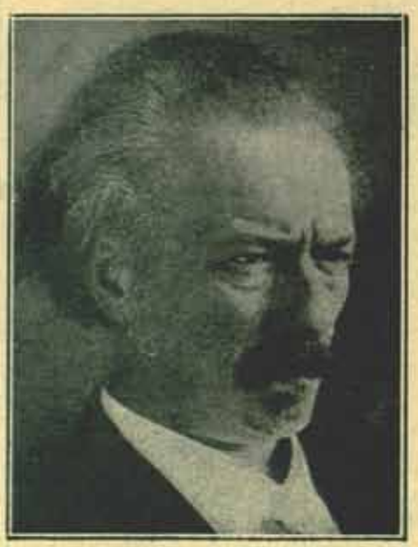

Јан Падеревски, данас највећи светски пијениста, био је први министар спољних послова слободне Пољске Републике.

Решење ребуса № 8.

Горњи ребус решили су, према нашим правилима, и добијају награду по 200 дин.: **Г.Г. Стеван Мартиновић Цетиње, Б. Пивљанина ул. 130; Тодор Нојковић, Бујановац; Радивоје Андрић Београд, Кн. Љубице 2; Смиља Станков Вршац, Војв. Книћанина 59; Драго Мијушковић гимн. Никшић; Живорад Стојковић Београд, Кнез Михајлова 35, код Ђуре Јаношевића.**

Другу награду деле г.г. Филип Мартиновић Цетиње Б. Пивљанина 130; Војин Поповић гим. Врање код Јан. А. Стајића адв.; Божидар Станимировић Београд, Васина 9; Горислав Ђорђевић, гим. Андрејевица; Јован Николић поднаредник пит. Санит. подоф. школе Ниш, Ћеле Кула 5.

Ко је добио наградни број „Недељних Илустрација" у Ср. Карловцима?

Овај број носи награду за Јагодину

Идући број носиће награду за Брод на Сави

Све награде поклања београдска ђувелирска радња

Милан Т. Стефановић.

Сваки број „Недељних Илустрација" носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Сваки број »Недељних Илустрација« носи по једну награду у другом месту, узимајући у обзир сва места наше Краљевине.

Прошле недеље пуштен је наградни број за Ср. Карловце. Наградни број за Ср. Карловце разликује се од осталих бројева по томе, што на једној страни стоји потпис уредника Ђорђевић.

Идући број носиће награду за Брод на Сави.

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин. — Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 9.

КУПОН Бр. 9.

Г. .....

место: .....

улица: ..... бр. .....

Одговоре треба послати до 11. септембра.

Хоризонтално:

1. Непогода
5. Редни број
9. Група пчела
10. Размишља
12. Слово (латинско)
13. Општински чиновник
15. Веза
16. Заменица
17. Вердијева опера
18. Књижница
20. Мало острво
21. Крај живота
22. Птица
24. Место у Срему
25. Веза
26. Умноболни
28. Врста спорта
31. Место за спаљивање вештица
33. Снажан човек
34. Које се више не држи
36. Мера за површину
37. Оквир
38. Предлог
39. Хиљаду кила
42. Својеручно (скраћено)
43. Слике
44. Што носе робијаши
45. Веза
46. Веза

Вертикално:

1. Непогода
2. Ломити (зап. начин)
3. Једновремено
4. Кајиш
5. Зоља
6. Животиња
7. Заменица
8. Дрво
11. Прилог
12. Предузимљив
14. Заменица
16. Насилно одузимање
19. Обрука
20. Узвик
22. Покрајина у Русији
23. Део тела
24. Предмет обожавања
27. Отвор
29. Прилог
30. Бити (сад. време)
32. Личности из Нар. песама
35. Веселе
40. Турска мера
41. Заменица
42. Бити (сад. време)
43. Нота у музици

КОЛАЧЕ ЛИЕ ДЕ ПУТИ
или
НЕЗАХВАЛНИ ГОСТИ

Лиа де Пути није чувена у америчким филмским круговима само због своје бурне каријере и због своје глуме, — коју једни називају неодољивом, — а други демонском. Ту скоро она је успела да се прослави и на једном другом пољу. У тој новој слави нема ничега демонског. После једног од многобројних снимања великог филма »КРАЉ СВИХ ЗАВОДНИКА«, Лиа де Пути позвала је све учеснике, почевши од редитеља и завршивши са последњим монтером,у свој стан, и тамо им сервирала једну посластицу, која је чак и за Американце била потпуно — нова!

Лепа их је Лиа почастила једном специјалном врстом бечких колача, која је наишла на велико допадање код свију присутних. Колин Мур, и поред свих обзира »модерне линије«, појела је три колача, а и сам Милтон Силс показао је такође одличан апетит.

Ипак гости нису били у довољној мери предусретљиви према симпатичној домаћици, јер никако нису хтели да поверују у њене кухињске способности, и ако их је Лиа уверавала да је »својеручно« спремила те колаче.

Па сад нека неко каже да ти Американци, у колико се односи на филмске глумце и глумице, — нису више него безобразни људи!... Мало им је било што их је добродушна Лиа почастила својим »сопственим« прозводом колача, већ су посумњали у истинитост њених речи, — али тек пошто су се добро запожили њеним колачима.

Med. Univ.

Dr. ИЛИЈА ЋОРЛУКИЋ

специјалиста за болести **зуба и уста**

Београд, Коларчева 7. 1 степ. II спрат (Палата Заложне Банке).

Уређење саобраћаја

Питање саобраћаја у великим градовима задаје све више бриге, јер се из дана у дан дешавају несрећни случајеви. Због тога се измишљају нарочите справе да би се створиле нове олакшице за руковањем саобраћаја. Ево једне такве справе у Пешти, коју су Мађари измислили за своју престоницу.

Модерна ћерка.

— Косу си посекла, одело ти мушко; јадно дете моје, не остаје ти од женске драži ама баш ничега...

Филмска звезда Маргарета Кристиан пред развалинама једног старог римског града у северној Африци.

„Страшни суд" у Египту који сачињавају 40 судија

У старом Египту суђење мртвима било је у обичају, о чему постоје документа и у париској Академији Наука, а такође и у Берлинском „Историјском Музеју".

Та суђења су вршена од 40 судија. То су обично били старци који су важили за најчеститије и најмудрије људе у вароши. Они су имали за дужност да свестрано и објективно испитају живот покојников па да за тим утврде да ли је био праведан или грешан.

Ако би се суд повољно изразио према мртвацу, онда је породица његова могла да га сахрани на Некропољу међу својим претцима. Међутим, ако би га суд огласио за грешног, онда би га сахрањивали у једну општу јаму — заједничку гробницу, — која се звала „Таратара". — И сами египатски краљеви били су подложени томе суђењу и — десило се да су двојица били осуђени, бар према постојећим документима.

Ти судови потсећају на Страшни Суд, који постоји на небесима.

Како ће га се „сетити"...

1903 године, на сам дан мајског преврата, рано изјутра Скерлић беше изишао из куће и управо код првог пекара купио кифлу, кад дознаде за буран догађај који се те ноћи одиграо. Вест је дејствовала тако силно да Скерлић заборави на свој доручак, стрпа кифлу у џеп и одјури у правцу споменика. Пошто се провукао кроз масу света окупљеног око трибине крај споменика где су се редали говорници, у згодном тренутку пође се и сам да држи говор.

За време говора, у његовој непосредној близини налазио се један непознати студент кога је изгледа нарочито заинтересовала она кифла што је вирила из Скерлићевог џепа, јер је већ неколико дана гладовао. Најзад се одлучи и у тренутку кратког предаха говорниковог брзо изусти:

— Молим вас, господине, дајте ми ону кифлу.

— Ево, рече Скерлић извадивши кифлу и пруживши је младићу, не обраћајући пажњу на њега, и у узбуђењу настави свој започети говор...

...Прошло је више година. Непознати студент постаде доктор и требао је бити представљен професору Скерлићу од стране једног његовог пријатеља.

— Рецте господину професору, напомену млади доктор Скерлићевом пријатељу, — да је то „онај" коме је на дан мајског преврата дао кифлу.

М. И.

У БАНЦИ

Један ћорави просјак уђе у банку једног хромог банкара:

— Молим један динар, убоги слепац сам.

Банкар: Не стидите се, пријатељу, видите и ја сам хром, па ипак не просим.

Чему смо се научили од Кинеза

Данас цео свет познаје кинеску мудрост и интелигенцију. Било је, међутим, времена, када су готово сви Европејци сматрали да је тај жути народ, који се тако плашљиво иза својих зидина ушанчио, глуп и ограничен. Тек кад је Европа са Кином ступила у тешњу везу, дознало се, колико важних и лепих проналазака поседују Кинези.

Прегледајући све те проналаске, наилазимо на прво место — на **свилу.** Индустрија свиле спада у најстарији успех жутих. Ова мекана и толико позната материја потиче још из предисторијско доба. Много је пре пронађена свила него што смо ми почели писати. Као што је познато, свилу је пронашла једна мала кинеска царица, чије је име због тога овековечено у историји кинеских великана. Кинези су за једно извесно време сву свилу трошили за своје потребе, али, кад су увидели да за исту могу добити врло велики приход, навозећи је у иностранство, отпочели су је извозити, чиме је њихов платежни биланс био знатно увећан. И иако су сви народи покушавали да дознају начин прављења свиле, ипак им је труд остао потпуно узалудан, јер су Кинези љубоморно чували рецепт, по којем су справљали свилу, односно вадили је из чаура свилених буба, којих данас у целом свету има тако много. И иако је данас вештачка свила више у промету, јер је јефтинија, а у више случајева чак и практичнија од праве свиле, ипак је кинеска свила најбоља, зато што је мекана, а лака као ниједна друга.

Други важни изум Кинеза је чувени **кинески папир.** У Првом Столећу после Христа успело је Кинезу Чан Луну да састави папир. — 300 година после тога, познавала га је цела Кина и Источни Туркестан. Око године 800. сазнали су тајну прављења Арапљани, а тек у XIII. Столећу, дакле после 1.200 година, продире кинески папир и у Европу.

Кина је међу многим другим стварима дала Европи још три, које мало коме да нису познате, а то су: кинески чај, фини кинески порцелан, и ватромет. Кинези су још у IV. Столећу после Христа пили чај као народно пиће. Међутим, чај је у Енглеску донесен тек у XVI. Столећу, а тек после тога у остале европске крајеве.

С почетка се баш нису много ни веселили томе кинеском поклону; Европејце нису знали, шта да почну са тим сувим опорим листићима. Многи су мислили, да су ти листићи неко егзотично поврће, па су га тако и готовили, а неки су, опет правили салату од њих.

Требало је доста времена да се чај одомаћи код нас, и да постане омиљено пиће свакоме. У тесној вези с чајем је и кинески порцелан, најлепши и најфинији изум Средњега Цртва.

Још у VII. Столећу цветала је керамична индустрија у Кини. Доцније су Кинези ту **технику толико усавршили, да је постала** — уметношћу.

У XI. Столећу били су продукти те индустрије познати целоме свету, да око године 1700. достигну свој врхунац.

Кинески ватромет потиче из VIII. Столећа. Један разуман Кинез измислио је, да би се барутом могао створити најлепши ватромет.

Његова метода је успела и убрзо продрла свуда. Тако ми, све оне стрелице, сунца, звездице и т. д., којима се, посматрајући ватромет, дивимо, имамо да захвалимо мудрим Кинезима, који су на стотине година пре нас живели.

Како је Корина Грифит текла каријеру?

Од свих филмских звезда **Корина Грифит,** можда је у највећој мери те среће, да се о њој причају неистините ствари. Истину рећи, ове ствари не уде њеном угледу, — као што је то био случај са многим неумесним причањима о приватном животу Лие де Пути, али их је сама Корина недавно демантовала. Демантовала је вероватно да је почела своју уметничку каријеру у неком мексиканском бару, недалеко од америчке границе и да је у том бару била обична — играчица. Корина Грифит прича да је она из богате породице у Новом Орлеану. Доцније је, међутим, њена породица материјално пропала и Корина је била приморана да тражи себи личну зараду за обезбеђење даљег живота. У то доба приређиван је неки конкурс за избор најлепше девојке, и она је на њему узела учешћа. Како је она била најлепша од свију конкуренткиња, — то је она и изабрана и тако је добила филмски ангажман.

Ово је сличан случај, који је доживела и г-ђица Штефица Видачић....

Дуван и пушачи

Као што нам је већ познато, у ранијим столећима дуван је звао **»Ђаволља трава«.**

И јесте ђаволска, а то нам је свима, такође, врло добро познато.

Интересантно је бацити један поглед на мере, које су некада предузимане против пушача дувана, те »ђаволје траве«. Средства, која су употребљавана противу пушача, била су, бар у Русији, драконска: у Русији, кад би неког ухватили да пуши — одсецали су му нос; Папа Јован XII., **који је живео у XVII. веку, анатемисао** је пушаче, али како је Папа Бенедикт XIII. био страстан пушач, он је повукао ту анатему.

Сад је, као што нам је познато, пропаганда противу дувана и пушења на жалост сасвим попустила и, по тачно вођеној статистици, види се да сваки пушач годишње попуши просечно по 3 килограма дувана.

Покушај да региструјемо наше чудноватe снове

О спавању и сновима много се писало и говорило, — па и данас се још увек много пише... Та, тајна снова остала је једнако **тајна,** коју није лако открити. Фрајдова психоанализа успела је да ухвати неки контакт између сна и душевног живота у будном стању; али је тајна како то да и најинтелигентнији и они најслупљи у сну **стварају слике и ликове са вештином савршеног уметника?!**

Друкчије је са током једног сна и околностима које га прате. Наука је, као што је познато, у том погледу успела да докучи **неке интересантности. Познато нам је да** се привидно дугачки снови догађају у најкраћем времену, као и компетентнија спољашњих чулних утисака. Међутим, познато је да постоје чисто механички утицаји, који сновима дају нарочите облике. Одавно **је познато да на сан може да делује** претрпан стомак, затим она мучна полубудна стања; после, срчано било и друге нервне диспозиције утичу на интензивност и шаренило снова.

У најновије време питањем и тајном снова много се бави амерички физичар и проналазач **Хуго Гернсбен,** који живи у самом Њу-Јорку. Да би мерно и регистровао ствари једног човека он је пронашао и употребио један нарочити апарат, који је назвао **»Полиграф«.** То је један необично осетљив инструменат који, прикопчан на груди или било крај зглавка, показује тачно ударање срца и махове дисања. Помоћу тога инструмента физичар је направио у свом лабораторијуму неколико експеримената, који су показали задовољавајуће резултате. Тако је констатовано да срце и дисање утичу на стварање лика и догађаја у сну. Што се тиче море у сну, као и низа оних »страшних« снова, ни томе најсавршенијем апарату није успело да их научно забележи. Па ипак, »Полиграф« може да каже интензивност сна: ако се његова игла креће **у титрајима, у цик-цак линији, онда се закључује** страшан сан; ако је дисање отежано, крива линија ће бити јаче обележена. Утврђено је, сем тога, да је дисање у **сну изложено интензивнијим узбуђењима** и утицајима, него што је случај са удисањем у будном стању. Ако се човек који спава окрене, његово дисање се налаже по**себним утицајима, чије последице у пулсу** бележи »Полиграф«. Једном човеку у сну физичар је ставио »Полиграф« са малим звоницем, које је у даном моменту лако зазвонило и затим умукло; кад се човек тога часа пробудио, рекао је како га будилник зове на рад.

Али, пошто сан и његови догађаји зависе од стања организма, у првом реду стомака и положаја у коме се лежи, то амерички физичар верује да испитивање снова неће донети велике користи науци, колико ће добро доћи лекарској пракси, да регулише »снове« многим људима чији организам болује.

МЕМОАРИ
Краљице Хортензе

Познати париски часопис »Ревю де Де Монд« објављује у наставцима мемоаре **Краљице Хортензе, Наполеонове посторке и снаје. Краљица Хортенза била је кћи Краљице Јозефине из првог брака, коју је Наполеон удао за свога брата Луја, краља Холандског. Ти су мемоари били деценијама необјављени. У последњем наставку изашао је одломак, у коме Краљица Хортенза описује последњу и најтрагичнију епоху царства, оних сто дана од повратка са Елбе — 20. марта 1815. године, — до битке на Ватерло-у — 18. јуна 1815. године.**

Краљица детаљно описује величанствени улазак Наполеонов у Париз 20. марта 1815 године, одушевљење масе, грандиозне манифестације пред Тиљеријама, — где се Наполеон једва прогурао кроз раздрагану светину, која га у мало није угушила. Свако је хтео ословити славнога цара, хтео је да му пољуби руку, скут, балчак од сабље.

Хортенза је очекивала цара у једном малом салону Тиљерија, окружена многим угледним дамама Париза. Наполеон, ваљда уморан и узбуђен дочеком, поздравио се врло хладно са свима, па одмах отишао у трпезарију, где је сам вечерао. После вечере почеле су се низати аудијенције свих виђенијих политичара, изузев, наравно оних, који су побегли са Лујом XVIII.

Сутрадан је Наполеон, у присуству Краљице Хортензе, — имао дужи политички разговор са Ла Бедојером.

— Ваше Величанство моћи ће се одржати у Француској само под условом да се заведе слободоуман режим — рекао му је један мах Ла Бедојер. — каже Краљица **Хортенза у својим мемоарима.**

— Зар ви мислите, да ја зазирем од слободоумног режима?! — одговорио му је изненађено Наполеон. — После овакве револуције, какву смо ми у Француској имали, био је потребан за дужи низ година режим чврсте руке. Данас пак, ја једини, који француском народу може пружити слободоуман режим.

Интересантни су наводи Краљице Хортензе о мотивима, који су Наполеона руководили да се врати са Елбе.

У првом реду ме је нагнала на повратак штампа — рекао је Наполеон: — Видео сам **да се тешко омаловажити прошлост, војску и моје победе;** видео сам да су се купци конфискованих добара из времена револуције били уплашили; видео сам да је свештенство и опет било дошло до претераног уплива; — на основу свега тога нисам ни часа сумњао, да ће ме народ дочекати као ослободиоца.

Краљица Хортенза потврђује да је у оно време у народу владало врло велико огорчење против свештеника.

Кад год је за време стодневне друге владавине Наполеонове изашла у шетњу, свет ју је поздрављао усклицима:

— Живела Краљица Хортенза! Доле попови!

Проналазак археолога Смирнова.

Познати руски археолог Смирнов пронашао је у удаљености од 10 километара од реке Чепци у Ижевском Округу на Уралу остатке старога града Кар Јил, где су од IX. до XII. Столећа становали Вотаци (Вотаци припадају источно-финским племенима). У рушевинама нађене беху куће, чесме, ковачница и лончарница. До сада је покупљено до 2 хиљаде разних предмета из домаћлуга и пољопривреде, затим оружја и т. д. Нађен беше такође и персијски новац из X. Столећа.

Докле ће нас сунце грејати?

»Услед тога што нас сунце греје, оно и страда«! — кажу научници.

Наиме, научници тврде да се сунце стално смањује при давању топлоте нама на земљи. Физичар Хелхолц је израчунао да се сунчев пречник годишње смањи за 60 метара, а за 100 година ближу шест километара.

Астроном Лике тврди да да је сунце старо 18,000.000 година. Међутим, на земљи оно ће бити само још за 6,000.000 година, јер ће за то време сунце таман толико охладнети, колико је потребно да се сагрејемо!!!.

Шала и Смех

ЗУБ ЗА ЗУБ

Писац: (подругљиво) Чујем да су провалили у Ваш стан, г-не Симићу?... Надам се да ништа нису могли украсти од Вас?

Критичар: Не, имао сам среће.... Кад сам стигао кући, нашао сам лупежа на своме канабету... Спавао је.

Писац: Спавао је?!

Критичар: Да, заспао је. У руци је држао једну књигу, а то је био Ваш нови роман.

I. Писац: Ови злонамерни критичари су ми баш фино удесили по листовима мој нови роман.

II. писац: Али си им се бар унапред осветио: морали су да прочитају твој роман.

Жена: Мужићу, хтела би нешто да ти кажем.

Муж: (књижевник) Остави ме на миру, сад сам у критичној ситуацији.

Жена: Како то?

Муж: Хтео бих да напишем критику.

Жена: Боље да сам скочила у воду, пре него што сам пошла за тебе.

Муж: Којешта, Као да гуске могу да се удаве у води.

Белгијски краљ Алберт велики љубитељ филма

Њ. В. краљ Алберт белгијски велики је љубитељ филма. У Бриселу му његов положај не дозвољава да често посећује кинематограф. Могао би себи инсталисати властити кинематограф у самом двору, али вероватно то не жели, јер у садашње тешко доба у сваком погледу пружа народу пример штедљивости. С тога, кад год долази инкогнито у Париз, од врло често одлази у биоскоп.

О томе је један париски лист недавно донео једну појединост:

»Кад је пре неки дан краљ Алберт од Белгије инкогнито био дошао у Париз, ради одмора од једног дана, био је заказао белгијском посланику, барону Гефју д' Естроа-у, састанак на сат и по пре поласка воза за Брисел, да би га посланик испратио на станицу.

— Хоћу да гледам филм »Шахиста«, на ћу право из биоскопа доћи код вас, — рекао је краљ посланику.

Дошло је означено време... Краља нема!?.. Прошло је четврт сата, прошло је пола сата, прошао је читав сат после заказаног времена, а краља још нема!?...

Барон Гефје се узнемирио. Краљ Алберт је познат са своје тачности. Да се није што догодило?... страховао је посланик. Ипак, — тешко се, да се што десило, већ би га известили. Него, задоцниће за воз. — Краљ Алберт, кад путује инкогнито, — путује редовним брзим возом, као и сваки обични путник.

Најзад, десет минута пред полазак воза, сто краља.

— Ваше Величанство, — већ сам се био уплашио, — рекао је барон.

— А што сте се уплашили, г. бароне? Ено шта је било: Кад сам изашао из биоскопа у коме сам гледао »Шахисту«, видео сам пред једним другим биоскопом плакат: **»Бродар са Волге«,** па велим: — Хајде још и тај филм да гледам. А сад да видимо, хоћемо ли још ухватити воз за Брисел.

Краљ Алберт се попео у воз у часу кад је дат знак за полазак, али је бар зато стигао да види **два филма од једном.**

ПОТРАЖИТЕ

зубног хирурга

на

Тел. 39-46

добићете тачно без губљења времена, Ваше одређено време пријема.

Одговори нашег графолога.

Лулу: Сентиментална, заводљиве природе, нестална, воли музику, књижевност и филм.

М. Вестеру: Воли да позира, ексцентрична, горда, уображена. Има добру душу, воли друштво и забаве. Нарочито занимање јој је да сањари.

Јеленко Душановић, Ст. Бечеј: Питом, интелигентан, по природи поштен и увиђаван; амбициозан и проницљив. — Одговор: Савлађивање воље је ствар навике и одлучности. Кад нешто започнете у жељи да створите морате уображавати да је то неопходно. Неколико пута било с успехом или не ако »на случај« дођете до краја једног посла било какве природе да вас упути на потпуно савлађивање воље.

И. М-ић: Сентименталац, пријатан и добар друг и познаник, ваљан младић. Воли литературу и наклоњен је музици. — Одговор: 1. Надајте се, будите уверени и жеља ће се остварити. — 2. Разуме се, али не тако брзо.

Бедна, В. Бечкерек: Лакомислена, неуредна, доста површна. Заљубљиве је природе, иначе наивна. — Одговор: Сигурно, у току живота увек има којекаквих промена.

Сара, Београд: Уображена величина, циник, рђав рачунџија у свему и у сва чему, несимпатичан.

К. Ј. П.: Непромишљен, верује »да се једе све што лети«, удаљен од стварности живота; тек нека сентиментална жица пробрене га на узбуђење младићске свадљивости. — Одговор: Не будите незахвални: чувајте што имате и будите примерни јер ће познавајете јад оних бедника који немају ничега и који су далеко од тога да у ток живота створе удобан живот.

Лазар Драгић, Београд: Озбиљан, мало занесењак, интелигентан, по природи пријатан и весељак. Уредан. — Одговор: Ако се ожените, учинићете то из љубави, али она вас неће вечно везивати са изабраном женом. После ће тај брак одржавати увиђавност према законитој жени.

Мими: Не обазире се много на формалности живота; лежерна у опхођењу, себична али у дозвољеним границама. Врло приметно се дичи са собом. Често насмејана.

Б. Милошевић: Неодлучан, несигуран у поступцима, велики патриота.

Фортунамис: Нелогичан, сметењак, даје рђав утисак. — Одговор: И хоћете и нећете.

Д. А. М.: Особењак, пати од неке фикс идеје, незадовољан.

Марио, Обреновац: Интелигентан, поштен, физички крепак и врло занимљив.

Александра Стојковић: Добродушна, љубазна, омиљена. — Одговор: Биће ускоро, очекујте.

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, даваће и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога,* Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

ЧИТАЈТЕ РОМАН

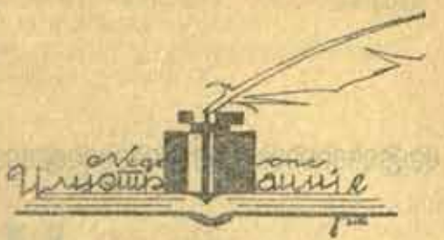

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављана од стране читалаца.

Т. И. Ш. Београд: За тачна обавештења обратите се на Административну Школу.

Сироче: Зашто се не би удали за њега. И Румуни су добри људи. Затим и они су православне вере као и ми. Само ако га волите и ако верујете да ћете бити срећни не чекајте да вам године пролазе.

Р. Мандић, ст. техн.: Из принципа не дајемо туђе адресе.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

ИЗАБЕЛА

Венера на краљевском престолу.

3

Роман од Едуарда Кихлера.

То ће и с тобом бити и ја ћу ти помоћи да се брзо спасеш зла.

Кроз три дана бићеш невеста неба и онда ћеш неразрешиво припадати нама и заборавити ко и шта си била раније. Чак ћеш и име заборавити, јер се нећеш звати Елвира, већ Патрочинија".

Игуманија није чекала одговор, пошто је несрећница неутешно плакала.

Три дана доцније манастирска су звона позивала у капелу.

Ту је стајала лепа девојка из народа скрушена и погнуте главе, преко које је био пребачен вео, под којим је она у будуће стално живела, далеко од земаљске радости и који ће бити преграда између њене прошлости и садашњости.

Мирис тамњана је се дизао, калуђерице су певале побожне песме, јер је душа нове сестре васкрсавала из понора зла и телесних наслада. Затим су у свечаној поворци вратиле посвећену у њену ћелију и за њом затворили врата.

6.

Марфори је постао помоћник министра финансија.

Јест, паштетар с Плаца де Торос је за непуних пет година тако много напредовао како ретко успевају и најучењији и најдаровитији људи.

Он је био обасут чиновима и орденима и за то време се толико обогатио да је имао свој дворац у Кале де Алкала.

И велики број слугу је имао.

Али је он био и најревноснији чиновник, јер није било дана да се није појавио у краљичиним собама. Цео Мадрид је још говорио, да је краљица често пута ноћу, преобучена, виђана пред малим вратима Марфориевог дворца, од којих је имала кључ.

Јест, однос између краљице и раније паштетара није могао остати тајна. И врапци с кровова су цвркутали да је Марфори љубавник Изабелин, а и краљица то није крила. На против, она је се у свакој прилици показивала с Марфорием, као да је хтела рећи шпанским женама: „гле, најлепши човек Шпаније је мој"!

То је Марфори стварно и био. За пет година од како је почео да дише дворски ваздух и више није био поред огњишта, где је био мирис зејтина, масти и рибе, његова је се мушка лепота толико развила, да му је се сваки дивио.

Марфори је истиснуо све остале краљичине љубавнике.

И Изабела, која је иначе своју љубав брзо, али не тајно поклањала, остала је верна Карлосу Марфорију. Напротив, она је страховала да не наступи тренутак, када би Марфори био ње сит и због тога је свог љубавника свим благодетима обасипала.

У осталом Марфори није ни помишљао да јо да повода за неповерење.

Са извесном простачком лукавошћу избегавао је све што би код Изабеле изазвало сумњу у његову љубав и верност. Та он је помишљао на то, да његова каријера и ако сјајна, још није била завршена.

А шта не може постићи човек, у кога је краљица до лудила заљубљена?

Политиком Шпаније је стално управљао генерал Нарваец, који је непрекидно био министар председник и заједнички радио са свештенством, нарочито с језуитима.

Отац Ернестро је постао мадридски епископ. Својим мудрим саветима је помагао Нарваеца.

И та двојица су увек штитила Марфорија и старали се да му се никаква непријатност не деси, пошто је он био њихово оруђе и преко њега је долазило до краљичиних ушију све што су хтели постићи.

Али где је срећа, ту је и несрећа и ко постиже велике успехе не треба да се чуди ако тече завидљивце и непријатеље и онде, где је се најмање надао.

То исто је се догодило и Марфорију. Некаква потајна сила је радила противу њега и код народа је већ успевала да начини Марфорија одговорним за сва зла у Шпанији.

И било пуно рђавога; начин краљичиног живота стајао је земљу огромних сума новаца. Да би се покрили велики трошкови, разрезивани су на народ велики порези. А када се дира у његову кесу, онда он тражи кривца, коме ставља на терет несрећу.

У овом случају је Марфорија погађало народно незадовољство. Можда су људи били у праву, јер је и Марфори живео раскошно.

Али је он био у неколико и омиљен, нарочито су се жене њиме одушљавале.

Краљица пак, са своје стране, старала је се да њен љубимац не изгуби љубав народа. Она је плаћала штампу да пише о њему најбоље и завлачила руку дубоко у своју кесу и чинила у име Марфорија добра дела.

Она је се старала и о томе да се Марфори у свакој прилици покаже народу као његов пријатељ и добротвор.

Зато је се била дала прилика када су јужне покрајине Шпаније страдале од велике поплаве, коју је пратила глад.

У престоници су сви радили на томе, да се људима на југу притекне у помоћ.

Скупљене су велике суме и у позориштима приређиване представе у добротворном циљу. У истом циљу је и краљица свој најлепши накит дала на лутрију.

Али је највећи приход обећавала велика борба с бикоом, која је имала да буде у арени и при којој би се сам Марфори као матадор представио публици.

То је била права сензација.

Карте су биле много раније и само за велике суме распродате. Најотменија и најбогатија публика је се грабила за њих.

Краљичин љубавник је требао да се јави као матадор, да се бори с дивљим биком; да изложи свој живот опасности да би створио знатан приход пострадалима на југу.

Мадридском становништву је то изгледало тако великодушно и племенито, да је Марфори од једном постао јунак дана и где год је се појавио свуда му се клицало.

Изабела је дуго оклевала да да пристанак за ту представу, на којој би се и она, разуме се, јавила у краљевској ложи.

Она је мислила да је у опасности живот њеног љубавника. Али јој је објашњено да Марфорију не прети никаква опасност, јер је изабрани бик миран као јагње и Марфори ће га лако савладати.

Сваки во, који се води на клаиницу био би клачу много опаснији него тај бик, који је само изгледао опасан, јер је био ирло велики, јак и црн као угљен.

А да би свака опасност била од Марфорија отклоњена, истом бику су били рогови одсечени и замењени роговима од хартије.

За целу Шпанију је била та представа свечаност. Из далека су у Мадрид дошле најотменије породице. Све су гостионице биле препуне и многе хиљаде људи су морале провести ноћ у очи представе напољу. На њихову срећу време је било топло и лепо.

Дубоко у ноћ, пред саму представу, ушао је у једну крчму у предграђу, која је била на рђавом гласу, крупан човек с великом црном брадом и умотан у огртач. Прво је пришао крчмару и с њим проговорио неколико речи, на шта му је овај показао на један сто, за којим су седела два човека.

Обојица су изгледали као лупежи, или су се можда хтели као такви да покажу, као и онај с црном брадом, који је после кратког поздрава сео за њихов сто.

„Шта то пијете"? упитао је човек у огртачу и презриво уклонио боцу, која је пред људима стајала. „Хе, крчмару, донеси нам три боце најбољег вина"!

Крчмар је услужно донео поручено вино, јер је знао да ће странац добро платити. И заиста, непознати је бацио на сто неколико златника, које је крчмар брзо, као мачка, зграбио.

„Ви ћете моћи све свршити"? запитао је човек с брадом.

Зашто не, господине грофе"?

„Ћутите, немојте спомињати реч гроф. На крају мислим само на једну шалу; хоћу да видим тог Марфорија да дрхти".

„Варате се, господине"! рекао један од оне двојице. Када ми бика променимо и црни Јакоито изађе место мирне као јагње животиње, онда ће заиста господин Марфори дрхтати. Страх нас је да се ствар не сврши крваво".

„Што се вас то тиче"?

„Право кажете. Ми се за то плаћамо".

„Али ви нећете моћи даље остати у служби, ако се ствар разгласи".

„Ми морамо бегати чим размену учинимо и зато морамо бити добро плаћени".

„Сваки од вас добија по 50.000 пезета; 10.000 одмах, а остало после представе".

Човек у црном брадом извукао је испод стола два свежња банкнота и метнуо их лупежима у руке. Затим је се брзо растао од њих и поново им нагласио да се побрину да размена бикова буде на време.

„Сада ми објасни, пријатељу Диего", рекао је један од двојице, „зашто гроф Серано ради о глави Марфорију? Богами ја не бих дао ни пребивене паре за његов живот".

„Ех", насмејао је се овај други и једва устао пошто је много вина попио; „зар ти не знаш да је Серано раније био краљичин љубавник. Марфори му је преотео краљицу и сада гроф хоће да се освети".

„Дакле, тако стоји ствар! Онда ће сутра бити скандал у арени. Биће добро, пријатељу, ако будемо тада што даље на путу за Француску".

Оба лупежа су изишли и упутили се к арени, где су били запослени као коњушари.

7.

Идуће је вече било лепо, ведро и топло. Скоро цела варош је се упутила к циркусу.

Ма да је велика арена могла да прими једва 16.000 људи, тога је вечера пуштено унутра још за половину више.

Ко није могао ући у циркус, остао је на пољани око циркуса да бар чује о резултату борбе.

Познато је да би шпањолац све дао да присуствује при борби с биковима, која је за њега исто толико занимљива, колико су за остале европљане занимљиве политичке вести, берзански курсеви или коњске трке.

И већина мадридских грађана су били зле среће јер су морали да стоје изван арене. Улазници су могли купити само најбогатији људи.

Сви су се довезли у својим каруцима пред циркус, отмене госпође у скупоценим хаљинама су се скидале из њих и са својим пратиоцима улазиле у циркус.

Тамо их је дочекивао концерат, састављен од четири оркестра, подељена у огромном простору, од којих је сваки понаособ свирао мелодију — била је права мачија музика.

Када је дошао час почетка представе, у арени се није видело ништа друго до једино различне боје, које су се тамо-амо кретале. Само када је се ближе загледало, могла су се распознати лица лепих шпањолака с њиховим црним очима, облим, белим раменима и пуначким мишицама испод провидних везова; у ложама су се могле разликовати поједине мадридске породице, добро познате са својег господства и богатства.

На једанпут у циркусу је настао огроман покрет, а затим дубока тишина. У свима устима је застала реч и престала велика бука оркестра.

У том је тренутку краљица Изабела ушла у своју ложу.

Сви погледи су били управљени к младој краљици, која никада није била лепа као тога вечера.

Сјајна хаљина, коју је имала на себи и која је, како су новине писале, била набављена из првих париских салона, увеличавала је краљичину лепоту. Још лепшом је краљицу чинио израз очекивања, у коме је се на њеном лицу огледала чежња помешана са страхом.

Краљицу су пратили најодабранији дворани. До ње је био њен министар председник и један духовник у љубичасто свиленој мантији. То је био мадридски епископ.

Тек што је краљица села, све четири капеле су једновремено засвирале народну химну.

По свршетку химне публика је одушевљено клицала краљици. Једнодушан израз верности је Изабелу јако обрадовао.

Затим је одмах почела представа. Она је у другим приликама, када је се тицало професионалних бораца, будила слабо интересовање. Али је тога вечера било друкчије. Публика је била у грозници, јер је требало да се појави Карлос Марфори да као матадор покаже своју вештину у корист поплављених.

Што је се више приближавао час почетка, краљица је бивала све немирнија.

„Ох, Боже мој", шапутала је она и само су могли чути министар председник и епископ, који су до ње седели, „нисам требала да му дам дозволу".

„Величанство", одговорио јој је Нарваец с несакривеним тутомехом, „када бих био директор каквог осигуравајућег друштва и господин Марфори би у овом тренутку желео да осигура свој живот на десет милиона пезета, ја бих га безусловно примио, јер знам да за осигурану суму нема и најмање опасности".

„Величанство, ја овде не бих дошао када би мислио да ће доћи до проливања крви", рекао је епископ, „али ја сам добро обавештен, да је господин Марфори изван сваке опасности. Бик, с којим се он има борити, тако је миран, да би га и калуђерица могла савладати. Та он нема ни својих рогова — о чему публика ништа не зна".

„Ја сам срећна, господо, пошто тврдите да Марфориу не прети опасност", рекла је краљица. Дакле, борба, коју он има да води с биком, само је мала комедија, али ипак".

Краљица је ућутала, јер је фанфаром био дат знак да почиње представа.

У огромној арени је се разлегао поклич, јер се је Марфори појавио. Краљица опет није могла бити равнодушна, већ је се обема рукама ослонила о преобран своје ложе и сагла се преко њега. Очи је упрла у свог љубавника, који је се дубоко поклонио пред њеном ложом.

Марфори је имао на себи обичне матадорске хаљине. Његове широке груди су биле покривене везеном кошуљом, на снажним ногама је имао свилене, до колена кратке чакшире, а о бедрима јасно црвен појас с дугачким златним ројтама. На малим стопалима, која су била права супротност Марфориевом џиновском стасу, имао је од лака ципеле, окићене скупоценим бриљантно сјајним копчама.

Преко левог рамена, био је пребацио матадорски црвени огртач, а у десној руци држао дугачак оштар мач, којим је требао да убије бика.

Када је клицање публике у неколико престало, ушла је у арену послуга циркуса; она је се пажљиво приближила једним вратима, брзо их отворила и још се брже пребацила преко ограде, да би се уклонила испред бика, који је појурио из свога кавеза.

Огроман црни бик са црвено светлим очима јурнуо је у арену, рикнуо и показао два реда зуба, из далека на ножеве. Одмах је се видело, да то никако није била безазлена животиња, већ звер пред којим би и најсмелијем борцу срце задрхтати.

Марфори је стајао у средини арене. Огртач је био пребацио преко мача тако, да је се само његов врх видео.

На једанпут је бесно, црно чудовиште страшно рикнуло и појурило на човека и да Марфори није брзо у страну скренуо, бик би га без сумње роговима дохватио или згазио.

Краљица је од страха вриснула и клонула на својој столици. Била је бледа као смрт.

Али су и остале жене у том тренутку уздрхтале за Марфориев живот, који је био у највећој опасности.

„Што то значи?" шапутао је Нарваец мадридском епископу, који је иза краљичиног стола стајао. То је —"

„Подвала"! рекао је епископ генералу на ухо. „Тај бик није миран као јагње и ми њега нисмо изабрали за Марфорија. То је звер и ја слутим најгоре".

Ма како да је отац Ернестро говорио полако, неколико речи је допрло до краљичиних ушију. Она је вриснула, али је се њен глас изгубио у општем вриску, који је се разлегао по огромном циркусу.

Страшна је се борба водила.

У највећој брзини Марфори је трчао у арени, али га је узастопце гонио бик, који је рикао и из чијих је ноздрва куљала пара врелог даха.

Било је очигледно. Ако би бик достигао Марфорија, не би му било спаса јер би га својим шиљатим роговима приковао за ограду, која је била свуда у наоколо манежа. Могао је га оборити на земљу и својим копитама згазити, или својим страшним зубима растргнути.

Све те слутње грозоте би се онда одиграле пред публиком, па и на очиглед краљице.

„Он је пропао"! говорила је кроз плач краљица.

Али је у том тренутку опет у арени завладала мртва тишина. Борба је узела други обрт.

Марфори је хтео бика само да замори. Он није озбиљно бежао, јер од тога не би могао очекивати никаквог успеха.

Од једном он је стао у средину манежа и чекао бика, који је за њим јурио.

Када је се животиња њему сасвим приближила, Марфори је хитро бацио огртач зверу на главу и пре него што је бик исти могао да стресе са себе, Марфориев је мач сенуо у ваздуху као муња и до дршке се зарио зверу у трупи.

Истом брзином та је Марфори извадио и скочио у страну, а бик је се тешким падом стропоштао на земљу и остао лежећи код ногу победника матадора.

Нема пера, које би могло описати радост и одушевљење шпанске публике, када је се пред њом појавио Марфори као савршен матадор. У тој необичној земљи се слави као јунак онај, који уме бика да убије и тај се посао тамо као професија врши. А колико је тек веће било одушевљење, када су посетиоци циркуса познали и Марфорију, јунака у борби с биком.

Циркус је се проламао од поклича. Најлепше госпође, а њих је било много, скидале су цветове са својих груди и бацале на Марфорија.

И краљица је била устала и очима гутала свог љубимца. Изгледала је као да га је хтела дохватити, загрлити и пољубити.

Марфори је се поклонио пред њеном ложом. У руци је још држао крвави мач. Ма да је био јако узбуђен, ипак је задржао био хладнокрван став и клањао се на све стране.

„Хоћу да идем кући"! рекла је краљица, и једва се држала на ногама.

„Смем ли, Величанство, да Вам понудим своју руку"? упитао је Нарваец. И ако је знао да је то противно шпанском церемонијалу, опет је се понудио краљици, која је била у јакој грозници.

Изабела је примила понуђену руку и с министром председником и епископом села у кола и одвезла се у двор. За време вожње била је јако узбуђена и горела од ватре.

Својим пратиоцима је непрестано управљала питање да ли је Марфори жив и да ли није погинуо од бика.

И епископ и Нарваец уверавали су је да је жив и да је Марфори тог вечера постао јунак Мадрида. „Ја желим да буде само мој јунак", рекла ей краљица. Затим је додала, окренувши се Нарваецу: Молим Вас, драги министре председниче, затворите прозор, мени је врло хладно"!

„Величанство, прозор је затворен", одговорио је Нарваец.

Краљица је дрхтала од хладноће, а када је стигла кући, није се могла више држати на ногама, већ је легла у постељу.

Нарваец је саветовао, да се одмах позове дворски лекар.

Професор Анастас Леви, шпански јеврејин, пошто је завршио студије на првим немачким универзитетима, вратио је се у Шпанију и убрзо се прочуо као најбољи мадридски лекар и уживао пуно поверење младе краљице.

Када је те ноћи дошао, нашао је краљицу у постељи Образи су јој горели и били тамно црвене боје. Због велике ватре почела је да буца.

Анастас Леви је се јако уплашио. Када су му министар председник, и епископ, који су у предсобљу чекали, испричали шта је се догодило у великој арени, рекао је да је душевни потрес бацио краљицу у постељу.

„Најбоље би било", рекао је лекар, „ако би се Њеном Величанству могло доказати да је Марфори жив и да му се није никакво зло догодило. Ја мислим да би требао Марфори одмах доћи у краљичину собу.

Тек онда, када се краљица увери да је њен љубимац здрав и читав, постаће мирнија. Њу сада мучи сумња, а

Марфориева појава ће растерати њене грозничаве снове и дати јој душевни мир".

Послали су по Марфорија и он је одмах дошао.

Када му је Нарваец објасниo ствар, он је с лекарем ушао у спаваћу собу младе краљице.

„Пријђите болесници", шапутао му је Анастас Леви „и реците јој неколико речи да се умири".

У том тренутку краљица је лежала сасвим апатична. Ма да јој је лекар метнуо хладне облоге, она је била у јакој грозници.

Марфори је се сагнуо изнад болеснице и полугласно јој рекао: „Ваше Величанство, ја сам потпуно здрав и све је се добро свршило".

Краљица га је погледала, али није ништа разумела.

„Говорите с њом пријатељскије", рекао је лекар, гладећи своје мале брковe.

„Изабела, драга Изабела! Погледај, ја сам код тебе; ја те волим и увек ћу те волети. Живим само за тебе и ништа на свету ме не може од тебе одвојити".

У том тренутку болесница је вриснула, мало се подигла у постељи и проговорила: „убите га! Он њега тражи! Бик га је достигао, — сад — сад"!

Јецајући краљица је спустила главу на јастук, а Анастас Леви је забринут пришао и бројио јој пулс.

„Молим да се удаљите„ рекао је Марфорију. „Она Вас није познала и није чула Ваше речи. Сада је јасно — краљица болује од тифуса".

8.

Сутрадан су новине већ објавиле мадридском грађанству да је Њено Величанство услед назеба озбиљно оболело и да је краљичин лекар утврдио да је код ње почетак тифуса. Ток болести ће се редовно објављивати.

На другој страни читаве ступце су испунили описи догађаја прошлог вечера у арени: како је представа, дата у добротворној сврси, дала велики приход, а нарочито се опширно говорило о опасности, у којој је се Марфори налазио и како ју је својом храброшћу избегао.

У илустрованим новинама је изишла слика јунака, који је се изненада показао као неустрашив борац с биковима.

Идућих дана је брига о Краљичином Животу потисла сва друга дневна питања.

Извештаји, које је доктор Анастас Леви објављивао, били су из дана у дан све неповољнији.

Он је и дању и ноћу био покрај краљичине постеље. С почетка је мислио сам да негује краљицу, али је убрзо увидео да то неће моћи чинити.

„Краљица треба да добије жену, која ће је добро неговати", рекао је Нарваец епископу мадридском и ја мислим да ћемо је моћи најбоље добити из манастира. Калуђерице су најбоље болничарке. У осталом оне су увек на то упућене да свој живот посвећују болесницима.

Епископ је узео на себе да одмах извести игуманију манастира и позове да она изабере једну од најпоузданијих калуђерица.

После два сата је већ дошла та калуђерица у краљичино предсобље.

Када је скинула вео с лица, Нарваец и епископ су били изненађени њеном младалачком лепотом.

Доктор Анастас Леви је запитао за име.

„Ја се зовем сестра Патроцинија".

„Сада хајдете са мном, сестро Патроцинија, да Вам покажем какву ћете дужност имати. Краљица је тешко болесна и Ви ћете морати сву снагу и знање употребити да ме помажете у лечењу Њеног Величанства".

Она је ушла с лекарем у болесничку собу.

„Ја не знам где сам видео ову младу жену", рекао је епископ.

„Зар је се и Вама тако што учинило"? запитао је Нарваец. Када је побожна сестра скинула с лица вео, изгледа учинило, као да пред мном стоји лепа добра познаница. Ову лепу жену нисам сада први пут видео.

„Можда се обојица варамо. Где смо могли ту калуђерицу, која подсећа на богородичан лик, видети"?

После једног сата у предсобље је се вратио доктор Анастас Леви и задовољно трљао руке.

Изгледа да нам је игуманија послала правог анђела; сестра Патроцинија превазилази сва моја очекивања. Она с темељним знањем ради свој посао. Она је, што је реткост код калуђерица, врло снажна. Она је краљицу као какво дете дигла и пренела у другу свежу постељу. Сада пак,господе, хоћу мало да прилегнем. Три дана и три ноћи нисам спавао и не могу се више држати на ногама".

Наскоро је се у двору говорило само о калуђерици Патроцинији. О њој су причана читава чудеса и једва је се могло веровати лекаревим речима.

Не скидајући са себе одела, она је прва четири дана и ноћу седела стално поред краљичине постеље и вршила своју дужност примерно. Изгледало је да је и само њено присуство добро утицало на високу болесницу.

У њеном присуству краљица је била мирна. Када је код ње боравила, на краљичиним уснама ма да је још била у несвесном стању, јављао је се осмејак.

„Ја мислим да је с том побожном сестром у краљевски двор дошло здравље", рекао је лекар. „Ако овог пута спасемо високу болесницу, биће мој само врло мали део заслуге. Највише има да припадне сестри Патроцинији".

Десетог дана од када је се краљица разболела, лекар је утврдио да болест иде на боље и да се више не треба бојати за њен живот.

Тада је дошао Марфори, који је се свакодневно извештавао о краљичиној болести и молио лекара да му допусти да уђе у собу к болесници, да је види.

„Ја не смем примити одговорност на себе", рекао је лекар. „Ваша посета је може потрести проузроковати смрт".

„Ви мислите да би се Њено Величанство уплашило када би ме видело", упитао је Марфори.

„Краљица сада спава". Уђите, господине Марфори, али се немојте код постеље Њеног Величанства задржавати. У осталом ћете тамо наћи једну болничарку, калуђерицу".

Марфори је ушао у собу к болесници. Дебео застирач у соби није дао да се чују његови кораци. Чутећи је пришао постељи.

Краљица је лежала у скупоценој везеној кошуљи и спавала.

Марфори је се у соби обазрео, али није видео болничарку, о којој му је причао Анастас Леви. Она је била изван шпанског зида, који је био одмах до краљичине постеље.

Марфори је погледао краљицу и изненадио се њеној лепоти, која није била болешћу оштећена. Она је била нешто мршавија, нежнија, али јој је то лепо стајало.

Али то, што је Марфорија овде довело, никако није била љубав према краљици.

Не, то је био страх, ако би краљица умрла. Марфори је врло добро знао да би се онда стропоштао с висине, на коју га је само срећа попела.

Када је краљицу видео, одмах је постао спокојнији. Изабела није изгледала толико болесна да би умрла. Руменило на њеном лицу било је знак скорог оздрављења.

„Она ће живети и ја ћу се још више пењати", мислио је Марфори. „Сада ћу моћи мирно спавати. За Изабелено здравље ћу упалити светој Богородици такву свећу, какву јој је до сада нико није упалио".

Марфори је се окренуо да иде. Али је у непосредној близини чуо шуштање и када је се обазрео видео је калуђерицу.

„Вама припада велика захвалност, драга сестро; као што сам чуо —"

У том трепутку је заћутао и у себи једва задржао крик.

„Елвира! Елвира"! рекао је веома изненађен. „Ти негујеш краљицу"?

„Ја нисам Елвира, већ сестра Патроцинија«.

Она га је хладно погледала.

Никада му она није изгледала тако лепа. Брзо је бацио поглед на краљицу, а затим се пружио да ухвати калуђеричину руку.

Али је сестра Патроцинија крочила назад и спречила сваки додир тела.

„Не Карлосе, ја сам за тебе туђа и остаћу таква; ја сада припадам небу".

Али је се у њему пробудила љубав према овој жени, која је раније била у његовом загрљају.

„Елвира ти си моја и ничија више", рекао је Марфори. Ја сам довољдо јак да те ослободим из манастирских зидина и учинићу то, ако пристајеш".

Опет је пружио к њој руке, али му сестра Патроцинија измакла.

„Шта хоћеш? упитала га је љутито. „Зар хоћеш да ме заведеш да погазиш заклетву? Не, Карлосу, било је времена када сам те с највећом чежњом у манастирској ћелији чекала, плакала и молила Бога да ти да храбрости и снаге да ме избавиш.

Али где си онда био?

Док сам у мрачном манастиру живела, ти си с том краљицом у сјају и богаству, смеху и радости дане проводио. Ниси помишљао да за тебе постоји Елвира и оставио си ме мојој судбини".

»Ах, ти се љутиш, на мене, ти ме мрзиш«?

„Ја те не мрзим, јер ми не смемо мрзети. То нам забрањује божји закон. Сада ја и ти немамо ништа заједничко; између нас постоји провалије".

Марфори је зачуђено погледао и није јој умео ништа одговорити. А и шта би? Он је био свестан своје кривице према овој жени.

Лагано је се окренуо да иде.

Калуђерица га је пратила необичним погледом.

А када су се за Марфорием врата затворила, на њеном лицу је се огледала чврста одлука.

„Ја ћу се с тобом, Марфори, обрачунати. Страст ове жене те је уздигла, та ћете страст и срушити".

И Изабелу је посматрала презривим погледом.

Идућег данаје доктор Анастас Леви саопштио министру председнику и епископу да је криза прошла и да ће краљичено оздрављење добро ићи. Био је толико правичан, да призна, да је за тај повољан преокрет има да захвали не толико његовој вештини, колико пожртвовању сестре Патроциније.

Код Изабеле је грозница престала и она је тражила да једе. Прождрљиво је сркала хранљиву чорбу од меса, коју су јој принели.

Том приликом је се показало, како је краљица имала јаку природу. Њено опорављање је ишло брзо и после осам дана је могла већ и постељу напустити.

Пошто сестра Патроцинија није била више потребна, то је изјавила да жели да се врати у манастир. Краљица то није хтела да чује, већ је ухватила за обе руке и рекла:

„Ја те не пуштам и желим да останеш стално код мене. Ја сам у мојим сновима тебе гледала и осећала твоје присуство; било ми је као да је изнад мене стајао анђео«.

Затим је се обратила епископу: „оче Ернестро, имајте доброту и споразумите се с игуманијом манастира да ова сестра стално остане код мене".

Епископ је се поклонио и мислио: на сестру Патроцинију се мора од сада рачунати и она може бити јаче оруђе него Марфори.

Тих дана је се Марфори подигао на врхунац своје моћи. Јер чим је краљица поново почела да води послове и потписује акта, био је њен први корак: да унапреди Марфорија и овога пута га је поставила за гувернера престонице.

То унапређење је изненадило чак и министра председника, који о њему претходно ништа није знао.

Али је његова жеља била да Марфори и даље остане у милости код краљице, и да има већи утицај на њу. Јер је био згодно оруђе и министар председник је преко њега постизавао код краљице што је желео.

9.

Прошле су три године.

Марфори је био стално на врхунцу своје моћи. Заиста се није имао жалити на своју судбину.

Редак је био човек, кога је срећа тако лако и потпуно без његове заслуге све више и више дизала, докле није достигао тачку, преко које се није имало куда пењати.

Гувернер Мадрида!

Ко је могао помислити да ће незнатни пантетар то место заузети, тако сјајно напредовати!

Он је био после краљице прва личност у Мадриду. Он је доносио одлуке у крупним државним питањима и имао могућности да се обогати.

И Карлос Марфори је то чинио. Уиидео је колика је моћ богаства и побринуо се за сво време, када можда неће бити краљичин љубимац.

Тако је он искоришћавао свој положај да стекне новаца. У Мадриду је била јавна тајна: ко је хтео да постигне нешто код краљице или власти, морао је да лоће у везу с Марфорием.

Он је добијао велике суме и није се устручавао од најпрљавијих послова да их покрије својом моћи и својим утицајем само када је се имало шта да заради.

У Мадриду су стварана нечасна предузећа, којима је кумовао Карлос Марфори.

Неке од њих су наскоро пропадала и упропастила новац малих штедиша.

Разумљиво је да су такви појави учинили да Марфори буде омрзнут код народа, у толико више, јер је се на двору јавила једна странка, која је радила противу краљичиног љубимца.

Марфори је осећао да се нешто између њега и краљице налази што их полако али сигурно раздваја, у толико мање, што ту силу није познавао, што није знао где се налази непознати непријатељ, противу кога би се борио.

Али је једно и сувише јасно осећао — да је краљичина љубав према њему била знатно ослабила.

Јест, када би опет успео да буде с Изабелом насамо, да је загрли и потсети на раније срећне часове, онда би му она сигурно одговорила старом љубављу.

Али је Марфори приметио да краљица избегава да буде с њим насамо. Она је увек имала око себе своје дворкиње, куда је он није могао пратити.

А највише у краљичином друштву била сестра Патроцинија. Необично лепо, али као мермер бледо и хладно калуђеричино лице преносило је своју хладноћу и на краљицу.

Разуме се да је Марфори сазнао оно што је цео двор од неког времена шапутао и што је у Мадр постало јавна тајна.

Сестра Патроцинија је задобила велики утицај на краљицу, управо она је њом владала.

Тај утицај се није ограничавао само на приватан живот, већ је се пружао и на државне послове.

Сестра Патроцинија је била обдарена врло бистрим умом. Ипак је била загонетно одакле је она тачно познавала политичка, привредна и друга државна питања.

Савети, које је она обично краљици давала, били су изврсни.

СПОРТ

Брђанин (Београд) — Илирија (Љубљана) 1:0 (7:0)

Прва престонице и ако излази са две резерве улази у борбу као фаворит. Илирија наступа у комплетном саставу. После одличне игре Брђанин сигурно туче свога доброг и брзог противника са довоцифреним резултатом. Резултат маколико изгледао превисок реалан је. Илирија постиже почасни гол из пенала.

За своју фер и снажну игру, проткану дивним комбинацијама и мајсторским финесама, наши су прваци били топло поздрављени.

Судио је одлично Г. Мацанушић.

После ватер-пола настаје пливање.

50 м. сл. стил јуниори:

1. Анте Сењановић за 28 сек. (нов југ. рекорд).
6. Драг. Јовановић (Брђанин).

После четврт и полуфинале, у којима стиже увек други, „лењи" улази у финале у којој се пласира шести.

100 м. сл. стил сеништи:

1. Анте Сењановић за 1.05.3. (нов југ. рекорд).
6. Чедомир Пешић (Брђанин).

100 м. прсно јуниорке:

1. Пекун зо 1.47.2 (Приморје—Љубљана).
6. Љубица Рајић (Брђанин).

100 м. леђа јуниорке:

1. Марић за 1.46 (нов југ. рекорд).
2. *Цица Поповић (Брђанин).*
4. *Љубица Рајић (Брђанин).*

Својом победом над шампионом Словеначке Брђанин се пласира у полуфинале. Коцка му за противника одређује Грађанског из Дубровника.

Познато је да Грађански игра најсуровије у држави и да не бира средства да до победе дође. Он на лагеру има велики број недозвољених трикова, које употребљава према потреби. Тако је било и сада. Игра, која се водила скоро по мраку, као да му је ишла на руку. У слабој и растрганој игри, потпомогнут судијом и срећом, он савлађује бољега. „Успех" би га сигурно мимоишао само да је судија Маргрејтер био човек на своме месту. Његово шкандалозно свирање публика је најоштрије осудила. Резултат 4:2 (2:1) не одговара игри, јер је Брђанин био цело време надмоћнији.

Дефинитиван пласман клубова овако изгледа:

1.	Јадран (Сплит)	234	бодова
2.	Југ (Дубровник)	125	„
3.	Викторија (Сушак)	116	„
4.	Илирија (Љубљана)	29	„
5.	Приморје (Љубљана)	25	„
6.	С.С.У. (Сомбор)	23	„
7.	*Брђанин* (Београд)	15	„
8.	Грађан. (Дубровник)	15	„
9.	Фируле (Сплит)	12½	„
10.	Боб (Београд)	6	„
11.	Грађански (Карловац)	4	„
12	Тритон (Сплит)	2	„

Неколико клубова остало је без поена.

Д. М. В.

Новости.

НУМИ И НУРМИ

Финска има сада поред славног тркача Нурми-а и једног атлетичара са сличним именом који је у другој врсти спорта показао своје способности од светског значаја. То је млади и до сада мало познати лакоатлетичар Хејки Нуми, који је недавно на вечерњој утакмици у Елисенвару бацио копље тачно 68 метара, чиме је тукао светски рекорд свог земљака Мирхе. Ово сензационално дело изгледа да неће бити признато јер је у тренутку бацања копља дунуо погодан ветар. Нуми је иначе на овој утакмици одмах први пут бацио копље 65 мет. 16 сантиметра.

Исто је тако у одличној форми и „машиначовек", Паво Нурми. У Рити је трчао 3 км. за 8 мин. и 31.2 секунде, што је иначе приближно време његовом фамозном светском рекорду. Према томе Финска не треба да се боји Амстердама.

ТИНЕЈ ТРЕНИРА

Занимљиво је да јеТинеј одбио да пусти гледаоце на свој тренинг за приближујућу се борбу за шампионат света, и ако је на тај начин испустио око 30 хиљада долара прихода од улазница.

„Ја тренирам за себе и нећу никог ко је платио да нешто види, обмањујем. Само онда могу напредовати када чиним оно што ја хоћу, а не оно што људи од мене очекују", рекао је светски шампион бокса.

А има права када сматра да је ових пропуштених 30 хиљада долара ипак добро уложио.

РЕКОРД ПЕДРА ПЕРЕСА

Индијански тркачи за дуге стазе налазе се сада у лову за рекордима. Један од њих, Педро Перес, трчао је код Њујорка готово баснословно време. Превалио је за 2 часа и 10 минута 25 енглеских миља, преко 40 километара, што ће значити нов велики светски рекорд.

ШАМПИОН ГОЛФА

У Канзасу, у Америци, живи један играч голфа, коме је за последњих пет година пошло за руком да учини девет директних погодака, т. ј. увек са по једним јединим ударцем. Он сматра да је тиме постигао светски рекорд своје врсте.

ПРВИ ШАМПИОНАТ

У Енглеској су одржане прве лакоатлетске утакмице за шампионат 1866 године, а први странац који је победио на њима био је Рус л. Јункер. 1878 године Јункер је однео рекорд на стази од 100 јарди претрчавши их за 10,2 секунди, тачно за исто време за које је и Кернинг 1927 однео победу.

УТВЂИВАЊЕ РЕКОРДА

Телесне сразмере појединих спортиста треба да играју знатнију улогу при утврђивању рекорда, ма да је то до сада ретко узимано у обзир. Скок од 190 см. који је учинио Француз Левден, висок 169 см., или скок од 191 см. којим је у своје време однео Бирд Пеце, висок 165 см. треба оценити повољније но када би их за један или два сантиметра надмашили људи узрастом већи.

један врло тежак моменат изведен у модерном играчком скоку.

СУЈЕВЕРЈЕ

— Нисам сујеверан, али у петак се ипак небих венчао.

— Смешно! И петком могу да се склопе врло срећни бракови. Видите, ја сам се већ три пута женио и увек петком венчавао.

У ШКОЛИ

Учитељ: Кажи ми шта има у мору?

Ђак: Воде.

Учитељ: Врло добро! А да ли знаш зашто је слана морска вода?

Ђак: Зато је слана, јер.... има много харинга у њој.

МОДА КОЈА ИМА ДА НАСТУПИ

ПОШТО СУКЊЕ НЕ МОГУ ВИШЕ ДА СЕ СКРАЋУЈУ — БИЋЕ ПРОДУЖЕНЕ...

Доручак.

ЈЕРОМА

Као што је познато, Анатол Франс је своје последње дане провео на свом пољском добру у Турени. Његови обожаваоци ни овде нису оставили на миру, што му било веома непријатно. Најнеповерљивији је био према репортерима. Ни према журналистима није био баш како расположен. Репортери су били у стању да од њега две речи начине читав интервју од два стубца, која су затим телеграфски слали у Лондон или Њујорк. То је Анатола Франса јако љутило.

Једнога дана пошље му је један велики париски лист у посету једну даму. Она је успела да на добру остане ново после подне до доцкан увече, те је тако и за воз задоцнила. Стари господин није имао куд, те је задржи на вечеру и понуди јој гостинску собу за преноћиште. Дама је овом пажњом била веома дирнута када се Анатол Франс хтео повући упитао ју је, жели ли она нешто нарочито за доручак, одговорила је: »Ох, не, цењени маестро, желим се прилагодити обичају који влада у вашем домаћинству. Ваш доручак нека буде и мој«.

Анатол Франс јој доброћудно смешећи се пружи руку и оде спавати. Када се дама ујутру из сна пробудила, стајала је собарица више њеног кревета и држала кашичицу пуну рицинусног зејтина.

Читајте роман.

За власништво листа и Штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 37.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 18. септембра 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

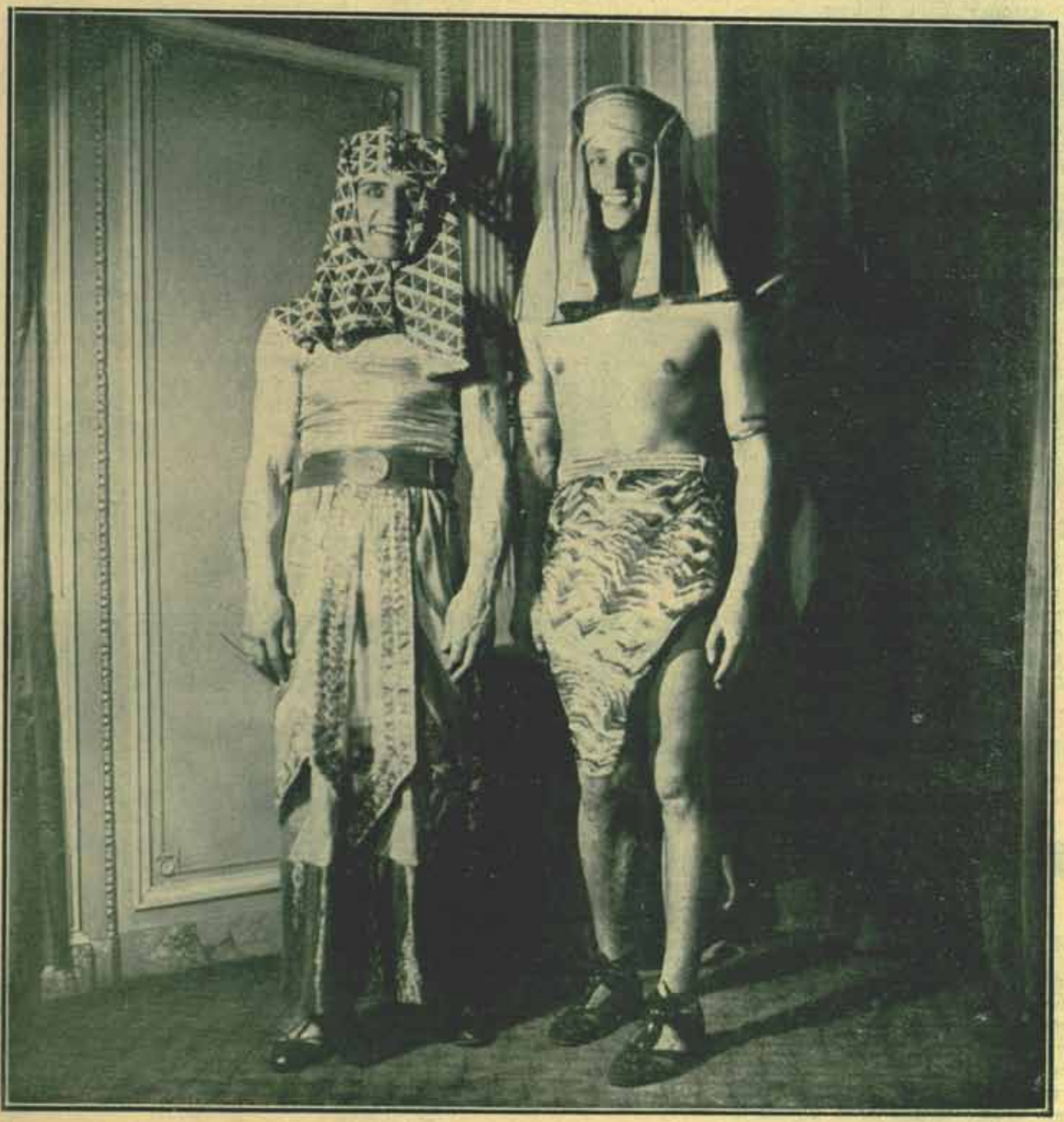

БИВШИ ШАМПИОН СВЕТА ЖОРЖ КАРПАНТЈЕ И ПРВАК БЕОГРАДА МИЛОРАД ГАКОВИЋ.

(Текст на 2-ој страни)

БЕОГРАДСКИ БОКСЕР ГАКОВИЋ КОД БИВШЕГ СВЕТСКОГ ШАМПИОНА ЖОРЖА КАРПАНТЈЕА

Славни боксер даје интервју за „Недељне Илустрације“

Већ од дужег времена у Паризу се бави наш познати боксер и првак Београда у тешкој категорији Милорад Гаковић, који је имао то ретко задовољство да се упозна са бившим светским шампионом на далеко чувеним Жоржом Карпантјеом који гаји велике симпатије за Србе и српски народ. Врло брзо, спонтано, између симпатичног Жоржа и нашег Гаковића развило се право пријатељство и Гаковић је био један од оних ретко срећних посетилаца Карпантјеовог дома.

„Први пут кад су ме упознали са славним боксером, пише нам Гаковић, добио сам утисак врло пријатног и симпатичног човека, који личи на све друго, само не на човека, који је својом песницом за најкраће време слао у царство снова најбоље боксере света“.

Затим нам Гаковић описује и друге врло интересантне појединости из садашњег живота Жоржа Карпантјеа и о неподеленим симпатијама које овај ужива у Паризу и целој Француској и, каже, да је Карпантје и дан данаш најпопуларнији боксер у својој отаџбини.

На насловној страни овога броја дајемо почасно место једној успелој фотографији коју смо добили из Париза, а на којој се виде Карпантје и Гаковић у египћанским костимима, снимљени у Карпантјеовој вили пред полазак на Египћански Бал који је приредио чувени амерички виртуоз на клавиру Лео Тектонигус. На овом балу о коме је писала француска и америчка штампа, запажене су личности из највиших кругова, као маркиз де Кабане, барон де Камас са супругом, маркиза Шатобриан и др. а као гост Карпантјеов дошао је и Гаковић.

*

Из Гаковићевог писма преносимо неколико пасуса о Карпантјеу и један мали интервју који је славни боксер дао за *„Недељне Илустрације“*.

„Пре неколико месеци кад се Жорж Карпантје први пут појавио на даскама „Театр Паласа“ целокупна спортска штампа била је мишљења, да је овим преласком у артисте Карпантје за увек напустио ринг. Али та ствар сасвим друкчије изгледа. Управо исто онако како је било, када је Карпантје изгубио свој меч са Демсејом. И онда се то исто говорило, али је Карпантје после извесног времена сусрео Кука, шампиона Аустралије и по други пут Бекета, енглеског шампиона, којима је још увек давао, као велики мајстор, лекције из овог спорта“.

„Губитци Карпантјеови са Сикием, Цибонсом и Танејом (садашњи шампион света) нису избрисали његову класу, јер је он још увек достојан шалангер свих првокласних боксера из полутешке категорије“.

Кад сам упитао Карпантјеа, вели Гаковић, да ли ће се још боксовати, одговорио ми је смешећи се:

— Мојим ступањем на позорницу нећу никако напустити ринг, па ма како своје стање стабилизовао у новом звању. Осим тога, ја сам још увек млад човек, јер мој бивши противник, Демсеј, од кога сам ја старији само за једну годину, још увек претендује на титулу шампиона света. Хари Вилс који узима учешћа у свим већим мачевима има 43 године; Цибонс на кога још увек рачунају, који је најстарији међу ветеранима има данас 45 година, а не сме се заборавити још и на то, да је Боб Фицимонс из полутешке категорије одузео шампионат света тешке категорије 1897. год. од Џима Корбету, а имао је 35 година и боксовао се до своје 48 године, те, према томе, ја нисам застао већ ћу се и даље борити за своје боје.

На питање, да ли су Карпантјеу чињене какве скоре понуде за нови меч, одговорио је:

— Пре кратког времена познати организатор Текс Ричард понудио ми је 120.000 долара за једну борбу против Делањеја, садашњег шампиона света у полутешкој категорији. Поред овога меча понуђени су ми за противнике Валкер, Берленбах, Стриблинг и Шарке, који је недавно изгубио меч у борби са Демсејом. На све те понуде нисам могао дати свој дефинитиван одговор у толико, што сам везан шестомесечним уговором за „Палас“. По истеченом уговору отпочећу озбиљно са тренингом како би што скорије примио један од поменутих мечева.

*

На крају, Гаковић нам даје интересантне податке о садашњем успеху Карпантјеовом, као артисти:

Карпантје је за кратко време учинио на новом пољу рада велики успех и заузео је завидно место, тако да је међу ревијским старовима најбоље плаћен. За једну ноћ Карпантје прима само 7.000 француских франака. У свом програму он пева, игра и боксује се. Ово последње изводи пријатељски са симпатичним Џек Валкером, шампијоном Европе у полусредњој категорији.

ФИЛМСКЕ СЕНЗАЦИЈЕ НА УЛИЦИ У БЕЧУ

Дочек популарне филмске звезде Лиа Мара и чувеног режисера Зелника.

РЕШЕЊЕ ПРОБЛЕМА БРОЈ 9.

1 О	2 Л	3 У	Ј	4 А	■	5 О	6 С	7 М	И	■	8 Б			
9 Р	О	Ј	■	10 М	11 И	С	Л	И	■	12 Е	Р			
13 К	М	Е	14 Т	■	15 К	А	О	■	16 О	Н	Е			
17 А	И	Д	А	■	А	■	18 Н	19 О	Т	Е	С			
Н	■	Н	■	20 А	Д	А	■	21 С	М	Р	Т			
■	22 С	О	23 К	О	■	■	24 И	Р	И	Г	■			
25 Н	И	■	У	■	26 Л	27 У	Д	А	Ц	И	■			
■	28 Б	29 О	Н	К	30 С	■	31 Л	О	М	А	Ч	32 А		
33 Д	И	В	■	34 У	35 П	А	Л	О	■	36 А	Р			
■	37 Р	А	М	■	38 И	З	■	39 Т	40 О	Н	А			
41 К	■	К	■	42 С	Р	■	43 Л	И	Н	■	П			
44 О	К	О	В	И	■	45 П	А	■	46 А	Л	И			

Проблем бр. 9. решили су правилно и деле награду од 500.— динара.

Г-ца Марта Бокоњићева из Београда, г-ца Вера Савић из Алексинца, г-ђа Наталија Николић зи Београда, г-ца Јелена Нешковић из Врање и Петар Шоћ из Цр. Ријеке.

ЗНА ОН

— Од чега болује овај?

— Од запаљења мозга, господине инспекторе.

— Ужасна болест! Од ње човек умре. Или, ако остане жив, пошашави. Знам ја, и ја сам то лежао.

Пливач који је зарадио 50.000 долара

Немачки пливачки мајстор Ернест Биркетер задобио је победу у маратонском пливању приређеном пре кратког времена у Америци. Он је препливао 33 километра и 800 метара за 11 часова, 42 мин. и 12 сек., задобивши додељену награду од 50.000 долара.

У ЗАНОСУ АЛКОХОЛА — УМЕТНИЧКА ФОТОГРАФИЈА

Мисли, које треба прочитати, јер нису баналне

Право пријатељство личи на огромну пећину. Мислиш да нема те силе на свету, која би могла разорити ту џиновску творевину природе. Међутим, довољно је нешто мало динамита и све оде на комаде. Код пријатељства улогу динамита играју СПЛЕТКЕ и клевете.

—

Сваки онај, који живи као добар и честит човек, самим тим живи и за своје ближње.

Често се говори о »старим људима младог срца«; за мене су такви људи охладнела лава из вулкана, из које избија још мало дима.

—

Мало хтети или је највећа глупост или је најдубља филозофија.

—

Има људи који на најнетактичнији начин тврде, као су они — грдно тактични.

—

Коза се храни трњем и даје млеко. Змија се храни млеком и даје отров.

—

И ако за тобом иду хиљаде док се бориш за њих, ипак ни један неће искочити преда те, ако треба да се бори за тебе.

СЕЗОНА ИГРАЊА 1927-28 ГОДИНЕ

О чарлстону и другим играма

Бунтовни ритам чарлстона почиње да се ублажава и као последица тога долази такозвани „флет-чарлстон". — Како се игра „блак ботом" у Америци и Европи? — Танго остаје и даље краљем игара. — Да ли ће најновије игре успети?

Учитељи играња и кореографи свију земаља чине увек једну исту погрешку: На Међународним Конгресима и Састанцима изводе се сви играчки проналасци и сви начини и моде играња; све се игре „провентилишу" и „протеоришу", да се, најпосле, цело питање препусти разним делегатима неких корпорација. — Тада се одређена врста играња подигне на ниво најуспелије игре, и то се у свет баца као најмодернији „шлагер".

Искуство је, међутим, показало, да се никад није очувало правило, него да је публика избегавала строго покоравање модним креацијама, и практиковала игру која јој је најподеснија. Укратко речено: Од сваког најновијег модног играња, односно „шлагера", публика задржи само оно што јој конвенира; она то одмах преудешава на свој начин.

Једно је извесно: нови карактеристични кораци и покрети, према којима ова или она игра добија своје име, манифестује се „импулсивно", као резултат разних случајних момената; то су гестови наше епохе.

Савремени психолози испитују врло савесно психолошку подлогу ових играња и проналазе узроке овог или оног покрета: они су, заиста, у праву кад тврде да је модерно играње најсуптилнији израз свесних или несвесних душевних ефеката: они су вишак у виталитету....

Гротескни *чарлстон* већ је доживео сумрак. Његов необуздани облик претрпео је метаморфозу. Његов бунтовни ритам почиње да се ублажава и као цветриње: играчи више не скачу, не играју се боковима, не ритају се; игра се у месту, настојећи да се гипкост примети једино у коленима. Овај најновији чарлстон зову *„Флат-чарлстон"*. Изгледа да ће се овај чарлстон одомаћити на репертоару дуже времена. Извесно је да наступа доба бржег и мирнијег питомијег играња. Неће се више играти „живцима и мозгом", него „душом и срцем"....

Блак-Ботом је најкарактеристичнији проблем покрета. О њему су подељена мишљења; за длаке се још увек игра у извесном кабаретском стилу. Американци који као што је познато, нису баш најбољи играчи, — ма да су модерне игре чедо њиховог занатства, — свесрдно би се насмејали нашем европском блак-ботону; просто зато, што се блак-ботом у Америци игра много мирније, са очевидним настојањем да се покрету и кораку да, донекле, естетски оквир. Американци га играју у стилу и темпу „слау-фокса". Отпало је у америчанском блак-ботому све оно гротескно и бински ефектно.

Европљани су, дакле, заостали за један краћи период; они морају ове јесени да убрзају стишавање обесног ритма свога блак-ботома.

Танго, краљ игара, још увек је на првом, достојанственом месту; он је остао конзервативно закопчан. Његови темељи су, као и до сада, отменост и умереност, савршено владање телом. Његова техника и рутина измирује све естетске захтеве. Данашњи танго се зове „Танго Аргентино", односно, као што се звао и пре рата, 1912., и данашње његове фигуре личе на његове прве дане; само је задржао модеран стил; танго се и не игра тако често као раније: на 5—6 чарлстона долази један танго....

Бостон је готово сасвим исчезао; а блак-ботом потискује „блус".

Што се тиче најновијих „атракција" и „шлагера", као што су: „Труда", „Хибидзиби", „Бананен-Шлајд" и „Будапест" сви они имају заједничку судбину: брзо се „издувају" и — одлазе у неповрат и заборав....

ЖИВИ МАЈМУН као украс на шеширу

А америчкој бањи Palm-Beach побудила је огромну сензацију једна дама која је понела на своме шеширу једног мајмунчића, који је дугачак само 10 сантиметра а вреди 10.000 долара! Дакле, сваки сантиметар по 1.000 долара!!?

Спорт у црвеној армији развија се по угледу на Енглезе

Осамнаестог августа ове године почеле су у Москви »Спортске Утакмице« целе Совјетске Армије, које ће трајати све до 18. септембра ове године.

Утакмице су почеле ревијом црвене војске којој је присуствовао заменик Команданта Војног, и који се свим силама труди, — по угледу на Енглезе, — да црвене војнике привикне, милом или силом, на упражњавање свију врста спортова.

Атмосферске прилике над Океаном слабо неповољне и, с тога, сумња се у могућност успешног летења из Европе у Америку још ове године. Оне који су то у последње време покушавали, постигла је немилосрдна судбина незаборављеног Нежесера и Колна, док су се други, увиђајући опасност, враћали са пута неизбежне смрти. На овом месту доносимо слику »Плаве птице«, која је такође пошла из Ле Буржеа, али се за времена вратила натраг, и тако је, по мишљењу стручњака, избегла сигурну пропаст.

Прва жена која је настрадала у лету преко Океана

Судбина авијона »Св. Рафаела« који је полетео из Енглеске да прелети Океан, позната је. У овом авијону налазила се и 62-годишња принцеза Левенштајн — Вертхајм која је пошла као пасажер. Слика приказује моменат када се принцеза опрашта са светом пред полазак на трагичан пут.

ЈЕДАН КРАЉЕВСКИ СПОР

Спор између енглеског и шведског двора

Између енглеског и шведског двора избио је спор око наслеђа краљице Александре, супруге енглеског краља Едварда Седмог и ћерке шведског краља Христијана Деветог.

Тестаментом својим краљица Александра оставила је целокупну имовину своју — 80 милиона шведских круна — шведском престолонаследнику Олафу. Међутим, тај тестаменат је сада оспорен од стране енглеског двора. Оспорен је, стварно онај део тестамента, који говори о уметничким творевинама у такозваној »Сребрној Сали«, која се налази у дворцу Малбиро, старе слике и друге старине, златни и сребрни сервиси и друго.

Краљица Александра завештала је све те драгоцености своме љубимцу, шведском престолонаследнику, својој неудатој ћерци и шведској краљици Мод, која је такође њена ћерка

Међутим, тај тестаменат се коси и са тестаментом краља Едварда Седмог. Јер краљ Едвард, у своме тестаменту, оставља све те драгоцености на потпуно располагање краљици Александри, док је она жива, а кад она умре, имају се поделити између енглеског краља Ђорђа, краљице Мери, престолонаследника и принцезе Мери.

Поводом тога избио је спор између ова два двора. Неколико најугледнијих енглеских правника учествовали су у решавању овога спора. Они су, најзад, донели решење, према коме шведском престолонаследнику припада готов новац и скупоцени сребрни сервис, који је у своје време енглеској краљици поклонио амерички банкар Морган. Шведска краљица Мод добија неколико слика од Рубенса и Веласкеза, које вреде најмање 30 милиона шведских круна, а које је енглеској краљици Александри поклонио банкар Ротшилд.

Остале драгоцености су припале члановима енглеског краљевског дома.

ДОСЕТЉИВОСТ БЕЧКИХ НОВИНАРА

У Бечу је од скора почео да излази један нов лист, који се уређује на врло оригиналан начин. Директор листа јавља се америчанском реклаомм, да хонорар за чланке и новеле плати сама — публика, према овом нахођењу: колико тај чланак или новела вреди. Сваки чланак има уз се и слику ауторову са биографским подацима, и свако је сам одговоран за своје чланке. Сарадници сами плаћају штампање, — сваки са **три** шилинга аустријских, — који ће им се обилатно наплатити од публике, — како верује директор листа.

Збиља, оригинална и врло практична ствар, само — да се директор не превари? —

Филмски конкурс „Недељних Илустрација"

У редакцији се пуном паром ради на одабирању последње партије фотографија многобројних учесника у овом интересантном конкурсу.

ИЗБОРИ
„Недељних Илустрација“

За кога ћете гласати?

Још ниједанпут од како смо се ујединили нисмо се изјаснили за славне филмске љубавнике, да видимо који су међу нама најпопуларнији. Слични избори врло често врше се у свима великим земљама где се, такође, веома много цени филмска уметност. Разуме се, свуда су резултати различити, према укусу публике. Да би се и Југославија изјаснила у истој ствари, уредништво „Недељних Илустрација“ позива своје многобројне читаоце из целе Краљевине, који су толико пута већ показали врло велико интересовање за филм, да се изјасне по приложеној гласачкој листи, који је њихов најомиљенији филмски љубавник од десет филмских љубавника чији списак доносимо на овом месту:

Рамон Новаро
Род Ла Рок
Роналд Колман
Ричард Дикс
Светислав Петровић
Хари Лидке
Рикардо Кортез
Дуглас Фербанкс
Џон Џилберт
Иван Можухин

Пошто се одлучите за Вашег љубимца, изволите испунити ову гласачку листу са прогнозом колико ће Ваш изабраник добити гласова:

Гласам за _____

Добиће _____ **гласова**

Име гласача _____

Адреса _____

Овај купон исећи и послати уредништву „Недељних Илустрација“, Скопљанска ул. бр. 18-II спрат, Београд, са ознаком за *„филмски избор“*.

Гласачке листе примаће уредништво до 16. октобра т. г., а у броју од 23. октобра т. г. објавиће се резултат гласања, колико је који од ових десет уметника добио гласова и ред који они заузимају према резултату цифара.

Они, пак, гласачи који су погодили тачно или приближно колико је њихов кандидат добио гласова и десеторица иза њега, добиће награде, којих ће бити *стотину на броју*.

После овог избора обавиће се избори између десет омиљених филмских љубавница.

ФИЛМ
ЈУНАЦИ НАШЕГА ДОБА

КОНСТАНС ТАЛМАЏ

Темпераментна и симпатична Констанс је најмлађа од сестара Талмеџ и рођена је у Бруклину 19 априла 1909. год. Почела је своју филмску каријеру код Витаграф-а и прва јој је већа улога у Грифитовом филму Интолеранс. Нарочити таленат за друштвене филмове и комедије. Познати су нам филмови: Брод Радости, а у последње време и Моја Сестра из Париза, где игра поред Роналда Колмана. Констанс је висока 164 см. има златасту косу и смеђе очи. Данас се сматра за једну од најбољих глумица у лакој комедији. 1922. год. путовала је са Нормом за Европу.

—

РАМОН НОВАРО

Најпопуларнији филмски љубавник Рамон Новаро заузима данас с правом једно од првих места, поред неколицине других глумаца. Велику славу донео му је филм »Скарамуш«, по позадатом роману из доба Француске Револуције, филм који је код нас био забрањен. Затим недавно постигао је још већи успех филмом Бен-Хур. Рамон је пореклом из једне старе мексиканске породице и најстарији од деветоро деце. Рођен у Дурангу, Мексико, 6. фебруара 1899 год. и право му је име Рамон Самониегос. Висок је 177 см., има црне очи и црну косу. Мексико је напустио за време револуције и одао се глуми, играјући и певајући. После тога је дуже време статирао у филму док најзад није био ангажован од Рекс Ингрема за филм Скарамуш. Причају да га је пре тога једном приликом прегазио аутомобил Рудолфа Валентина и да је тај несрећан случај скренуо на њега пажњу, али овој се причи не може поклонити пуно поверење.

—

ВИЛМА БАНКИ

Рођена 9 јануара 1903 год. у Пешти, Вилма Банки је најпре била позоришна глумица а затим се посветила филму. За Холивуд је отишла 1925 год. и парочитом успеху има да захвали што је играла у последња два филма покојног Рудолфа Валентина, који су и ако незнатне уметничке вредности пожњели велике материјалне успехе у вези са смрћу Рудолфовом. Вилма Банки је данас већ срећна супруга Род ла Рока и тако је очекује још лепша будућност, јер ће јој популарност мужевљева осигурати и сопствене успехе.

—

РОНАЛД КОЛМАН

Мало је тако типичних и изразитих глумаца — љубавника као што је Роналд Колман. На његовом лицу персонифицира се мушкост једним особеним начином и Колман оставља трајан и незаборављен утисак који му осигурава све већу омиљеност. Али он је у првом реду и одличан интерпретатор својих улога, глумац ванредних квалитета. Најпознатији су му филмови: Бела Сестра, Црни Анђео, Крадљивац у рају и Кики. Роналд је рођен у Лондону 1898 године и био је позоришни глумац пре но што га је Метро ангажовао. Он је заслужно стављен на листу првака филмске Америке.

М. Игњачевић.

„Људски метак“

Ова ретка слика представља чувену прскињу пливања Ивлин Рајс, у моменту извођења једног фантастичног скока на Лонг Исланду, приликом важних пливачких утакмица. Ово скакање се назива »Људски метак«, јер, донста, тело ове изврсне пливачице изгледа као избачени метак из каквог цеви.

МЕЂУНАРОДНИ КОРЕОГРАФИ У ПАРИЗУ

Г. СТОЈИЋ ЈЕ ОТПУТОВАО У ПАРИЗ ДА НАМ ДОНЕСЕ НОВЕ ИГРЕ

На другом месту доносимо о играма у наступајућој сезони и о њиховим променама које су наступиле после скорашњег међународног конгреса кореографа у Паризу. Међутим, како после свих вести о играма које су ту поменуте, ми још немамо праву слику појединих игара које нас интересују, јер их практично нисмо видели, наш признати учитељ играња г. Петар Стојић, отпутовао је ове недеље у Париз ради проучавања нових игара а уједно и да присуствује седницама комитета Уније Кореографа чији је г. Стојић саветник за Србију. По свом повратку г. Стојић ће нам донети све појединости о најновијим играма (танго, бананесслиг, хиби-џиби, амерички блек ботом и др.), и по томе што будемо видели, мораћемо се управљати ако хоћемо да играмо онако како се игра у Паризу где све игре добијају свој одређен облик за целу Европу.

На овом путу г. Стојић ће имати и једну личну пријатност, која ће несумњиво импонирати и Београду у чијој

средини г. Стојић особито успешно делује. Познато је, да је почетком ове године г. Стојић издао једну своју књигу *Основе народних и модерних игара*, по угледу на најбоље методе у изучавању свих игара. Ради те књиге која је код нас била врло добро примљена овогодишњи Конгрес Кореографа доделио је г. Стојићу одликовање у знак признања за уметнички рад на пољу игре, и то ће се одликовање обавити приликом бављења г. Стојића у Паризу.

Повратак г. Стојића очекује се концем овог месеца, када ће и овогодишња сезона отпочети, а то, од 2. октобра т. г. са првим свечаним дансингом и уписом за његову школу играња.

И шампион и најлепша жена

Редак је случај, али ето у Америци се догодило и то чудо да Хелена Вилс, једна од најлепших жена постане и првакиња у тенису.

Конгрес критичара

На Конгресу Критичара у Салцбургу прихваћена је резолуција, да се оснује »Интернационално Удружење Критичарас у Паризу.

Следећи конгрес одржаће се у Лондону.

Највећа библиотека у Европи налази се у Паризу

Национална Библиотека у Паризу спада, по броју књига, које се у њој налазе, међу највеће библиотеке целога света. Сада се у њој налази 4,200.000 штампаних књига; 40.352 колекције новина; 122.000 манускрипата; 234.000 медаља и новаца; 3.025.000 гравура; 201.040 карата и планова.

Само поређане штампане књиге износе **Деведест километара и осам стотина метара** дужине.

Гравура има **4.800 метара**, а манускрипата **Девет километара.**

Сваки служитељ издаје књиге у дужини од **седам** километара, и стара се да све у његовом ресну буде у реду.

Филмови који долазе...

„Црни пират“

»Црни пират« је најновији и најсмелији филм Дугласа Фербанкса који се с нестрпљењем очекује у Београду, где ће се давати у биоскопу »Корзо«. — Дуглас Фербанкс у једној симпатичној херојској пози у истом филму.

„Хотел Империјал“

Пола Негри из филма »Хотел Империјал« у коме игра главну улогу.

„Прошлост једног човека“

Тако се зове сјајан филм у коме Конрад Фајт игра главну улогу. — Овај филм завршен је тек пре кратког времена.

ПОВОДОМ ОТКРИВАЊА ЈЕДНОГ СПОМЕНИКА У БРИСЛУ

Недавно је у Брислу на свечан начин извршено откривање споменика краљу Леополду Другом. — Споменик представља краља на коњу. Уметнички критичари тим поводом пишу у бриселским листовима да је став коња веома неприродан. У вези с тим, листови подсећају на једну стару анегдоту, која се односи на други један бриселски споменик. Убрзо по оцепљењу Белгије од Холандије, пре скоро сто година, подигнут је у Брислу споменик Готфриду Бујонском, вођи Првог Крсташког Рата. Споменик, који стоји на бриселском Краљевом Тргу такође је у своје време изазивао грдну критику, и то опет због коња. Готфридов коњ, причају у Брислу, диже предњу ногу као да је нагазио на ексер и чека да му неко тај ексер извуче из ноге.

Пре тридесет и пет до четрдесет година, ускоро по увођењу општег телефонског саобраћаја уБрислу, један од најугледнијих ветеринара пробуђен је усред ноћи звоњењем телефона. Сав бунован отишао је до апарата и подигао слушаљку.

— Ало! Ко је тамо? — упитао је ветеринар буновно.

Не говорећи своје име, непознати је рекао ветеринару:

— Молим вас лепо господине, будите добри да одмах дођете о комегиного моме коњу. Нагазио је на ексер, па сад че може да спусти ногу док му неко не извуче тај ексер из ноге. Бојим се да ми коњ не угине.«

— Да ли тај коњ вреди толико, да би ја у сред зимске ноћи могао отићи да му помогнем? — нервозно је упитао ветеринар.

— Коњ вреди неколико десетина хиљада франака — гласио је одговор.

Ветеринар помисли да се ради о каквом чувеном тркачком коњу, те да ће и хонорар бити у сразмери са вредношћу коња, те се одобровољи и рече:

— Добро, дођите; реците ми име и адресу.

— Готфрид Бујонски, Краљев Трг, — одговори непознати и затвори телефон...

ЧУДЕСА НАШЕ ЕПОХЕ

Један руски адвокат који десет пуних година није спавао

Парички листови доносе ову интересантну вест из Москве:

»Ових дана је у Москви умро руски адвокат Бубинов, који је у целој Русији постао славан зато, што **десет година није спавао.** Мобилисан, у почетку Светског рата, он је провео у борбама пуне две године. Године 1916., у једној лутој борби, он би тешко рањен. Кад су га лекари пољске болнице прегледали, констатовали су да му је пресла лобања и да је катастрофа неизбежна. На срећу, брижљивијом негом лекара, он је био спасен. Но сад се дешава ово што је најчудније: остала је необична болест: **није могао да спава!**

Првих година новог стања у његовом организму Бубинов није показивао сметње услед неспавања; није чак ни осећао потребу спавања. Али после низа година, цео његов организам нагло слаби; лекари извршише многе експерименте, али узалуд. Но и у току тих експеримената, они су код Бубинова констатовали чудан феномен: чим би болеснику дали неко јаче средство за успављивање, он би пао у неки дремеж, који је имао изглед и карактер полујаве, из којих би се »пробудио« после кратког времена.

У току даљих година, њему би с времена на време успевало да спава по три часа непрекидно, па би опет прошло 10—12 дана, да не би ока склопио. Потом је опет могао да заспи, али врло кратко, да одмах после по цео месец дана не трене. За последње године живота има да захвали одличној нези и пажњи лекара, — што је побољшало стање његовог организма, али то стање беше само привидно добро. И најзад је несрећник преминуо и спасао се мука.

У научним и медицинским круговима овај феномен се коментарише на разне начине. Овај изванредан случај несанице даће повода да се потврде неке раније теорије о сну његовој физиологији.«

НАЈСАВРШЕНИЈА ВАГА НА СВЕТУ

Као што је познато, данас има већ мера — теразија — вага — од особите финоће и прецизности. Апотекар, хемичар, и други научни радници требају често такву меру, која показује тежину предмета најгрлчије и диферира микроскопске разлике. У трговини и занатству такође је потребна таква егзактна мера, јер, на пример, платина и дијамант такве су скупоцене материје, да се морају узети уобзир и разлике у неколико дециграма и центиграма тежине.

Сада је у Немачкој конструисана једна мера, која представља врхунац тачности, и прецизности, и јединствена је и неприкосновена међу свима досадашњим вагама. За доказ какве фине разлике она може да измери, нека послужи оглед, који је с њом учињен:

Прво је на тај фини инструменат стављен мали комадић хартије и на њему написана реч, која је имала и једно писмено »је«. Тачкица на слову »је« испрва је изостављена. Пошто се мастило осушило, измерен је папирић, и утврђена тежина тачно забележена. Затим је на слову »је« стављена тачкица, и папирић поново измерен. Када је и та мала тачкица осушена, показала је мера повишење тежине за 0,00012959 милиграма. Један милиграм је: — као што знамо, — хиљадити део грама. Дакле, тачна тежина тачкице на слову »је износи 0,0000001295?0 грама!

Непознато нам је ни да ли ће проналазач ове најусавршеније ваге покушати, а такође ни да ли ће успети, да провери ово своје тврђење. —

Жена која је „боловала" од умирања и која је тек по трећи пут умрла да се више не поврати

Пошто се подвргла тридесет пута операцији, и пошто је двапут поново оживела, и ако су лекари били изјавили да је **мртва** и да се може **сахранити,** — госпођа Елизабета Шрајн је недавно **заиста преминула** у Лондону у педесет четој години живота.

С обзиром на њена искуства, која су лекари били стекли с овом чудном пацијенткињом, они су јој отворили артерије пре него што је положена у мртвачки сандук.

Први пут је код ње смрт **утврђена** пре пуних **тридесет** година дана и госпођа Шрајн пренета је у мртвачницу за сахрану. Међутим, како су носиоци њеног сандука били врло неспретни људи, то су се — саплели о прг, попадали, сандук испустили, а на места мртвац — устао, на њихово велико изненађење. Најзад, прибравши се, помогли су јој да се подигне из сандука.

Две године дана доцније, поновио се исти случај. Поново је тобожњи »леш« пренет у мртвачницу, где је такође, поново — васкрсао.

Приликом обдукције леша ове загонетне мистериозне жене, лекари су констатовали да је ово буђење било скончано с једним заиста болним искуством: Ова је несрећница била операсана само **тридесет** пута од лупуса, који се најзад развио у рака, и најзад проузроковао њену смрт. Болови који су наступили пред потребом операције, били су тако јаки да је несрећна жена падала у дубок несвесни сан, привидну смрт; њено срце је престајало да куца, живци су се умиривали, дамари престајали да функционишу, крв престала да циркулише њеним жилама, те су лекари на основу овога били уверени да је она заиста »мртва«.

Два пута је смрт била **привидна,** и она се опет повраћала у живот; међутим, овог последњег пута је наступила стварна **смрт,** која ју је одвела са овог света, да је бар спасе даљих патњи и болова, које је ова једна жена била приморана да подноси.

КАКО СУ АМЕРИКАНЦИ УСПЕЛИ ДА ЗАКОРАЧЕ КОРАЦИМА ОД СТО МЕТАРА

Немогуће је и замислити да је један човек у могућности да закорачи читавих сто метара. Бајке нам кажу да су тако велике кораке имали само џинови у преисторијском времену. — Међутим, какво изненађење: то чудо постало је стварност у и XX веку!"

Чим су у питању каква »чуда«, — онда се, природно, мора помислити на — Америку.

Ма како изгледало чудновато и невероватно, корак од **сто** метара, ипак је **заиста, постао стварност.** То је постигнуто на сасвим једноставан начин. Кратко речено, то је најновија врста спорта у Америци, а састоји се у овоме:

Спортиста причврсти себи на леђима један ајфт-балон, чији пречник износи око 5 и по метара. Кад се балон напуни гасом, спортиста узме са собом одређену количину терета од олова или нечег другог, да не би сасвим одлетео у ваздух. Тако тежина његовог тела, заједно са оловним теретом, у односу према ајфт-балону, представља тежину од свега 1 и по килограм.

Кад је све готово, човек мало потрчи и одбаци се од земље и у лучној линији спусти се опет на земљу, на близу **сто** метара даљине од полазне тачке. Највећа тачка на лучној линији, коју је спортиста описао летећи кроз ваздух, износи око тринаест метара. Кад поново додирне земљу спортиста се опет одбаци и опет направи џиновски скок. Како се обично одбацује час једном наизменично час другом ногом, — ти скокови су у ствари — кораци.

И тако овај спортиста корача изнад шума, ливада, дрвећа, река и кућа.

Никаква препрека њему не стоји на путу! Брегове, долине, провалије, стене, — све он то прескаче без ма каквог већег телесног напора. Поред тога, овај спорт има и ту лепу страну, што спортисти омогућује врло леп поглед са висине.

На овај се начин може корачати и уз ветар, само, разуме се, са нешто спорнијом брзином.

Овај спорт је већ пренет из Америке у Енглеску, где се нагло шири.

Захтевајте
да вас вози ауто-такси
са знаком „Црна Мачка"!
Бр. 194

ЈЕСЕЊА МОДА

Најновији јесењи мантлови и шешири у облику авијатичарских капа.

ПОСЛЕ ЗЛОЧИНА И ОСЛОБОЂЕЊА

Госпођа Гросавеску написала је своје мемоаре које ће продати Американцима за 100.000 долара

Госпођа *Нели Гросавеску*, која је, као што је познато, убила свога другог мужа, чувеног оперског певача *Трајана Гросавеску-а*, и коју је суд недавно пустио испод суђења, — добиће за своје меомаре 100.000 америчких долара. Нико се не чуди што и она пише мемоаре, али чудно је, да се то тако скупо плаћа! Без обзира на славохлепност ове жене, која се сада не може више увући у више кругове, пошто је жалосно завршила ка-

ристи пажњу целог света до краја, пошто је дошла до „славног имена" — злочином и интересантним процесом.

Како је било раније? Раније су настојали људи, који би због природне наклоности или неумољиве судбине били доведени на оптуженичку клупу, да то свим могућим средствима збришу и обавију велом тајне. Због тога су мењали имена и одлазили далеко од своје домовине да започну са новим животом. Данас се, на против, човек прославља таквим догађајима и извла-

чи корист, ако зна да своју „славу" искористи писањем мемоара...

Данашње човечанство је потпуно изменило сферу занимања, укоренила се тежња за рекламом и сензацијама и стални лов за узбудљивим догађајима чудноват је морал данашњег човека, коме је свеједно, на који се је начин дошло до славе, да се сматра херојем, силно је допринео епидемији — мемоара.

Почело се одмах после рата. Тада су стали да заслепљују људске очи побеђени после победоносних армија, и не толико због тога, да се оправдају, колико да сачувају и даље славу и звучност свога имена. Сакупили су, што су више могли, материјала, да то објаве у својим мемоарима. Почевши од Виљема II., сваки је генерал написао „Успомене свога живота", да их преда пажљивим савременицима и потомству.

Свако, ко је било каквом оригиналном преваром, хохштаплерајем, прекорачењем моралних закона, пљавим приватним, фамилијарним и брачним животом сврати на себе пажњу, — сматраo је за дужност, да све то исприча са ближим и пикантним појединостима у својим мемоарима...

Већ скоро изгледа као природна ствар, да људи који нешто знају и могу и морају на себе упозорити свет, тиме да се огреше о законе, јер само тако долазе до жељеног циља, до којега не могу доћи дугим и тешким радом. То је опасност, која се мора уважити.

Цео један вал се разлио по свету: мемоари и успомене људи, али не таквих, који су кроз године стварали културна добра, у служби целине, него оних, који су се огрешили о законе морала и постојећег права.

Најмлађи авијатичар

Овај малишан вози се сваке недеље авионом пратећи свога оца на пословном путовању. За време вожње он ређа коцке или се забавља другим играчкама.

За господаром у ватру и у воду

Један пас који никада не напушта свога господара.

Госпођица из централе као будилник абонената телефона

Пре неколико дана издала је Бечка Поштанска Дирекција службено наређење према коме ће, почев од 15. септембра ове године, неке телефонске централе у провинцији вршити још и ноћне службе. Тако, на пример, оне ће извештавати абоненте телефона, хоће ли се заказана свечаност одржати или ће бити одложена, затим о излетима, о нарочитим железничким везама и променама на појединим пругама; извештаваће их за време зимске сезоне о стању снега у спортским пределима и т. д. У случају, да абонент није код куће, онда госпођица има да забележи да му није вести испоручила, и чини то доцније, или пак потражи телефонску везу, где се он тога момента налази. Напослетку, сваки абонент може се дати у извесно време ујутру пробудити путем телефона. За ову напредну службу наплаћиваће се засебна, али ипак не велика такса. У Бечу ће се ово уређење завести тек онда, — када провинцијске централе добију више искуства. —

Зар не, врло практична ствар?

НАЈДУЖИ ТУНЕЛ У ЧЕХОСЛОВАЧКОЈ

У најскорије време очекује се одобрење од надлежног министра да се започне са радовима на грађењу тунела на прузи Хандлово—Хорна Стубња у Словачкој, који ће бити најдужи тунел у Чехословачкој, јер се његова дужина 3.100 метара. Грађење, пак, трајаће три године дана.

ЈЕДМО ФИНАЛЕ

Како се Чарло Чаплин развео са својом женом!

Најзад се окончао тај чувени спор, који је целокупној светској штампи дуже времена давао материјала за пуњење губаца, који су носили крупне и бомбасте наслове.

Августа месеца ове године, пред Њујоршким Духовним Судом чувени и код нас у Београду радо гледани филмски глумац Чарли Чаплин постигао је развод брака од своје слободумне жене, лепе Лите Греј, којој је сам непрактичан амерички закон дао права да од брак са својим досадашњим мужом може направити добру трговину, што је она и учинила, свесна да је време новац и да га треба што више, до крајности искористити.

Као што је познато, Чарлијева жена Лита тражила је од њега одштету у износу 850.000.— америчких долара. Међутим, Чарли није био вољан да својој жени да толико, већ је понудио пола милиона долара, што она није хтела примити- и тако је тај скандал изашао на јавност. После дужег времена марљиво вођене истраге, најзад је иста завршена и заказано је рочиште супружницима, на које су, наравно, дошли обоје. После извршеног испита многобројних сведока, као и самих парничара, суд се повукао на већање, а затим донео овакву пресуду:

»Да оптужени Чарли Чаплин да одштету својој бившој жени — Лити Греј — у место затражених долара 850.000.—, само 625.000.— долара, пошто је суд нашао да је та сума довољна да задовољи њену одштету, коју је она претрпела удајом за оптуженог. »Деца, пак, имају припасти мајци, а оцу се дозвољава посета деци два пута сваког месеца. За васпитање деце отац ће депоновати 200.000.— долара.«

Лила је навела у тужби да је њен муж Чарли са њом поступао сурово, док је Чарли изјавио да је она била непослушна и »намћораста«, — због чега је био приморан да је више пута упозна са својом шаком, како би је научио да се муж мора поштовати.

За одбрану од ватре у Целју

У Целју постоји ватрогасна школа за децу којима стоје на расположење, за обуку, машине у минијатури.

ЈЕДНА ОСТВАРЕНА ЖЕЉА

Симпатични авијатичари Брук и Шли који су нас удостојили посетом на свом ваздушном путу око света, пред полазак из Њујорка на прекоокеански лет, упитани од новинара где ће се спустити, одговорили су: »У Минхен, на пиво«. Као што се са ове слике види жеља им се остварила у пуној мери. Међутим, у Београду су славни авијатичари наишли на српску ракију коју су, такође, похвалили, док је једна флаша имала част да их отпрати до Цариграда на њиховом значајном путу.

СВЕ ЗА „ЕЛЕГАНЦИЈУ"!....

Три помодарке из Бурме (Индија) које, да би постигле »елегантну спољашност«, носе око врата нарочите огрлице од многобројн их металних колутова наслаганих једне на друге у колико то допушта простор — врата.

ПЕХАР
ДНЕВНОГ ЛИСТА „ВРЕМЕ" ЗА ЛАКОАТЛЕТСКЕ УТАКМИЦЕ

Ускоро ће Београдски Лакоатлетски Подсавез приредити лакоатлетске утакмице за прелазан пехар дневног листа »Време«, који је пре две године припао атлетичарима Великог Бечкерека.

Чудна врста акробације

»Скок« са чамцем у воду.

Читајте „Нед. Илустрације".

Едисон о својим проналасцима, о филму који говори и о модерном новинарству

Славни и широм света добро познати амерички проналазач *Тома Алва Едисон*, који и поред својих 80 година још увек неуморно ради на новим проналасцима, примио је ових дана сарадника париског „*Матена*" и дао му опширан интервју о својим проналасцима. Како ће тај интервју, свакако — интересовати и наше читаоце, то ми овде доносимо неке важније изјаве овога великог научника, који је, природно, и код нас врло добро познат.

— Постављајте ми питања, која желите; ја ћу радо одговарати на њих — рекао је Едисон. Само ваша питања морате написати, јер авај, ја више не чујем људске речи.

Тако се овај дијалог водио писменим путем.

— Ваш први фонограф, јел' те — направљен је пре педест година?

— Да, 12. августа 1877. године. Наредио сам једном од мојих радника да направи апарат. Био је готов за 30 сати. И први примерак је тако добро успео, да ми је већина главних делова остала иста и код данашњих фонографа.

— Како објашњавате тврђење француског физичара Шарла Кро-а, да је он први проналазач фонографа?

— Могу вам рећи само ово: Месеца јула 1877. године ја сам имао у замисли мој фонограф, а 12. августа 1877. године мој први апарат је већ био конструисан. Шарл Кро је 30. априла 1877. године предао Академији Наука један запечаћен коверат, који је отворен тек 3. децембра исте године, када се сазнала његова садржина. Према томе, мој фонограф је у сваком случају био практично реализован пре него што је теоријски нацрт на хартији г. Шарла Кро-а чак био и прочитан. У осталом, на седници Академије Наука од 2. марта 1878. године, један од чланова, гроф од Монсела, показао је и описао мој апарат славном скупу, који је показао велико изненађење, па чак и мало — неверовања.

— Верујете ли у будућност филма који говори? Мислите ли да се у томе може успети?

— Не. Ја сам пронашао један апарат, помоћу кога се може комбиновати репродукција гласа са кретањем лица на платну. Продао сам га за 30 хиљада долара Јапанцима, који су са њим зарадили милионе. Али ја сам убеђен, да публици није стало до тога да добије филм који говори.

— Сматрате ли да фонограф може још више бити усавршен? Какву од будућност има пред собом?

— Сумњам у могућност и даљег усавршавања фонографа. Што се тиче његове будућности, ја верујем да је она исто тако велика као и будућност радиофоније.

— Шта мислите о научном новинарству?

— Ја мислим да је то најлепша ствар на свету, под условом да чланци буду написани у колико је могуће простије, изостављајући техничке изразе. Потребно је да „човек са улице" може одмах разумети оно што прочита, — завршио је Едисон, опраштајући се од сарадника, који је био задовољан овим интервју-ом са славним Едисоном.

Као што је познато, 12. августа ове године Едисон је на свечан начин прославио педесетогодишњицу свога живота.

Први женски капетан брода

Једна Американка, 19-годишња госпођа, положила је ових дана испит за капетана поморског брода и тиме постигла право да сама управља једним бродом који јој је придодат на службу.

КНЕЗ АЛЕКСАНДАР КАРА-ЂОРЂЕВИЋ

Син Њ. В. Кнеза Павла Кара-Ђорђевића. Последњи снимак.

„Мис" Србобран

Ових дана је на академској забави, коју је приредио новооснивани Академски Клуб у Србобрану, са највећим бројем гласова изабрана г-ђица Иванка М. Шијачић (Фото атеље Д. Ћирић).

ФОТО — ИДЕЈЕ....

»Ширм« за лампу.

РАЗНО

ПРОНАЂЕНЕ СУ ЧЕТИРИ ЗВЕЗДЕ ВЕЋЕ ОД СУНЦА

Један добро познати професор астрономије чикашког универзитета открио је четири нове звезде, које су 250 пута веће од нашега сунца.

Ове звезде удаљене су од земље 800 година светлости, тако да се могу запазити само веома јаким, — најмодернијим дограђима, којима данас располаже једино чикашки Универзитет.

Да би своје наводе и потврдио, професор се потрудио да до сада изгради 48 одличних фотографија ових звезда, које је показао само неколицини чланова Академије Наука у Чикагу, а кад буде израдио још 12 фотографија, онда ће их све показати и осталим члановима Академије, а затим дати да се објаве и у јавности.

ДА ЛИ ЋЕ СЕ СРУШИТИ КРИВИ ТОРАЊ У ПИЗИ?

Техничка комисија, која је још пре годину дана била именована и стављено јој у задатак да испита и утврди стање знаменитог и широм света познатог кривог торња у Пизи, завршила је свој рад ових дана и поднела надлежним свој опширан извештај о својим опажањима и констатацијама.

„За сада нема опасности да се торањ поруши. Истина, торањ је утонуо за десет година дана девет милиметара у земљи, али у томе нема никакве опасности за рушење, већ су предузете све потребне мере да се торањ дефинитивно осигура од пада, — каже се на завршетку реферата.

КУЛТ ПЕСНИЦЕ

Мало из историје племените вештине

ИМЕНА СЛАВНИХ ПОКСЕРА — СВЕТСКИХ ШАМПИОНА И ЊИХОВИХ ВЕЛИКИХ ПРОТИВНИКА — КОЈИ СУ СЕ БОРИЛИ ЗА ШАМПИОНАТ СВЕТА У БОКСУ ОД 1892. ГОДИНЕ ПО ДО ДАНАС СА НАЗНАЧЕЊЕМ БРОЈА РУНДИ КОЛИКО ЈЕ БОРБА ТРАЈАЛА.

1892. г.	Корбет—Суливан	у 21	рунди
1894. г.	Корбет—Кичел	у 3	»
1896. г.	Фицимонс—Мачер	1 1	»
1897. г.	Фицимонс—Корбет	у 14	»
1899. г.	Џефрис—Фицимонс	у 11	»
1902. г.	Џефрис—Фицимонс	у 8	»
1903. г.	Џефрис—Корбет	у 10	»
1904. г.	Џефрис—Монро	у 2	»
1905. г.	Обрајен—Фицимонс	у 13	»
1906. г.	Барнс—Харт	у 20	»
1907. г.	Барнс—Моор	у 19	»
1908. г.	Џонсон—Кичел	у 12	»
1910. г.	Џонсон—Џефрис	у 15	»
1912. г.	Џонсон—Флајн	у 9	»
1914. г.	Џонсон—Моран	у 20	»
1915. г.	Вилард—Џонсон	у 26	»
1919. г.	Демпсеј—Вилард	у 3	»
1920. г.	Демпсеј—Брино	у 12	»
1921. г.	Демпсеј—Карпентје	у 4	»
1923. г.	Демпсеј—Фирпо	у 2	»
1926. г.	Тенеј—Демпсеј	у 10	»

На горњег прегледа види се да су први пут укрштене рукавице за титулу светског шампиона тачно пре 35 година. Први су се попели на ринг Корбет и Суливан и јуначки се измакљали у 21. рунди. Последњи сусрет био је прошле године између данашњих ривала Тенија и Демпсеја и завршио се Тенијевом победом на поене у мечу од 10 рунди. Најкраћи сусрет био је између Фицимонса и Мачера. У том мечу, који је трајао свега 90 секунди, Мачер је имао прилике одмах да упозна тежину противникове песнице и крај прве рунде дочекао је на чатосу. Најдужа али не и завршена борба била је између Џонсона и Виларда.

Напрежан од публике наклоњене Виларду, и ако стално бољи и надмоћнији, Џонсон је напустио ринг у 26. рунди, у тренутку када му је победа требала и морала бити додељена, и пристрасан суд проглесио је Виларда за победника. Победа Вилардова над Џонсоном, дакле, незаслужена и непотпуна је, јер није стечена ни нокаутом ни већим бројем поена.

И од ових великана, који су прославили име своје очарбине и себе, нама се јасно издваја једна тамна фигура, која није знала за препреке, која није знала за страх и бол, а која је знала само да удара страховитом снагом. Та мрка људескара џиновског раста, која је у својим гигантским песницама поседовала феноменалну снагу, био је понос и дика црне расе — Џонсон. Једини он је боксер који до данас није тучен на рингу. Док је тренирао и док је био у форми, па и после, када се повукао у тих и миран живот, нико му није смео изаћи на мегдан. Оно неколико боксера што су се попели на ринг да окушају своју срећу у

Свршетак на 23-ој страни.

Број 37.

Недељне Илустрације

Марија Анунцијата

Напуљска Краљица.

2

Роман од Евгена Дернбурга.

Јест, то је био он. Исти одвратан глас, исти бруталан израз лица. Онда је ударио њу и њену сестру, сада уништава народна права, слободу француског народа и наређује војницима да ударају кундацима народне посланике. А то је радио Мира са знањем њеног брата, Наполеона Бонапарте?

При тој помисли је уздрхтала. Можда ће то бити човек, од кога јој је рекла картара да се чува?

*

„Савет петстотина" је био растеран и тиме је нестао и последњи остатак демократије. Тако је хтео Наполеон Бонапарта, а за тај задатак је изабрао Миру јер је знао с каквом ће га безобзирношћу извршити.

Био је Бонапарти уравњен пут к царству.

Тога је дана пуковник Јоаким Мира био унапређен за генерала Француске.

*

Пошто је Наполеон постао неограничен господар Француске, није више било никаквог званичног тела, на које би се морао обазирати и које би могло дићи глас противу његове диктатуре и он је журио с остварењем свог плана: стварања царства.

Пре свега преселио је се са својом породицом и браћом и сестрама у Тиљерије, у ранији краљевски замак у Паризу, који је од времена убијства краљевског пара, од пролећа 1793, стајао празан. У њему је требао да настане опет нов, сјајан живот и Наполеон, који је дотле као и чланови његове породице, живео просто, почео је да живи врло раскошно. Сва његова браћа и сестре добили су засебна одељења у Тиљеријама, као и своју наочиту послугу.

Марија је добила одељења, у којима је раније становала госпођа Дибари, љубавница краља Луја XV. То су биле раскошно намештене собе, застрвене персијским ћилимима и с венецијанским огледалима на зидовима.

Првих дана је Марији био тај баснословни луксуз необичан и противан њеном природном осећању. С тога је се решила да уреди бар две собе по свом грађанском укусу, у којима би највише боравила. Наредила је да се одмах уклоне неке непристојне слике, које су раније красиле собу за облачење госпође Дибари и које вређају сваку чедну девојку. Церемонијал куће је поред осталог захтевао да има Марија своју наочиту дворкињу.

Када јој је Наполеон то саопштио, она је се за тренутак замислила, па је затим радосно рекла:

„Само Анриету Анжервил, моју верну пријатељицу, хоћу да имам поред себе".

Наполеон јој је испунио ту жељу и за обе девојке је био радостан дан када су се састале у Тиљеријама.

„Ти нећеш бити моја дворкиња, већ најбоља пријатељица" и срдачан пољубац је запечатио ове речи.

Приближавао је се божић године 1799. У Француској је била република и још је важио закон, по коме је била укинута католичка вера, те је било немогућно да се по католичком обичају изведе, у Тиљеријама божићно дарivање.

Али је Наполеон нашао излаз и створио „свечаност дарivања", које је 24. децембра 1799. први пут прослављено и када су сви његови рођаци и пријатељи добили поклоне.

Тога дана су Тиљерије биле чаробно осветљене и стотине свећа су сијале у високим раскошно опремљеним собама. Све је било спремљено за примање гостију. У великом салону, на дугачком столу, лежало је стотина пакета с поклонима. То је позвано много гостију.

Марија је се још налазила у својој соби за облачење, где јој је Анриета помагала. Када је изашла из топлог купатила, ова је намазала њено витко тело с неколико капљица дискретног париског мириса. Стајала је лона пред пријатељицом. Дубок уздах јој је се отео из груди, када јој је Анриета пружила фино рубље с чипкама.

„Како ли ће Франсоа провести божићно вече? Да ли ће бити у женском друштву"?

„Али, драга моја, он је и сувише озбиљан за бескорисно лакрдијање".

Сузе су падале с Маријиних свилених трепавица као роса на девојачке груди.

Собарица је закуцала на врата, јер је већ било време да иде у салон, где су били чланови њене породице и многи позвани гости. Ту су били сви велики чиновници француске републике, генерали и најславнији међу њима, генерал Јоаким Мира.

Марија је са страхом погледала у њега. И на дан сметковања божића морала је гледати човека, који јој је само уливао страх, али који је био Наполеонова десна рука и кога је овај највећим почастима обасипао. Срце јој се било стегло, а када га је кришом погледала, њен је се поглед сукобио с његовим погледом. Мира ју је најпонизније поздравио, нашта је она механички одговорила. Као од каквог чудовишта у пустињи био је обузео страх и дрхтећом руком је прихватила лепезу, коју јој је Анриета пружила.

„Шта је теби, Марија"?

„Ено тамо је Мира и ја се бојим њега"!

„Немој бити тако плашљива"!

„Ах, ја осећам велики страх"!

Слуге су отворише висока двокрилна врата, церемонијал-мајстор је ударио три пута штапом о патос и први конзул Француске, Наполеон Бонапарта ступио је у салу са женом Јозефином и с оба њена детета Хортенза и Евженом. Сви су се гости дубоко поклонили.

Лагано је ишао Наполеон поред редова и с многим од гостију разговарао. Када је пришао Марији, озбиљно јој је рекао:

„Допусти да после неколико минута с тобом разговарам о једној важној ствари".

Марија је ћутећи одобрила. Срце јој је јако куцало. Наполеон је корачао даље.

Свечаност је отпочела дељењем поклона. Јозефина је добила од свог мужа, Наполеона, прекрасно коље од бриљаната. Хортензија такође скупоцен накит, а Евжен је произведен за потпоручника.

„У коњушници су за тебе, моја драга мачкице, два вранца и лепа мала кола". Указујући руком на више пакета најфинијег рубља и свилених пакета, Наполеон је рекао Марији: „ово припада такође теби као девојачка свадбена спрема".

Марија је као у сну чула те речи и захвалила.

Дошли су на ред генерали.

„Драги мој генерале, Мира"!

Енергичним кораком пошао је овај и отсечно поздравио свог највишег претпостављеног старешину.

„Ја Вас данас производим за маршала Француске војске"!

Радосно изненађен саслушао је Мира те речи. Брзо је се прибрао и одабраним речима заблагодарио за то високо одликовање.

Са задовољством је Наполеон погледао снажан стас Мирон, а за тим брзо скренуо поглед у чланове своје породице и зауставио га на пребледелом Маријином лицу. Марија је одмах све разумела и чега је се дотле само бојала и шта је слутила, постало је стварност, страшна истина. —

Званично обдаривање је завршено и друштво је се између себе разговарало. Марија је била отишла у своје собе, а затим Наполеону јавила да је спремна да га прими.

Срце јој је као у грозници куцало. Када је прошло неколико минута, врата су се полако отворила, ушао је Наполеон, озбиљан и без икаквих формалности одмах рекао:

„Моја драга Марија, од свију сестара и браће тебе највише волим и због тога ћу ти саопштити ствари, о којима још нико ништа незна. Као што сам теби био прво јавио када сам Јозефину верио, тако ти ево сада првој кажем да хоћу да начиним од Француске монархије".

„Шта, зар хоћеш опет да вратиш Краљевство, краљевске принчеве и да свима емигрантима у Енглеској допустиш повратак у земљу"?

Марија је радосно изговорила те речи јер је помислила на повратак и њеног Франсоа.

Наполеон је махнуо главом у знак неодобравања, а на лицу му се огледао пркос и чврста воља.

„Француско је Краљевство мртво, врло тешки су његови стогодишњи греси. Не! Монархија се мора у Француској вратити у другом облику и то само као царство, чији ћу представник бити само ја".

То је саопштење јако изненадило Марију и са скривеном сумњом је погледала у омањи раст свог брата, који је ковао тако смеле планове. Али је знала и то, да велики дух и огромна енергија тог човека могу чуда чинити.

„Сада знаш моју тајну, мачкице".

Марија је се још забављала својим мислима.

„Али ми ти мораш у томе помоћи".

„Хоћу, Наполеоне, шта треба да чиним"?

„Да узмеш за мужа Миру, најбољег француског генерала"!

Дошло је оно страшно. Марија је се јако уплашила; дакле обистинио је се њен страх! На један пут је се у њој јавио природни девојачки понос противу тог брака у противу одавно олуђнутог човека.

„Шта, да се удам за Миру? За оног суровог човека, који ме још у детињству злостављао? Не, не могу никада дати своју руку и живети с оним, који ми је одвратан и од кога осећам само страх"!

Те речи је изговорила Марија с пуно горчине.

„Слушај, мачкице"!

„Престани с тим тепањем; није сада време да ме зовеш мачкица"!

„Марија", наставио је Наполеон озбиљно, „саслушај ме мирно. Ти волиш да постанем цар и када се то оствари, онда ћете ви сви бити царски принчеви и принцезе и владаћете као крунисане главе земљама и народима. Да бих у томе успео, потребан ми је човек какав је Мира, који ми је потпуно одан и који без противљења енергично и безобзирно изводи све моје планове. Упамти, он је моју власт ојачао и да није разјурио „савет петстона", ја не бих могао овако неограничено владати. Ако пођеш за њега, чиниш услугу не само мени, већ помажеш и себи и целој нашој породици".

Марија је саслушала брата ћутећи. Груди њене су се јако надимале јер су и сувише јаки били утисци.

„Сутра ћу ти по томе дати одговор".

„Имај на уму, Марија, да ја не трпим онога, који се противи мојим плановима. У томе и ти нећеш бити изузетак. Дакле, сутра очекујем твој јасан одговор и пристанак на тај брак. Сада се одмах врати у друштво"!

За Наполеоном су се с треском затворила врата.

Марија је остала сама. Када је се тешка завеса раздвојила, ушла је Анриста са сузним очима, јер је била сваку реч чула. Плачући, обе су се девојке загрлиле.

„Зла судбина! Анриета, тај Мира је моја несрећа, моја смрт"!

Неко је куцао на вратима.

Анриета је похитала к њима. То је био служитељ, који је јавио да је потребно да одмах Марија иде у друштво. Уздишући, брзо је ова опрала сузне очи хладном водом и чинећи се весела, отишла из собе.

У салону су се гости забављали, а Марија је пришла брату, Лују, који је био истог дана, после дугог одсуства, стигао у Париз. Луј је био човек тихе нарави, сањало: више се бавио науком него политиком и живот на селу претпостављао бучном Паризу. Марија му је радосно пришла.

„Замисли, Марија, какав сам божићни поклон добио од Наполеона"!

„Какав"?

„Издао је наредбу да се одмах амнестира песник Франсоа Шатабријан, да може доћи у Париз, где ће му се дати положај према његовим способностима".

Марија је се томе јако обрадовала и као каква радосна ускршња посланица звучале су те речи.

„Он долази, долази! Тако хоће судбина".

Брзо је отишла Наполеону и одлучно му рекла:

„Ја сам се решила, хоћу да пођем за Миру".

Наполеон је био задовољан: отишао је с Маријом у побочну собу и наредио да дође Мира.

„Драги мој маршале, да вам представим Вашу вереницу"!

Мира је се дубоко поклонио. Пламтећи поглед његових очију гутао је витко тело лепе девојке.

За тренутак тишина.

„Јест, ја пристајем да Вам будем жена. Можете имати моју руку, али не и моје срце", рекла је Марија.

Још исте вечери Наполеон је објавио веридбу своје сестре Марије с Маршалом Јоакимом Миром.

Опште одушевљено честитање.

Али све је се то одбијало од Маријиног срца. Она је била радосна и весела, али је на њу утицала пријатна вест: он долази, њен љубимац, човек, кога је она потајно волела.

* * *

Врло свечано је 20. јануара 1800. године обављено венчање Јоакима Мире с Маријом Анунциатом Бонпарта.

Цео париски гарнизон био је у част младожење, маршала француске војске, у парадној униформи распоређен по улицама.

Марија је била прекрасна невеста. Имала је скупоцену венчану хаљину с бриселским чипкама и богато окићену дијамантима.

За свадбену трпезу село је двеста гостију. Тек што су затворена врата од сале, служитељ је пријавио још једног госта, који је био одоцнио. Луј Бонапарта је представио једног младог човека.

„Господин Франсоа Виконт Шатобријан"!

Цело друштво је погледало у новог госта, песника и писца, чију су славу тада проносиле париске и стране новине.

Он је се био вратио из прогонства; био је амнестиран и позван на висок положај.

Маријино је срце играло од радости. До ње је седео муж, а пред њом потајни љубимац.

Био је божанствено леп, далеко лепши него што је био на слици представљен. Најпре је говорио с Наполеоном, који га је срдачно примио.

Затим је се окренуо и поклонио Мири и њој. Као у сну слушала је она његов пријатан глас када јој је честитао брак. Била је збуњена пружајући му десну руку да је пољуби. Шатобријан је добио место до Марије.

Лако су му са уста текле речи из његовог пребогатог речника. Нарочиту пажњу је поклањао младој жени, чије су сјајне очи биле њему управљене. Шатобријан је говорио о својим доживљајима у Енглеској и Америци, о свом дугом боравку међу Индијанцима и о њиховом животу.

Причање му је било врло занимљиво.

„Да ли знају Индијанци за љубав"? упитала га је Марија.

„Да ови дивљаци имају то највише и најсветије осећање, могу јамчити. Познавао сам поглавицу једног ратничког племена, чију је жену ујела змија. Он је јако волео своју жену и у мом присуству је лекару пружио своју сопствену крв да би њу избавио од смрти. И у прашуми", рекао је Шатобријан „влада бог Амор, тамо људи врло често закључују брачове према наклоности свог срца, што не бива код многих париских грађана".

Један љубазан поглед од стране Марије био је песнику награда за његове речи.

У том тренутку је устао маршал Мира са стола и удаљио се. Он је имао обичај да сваког дана лично обиђе коњушнице. Од тога обичаја га није омео ни свадбени дан.

Када је Марија напустила друштво, отишла је у побочну собу и спустила се на диван. Њене су се мисли низале једна за другом. Минути су пролазили и из даљине је допирао до ње жагор свадбеног друштва. Високи од алабастера сат на зиду објавио је својим сребрно звоким избијањем једанаести час.

Она је била затворила своје уморне очи, када су се лагано отворила врата. Затим је се тргла и пред собом угледала Франсоа Виконта Шатобријана.

„Тако усамљени, моја лепа, милостика госпођо маршалка"?

Марија је само махнула главом, јер у тренутку није могла ништа рећи.

Прошло је неколико секунада; обоје су стајали једно према другом.

„Колико се радујем да Вас лично познам, господине Виконте, славни песниче"!

Он је се путећи поклонио.

„Ја имам једну молбу на Вас, господине".

„И када би их сто било, од срца би их испунио, у колико до мене стоји".

„Молба се односи на Ваш садашњи спис „Атала", о коме се говори да ћете га скоро објавити. Ја бих желела да га прва прочитам".

Из њених је очију горила сакривена љубавна ватра.

„С највећом радошћу ћу Вам испунити ту жељу. Надам се да ћу ускоро бити готов и Ви ћете бити прва, која ће мој опис читати".

„Ви ћете ми га лично дати — —".

Марија је то изговорила врло тихо, шапутајући. Шатобријан је се сагнуо, ухватио њену малу руку и топло је пољубио безбројно пута. Марија је уздисала. Обоје нису приметили када је венац од мирте склизнуо с њене главе на патос.

„До скорог виђења, господине Виконте"!

Франсоа је још једном значајно погледао у њене очи и напустио собу.

* * *

Свадбена светковина је била завршена и гости су се разишли. Брачни пар је остао сам у својим богато намештеним собама.

Сама с мрским јој мужем, коме је била из политичких разлога жртвована и чија је чулна страст тражила задовољење!

И томе човеку је она морала предати своје највеће благо, своју девојачку невиност! Две сузе су засијале у њеним очима, када је бојажљиво задовољавала мужевљеве прохтеве.

Као какво дете, муж је снажно подигао и однео у брачну постељу. Његови пољупци, које је страсно стављао на њене усне, гушили су јој тихи дах, али и онда је се њој, као у сну, јавила лепа слика њеног љубимца.

„Теби ћу дати моје најбоље, моју праву љубав, моје срце"!

* * *

Прошло је неколико месеца.

После дугих, мучних година, карневал је опет у Паризу завитлао своју веселу капу. У Тиљеријама је приређено неколико сјајних балова, на којима је и Марија учествовала, али међу гостима није виђала Франсоа.

Њен живот је био налик на живот мале тице, којој су одузели златну слободу и затворили је заједно с гавраном.

Марија је у браку била врло несрећна. Њен јој је муж указивао незгратну пажњу, али она није марила за њега.

Мира је додуше био одличан генерал и Наполеон је на њега много полагао, али Маријино срце, које је било жељно љубави, није се отворило човеку, који је на груб начин волео. Марија је имала жалосне медене месеце. Њој би само чинило задовољство да је на првом званичном балу, који је Наполеон у Тиљеријама дао, могла да види свог Франсоа. Ма да је он био примио позив, није се појавио. И на друга два бала га није било. Да ли је на њу већ заборавио?

* * *

Дошло је пролеће. Красни паркови и баште у Тиљеријама били су покривени зеленилом. Цветале су лале, зеленкаде и перунике; на сочним ливадама било је пуно мирисних љубичица.

По неколико сати је ходала Марија с Анриетом у парковима, баштама и зеленим ливадама. Велики камени споменици, који су представљали грчке и римске богове, пробудили су њен интерес. То су били стара уметничка дела одличних италијанских мајстора, чија су имена била овековечена на постољима. У једној башти, где су нерадње цветали, Марија је пришла Венериној статуи.

„Чије ли је ово дело?" Марија и Анриета су код споменика тражиле име уметника, али га није било јер су пукотине биле у маховину урасле.

„Али гле, Марија, какво је ово удубљење у камену?"

Обоје су пришле и Марија је пронашла једно дугме од слонове кости. Један притисак у исто, и одједном је се на задњој страни споменика почела да помиче камена плоча. Указала су се врата и степенице, које су водиле доле у земљу. Горе, на првој степеници, лежала је смоласта буктиња с припаљачем.

„Уђимо унутра!" рекла је Марија радознало и обе су

степеницама сишле доле. Пред њима је био пространи и добро поплочан ходник, који је водио у Тиљерије.

Четврт сата су обе ишле поред светлости буктиње и застале пред тешким гвозденим вратима, која нису била закључана. Пред њима су се указале неколике простране собе, пуне тешког ваздуха. Свакојако да је то било место за тајне састанке краљевских принчева и девојака из народа. Шта ли су виделе ове подземне, луксузне опремљене просторије када су Француском владали Луј XIV и Луј XV са његовом метресом Дибари?

Разврстане слике на зидовима су о томе најбоље говориле.

Сада се јунаци свих тих љубавних авантура одмарају у гробовима. Они, који су ватрено љубили свеже девојке из грађанских редова погинули су од гилотине 1793. године за време француске револуције!

Марија је узбуђено посматрала ова некадања места разузданог живота и страсти.

„Не", рекла је она махнувши главом, то није била права љубав, која је овде вођена. „Анриета, уклонимо се одавде!"

Оне су отишле даље и пронашле да се ходник завршује у једној празној соби.

„Ми ћемо о томе, што смо видели, ћутати, драга Анриета".

* * *

У то време је се у Наполеоновим собама за рад догађало нешто тајанствено. Наполеон је по неколико сати дневно конферисао с Миром и примао генерале, повереннике и известиоце.

Као из небуха испуњо је Париз ратни жагор. Париским улицама су пролазили ратнички опремљени пукови, коњаници и топови. На челу војске од 40.000 људи крену је се Мира на Италију. Наполеон је отишао за њим. Требало је славу француског оружја пренети и кроз Италију и покорити италијанске покрајине француској републици.

Брачни пар је се растао. Марија је остала сама.

— — — — — — — — — —

Француа Шатобријан био је са својим спевом „Атала" готов и сада је могао своје обећање, дато Марији, испунити. Како је се обрадовао томе тренутку! Од првог виђења у Тиљеријама, када је с њом разговарао, заволео је.

Његово оштро око одмах је на дан Маријиног венчања познало да је она с Миром под мораљем ступила у брак и да је тај брак уливао само одвратност њеном чистом и племенитом срцу.

За Миру је одавно знао из извештаја у енглеским новинама, које су та правилно описале: човек суров, бруталан, безобзиран. Шатобријан је жалио Маријин брак и страховао.

Млада жена је морала неописано патити!

После првог сусрета с Маријом, Француа је често себи стављао питање: да ли је код ове жене само пролазна љубав, какву обично лепе жене имају и која би се могла назвати само интересантном авантуром? Или је та љубав узвишена, племенита?

Што је о томе дуже размишљао, у колико је више времена пролазило од првог виђења с Маријом, у толико је била јача његова чежња, његова љубав према њој. Као писац, песник и уметник, он је био освојио срце понеке жене; али још никада није имао онако осећање љубави, какво је имао према Марији.

Француа је сео за писаћи сто и написао ове редове:

„Госпођо,

Мој спев „Атала" је готов и очекујем најмилостивији одговор, када га смем донети.

Ваш Шатобријан".

И ако је још био у снази закон о укидању племства, он је запечатио писмо својим племићским печатом и предао га слузи с налогом да га однесе у Тиљерије Марији и чека одговор. Шатобријан је био сам. Споро су пролазили минути и сказаљка се лагано мицала на часовнику.

Прошло је било пола сата, и слуга се још није био вратио. Француа је пришао отвореном прозору и погледао. На пољу је био благ мајски дан. мирис цвећа испуњо је његову собу. У башти су певале зебе, цврчали попци и зујале златне пчеле изнад цветних леја.

У том је дошао његов слуга и донео писмаце. Брзо је Француа отворио плав коверат и прочитао:

„Викоште!

Ја Вас очекујем још вечерас код мене. Будите око чекати моја дворкиња, госпођица Анжервил. Она ће Вас кроз подземни ходник довести у дворац.

Марија Анунцијата".

Шатобријан је се јако обрадовао овом позиву.

Споро су пролазили часови по подне; срце му је горело од нестрпљења.

Најпосле је дошло вече.

Ватрена кугла залазећег сунца позлаћивала је кровове и торњеве Париза и круне дрвета у парку.

Француа је стајао у башти и посматрао нестанак дана. Пола је осам сати и његово нестрпљење је од минута до минута расло. Био је мрак. На ноћном небу рађао се сребрни котур месеца да осветли својом магијском светлошћу врхове наранџиних дрвета.

Француа је брзо дошао у врт и чекао. Минути су пролазили. Најпосле су се иза камене Венерине статуе отворила врата и Анриета Анжервил је се појавила и позвала га да кође с њом.

Француа је пошао из Анриете, која је носила мали фењер. Ћутећи, обоје су корачали кроз подземни ходник.

Већ су били дошли до Тиљерија и Анриета је застала пред једним вратима.

„Стигли смо, господине Виконте!"

Брзо је отворила врата, на која је Француа ушао. Затим су се врата лагано опет затворила. Он је сада био у Маријиној соби. Скупоцени ћилими, којима је била соба застрвена, нису дали да се чују кораци. Пријатан мирис љубичице испуњаваю је чаробну собу.

А где је била Марија?

Отворила су се врата и она је ушла из своје собе за облачење.

Њена појава је дирнула у срце Француа.

На себи је имала необично лепу ноћну хаљину с бриселским чипкама, кроз које су се видели пуни дражи облици њеног тела. Плава Маријина коса била је скупљена само једном златном копчом на потиљку и таласасто падала на плећа. На високом челу је имала дијадему, а на малим ногама атласне папуче, сребрнасте боје.

Француа чисто није могао да верује својим очима. Да ли је ова лепа жена била само привиђење? — Већ му је пришла и ословила га очаравајућим гласом:

„Драги виконте, веома сам Вам захвална што сте дошли да ми испуните давну жељу".

Француа је се пред њом поклонио, ухватио јој руку и пољубио је не испуштајући је и наслађујући се топлотом њеног тела.

„Ја се веома радујем, што Вам могу мој спис лично предати да га Ви прва прочитате. То је за мене највећа и најдража награда".

Маријин ватрен поглед означаваю је љубав. Она му је рекла :„ја Вас још молим, да ми га Ви лично читате. Поетичне речи из уста самог песника звуче два пута пријатније"!

Марија је села на диван. Француа опет на на столицу близу њених ногу, развио рукопис и почео да чита свој

спев с нагласком и осећањем, речима, које су из срца излазиле.

Она је затворила очи. Тих, пун чежње уздах отео јој се из груди, које су се таласасто надимале испод танке ноћне хаљине.

Полако је се приближила Франсоу, метнула голу руку на његово раме и свој врели образ до његовог, што је као река лаве утицало на читаоца.

Маријино је лице горело. Управивши поглед у исто Франсоа је својом лепом, белом руком ухватио њено раме и пољубио је у ружичаста уста. Она му је такође одговорила ватреним пољупцем.

„Ах, како сам жељно очекивала овај слатки час! Годинама сам мислила на тебе и сада си код мене. Све моје наде и жеље су остварене!"

Опијена слашћу љубави, Марија је се спустила на његове груди. Све страсније, опијајући су горели пољупци љубавника на њеним уснама, по голом врату и откривеним грудима. Лако ју је дигао и однео у собу за облачење и спустио испод балдахина.

С осећањем неизмерне среће, постигнувши дуго жељени циљ, прошапутала је:

„Хоћу да будем твоја; прославимо брачну ноћ наше среће и љубави, коју само према теби осећам!"

* * *

То је било прекрасно време, јер су се свакодневно састајали и уживали љубав. Подземни ходник им је одлично служио и нико није знао за тајну љубавног пара осем верне и ћутљиве Анриете, Маријине дворкиње и пријатељице.

* * *

У Паризу је прослављена велика победа, коју је у Италији задобио маршал Мира. Миланску знамениту тврђаву су Мирине трупе освојиле. Победа је добивена великом жртвама, пошто Мира није жалио животе својих војника; он их је гонио у ватрено море, које су опседнути с бедема сипали на Французе. Не гледајући на губитке стотина и хиљада младих људских живота, он је победио и на јуриш заузео Милано 7. јуна 1800. године.

Опијени победом, Наполеонови пукови и њихов вођ Мира, ишли су све даље.

Битка код Маренга је такође добивена. Мира је опет победио и Париз опет клицао од радости.

Докле су у Тиљеријама прослављане победе и величано Мирино име, Марија је била јако невесела.

На њено срце нису утицале многе хвале, којима је обасипана лепа жена храброг француског маршала. Душа је болела при помисли на многе стотине и хиљаде рањених и мртвих, на ожалошћене родитеље и жене.

У Италији ће стотине хиљада проклињати Миру, који је толике несреће учинио њима.

У париским излозима су биле намештене слике, на којима је било представљено освојење Милана и како Мира јаше на коњу по крвљу натопљеном земљишту смрти, не обзирући се на мртве и умируће!

Плачући је се Марија пољубила уза свог Франсоа.

„И тог човека ја морам бити жена"!

„Драга моја, помисли да је у свима временима и код свију народа било ратова и да ће их и у будуће бити. Али је много стало до тога, како и којим срествима се воде и ту је твој муж о коме се говори да је свирепи војсковођа".

Марија је уздахнула.

Да би је утешио, у пуно саучешћа је погледао у њене лепе и сузне очи и пољубио их.

Љубав према овом човеку повратила јој је вољу да живи и дала нову снагу да подноси омрзнути брачни јарам.

20. јануара 1801. године Марија је родила сина, коме је Мира у част свог моћног шурака дао име Ахил. Дете није било лепо, али је отац лудовао од радости када је добио првенца.

С пуно брижљивости је мајка неговала дете, сама га је дојила и није тражила помоћ дадиље.

* * *

У том времену је Мира са својим шураком Наполеоном ударио на Немачку.

Марија и њен љубавник су опет заједно имали лепе часове љубавне среће, који су само с времена на време прекидани, када је се Мира на неколико дана враћао у Париз и када је према својој жени је био до крајности нежан.

Марија је морала све да подноси, јер је он био њен муж. За Франсоа је прекид, Мирино присуство, било пажња, јер је знао колико је била Марија несрећна у браку и како је тешко подносила присуство мужа и његову необуздану чулну пожуду.

Напротив Франсоа је се увек радовао видећи са свог прозора богато опремљена путничка кола у којима је Мира одлазио из Париза к војсци и истог вечера су срца љубавника хитала једно другом и обоје налазило у уживању љубави накнаду за минуле горке часове.

* * *

Спис Шатобријана „Атала" је нашао велико допадање не само у целој Француској, већ и на страни. Он је песнику донео и велике приходе. Наполеон и Мира су се такође најласкавије о њему изразили, ма да се овај други ни мало није разумевао у лепим вештинама, већ бокал вина претпостављао свакој доброј књизи.

Шатобријан је радио једно ново дело, позоришни комад, чији је циљ и садржину држао у највећој тајности, та и према самој Марији, којој је иначе све поверавао.

Шта ја сад пишем, драги мој анђеле, јесте моја тајна и за то ће бити за тебе у толико веће изненађење и радост".

* * *

Наполеон Бонапарта, први конзул Француске, хтео је што пре да оствари своју жељу, да постане цар. Али му је за то било потребно да ступи у добре односе с највећом светском силом, с римокатоличком црквом — папом. Француска револуција од 1789. до 1793., бита је укинула римокатоличку веру, затворила цркве и растерала свештенике. Наполеон је знао колику је моћ столећима католичка црква имала у Француској и да је управо укидање религије и затварање цркава, јако наштетило успеху вођа револуције; знао је такође да има стотине хиљада њих који и поред револуционарних идеја потајно признају католичку цркву. Због тога је решио да поново успостави католичку веру и врати протеране свештенике, да би на тај начин помогао свој план. Рим се не би противио да постане цар.

За тај циљ Наполеону је био потребан умешан сарадник, човек који би био радо примљен на папском двору.

Његов је избор пао на виконта Шатобријана. Тај је човек био потомак старог француског племства и када је избила револуција, побегао је из земље, да не би морао да призна законе јакобинаца. Он је био конзервативних начела и пријатељ француских краљева, признавао је за законитог краља грофа Артоа, брата погубљеног краља Луја XVI. и живео у Енглеској. Такву је политику и Рим одобравао и због тога је човек таквог политичког правца могао с успехом успоставити добре односе, које је Наполеон желео између Француске и Ватикана.

Једног дана, када је Франсоа седео у својој соби за рад, пријавио му је слуга долазак једног официра из Тиљерија.

(Наставиће се)

НЕТАКНУТА ЖЕНСКА ВРЛИНА

»Поштене жене! Њих их. У свом животу срео сам једну. У Вас-Терру Јануара 1904. године. Ох, ја ћу живети још дуго и ићу заборавити ову врлину, ову невиност — изгубио је своју невиност г. Филип, врло богата пословна, кад смо се једне вечери били искупили у једној раскошној кафеји на булевару Сен-Мишела.

То је била нека госпођа од Верморија, једна креолка, старог француског порекла, врло мало цивилизована — наставило је г. Филип своју исповест, док смо га ми пажљиво слушали, и, тапорећи гутали сваку његову реч, јер он је био врло интересантан кад прича штогод из свог живота, који је био врло романтичан. »Сматрали су је за потпуно белу међу странцима. Била је чудесно лепа, са својом плаво-пепељавом косом, са дивним црним очима, са струком да се уме између два прста. Није имала мужа. Али је имала некада једног, — што значи да је госпођа од Верморија жена која неће да спава ма с ким без извесног уводa.

Дакле, ја сам желео исто да то будем ја и врло рано потписао бих и усвојио све претходне захтеве с њене стране. Носила је увек старомодне хаљине, кринолине, како су их звали. Моја жеља се опијаше замишљајући шта се све крије иза таласа материје...

Најгоре је што је госпођа од Верморија била страсна кокета. Десетину заљубљених већ су око ње неуморно. Изгледало ми је да има бар шест љубавника, али се брзо разуверих. Остао је још мали Брева, поморски поручник, који је играо тако лепо тенис.

То ми је убојење дошло са време једног меча тениса, који је Брева добио пред очима госпође од Верморија. Био сам гледалац као и она. Док је официр, са ракетом у руци, гоних руку и голог колена, наводно пред нама фину своју драж, десет пута изненадних поглед госпође од Верморија, привезане за те руке и тај потиљак. Човек се није могао да превари.

И после три дана ја не будем лењ и рекох Бреву нешто о његовој реткој срећи. Он се не наљути, — што ме изненади:

— Ах, и ви верујете да сам у добрим односима са госпођом од Верморија. Али ви се варате као и сви пре вас.

— Драги мој...

— Да, драги мој, као што вам кажем. Госпођа од Верморија је мене мало штедела, па није ни заслужила да је ја штедим. Она је страсна, прави ђаво. Биће које не може да мигори и које живи са слашћу у ватри. Чувајте се добро од ње!

Одох обезоружан и збуњен.

Брева није лагао, без сумње.

Али ја сам видео очи тог несагоривог бића, те очи ватре, жеље и лудила. И оне нису лагане. Па онда?

Једне вечери добих састанак са госпођом од Верморија. Нешта нарочито. Примила ме је сва со шета сашом у облашњој шуми.

Ми смо шетали нашом шуме, под сенком. И ја сам читао и заборавио да ју се удварам, захваћен огромним чутањем шуме, збуњен немим религиозношћу летње дрвећа.

Заборавио сам да се удварам. Али изненада као увек, госпођа од Верморија предложи да седнемо поред стазе и посматрамо то да ми пребаци, не без иронија, моје чутање.

— А ја, која сам се толико устезала да пристанем на овај састанак. Ја бих се лакше решила да сам знала да сте тако мудри...

Било ми је јасно да не би желео да сам баш толико мудар. И ја почех да флертујем. Дивне речи шапућу је шапнике.

Ноћ се спуштала. Месец беше апсолутно пусто. Ја се усудим да, после речи, напраним шетњом дрских повлета. Она ми пусти руке, и не нађући се над моје усне одоше до њених рамена...

Од рамена моје усне поћоше потиљку. Али на једном, она ме спаклио одгурну, над моја руза, обухвати њен стас тако танак, да се уме између два прста...

— Доле! Ја сам добра, али има граница!

Кад бих усео струк какве жене, моја пажња није била да је пустим.

— Хоћете ли да престанете? Кажем вам, да неће...

У љубави »не« и „да" често су једно те исто.

Погледам право у очи своју партнерку; она је пришла своје као жар румене и дрхтаво усне и сигурни поглед пред мојим погледом. Али не тако брзо и ја видех онај нови поглед, којим је гледала Брева, поглед жеља и лудила.

То је била исповест, тај поглед! И ја га искоришћих брутално. — Оборих је на траву. Она викну очајно:

— Не! Не!

Како моја рука пође, и поред њеног непристанка к своме циљу, — она ме свом својом снагом одби и удари ме по лицу.

Ја је пустих. Кра је текла с моје лица. Велики старешински претек, беше ме јако повређен. Она је помирила лице рукама. Тутали смо. Затим је дух као плаче...

Престаде велико мрачно шуме ме опет захвати. Али та чудна жена, која је одр хорачала сва сирушена и утучена неким болом и тајном поред мене, остаде ми потпуно тајанствена. Не, то није природно: Та жеља и то лудило из њених очију... и та упорност да се брани!...

И сад још, после двадесет година, не разумем ту драму. Да ли њена лепота, под извесним талисмама њене оријенталске хаљине, беше упрошћена каквим нешкалавим женом сраноте, као се обично, по Оријенту, свете преварене љубавнице...

КАКО ТАТА ЗНА

— Е, сине, време је да те женим. Само да ми кажеш хоћеш ли Раду Симићеву?

— Нећу, тата.

— Хоћеш ли Бисенију Јовићеву?

— Нећу, тата.

— А хоћеш ли Драгицу Бурићеву?

— Нећу, тата.

— А хоћеш ли Перу Драгутиновићеву?

— Е, тата, баш он ђаво! А од куд ти потреби да ћу ја бали ићу?

ДЕЦА

— Изволте!

— Изволите господине!

— Је ли пук питома или дивља животиња?

— Дивља, господине.

— А шас?

— Питома.

— А у које животиње спадамо ми?

— У питоме, господине.

— Е, хе, неће бити?

— У дивље, молим господине ја сам први пут погрешио.

ОН НЕ ИДЕ КУЋИ

— Ој, пријатељу! Знаш ли ти наш закон забрањује да се пеша улицом кад се ноћу иде кући?

— Тај твој закон не важи за мене. Ја не идем кући, већ из кафане у кафану, да утопим у вино жалост.

— Какву жалост?

— Па биће сутра пропаст света, па ми жао што неће ваше имати во да пије овако лепо вино.

„ТОБЛЕР"

Светска фабрика чоколаде-бомбона и какао, извештава своје многобројне потрошаче да је већ пустила у промет **Нове, лепе, укусне и скупоцене награде „ТОБЛЕР".** Списокове награда и албум „ТОБЛЕР" тражите од свију продаваца бесплатно. Садашња цена малим тоблетама на детаљ Динара 1·50 комад. Генерално заступништво и стовариште за С.Х.С. „ОБОРОТ" Београд Трговачка 7. Тел. 31-89.

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 10.

КУПОН Бр. 10.

Г. .....

место: .....

улица: ..... бр. .....

ПРИМЕДБА: Решења са горњим купоном слати до 9. октобра т. г. — Наградни проблем објављен је у броју од 18. окт. т.г.

Хоризонтално:

1. Број
3. Предлог
5. Животиња
8. Помрчина
11. Приставиште на Јадрану
14. Бацитомаст
17. Кајин
18. Чувено језеро у Италији
21. Нота у музици
22. Животиња
24. Војничка заповест
25. Чудо
26. Део дрвета
27. Име
28. Најбржи пољомак
29. Дрво
32. Мала острва
34. Заменица
36. Удица
38. Латинско слово
40. Напрегати набор
43. Скупоцена врста
45. Пуни воде
47. Сточна храна
48. Отрицање
50. Полуостров у Ц. Мору
51. Оклар
52. Топлота
53. Прилог

Вертикално:

2. Навесло одређено време
3. Предлог
4. Кајин
6. Врста глада
7. Река у Србији
8. Нестрпљи
9. Двориште
10. Није велик
12. Носач
13. Мера за површину
15. Грчко слово
16. Свештеник
19. Сиса
20. Сиса
22. Покварљиви комад
25. Заменица
26. Варош у Југославији
30. Наше острво
31. Дрво
33. Становник Гренланда
35. Судбина
37. Земља описана волом
39. Број
40. Као 13. вертикално
41. Коњска опрема
42. Пре него што поставе риба
44. Мушко име
46. Европска престоница
48. Предлог
49. Латинско слово

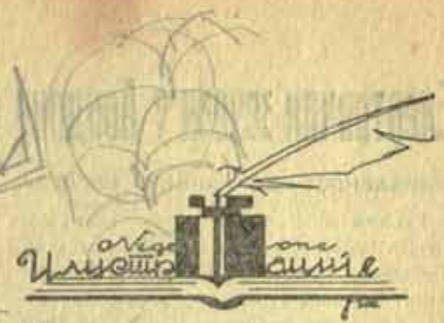

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

Ђ. Гиганац, Врање: Питајте на ћете дознати. Пре ћете то ви тамо него ли ми овамо.

П. П. Струмица: Ви сте толико напоша! Али не заборавите да се не једе — све што лепи.

Марица, Ст. Бечеј: Њихове адресе и остало наћи ћете у књизи «Адресар Филмских Глумаца». Добива се код продаваца «Недељних Илустрација».

Бе — Ика, Београд: Ако је љубав покрена, велика, онда ће она сама предоставити љубав пријатељству. Само по себи то долази.

Оливера, Београд: Жена која је способна и да помисли на овакву ствар а камо ли да учини за савет, не може добити други одговор до овај: пођите са шефом на Авалу али се не враћајте мужу.

Два заљубљена младића, Београд: 1. Став који сте заузели добар је. Добро би било да останете за увек, јер она не заслужује вашу пажњу. — 2. Савременост захтева да пробате обема, али ништа не зна за то.

Златојче, Ст. Бечеј: Он заслужује један шамар пред свештима.

П. У., Сапцан: 1. — Ваше немате шта да радите. Чим вас је изневерила ваше није ваша. Тражите другу као што је и она друге тражила. — 2. Проста ствар: немојте је одмах тражити. Зар не?

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жак Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, давање и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога*, Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН за ГРАФОЛОГА

Сузбијање инсеката помоћу дуванског дима.

Етнолошко Одељење Америчке Пољопривредне Станице у Женеви — Њујорк — постигла је код сузбијања инсеката — врло задовољавајуће резултате. Мешајући дуван у прашку са кречом и водом.

За ову сврху морају се употребљавати оне сорте дувана, које највише садрже никотина.

ЧИТАЈТЕ РОМАН

Електрични зечеви у Лондону

УВИЂАВНОСТ ДАНАШЊИХ ЕНГЛЕЗА.

Енглези воле опкладе и трке више него ниједан народ на свету. Утакмице паса већ су одавно на гласу у Енглеској. Али Енглези су такође чувени због разних друштава за заштиту животиња и због свог пуританског морала. Услед тих утакмица паса требало је имати и зечеве, а то је болело милостива енглеска срца и они су, после не тако кратког лупања своје главе, успели да пронађу електричне — зечеве!? На место живог зеца, ухвати су зеца испуњеног сламом и привезали га за ручицу електричних колица. Пси су затворени и виде унапред свој плен, а зец иде сам по игралишту најпре да им пробуди апетит.

Кад се пусте пси, електрични зец јури све већом брзином, тако, да га пси никада не могу стићи. Чим пређе одређену мету, зец пропадне у једну за њега спремљену рупу, а затим се, аутоматским путем, покрије вређом и пси, изненађени, мистериозним нестанком свога плена, морају да стану и да њуше његов траг. Дужина ове стазе износи 500 метара.

Поред тога што су Енглези веома велики љубитељи спорта и трка, они су, ипак још и — детињасти. Да, детињасти, у правом смислу те речи. А ево зашто:

Кад су у Сутенду хтели да и недељом држе ове утакмице, настао је спор:

Да ли се и електрични зечеви морају недељом одмарати?

Да би иронија била још већа, коначно су победили они, који су заступали мишљење да

и електрично зечеви морају да мирују недељом!

А шта се дешава ако, и поред доброг механизма, пси стигну електричног зеца!? То се, мора се признати, врло ретко дешава, а у том случају узалуд скрхај узубе и могу да свршс модерном смрћу као и амерички злочинци — од електричног зеца.

И тако се можда који електрични зец освети за све неправде почињене кроз столећа његовој изистинској, живој браћи од меса и крви.

Необично путовање

ПЕТ СТОТИНА МИЉА ИСПОД ВАГОНА

Кад је прошле недеље стигао воз Оријент Експрес из Париза у Праг, приликом прегледа вагона и точкова вагонских, нјашли су прегледачи кола испод једног вагона неког младића, који је тако превалио више од 500 миља, пошто није имао пара да плати карту да би дошао у Праг где има мајку и сестру.

Американци покушавају да убрзају прекоокеанску пошту

Како још не може бити уведен ваздушни саобраћај између Сједињених Држава Америке и Европе, — то су Американци наумили да изврше једну малу пробу у том погледу, која им, нажалост, није дала позитивне резултате —

Они су били покушали да са једног тромоторног авијона баце на прекоокеански брод »Мауретанију« четири вреће поште, обичне и препоручене, која је била упућена у Европу. — Међутим, благодарећи врло густој магли, која је била пала над Океаном, — то им није било могуће остварити свој, заиста, генијални покушај, те се авијон са поштом, после узалудних покушаја за време од три сата да се спусти ниже и да пронађе брод, и да му преда пошту, морао вратити натраг, не извршивши поверени му задатак.

Како Американци нису клонули духом, и нису дозволили да их овај први неуспех не декуражира, — они су хтели поновити исти експеримент и по други пут, само сада са »Левијатаном«, такође великим прекоокеанским бродом, када је је исти био удаљен 800 километара од америчке обале, што значи лет од 1.600 километара, — одлазак и повратак, — односно скоро трећину Океана. Због паклене магле, — која је и овог пута омела амерички поновљени покушај, падајући над читавом америчком обалом, морали су предузетници овог врло значајног покушаја, и овог пута одустати, уверавајући како ће, ипак, и надаље покушати да остваре свој план и на овај начин успоставе поштанску службу преко Океана

РАДИО — НОВОСТИ

ПЛАНОВИ ЕНГЛЕСКЕ ВЛАДЕ

План енглеске владе, да веже Велику Британију с Канадом, Аустралијом и Индијом помоћу радиотелеграфије, потпуно је успео. Ускоро ће те линије бити предане саобраћају.

Идуће године биће успостављен телефонски саобраћај, а такође ће ће моћи слати и фотографије и писма системом репродукције оригинала, помоћу зракова и сноповима. Тако ће моћи и да буде наредног јутра репродукован догађај у енглеским листовима, који се дан пре догодио у Ванкувер, на Пацифику, у Канади.

За један минут може се примити преко хиљаду речи. Меродавни фактори, техничари радиотелеграфске струке, уверавају да ће веза са Индијом моћи примити и послати најмање 18.000 речи дневно.

Нова железничка станица у Паризу

У Паризу се проширује (Источна станица). Нова станица служиће само саобраћају са околином. Предвиђено је десет парова нових трачница; 28 возова, моћи ће да стане одједном на кеју. Да се то изведе помакнуће се читава улица за 65 метара и срушиће се много кућа, а такође Штрасбуршка улица.

УМЕТНОСТ И ШОВИНИЗАМ

Чувени немачки филозоф граф Кајзерлинг написао је и недавно издао књигу

»СВЕТ КОЈИ СЕ РАЂА«

у којој, као и још неки модерни немачки филозофи види пропаст данашњих култура. За њега је потпуно нестало доба научно-теоријско, а и уметност има за њега само споредно значење. За њега није нико велики човек, ко свој идеал и сам не представља, ако није у њему инкарниран. Само филозофи акције имају пролокласно значење, они који оснивају нове вере и нови поредак. То је врло опречно француској идеалу живота, где се цени мисао и због ње саме те је разумљиво, да је ратоборни критичар »Тана«, Пол Судеј, напао филозофске теорије, по којима су шофери будући елемената културног човека, а идеја демократије спада у прошлост као и индијске касте.

Преводилац Кајзерлингова дела оптужио га је суду због национализма, због којега он чини криво немачкоме филозофу. Да му докаже, како се у томе вара, наводи Судеј у своме одговору о својој уметничкој толеранцији за време рата. Прича, како су за време рата секретар Француске Академије и још неки критичари свечано гврдили, да се више никада не сме играти **Вагнер** у Француској, и како треба пострељати све пристанице Вагнерове музике! Филозоф Бутра хтео је да се избаци из школе Кант и Гете. А Судеј је и онда стајао на становишту да Кант и Гете нису криви за бомбардовање Римске Катедрале, убеђене да је културни шовинизам штетан и бесмислен.

Без бола
и без муке
имаће те
лепе зубе.
ПОТРАЖИТЕ МЕ НА
Тел. 39-46.

Наставак: Мало из историје племените вештине.

укрштеним рукавицама са Џонсоном своју лудачку смелост платили су главом. Није ни чудо, јер под страховитим ударцима тога џина пристала су дупла храстова врата као прозорска стакла: својим снажним мишицама титрао се с противницима као наше пречанке очерупаним гускама, а челичним песницама и бика је убијао.

Шампионат света отео је Џефрисовог мезимца Кичела на један доста занимљив начин. Џефрис, пошто до појаве Џонсона није имао озбиљног противника који би му титулу првака довео у питање, купио је имање у чајним насадима и пензијама кафа, и ту, далеко од света, повучен, живео је мирним породичним животом и — старио. Титулу првака света, пошто се исте био одрекао, својевољно је уступио своме личном пријатељу Кичелу. У то време наилази Џонсон и лупа све од реда. — У првом сусрету за шампионат света, у мечу са Кичелом, а у 12. рунди, Џонсон свога противника једним страховитим ударцем шаље не у царство снова него у царство небеско и тиме осваја шампионат света. Погибија Кичела поражавајуће је дејствовала на све противнике Џонсонове па и на Џефриса. И ако мало престарео, под утицајем пријатеља Џефрис се реши да освети Кичелову смрт и да поново освоји победоносни трофеј краља бокса. И тако поче да тренира у славу беле расе. Међутим, судбина, која уме често и да се горко нашали, хтела је валда да и Џефрис буде исте среће, односно несреће, као и његов претходник.

У 15. рунди био је нокаутиран за увек. Сви они гледаоци који су видели прногa дева тога дана у акцији, запрепашћени трагичним завршетком Џефрисовим, немо су се разишли убеђени да ова земља неће више дати оваквог сина. После погибије краља бокса нико се више није усудио дићи руку на Џонсона. И ко зна колико би овај црни див неограничено владао светом да се није десио један немио случај, који је из корена изменио његову славну каријеру. Извршивши неко љубавно насиље на црначки начин он допне на робију у Синг-Синг да ту у белом оделу окаје своје црне грехе. После издржане казне не враћа се на ринг ,како су многи мислили да ће учинити, него се повлачи у — калуђере. Сад је мисионар. Рукавице од 6 унција замењене је крстом и јеванђељем, које га служе исто тако верно као и рукавице. Православна његова браћа сматрају га и дан-дањи за божанство и његове мисионарске ручерде радо целивају са највишим пијететом страхопоштовања. Тако преживљује своје последње дане непобедни Џонсон. Страшну главурду има тај човек. Приликом једног радиографисања нису је могли чак ни да рентгенизирају.

Како је Демпсеј у својој последњој елиминитарној борби пре месец и по дана послао у царство снова опасног супарника, фаворита и љубимца америчке публике, одличног Шеркеја, и како је тиме уклонио и последњу препону која га је делила од Тенија.

На знак гонга борба је отпочела. Шеркеј одмах прелази у напад и општим ударцима у доњу вилицу тетура противника. Демпсеј се озбиљно поводи. То трепутно његово колебање користи лукави Шеркеј. Један директ у нос и Демпсеј — крвави. Шеркеј је све бешњи и жешћи. Публика одушевљено бодри свога љубимца. И тако борба без икаквих нарочитих измена, у очитој надмоћи Шеркеја траје све до четврте руиде. Тада се Демпсеј нагло прибира. Већ пред крај исте руиде видимо борбу равноправних противника. Снаге су уједначене. У петој руиди Демпсеј узима иницијативу у своје руке и енергично прелази у контранапад. У шестој се слика потпуно мења у корист Демпсеја, који постаје све агресивнији. У другој половини исте руиде он је господар ситуације.

У седмој руиди Демпсеј је опет стари Демпсеј из славних дана. Као помахнитали див, неописаном жестином навалује на свога убојитог али већ испрљеног партнера, који све слабије реагира, и једним снажним ударцем у срце шаље га на под. Судија броји, Шеркеј се не диже и жири проглашује Демпсеја за победника.

Општар почетак био је најбољи знак да ће борба бити кратка. Победа је била неочекивана, дигла је прашину у целокупној америчкој јавности и направила читаву сензацију широм света. Нико се није надао оваквом завршетку — изузев победника и одавног му менаџера, јер су кружиле вести да Демпсеј није више у старој форми, док је победник страшног Хари Вилса био у одличној кондицији. Слава Тенијева, као што се види, није дала мира бившем седмогодишњем поседнику звучног наслова краља бокса, неуспех га је тиштио и он је марљиво тренирао за част и славу краљевске титуле. Својим напорним и систематским радом на дугој и трновитој стази која води слави ка рингу он је себи прокрчио пут све до последње етапе. Сад му остаје једино још да моћног Тенија уклони па да постане неограничен господар света и века. После своје славне победе над Шеркејом његово име опет је васкрсло из заборава; опет је постао идол и нада оних поклоника племените вештине који у њему гледају отличење Победе.

ПРЕД МЕЧ ТЕНЕЈ—ДЕМПСЕЈ

У организацији највећег боксерског дипломате и судије Текс Рикарда, дан многоочекиваног и више пута одлаганог меча између највећих живих песничара Тенеја и Демпсеја за ласкав и примамљив наслов шампиона света у свима категоријама, за звучну титулу краља бокса, приближио се. Дефинитивно је утврђено да се меч одржи у четвртак 22. о. м. крај Њујорка у Џерсеј-Ситиу.

С грозничавим нестрпљењем у свима спортским круговима с обе стране Атлантика ишчекује се исход тога меча. У целом свету, а поглавито у Америци у којој је племенита вештина стекла највећи број присталица и у којој је она постала готово националном одликом, за овај сусрет влада огромно интересовање. Свукуд се склапају опкладе. Колики значај Американци придају овоме мечу види се најбоље по томе што су само за тај једини дан, за тај једини сусрет, за ту једину борбу која ће можда трајати свега неколико секунди, уложили читаве капитале, бацили многе милионе долара на изградњи једне чудне насеобине, на изградњи једног збиља величанственог стадиона.

Неколико хиљада радника под вођством стручњака радило је неуморно и дан и ноћ све до пре неки дан. Сад је он готов и чека оне којима је намењен. И сам стадион мора бити достојан својих великих такмаца — раде и резонују Американци. Тај стадион, то је право чудо модерне технике. Тај стадион својим пространим димензијама, својом снажном конструкцијом превазилази све што је до данас створила људска рука и — машта. Наравно да ће се наметним и довитљивим Американцима уложени труд и капитал не само исплатити него и добро наградити, јер знамо да су и синови Новога Света, као и потомци старих Јелина, добре рачунџије. Тај огроман стадион, који има облик пространог ротационог елипсоида, пре личи на какав џиновски развучен левак са пречником рецимо од Лондона па до Вајфертове Ниваре, пре личи и на гротло каквог угашеног кратера који ће проадити само 22. о. м. да избаци једно већ славно или бар упола чувено име, оживеће да се одмах умири; тај стадион пре личи и на какву мишоловку, чија ће мала заравањ бити гробница једној слави а пут ка триумфу, другој; пре личи на све друго, него на какву спортску арену.

Тако ће 22. септембра ове године, по америчанском рачунању времена, док ми слатко спавамо, дно тога левка бити поприште једног грандиозног скупа пред стотинама хиљада гледалаца. Тога дана ће по други пут укрстити рукавице велики противници, прекаљени борци Тенеј и Демпсеј. Демпсеј, који уме по кадкад и да подбаци, нарочито се тренирао за овај сусрет и борће се — како је недавно изјавио новинарима — као никад до сад, ипак на њему својствен начин, борће се до последње капи крви да се реваншира за прошлогодишњи неуспех и да изгубљену част и титулу поврати. Тенеј, пак, стараће се не само да часан и завидан трофеј краља бокса у успехом одбарни и сачува, него и да се за увек ослободи опасног конкурента. Околности да су обојица боксери исте тежине и писане даће борби нарочито интересантан тон. У сваком случају борба и без те чињенице била би врло огорчена. Ко ће победити? Мишљења су подељена. Ја сам лично убеђен у Тенијев успех. Уосталом, видећемо!

Драг. М. Војиновић.

Због нагомиланог материјала графолошки одговори морали су изостати у овом броју

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

Мистингет и славни јапански сликар у Довилу

»Стар« париске ревије Мистингет у дражесном »тет-а-тету« са познатим јапанским сликаром Фујитом на страну у Довилу.

ЧУДНОВАТО ЗАБАВЉАЊЕ

Пре неколико месеци једна нова врста спорта постигла је силан успех, али је изгледа и брзо напуштен, јер је врло опасан. Вештина је скочити што даље и што више уз припомоћ једне велике врло лаке лопте, која успорава пад. — Наша слика представља симпатичну америчанску играчицу Ивану Бораус Фонтан, која је узела читаву гомилу дечјих „луфт-балона" и скочила са једне трамболине заузевши овај грациозни положај, као да лети.

КУПОН Бр. 20.

АНА ЖУРАВЛЕВА
БЕОГРАД

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Бираће се три најепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкуренткиње — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација". Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Најлепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

За власништво листа и штампарију „Привредни Преглед" *Драг. Вучићевић*, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 38.

недељне Илустрације

ИЗДАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 25. септембра 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

Нека љубитељи филма изврше своју дужност!

Гласајте сви! Избори су слободни!

КОЈИ ЈЕ ВАШ НАЈОМИЉЕНИЈИ ФИЛМСКИ ЉУБАВНИК?
(ТЕКСТ И ГЛАСАЧКЕ ЛИСТЕ У ОВОМ БРОЈУ).

Јунаци нашега доба...

Назимова

Пореклом Рускиња, Назимова, или Ала Назимова како јој је право име, рођена је на Криму, у Русији, 22. маја 1879. године. Путовала је најпре по Европи са једном трупом руских глумаца а 1906. год. појавила се и на позорници у Њујорку. Од 1916. год. приступила је филму. Нарочито се истакла филмовима: Салома и Госпођа с камелијама. У овом другом филму играла је са Рудолфом Валентином. Ала је висока 162 см. има црну косу и зеленкасто-плаве очи. Удата је за Чарла Бриџана.

—

Џеки Куган

Мајсторско око Чарла Чаплина пронашло је Џеки Кугана у једном водвиљском позоришту где је четворогодишњи малишан играо поред свог оца. Захваљујући Чаплину, Џеки Куган је филмом »Кид« постао најславнији дечак данашњег доба. Рођен је 31. октобра 1914. у Лос Анђелосу. Џеки има крупне смеђе очи и плаву косу, а пошто једнако расте није још могуће установити његову висину. За Џекијевог брата Боба говоре да му је веома сличан.

—

Пола Негри

Највећа данашња филмска трагеткиња несумњиво је Пола Негри. Рођена у Дромбергу у Пољској 3. јануара 1892. год. Право јој је име Аполонија Халупец и била је позната варшавска играчица. Велике успехе постиже у Лубичевим филмовима, а нарочито као Мадам Дибари и филмом Пламен. Од 1922. Пола Негри игра у америчким филмовима, али ненадмашан успех постигла је једним од последњих филмова а у режији Шведјанина Морица Стилера. Та највиша уметничка творевина зове се »Хотел Град Лемберг« — код нас назван »Хотел Империјал«. Пола је висока 162 см., има црну косу и сиво-сиве очи. Говорило се у своје време много о њеним веридбама са Чарл Чаплином а затим и са Рудолфом Валентином, али не може се поклонити потпуно поверење оваквим вестима, јер су оне обично производ живе фантазије шефова американоке рекламе.

—

Бети Блајт

Жена са егзотично лепим телом Бети Блајт — право јој је име Елизабет Слотнер — рођена је у Лос Анђелосу 1893. год. Најпре је желела да постане оперска певачица. У Европи је задобила славу монументалним филмом из старога века »Краљица од Сабе«, а затим и филмом »Јаковов Кладенац«. Бети је висока 169 и по см. има смеђу косу и плаво-сиве очи, а удата је за Енглеза Пол Скардона. 1924. г. играла је у Бечу у филму »Јужна љубав«.

—

Том Микс

Некадашњи ковбој Том Микс почео је своју филмску каријеру у Селигговим филмовима из преријског живота. Неустрашиви ковбој-јахач у већини последњих филмова дели славу са својим дивним коњем Тони-ем. Том Микс, симпатични син Дивљег Запада и љубимац бујне младежи, рођен је у Тексасу 6. јануара 1881. год., има црну косу и смеђе очи, а ожењен је са Викторијом Форде и има богату наследницу Томасину.

—

Род ла Рок

Род ла Рок све више се ближи првом месту међу филмским љубавницима. Његов шарок глумачки таленат и симпатична појава освајају потпуно публику. Род ла Рок је рођен у Чикагу 29. новембра 1898. године, висок 190 см. има смеђу косу и црне очи. Појавио се на позорници још када му је било седам година и од тада је своје дечаштво проводио наизменично: глумећи и школујући се. Неко време је био статиста у филму а откривен је 1919. год. Велики успех имао је у филму Сесил де Мила »Десет Заповести« а од тог времена дао је низ одличних улога,, као: Долазак Амоса, Храбро Срце, Прљава коцка.

—

Клара Бов

Још када је била мала ученица у Бруклину, Клара Бов је однела победу на једном конкурсу лепоте, а то јој је отворило пут у Холивуд. Надимак којим је зову: »савршена шпарица« потпуно јој пристаје. Рођена је 6. августа 1906. год. у Бруклину, има смеђе крупне очи и смеђу косу. Последњи јој је филм »Сведок у брачном кревету« где игра поред Еди Кантора, новог филмског комичара. Симпатична Клара стиче весма брзо популарност.

—

Колин Мур

Катлен Морисон, т. ј. Колин Мур, рођена је у Порт Хурону 19. августа 1900. год. и васпитана у једном манастиру, што се види и по њеним несташним филмовима. Пронашао ју је Грифит и под његовом режијом отпочела је Колин филмску каријеру. Висока је само 159 и по см. али је ипак удата за Џона Мак-Кормика. Има смеђу косу и једно око плаво а друго зеленкасто.

Џон Џилберт

— Наставиће се —

М. Игњачевић.

ТРАГИЧНА СМРТ
чувене светске играчице ИСИДОРЕ ДУНКАН.

Чувена представница новог начина извођења балетске уметности Исидора Дункан, возећи се аутомобилом у Ници, била је жртва једне страховите несреће: један део њеног великог венецијанског шала омотао се око последњег точка бацивши је под ауто који је ишао пуном брзином....

БЕОГРАЂАНИ!

ПОТРУДИТЕ СЕ ДА ИДУЋИ БРОЈ »НЕДЕЉНИХ ИЛУСТРАЦИЈА« ДОБРО ПРЕГЛЕДАТЕ, ЈЕР ИДУЋЕ НЕДЕЉЕ ПУШТАЈУ СЕ ЗА БЕОГРАД У ПРОДАЈУ ТРИ НАГРАДНА БРОЈА, КОЈА ЋЕ НОСИТИ ПЕЧАТ УРЕДНИШТВА И ПОТПИС УРЕДНИКА. СВАКИ ОД ОВИХ НАГРАДНИХ БРОЈЕВА ДОБИЈА ПО ЈЕДАН ВРЛО ЛЕП ПОКЛОН ИЗ ПРИЗНАТЕ ЈУВЕЛИРСКЕ РАДЊЕ **МИЛАН Т. СТЕФАНОВИЋ** (КНЕЗ МИХАЈЛОВА УЛ. БР. 10). КО БУДЕ ПОСЕДОВАО ОВЕ НАГРАДНЕ БРОЈЕВЕ МОРА ИХ ДОСТАВИТИ УРЕДНИШТВУ, И ТЕК ПОСЛЕ ТОГА ДОДЕЛИЋЕ СЕ НАГРАДЕ. ДАКЛЕ, НЕ ЗАБОРАВИТЕ НА ИДУЋИ БРОЈ!

Из „суве“ Америке...

Двоглед у служби алкохола.... или како се позоришни посетиоци »освежавају« за време одмора.

Филозоф **Ван Донген**, ма да странац, ипак необично љубазно примљен у савременом париском друштву, — дао је овај одговор:

»Верујем у живот после смрти, из простог разлога, што многима чини задовољство да у то верују.«

Нарочито веровање у живот после смрти има признати ученик др. **Сарко.** Он своје уверење формулише у ових неколико речи:

»Верујем у то просто зато што би ме мучило да другојачије мислим.«

Чувени физиолог и културни историчар, професор **Рише** говори двосмислено:

»Дође ми тако да верујем у живот после смрти; а дође ми, опет, да не верујем. (Ово последње много чешће него прво.) Како може један физиолог претпоставити постојање свести без мозга? А како, с друге стране, да човек протумачи извесна такозвана »спиритистичка факта«, која своје објашњење и образложење имају једино у хипотези постојања живота после смрти? Од тога нема човек никакве вајде, но ипак ми две поменуте могућности остају као половина заблуде, тојест: један део утехе. Уни разум не дају нам ни најмање повода да верујемо у могућност живота после смрти. Разумем напор и настојање оних што се теше животом после смрти; они се ратосиљају разума да би нашли средства за остварење непознатог и немогућег. Ти људи би хтели да се гађају немогућностима: ДА ДОКАЖУ АПСУРДНОСТ РАЗУМА!«

Не чекајте да вас

зуб боли

него ме потражите пре,

на

Тел. 39-49

Чуј

Како се у Кини приказује „Кармен“?

Ових дана је први пут у Шангају приказана код нас радо слушана опера »Кармен«, за коју се до сада није знало у Кини. Приређивачи су били у великој неприлици: како да то прикажу Кинезима, — који још не знају за борбу са биковима!?

Због те неизвесности и непознавања ствари од стране публике, која иначе врло много воли позориште, приређивачи су били приморани да преуреде либрето: »Кармен« је постала праља, а Дон Хозе — терзар. Ескамило је постао — комедијаш који једе ножеве, и умире прогутавши један од највећих ножева.

»Публика је просто била одушевљена, и дугим аплаузом поздравила је уметнике који су изводили ову, за нас Европљане, наопаку »Кармен« — каже један парески лист.

2,950.000 бачених писама!?

По саопштењу Француске Поштанске Администрације, прошле године, — закључно за 31. децембром 1926. године, поменута Администрација бацила је 2,950.000 писама, — према 2,800.000 од 1925. године, — која није могла да достави адресатима. На овим писмима су биле или адресе непотпуне, — или погрешне, имена нечитко исписана, или су адресанти били отпутовали, а није се знало где.

То је збиља огроман број писама, која нису могла наћи своје адресанте, а која су, нема сумње, многа од њих била врло важна. Но, како од овог укупног броја отпада један, и то не мали број — од 1.347.921 — циркулара и реклама — то онда излази да је укупно бачено 1.503.079 писама, која нису могла бити предата адресантима.

Размисли добро пре но што говориш. Не мораш толико размишљати о томе шта значе твоје речи, колико о томе, како ће их схватити они, којима говориш, пошто многи људи живе више од задњих мисли него од мисли.

После наше треће анкете

Г. ЂУРЂЕВИЋ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПРЕТВОРИ У ПУДЕР И КАРМИН!

Најзад, и г. Милан Ђурђевић, чиновник Парне Пиваре у Јагодини, дошао је у редакцију и примио елегантан штап са сребрном дршком, врло леп поклон реномиране београдске јувелироке радње Милан Т. Стефановић, који му је припао као награда за најбољи мушки одговор на нашу трећу анкету.

Оних дана, пак, примили смо од г. Ђурђевића једно писмо захвалности и његову фотографију, коју је послао одазвавши се, такође, нашој молби.

Изгледа да је г. Ђурђевић дирнут пажњом г-ђице Сретеновић која му је под извесним условима уступила место у својој ташни — наиме ако се могадне претворити у пудер и кармин: Јер г. Ђурђевић у поменутом писму вели:

МИЛАН ЂУРЂЕВИЋ

»Истовремено слободан сам замолити вас да будете љубазни и путем Вашег цењеног листа изјавите љубазној госпођици Олги Сретеновић моју највећу благодарност за сигурано ми место у њеној ташни под условом — да се претворим пудер и кармин. Услов је тежак, убеђен сам да ни сам велики Мерлен не би могао одговорити захтеву драгесне госпођице. Са великим болом у срцу морам признати да ни сам у стању тај тежак услов испунити, али ипак слободан сам замолити лепу госпођицу за неко друго пространије место.«

Тако каже већ узбуђени г. Ђурђевић, и тако се ево преко нас

Француз Беноа аутомобилски шампион света

Још када је била мала ученица у Бруклину, Клара Бов је однела победу на једном конкурсу лепоте, а то јој је отворило пут у Холивуд. Надимак којим је зову: »савршена шпанарица« потпуно јој пристаје. Рођена је 6. августа 1906. год. у Бруклину, има смеђе крупне очи и смеђу косу. Последњи јој је филм »Свет ок у брачном кревету« где игра поред Еди Кантора, новог филмског комичара. Симпатична Клара стиче врло брзо популарност.

—

Колин Мур

Катлен Морисон, т. ј. Колин Мур, рођена је у Порт Хурону 19. августа 1900. год. и васпитана у једном манастиру, што се види и по њеним несташним филмовима. Пронашао ју је Грифит и под његовом режијом почела је Колин филмску каријеру. Висока је само 159 м по см. али је ипак удата за Џона Мак-Кормика. Има смеђу косу и једно око плаво а друго зеленкасто.

Џон Џилберт

— Наставиће се —

М. Игњачевић.

Чувена представница новог начина извођења балетске уметности Исидора Дункан, возећи се аутомобилом у Ници, била је жртва једне страховите несреће: један део њеног великог венецијанског шала омотао се око последњег точка бацивши је под ауто који је ишао пуном брзином....

Има ли живота после смрти?

Мишљења неколицине познатих француских писаца

Упоредо са спиритизмом, који је данас прилично у моди, јавила су се, — како пишу париски листови, — метафизичка питања у савременом париском друштву. Новинујући се најновијој, спиритистичкој методи, пре неколико дана је један париски лист упутио својим читаоцима занимљиву анкету. На чувене париске учењаке, књижевнике и људе од пера, тај лист је упутио питање:

»Има ли живота после смрти?«

Одговори су били фрапантно — разноврсни. Беше ту свега и свачега, готово да је немогуће описати одушевљење за учешће у анкети. И да није неколико одличних и духовитих француских одговора, постојала би оправдана сумња у галоски дух. Сведочанства тога духа виде се из ових неколико одговора на постављено питање:

Жорж Куртелин одговорио је, ма да је он стално у наслоњачи узетог човека, савршено доследно својој ранијој духовитости:

»Са мном је као и са многим другим. Није реч о томе да ли сам ја болестан, или се осећам добро, и да ли се, најзад, ради о мојој кожи, — но, ја ипак верујем у живот после смрти. У осталом, и други су ми рекли да верују у то.«

Сликар **Ван Донген**, ма да странац, ипак необично љубазно примљен у савременом париском друштву, — дао је овај одговор:

»Верујем у живот после смрти, из простог разлога, што многима чини задовољство да у то верују.«

Нарочито веровање у живот после смрти има признати ученјак др. **Сарко.** Он своје уверење формулише у ових неколико речи:

»Верујем у то просто зато што би ме мучило да другојачије мислим.«

Чувени физиолог и културни историчар, професор **Рише** говори двосмислено:

»Дође ми тако да верујем у живот после смрти; а дође ми, опет, да не верујем. (Ово последње много чешће него прво.) Како може један физиолог претпоставити постојање свести без мозга? А како, с друге стране, да човек протумачи извесна такозвана »спиритистичка факта«, која своје објашњење и образложење имају једино у хипотези постојања живота после смрти? Од тога нема човек никакве вајде, но ипак ми две поменуте могућности остају као половина заблуде, тојест: један део утехе. Уосталом, сигуран сам да сам тако и тако у заблуди.«

Остаје још да донесемо мишљење чувеног писца **Анриа Барбиса.** Једини он дао је прецизан одговор, који гласи:

»Не верујем у живот после смрти; нисам, у осталом, никад ни веровао. Да би се у то уверио, морао бих да имам доказе, бар један једини. Узалуд сам се распитивао код оних који верују у живот после смрти. Али су ме они предусрели једино са жељом за таквим животом; били су уверени у корист од таквог живота; уверени, али без доказа. Ја сам, у осталом, свестан разлога који су, у току векоа, руководили јавно мишљење да то веровање човеку натура силом, пошто је човек необично подесан зато да му се натуре којештарије, првобитно веровање у надземаљски живот. Разумем, даље, и тероризам разних религија и њихове фантастично театралне инсценарије, јер све то служи само једном циљу: Пропаганди која има своје стадо. Савршено ми је јасно, што многи од мојих савременика верују у живот после смрти. Они то чине просто зато, што су и њихови претци то исто чинили; чине зато што неће друкчије да раде, ма да би то могли. Све су ово, ипак, мотиви који не упливишу на факат ни на недостајање факта. Ни искуство ни разум не дају нам ни најмање повода да верујемо у могућност живота после смрти. Разумем напор и настојање оних што се теше животом после смрти; они се ратосиљају разума да би нашли средства за остварење непознатог и немогућег. Ти људи би хтели да се гађају немогућностима: ДА ДОКАЖУ АПСУРДНОСТ РАЗУМА!«

Не чекајте да вас

зуб боли

него ме потражите пре,

на

Тел. 39-49

Млади краљ

Млади краљ Румуније, Михаило, провео је лето на обалама Црнога Мора. Ево једне слике која га приказује ведра и задовољна при свакодневном купању у купатилу Мамаје.

ПОБЕДНИЦА са болоњских пливачких утакмица

Чувени пливачи: Арне Борг и Холанђанка Браун, први на 300 метара.

МОДЕРНА ДАМА

Мантили за наступајућу зиму одликују се правим париским шиком који истиче фигуру даме и даје њеној спољашности примамљив изглед

Аеро-шешири владаће целе зиме.

Свечано одликовање нашег војног аташеа у Прагу

Ових дана обављена је у Прагу свечаност одликовања нашег војног аташеа у Прагу генерала г. Ненадовића. Г. Ненадовић је одликован чехословачким орденом Белог Лава. На овој слици налази се четврти у првом реду с лева на десно.

Колико се енергије утроши при говору?

Познати амерички научник др. Кеј подухватио се једног, ни мало лаког задатка. Он је себи ставио у задатак: да испита колику енергију троше људи при говору?

Резултати, до којих је дошао др. Кеј врло су занимљиви. »За многе људе«, — каже др. Кеј, — »вештина говорити је једна мучна вештина, која се не да тако лако научити, те се говорници необично много зноје. Ја сам, после дугогодишњег напорног и непрекидног испитивања дошао до закључака и израчунао енергију која се утроши при говору, нарочито ако је он дужи. Када милион људи говори сат и по без престанка, онда физичка енергија коју они сви скупа утроше, равна је енергији потребној да се скува једна — шоља чаја!?«

Човек са вулкан-плућима

Најјача, готово вулкан-плућа, на свету има, несумњиво, Шарлес Келог, становник Сан-Франциска. Као што ми дунемо па угасимо једну обичну свећу, — тако он угаси читав пожар.

Ових дана сви амерички листови — сасвим озбиљно саопштавају овај догађај:

У једној кући у Берклеју, недалеко од Сан-Франциска, појавила се ватра. Келог се налазио седам километара далеко од места пожара. Он се само окренуо на ону страну, где је пламтела ватра, и два пута је страховито јако дунуо. Неколико секунди доцније пожар је — престао!!!??? Овај опит је нарочито изведен у присуству 50 студената и њиховог професора, који су се сви уверили у јачину плућа Келогових.

Ако је и за Америку, — много је. Али Келог је ипак веома срећан човек, који не мора да осигурава своју кућу: Довољно му је да викне па да угаси ватру у својој кући!

Данашње жене

— Зар тако млада па удата?
— О, не... ја сам разведена.

Дипломатија је префињена вештина, која вам допушта да кажете противнику и најгору увреду, а да је он одмах не разуме.

—

Врлину често не цене само зато, што не уме да буде — духовита.

Нови београдски киосци

Тип киоска за продају дувана и новина, које општина подиже по целом Београду уместо неугледних барака.

МОДЕРНИ ЛОВАЦ

Он не иде више пешке. Па чак ни његов ловачки пас. На моторном точку они се возе у колико им то допушта терен. Тек после настављају посао одморнији него иначе...

У ХАРЕМУ

Обилазно сам стари цариградски двор у Топ-Капу. Од харема могло је још само да се види неколико соба, украшених персијским ћилимовима. Остали део двора, цео један лавиринт искривљених дрвених ходника и ћелија поправља се, пошто постоји опасност да се сруши под теретом векова.

Пред улазом, који води у одељење за послугу, сусрете ме чувар. Са тајанственим осмехом он ми показа на једном гвозденом клину обешено парче суве смежуране коже.

— Можете ли познати шта је то? — запита ме он.

Разгледах пажљиво парче коже. То је доиста изгледало нешто необично. Глатка и црна кожа, као да је одрана са неке мумије.

— То је човечија кожа! — узвикнух ја изненађен.

Чувар климну главом.

— Да! То је њена кожа, кожа главне чуварке харема Султана Мустафе Четвртог. Једне ноћи на врху тих степеница камених, она је била жива одерана и њена је кожа обешена о тај гвоздени клин, да улије страх свакоме. Несрећница, није била толико крива. Она је вршила своју дужност. Али Султан је био ван себе од гњева.

Чувар, замишљен, заћута. Гурнух му једну банкноту у руку:

— Причајте!

Чувар поче да ми шапуће на уво:

— Једне ноћи, на и за саму стражу необјашњив начин, кроз прозор на спољњем зиду, ушао је у ћелију једне Гружинке њен љубавник. Очајан сеоски младић, хтео је по сваку цену да одведе са собом своју драгану из детињства, која се била смртно разболела. Он је болно туговао у маленом кавкаском селу, одакле је његова драгана немилосрдно одвучена. У том се селу пронео глас да се лепотица од туге разболела у харему. До бола изоштрен слух младићев, почео је да у шуштању горе разумева шапат његове драгане, која га је дозивала да је спасе. И једне бурне ноћи, када је гора неподношљиво јечала, њега је нестало из села. Суседи су чули кад је рекао својој мајци:

— Хоћу да је ослободим, па ма ме и хиљаду пута стало живота!

Али он је стигао кад је већ било касно. Њене груди су биле неизлечиво труле, и он је својим, од развађеног прозора окрвављеним рукама помиловао само руину, у место некада румене и здраве девојке. Клонуо је поред њене ниске постеље и покрио је пољупцима тело, на коме је већ смрт била ударила свој жиг. Она је хтела да узвикне од радости, али уместо узвика, сув загушљујући кашаљ одјекнуо је међу зидовима покривеним плочама од зеленог порцелана. У тај час наишла је поред ћелије главна чуварка, дебела и пријава Црнкиња. Привучена сумњивим шумом, она је отшкринула врата. Кад је видела страног човека као клечи поред болесничине постеље, она од запрепашћења избуљи очи. Искупило се још неколико чуварки. Настала је велика гужва. Страни човек у Султановом харему!? — То је била нечувена дрскост.

—Конопац! — викнула је побеснела Црнкиња.

Донели су конопац и свезали младића, који се храбро бранио.

— Понесите га замном у купатило! — викнула је страшним гласом Црнкиња.

Довукоше младића до наложене пећи у харемском купатилу. Црнкиња отвори врата од пећи.

— Баците га унутра!

Слуге без поговора послушаше и испунише њену заповест. У фуруни је горела ватра. Дрва су била поливена распаљујућим уљем. Неподношљив задах горућег меса испунио је узане харемске ходнике. Прикупивши последњу снагу, болесница је изашла из ћелије и почела да виче у помоћ. Чувши ларму, Султан је дојурио у харем. Пришао је болесници.

— Шта се догодило!?

Она је показала према купатилу:

— Бацише га у ватру! Хоће живог да га спале! Спасите га! Спасите га!

Султан одјури у купатило. На његов знак отворише врата на фуруни. Унутра је доиста горео човек. Султан се исправи. Из очију су му севале муње.

Обратио се главној чуварци:

— Зашто си га спалила, пре него што си ме питала?

— Ваше Величанство, он је разбијао прозоре, увукао се у ваш харем. За ту дрскост сам га казнила.

Уста султанова искривише се од срџбе. Мислио да је странац продрео у његов харем, доводила га је до лудила. И он сам би спалио тога џиновца. Али сада, када је то и без њега учињено, то му је изгледало неоправдана казна. Требало је још да с крилу опере овољена султанова част. Он викну Црнкињу гарлу, који је стајао иза њега:

— Одери је живу и обеси њену кожу пред улазом у њену ћелију! У место његе нека њена кожа опомиње сваког мушкарца, шта га чека, — ако се дрзне да прекорачи праг мога харема.

Са замахнутим ножем прића гавај Црнкиња, која је била премрла од страха.... — Нећу више да слушам!.... — прекиде ја и запуших уши. Затим се окретох и побегох од тога злокобног места.

Пред одајама, где су се некад учили принчеви, заустави ме други чувар. Он ми, шаљиво се, примети:

— Можда су Црнкињу одрали, а можда и нису. Али вас сигурно одраше.

Не разумевајућих упитах:

— Како!?

— Оно, што су вам показали тамо, није људска кожа, већ парче уштављене коже. Обесили су га ту ради добијања што обилнијих бакшиша од наивних посетилаца, жељних харемских сензација.

Играјте Блак-Ботом!

Званично саопштење.

Француски листови, који су ових дана приспели у Београд, јављају, за монденски свет сензационалну вест да је чарлстон 15. септембра ове године — умро.... и да се родио Блак-Ботом.

»Као сувише заморна и сложена игра«, — кажу ови листови, — »чарлстон, се апсолутно није могао одржати. Вероватно да су његовој смрти допринеле и сувише незгодне фигуре, које се при игрању чарлстона изводе.«

То вам је »званично« саопштење, да се од 15 септембра ове године у Паризу неће више играти чарлстон, већ његов наследник Блак - Ботом.

»Што се тиче ове нове игре«, — каже »Париска Ревија«, која је најопширнија, — »лингвисти ће вам рећи да је само њено име читав програм. Блак - Ботом је у ствари скраћеница од **»BLAK BOTOM RIVES«**, што, преведено на наш језик значи:

»ДНО ЦРНЕ РЕКЕ«.

Блак - Ботом је, дакле, корак Црнца, преко блатњавог плићака прелази реку и с тешком муком диже ноге. Треба да замислите да паркет дворана није утлачан него да је превучен лепком, и знаћете да играте Блак - Ботом — завршава лист.

Пошто и ми имитирамо све новости, које нам долазе из Париза, треба се надати да ће се и код нас ове сезоне играти много ова игра, али верујемо, да чарлстон опет неће тако брзо умрети.

Јединствен случај моралне и материјалне репарације

Белгијски Војни Суд пре неколико дана донео је одлуку да се поврати част и да новчана накнада за породицу бившег белгијског војника Хоноре Дајена, који је за време рата оптужен за издајство и стрељан.

У самом почетку рата једно одељење белгијских трупа било је у заседи и чекало немачко наступање. Чим су Немци наишли Дајен је узвикнуо:

Предајем се!

и бацио од себе оружје, полетевши у сусрет Немцима, али су га другови ухватили и свезали, те отпратили у штаб. Заседа је била откривена, те је настала отворена борба. Дејан је зато изведен пред суд, који га је осудио на смрт стрељањем.

Тек се сада открило да је он био болестан од неке болести која је изазвала моментално поремећење ума, тако, да је суд на поновном суђењу решио да он не може бити крив.

Зато је дата репарација његовој породици од 100.000 франака...

Свемогућност на филму

Приказ једне аутомобилске несреће.

Победа европске моде у Јапану

Једна модерна Јапанка у краткој хаљини и са бубикопфом...

КОЈА ЈЕ СРЕЋНИЈА?

— Бабо, ти имаш две кћери. Једна ти је удата за трговца а друга за тестераша. Која је срећнија од њих две?

— Срећнија је она што је удата за тестераша, јер њу издржава она што је удата за трговца.

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 10.

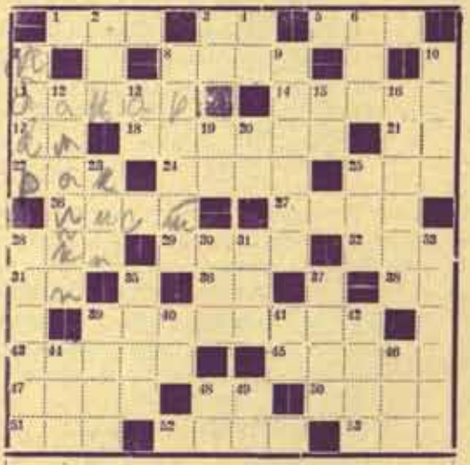

КУПОН Бр. 10.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

ПРИМЕДБА: Решења са горњим купоном слати до 9. октобра т. г. — Наградни проблем објавиће се у броју од 16. окт. т.г.

Хоризонтално:

1. Број
3. Предлог
5. Животиња
8. Помрчина
11. Приставиште на Јадрану
14. Баштован
17. Кајиш
18. Чувено место у Италији
21. Нота у музици
22. Животиња
24. Војничка заповест
25. Чуло
26. Део дрвета
27. Име
28. Најближи потомак
29. Дрво
32. Мала острва
34. Заменица
36. Узвик
38. Латинско слово
39. Извршити избор
43. Скупоцена зрна
45. Пуни воде
47. Сточна храна
48. Одрицање
50. Полуострво у П. Мору
51. Оквир
52. Топлота
53. Прилог

Вертикално:

2. Извесно одређено време
3. Предлог
4. Кајиш
6. Врста гласа
7. Река у Србији
8. Неспретан
9. Двориште
10. Није зелен
12. Носач
13. Мера за површину
15. Грчко слово
16. Сводови
19. Свеза
20. Свеза
23. Позоришни комад
25. Заменица
28. Варош у Југославији
30. Наше острво
31. Дрво
33. Становник Гренланда
35. Судбина
37. Земља опкољена водом
39. Број
40. Као 13. вертикално
41. Коњска опрема
42. Пре него што постане риба
44. Мушко име
46. Европска престоница
48. Предлог
49. Латинско слово

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, давање и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога*, Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН за ГРАФОЛОГА

ЧИТАЈТЕ РОМАН

Марија Анунцијата

Напуљска Краљица.

3

Роман од Евгена Дернбурга.

Официр му је предао писмо, поздрављајући по војнички.

Шатобријан је отворио писмо и прочитао.

„Драги виконте,

Ваше високе способности и Ваше богато знање заслужују да Вам дам један важан задатак, који имате да извршите у корист Француске републике. Овим писмом Вам саопштавам да Вас постављам за посланика на папском двору. Молим Вас да у року од осам дана одете на Вашу дужност.

Вама пријатељски наклоњен
Наполеон Бонапарта
Први Конзул Француске".

Франсоа ово писмо није обрадовало. Ма како да му је било по вољи одликовање што је позван на такво високо место, ипак му је тешко падала помисао да се за дуже време, можда за године, мора растати од своје љубавнице, Марије.

С таквим расположењем је увече опет отишао к њој.

Она га је као и увек радо чекала. Када јој је јавио да је постављен за посланика у Риму, она га је загрлила говорећи:

„Зар мораш ићи од мене? Дошао је крај мојој срећи". Из њених лепих очију су потекле сузе.

„Драга моја, ма како да ми пада тешко растанак од тебе, нека те теши мисао, да ћу с времена на време долазити у Париз, као што чини сваки посланик по дужности. Заклињем ти се, да ћу ти сваки дан писати".

Марија је дубоко уздахнула.

„Увиђам да тако мора бити. Али свакодневни састанак с тобом, мој Франсоа, био је тако леп и једини утеха у мојој жалосној судбини".

* *
*

Мира је опет дошао у Париз, као победник, славан. Наполеон је свог зета обасуо највећим одликовањима.

* *
*

Када је био у Маријиној спаваћој соби, одушевљено јој је говорио о јуначким делима својих војника, којима је командовао. Марија га је слушала ћутећи, а њене су мисли боравиле код Франсоа, који је се спремао на пут.

„Једног си ми сина, драга Марија, родила, али ја желим још једнога!"

Марија је се грозила и дрхтала. У лицу је била бледа.

„Теби нешто није добро?"

„Ја сам пре неколико дана назебла и од тада се не осећам добро. Баш сада сам опет у грозници".

„Лекару ћу наредити да те боље пази".

* *
*

Четири дана је Мира остао у Паризу, затим је опет отпутовао на бојиште.

Марија га је испратила до кола; он ју је као по некој форми, усиљено пољубио у оба образа. Војници су му одали почаст пушкама и кола су кренула.

Још једну збогом. Марија је опет остала сама.

* *
*

Било је вече. Франсоа је дошао пред полазак, пошто је сутра дан у јутру морао путовати у Рим. Од Наполеона је био добио опширна упутства за рад.

Марија је дочекала Франсоа веома узбуђена. Последњи пут заједно! Као и при првом састанку, била је обукла исту хаљину, косу тако очешљала и намирисала љубичицом и имала исте сребрне папуче.

Дуго су остали загрљени, не говорећи ни речи.

* *
*

„За наше дописивање сам смислила сигуран начин". Марија је дохватила са стола звонце и зазвонила.

Анриета је ушла у собу.

„Драга Анриета, ти си једина посвећена у нашу тајну и ја те молим да нам и даље будеш у помоћи. Франсоа ће, ми сваког дана из Рима писати, а пошто је немогућно да писма мени непосредно адресује, то те молим да пристанеш да се она на твоју адресу шаљу. У писмима Франсоа никако неће поминьати моје име.

И ја ћу свакодневно Франсоу одговарати на писма, али те молим да моја писма пишеш ти и шаљеш Франсоу.

Обоје, као што знаш, у тебе имамо неограничено поверење".

„Радо пристајем да ти чиним ту услугу, а и Вама господине виконте, за љубав моје драге пријатељице", одговорила је Анриета.

Франсоа је се поклонио пред девојком и из захвалности јој пољубио руку.

„Али шта бисте чинили, драга Анриета, ако би случајно неко писмо залутало у туђе руке; онда би сте се компромитовали и дошли у сумњу да сте, рецимо, моја пријатељица"? упитао је Франсоа.

„И то ћу поднети, јер моја пријатељица и госпођа зна истину, а то је за мене довољно".

Марија и Анриета су се топло пољубиле.

* *
*

Последњи су пут заједно.

„Ко зна да ли ће нас бог Амор икада опет саставити!"

Све страсније и бурније је се разбуктавала њихова љубав.

„Дај ми залогу твоје љубави! То је моја врела жеља!"

И Марија је страсно загрлила свог љубавника, скоро га је угушила врелим пољупцима.

* *

Јутро је већ свитало кроз прозор, када је се Франсоа пробудио. Поред њега је била Марија, на чијем лицу је се гледала срећа и љубав, коју је уживала.

Приближавао је се растанак.

„Ево ти успомене од мене!" Узела је мале маказе, одсекла прамен своје косе и пружила му.

„Још и ово!"

Марија му је предала мали пакетић.

Франсоа га је брзо отворио.

Ту је била његова слика у боји, коју је Марија својом руком израдила.

Он ју је из захвалности топло пољубио.

Последњи поздрав, последњи загрљај. Обоје су се с тугом растали.

* *
*

Недеље и месеци су прошли.

Сваког дана, редовно, долазила су његова писма Анриети, која је писао Франсоа својој Марији у Париз. исто тако је преко Анриете и Марија писала њему.

У њима јој је саопштавао све, што је тога дана радио. Његова искрена душа и његово верно срце јављало јој је о сваком догађају. Није било ниједног излета, који је правио у лепој околини Рима, ни једне свечаности, коју је посетио, а да није о томе писао Марији. Свака његова реченица доказивала његову искрену љубав према Марији, његову ватрену жељу за њом и за тренутком да буду опет заједно.

За Марију је долазак тих писама значио врхунац радости дана, једини зрачак светлости у њеном жалосном животу.

Примати писма од љубавника и писати му о својој љубави, било је једино задовољство што је Марију одржавало у њеном несрећном браку с Миром.

* *
*

Девет месеца по Шатобријановом одласку Марија је родила кћер; лепо дете, милих и сањалачких очију.

Марија га је радосно посматрала.

Да ли је то била Мирина кћи или Франсоа?

При том су Маријине мисли одлетеле у прошле месеце и на сећање растанка.

На крштењу је дете добило име Маријине матере, Летиција, а као додатак Јозефина, име Наполеонове жене.

* *
*

Мира је у том времену био ратоборнији него икада раније. Он и Наполеон ковали су планове нових освајања и како би у најкраћем року остварили пројекте будућег државног облика Француске и њених вазалних држава.

* *
*

Марија је с узбуђењем била довршила читање једног писма од њеног љубавника.

„Дакле долази!"

Једва после скоро једногодишњег боравка ван Париза долази он, за ким њено срце толико жуди.

У највећој радости спремале су се Марија и Анриета да дочекају Франсоа.

После четири дана посланик француске републике у Риму упутио је се Тиљеријама и кроз шпалир војника отишао управо к Наполеону и пријавио код њега свој долазак.

Наполеон је примио најсрдачније Франсоа виконта Шатобријана, посланика у Риму. Имао је пуно разлога да се с похвалом изрази о Шатобријановом раду, јер је његовој дипломатској умешности пошло за руком не само да измири Француску с папском столицом, већ и да закључи правилан конкордат с Ватиканом. Он је све то брже свршио, него што је и сам Наполеон у почетку могао мислити и не гледајући на то што је исти био присталица бурбанског краљевског дома, Наполеон га је почаствовао нарочитим унапређењем у његовој дипломатској каријери и одликовањима.

„На шта сте, господине виконте, употребили оно кратко време, које вам је после напорне службе, преостајало за одмор?"

Шатобријан је се насмејао.

„Написао сам један позоришни комад".

„Ох, ја ћу одмах наредити мом управнику позоришта, да учини све припреме за Ваш комад, како би што пре дошао на сцену".

Шатобријан је захвалио, поклонивши се.

* *
*

Било је једног вечера. На небу су сијале звезде. Опет су цветале наранџе, а паркови и баште Тиљерија биле украшене чаробним цветовима. Тог вечера је Анриета такође чекала љубавника своје госпође код каменог споменика Венере.

Дошао је и срдачно са захвалношћу пољубио руку девојке, чија је се посредничка улога за време целе године показала одлична. Шатобријан је опет отишао подземним ходником, који му је био добро познат.

Само још неколико тренутака и већ су у Маријиним собама.

Љубавници су полетели једно другом у загрљај и нестали, ћутећи срећно дуго загрљени.

„Марија!"

„Франсоа!"

У том тренутку првог поновног састанка била су њихова срца пресрећна.

Франсоа је говорио о Риму и својим доживљајима, као и својим дипломатским пословима и успесима.

С поносом је Марија гледала свог љубавника, који је на потпуно задовољство обеју страна решио једно тешко дипломатско питање, какво је био ондашњи однос Француске према Ватикану.

Како је, напротив, ниско стајао њен муж! Он је ценио само грубу силу, коју је наслеђивао војничком врлином. Њен је љубавник имао дух и бистар ум; он је се на часно место био попео својом генијалном обдареношћу.

* *
*

„А како са женама? Како си се опходио њима у дипломатским руговима у Риму?"

„Италијанке су лепе и страсно воле; али је оправдана изрека о њима.

У римском друштву нема жене, која поред мужа не би имала још два или више љубавника.

Све удвараче оне воле истом ватреном љубављу и то, једном због богатих поклона, другог због телесне лепоте, трећег због новца...

Безранично уживање, чулне страсти јесу љубав италијанских жена. Као дипломата познао сам многе жене из највиших кругова и неке из грађанских редова, али сам свуда запазио исту несимпатичну цруту карактера, која ме је од њих одбијала".

Марија није одвајала очи од Франсоа.

„Али, драги мој, зар ниси имао какав грешан час?"

Франсоа ју је значајно погледао.

„Ниједан, Марија!"

„Волети жену једино из чулних пожуда, сматрам за прљање своје душе и скрнављење жениног срца, које такође мора доћи до речи. Без поштовања жене је љубав, као најсветије осећање, које нам је природа дала, недостојна човека. Отворено ти велим, драга Марија, да нисам ни на једну другу помислио од како сам од тебе отишао".

Страсан пољубац је прекинуо његове речи. Цењећи јачину његовог карактера, његову верност, она га је топло грлила.

* *
*

Јутарња светлост је била већ послала своје прве зраке, када је Франсоа напустио Маријину спаваћу собу.

* *
*

После неколико дана Франсоа је саопштио својој Марији, да ће идућег вечера бити представљан његов нови позоришни комад у некадашњем дворском позоришту у Тиљеријама.

„Наполеон и цела његова свита ће присуствовати мојој премијери. Ако би се и теби допала, онда би твоје присуство за мене било највећа награда".

„Ја ћу већ и за твоју љубав доћи, Франсоа!"

* *
*

У дворани малог некадањег дворског позоришта у Тиљеријама била је се скупила публика, свечано одевена.

Наполеон с Јозефином, министри, генерали и други највиши чиновници. Било је много елегантних госпођа у скупоценим тоалетама. Маршал Мира са својом женом Маријом седео је одмах до Наполеона.

Интересовање публике је било велико, јер је Шатобријаново име обећавало пуно уживање у уметности.

Најпосле је се подигла тешка свилена завеса и премијера је почела.

То је био комад, који је духовито износио жарку љубав двоје младих, који су судбином били одређени једно за друго, али због злих сметња нису могли да живе заједно.

Марија је била изненађена.

Речи, које је глумац, представљајући јунака, страсно говорио својој драгани, биле су речи Франсоа, исте, које је овај говорио Марији. Франсоа је, дакле, у комаду себе изнео, а јунакиња која је себе жртвовала, није био нико други, до Марија.

Она је се радовала. „Само нас двоје, ја и мој Франсоа, знамо за ту тајну срца. За мене је он и написао овај позоришни комад, у коме је изнео сву своју љубав".

Страх, да се њихова тајна не открије, за тренутак је био помутио њену радост. Али је брзо тог страха нестало. Осем њих двоје и верне Анристе нико није ни слутио о њиховој тајној љубави.

Први чин је био свршен уз бурно допадање и пљескање.

Шатобријан је се подигао и из своје ложе лако поклонио.

Као какав оркан настало је клицање и пљескање писцу.

И Мира је дуго пљескао својим грубим рукама. Он је то чинио и ако га комад није ни мало занимао.

С осмехом на уснама је Шатобријан захваљивао публици, управивши поглед к Марији.

У том су се тренутку обоје разумели.

Када је завршен и трећи чин, писац је се морао на бини показати. Овацијама није било краја.

Премијера је најсјајније била изведена и сутрадан су о њој париске новине писале с највећом хвалом.

* *
*

Идући састанак Марије с Франсом био је један од најсрећнијих часова у њеном животу.

„Ти племенити и добри човече!

Знала сам да си у Риму само на мене мислио, да је твоја љубав према мени остала иста. То сам знала из твојих писама. Али си ми сада поново дао најлепши доказ да си све своје слободно време и своју уметност посветио био мени".

Она га је пољубила с осећањем праве и срећне љубави и одговорила његовој жаркој љубави.

* *
*

Брзо, брже него што су заљубљени желели, пролазили су дани и недеље Шатобријановог одсуства.

Скоро осам недеља провео је он у Паризу, а затим је по Наполеоновој наредби имао да се врати на своју дужност, у Рим.

Растанак је опет био пун бола и суза, али је Марија знала да ће Франсоа наскоро доћи поново у Париз.

* *
*

И заиста, Марија се није напрасно надала. Није прошло ни пет месеца, а Шатобријан је опет дошао у Париз. Требало је да говори непосредно с Наполеоном о разним службеним стварима. Он је по цео дан радио у Министарству, конферисао с Наполеоном и с војним и дипломатским личностима. Али је вече припадало Марији.

Свако вече редовно чекала га је Анриета у парку и пратила подземним ходником у Маријине собе.

И овог пута. Љубавници нису имали никаквих сметња, пошто је Мира био стално код војске.

Када је после неколико дана Шатобријан опет полазио у Рим, обећао је Марији да ће се најдаље за пет месеца вратити у Париз.

* *
*

Док је Марија у својим мирним собама у Тиљеријама сањала о прошлим данима среће и љубавнику у Риму; док су Франсоваљеве мисли и жеље биле код Марије, у Паризу су се збили важни догађаји, који су били од јаког утицаја на политичко стање Француске.

Француски емигранти и пријатељи краљевства, боравећи у Енглеској, били су увидели куда циља Наполеонова политика и чему тежи тај прекомерно частољубљем опијени човек.

Није било више тајна да Наполеон хоће да буде господар Француске, као краљ или цар. Због тога су емигранти, нарочито прогнани чланови бурбонске Краљевске породице одлучили да на ма који начин оборе Наполеона и његов диктаторски режим у целој Европи компромитују. Суседне државе, та и цела Европа, мрзеле су Наполеона, али су га се и плашиле. Енглеска, Пруска и Аустрија нису смеле ништа да предузимају противу њега.

Када се није могло ништа учинити политиком, онда је требало да послужи циљу брутално насиље, убиство.

Наполеона уклонити, била је главна сврха емиграната у Енглеској и поново вратити протерану породицу Бурбонаца и грофа Артоа прогласити за краља Луја XVIII.

Створена је завера великих размера од француских емиграната у Енглеској. Пет завереника, снабдевених лажним путничким исправама прешли су на француско земљиште.

Путујући ноћу, приспели су у Париз и нашли прост стан.

Приликом једне шетње у баштама у Тиљеријама, требали су Наполеона да нападну и убију.

Али је париска полиција случајно сазнала за ту заверу и одмах је употребљен сав париски полицијски апарат, који је за неколико дана успео да пронађе траг завереника и да двојицу од њих ухапси. Остали су побегли у Енглеску.

Један од ухваћених је извршио самоубиство у затвору, а други био после кратког саслушања обешен.

Наполеон је хтео да искористи тај случај да би заплашио и друге, који су били пријатељи емиграната и краљевске породице.

У Баденској је тада живео бурбонски принц херцог

од Антиена, млад човек који се никако није бавио политиком, већ је волео лов и весело друштво, а пре свега љубавне авантуре. Он није марио за завере.

Не обзирући се на међународно право, које забрањује без објаве рата упадати у туђу земљу, Наполеон је наредио свом зету, Мири, да ухвати младог принца у Бадену, дакле на немачком земљишту.

Мирини војници су и ту заповест извршили безобзирно и после неколико дана прешао је принц, — везан као какав злочинац, француску границу и био је одведен у Париз.

Ма да је млади принц био потпуно невин и да о завери није ништа знао, Наполеон га је окривио као главног завереника и судови су га по наредби Наполеоновој осудили на смрт вешањем.

Пресуда је била тако брзо изречена, да принц није имао могућности да дође до речи да се брани.

И поред те срамотне пресуде, Наполеон је тобож хтео да се покаже великодушан, те је смртну казну вешања заменио стрељањем!

Суђење младом принцу је трајало само један дан и 18. марта 1804. год. је 23-годишњи бурбонски принц био стрељан.

Због тог поступка Марија је брата јако прекорела. И у целој Европи је се јавило велико негодовање. То су убиство осуђивали и сви поштени Французи, али је Наполеон остао равнодушан.

„Нећу да ми завере Бурбонаца кваре моје планове. Ја сам их морао на тај начин научити памети".

Тада му је с презрењем Марија окренула леђа и без речи отишла од њега.

Шатобријана је такође поразила вест о убиству младог принца. Његова племенита душа је се бунила противу тога и он је се решио да поднесе оставку на службу Наполеону. Није хтео да служи човека, који чини таква свирепа дела. Јако му замерајући, Шатобријан је писао Наполеону, стављајући на знање, да напушта службу.

У исто време и Марији је послао овако писмо:

„Драга моја!

Баш овог часа сам писао Наполеону, стављајући му на знање, да сам принуђен да напустим службу Француској републици. Не могу признати за свог господара човека, који тако гази правду. И ако данас полазим у свет, теби, драга моја, остаје моја љубав и верност. Моје ће срце увек бити твоје. Немој се љутити на мој нагли растанак. Ми ћемо се опет видети.

Прими у души најсрдачније пољупце од твог Франсоа"

* *
*

Био је леп пролећни дан када је Марија преко Анриете добила ово писмо. Као муњом погођена, сазнала је за његову садржину.

Тихо је плакала. „Дошао је крај нашој љубави", рекла је Анриети.

„Ја сам увек са страхом слутила да ћу бити раздвојена од мог Франсоа"!

„Не треба очајавати, Марија!"

Марија је уздишући и сузних очију загрлила Анриету, тражећи помоћи.

„Ти си ми сада једини пријатељ!"

„Надам се да ћеш га ускоро опет видети, јер имаш његово срце и његову љубав".

* *
*

Покушај атентата, који су били приредили француски емигранти, брзо је одлучио Наполеона да се своом енергијом лати остварења своје намере, да постане цар Француске. Грађани Париза као и сеоско становништво су били лако придобивени за његов план и Наполеон је се 2. децембра 1804. године на најсвечанији начин крунисао за цара. У исто време је крунисана и Јозефина за царицу.

Војничке параде, свечаности и депутације из свију европских држава су се низмењце ређале. Наполеон је дакле остварио сан своје младости. Ускоро је следовао и већи ранг чланова његове породице.

Сва његова браћа и сестре су постали царски принчеви и принцезе. Пошто није приличило да Наполеонова сестра, Марија, буде принцеза, а њен муж само маршал Мира, то је Наполеон и свог зета уздигао у ранг царског принца с титулом Јоаким Наполеон Бонапарта.

Крчмарев син и некадањи месарски момак је заиста далеко отишао!

* *
*

Опет су прошли месеци. Све државе, које су се граничиле Француском, биле су унеколико потчињене Француској и претворене у републике. Пошто је пак Француска постала царевина и те су државе морале да добију државни облик монархије. Њима су била наметнута Наполеонова браћа и сестре за краљеве, кнежеве или регенте.

До душе, при том је било и отпора, али је Наполеонова гвоздена и упорна воља знала да победи, у толико лакше, јер је Мира, принц Јоаким, врло безобзирно употребљавао француске војнике.

Негдашњом напуљском Краљевином и обема Сицилијама, којима су владали Бурбони, биле су раније заузете француским републиканским трупама и претворене у републику, али слабу, јер су Бурбони свим средствима младу републику слабили и претили да је униште, што је изгледало да ће лакше успети јер су им Енглези стављали на распољожење јаке трупе. Мира је добио од Наполеона заповест да протера из Напуља Енглеза, што му је и овога пута пошло за руком. Стотине и хиљаде мртвих и рањених били су жртва његове победе.

Али док је се Мира надао да га Наполеон постави за напуљског краља, ту је државу добио најстарији Наполеонов брат, Јосиф Бонапарта.

Мира, т.ј. принц Јоаким је негодовао и због тога је између њега и Бонапарте дошло до жестоке свађе.

Али је Наполеон задовољио свог зета поставивши га за великог херцога и владаоца покрајине у области реке Рајне, која је имала око 500.000 становника. Ранији немачки кнежеви, који су њом владали, били су протерани.

У Диселдорфу је на свечан начин Јоаким Мира крунисан за великог херцога и његова лепа жена Марија Анунцијата за велику херцогињу.

Велики херцог Јоаким је гордо примио изјаве поданичке верности многих изасланстава. Немачко становништво ове мале државе било је ожалошћено што је због несрећних ратних прилика морало признати Француза за свог државног поглавара, нарочито Миру, чије је име било омрзнуто због његове познате свирепости у рату.

Сасвим су друкчије Немци, нарочито жене, мислили о великој херцогињи Марији Анунцијати.

Својим љубазним опхођењем Марија је умела за кратко време да задобије наклоност народа. Дуго ратовање, револуције, рђаве жетве и гладне године су народ јако осиромашиле, а Марија је свуда притицала у помоћ.

Докле је њен муж врло мало боравио у својој земљи и управу земље поверио искључиво својим министрима, Марија је много путовала по народу, чинила поклоне и убрисала многу сузу.

Принца Јоакима је само интересовало колики су приходи од пореза у његовој држави. Питање пореза је било за њега најважнији проблем. Он је нашао пуно повода да утаја својој сујети. Први корак његове владавине је био да повуче из оптицаја сав златан и сребрн новац и скује други, који ће носити његов лик и ново створени грб.

Повлачењем златног и сребрног новца он је стекао

огромно богатство, јер је нови новац је био готово сав од бакра са мало сребра. За израду тог новца није купован бакар, већ су употребљени запљењени немачки топови. Становништву је пак под строгом казном наређено да тај новац прима као сребрне франке.

У овоме је Мира исто то радио што и његов шурак Жером Бонапарта, вестфалски краљ, који је такође владао немачком покрајином и исту до сржи исисао. Тако добивено богаство он је трошио на блуднице и метресе.

Анриета Анжервил је и даље остала дворкиња велике херцогиње Марије.

Оне су често пута седеле заједно и разговарале о париским данима, о Маријиној тајној љубавној срећи, која је на пречац престала.

„Где ли је сада мој Франсоа? Када ли ћемо се опет видети?" Била су питања, која је Маријино срце често стављало.

* *
*

Франсоа је путовао пошто је изишао из Наполеонове службе. Као непознат, пропутовао је целу Француску, Шпанију и Италију и неуморно радио на једном новом спису. Љубав према Марији се није била охладила; непрестано је мислио на њу и на срећне часове, које је проводио у њеним собама.

Прамен њене плаве косе била је амајлија, његово најдрагоценије благо. Шатобријан је обишао многе крајеве пешке. Пропутовао је долине Пиринеја, слушао жубор брдских потока и хуку водопада и уживао лепоту сунчане Италије.

Ипак све то уживање природе није му било потпуно. Гледајући прекрасне пределе, непрестано је осећао непријатну душевну самоћу.

„Марија, да си сада ти код мене!"

У Шпанији је дуго клечао у католичкој цркви пред иконом Богородице и желео да вечно живи с Маријом.

Пут га је одвео у Египат ка хиљадугодишњим пирамидама. Стотине милиона људи у току историје живели су у тој земљи и стотине хиљада људи десетинама година градили те огромне камене споменике, гробове египатских краљева! Свих тих милиона људи је нестало, али су њихова дела, неми сведоци њиховог рада, остали.

Шатобријан је побожно стајао пред тим гигантским делима.

Једном приликом је боравио као гост неког арапског племена. Поглавица га је пријатељски примио и понудио му свој шатор за преноћиште. Идућег јутра позвао га је да присуствује једном суђењу. Шатобријан је се одазвао позиву.

Водио је се овакав спор:

Једну младу арабљанку су противу њене воље родитељи удали за богатог арапског трговца. У том насилном браку она је јако патила од суровог мужа. Упознала је била једног младог човека, ратника, у кога је се заљубила и који јој је љубављу одговорио.

Млади човек је одвео младу жену из шатора њеног старог мужа.

Обоје су ухваћени и доведени пред поглавицу да им суди. Овај је био човек пун животног искуства. Мирно је слушао жалбу превареног мужа, исто тако и речи обојих оптужених, који су пред њим изјавили да се воле.

„Слушај Бен Реми", рекао је поглавица, „ова ти је жена дата без њене воље; пошто те не воли, пусти је нека иде куда хоће".

Противу пресуде није било жалбе и млади ратник, сав срећан, одвео је кући жену, такође срећну.

С дубоком тугом у срцу, Шатобријан је отишао од арапског поглавице.

„Бар у овоме су дивљаци бољи људи", помислио је он у себи. „Код њих поглавица раскида несрећан брак; зар то не би могло бити и у Француској?"

И његова Марија је противу своје воље пошла за суровог Миру, а Хортенза, Наполеонова пасторка, за Луја Бонапарту. У оба брака жене не осећају ни мало љубави, већ само одвратност.

И зашто не би могли бити и ти бракови поништени?

Да ли је томе узрок гледиште римокатоличке цркве о неразрешивости брака? Не! Маријин брак је био закључен још за време републике, када је вредео грађански брак. Дакле није узрок Рим, већ неумољива воља Наполеонова, који никада не би одобрио развод тог несрећног брака. Хортенза је молила Бонапарту да се разведе, али ју је он одбио: „Из политичких разлога не допуштам".

Из енглеских новина је Шатобријан дознао да је и Марија молила брата, Наполеона, да одобри да се разведе од Мире.

„Зар хоћеш да оставиш Јоакима, мужа и оца твоје деце? Треба да знаш да ја за многе успехе имам њему да захвалим и да си ти његовом помоћу постала велика херцогиња. Твоју главу краси круна и ваш ће син бити наследник престола. Због тога не могу и не смем допустити да се твој брак поништи".

Плачући је Марија отишла, од Наполеона.

У жалосне мисли је утонуо Шатобријан. Пун срџбе је био противу Наполеоновог тиранског поступка.

„Марија, сирота и несрећна моја Марија"! Затим је извадио из џепа реликвију, прамен плаве Маријине косе и топло је пољубио.

* *
*

Немирни дух цара Наполеона није знао за границе. Његов је циљ био да постане господар целе Европе и није марио што ће бити његовом безграничном славољубљу жртвовани животи стотине хиљада и милиона људи. Његова ратна слава и вештина његове ратне стратегије требале су Европи да улију страх и да га начине господарем света.

Он је објавио рат краљевини Пруској и царевини Аустрији, ушао пустошећи у немачке земље, које су његови војници страховито опустошили. Мира је био његова десна рука, а за немачки народ настрашнији бич. Кроз море крви и суза продирала је у немачку земљу Француска војска, предвођена Наполеоном и Миром.

Са својим мужем и Наполеоном, стајала је Марија на балкону диселдорфског двора. Доле су дефиловале парадним маршем француске трупе. Војници су клицали императору Наполеону и Мири!

Хиљаде војника су пролазили, а Маријине очи су се биле сузама напуниле. „Они иду у смрт, а зашто? Зар Француској прети опасност од непријатеља? Не! Зато, што Наполеон, њен брат и Мира, њен муж, траже славу и ловорике. Због тога морају стотине хиљаде људи дати животе и постајати бедни богаљи!"

Ох, како је она у том тренутку мрзела мужа и брата!

Мирин растанак од Марије је био кратак. Исто тако је се брзо растао од своје троје деце, од које је најмање, Луја, било још у повоју.

Утишала је се оружана врева, прошле су сјајне параде. Марија је опет остала сама са својом децом и верном Анриетом.

Троје деце! Најстарије, четворогодишњи Наполеон Ахил, није било лепо дете. Било је и грубе душе, јер му је чинило задовољство да мучи мале и невине животиње.

С болом у души је Марија помишљала да оно личи на оца.

Напротив мала Летиција је обећавала да буде добро дете. Волела је своју маму. Марија је са задовољством посматрала њене лепе дечје очи и умиљат осмејак.

То је дете било плод њене љубави, дете њеног љубљеног Франсоа!

(Наставиће се)

ШАЛА и СМЕХ

ИСТИ СЛУЧАЈ.

— Тереза! Ја идем вечерас у позориште. Ако не дођем до једанаест немој ме чекати, већ лези и спавај.

— Лепо, госпођо; само не знам хоћу ли и ја ноћас овде преспавати.

КАМО ЛЕПЕ СРЕЋЕ!

— Видиш, сине, та се животиња зове *Носорог*. Она има врло дебелу кожу, коју не може ни метак пробити.

— Е, мој татице, камо лепе среће да тако дебелу кожу имамо и ја и ти. Онда се ја неби бојао учитеља а ти маме.

ИСКРЕНО.

— Помисли, Драгице, Ана Сашина говорила како ја фракам лице да будем лепа!

— Шта те се тиче! И она би то радила кад би имала *такво* лице.

ПОСЛУГА XX. ВЕКА.

— За милион ђавола... Шта радите ви тамо? Шта је са ручком? То је свињарија! — љути се господин.

— Шта кажете? — цикну служавка: — Какви су то изрази? Ја то не трпим! Коме се ви обраћате?

— Опростите... мислио сам да је ту моја жена!. — преплашено се стаде извињавати господин.

ВЕЛИКИ ТВРДИЦА.

— Не разумем шта то може бити: Газда Живко је ожењен већ две године, па још нема деце!

— То није никакво чудо.

— Како?

— Тврдица човек па не да живот ни своме детету!.

ДЕЧЈА УСТА.

— Надице, пољуби ме једаред, и тада можеш искати од мене шта хоћеш!

— Ју, тата! Ти говориш, од речи до речи, тако, као што је наш комшија поручник синоћ рекао мами!.

ЗАШТО — ЗАТО.

— Зашто си убио жену?

— Нисам могао више живети са њом, господине судијо.

— Зашто се нисте развели?

— Зато, зато... што сам се заклео на венчању, да се нећу растаћити са њом до смрти!.

СТАРИЈА ЈЕ ДЕДОВИНА.

— Бог с тобом човече, на основу чега мислиш ти да истераш оца са његовог имања?!

— Па то је моја дедовина.

— Знам, али његова очевина.

— Ја мислим да је старија дедовина него очевина.

СТРАНАЦ.

— Но, комшија Рац, како се свала то јело?

— Турава ти страна! — одговара му љутито упитани.

Келнер, дајте и мени једна *чорава ти страна*.

БОЉЕ ПРВИ.

— Пријатељу, молим те позајми ми 100 динара!

— Не могу, драги прико, тврдо сам се решио да не дам никоме ни паре на зајам.

— Учини самном изузетак. Нек будем ја *последњи* коме си позајмио.

— А, не! Ја те и сувише високо ценим да би те понизио да будеш *последњи*. Лепше је да будеш *први* на кога ћу своје решење применити.

ОПАСНО.

— Знаш ли, Љубице, шта је ново?

— Реци ми, па ћу знати?

— Наша госпођа научила немачки.

— Шта, наопако? Сад ће нас грдити на два језика?!.

НЕ ЗНА ПОП.

— Доста, Никола! Бог је тако казао, па се морамо помирити са судбином, јер то је природни закон да се један рађа а други умире, па шта ми можемо противу природе и њених закона? Умрла, умрла, не можеш је ти сада оживети.

— Ћути, попе, ако не кукам за њом, како ће друга поћи за мене?

ДО КОГА ЈЕ КРИВИЦА?

— Показаћу ја већ теби, како се обарају људи на улици! — претио момак једног хотела велосипедисти, који га је оборио са точком.

— Ја сам звонио двапута. Ти си крив што се ниси склонио — одговара му велосипедиста.

— Јес, ти си звонио двапута, али ја сам научио само да се за мене звони *трипута*, пошто сам момак у хотелу.

ИЗВИНИТЕ!

— Ја само сањам и очекујем час кад ће се ваша кћи назвати мојом женом.

— Извините, господине Јово, али то нећете дочекати. Човек који само спава, и сања, не може бити мој зет.

ПАМЕТАН ПАПАГАЈ.

— Ви сте ми продали папагаја и рекли сте ми да је много учен, међутим он не уме ни речи да проговори.

— Па то баш значи да је не само учен, већ и врло паметан папагај. Јер, ви знате ону стару пословицу: „Ко ћути, тај много мисли и зна".

ОД МУКЕ.

— Смилујте се, госпођо, уделите сиромаху који пет дана није јео!

— Пет дана ниси јео, а пијан си као „мајка".

— Од муке, госпођо!! Зар је лако пет дана не јести!.

ЛИФЕРАНТ.

— Је ли мали?

— Молим!

— Колико вас има деце у кући ваших родитеља?

— Осам мушкараца и две девојчице.

— О, Боже, Господе! И то све од једног тате и маме?

— Јесте.

— Па шта је твој тата?

— Војни лиферант...

НЕЗАХВАЛНОСТ.

— Из сажаљења према нама, господин начелник Јоца подигао је мога мужа уз чиновничке *степенице* од писара до инспектора. Међутим, мој незахвални муж, синоћ, кад га је затекао код мене, згурао га је стрмоглавице, са трећег спрата низ наше *степенице*.

ОДГОВОР.

— Славе ти, зар ти није досадно што си тако дебео?

— Није; само ми је досадно што ме за то будале питају.

КОЈА ВАЈДА.

— Бако, ти имаш ове године одличну пшеницу!.

— Која вајда, синко, кад ћемо је појести.

РАЗГОВОРИ.

Зашто миришете толико то парче печења?

— Зато, брате, што смрди.

— Па кад смрди, зашто га миришете?.

Шта свет занима

Најдубље рударско окно на свету налази се у околини Оранџа, у Калифорнији које је дубоко 2.449 метара.

*

Научници и чувени истраживачи тврде да су још пре 6.000 година Вавилонци знали за пиво.

*

Једна врста бамбусове трске на Цејлону израсте за 24 сата за 57 сантиметара, докле за више од пола метра.

*

Први докази о појави Цигана у Немачкој потичу из XV. Столећа.

*

Најстарији човек на свету је, без сумње, Заро-Ага, Турчин, коме има 153 године. Заро-Ага је рођен 7174. године, тојест оне исте године, када је ступио на тресто француски Краљ Луј XVI., који је погубљен за време Француске Револуције. За време Кара-Борђевих ратова за ослобођење Србије испод турског јарма, Заро-Ага био је такође ратник и са службом у београдском граду.

*

Чувени амерички фабрикант аутомобила, Хенри Форд, издаје годишње око 6,200.000 америчких долара што у нашем новцу износи око 179,200.000 динара, — на огласе и рекламе. — Пошто је Форд познат као врло штедљив човек, и ако има огромно богатство и убраја се међу најбогатије људе на свету, и који не издаје ни један једини долар без потребе, — то оволики издатак за рекламу најбоље доказује, колико вреди оглашивање за успех у трговини.

*

Афричко племе Хуреро, које живи у Југо-Западној Африци, и које је године 1904.—1906. било подигло устанак противу Немаца, има 39 разних израза за боје коња и говеди.

*

У Шпанији изгледа да је свет доста дуговечан. Приликом последњег пописа становништва избројано је у тој земљи, — на укупно 19 милиона становника, — 335 људи, који су старији преко сто година.

*

Делта Јужно-Америчке реке Ориноко дели се на преко 250 разних рукава. Размак између два крајња рукава износи читавих 270 километара.

*

Недавно се при купању у Балтичком Мору, у купатилу Нидорфу, удавио немачки контра-адмирал Кох, који је био у пензији.
Као што је познато, контра-адмирал Кох се одликовао у страшној поморској битци код Јутланда — Скагерака и Риха, која је трајала од 31. маја, до 1. јуна 1916. године. Тада је, — благодарећи интригама појединаца, — успео да изнесе главу, побегавши кукавички са бојног поља. Није нашао смрт у узбурканим валима Средоземног Мора, да би се сад, у сред мира, удавио у Балтичком Мору, како ни један морнар не жели да умре.

*

Председник француске републике, Гастон Думерг, добио је недавно писмо од неке Американке. У писму, коме је приложена и слика, Американка отворено и кратко пита председника хоће ли да се ожени њоме, додајући да јој је сада тридесет година и да њена имовина у француским францима износи 11,000.000.— франака! Како новине пишу, изгледа да је председник одговорио Американки да за сада није вољан да се жени, већ, ако јој се не жури, да причека мало, па ће је он потсетити на њену понуду.

У рату са Маурима године 1869. један урођенички вођа сазнао је да су неке енглеске трупе остале без хране више дана и да су гладне и жедне. Он је стога послао своме противнику, заповеднику енглеских трупа, — свога гласника, који је Енглезу испоручио поздрав његовог противника, који му нуди више крава и друге хране, јер сматра недостојним за његове ратнике борити се са гладним војницима!!!
Да су нешто наши савезници 1917. и 1918. године учинили то исто Вилему, можда Светски Рат још не би био свршен!

*

У Источном Сибиру појавили су се неки врло крупни пауци, чија паучина достиже величину од једног метра и по, па и до два метра у пречнику!

*

Једна биљка, која једино успева у Јужној Африци, и која се зове Алое, цвета сваке двадесете године.

*

Морска вода у Каналу Ла Манш, садржи лети знатно више соли него зими.

*

Производња коњашких бичева у Немачкој опала је од рата на овамо за 60%; и то је доказ колико нагло аутомобили потискују возила са коњском запрегом.

*

Неки швајцарски научник тврди, да се средиште оних живаца у човечјем телу, који реагирају на музику, налази у ногама, те тиме објашњава склоност, да ногама пратимо ток музике.

*

Чувени енглески драмски писац Шекспир оженио се у својој осамнаестој години.

У Тибету се пријатељ, који се нарочито поштује, поздравља — плажењем језика. Као што је познато, код нас у Европи плажење језика важи као највећа непристојност. Друге земље, други обичаји....

*

Недавно је, после вишегодишњих испитивања, најзад утврђено, да је најбржа риба на свету, за коју се до сада знало, зове „Пелемис", а која живи у Средоземном Мору. Та риба прелази 50 морских миља за један сат пливања. Као што знамо, једна морска миља износи 1.605 метара.

*

Још у Седамнаестом Столећу продавали су се по апотекама, као лековито средство, кајиши човечије коже. 1669. године стајао је један комад те коже *три талира.*

*

У некадашњој пољској краљевини сваки Јеврејин, који би се покрстио, постајао је племић! — Збиља веома лак начин да се дође до племићске титуле, али и да се од Јевреја — *направе* добри *хришћани.*

*

Кад је Хидрон угушио последњи устанак у Палестини, могло се на тргвима с робљем по Оријенту купити четири Јеврејина за једну мерицу — злота.

*

Крајем четрдесетих година продата су Гете-ова писма једном ваљарском сапуницији као стара хартија за завијање.

*

Природњаци су *утврдили,* да један једини мрав за само један дан може да пренесе терет 3.000 пута толико, колико износи његова сопствена тежина.

*

Кинески рибари још увек сликају око на кљуну својих чунова, а по старој празноверици да ће више рибе тако уловити.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

Мисли, које треба прочитати, јер нису баналне

Бетовен вели:

»Уметност сједињује цео свет, а тим више све праве уметнике. Међутим, нико се тако тешко не слаже као уметници!«

—

Ниче вели:

»Жена јесте загонетка, чије се решење зове материнство«. Ако, међутим, деца не ваљају, онда, према томе, не ваља ни решење загонетке«.

—

У свету тако често наилазимо на ванредно интелигентну децу, да је право чудо, од куд на свету толико — глупих људи?!!!

—

Између звезде која пада и жене која пада, разлика је једино у броју падова.

Кад би људи били без руку, бербери би се радовали, и ако би морали бријати свет — ногама.

—

Једно од најбољих средстава за изграђивање добрих финансија јесте песак извађен из очију грађана.

—

Ако их има у некој земљи, којима је све слободно учинити, то још не значи, да је то СЛОБОДОУМНА ЗЕМЉА.

—

Бунтовници, који много говоре, не уједају. —

—

Сви се хвале да улазе у изборну борбу »Ведра Чела«, а враћају се разбијене главе.

—

Човек, који је несрећан, а који тражи утехе тиме, што мучи своју околину, тиме доказује да је заслужно да буде несрећан.

—

Плашљивост увећава бриге, храброст их умањује.

—

Буди као месец, који прима светлост од сунца и даје га земљи.

—

Ма где се налазио и ма с ким се налазио остани увек онакав какав си дотле био.

—

Мајка ће помоћи свој удецу под свим околностима; деца ће мајку помоћи само ако то околности допуштају.

—

Захвалност јесте метар, којим се мери величина бескарактерности.

—

Некад су девојке говориле:

»То не смем чинити!«

Доцније су говориле:

»То не бих требала чинити!«

Данас говоре:

»То ћу учинити!«

—

Људи поступају са сломљеним срцима исто тако као и са разбијеним тањирима: бацају их на сметлиште.

—

Има срдаца, која су као планинске котлине, у којима чујемо многоструки одјек.

—

Страх је суперлатив неспретности и неумесности.

—

Стара изрека:

»Онај који нема у глави, има у ногама«, ни за кога није толико на свом месту, као за играче — чарлстона.

—

Пословица »Мило за драго« важи — више или мање — за све, осим за — добротворе.

—

И умно безначајна жена у стању је подвући свом утицају мужа, — чак и ако је он веома значајних погледа у стварима, које су за жену од значаја.

—

Богатством и лепим одевањем можеш код бескарактерних људи добити амнестију за мане свога карактера.

—

Човек, који се душевно одмара кад је сам, није мислилац. Мислилац може да се одмара само у друштву глупих људи, пошто у том друштву не може да мисли.

—

Ако нека кокетна жена изгуби своје срце, тешко поштеном налазачу.

—

Објективност јесте кочница енергије.

—

Код жена је и досада неки пут — врло занимљива.

—

Најсуџетнији људи јесу они, који се стално сматрају увређеним, јер једнако мисле да их потцењују.

—

Скупо стају узалудни разговори, али често скупо стаје и залудно ћутање.

—

Сачувај се од прилике да учиниш зло, па ће те Бог сачувати греха.

—

Реч: »Седели смо у школи у истој клупи«, представља у доцнијем животу не реч, али врло важан интерпункциони знак — везицу!

—

АУТОМОБИЛСКЕ ЦИФРЕ

КОЛИКО ИМА АУТОМОБИЛА НА ЦЕЛОМ СВЕТУ И КАКО СЕ ДОШЛО ДО ТИХ ПОДАТАКА.

По службеној америчкој статистици, било је, на дан 1. Јануара ове године, на читавом свету у саобраћају 27 милиона и 650.267 аутомобила. Од тога броја само у Сједињеним Државама Америке 22,137.334, односно 80.60 од сто целокупног броја аутомобила на целоме свету.

По тачним цифрама, овај: 27.650.267 аутомобила падају на:

Енглеску	1,023.651
Француску	891.000
Канаду	836.918
Аустралију	365.615
Немачку	319.600
Аргентину	22.600
Италију	138.177
Шпанију	135.000
Укупно	3,621.961

Међутим, како остале земље нису послале тачне бројеве аутомобила, који се налазе у саобраћају, то су могле бити цитиране само ових осам држава са означеним бројем кола у саобраћају, док је остали број, који је потребан до 27.650.267, непознат, то јест, не зна се како је расподељен на остале државе.

Но како смо ми навикли да из Америке примамо врло курпозне новости, то ће се, без сумње, овом приликом наћи много њих који ће упитати:

— А откуд ти Американци знају колики је број аутомобила у саобраћају, кад не цитирају, поред ових осам, и остале државе које имају у употреби аутомобиле!?

Одговор је једноставан:

Свака фабрика, која израђује аутомобиле, по америчком закону, обавезна је да шаље извештаје: колико је кола направила које године, а њене пак продавнице и заступници колико су кола продали које године и у коју су државу та кола отишла.

Па нека сад неко каже да Американци нису практични и паметни људи.

КЛИШЕ
за „Недељне Илустрације"
ради
ФОТО-ЦИНКО „РУС"
Београд
Студентска 35 Телефон 22-19

„ТОБЛЕР"

Светска фабрика чоколаде-бонбона и какао, извештава своје многобројне потрошаче да је већ пустила у промет **Нове, лепе, укусне и скупоцене награде „ТОБЛЕР".** Спискове награда и албум „ТОБЛЕР" тражите од свију продаваца бесплатно. Садашња цена малим тоблетама на детаљ **Динара 1·50 комад.** Генерално заступништво и стовариште за С.Х.С. **„ОБОРОТ"** Београд Трговачка 7. Тел. 31-89.

Одговори нашег графолога.

1927. Р. Валентино: Човек са врло великом маштом и неограниченим идејама са филма. Иначе плашљив и напван, сиромашног духа и неуглеђне спољашности. — Одговор: препоручујем да се не заносите женама. Оставите то за доцније.

VII. Бледско Брдо: Груб, ни мало сентименталан, просечне интелигенције, физички обларен, неукусан.

Јасминка: Припадница прошле генерације. Схвата ствари онако како их не види. Имућна, измерених манира, и застарелих погледа на живот.

Вера Виолета: Заљубљена али заступа и материјалне угодности, поноситa и охола. — Одговор: искреношћу.

Ми - Пи, Свилајнац: Несигуран, лабав карактер, несмотрен, уопште: незгодан за друштво. — Одговор: Људи вашег карактера успевају.

Бр. 13: Озбиљан, није тако велики женскарош, предаје се више свом послу, повучен, замишљен. — Одговор: Ви сте за њега били један блиски познаник. Можда је његова природа тако незахвална да се никада нећете срести у смислу ваших жеља.

Лафица: Неозбиљна. Смисао свог живота не може сагледати. Неодређеног, варљивог карактера и такве среће.

А. Ж. Београд: Прецизан и логичан сентименталан, сремежљив љубавник и песнички расположен.

Војно лице, Велес: Ситничар, заједљив, тврдица, поносан на своје звање, строг у послу, одлучан, обљубљен у друштву пријатеља.

Милош Еремиц, Н. Сад: Скроман, начитан, вредан, поуздан.

Ружица: Симпатична, занимљива, огорчена на мушкарце, многи је разлози руководе да мисли на своју будућност.

Ни-Ша-Де, Земун: Оригиналан, интелигентан, оштроуман.

Срдан, Слатина: Несталан, проницљива духа, врло смотрен, по природи весељак и друштвена личност. Одговор: Ту нема правила. Случај и судбина решавају у животу многе ствари.

Н. Ж. Поповић: Врло одмерен у друштву и у поступцима, љубитељ реда и веома правичан. Много полаже на себе, своје занимање и на углед. Достојанствен. Иначе, недовољно одлучан, попустљив и добричина. — Одговор: 1. Имате али не толико да би јој се могли потпуно посветити: 2. Из вашег рукописа нема ни трага од те болести.

Лесковац 17: Педантан, штедљив. Будућност би вам била добра ако будете знали искористити оно што вам се пружа. — Одговор: Требате бити много одважнији него до сад и сигурно ћете успети.

Олина В. Бечкерек: Расејана, по некада очајна, али и брзо заборавља то. — Одговор: 1. Има наде, само стрпљења. 2. не — из материјалних разлога.

Даница Сомбор: Доста интелигентна, љубопитљива, нестална. По некад меланхолична. Велика чисменка. Воли игру.

Луци Дорен 123: Бистра. Све решава врло брзо. Без много размишљања пристаје на све. Индиферентна према многим стварима. Обожава уметност. — Одговор: 1. Сви су изгледи да нећете. 2. Биће те.

Тоска, Загреб: Веома скромна, осетљива, меланхолична. Срећна ће бити за кратко време. — Одговор: 1. Једини је лек да нађете другог и онда ће те бити срећни. 2. Није, — не воли никога. Она вас мрзи. 3. Апсолутно никако, требате га потпуно презрети, јер друго ништа није ни заслужно. Другога ће те још више волети него њега и бити веома срећни. Да сте се и удали за њега не би никад били срећни.

Алекса Македонска: Разборит, увиђаван, кавалјер, отмен, несталан је и због тога пати.

Цига, Нишлика: Себична и јогунаста. Намргођена, у друштву врло отресита и показује супротне особине.

Пола Негри, Београд: Заноси се мадим стварима, незадовољна, заљубљена. — Одговор: О стварима далеке будућности не може се још говорити.

»Цурица«: Незадовољна, не уме да се снађе у животу. Бори се са својом маштом која није тако мала.

Аида, Тузла: Разборита, до крајности љубазна, у ствари нескрена, из неоправданих разлога прибегава себичним средствима.

Т. Херкуланум: Ограничен, незадовољан, љубитељ је чисте уметности и жена. Нема много успеха у животу. Неуглађена спољашност.

Нов рекорд у дужини пливања

201 КИЛОМЕТАР ЗА 21 ЧАС.

Познати бечки пливач, војник, Еди Бернат коме је тек 19 година, постигао је ових дана један нови рекорд у дужини пливања на Дунаву. Отпутовао је у суботу после четири сата из Линца и пошао у недељу око једног сата по подне, те је пливајући, превалио 201 километар — за време од 21 часа. Док је пливао, на измеснном одстојању пратила га је једна лађа коју му је ставио на расположење командант његовог пука.

Мобилизација духова у Совјетској Русији

Као што је познато, после прекида дипломатских односа између Велике Британије и Совјетске Русије — у Русији се осећа опасност једног новог рата и све је упорено да духове спреми за тај рат!? Листови, мегафони, манифести, све то говори:

»Научи да добро гађаш!«

Сва места за афише пуна су:

»Шта си дао за одбрану?«

»Је ли твоја рука оборужана за одбрану од капитализма?«

»Је си ли одабрао твоје место у борби?«

»Је си ли члан »Авиохима«? (Друштва за Авијацију)«.

»Девојко, је си ли научила да пружиш прву помоћ рањеницима?« —

»Радниче, знаш ли да треба јака индустрија, да се одбранимо од капитализма?« —

»Земљорадниче, енглески капиталисти хоће да успоставе феудализам у нашој земљи, враћајући земљу власницима; мораш се бранити!«

Деца се у школи питају:

»Јесте ли спремни?«

А детињи гласићи одговарају: у збору:

»Увек спремни!«, премда и не знају о чему их питају! —

За најмање налазе се у излозима играчке, које представљају арсенале у миниатури:

»Дете, имало си срећу, да се родиш под режимом који мора осигурати мир измученом човечанству!« Научи и ти да добро гађаш, јер иза свога рата доћи ће други, а затим још један«...

ИМА ПО НЕКИ И ПРАВ.

— Помаже Бог, кум Вуче!
— Сечем обруче.
— А јес или здрав?
— Па има по неки и прав.

Захтевајте
да вас вози ауто-такси са знаком „Црна Мачка"!
Бр. 194

„ТОБЛЕР"
Светска фабрика чоколаде-бонбона и какао, извештава своје многобројне потрошаче да је већ пустила у промет **Нове, лепе, укусне и скупоцене награде „ТОБЛЕР".** Спискове награда и албум „ТОБЛЕР" тражите од свију продаваца бесплатно. Садашња цена малим тоблетама на деталь **Динара 1·50 комад.** Генерално заступништво и стовариште за С.Х.С. **„ОБОРОТ" Београд Трговачка 7. Тел. 31-89.**

Филмске величине

РИКАРДО КОРТЕЗ

ЛИЛИЈАН ХАРВЕЈ

Некад и сад

Мати: Ја, дете моје, пре се могло много лакше доћи до мужа него данас. Јер пре су се девојке носиле тако да јој се нису могле видети чари, а данас ви девојке кад се покажете са бубикопфом и са витким линијама, мушкарац мора да изгуби сваки густ...

У кафани

— Ух, човече, ова музика свира увек једно те исто!...

— Па то је, брате, вентилатор.

Ксантипа

— Кад се почне смејати, упозорите ме јер ја то већ одавно нисам видео...

Електрична вршидба у Украјини

У Јекатеринославској Губернији, у Украјини — Совјетска Русија, — употребљени су ове године за вршидбу, први пут, електрични мотори. Мужици, упола радознали, а исто толико и преплашени, долазили су у масама да виде ову невидљиву ствар, за коју су се изразили најповољније.

Оно што смо учинили у скривеној соби, мораћемо једног дана раструбити с крова куће.

Данас говорити истину, готово увек значи бити безобразан.

За власништво листа и штампарију „Привредни Преглед" *Драг. Вучићевић*, штампар, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 39.

недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 2. октобра 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

НАЈМЛАЂИ ЧУВАР НАШЕГА ЈАДРАНА

Њ. В. Престолонаследник Петар

(Фото С. Афанасјев, Цриквеница).

„Недељне Илустрације“ у Алзасу

Једна шетња кроз Алзас

— Алзаски споменици и његове старине —

Пролеће је ове године протекло са врло мало лепих, сунчаних дана: готово сво време је падала киша, нарочито у Стразбургу. Искористио сам прве лепе летње дане, да прођем Алзас — уздуж и попреко — у друштву једног од најбољих познавалаца алзанских старина и споменика г. *Андре Халејса*. Нека ово буде хвала г. Халејсу на његовим тумачењима и обавештењима.

Алзас је један од крајева Француске, који има најобилније споме-

Живописна алзаска ношња.

нике прошлости од врло велике вредности; поједини очувани љубављу његових синова, други за увек уништени инвазијама и ратовима, они данас причају његову трагичну и славну историју. Алзас је у Европи био од увек један дупли пролаз. Он је био пут којим су освајачи, жудећи за богаством Запада, а прешавши Рајну, хитали ка Саверни, тако да је Алзас био у току векова једно велико бојно поље. Али он је био, такође главни пут којим се је латинска култура ширила ка Северу, прешавши Бургорња Врата између Јуре и Вогеза.

Од ових невоља и ових величина остали су свуда видни трагови: рушевине феудалних утврђења, храмова великих манастира, лепе грађевине, где долази до изражаја дух марљивости „слободних градова“, ремек-дела осамнајестог века на којима је француска уметност оставила дубоки траг.

Пређимо сад на саме споменике. Настарији од свих споменика Алзаса је једно уточиште против освајача. То је један *незнабожачки зид*, мистериозни ланац који опасује врх планине Сент-Одил. Иза овога бедема, чији обим износи више од десет километара, први становници Алзаса, Келти, склањали су на сигрно место своје богове, своју децу, своје благо и стоку, када се је у равници појављивао Барбарин, долазећи са десне обале Рајне.

Када је Цезар успео да пребаци Ариовистове руље на другу обалу реке, римски мир завладао је Алзасом до средине трећега века. Споменици из овог доба, дутога просперитета, више не постоје. Медаље, разна керамика, бронзани предмети, мозајици, покупљени и сада смештени у музеје једини су сведоци четири прохујала века, у које се је време говорило само латински у Алзасу. Из времена, које се протеже од четвртог до једанајестог века, није остало готово ништа, као ни у осталим покрајинама Француске. У једанајестом веку дижу се, у долинама и на брдима, споменици од којих многи још и данас постоје.

Најзнаменитији међу споменицима средњег века, у Алзасу, јесу замци, које је подигла властела међу којом је била подељена земља, у доба феудализма: њихове живописне рушевине красе све висове Вогеза, дижући своје зидове од црвеног пешчаног камена међу зеленилом букава и кестенова. Набројати их све немогуће је. Међутим, ако неки од њих пружају велики интерес за студије средњовековних утврђења, мало их је који су грађени са извесном елеганцијом, на лепоту линије није се полагало. То су била јака утврђења, где је сва пажња била сконцентрисана на захтеве рата. Један од најлепших — у рушевинама — је без сумње *Замак од Сен-Илрика*, који доминира местом Рибовиле. Он је задржао, скоро нетакнуте, своју кулу и једну фасаду, која са својих девет истоветних прозора сачињава врло лепу аркаду, затим један диван свод. Неоспорно је, да природа која окружава рушевине овог замка, даје његовој лепоти различити тон у разно доба године: други у сред зиме када је све под белим плаштом, а други у летњем зеленилу.

Некада, пре рата, важила је за најлепшу рушевину замка *„Високи Кенигсбург“*. Немци су је ресторирали, модернизирали и тиме уништили скоро све њене лепоте. То је био омиљени замак Цара Виљхелма II., где је сваке године проводио 2—3 недеље. Данас, иницијативом чувеног алзаског сликара Ханзија из Колмара, чијег је оца директора Колмарског Музеја Њ. В. Регент Александар приликом посете Алзасу 1919. године одликовао орденом Св. Саве, биће „Високи Кенигсбург“ претворен у алзаски музеј.

Оставимо сада брегове Вогеза и сиђимо у долину. Ту, у градовима и селима, наћи ћемо најлепше споменике алзаске уметности.

Алзас је био прикључен Светој-Империји од 843 до 1648. године: ово му уједињење није сметало да живи својим сопственим животом, прво под влашћу феудалних господара, затим под републиканским режимом слободних градова. У то време је Алзас био под упливом који је долазио с поља, а нарочито из Француске: сви радови, који су

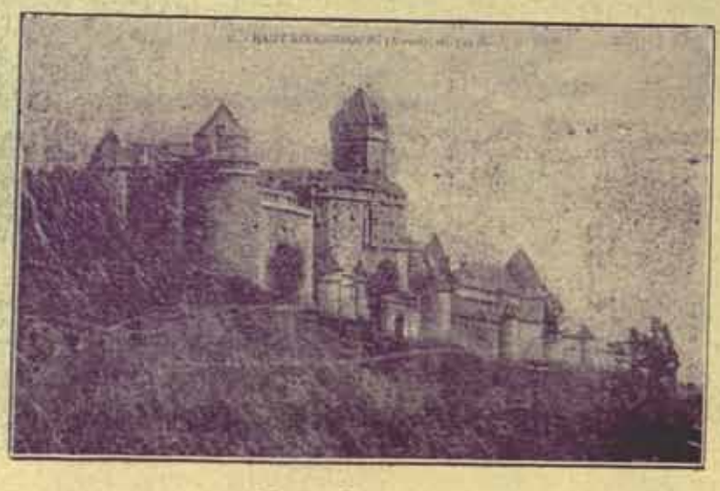

Високи Кенигсбург.

дошли на свет на тлу Алзаса, носе на себи траг странога стила, било немачког било француског, што је још чешће случај: међутим, већина се разликује од чисто немачких или чисто француских својом нарочитом особеношћу, која се примећује на први поглед. Може се рећи, да постоји извесна „алзаска нианса", која долази од талента самога народа.

Алзас има дивне цркве из римског доба: Росхајм, Невилер, Лаутенбах, Гебвилер, Селестат, Мармутие, Св. Тома затим Св. Јован у Стразбургу и т. д. Навешћемо најкарактеристичније.

Најстарија је без сумње црква у *Отмарсхајму* (између шуме Хардт и Рајне). Она припада једном манастиру Бенедиктинаца и потиче из једанаестог века. То је једна верна копија палатинске капеле из Екс-ла- Шапел; облика је осмоугластог. Треба напоменути, да је ова црква, као и све друге које су биле зидане по оваквом плану, дуго сматрана за незнабожачки храм претворен у цркву.

Црква у *Мирбаху*, у близини Гебвилера, налази се у дивном положају: у дубини једне узане долине, чије су косе покривене бујном шумом. На свим узвишицама виде се трагови рушевина некадашњих утврђења, која су били подигли калуђери да заштите манастир.

Мармутие је најстарији од свих манастира Алзаса. Његова фасада припада најјаснијем и најизразитијем романском стилу: њу сачињава један трем од три аркаде. Између двеју осмоугластих кула диже се масивни четвороугласти звоник. Унутрашњост цркве је готска. Певница је украшена дивним дрворезима из XVIII. века.

Сен-Леже де Гебвилер је можда свих романских цркава та, која показује најјасније карактере ренанског стила. То је једини, од историјских споменика Алзаса, који је био оштећен за време последњег рата. Једна француска граната погодила је торањ; штета је била врло мала и оправљена одмах после примирја.

Росхајм. Његова црква ничим не преставља француске школе; напротив, то је прави ренански стил: она је споља једнолична, унутра груби стубови колона, равне скулптуре на врховима стубова, сиромаштво скулптурних декорација, све то одаје германски стил. Људске и животињске фигуре разбацане по крову причају легенду цркве, са правом алзаском добродушношћу.

Сен-Фој де Селеста је најлепша од свих романских грађевина Алзаса. Ова црква је сграђена заузимањем браће из реда Сен-Фоја, чији је храм био у месту званом Конк. Калуђери из Конка, који су дошли у Алзас, подигли су ту свој манастир који је имао у себи много чега узетог из перигорског и оверњског стила. Нажалост у унутрашњости овог лепог манастира Немци су хтели да изврше извесно „модернизирање", на тај начин су донекле упропастили лепоту истог.

Драгослав П. Михајловић

— Свршетак у идућем броју —

Наполеонова маска

«Наполеон није био од дрвета од чега се цареви праве. Он је био од мрамора од кога се Богови праве». (Хајне).

Маска Хајнриха Хајнеа

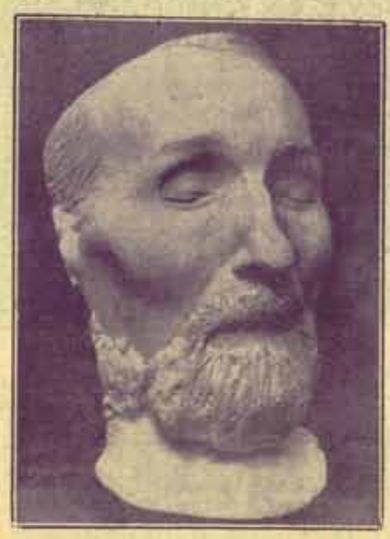

Великог немачког песника.

Шта свет занима

— *За време поморских* маневара грчке ратне флоте, сукобила се је торпиљарка „Лонгши" и реморкер „Самсан", којом је приликом овај последњи потонуо у времену од два минута.

*

— *Папа је примио* у аудијенцију председника Њујоршке општине и даровао му је „Златну Медаљу" и једну златну круницу.

*

— *Влада Републике Пољске* одлучила је да дарује суму од 50.000 злоти — око 150.000.— динара — за Хемијски Институт Марсела Бертло-а у Паризу.

Хектор.

— *Приликом стогодишњице* рођења великога хемичара *Марсела Бертло-а*, — одлучило је француско министарство Пошта да изда марке са његовим ликом. Та марка је црвена и носи име Бертлоа преко његове слике, а кошта деведесет сантима.

*

— *Данас је филм свуда.* Тако се сада снимају за филм маневри пајнске армије. Тако ће моћи војници, кад се врате у касарне, видети своје маршеве и борбе, а они који су остали у касарнама, добиће појам о маневрима и ако нису суделовали у њима.

Креаторка нове игре „Тим-тим-то“.

Марсела Рана, која је у сјајној ревији »Где над« креирала нову игру »Тим-тим-то«.

Мисли, које треба прочитати, јер нису баналне

Жена жуди за лепотом а човек за славом.

—

Ако је нека женска сагла главу, те не можеш да јој видиш лице, то знај да није лепа. Јер, да је лепа, она би гледала у ведро небо да ли пада киша.

—

Најлепше што природа има да каже човеку, каже му преко жене.

—

Жену треба само добру учити. Рђавоме ће је учити цео свет.

—

Љубав човека само је један део његова живота; љубав жене је све њено биће.

—

Савремена жена више се плаши миша, него ли вода војника.

—

Ко не зна ни за какво стрпљење, научиће га у браку. А ко има стрпљења, изгубиће га у браку.

—

Таштa и зет могу бити једно уз друго само на слици.

—

Ватрени коњи и стара кола; млада жена и стар муж — све један ђаво.

—

Мушкарци се туђе онога кога мрзе; а жене се туђе онога кога воле.

—

У данашње време сваки ожењен човек живи као нежења, а сваки нежења као ожењен човек.

—

Срце је најдрагоценије, али се најлакше поклања.

Ако човек није имао љубави, није имао ни живота; остао је сиромах и жалостан целога века.

—

Кад је реч о онима које волимо, наша памет измишља све будалаштине овога света.

—

Лепа жена добија битку пре но што је и почне.

—

Учена жена не може бити никад што је учен човек; али необразована жена боља је од необразованог човека.

—

Жене боље виде шта има у туђем срцу него у своме сопственоме.

—

Мачке нападају и бране се ноктима, лисице зубима, а жене и ноктима и зубима и језиком.

—

Мистерија љубави већа је од мистерије смрти.

—

Жене су зато створене да их љубимо, а не да их разумемо.

—

Љубав све надокнађује, док љубав саму ништа не може надокнадити.

—

На овоме свету само две врсте трагедија постоје: једна је када човек не постигне оно што жели, а друга је када постигне.

Ова последња је много гора — она је права трагедија.

—

Између жене и човека не може постојати пријатељство. То може бити страст, мржња, поштовање, љубав. али пријатељство никад.

Само једна...

Само једна минђуша ове даме била би вам довољна да имате своју палату и да будете примерно богат човек.

Дечје весеље у Америци

Сваке године, поред осталих приредаба америчанских димензија, приређују се и велике дечје забаве, на којима учествује огроман број деце у оригиналним костимима.

ГОСПОЂЕ!

Ево вам два изгледа једног истог вечерњег мантила бродираног финим цртежима. Два троугла од црног фуирира украшавају доњи део и чине велики контраст пред белог сатина. Оковр тник и рукави украшени су паралелним везом.

Спортске новости.

Летење помоћу балона без корпе, практикује се данас у Шемницу на кратким дистанцијама.

Конкурс дугачке косе

Још увек дивна, ако не баш и млада **Мери Пикфорд** приредиће ускоро један конкурс веома оригиналан... Као што је познато свима, **Дугласова** супруга није потшишала своју лепу и плаву косу, и тиме изневерила моду бубикопфа, — о чему је било говора и у једном од ранијих бројева нашега листа; ми смо донели исповест Мери Пикфорд: **»Зашто нисам потшишала косу?«** — којом је она потпуно образложила свој, за данашње женскиње, веома чудан и »непрактичан «поступак. Она је, шта више, дала и једну изјаву о преимућству дугачке косе. Сада је дражесна Мери отишла чак и даље у своме култу дугачке косе: она приређује велики конкурс дугачке косе, у коме ће и сама узети учешћа, али не претендујући на награду, која ће бити додељена трима дамама, које буду имале најлепшу дугачку косу на овом конкурсу.

Чудни тестаменти

Као што је познато, после смрти чувеног филмског стара Рудолфа Валентина много се говорило о његовом чудном тестаменту, којим је остатвио свега *један долар* својој другој жени, с којом је водио бракоразводну парницу.

Потсећајући на то, један француски лист помиње један још чуднији тестатмент. Неки сељак, становник села у Француској, — на самрти је кредом написао свој тестамент на табли једне фијоке. Он је тим тестаментом целокупно своје имање оставњао својој служавци. Родбина је повела парницу, али је тестамент, ипак оглашен за — важећи. Али, како је парница врло дуго трајала, на крају је креда на фијоци била сасвим избрисана, јер је фијока прошла небројено пута кроз руке многих судија и вештака, који су радили по том тестаменту чудном и јединственом.

Води се велика борба

између:

Рамон Новара, Светислава Петровића, Можухина, Колмана, Род ла Рока, Хари Лидкеа и Дугласа!

Избори које спроводе „Недељне Илустрације" преко листа и преко београдских биоскопа да се одреди популарност између познатих филмских љубавника, узели су великог маха, јер је интересовање за исто врло велико. Свакодневно путем поште пристижу уредништву испуњене гласачке листе из свих крајева Југославије у врло великом броју. Међутим, од пре неки дан избори организовани преко београдских биоскопа (Касина, Луксор, Кларидес, Корзо, Наркипо) дали су неочекиване резултате. Кутије које су специјално за ову сврху намештене поред биоскопских благајни, за два дана биле су већ испуњене гласачким листама многобројних биоскопских посетилаца. Да би се дало места и другима да гласају ове су кутије морале бити испражњене, и од мах се приступило подели гласова. У уредништву је постављено десет кутија, за сваког кандидата по једна. Како би се отклонило нагомилавање гласачких листа, ове се одмах распоређују. Моментално имају приближно гласова а уједно и највише следећи уметници: Рамон Новаро, Светислав Петровић, Иван Можухин, Роналд Колман, Род ла Рок, Дуглас Фербанкс и Хари Литке. Између њих води се огорчена борба за престиж у овим изборима. Мање од горе поменутих имају Кортез, Џон Џилберт и Ричард Дикс. Међутим, ове цифре не значе још ништа, јер избори су тек у почетку и сваким даном се резултати мењају. Најзад, још велики број љубитеља филма није гласао.

Од како је спроведено гласање преко биоскопа, Београду је омогућено веће учешће. Међутим, да би и онима у унутрашњости тако исто створили једну олакшицу, дозвољава им се да гласање врше и поред наших купона, тојест, могу гласати на обичној хартији у писму или на отвореној карти, с тим да се придржавају реда који је означен на купону без икаквог коментара, питања или сличног — читко исписано.

Филмска дива— доктор медицине

Млада и лепа филмска глумица Мирна Лој направила је једну малу сензацију ових дана у Холивуду. Пошто је за извесно време одсуствовала вратила се у Холивуд као лекар са дипломом универзитета у Колумбији. Она је раније студирала медецину а сад је завршила студије — као филмска глумица.

Победница Хонолулу Лета

И. С. Гобел и поручник Вилиам П. Давис, победници у лету Сан Франциско—Хонолулу, којом приликом је погинуло седам њихових конкурената.

Најчудније светски рекорд!

Времена су се променила па и времена рекорда. То је нарочито очигледно код бржих пливача. Темпо којим се раније прелазило 100 метара издржава се данас на линији од преко 1500 метара. За сада се то само приписује Арну Боргу а донекле и Андреву Чарлтону, Аустралијанцу. Арне Борг плива најбрже када је љут. У љутини надмаши самог себе и дословно тада му нема равна. Прошле године тукао га је Мађар Барањ за преко 100 метара. У једном интервјуу прича Барањ да Борг не разуме много технику брзог пливања. Ова изјава побудила је Борга да путује у Болоњу на утакмицу за светски шампионат. Тамо је добио све утакмице слободног стила и поставио један европски и два светска рекорда. Тек тада се није ослободио љутине. У једној ватерполо-утакмици против Француске избијена су му четири зуба и овим одстрањеним зубима тако рећи прегризао је светски рекорд преко 1 и по километар. Пошао је темпом који примењен у лакој атлетици значи исто, што кад и Нурми притрчању на 5000 метара пређе првих 100 метара за 10,8 и 400 за 49 секунада а 1500 метара за 3,52. Од преко 200 метара био је Борг бржи но сви европски рекорди на сличну даљину, а од 800 метара пливао је он читав низ великих светских рекорда. Најбоље се испољно његов надчовечански напор на 800 метара за 10 минута и 9 секунада. Просечно време 100 метара износи код Арне Борга 1:16,6. Једанаест нових рекорда записано је у воденом трагу кон је остављао за собом.

Чувени шведски пливач Арне Борг који држи све светске рекорде у пливању од 400 до 1.500 метара.

ТАНЕЈ ОСТАЈЕ НА ЧЕЛУ СВЕТСКИХ БОКСЕРА

Танеј пре меча враћа се из шуме где је секао дрва ради тренинга.

Огромна арена код Чикага, где је одржан сензационалан мач између Демпсеја (лево и Танеја (десно).

Хтео се обесити а убила га електрична струја

Чиновници аеродрома у Вилакубле, у Француској, нашли су на једном електричном стубу мртво тело једног човека, а испод њега на земљи капут и кошуљу, на којима је била закачена цедуља следеће садржине:

»Не тражите ко сам, то је сувишно!«

Нашли су и једно уже од три метра дужине са спремљеном замком на крају. Према овоме, изгледа да је несрећник хтео да се обеси о електрични стуб, али да га је струја предухитрила и — убила!

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 10.

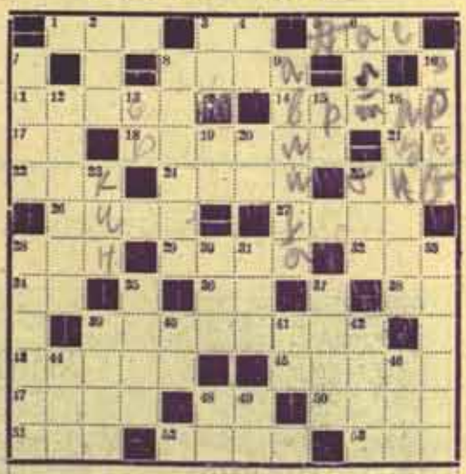

КУПОН Бр. 10.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

ПРИМЕДБА: Решења са горњим купоном слати до 9. октобра т. г. — Наградни проблем објавиће се у броју од 16. окт. т.г.

Хоризонтално:

1. Број
3. Предлог
5. Животиња
8. Помрчина
11. Пристаниште на Јадрану
14. Баштован
17. Кајиш
18. Чувено место у Италији
21. Нота у музици
22. Животиња
24. Војничка заповест
25. Чуло
26. Део дрвета
27. Име
28. Најближи потомак
29. Дрво
32. Мала острва
34. Заменица
36. Узвик
38. Латинско слово
39. Извршити набор
43. Скупоцена врна
45. Пуни воде
47. Сточна храна
48. Одрицање
50. Полуострво у Ц. Мору
51. Оквир
52. Топлота
53. Прилог

Вертикално:

2. Извесно одређено време
3. Предлог
4. Кајиш
6. Врста гласа
7. Река у Србији
8. Неспретан
9. Двориште
10. Није зелен
12. Носач
13. Мера за површину
15. Грчко слово
16. Сводови
19. Свеза
20. Свеза
23. Позоришни намештај
25. Заменица
28. Варош у Југославији
30. Наше острво
31. Дрво
33. Становник Гренланда
35. Судбина
37. Земља опкољена водом
39. Број
40. Као 18. вертикално
41. Коњска опрема
42. Пре него што постане риба
44. Мушко име
46. Европска престоница
48. Предлог
49. Латинско слово

Маске Сака и Ванцетиа.

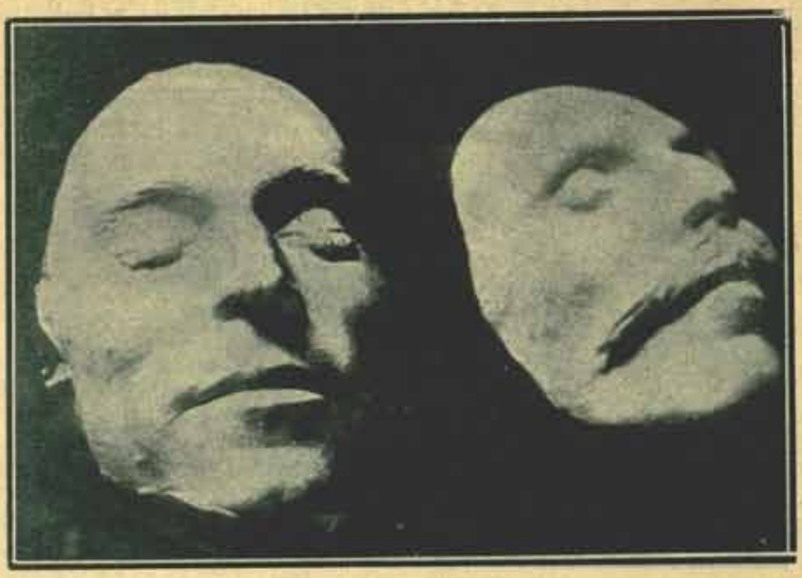

У Бостону су изложене посмртне маске Сака и Ванцетиа, поред којих је досад продефиловало око 50.000 особа.

ФИЛМ

Роналд Колман и „Бо Жест"

Роналд Колман, чији се најновији филм зове **»Бо Жест«**, и о чему смо ми већ писали у прошлом броју нашега листа, — славан је у Холивуду по томе, што је заиста чедан човек. Нема говора, и он воли успех, као и сви остали, који раде за јавност; али он не воли да говори о томе. Познато је да је његово пријатељство врло тешко стећи. Но онај, који се сме назвати његовим пријатељем, може да рачуна на њега у свакој прилици. Познато је да се Роналд Колман истакао као енглески официр на француском фронту, а добио је чак и одликовање, које је, стварно, и заслужио. Но кадгод се поведе реч о томе, Роналд не признаје, да је уопште био на бојишту.

У филму **»Бо Жест«**, који се дешава у мисији Француске Легије Странаца у Африци, имао је Роналд Колман да претрпи доста тога што је било налик на рат, и то не само у филмској слици, него и у стварности заједно са свим својим друговима. Тај је филм снимљен, — као што смо већ писали, — у великој пустињи у Аризони.

Занимљиво је, да је у томе филму, који приказује борбе бедуинских чета са Французима, бедуине играли прави правцати ковбоји. Многи су од ових јахача изјавили, да би много радије пригрлили ношњу Бурнуса, као што их имају Беудини, јер да је много хладовитија од њихове каубојске. Сад тек можете замислити, како се могао Роналд осећати у својој униформи Легије Странаца. Осим тога, у филму **»Бо Жест«** има једна тврђава у пустињи до темеља да изгори, — а у тој ватри се одигравају многе важне сцене целога филма.

Али Роналд Колман је чедан човек. Није се тужио, него је радио да да добар пример својој партнерки, осетљивој Меди Бриан и као што је чедан био овде, тако је скромно и нечујно дошао на филм.

После рата дошао је Колман из Европе у Америку и посветио се позорници, иако није ни слутио, да ће његове љубавничке ерлиие за кратко време очаравати не само Америку, него и женски свет свију осталих континената. Режире Хенри Кинг тражио је у своје време згодиога партнера Лилијан Гиш, за филм »Бела Сестра.« Случајно се упознао са Роналдом Колманом и замолио га да дође на потребно снимање. Снимци су успели, на режисерово задовољство, и Колман је тако, случајно, постао одмах партнер славне Лилијан Гиш. И после је још играо с њом, али никада још није био стар за себе, него је морао славу делити или са Лилијаном Гиш, или са којом другом. **»Бо Жест«** је први филм, у коме је главна улога заиста само у рукама Роналда Колмана, и ако има уз њега много познатих глумаца као Алис Џојс и Ноа Бери, па је нарочито интересантно рећи овом приликом неколико речи о Ноаху Берну, који игра дивљег и немилосрдног наредника Легије.

Ноах Бери је данас филмски глумац, али му је то управо **двадесет и пето** звање! До сада је био колпортер новина, телеграфиста, и све могуће и немогуће, али није могао наћи зараде, па тамо умало да није умро од — глади! После тога је био и оперетни глумац, али ни то му се није допало, па је продао све, само да опет стигне у Холивуд. Том је приликом имао среће: још истог дана добио је улогу неког војника, међу хиљадама и на тај се начин спасао глади. Режисеру се допао његов начин наступања и још истога дана појави се име Ноах Бери испод дугорочног уговора са Парамунтом.

Хумор филмских звезда

Не мора све да зна

Две пријатељице спазише једном у позоришту Глорију Свансон без мужа.

— Гле, вечерас је Глорија без мужа у позоришту, примети једна од њих.

— Па наравно, она га никада не води на овакве комаде са собом.

— Како то?

— У неким се сценама приказује како су мужеви варани, а маркиз де ла Фалез не мора све да зна.

Модернизивање бечких носача.

Нова електрична транспортна кола која ом огућавају пренос пртљага и тежих ствари.

Добро срце.

За време снимања првог филма са Џеки Куганом, дотрча малишан свом великом партнеру и заштитни ку Чаплину.

— Чарле, дај ми на зајам десет центи за једну старицу.

— Ево ти! А што се толико бринеш за ту сиротицу? упита Чаплин.

— Знаш, она продаје помаранџе!

Има права

Честер Конклен, комичар, седи заједно са Ричардом Диксом.

— Јеси ли већ видео „Десет Заповести"? упита Ричард.

— Не, одговори Честер.

— Немогуће! Па играју их већ пола године на Бродвају!

— Можда ћеш ми се смејати, поче на то Честер. У Африци има река које већ десет хиљада година теку а ја их још нисам видео.

Нашао је.

Једном приликом Дуглас Фербанкс дође у малу несугласицу са својом супругом Мери Пикфорд. Мери мало увређена није хтела цео дан ни речи да проговори. По подне Дуглас поче са ручном лампицом тражити нешто по целој кући.

Мери најзад упита:

— Шта тражиш?

— Твој језик, и хвала Богу нађох га, рече са осмехом Дуглас.

Да ли и то стоји у уговору?

Вилма Банки се недавно удала. Њен брак са Род ла Роком спада у највеће сензације које је Холивуд доживео последњих месеца. Као што је познато Вилму Банки је у Америку довео сам Голдвин који свакако има великих заслуга за њен брзи успех. Није онда никакво чудо што према њему има неограничено поверење. Но и поред тога је уговор звезде, као и сви амерички уговори, проширен и на безбројне појединости приватног живота.

Недавно неко упита Билму Банки какво ће име дати свом првом детету...

— То ја не знам, одговори лепа Вилма, то већ морате запитати мистер Голдвина...

Некадашњи неуспех.

Бастер Китон данас славни филмски комичар, понекад радо прича анекдоте из свог живота док је као позоришни глумац путовао са једном малом дружином.

— Приликом једне представе у провинцији спазих где неки господин обукавши капут пође из гледалишта, те му довикнух са позорнице: Дозволите господине, али ја играм још у једном чину!

— Знам, одговори мирно посети лац, зато и одлазим!

Неугодно путовање

У Холивуду се наравно много говори о прекоокеанском лету. Џон Џилберт и Роналд Колман седе заједно и Џон каже да ће у најкраћем времену путовати авионом за Европу.

— Јеси ли већ резервисао кабину? пита Роналд.

— Нисам још!

— Али свакако ћеш узети једну кабину у унутрашњем делу авиона?

— Зашто? Ја сам чуо да су спољне кабине много угодније и ваздух није.

— Онда у опште немој ни да узимаш кабину! рече Роналд мало нервиран. Та у спољној кабине услед великог зујања и хуке пропелера не можеш целу ноћ спавати!

Њ. В. Престолонаследник Петар као редов XV. пешадијског пука. (фото С. Афанасјев, Црквеница).

За човечије срце не постоји већа срећа, него када види срећу, коју је он остварио.

—

Кад ти каква жена прича неку причу, увек можеш по нешто одбити: али, кад ти поверава своје доба старости, увек можеш по нешто додати.

Градња железнице преко Сахаре

Премда је железница преко Сахаре врло важна по Француску, у стратешком и државном погледу, — ипак француска влада неће да гради ту пругу у државној режији, него хоће да се иста изгради приватним капиталом.

Изгледа чудно, да би приватан капитал уложио толику суму да гради и железничку пругу кроз пустињу!

Али то није тако. По рачуну стручњака, пуковника Абацина, био би на тој прузи саобраћај од пет милиона тона, што значи око тридесет возова дневно после десет година дана. А то би све више расло чим би се усавршила саобраћајна средства.

Самог пиринча транспортовали би се око 100.000 тона годишње и памука око 40.000 до 50.000 тона годишње.

Судан би могао, кроз шездесет година, да извози исто толико блага као Аргентина данас.

Сам увоз урма и соли држи се да би био око 160.000 тона годишње.

Путника би било око 400.000, од чега 20.000 војника.

А према мишљењу алжирских колона нашло би милион и по радника упослење у крајевима око Нигера баш у доба кад у Алжиру влада највећа беспослица.

Интересантан случај у коме змија игра главну улогу

У Дрездн, на једном од најживљих делова лабског пристаништа, одиграо се недавно један догађај, који је не мало узбудио доброћудне Саксонце, становнике овога дивног града који се рачуна у најлепше у целој Европи.

За време истовара једног шлепа са аустралијанским плутом, — који је био дошао из Хамбурга, — из једне дале одједном је измилела једна велика тропска змија, дугачка близу два и по метра. Тамо, у својој далекој домовини, змија се била увукла међу памучур, спремљен за Европу и била је преспавала дуги транспорт морем и претовар у Хамбургу, да се појави међу свет на доглед дивних дрезденских палата и мостова, а на не мало запрепашћење Саксонаца.

И сама уплашена узбуном, коју је била изазвала својом појавом на шлепу, змија се уврдала, те је пала у Лабу. Неки одважни радници успели су да је извуку из воде и затворе у један сандук, а затим је за лепе паре продали дрезденској Зоолошкој Башти, која ће од сада имати и једну тропску змију.

Велики људи не могу бити потпуно сретни.

—

И највећа срећа је досадан терет, када немамо коме да се похвалимо.

— Валтер М. Ф. Бекер. —

НАЈНОВИЈА МУШКА МОДА

Неколико речи и слика о мушкој моди за јесен и зиму

Данас се може утврдити истина да се опет враћамо једноставној и изразито мушкој моди ранијих генерација. Ово баца у заселак све оне ексцентричности које су последњих година дошле са оксфордским панталонама и сличним грдобама. Претпоставља се опет нормално у мушкој моди. Панталоне нису више сувише широке и ширина њихове посувраћене манжете може се установити на четири сантиметра као

Препорођај раније моде истиче се повратком ревера на један ред, који замењује до сада модеран високи ревер. Ревер није широк ни онда када је сако израђен са два дугмета као овај овде.

нормална. Горња ширина је сразмерна и сужава се на ниже тако да не постане и сувише уска. Нормална доња ширина може се обележити са од прилике 45 см. Нарочити израз враћања прошлости налази се код тако званог ревера »на један ред« чији шпицеви не иду на више већ се на том месту налази исечак који не лежи сувише високо али не ни сувише ниско. На сликама се може тачно видети положај таквог исечка. У ствари је штета што високи ревер није више сасвим модеран јер је био користан малим људима у толико што је чинио њихову фигуру вишљу. Овим није речено да мали људи не треба да праве одела са високим реверима, јер ја стојим на гледишту да свака мода није за сваког. Али ко има средње нормалну фигуру тај мора неизоставно имати јесења одела са једноредним ревером, јер то је свакако велика мода. Сам ревер не сме бити одвише широк. Као и увек и овде је средња линија златна, господо! Уз то крагна на капуту не сме бити и сувише узана већ од прилике 4 см. широка. Овај се сако носи на два или на три дугмета. У првом је случају горње дугме које стоји у висини струка закопчано у другом случају само средње које се налази такође на средини струка. Даље посматрајте предњу доњу ивицу на капуту. Најпре се спушта право на ниже и наједном добија мали, не сувише округли угао, који прелази у ивицу капута на средини ножне ширине. Сако није много кратак, али је на струк. Дужина и струк види се јасно на једној слици од натраг. Рамена нису уздигнута али не и много ватирана. Рамени шав није испеглан већ стоји сам од себе. Прслук може бити на један или на два реда, а овде желим нарочито напоменути, да је прслук на два реда раван и да га многа елегантна господа радо носе, специјално ако је израђен овако као што се на слици види. Прслук на два реда ће врло ријаво изгледати ако је без ревера или сувише високо затворен. То је увек врло ружно изгледало, нарочито код отвореног сакоа на два дугмета. Дакле такве су слике сувишне. Реците вашем кројачу да вам направи овакав прслук

Овај изглед показује јасно струк као и дужину сакоа. Крагна на капуту је дубоко изрезана али ни у ком случају уска. Бела крагна треба увек да се види, па и при седењу.

Ово је сако на три реда дугмета. Ревер се увија лако, као и код сакоа на два дугмета, јер се највише дугме никад не закопчава. Посматрајте кривину линије дворедног прслука, тамо где се виде дугмета.

на два реда као што је на слици представљен.

Јасније се не може речима описати. Обратите пажњу још и на то да су рукави горе широки и да се постепено све више сужавају, што у ствари кројачко-технички није тако једноставно. Такође, џепови изгледају најбоље без капака и када правилно леже, то јест ни сувише назад ни сувише напред. Осим тога да су на прописној висини и довољно широки. Могао бих

Прслук на два реда може се носити и уз сако са два и три дугмета, но мора се водити рачуна да буде дубоко изрезан и да доња ивица има форму као на овој слици.

ке. Ја разговарам са уметницима који ми све тачно нацртају и с тога се на слика може све видети, ако се само имају очи за гледање, а ко правилно види тај ће такође бити и добро одевен. Са извесним разумевањем за врсту одела може се доћи до тога да се инстиктивно осети шта је погрешно а шта правилно, јер се не сме мислити, да мушка мода једноставно од данас за сутра декретира ствари које одскачу од уобичајеног круга, као што је то случај са женском модом. Код нас мушкараца развија се ново из прећашњег и то ће бити увек у вези и складу са анатомијом мушкога тела. Свакако се може узети пример да је струк одела увек тачан тамо где се налази струк мушког тела, ни више ни ниже, а међутим, женска мода често је варирала у овом случају. Па ипак има господе која су из неких разлога мењали ову линију и хтели су да је поставе ниско или високо. То је најгоре што се може чинити и зато господо, када видите таквог човека моћи ћете одмах утврдити да његово одело није правилно. Ово што је сада споменуто само је мали пример да се одмах примети погрешка. Могу се навести још многе ствари које наравно нису толико упадљиве, али које ипак остављају нехармоничну импресију. Ко год се потруди да открије ове грешке моћи ће одмах код сваког одела и мантла рећи, да ли је правилно израђен или није. Ово не зависи од добром постајању, већ како поједини делови одеће одговарају анатомији тела. Јер код сваке моде, ма шта она доносила, све се односи једино на овај фактор.

И прслук на један ред не сме бити сувише висок, тако да се може видети доста од кравате и кошуље. Посматрајте нагиб џепа на грудима и почетак џепа одмах од раменог шава.

још много писати о овим стварима али се бојим, да би тим описима већи број кројача били мучени од својих муштерија и зато треба за данас да завршим ову страшну игру. Хтео бих још да приволим читаоце да сами тачно простудирају ове слике.

Оно, што, можда, нисте знали!

Небо у септембру

Месец се 4. септембра показао у својој првој четврти, а пун месец постао је 11. септембра. Идућег дана, он је био ближе земљи, 18. септембра долази у последњу четврт, а нов месец имамо 25. септембра. Дана 18. септембра удаљује месеца од земље је највеће.

Од планета, неке остају током септембра невидљиве: пре свега **Меркур**, који је 2. септембра дошао у горњу коњуктуру са сунцем, и креће се к југу, тако да га сунце увек надсијава. Исто је тако невидљив и **Марс**, и током септембра и октобра; он је у непосредној близини сунца. **Јупитер**, — међутим, сјаји на небу целе ноћи, — те се лепо види слободним оком, а још боље телеоскопом, којим се може опазити његова сплоштеност на половинама, па и пруге на њему, које иду паралелно ка Екватору. **Сатурн**, који је још увек у знаку скорпије, може се опазити још само по залазку сунца, дубоко на југо-западном небу. **Уран**, ма да му је светлост слаба, — равна звездама шесте величине, — лако се може на небу наћи, пошто је у непосредној близини Јупитера, северо-источно од њега.

Нептун, најдаља планета нашег сунчаног система, невидљива је у септембру, такође, као и **Венера**, која је већ током августа нестала с неба и стигла је 10. септембра у конјукутуру са сунцем, и сада је најближа земљи.

Крчма у којој се јело људско месо.

Страховита открића руске полиције у једном сибирском селу.

Бечки листови доносе вести о једном страшном открићу руске полиције у неком сибирском селу, у кући неког Ђорђа Домишченка, власника једне кафане, у коју су свраћали само путници.

Домишченко је умро у 93. години живота. Пре педесет година био је прогнат у Сибир, а живео је од своје кафане, која је била чувена по читавом крају нарочито због изврсне вотке и гурманских комада меса. Послови су му ишли одлично.

Више пута запазило се је, да би нестало путника, који би ноћ провели у кафани, али Домишченко је свима мирно одговарао, да су отпутовали у јутро.

Сад је полиција, после његове смрти открила у једном подруму око седамдесет лешева и шест корита усољеног људског меса. Доказало се, да је старац опијао путнике да би их ноћу убијао ударцима батина по глави, а њихово месо је давао другима за јело, па после и њих убијао и то исто радио са њиховим месом!

Кад су о томе упитали његову жену, она им је одговорила:

Он није крив ништа: путници су се **сами појели: клао је једног, те хранио другог, затим клао другог те хранио трећег.**

ЕПИДЕМИЈА САМОУБИСТАВА....

4.000 САМОУБИСТАВА У РУМУНИЈИ

Недавно издата Службена Статистика од стране Министарства Унутрашњих Дела показује, да је од 1919. године до 1925. године број самоубистава достигао цифру од 2.880 мушкараца, и 1.016 жена. Од 1919. године број самоубистава стално се повећава. Већина самоубица, нарочито по селима, завршава живот вешањем. Револвером се убило до сада — од 1919. године 686 мушкараца и 112 жена. Жене су се највише тровале и т: 513 каменом содом, реско до 904 разним медикаментима, као што су: сублимат, опијум и т. д.

Главни узрок самоубистава — 25 процената јесу социјалне болести, туберкулоза, сифилис и т. д. Пуних 29 процената убило се због беде и невоље. Међу њима је и знатан број руских избеглица, који у тако скупој земљи, као што је данас Румунија, врло тешко живе. Због немаштине одузело је себи живот и 19 особа старих преко 80 година. Од њих 18 су мушкарци и једна жена.

ЧАСТ

Надзорник апсане: Не стидите се, да као интелигентан човек овамо доспете, где само лупежи станују?

Зликовац: На против, сматрам за част, да са господином надзорником под једним кровом могу бити.

Занимљивости у сликама.

Слике лево: Један нови гост зоолошке баште у Берлину коме је сама природа дала »оксфордске панталоне«.

Слика десно: Природа и уметност: фантастичне слике на дрвећу у Нормандији.

Берлински рекорди
или
У чему Берлин предњачи?

Берлин је најпространија престоница света; у њему се налази највећа кафана на континенту и најусавршенији аеродром.

Град је најпросвећенији и најчистији у целој Европи; највише троши воде од свих европских градова, а има чем тога немачке рекорде: самоубиства, бракова и развода....

У Пруској се сваке године утопи просечно 5.000 лица. Сваке године нестане у Берлину око 4.000 лица без трага; често кад ваде утопљенике из воде, за које се зна да су се утопили, нађу још неколико лешева, за које се није знало да се налазе у води.

На сваких 100.000 људи има годишње у Берлину 45 самоубистава. Од тога је процентуално највише — Јевреја. У целој Немачкој има годишње око 35.000 брачних развода, а Берлин има и ту рекорд са 193 развода на сваких 100.000 људи. У Немачкој је настао потпун преокрет у женском свету Потпуно је нестало жене са три »К:« Kirche, Kiche, Kinder (Црква, Кујна, Деца).

Лесковачке сензације.

На једном скорашњем маскен-балу у Лесковцу појавила се маска: пола мушкарац пола женско, за коју се најзад утврдило да је г-ђица Мара Мазнић.

Мис Битољ.

Г-ђица Ружица Лукс која је изабрана за Мис Битољ. (Фото Манаки).

Овогодишњи јунаци Девисовог пехара

Као што је познато, на интернационалним утакмицама у тенису за чувени Девисов пехар победила је ове године Француска. Они који су допринели овој победи налазе се на овој слици: (с лева на десно) Лакоста, Коше и Бриљон.

„Одрољавање стене“.

Тако се зове ова сцена коју су извеле америкаиске »гирл« на француској Ривијери.

НАШИ СПОРТСКИ КЛУБОВИ

С. К. Графичар

У јесењој сезони Графичар је са пуним успехом одиграо све утакмице и све их је победио са огромном голдиференцијом са 24 датих и 2 примљена гола, док су без мало сви другоразредни клубови, више примили но што су дали.

Од београдских клубова у другом разреду он је један, с правом се може рећи, најбољи и најхомогенији тим. Кад игра у својој уобичајеној форми, даје једну од прворазредних игара. Гаји игру лепих комбинација кратког паса по коме систему навални ред ради тачно као сат. У форварду имају две опасне полутке (браћу Берберовиће) који поред изванредне технике располажу веома лепим и јаким шутом, и који клубу служе као главни голгетери. Душа тима им је центар-халф Срећковић са десним боком Грујићем и левим халфом Мутом. Поред њих и остали играчи су на достојној висини за један напредан и уигран тим.

После одигране последње утакмице с Руским С. К., кога су Графичари победили са 6:0, обратили смо се секретару Графичара и упитали за мишљење, које има по своме тиму.

Г. Филиповић, потпуно расположен изјавио нам је:

— Графичар као клуб постоји за неколико месеци пуних 6 година. За цело то време, па и данас, као сиромашни раднички клуб пролазио је кроз многе тешкоће са пуно напора и жртава. Његови изванредни и за нас потпуно задовољавајући резултати обећавају, да ћемо се у скорој будућности, тих тешкоћа донекле ослободити. Ја лично, продужио је г. Филиповић, са оптимистичким расположењем очекујем и идуће сусрете, верујући да ће нас ова сезона предати у друштво прворазредних клубова. То у толико пре, што смо у њиховом друштву требали бити још од пре годину дана. Садашња Славија као и Б. У. С. К. док су били у II. разреду били су од нашег тима тучени: прва са 5:4, а други са 1:0. У осталом, тамо куд постоји слога и дисциплина, опажају се и позитивни резултати. А то је од увек једно од најглавнијих питања пред Управом нашега Клуба.

— Зашто не формирате још коју спортску секцију у вашем Клубу?

— И за тај рад располажемо повољним тереном, али нам се, на жалост, практичан рад око тога не омогућава с обзиром на материјалну страну с којом располажемо. У колико смо том питању посвећивали пажње, у толико се осећало наше осуство на пољу — футбала. И против своје воље морамо се прилагођавати самим приликама у којима се налазимо. Наш је клуб дугога века, а у своме даљњем развоју, верујем, а то је дубока жеља целог клуба, да ћемо се у свим правцима разгранати. Тиме желимо послужити и осталој многобројној омладини припадајућој радничким редовима, као пример, за радом на пољу спорта и физичког васпитања.

— Колику ћете имати паузу? За то време хоћете ли играти и ван Београда коју утакмицу?

— Надам се да ће пауза бити 3—4 месеца; и сви су изгледи да за то време нећемо седети скрштених руку.... завршио је г. Филиповић.

Бол није оштра секира, која својим ударцем обара дрво живота... Бол је црв, који полако и неуморно подгриза живот.

Несрећа нема познаника.

Лаж је оружје слабих.

Човек сувише рано упозна живот, а жена сувише касно: то је разлика између човека и жене.

Београдски С. К. Графичар.

Париске новости

У Паризу су сада почели да редовно чисте фасаде зграда. Чишћење се врши помоћу паре.

ТРИ МОДЕЛА ПАРИСКОГ ШИКА

Владар у Кринолину!?.

Један интересантан догађај из живота чувеног Самуела Бекера.

Несумњиво, да је један од најчувенијих енглеских путника био сер **Самуел Бекер,** који је предводио многе експедиције у Судан. Његова жена, леди Бекер често је пратила свога мужа на тим дугим путовањима. У једној суданској експедицији, леди Бекер је остављена у једном црначком селу, под заштитом црнокожог поглавице, док је њен муж имао да изврши један опасан пут до неке врло високе планине. На врху те планине налазило се гротло неког угашеног вулкана, у чији је се кратер он желео спустити.

Кад се сер Бекер вратио из вулканског кратера својој жени, он је заштао љубазној црначког поглавицу, чиме га може наградити за љубазно гостопримство и старање о леди Бекер. На његово велико изненађење, црначки владар је затражио — кринолин леди Бекер!?

Енглез је, чудећи се, ипак пристао и кринолин је са великим почастима предат црначком владару....

Две године доцније, Бекер и његова жена нашли су на исто место. Замолили су племенитог поглавицу да им дозволи да проведу извесно време ту са својим лоповом.

Њиховом изненађењу није било краја, кад су видели оног истог црначког поглавицу, како им, окружен својим дворјанима, прилази обучен у кринолин леди Бекер. Нагледало је да су владар и његове остале поглавице били много горди због тога кринолина.

Леди Бекер је успела да за моменат не изгуби озбиљан израз лица и изјавила је поглавици да сматра за особиту част, што њен поклон носи сам владар.

Од тада су Бекер и његова жена, као и многобројна пратња, увек имали потпору и уточишта код црначког владара и његових поданика. Приликом сваког свог новог путовања, Бекер је своме пријатељу, владару у кринолину, доносио по једну кринолину, коју је овај примао са великом захвалношћу.

ШАЛА И СМЕХ

УТЕХА

Лекар: Све је узалуд, драги пријатељу, мораћемо да вам ампутирамо једну ногу.

Болесник: Но, хвала Богу! Био сам се уплашио, да ћете ми забранити пушење.

МИЛОСРЂЕ

Лекар: (зету болеснице). За лечење ваше таште рачунаћу вам три хиљаде динара.

Зет: (преплашено). За име Бога, господине докторе, реците ми искрено, да ли бисте ви за своју ташту жртвовали толику своту?

Лекар: (премишљајући). Имате право, господине, доста ће бити и пет стотина динара.

Не чекајте да вас

зуб боли

него ме потражите пре,

на

Тел. 39-46

Гласајте за Вашег љубимца!

Избори „Недељних Илустрација" закључују се 16. октобра т. г.

Тачне или приближне прогнозе повлаче 100 НАГРАДА!

Још ниједанпут од како смо се ујединили нисмо се изјаснили за славне филмске љубавнике, да видимо који су међу нама најпопуларнији. Слични избори врло често врше се у свима великим земљама где се, такође, веома много цени филмска уметност. Разуме се, свуда су резултати различити, према укусу публике. Да би се и Југославија изјаснила у истој ствари, уредништво „Недељних Илустрација" позива своје многобројне читаоце из целе Краљевине, који су толико пута већ показали врло велико интересовање за филм, да се изјасне по приложеној гласачкој листи, који је њихов најомиљенији филмски љубавник од десет филмских љубавника чији списак доносимо на овом месту:

Рамон Новаро
Род Ла Рок
Роналд Колман
Ричард Дикс
Светислав Петровић
Хари Лидке
Рикардо Кортез
Дуглас Фербанкс
Џон Џилберт
Иван Можухин

Пошто се одлучите за Вашег љубимца, изволите испунити ову гласачку листу са прогнозом колико ће Ваш изабраник добити гласова:

Гласам за _____

Добиће _____ **гласова**

Име гласача _____

Адреса _____

Овај купон исећи и послати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска ул. бр. 18-II спрат, Београд, са ознаком за *„филмски избор"*. Гласачке листе примаће уредништво до 16. октобра т. г., а у броју од 23. октобра т. г. објавиће се резултат гласања, колико је који од ових десетри између десет омиљених филмских уметника добио гласова и ред који они у љубавница.

Ред-заузимају према резултату цифара. Они, пак, гласачи који су тачно или приближно погодили колико је њихов кандидат добио гласова и деветорица од њега, добиће награде, којих ће бити **стотину на броју.**

Један црногорски див

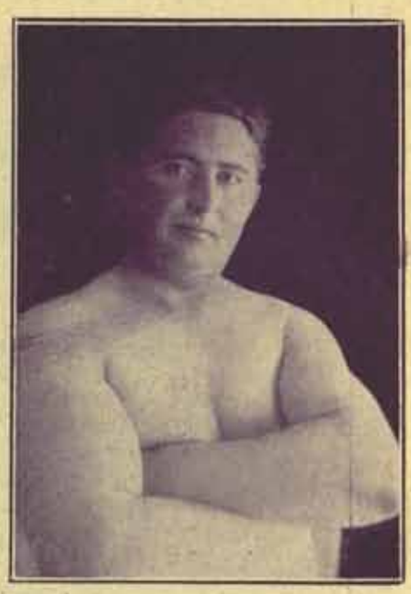

Петар Павић, који према јачини и развијености тела предњачи у Црној Гори. (Фот. Милан Обреновић, Никшић).

Трагичан свршетак једног научника

ЗАБОРАВЉЕН УМИРЕ ОД ГЛАДИ НА ЈЕДНОМ ОСТРВУ.

На једном ледењом острву Бифонова Залива, који се налази северно од Канаде, између ње и Гренланда, нашли су ових дана леш научника Пичфорта, који је као астроном, геолог и топограф примио после рата понуду једне енглеске научне мисије, да истражи ове крајеве.

Пуних седам година живео је овај британски, не плаћеник и службеник, већ, тачно речено: прогнаник, потпуно усамљен, немајући друштва, — сем неколико полудивљих паса, које је он хранио и чувао са собом. С времена на време долазио би му пароброд да га снабде храном и да му донесе вести на света. Затим се, мало по мало, на њега потпуно и заборавило. Ниједан пароброд није више дошао да му донесе хране и осталих потреба. Друштво, које га је послало овамо, и које ће сносити кривичну одговорност за његову смрт, питало је на све стране шта је с њим, али није нашло за сходно да пошаље макар и једну експедицију да га потражи. Ових дана, међутим, једна експедиција, која је дошла на ово острво, односно залив у истом циљу као и Пичфорд, нашла га је мртвог, пошто није могао више живети без хране, јер му храна из непознатих разлога, није слата још од Божића прошле, 1926. године!?

Морнари су нашли код њега топографске карте и планове, као и много астрономских и геолошких извештаја. Нашли су, такође, и његов »Дневник«, у који је свакодневно бележио своја опажања. Последња опажања, која је он забележио, датирана су под 7. јануаром 1926. године — према чему се са сигурношћу може тврдити да је несрећни научник тога дана и умро, остављен од оних, који су га ангажовали и на ово пусто острво послали ради истраживања за њихов рачун.

СТАРОАМЕРИЧКИ АФОРИЗМИ

— Из „Алманаха Јадног Ричарда" од године 1757. —

Ко је заљубљен у самог себе, — нема супарника.

Ни у погледу најбујнијег здравља нисмо толико осетљиви као и погледу најмање болести.

Ништа не пресушује брже од суза.

Злато се оцењује ватром, жена се оцењује златом, а човек се оцењује — женом.

Где је брак без љубави, ту се брзо појави и љубав без брака.

Да ли је те ико преварио чешће, но што си сам себе преварио?

Отвори оба ока пре но што се ожениш; — после и онако мораш често зажмурити.

Ниједан спор не би дуго трајао, кад би кривци збиља увек били на једној страни.

Данашњица је ученица јучерашњице.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 22. ЛЕОНИДА ЈУРЧЕНКО БЕОГРАД

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Биране се три најепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкуренткиње — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Налепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

МОДНИ САЛОН Г-ђе ЉУБИЦЕ ПОПАДИЋ,
Гробљанска улица бр. 12.

РАЗНО

Американци необично воле банане. Према једној статистици, која је недавно издата, тамо се дневно потроши, — на око 110 милиона становника — 15 милиона банака.

*

Британско Краљевско Научно Друштво набавило је јула месеца ове године један микроскоп, који увечава до 3.500 пута.

МОДА

Интересантни детаљи једног мантила од крем шевиота, који се истиче са великим рукавима јако суженим испод рамена.

ОД ОВОГ БРОЈА ПУШТЕНА СУ ТРИ НАГРАДНА БРОЈА ЗА БЕОГРАД. ПОСЕДНИЦИ ОВИХ БРОЈЕВА ДОБИЋЕ НАРОЧИТО ЛЕПЕ И СКУПОЦЕНЕ НАГРАДЕ КОЈЕ ПОКЛАЊА ПРИЗНАТА БЕОГРАДСКА ЈУВЕЛИРСКА РАДЊА **МИЛАН Т. СТЕФАНОВИЋ** (КНЕЗ МИХАЈЛОВА 10).
ИДУЋИ БРОЈ НОСИЋЕ НАГРАДУ ЗА НЕГОТИН.

За власништво листа и Штампарију »Привредни Преглед« Драг. Вучићевић, Драгачевска бр. 5.

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 40.

недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 2. октобра 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

РАМОН НОВАРО

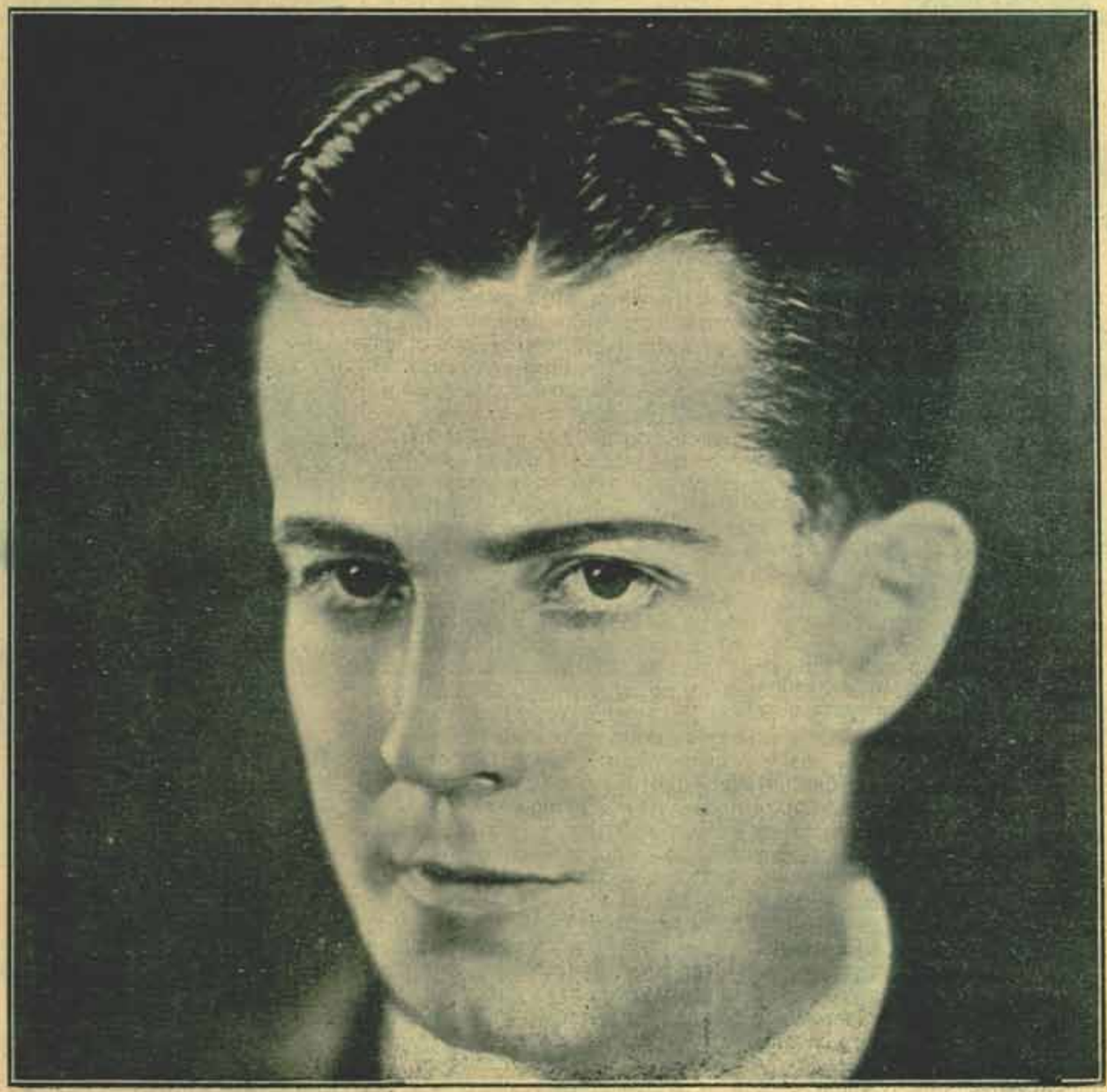

Један од љубимаца београдске публике

Валтер М. Ф. Бекер:

На сваки начин раздељак
или
Како се чешља модеран господин.

Пошто сам се одважио на овако тешко поглавље о начину чешљања господе, морам најпре да цитирам ону латинску изреку која гласи: „Немогуће је не подсмехнути се", јер се ни у једном питању укуса не греши више и нигде се не налазе на толике страхоте као код мушке фризуре. Постоји велики број мушкараца који би могли ванредно изгледати када не би ружили своју спољашност грозним и немогућим изгледима косе. То јест о „начину чешљања" немогуће је говорити код потпуно обријаних и ошишаних глава, које се још увек у великом броју сусрећу. Ја не знам ко је у ствари дошао на ту идеју да је гола глава такође фризура, или да је нарочито здраво ако човек нагрди главу као робијаш. То не само што није естетски већ шта више утиче непријатно и када видим код фризера господу којој се сапуни глава да би затим била обри

За мушкарца не постоји ондулација. На против може се потпуно угодно носити природан талас и не треба мислити да се мора одстранити.

јана, мене прође језа и тада бих најрадије задржао руку младог Фигара. Дакле, за име Божје, доста са оваквим ружним обичајима! Доста и са тако званим „њубастим" начином шишања, где је глава свуда у наоколо гола и наједном прелази у раздељак, што је можда још мање основано но да је цела глава ошишана. Недавно ме је запитао један странац да ли су људи њубасто ошишани присталице секте, који се клањају Вотаму и пију шербет. Поменути је питао сасвим озбиљно и ја сам имао муке да га разуверим. Исто је тако погрешно ако се ћелави људи потпуно шишају да би ћела била мање упадљива. Сасвим погрешно! Догод човек има око ћеле венац косе, треба мирно да је пусти да расте и то тако дугачко као што

Код пуне и густе косе раздељак се радо носи на страни и коса се разноврсно зачешљава у назад тако да раздељак као линија дели главу.

пуштају људи који имају пуну и густу косу, јер ће њом покрити ћелу, и према томе догод је ово остварљиво ћела неће бити упадљива. Тако ће се заваравати догод буде могуће. У другим земљама има исто толико ћелавих као и код нас и никоме не пада на памет да обрије онај венац косе који још има, јер се не верује да се неће видети разлика између ћеле и места које је машина скинула. Дакле, оставићемо сада ову тему на страну и нећемо више чинити оно чему се цео свет смеје. И зашто људи да дозволе да им се смеју када то није потребно?

Сада да се обратимо господи која имају потпуну косу и хоће да је носе. Њима треба рећи да је раздељак велика мода и то како раздељак на страни, тако и скоро или сасвим у средини. Једном речју: прошло је време чешљања косе на горе, без раздељка. У опште, постоји тенденција да се раздељена коса више зачешљава у назад но до сада. Све што ћу рећи у следећим редовима важи за господу која још имају пуну косу. Обратите пажњу на прву слику која представља најновији начин чешљања мушке фризуре. Тако се од прилике чешљају господа са дугачким и узаним лицем, чиме није речено да ово није погодно и за мушкарце са пуним лицем. Може се потпуно јасно видети да је коса зачешљана у назад и, пре свега, карактеристичан је врх на средини чела. Овај врх је од природе ту, те се не може прилепити и за ово није погодно сувише високо чело. Ко има природан талас косе не треба вештачки да га исправља већ нека га мирно носи, али, на против, „направљен" и ондулиран талас сасвим је искључен код мушкараца и сувишан. Такође ни „котлети" се не носе и наша друга слика показује профил једног господина, који доиста изгледа без мане и код чијег се увета видно оцртава облик од којег почиње обријана брада. Ко има густу косу може је мирно пустити дугачку и повлачити раздељак само да се као линија наговештава а да је и поред тога коса зачешљана у назад. На крају молим да погледате још младог човека под бр. 4. Он има раздељак скоро у средини и косу више зачешљану у страну. Позади се раздељак не продужава већ наравно губи се као и код раније чешљане косе у назад. Још желим да напоменем да свако мора своју фризуру тако удешавати како је најпогодније за њега. Ко на пример осећа известан „сјај" треба се чешљати тако да га по могућству покрије. Јер у многим случајевима то је могуће и овде ћу открити тај-

Ово је нова мушка фризура код које је тенденција не да се коса чешља сасвим у назад већ више у страну и види се све што је сада могуће код раздељка.

ну читаоцима да је на жалост и писац ових редова са успехом почео ову праксу. А сасвим природно, ако вам је потребно, можете и ви!

ДОБАР ОДГОВОР

— Ја могу да погодим колико је стара печена кокош, чим је изнесу на сто.

— Како и по чему?

— По зубима.

— Зар ти ни толико не знаш да кокош нема зуба!?

— Ако нема она, имам ја.

Јанингс је добио опкладу

Пре извесног времена опкладио се чувени филмски уметник Емил Јанингс, да ће се прерушити у просјака а да га његова жена Гизи Хол неће препознати. Ускоро затим Јанингс је добио опкладу захваљујући својој глуми и уметности маске. Његова жена заиста није препознала. Слика приказује тај моменат.

Негдашњи сан — садашња стварност

Да ли ће људи добити крила?

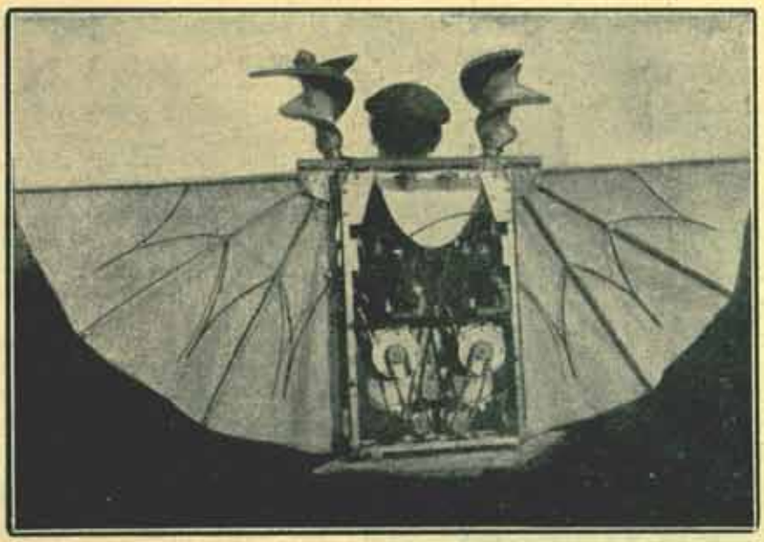

Ко би још могао и наслутити шта ће све бити кроз сто година?! Можда ће, свакако, и људи летети, и прелетати васионом просторе и бескрајна мора као каква птица. Сећамо се једног фељтона, где један писац козерија описује човека, како улеће у кућу кроз прозор раширених крила.

Међутим, ових дана читаву узбуну изазвала је вест, да је нешто слично томе измислио један чувени бечки научник, који тврди да је пронашао апарат за летење. Тај његов апарат је у облику крила и учвршћен за леђа човека који хоће да лети, тежак је свега 15 килограма, али се не осећа велики притисан.

Вероватно је, да ће се неко — читајући ово — насмејати из свег срца, — али се данас не треба и не сме смејати ни једној научној хипотези, пошто су и раније многи проналасци били замишљени само у машти, а после су остварени и примљени у животу, коме чине веома велике и драгоцене услуге.

И неће бити никакво чудо, ако се једнога дана појаве људи са крилима, којима ће управљати по својој вољи као са каквом играчком у руци...

Два „стара“ од расе

Филмска глумица Лојз Вилсон са својим коњем који је на једној изложби коња у Калифорнији добио награду лепоте а уз то му је припала сума од 35.000 долара.

Три брата са филма

С лева не десно: Нејл Хамилтон, Роналд Колман и Ралф Форбс, као браћа у филму »Бо Жест«. — Стоји: Мери Бриен.

„Недељне Илустрације“ у Алзасу

Једна шетња кроз Алзас

— Алзаски споменици и његове старине. —

— Свршетак. —

Угледавши први пут стразбуршку катедралу Гете је рекао, да је готска архитектура „немачка архитектура“. Ово је мишљење важило један добар део деветнајестог века. Данас је та легенда уништена: познато је да је готска архитектура дошла на свет у Француској, у округу Ил де Франс и да је се одатле распростпла широм целе Европе. Уосталом, један од оних који су ово мишљење заступали био је и г. Дебио, професор историје уметности на Стразбуршком Универзитету за време Немаца. Може се рећи, да нико није то образложио са више снаге од њега, о чему сведоче његови радови који се налазе у тамошњој универзитетској библиотеци.

ФАСАДА КАТЕДРАЛЕ У СТРАСБУРГУ

У Алсазу, готске цркве имају директне везе са француском уметношћу, која долази свуда до изражаја.

Сен-Флоран де Нидерхаслах (у долини званој ла Бриш) је једна романска црква, прерађена при крају тринајестог века, а на један ужасан начин рестаурирана крајем деветнајестог. Она је славна због својих прозора, скултура и лепих дрвореза. Ма да су многи предмети нестали и ма да је рестаурација много тога уништила, црква је ипак задржала своју лепоту и привлачност.

Црква Светог Мартина у Колмару је пуна француске елеганције, коју нису много покварили разним сликаријама. Главни стуб јужнога трема пун је дивних скултура. Међу статутама, које красе фасаду, види се фигура једног човека са угломером у руци: то је мајстор овога дела. Поред његовог портреа стоји натпис: „метр Имбер“, пореклом је био из Ил де Франс.

Још једна црква, витке силуете, тринајестог века, чисте уметности, деликатне и скромне је *црква Светог Петра и Светог Павла у Визембургу*. Још издалека пада у очи њен грандиозни и масивни романски торањ. Изнад прозора, који гледају на Север, диже се други торањ који је био упола разрушен за време тридесетогодишњег рата. Он је био раније, пре последњег рата, реконструисан и покривен шкриљцем, чија боја сачињава нарочити контраст са крововима ове мале вароши, покривених црвеним црепом. Црква се наслања на један од ретких манастира у Алзасу. Њене готске галерије четрнајестог века пуне су елеганције.

Црква Сен-Тијебо, коју у Тану називају кратко катедралом, је најлепше дело готске уметности у Алзасу: у ствари је то једна катедрала у миниатури. Шиљак торња, који је био завршен почетком шеснајестог века, је налик на неки дрворез, рекло би се да лебди у ваздуху, тако је то фини рад. Пепница и олтар рађени су у потпуно хармоничним, најтачнијим пропорцијама. Црква је била у два маха рестаурирана, за време Другог Царства и за време немачког режима. Чудним случајем црква није била погођена ни једним топовским метком за време светског рата, ма да је скоро половина околних кућа са земљом сравњена.

СТРАСБУРГ: КУЋА »КОМЕРЦЕЛЕ«

О Стразбуршкој Катедрали, нећу се усуђивати да пишем овде, у неколико редака, јер од свих споменика Алзаса то је најпознатији; најпопуларнији у Алзасу, у Француској и у свету. То је мишљење и нашег познатог историчара г. Др. Лује Војновића, у чијем сам друштву био читаве сате у унутрашњости ове божанствене грађевине, слушајући тумачења г. Др. Војновића. У осталом мој учитељ и пријатељ г. Др. Лујо Војновић, ће писати или боље рећи описати ускоро њене лепоте.

КОЛМАР

Да би се заштитили од феудалног система и Царевине, становници Алзаса су се затварали у градове, које би опколили солидним зидовима. У сваком граду се је затим организирао демократски и републикански живот. Властелински и царски градови прихватили су, мало по мало, обичаје и дух „слободних градова“. У шеснајестом веку живот градова је свуда врло напредан,

тако да су под упливом Ренесансе у Алзасу трансформирани станови варошана и украси градова, док су у осталим покрајинама Француске грађени замкови.

Мали алзаски градови, живописни какве их још и данас налазимо, датирају из доба Ренесансе. Висока гратска врата као она у Тиркхајму, изрецкане куле као у Риквиру, бедеми као у Бершу. На трговима, неправилног облика, наилазимо на дивне бунаре пуне скулптура, разбацане тамо амо, као у Риквиру, Кајзербергу, Амершвиру. Свуда су подигнуте лепе општинске куће, као у Бару, Кајзербергу, Рибовилеу, Амершвиду, Бенфелду и т. д.

Од свих алзаских градова у којима је Ренесанса оставила ремек-дела, велике вредности, најглавнији је без сумње *Колмар*. Ниска врата широкога свода, врхови кровова, балкони и прозори, за које би се рекло да су обавијени венцима лишћа и цвећа, тако је дивна и фина њихова скулптура. Галерије из дрвета са елегантним балустрадама, тако да куће личе на врло лепе голубарнике, то је све декор Ренесансе. Ренесансе француске? Не. Ренесансе немачке? Такође не. У архитектури, у украсима Колмара примећује се известан инстинкт хармоније у пропорцији, који одаје нарочити укус: то је опет она „алзаса нианска", о којој је већ било речи.

Када је Алзас припадао политички Француској, на крају седамнајестог века, подизао је све своје зграде у француском стилу. Из осамнајестог века датирају много бројна ремек-дела архитектуре, која су украс покрајине: дивне палате као н. пр. *замкови Кардинала од Роана у Саверни* и *Стразбургу цркве у Гебвилеру, Еберемастеру* и *Језуитска Капела у Колмару, јавне зграде Врховног Савета у Калмару* властелински дворови као н. пр. *замак у Рајхсхофену, живописни домови у Агено* и *Визембургу;* на крају све нове конструкције у Стразбургу, палате принчева, манастири и грађанске куће.

Са овим ћемо завршити нашу шетњу кроз Алзас, овај лепи крај у коме је становништво према нама врло пријатељски расположено и где је једна реч *„Србин-Југословен"* довољна да нам отвори сва врата, као она магична реч из Хиљаду и Једне Ноћи. Тешко би било набројати овде сва она грандиозна и дивна дела архитектуре, разбацана у долини Рајне и по Вогезима. Навео сам само најглавнија. — Не постоји ни један град, ни једно село, у Алзасу, где се не може наћи старо камење, дрворези, гвожђарија и многи други предмети из прошлости, који одају укус, смисао за лепим и који причају историју ове покрајине.

Драгослав П. Михајловић

Краљица пега...

Пре кратког времена изабрана је у Сан Француску за краљицу пега на лицу 16-годишња мис Ферн Салцберг.

Нова краљица лепоте

Сузана Давис која је на новим изборима у Мађарској проглашена за краљицу лепоте

Трка између аута и коња!

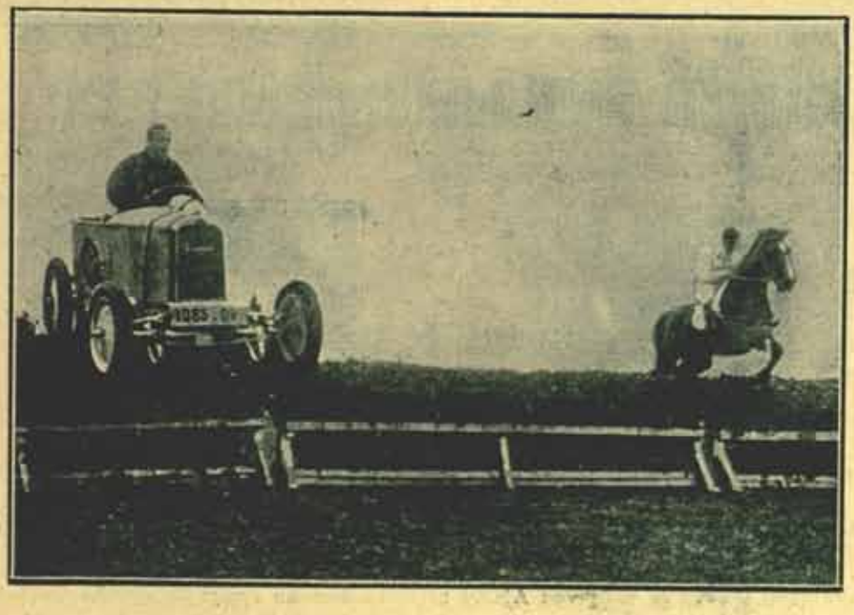

На овој трци техника је подлегла. А то се догодило за једну опкладу у Ла Шапел у Француској: у једној препонској трци између коња и аута, победио је коњ који је »без дефекта« стигао први до циља.

НИЈЕ ЈОЈ СЕ ДЕШАВАЛО

Њих двоје на свадбеном путовању, путују брзим возом у засебном купе-у.

— Шта мислиш Милчице, ако кондуктер бане изненада у наш купе?

— То ми се досад није још никад дешавало — одговара „невеста".

РАСЕЈАНИ

— Господе Боже, Где ли сам ја пошао: да ли кући на ручак или на предавање у гимназију? — пита се један професор, стојећи пред капијом гимназије.

Наши на филму?

БЕОГРАДСКИ ЏЕКИ КУГАН.

Између великог броја деце која се са највећим одушевљењем заносе малим и великим јунацима са платна, налази се и један београдски малишан који помишља и на озбиљније ствари у вези са филмом. Наиме, он — петогодишњи Милан Суботић — изјасниво се пред својим родитељима да га филм јако занима и да ће се посветити филму исто као и Џеки Куган.Међутим, све би ово остало неопажено и детиња жеља остала би многима непозната, да родитељи и околина нису у убрзо осетили изванредан таленат малога, што их је терало на размишљање: »Да ли је мали Милан Суботић, онај који се очекује?«

Милан Суботић, петогодишњи београдски Џеки Куган.

И док они тако размишљају, малишан из дана у дан напредује, позира и запањује окретношћу.

Питање је сада, хоће ли се наћи какав »протеже« и да ли ће мали Милан имати макар десети део среће коју је имао данас већ велики Џеки Куган, и да ли ће се наћи неко који ће искористити његов таленат?

Мали Милан је син кројачког радника из Београда. Са слике се види да је фотогеничан, да личи на Џекија и да има добру мимику.

САРАЈЕВСКИ ПАТ И ПАТАШОН.

Некада је Шарло био толико популаран да су га многи покушавали да имитирају. Сад су, пак, актуелнији Пат и Паташон, и као такви они у неколико, разуме се код нас у Европи, почињу да конкуришу прекоокеанском колеги. Маскенбалови и остале многобројне забаве имају често своје Пате и Паташоне. Вићају се свуда јер су маркантни услед своје разлике у висини и специјалног држања који се даде лако по-

Сарајевски Пат и Паташон: Браћа Дракулић.

дражавати. Док је Шарлов чувени корак мало тежи за подражавање, дотле су леви покрети Пата и Паташона приближнији неке талентованим особама. Последице могућности лаког имитирања потисле су Шарла да би се пласирали Пат и Паташон, којих данас има, такорећи, на све стране.

Слика коју доносимо на овом месту представља сарајевске »егземплер« Пата и Паташона, браћу Емила и Николу Дракулића.

Да ли Вам се свиђају?

Докле год будеш тражио само људе без мане, вазда ћеш бити разочаран и усамљен; тражи људе, који су такви да их можеш волети, па никад не ћеш бити сам.

Мисли, које треба прочитати јер нису баналне

Ако желиш добро проћи путањама живота, а ти добро уочи како треба проводити младост, а како се стари.

Кад би сваки културан човек маникирао свој карактер, као што маникира нокте, много би се лакше излазило на крај са културним људима.

Сујета је често што и сумрак памети.

Студирање лепоте јесте двобој у коме уметник вичe од страха, још пре но што буде погођен.

Сваки и најситнији дневни догађај доприноси учвршћењу или слабљењу карактера оног, који га доживљује.

Је ли мало људи, који изјављују једној жени да би били готови умрети за њу, а живе с другом?

Здрав човек највише верује свом лекару, тешко болестан човек полаже наде у свог лекара, а добар човек воли свога лекара.

Храброст је свесна или несвесна победа над страшљивошћу.

Која је разлика између обичних домаћих лествица и лествица живота?

— Код обичних лествица је пењање теже од спуштања, а код лествица живота је теже спуштање од пењања.

Капабланка задржава светско првенство у шаху

КАПАБЛАНКА

АЉЕХИН

Ових дана одржан је у Буенос Ајресу велики шаховски сусерт за светски шампионат, између најбољег шахисте, поседника титуле шампиона света Капабланке и Аљехина; једног, такође, великог играча. После много напора Капабланка је победиоАљехина задобивши седму партију, што значи да и даље остаје као највећи светски шахиста.

Жозефина Бекер -- Владарка Монмартра

Монмартр је срце света, а Жозефина Бекер је његова владарка. Оскар Уајлд је једном тврдио, да управо сликари стварају пејсаже, и да ми не видимо природне лепоте, док нас сликар на то не упозори. Пре неколико година били би људи прошли поред чудноватe лепоте ове жене, а да је не би ни запазили. Данас се читав Париз и читав свет диви овоме чуду природе. Изгледа, да је она дошла на Монмартр из Бодлерових песама *„Цвеће зла"*.

А ипак она није зла. Она је дете џунгле, дивна и свежа, онаква какви су морали да буду сви људи у давна времена, док су живели у пра жуми, — играли по ритму ветра, у друштву са зверима и боговима, који нису били тако удаљени од људи као данас. Ми смо сви побегли из очеве куће, затворили смо се међу уске стене наших соба, а богове смо протерали са дурбинима и машинама.

Жозефина Бекер је освојила Париз, што је неким чудним атавистичким случајем сачувала све особине прачовека. И боја њезине коже је нека синтеза раса, када је још људи нису делили, него су сви били једнаки.

„Фоли Бержер", — где Жозефина наступа, — чувен је више од столећа. У срцу Монмартра, у улици Рише, чим се смрачи, све је пуно аутомобила и најшаренијих људи на свету. Црнци и Кинези, Американци и Енглези, — све расе и сва звања. До америчког милијардера, који плаћа сам за себе ложу, преко 1.000 франака, — и пуши дебелу цигару, сав укочен, горд,гледа и какав весели апаш из Ри Муш-Муш-а. Он је за седам франака дошао на „променоар", па сада иза милијардерових леђа очекује исту сензацију. Мала мидинета, која је вечерас навукла своју најлепшу хаљину, прави „ока зион" из Лувра или Самаритена, узалуд се мучи да на себе сврати његову пажњу. Чувени денди и највулгарнији типови налазе се на истоме терену и долазе да уживају у истом призору. Један је дошао до „Фоли Бержера" да види Жозефину Бекер, наговорен од Пикаса и Салмона, поборника црначке пластике и савременог сликарства, а други долазе да виде жену, женку, какву је прачовек налазио по дрвећу као најлепши — плод природе.

Почиње програм. Ревије нагих

ЈОЗЕФИНА БЕКЕР
У СВОЈОЈ НАЈПОЗНАТИЈОЈ ПОЗИ

жена, одевених само са смоквиним листом. Све што је Париз могао да одабере међу хиљада жена које продају своју лепоту, — ту је... Све што је модерна сценска уметност могла дати блазираној публици, — која увек тражи нове сензације, — ту је... Једна величанствена реконструкција живота Луја XIV. Све изведено историјском тачношћу, — није заборављен или занемарен ни један једини детаљ; консултовани су сви музеји и сви људи, који су писали о тој епохи. Пажеви са плавим и златним штитовима, хиљаде боја, богаство и сјај.

Али публика чека.

Долази Жезефина Бекер. Прашума. Велико дрвеће. Она се спушта као пантер, са појасом од банана. Стоји мирно и слуша неки шум, пев неке птице, крик неке зверке. Очи јој зверају наоколо. Онда стане да игра. Игра као нека еластична зверка, узвикне по који пут неким чудноватим, крештавим гласом и нестаје. Свет лудује. Сви су електризовани. Пробудило се у њима нешто, неки подсвесни прачовек. За час су били сви пренесени у неки прошли живот, кад је било све лепо, све срећно, без мисли.

Жозефина Бекер узбуђује публику као што су за романтике узбуђивали романи *Атала* и *Рене*, као што су за Русо-а сањали какав је био живот у природи пре него што смо сакрили тело и душу.

Цивилизација пада као танки, лагани вео. Узалуд се „Мулен Руж" напреже да рекламом наметне Мистинген за краљицу Париза. Она спа да у прошлост. — И ако успева да се игра са срцима Парижлија, са мелодијама, које њима одговарају, — сви странци опажају да има 56 година. Жозефина Бекер је природа, она је цивилизација. Жозефина Бекер осваја читав свет, Мистингет влада само у Паризу. И зато није чудо, да је она, — премда је дошла из парвенијске Америке, — освојила најрафинованији град света. Она говори кретњама, језиком, који је заједнички читавом светом, и њој Бог сигурно ништа не замера, кад му се гола моли пре играња, да може освојити срца и победити Мистингет. Бог јој увек помаже, јер зна, како парама са Монмартра издржава родитеље и браћу у Америци.

ДОБРО МУ ДОШЛО

— Знате, господине грофе, тако сам сретна, тако се осећам као да сам дете.

— Ах, ја силно волим децу.

НЕ БОЈ СЕ!

— Милице, пази да не паднеш низ степенице заједно са том чашом.

— Не бој се, мамице; држим се ја добро за чашу.

УДОВИЦА?

— Каква је реч *удовица?*

— Именица, господине.

— Зашто баш именица?

— Зато што реч удовица казује име лица.

— А каква је именица по значењу?

— Стварна, господине.

— Зашто баш стварна?

— Зато што се може видети и *опипати*.

РАЧУНЂИЈА

— Ej, фијакерист! Пошто да ме одвезеш на станицу?

Шездесет динара, господине.

— Хвала лепо, хтео сам знати колико ћу уштедити ако отидем на станицу пешке.

У добро сложеној партији дрвене грађе, само даске или греде које се налазе на врху страдају од кише и прашине.

КОМЕ ПРИПАДА ПРВА ИДЕЈА ЗА МЕЂУНАРОДНИ ЈЕЗИК?

Пре неколико деценија завршио је студије на једном доста познатом универзитету источне Француске неки младић. Био је горд на своју диплому, као и сваки младић у таквом случају. Био је уверен да још одмах мора нешто дати целом човечанству. Идеалиста као сваки младић, сањао је о међународном језику. За есперанто, у оно време, још није могао чути, јер се брошура др. Заменхофа појавила тек неколико година доцније. Млади студент се дао на посао и уз припомоћ старијег брата и још једног друга саставио међународни језик (на основу корена старогрчког језика), који је назвао немогућим именом „*Иксесоар*". С обзиром на углед који је у целом крају уживала породица младог проналазача, нашла се једна књижара у Нанси-у, која је пристала издати књижицу о овом језику. У уводу, писци с одушевљењем веле да ће међународни језик бити спона за зближавање и збратимљење народа, најбоља предохрана противу ратова, претеча вечитог мира и љубави. Књигу су брзо заборавили и у самом Нанси-у; до Париза није ни доспела, заборавио је и сам главни аутор, који је направио славну каријеру, прво адвокатску, па затим и политичку.

Недавно су му показали један примерак те књижице, чији су листови (штампана је на простој хартији) већ потпуно пожутели.

— Зар сам ја то написао!? — зачудио се главни аутор, сад већ старац.

— О томе говори насловна страна! — одговорили су му.

Он је узе у руке, погледа је као с неким неповерењем, а затим се загледа боље у насловну страну, на којој је писало:

„И Н К С Е С О А Р,
Средство за зближавање народа и вечити мир.

Написали: Пол Брусо, Лисијен и *Ремон Поенкаре*".

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

КУПОН Бр. 23. МИЛИЦА ЈОСИФОВНА — ВАЛТЕР
БАЧКА ТОПОЛА

УСЛОВИ КОНКУРСА

1. Могу учествовати само Рускиње које се налазе у Југославији; 2. Бираће се три најлепше Рускиње: прва, друга и трећа; 3. Избор ће вршити сама читалачка публика помоћу објављених купона који се налазе уз слику. Читаоци ће слати ове купоне по свршетку конкурса, и зато се препоручује да сачувају све бројеве у којима изилазе наше конкурентките — лепе Рускиње. Међутим, ко хоће, купоне може слати и раније. 4. фотографије слати уредништву „Недељних Илустрација", Скопљанска бр. 18., II спрат, Београд. 5. Уз фотографију ставити (читко): име, презиме и тачну адресу. 6. После свршеног конкурса фотографије ће се вратити натраг само онима који за повратак пошаљу марку од Дин. 3.—

Налепшој Рускињи доделиће се као награда једна врло елегантна хаљина по крају коју ће у ту сврху даровати познати

МОДНИ САЛОН Г-ђе ЉУБИЦЕ ПОПАДИЋ,
Гробљанска улица бр. 12.

ЕЛЕКТРИЧНИ НАТПИСИ УЛИЦА

Управни Одбор Општине Града Будимпеште, на једној од својих последњих седница донео је решење: да се натписи, који означавају назив улица будимпештанских, као и бројеве на кућама, израде на провидним — стакленим плочама, које ће ноћу бити осветлене електричном светлошћу, и омогућено да се тражена улица и број куће може наћи врло лако. После Пеште, ову корисну новину увешће и све остале веће вароши у Мађарској.

Лепотице ту и тамо...

ЈУНАКИЊЕ ВЕТРА, БЕЗБРИЖНЕ КЋЕРИ ДОЛАРСКИХ ГОСПОДАРА...

ЛЕПОТИЦА НА СТРАНДУ НЕ ДОЗВОЉАВА ДА ЈОЈ ФОТОГРАФИШУ НОГЕ...

Љубавне....

ЗАНОС...

....сличице

РУКОЉУБ...

ЛУДИЛО

— Је ли истина, да је наш кућегазда полудео?

— Истина је, однеше га већ у лудницу.

— Па како су опазили да је луд?

— Па чинио је много којешта, али кад је свима снизно кирију, одмах су видели да нема помоћи.

НОВ РОМАН

Од идућег броја нашега листа, почињемо доносити нов — врло интересантан роман

ЛЕДИ ХАМИЛТОН

Најлепша жена свога времена

Овај роман спада међу најинтересантније романе новог доба. У њему је сјајно описан буран живот Леди Хамилтон, која је била позната целој Европи. Роман ће излазити у засебним, бесплатним, додацима нашега листа, као што смо и досадашње романе доносили.

ВАША МОДА, ГОСПОЂЕ!

Хаљина од црне свиле са воланима који се од појаса на ниже спуштају косо. Горњи део хаљине украшен је широким реверима.

У моди су кратки шлајери

Леопард..

..У ВЕЗИ СА ЖЕНСКОМ МОДОМ.

ШАЛА И СМЕХ

ЊЕГОВЕ — СЕСТРЕ

— А, бре Ђоко, где си провео ферије?

— На селу.

— То је морало бити врло досадно?

— Није; имао сам лепо друштво.

— Ко то, молићу?

— Две сестре.

— Хм... Каква може бити то забава... са сестрама!?

— Зашто не; то нису биле моје сестре.

НИЈЕ ПРВИ

— Господине Пирићу дошао сам да ми платите дуг, јер данас је *први*, а ви сте дали часну реч да ћете првог платити.

— То је тачно, али ви данас нисте *први*.

ДЕЧЈА УСТА

Мала Зорица молила се Богу, а тата је виче:

„— Зорице, оди овамо! —"

Склопивши руке на груди, мала прошапута:

„— Опрости, добри Боже, зове ме тата. Сад ћу ја доћи да те још нешто замолим. —"

ИЗ ШКОЛЕ

— Радојко!

— Изволте, господине!

— Реци ми пети падеж од именице *мачак*.

— Што не говориш? Шта је, Драгане? Знаш ли ти?

— Знам, господине.

— Реци.

— *Мац*, господине!

ШЕПРТЉА

— Сервус! Како си? Како ти је жена?

— Каква глупост! Та она је умрла пре годину дана.

— Пардон; то знам. Хтео сам рећи... је ли још мртва?

БРИНУ СЕ

— Како си са здрављем Синиша? Како су твоји синовци? Старају ли се о теби?

— Старају се, отплаћују полицу по којој имају да приме десет хиљада динара иза моје смрти.

ЉУБОПИТЉИВОСТ

— Приликом шетње упита професора његова жена:

— Је ли истина, да се Црнци тек у својој четрдесетој години опамете?

— Тако кажу људи, а можда је и истина.

— А ако се ни у тим годинама не опамети? — малтретира га и даље својим питањима његова лепша половина.

— Онда остају исто тако глупи као и ти што си — одговори јој професор, изгубивши стрпљење.

НО КОГА ВОЛЕ

— Кад у вашој кући живе вас троје: твој тата, твоја мама, и ти, Ђокице, онда ко кога највише воле?

— Ја волем тату и маму; тата воли маму, а мама воле тату и — нашег комшију Лазицу ћату.

КОЈЕШТА

— То је којешта! Твоја крава разваљила мој плот и појела мој купус!

— Није то којешта; то је обична ствар. Којешта би било тек онда, кад би мој купус развалио твој плот и појео твоју краву!

НЕСПОРАЗУМ

— Но, Марица, касала твој нана да да тепе за мене.

— Ја то, Швабо, не разумем.

— Касала твој нана, да ти буде мој шена.

— То није истина, нити ја то могу, нити хоћу; јер ти си Шваба а ја Српкиња. Не да наш закон!

— Ако ти не слуша, ја тебе закобе.

— О, убио те Бог, разуми: неда наша црква.

— Ако ти цркла, ја усела друга млада.

ЦРНО И БЕЛО ВИНО

— Шта је то са тобом Максиме? Зашто се љуљаш улицом као да си пијан?

— Извините, господине мајоре: — правда се војник, прибравши последњу снагу да изгледа трезан: — ја сам пио мало црног а и мало белог вина, и тако ме једно вуче на једну а друго на другу страну, па не знам за којим ћу да пођем.

ВЕЧЕРЊИ ОГРТАЧИ

Црни кеп од велура преко хаљине од златног ламеа са уметцима црног велуршифона. Крзна од хермелина у форми Стуарта.

Десно: Глумица Марга Бернард у једном вечерњем огртачу од црног велуршифона и белог кашина. Огртач се може носити и с једне и с друге стране.

У овалу: Вечерњи огртач боје црвене цигле од сомота, везен са златом

Лево: Филмска глумица Естер Елинор у сомотском огртачу боје корала са пелцом и широким рукавима

Кеп од златног ламеа са правим пелцом

Гласајте за Вашег љубимца!

Тачне или приближне прогнозе повлаче 100 НАГРАДА!

Још ниједанпут од како смо се ујединили нисмо се изјаснили за славне филмске љубавнике, да видимо који су међу нама најпопуларнији. Слични избори врло често врше се у свима великим земљама где се, такође, веома много цени филмска уметност. Разуме се, свуда су резултати различити, према укусу публике. Да би се и Југославија изјаснила у истој ствари, уредништво „Недељних Илустрација" позива своје многобројне читаоце из целе Краљевине, који су толико пута већ показали врло велико интересовање за филм, да се изјасне по приложеној гласачкој листи, који је њихов најомиљенији филмски љубавник од десет филмских љубавника чији списак доносимо на овом месту:

Рамон Новаро
Род Ла Рок
Роналд Колман
Ричард Дикс
Светислав Петровић
Хари Лидке
Рикардо Кортез
Дуглас Фербанкс
Џон Џилберт
Иван Можухин

Пошто се одлучите за Вашег љубимца, изволите испунити ову гласачку листу са прогнозом колико ће Ваш изабраник добити гласова:

Гласам за _____

Добиће _____ **гласова**

Име гласача _____

Адреса _____

Овај купон исећи и послати уред-заузимају према резултату цифара. ништву „Недељних Илустрација", Они, пак, гласачи који су погодили Скопљанска ул. бр. 18-П спрат, Бео- тачно или приближно колико је њихов град, са ознаком за *„филмски избор"*. кандидат добио гласова и деветори-

Гласачке листе примаће уредниш-ца иза њега, добиће награде, којих тво до 16. октобра т. г., а у броју од ће бити **стотину на броју.**
23. октобра т. г. објавиће се резултат После овог избора обавиће се изгласања, колико је који од ових десетри између десет омиљених филмских уметника добио гласова и ред који они љубавница.

Шабачка „Мачва", првак Новосадске Жупе

Једини провинцијски плуб, коме је успело да туче пет прворазредних београдских клубова (Шумадију 7:1, Славију 3:2, Сокола 4:2, Јединство 4:2 и Југославију 4:3)

Школе модерних игара

Г. Петар Стојић вратио се из Париза

Г. Петар Р. Стојић, учитељ играња („Касина-Студио", Теразије 25. телефон 35-85), један од учитеља из С.Х.С. одликован Почасном Дипломом за успешан рад на модерној игри од Уније Међународних Кореографа и Више Академије Игре, који је био у Паризу на вишим студијама, вратио се с пута доневши Београђанима најновије шлагере модерних игара и то:

Bananas-slide, new-blues, onestep, foxtrot tango 1928., heebie-geebies, charleston-flate, најновији валцер 1928., bleck-bottom-amerikan et parisien, као и последњи шлагер danczon-kuban.

Упис и предавања већ су почели за почетнике и усавршавање и врши се свакодневно од 9-23 часа у „Студију", Теразије 25. Настава је теоритична и практична по међународном стилу.

Исто тако у школи се одржавају специјални курсеви за децу од 7—14 година, пре и после подне, из егзерциса као и салонских игара. Учењем руководи личног. Стојић.

Овај шимпанзо!

Овај мајмун који се налази у берлинском зоолошком врту, толико је осетљив, да га поред централног грејања морају још и вештачким сунцем загревати. Поред тога убраја се у најсентименталније мајмуне, што се да лако видети из израза његовог лица на овој слици.

РАСЕЈАНОСТ

Муж тресе пепео са своје цигарете у пепеоницу, нашто му жена, умиљавајући се, примети:

— Је ли, да је добро, што сам ти донела из Напуља ову пепеоницу?

— Наравно, наравно — одговара муж расејано, донде не бих могао да пружим руку...

О жени, о љубомори и о верности

Седели су, запалили цигаре и разговарали о женама и о љубави.

У један мах ће рећи барон П:

— Ако хоћете да вас жена истински воли, морате је прво направити љубоморном.

Млади књижевник, замишљено отресе пепео са своје цигаре, па ће на то полугласно испричати ово:

— Љубомора? Шта значи љубомора? Кроз мој су живот до сад прошле, и главном, две жене. Случајно су обе биле истог имена. Обе сам их много волео.

Једна је била висока плавуша. Из њених очију као да су вечито избијали бол и туга. Често би јој усне задрхтале у некој непознатој, пригушеној жалости. Једном сам морао некуд на пут; само на неколико дана. Опраштајући се од ње, рекох јој у шали:

— А шта ћемо, ако те будем преварио с неком?

На то ме је она дуго гледала без рећи. Најзад јој грунуше сузе низ образе и она ће тек прошапутати кроз плач:

— Ако баш... а ти иди код неке друге... само... немој ми то после причати... јер...

Она друга опет била је ситна, сува, црномањаста, грациозна, — јужњачког типа. Њени су пољупци били прави уједи, њена су миловања била права правцата мрцварења. Прави љупки звер. Случај је хтео, да сам се и од ње морао растати за једно осам дана. И њој сам рекао у шали, опраштајући се од ње, као оно раније плавуши:

— А шта ћемо, ако те будем преварио са неком?

Она ме на то уједе за раме, очи јој страшно засветлише. Претећим је гласом процедила кроз зубе:

— Чувај се! Гледај шта радиш — ако ти се лудо не гине од моје руке!

Пошто је млади књижевник био завршио своју причу, рећи ће неки вајар из друштва;

— Мора бити, да вас је и једна и друга много волела.

Књижевник се некако механички осмехну:

— Па јесу... како да нису... и једна и друга ме је много волела. А треба да знате, части ми моје, да сам на путу остао био веран и једној и другој. Међутим, у оба случаја могао сам по повратку сазнати да је моја верна љубав користила моје одсуство, да би мене преварила с другим... То је свакако био само доказ њене љубави... Зар не, г. бароне?...

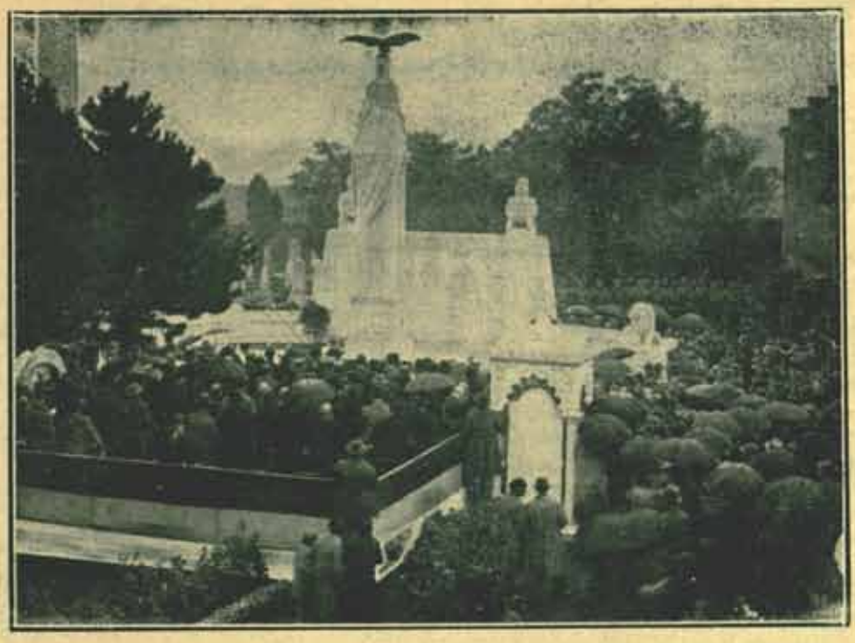

Освећење споменика изгинулим Јеврејима у ратовима 1912—18 године, на јеврејском гробљу у Београду.

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 10.

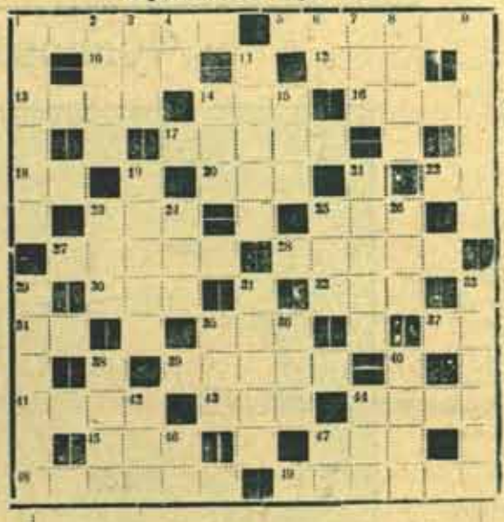

Хоризонтално:

1. Споро
5. Птица
10. Чудовиште
12. Префикс
13. Заљубљен је
14. Груна пчела
16. Предмет обожавања
17. Биљка
18. Веза
20. Војна јединица
22. Предлог
23. Варош у Далмацији
25. Без обуће
27. Воћка
28. Професија
30. Парнески дневни
32. Оквир
34. Коњска опрема
35. Смрзнута вода
37. Заменица
39. Справа за кретање
41. Грчки баснописац
43. Снажан
44. Земљиште покривено дрвећем
45. Нагнут
47. Прилог за време
48. Личност из Нар. Песама
49. Збирка аката

Вертикално:

1. Празно земљиште
2. Бивши Французи
3. Веза
4. Предлог
6. Јуначки епех
7. Број
8. Прилог
9. Полуострво у Европи
11. Позната варош у Грчкој
14. Део животиње
15. Болан уздах
19. Број
21. Ватра
23. Мерило за време
24. Присвојна заменица
25. Дрво
26. Заменица
29. Тајно спремљени препад
31. Дан
33. Разонода
35. Масна материја
36. Прилог
38. Име
40. Више од четири човека
42. Свештник
44. Владар
47. Бити (сад. вре.)
47. Својеручно

КУПОН Бр. 11.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

НАПОМЕНА: Решење проблема бр. 10 објавиће се у идућем броју.

Филмске новости

Лон Шанеј без маске

Најзад је снимљен филм, у коме се *Лон Шанеј*, — онај најгенијалнији *„Мајстор маске"* — појављује без икакве маске, онакав, какав је у обичном животу. Филм се зове *„Исток гори"* и у њему учествује америчка ратна морнарица. Сем Лон Шанеја, од познатих старова игра још и Елеонора Бордман.

Рамон Новаро — поручник.

Симпатичном Рамон Новару десио се ту скоро један необичан случај: Он је играо улогу *морнара* у филму, — који је ових дана био приказан и у Београду, — *„Ми, млади поморци"*, а неколико недеља доцније постао је заиста *морнар*, и то — *поморски поручник!*

Ево како се то догодило:

Америчке војне установе, радо деле војничке чинове за нарочите заслуге. Тако је, на пример, ту скоро добио чин боксер *Танеј*, — који је ономад победио Демпсеја, — и то по други пут! Поморска Академија у Анаполису констатовала је да је Рамон Новаро тако сјајно одиграо своју улогу у филму, — да му је поклонила титулу „почасног поморског поручника".

На колико се осигуравају Холивудске филмске старови?

Вилијам Фокс, директор „Фокс Филма", обновио је осигуравање на свој живот за скромну цифру од 6,000.000 америчких долара, — што у нашем новцу износи око 336 милиона динара! То је уопште највеће осигурање до данас. Ласки и Цулор, директор Парамунта, осигурали су се на по пет милиона долара. Јосиф Шенк, муж Норме Талмаџ и директор Парамунта, на четири милиона и 250.000 долара. Џон Баримур и Глорија Свансон на по два милиона долара; Норма Талмаџ на милион и 250.000 долара; Костанца Талмаџ, Бастер Китон, Шарло Шаплин, Мери Пикфорд, Дуглас Фербанкс, Фон Штрокхајм, Сесил Б. де Мил, Џон Матис, — сваки на по 1,000.000.— долара, односно на по 56,800.000.— динара.

И одавде се да видети, да се филмски старови у Холивуду цене веома скупо!

Филм и криминал.

У криминалној хроници света забележено је неколико случајева, у којима је филмски негатив одиграо веома важну улогу. Тај негатив, сни мивши случајно неке личности, утицао је на ток веома важних истрага. Реч је, наравно, о снимањима разних догађаја, којом су приликом снимљене и те личности.

Од дактилографкиње до филмске звезде.

У мору дактилографкиња, које свакодневно скупљају слике филмских глумаца и глумица уз мање или веће уздисаје, када ће и оне постати славне, — деси се по *некој* да јој се та жеља и *оствари*. Тако сада из Холивуда јављају, да је тамо први пут наступила нека *Патриција Л. Новери*. Говори се да ју је открио *Рамон Новаро*. Она му је олакшала посао тиме, што је била дактилографкиња у канцеларији друштва Метро-Голдвин-Мајер у Њу-Јорку, па су се тако често виђали док је најзад није — препоручио.

„Ћутање, које значи смрт".

У низу филмова, који су се у последње време савршенством технике и дубином замисли издвојили од просечног нивоа, — јесте и филм *„Ћутање, које значи смрт"*.

Филм је у тешким, замраченим тоновима, тако да намеће поређење са овим чувеним *„Окривљујем"!* Љуби мац Сесила Б. де Мила, Варнер, иначе слабо познат код наше публике, — показо је у овом филму ванредан успех. Његова партнерка је Вера Рајнхолд.

Принц од Велса и продавачица

Принц од Велса на тркалишту у Епсому у разговору са једном старом продавачицом

Наука јесте нешто што једни стварају, а што други требају знати.

—

Нигде се толико не можете осевежити, као на извору сопствене снаге.

—

Чудновата деца

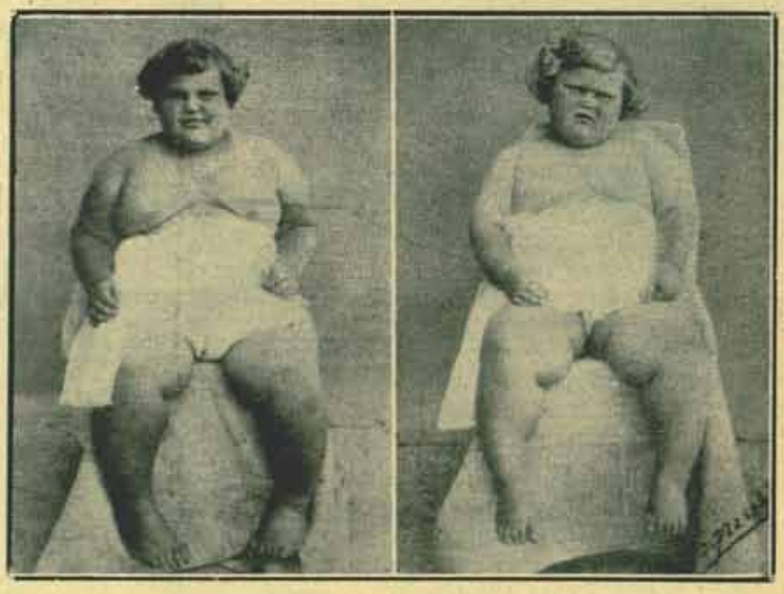

Тони Нислер стар 6 и по година и његов млађи брат Вели стар 3 године и 10 месеци теже обоје 134 и по килограма. Од тога првоме припада 86 килограма, а млађем — ресто .Можете мислити како се они тешко крећу и колико ће њихова тежина да порасте за неколико година.

ОСВЕТА

ОД ЛИЛИ ХАТВАЊИ

Као млада жена имала сам две пријатељице, рођаке мог мужа, које сам јако волела.

Обе, Лили и Марта, биле су лепе плавуше, здраве и стасите девојке. Рано су остале без мајке, а отац је био кафански човек и страстан картарош. Ма да је волео своје кћери опет је се мало о њима бринуо. Када су га служиле карте, куповао им је пуно хаљина, шешира и свилених чарапа, а када је губио, понекад је у кући наступала таква оскудица, да су Лили и Марта биле принуђене, да не би трпеле глад, ићи својој тетки на ручак. Стара госпођа је била строга и била врло занимљива што је свако јело зачињавала прекорима:

„Шта ће бити од вас? Ко ће се вама, несрећним и размаженим створењима оженити?"

Али се „несрећна створења" пре свега ни с ким на свету не би мењала. На сваком балу и у сваком салону су биле врло радо виђене, а што ни један од многобројних обожавалаца није затражио њихову руку, није им било ни мало жао. Оне су се прекрасно забављале и нису мислиле на удају. Играле су до зоре, клизале се, узимале учешћа на пливачким и јахачким утакмицама. Увек су биле задовољне, веселе и лепо одевене и сваки их је волео. Ипак... „најпосле ви ћете рђаво проћи", говорила је госпођа тетка уздишући. И заиста један пут је се зло свршило. — Лили је се десио малер и то с Петром, рођаком младих девојака и њиховим ранијим другом у игри. Леп и млад човек од двадесет пет година тек је се био вратио са стране, где је студирао или боље рећи где није студирао. Он и Лили су се одмах заљубили једно у друго до ушију. Још од почетка је ствар била безнадежна; ни једно од њих није имало ни пребивене паре у џепу и није било изгледа да се то стање промени. Можда је то баш и начинило обоје смелим и дрским. Као и увек, догодило је се — дошао је дан када је се у целом граду шапутало: „да ли је истина...? Боже, како је то страшно...? Несрећница... Заиста, када се тако живи"...

На први глас су родитељи Петра интернирали на једно пољско добро; што није било тешко урадити, јер је Петар био слабог карактера. Госпођа тетка је опет свом зету, оцу обеју девојака, очитала добру лекцију. Рекла му је да је он свему крив и да му не остаје ништа друго, већ да пошље Лили у манастир, или да јој одсече косу до главе и затвори шест месеци у кући за казну. Пошто је ипак госпођа тетка била жена доброг срца, дала је изгрђеном зету већу суму новаца, довољну да за неко време оде с кћерима од куће. — Породица је отпутовала у Италију. Ниједан од пријатеља и играча их није испратио и ја сам била једина на железничкој станици да се поздравим с уплаканом Лили и забринутом Мартом.

Они су отпутовали и месецима се о њима није ништа чуло. Када сам се код госпође тетке хтела да обавестим о њима, она ме је одбила речима: „ја нећу у опште о тим бедним створењима ни да мислим". Затим је се догодило нешто сасвим необично, као што се само у романима дешава. Чудо. Марта је писала из Фиренце: „један енглески лорд, по имену сер Архибалд, који има замак у Девонширу, палату у Лондону, пољско добро у Шкотској, вилу на Ривијери, и стар око педест пет година али добро очуван — заљубио је се у Лили и понудио да се одмах пре недеље с њом венча. Пошто није било никаквог разлога за одлагање, то су се они венчали". Морам признати да сам писму поверовала тек онда, када сам о томе у „Тајмсу" прочитала. Госпођу тетку сам потражила да чујем њено мишљење; она је скрстила руке и рекла:

„Има Бога!"

Марта и њен отац вратили су се у јесен кући. На железничкој станици су их дочекали многобројни пријатељи и играчи. Марти је указана толика пажња као да је се хтело да поправи оно, о чему више нико није ништа говорио. Она је била лепа и љубазна наспрам сваког. Само када смо први пут биле саме, обесила је се мени о врат и признала ми да је свет незахвалан и да човек треба да га се чува. То је било све, јер Марта није била експанзивне природе и није волела да се погледа у њену душу.

Сезона је опет почела и Марта је опет била на свима баловима и у свима салонима опкољена обожаваоцима. Овог пута је се госпођа тетка показала добра и стрпљива. Мартица се само забавља, она је пометна; ове зиме су се јавила два озбиљна просиоца, али се она још није решила и то је било од ње врло мудро. У пролеће ће посетити леди Лили у Енглеској, ко зна, можда ће тамо... Јест, госпођа тетка је била толико стрпљива, да није приметила, како је Петар опет долазио у кућу, жалостан, покајан, невесео и често с дебелим писмом у џепу, које је кришом предавао у Мартине руке.

„Да није било Марте, ја оно не бих могао преживети", тврдио је понекад Петар. „Та је девојка анђео — прави анђео! Нека би дао Бог, да буде срећна и нађе ваљаног човека, који ће је умети ценити"!

Али Бог није хтео да саслуша Петрову скромну жељу. Баш те зиме, када су Мартина лепота и популарност достигле врхунац, начинила је једну ковну и непојмљиву погрешку. Она је се заљубила у једног човека и удала се за њега.

Професор Ковач, данас понос нашег универзитета стајао је тада као човек од тридесет две године на почетку сјајне каријере. Његови су пријатељи говорили:

„Фриц је полудео што се жени том помодарком. Он је сахранио сву своју будућност".

Мартини су пријатељи опет тврдили:

„Марта је полудела што се удаје за тог хладног, учевног куњала и како ће се то размажено створење привикнути на кућу?"

Нема спора, да није било два створа на свету, која су тако мало једно другом одговарала, као што су била Марта и професор.

Професор! Лепа, мушка и озбиљна појава, такозвани пуритански карактер, што би значило исто толико, колико права, правцата искреност. Ако би га ко запитао,

шта га је вукло к Марти, одговорио би, да је она младо и мило створење, које је лошлу странпутицом и које би само јака рука могла вратити на прави пут. Да је дужност озбиљног човека да исправи погрешно васпитање, животу да да нов правац и заблуделу душу да упути да се одрекне сујете ради простог, здравог... Али зашто даље ређати? То је познато. Права је истина, да је се Мартом оженио што му је требала верна и вредна домаћица, која би радила бесплатно; јер је професор Ковач сматрао жену као „инфериорно створење", од кога је човек имао право да захтева сваку жртву. Професор је био убеђења да је трудњица највећи и најлепши поклон, који се може жени учинити. Његов женски идеал је био тихо, скромно створење, које уме да кува, пере и распрема собе; даље да себи само шије хаљине и сваке године без роптања да рађа по једно дете. А најпосле када се премори кувањем, прањем и рађањем, да може лепо и мирно умрети. Само такав женски идеал се у најређим случајевима готов налази, то муж мора сам васпитати жену. Да би пак као васпитач имао пријатности, мора изабрати створење лепо, младо и пуно воље за живот. А када лепота, младост и воља за живот прођу, он се не сме одмарати на ловорикама, већ треба одмах да потражи ново створење као васпитаника.

Сирота Марта! Она је следовала професоровом учењу. У двадесетој години, имајући као опомену сестрин случај, био је довољан први озбиљан човек, који је се с њом озбиљно занимао. У осталом, као што је већ речено, он је био леп човек... Када сам после вековидбе отишла мојој пријатељици да јој честитам, изненадила ме је промена, која је се на њој извршила. Она ми се учинила туђа Марта. Бледог лица и сјајних очију, њено лице је имало некакав тајанствен израз, као да је угледала какву свету визију.

„Јеси ли срећна?" запитах је.

„Немој ми се потсмевати", рекла је она, „велика срећа ме скоро плаши. Како је могао такав човек баш мене да изабере, која нисам заслужна ни да му обућу изујем? Мој будући живот ће бити посвећен само жељи да будем њега достојна. Да будем онаква, какву он жели. Када би ти знала, какав је то човек... красан, добар, стрпљив, пажљив"!...

Сањарије заљубљене вереница су нешто обично. Али што је Марта чинила, било би претерано и у том случају, да је обожавани професор заиста био онакав, каквог га је она замишљала.

У почетку је био њихов брак и поред свих рђавих прорицања идеалан. Били су сиротни, али је Марта била одрекла свих захтева. Више није марила за спорт — „Фриц вели да не приличи жени" — више се није облачила по моди — „Фриц мисли да су моје хаљине од домаће кројачице исто тако добре као и из првог салона" — „Фриц каже да су мушке хаљине нешто сасвим друго и да се код њих много гледа на крој, али ове просте крпе"... Они су мало и излазили, јер је Фриц у вече био обично уморан и волео у клубу мирно да игра шаха; да излази Марта сама, није радо гледао.

У току година полако су се одбили стари пријатељи. Осем мене и Петра скоро нико није долазио у њихову кућу. Петар је стално доносио дебела писма с граматичким погрешкама и односио одговоре. Петрове посете и та писма била су једина тајна, коју је Марта крила од мужа.

На крају прве године добили су кћер. Марта је лудовала за дететом, а професор је мислио да су деца испод шест година инфериорна створења, с којима се не треба бавити.

Материјално стање брачног пара је се постутно поправљало. Глас и пракса професорова су расли; али у њиховом начину живота није било никакве промене.

На Мартином петогодишњем дану венчања била сам код ње на чају у хладном, чистом и простом салону. Моја је пријатељица тада имала двадесет пет година, а изгледала да има тридесет пет. Косу је чешљала глатко, јер није имала времена да је негује, пошто је устајала рано и Фрицу спремала доручак, нико није умео као она да пржи бео хлеб по жељи његовој). Њено је лице било нешто заморено и увенуло (прашак, белило и руменило — Боже сачувај, Фриц такво што није трпео!), а њена фигура није постала јача, али је била изгубила лепо, свеже, еластично држање. Хаљина јој је била просто скројена, отрцана тамно плава сукња, пете на обући ниске и чарапе само памучне. А када сам гледала ову скромну и без икаквих дражи Марту, мислила сам на другу, ону од пре пет година румену, кудраве косе, у енглеском костиму, с француском обућом, младу и насмејану Марту. Срце ми је се стегло и ја сам узела њену руку:

„Зар се не кајеш?"

Она је махнула главом.

„Ја га волим као и првог дана. Када улази у собу, срце ми почне јаче да куца; када ме додирне, осетим језу. Осем њега, ништа ме друго не интересује. Ја сам од оних, које само један једини пут у животу воле. Знам да сам постала ружна, да носим просте хаљине, да сам се напустила, да је мој живот монотон, али је то све по његовој жељи, што он тако хоће. И то је срећа. Када се воли као што ја волим, свака је жртва срећа"...

„А твој човек", запитала сам, „воли ли те тако?"

„Човек је нешто друго', одговорила је Марта. „Он је наспрам мене врло добар и стрпљив"... Затим је се сасвим изненада заплакала.

Одмах сам увидела да код ње није све уреду.

За пет година је професор од Марте начинио идеалну жену. Могао је мирно на изложби изложити као успелу женску дресуру. На Марти се није имало шта више да ради, била је готова, просто свршена. Али професор као приљежан и частољубив човек није могао своје одличне педагошке способности оставити неупотребљене, он је морао тражити и наћи нов васпитни објекат. Тај васпитни објекат је се био пре неколико месеца уселио у први спрат куће, у којој је професор с породицом становао. То је била жена једног врло богатог и врло запосленог господина. Слатко, пријатно створење, које је умело своје сањалачке очи тако да отвори и управи на човека, да овај из њих без погрешке може прочитати: „ја сирото, невино и без заштите дете, шта ћу сама међу толиким пакосним светом? Ја сам сама, осећам се остављена, плашим се, молим, тешите ме"... Звала је се Баби, друго име није било познато.

Срести професора на степеницама, добити надражај слепог црева и њега журно позвати, био је посао једног једног дана.

„Ова је сирота женица", рекао је професор Марти, „сасим напуштена и сигурно ће поћи лошим путем, ако се за њу не би нико заузео. Могла би се ти понекад о њој бринути. Позови је на чај и она ће, када буде сама у вече, доћи".

Баби није чекала да се два пута зове. Како је скоро увек била сама, то је се јављала у другом спрату у заносно краткој, отвореној ружичастој хаљини. Марта је морала седети за клавиром и слушајући звуке музике Баби је дала професору прилику да погледа у њену душу.

С времена на време позивала је Баби брачни пар у своју ложу у опери. Ишли су у четворо, али четврти није био њен муж, него млад барон, који је у њу био до ушију заљубљен. Те су вечери биле нешто најгоре за Марту. Јер Баби је давала да јој се шију хаљине код исте кројачице, која је некада Мартине хаљине радила, а код Марте је остало још толико женске сујете, да је било за њу мучење да иде у тамно плавој простој сукњи поред овог сјајног и елегантног створења.

Тих вечери је она била толико ћутљива и нерасло-

ложена, да и доброћудни и учтиви барон није покушавао с њом да ступи у разговор.

Баби је онда у пуно саучешћа мислила:

„Сирота Марта има болове у глави".

Код куће је професор приметио:

„Није у реду да се ова сирота женица само с бароном забавља. Она никако не разуме колико тиме себи убија глас. Много је лакомислености у овог сиротог, милог, остављеног створења... Она ту ништа не може — васпитање — средина — ако је не би на време каква јака, пријатељска рука прихватила и упутила на прав пут"...

Марти су биле познате те тираде од пре пет година и она је уздрхтала... Тада је ствар озбиљно узела мах. Баби је ретко проводила своје слободне вечери на другом спрату, већ је професор све чешће дубоко у ноћ зват телефоном к тешкој болесници. Скоро свако вече је било очајног случаја. Било је необјашњиво како је професор те вечерње преваре доводио у склад са својом савешћу, чија је животна максима била никад и ни пошто да не говори неистину.

Затим је се по граду почело да говори. Људи су испирали њима уста и увеличавали ствар, као што се обично ради. У осталом професор и Баби нису били нарочито обазриви, такорећи било је скандалозно како су они терали. Једног дана је госпођа текта рекла Марти:

„То се даље не може трпети; ти мораш нешто чинити јер те људи узимају у потсмех".

Ја сам покушала да говорим с Мартом. Она је само ћутала. Најпосле је проговорила:

„Ако ти је стало до мог пријатељства, то те молим да не говориш тако о мом мужу".

Мора бити да је страшно трпела, — јер ноћу није затварала очи и сваког дана је све више мршавила.

Тада је тетка послала телеграм Лили и ова је се појавила у граду после шестогодишњег одсуства да посети породицу. Имала је ланац од бисера, крупног као лешњаци, румено лице, кудраву косу, права слика некадање Марте. Данас не би нико више мислио да су обе сестре.

„Сада разумем зашто нећеш никако да ме посетиш", биле су Лили прве речи, када је видела Марту. „Шта је тај човек начинио од тебе!"

И можда је у том тренутку први пут Марта дошла к себи и увидела истину, да је урадила велику глупост и да је се сва предала човеку, који то није и најмање заслужио.

„Мораш се показати енергична!" рекла је Лили.

Марта је отпочела.

Догодило је се да је професор хтео да приреди село у част Лили, прво вече село од њихове женидбе. Позвани су били рођаци и колеге с универзитета са женама, неколико угледних пацијената — требало је да буде врло лепо вече.

А пошто су Марта и професор саставили листу знаница, Марта је узела перо и прецртала име Баби.

„Ова жена неће више прећи преко мог прага". Професор је био толико изненађен, да није могао ни једне речи рећи. Појурио је из собе и затворио за собом врата. То је се догодило у јутру. По подне док је професор примао пациенте, а ја и Марта распремале сто, ушла је на један пут Баби не пријавивши се. Тако сам ја била сведок ове сцене.

Оне су стајале једна према другој, бледа, уморна, измучена Марта и румена, свежа, жива Баби. Једна је бранила оно, што је за њу значило све, друга је гражила да задовољи тренутну ћуд.

„Молим, Марта", почела је Баби, „је ли истина, да ме више нећеш пустити у своју кућу?"

„Јест", одговорила је Марта.

„А зашто?"

„Јер си љубавница мог мужа".

Мучно ћутање. Затим је Баби рекла дрско:

„Ја нећу да кријем. Ти не заслужујеш да кријем. Али ти немаш право да дајеш о мени суд. Ја не чиним ништа више и ништа мање него што ти чиниш".

„Како то мислиш?"

„Као што кажем. Немој само да се правиш невина Богородица. Ја знам да ти имаш посла с твојим верним рођаком Петром. Или мислиш да нисам често гледала како се по подне к теби довлачи? Од скора од долази скоро сваки дан. А јуче по подне си ти била у његовом стану. Нисам толико глупа, колико ти мислиш. Када сам посумњала, ја сам Петров стан потражила у телефонској књизи и од оног времена ја свако после подне између четири и пет сати тамо шетам. А јуче сам лепо видела, како си ушла кроз капију у кућу. Само немој да се трудиш да пориче. Твој окрпљени огртач и отрцани зелени кишобран ја добро познајем".

Она је ућутала и чекала да види дејство. Марта и ја смо се погледале — једновремено нам је пала иста мисао на ум. Јуче после ручка смо нас три с Лили овде седеле и око четири часа Лили је рекла: „ја сад морам кући, очекујем посету"... затим је кроз прозор погледала: пфју, ала пљушти киша! Марта, узајми ми макар који стари огртач и кишобран, иначе ће ми се хаљина упропастити". У Мартином огртачу и с њеним кишобраном је отишла и то нам је једновремено пало на ум и због тога смо се погледале збуњено.

Баби је погрешно разумела ову забуну и злурадо почела:

„Због тога не треба да се толико плашиш. Ја те нећу издати, али и не могу поднети да се код мене правиш невина. Најпаметније ћеш урадити да кажеш мужу да си о ствари размислила и да ме позовеш, иначе"...

„Иначе?" упитала је Марта.

Баби је слегла раменима.

„Иначе ћеш последице приписати себи".

„Позната нећеш бити", рекла је Марта, „а што се тиче мог мужа, то не само да можеш, већ и треба још сада, овде у мом присуству, да му испричаш ствар".

Она је звонила по девојчицу.

„Позовите господина професора"!

Када је овај ступио у собу — први пут сам га видела збуњеног — окренула је се Марта Баби: „молим"!

И Баби је испричала мирно, дрско и смешећи се ствар и завршила:

„Разуме се да не бих ништа казала, да ме Марта није на то приморала".

Професор је био блед и на његовом челу су се указале велике грашке зноја.

„Верујеш ли?" упитала је Марта.

„Баби не лаже", био је одговор.

„Ако не верујеш мени", рекла је Марта дрхтавим гласом, „верујеш твојој мајци. Зови је и упитај да ли јуче по подне од четири и по до осам часова није била овде и да ли сам ја у том времену отишла из собе бар пет минута".

Професор је пришао телефону као бунован. После неколико минута показала је се Мартина невиност, чиста као нов снег.

Сада — помислила сам — ако овај човек има још искру пристојности у себи, даће задовољење својој жени...

Али заљубљен човек ретко то чини. Професор је ћутао место да да задовољење.

Најпосле је отпочела Марта:

„А сад, молим, бирај између нас две"...

„Драга Марта", рекао је професор, „ти знаш, да сам ја обожавалац истине и да сам целог живота презирао неистину. Ја сам фанатик отворености и сада ћу отворено говорити. Ја бирам Баби, јер сам јој више потребан. Она је сама, слаба и без заштите; њој је потребна јака рука, која ће је водити правом стазом. Ја сам —

без скромности — од тебе у току година створио човека, који може стајати на својим ногама. Ти си довољно јака и без сваке лажне сентименталности, те можеш појмити да је менталитет код мужа друкчији него код жене. На мужа се не могу применити иста правила као на жену и у човеком животу има тренутака"...

„Хвала", рекла је Марта. „Врло лепо, а остало ме не интересује".

У року од једног сата она је са својом ћеркицом отишла из куће и преселила се к Лили у хотел. Исте ноћи тровала је се вероналом, али јој није пошло за руком да умре. Лили је око пола ноћи на прсте ушла у њену собу да види да ли спава. У хотелу је био пробуђен један лекар и Марта је после неколико мучних дана оздравила. Осем нас нико није ништа дознао о овом покушају самоубиства.

Састао је се породични савет и решно да треба Марта с Лили да иде у Енглеску, докле се развод брака не пресуди. Госпођа текта је била ван себе. „Таква једна лопужа", грмела је она, „упропастио живот сиротој жени и још јој шаље некакво писмо да потпише да пристаје на развод. Ја сам јој узалуд говорила да му не чини по вољи, а она одговара, да неће свом Фрицу да стаје на пут.. Она је светитељка — права мученица! И допустила да се упропасти! Моја је једина утеха, да сам то увек говорила!" — Тако тетка. Али Марта се није тужила. Мирно, ћутећи седела је у великој наслоњачи — тада је се осећала јако заморена — и само по кат-кад су јој се котрљале низ лице крупне, округле сузе, које брисала и опет ћутала.

Када сам к њој отишла да јој кажем збогом, покушала сам на један врло неумешан начин да је тешим. Рекла сам, што је се у таквим приликама говорило:

„Он је неваљалац, егоиста, он те је мучио и злоупотребљавао"...

„Ја сам га волела", одговорила је Марта.

„Ти си млада и лепа и тек имаш да живиш. Наћи ћеш човека, који ће те волети и умети ценити"...

„Некада!" рекла је Марта. „Могућно је да ће доћи време, када Фрица нећу више волети ,али другога... никада"...

Осећала сам, да је говорила истину.

„Али твоје дете"...

„Јест, дете остаје код мене — и освета".

Освета! Како је необично звонила ова реч из уста мирне, страдајуће Марте!

„Али ако хоћеш да се светиш", рекла сам ја, „зашто му одобраваш развод? Ја сам мислила да му прашташ ,када му олакшаваш ствар".

„Што му допуштам развод, у томе се баш и састоји моја освета. Али стварно му никада нећу опростити. Докле год будем жива, нећу заборавити и нећу опростити".

У том је ушла тетка у собу и ми даље нисмо могли говорити. Сутрадан је отпуговала Марта са својом малом и Лили.

После неколико месеци је развод брака пресуђен и професор је Баби узео за жену.

Прошле су пуне две године и Марта је се вратила из Енглеске. За то време сам о њој врло мало слушала. Било ми је жао што није никако писала, али сам појмила да није из места рођења желела никаквих вести, које би је вређале. Али да је Марта била злурада она би се из њих вести пре радовала. Јер је брак господина професора и Баби био врло несрећан.

Баби му није донела никакав мираз, а међу тим докле је била код првог мужа није научила да води рачуна о новцу. Професорову плату, која је за Марту била читав капитал, нова је домаћица брзо трошила. Баби се ништа није разумевала у домаћинству и оно је није интересовало. Сироти професор, навикнут на ред, тачност и штедњу, ускоро је се осећао у својој кући као у лудници. Уза све то Баби је се и споља јако изменила. Професор није допуштао свилене чарапе, француске петице, мирисе, маникир, ондулацију, а шта је од старе Баби остајало, било је врло мало.

Али је најчудноватије било што је се несрећна Баби исто тако тешко заљубила у свог мужа, као у своје време Марта. Само она није имала јаку вољу и своју љубав није могла друкчије да испољи, него притворством, пућењем и љубоморношћу. А то је исто тако неправилан начин да се очува мужевља љубав, као што је устајање рано око седам сати и спремати доручак. Млади пар је у неколико и друштвеној изгубио. Жене колега с универзитета су попреко гледали Баби, а њени стари пријатељи се нису осећали угодно у хладној и неугодној кући. Само је барон истрајно чекао. Говорило је се да се он нада да ће Баби једног дана бити сита професора и опет се окренути њему. И ко зна, да ли не би дошло да...

Да једног лепог пролећњег дана није Марта с кћерицом дошла из Енглеске. Марта је била, као што је приличило, одсела код госпође тетке, а када сам их посетила, дочекала ме је мала љубазно: „мама ће одмах доћи". А како је се дете било изменило! Само пре две године мало крвно и мршаво, сада румено и пуначко, прави анђео. Затим су се отворила врата и појавила се лепа, витка и елегантна госпођа...

„Лили!" викнух ја.

Госпођа је се насмејала.

„Не, Марта — мало промењена".

Она ме је загрлила и одмах рекла извињавајући се:

„Ја сам много терала спорт и због тога ми се повратила здрава боја лица; пошто Лили само један пут носи хаљине, она их даје мени". Затим је причала о Лили и Паризу, где су заједно провели неколико недеља и почела најпосле скоро обазриво и бојажљиво да распитује за новости у нашем граду.

„О Фрицу нећеш ништа да чујеш?", запитала сам је.

„Не!" скоро је викнула. „Нећу ништа да чујем и да знам".

„Али Марта, пошто си се сада телесно и душевно потпуно изменила, зар ниси заборавила"?

Она је оборила очи и кратко одговорила:

„Ја не заборављам ништа и не праштам ништа — никада"!

Настала је мала пауза. У забуни, претурала сам по корпи с цвећем на столу. Једна карта посетница пала је из румених ружа на ћилим. Када сам је дигла, једва сам се могла да уздржим од изненађења да не узвикнем; то је била баронова карта.

„Како..?" запитала сам. Та то је..." хтела сам рећи Баби последња утеха, последње уточиште, али сам се на време уздржала.

„То је", рекла је Марта, „млад човек, кога сам негде један пут видела, ти ћеш се сетити кад. Јуче сам била у Жербодовој посластичарници да купим за Елзицу бисквита и он је ту седео"...

„Јест, између дванаест и једног сата је он сваког дана тамо..."

„Он ми је назвао Бога и распитивао се како живим, где сам била и томе слично. Он ми је донекле правио успут друштво и данас ми је послао ове руже, не знам зашто".

Затим је почела да говори о другим стварима. Када сам од ње отишла, на степеницама сам срела Петра и с њим измењала неколико речи о необичној и пријатној промени на Марти.

„Само је штета, рекла сам, „шта она није заборавила несрећну брачну историју. Она не може да слуша Фрицово име".

„Али никаквог трага", казао је Петар; „Јуче ме је испитала о свима и најмањим ситницама и ја сам јој дао обавештење о свему, чак и о глупом барону, који сваки дан у подне седи код Жербода".

Мартин је живот био исправан и без госпође тетке

није излазила из куће. У друштву је се разговарала искључиво с господом о општим стварима и ни један од злих језика није нашао на чему да јој замери.

„Овај анђео, кога је онај неваљалац упропастио! Ова мученица"!

Разуме се да нико није знао да је барон од онда свако вече долазио к Марти — госпођа тетка је увек била присутна као треће лице. Пошто нико то није знао, нико није могао себи ни објаснити зашто је између барона и Баби дошло до таквог слома, да се више нису ни на улици једно другом јављали. Затим је дошао дан, када ме је на телефону позвао узбуђен глас госпође тетке.

„Чујеш, барон тражи Марту, а она, луда, неће! Она каже да је тек сада сазнала за баронов однос према Баби и никако неће ову да увреди, да не би мислила да хоће барона из освете... Не, што је одвише, одвише је! Сада питам ја тебе, сме ли племенитост дотле да иде. Зар треба овој жени по други пут да жртвује своју срећу? Али је Марта светитељка, мученица... Молим те, одмах дођи овамо и саветуј је"...

Ја сам отишла. Дуго смо јој ја и тетка говорили да пође за барона. Најпосле је она пристала да јој барон остави шест месеца на размишљање, али тих шест месеца да проведе не у месту — јер би се о њима свашта испредало — већ у иностранству. Тако је и било. Барон је отпутовао, пун најлепших нада, и о ствари осем тетке и мене нико ништа није дознао.

После четрнаест дана госпођа тетка ми је опет рекла:

„Не, то је већ неприродно што ради Марта. И доброта има границе, и та је граница глупост".

„Шта је било"?

„Знаш да Марта, од како је код куће, малу два пута недељно шаље оцу на ручак. То је већ претерано, јер Фриц у своје време није марио за дете. Данас, када је се тако лепо развио, на један пут он је пронашао своја очинска осећања. Пошто је дете назебло и грозничаво, и како не сме неколико дана да напушта постељу, то је лопужа на телефону изјавио да би желео да види дете. На то му је Марта јавила да може после подне овамо доћи да га види... Да ли је ко такво што видео? Ја сам Марту за то прекорила и по подне ћу отићи од куће; јер ако човек види, може свашта бити. Гледај да дођеш ти и да се нађеш код Марте".

Дошла сам. Марту сам нашла да чека у малом салону, била је бледа а руке су јој биле хладне као лед. Никада је нисам видела тако лепу. Коса јој је била глатко очешљана, а имала на себи просту хаљину, какву носе обично ученице, али је она била из Калове радње у Паризу. а глатка фризура уметнички рад дворског фризера, господина Луја. Пред камином је стајао сто за чај, лепо постављен за двоје с танким кришкама хлеба, како их је некада сама пржила у јутру по жељи господина професора.

„Ја бих те молила", рекла је Марта, „да будеш ту када га будем примила, а за тим да идеш..., ако те тетка пита, ти ћеш јој рећи, да си за све време била присутна".

Затим је звонило и Марта ме је ухватила за руку. У истом тренутку ушао је у собу професор.

За ове две последње године он је био нешто оседио и смршавио и с врата укочено погледао у необично лепу Марту у богато намештеној и пријатној соби, као што то чини убоги просјак када спази надземаљско биће. Затим је се приближио, пољубио јој руку и запитао скромније него што је иначе чинио:

„Марта, јесте ли ми опростили"?

„Молим, о томе нећемо говорити", одговорила је Марта мирно, али љубазно. „Хоћемо ли да одемо да видимо Елзицу"?

Ретко сам кад видео тако лепу сцену, као када је Елзица хтела својим ручицама једновремено да загрли оба родитеља. Изгледала је као какав илустровани божићни прилог. После ме је Марта позвала на чај. Професор је похвалио хлеб као да недељама није ништа окусио. Он, који је раније сваку пажњу, која му је указивана примао као трибут, који се сам по себи разуме, није могао сада да се нахвали. После чаја ја сам отишла.

Елзичино грозничаво стање трајало је пуну недељу дана и нежни отац је за то време свакодневно посећивао. Крајем исте недеље тетка је отпутовала у Карлсбат, она је нашла да је потребно да лечи своју јетру.

„Ја те молим", телефоном је се обратила мени Марта, „немој ме посећивати између шест и осам часова, то је Фрицово време, када долази да види Елзицу".

„Али..." мислила сам ја.

„Ми нећемо да будемо тесногруди", рекла је Марта. „Фриц је убоги ђаво, он нема куће, нема пријатеља, нема човека, коме би се могао изјадати, он је потпуно сам... и то је чиста човечанска дужност..."

„Већ знам", одговорила сам. „Ти си права светитељка, мученица, створена само да приносим жртве".

Мислим да је се осећала малу увређена, јер ме преко целе недеље није к себи позвала.

У том времену сам видела Баби на улици. Хтела сам да јој се само јавим и да пређем, али ме је она задржала.

„Ти нећеш више да знаш за мене", отпочела је она својим старим нешто плачним дечјим гласом, који је сада, Бог би знао зашто, изгледао да јој одговара. Она је стајала преда мном као каква мала служавка, којој је се нешто догодило. Баби је очекивала дете — али трудноћа, која неким женама стоји лепо, као круна краљици, њој је стајала само смешно и жалосно. Њено мало лице је изгледало пуно бола, а хаљина као на туђем телу... Била сам готова да се насмејем, али сам знала да је ова жена у целом граду била позната као зао дух.

„Ја хоћу само да питам", наставила је она, „како је Елзици. Чудновато, назеб траје већ две недеље. Ја то знам, јер је Фриц посећује свако вече".

Ја сам је умирила рекавши, да је Елзици већ знатно боље.

„Смем ли мало да те пратим"? запитала је она бојажљиво. „Одавно нисам ни с ким говорила... у последње време Фриц долази редовно доцкан у ноћ кући... Он има пуно посла... ти знаш"...

„Сирота жена", нехотице сам рекла у себи. Сада је почела да се жали: „када би ти знала, како сам бедна! Знам да сам томе сама крива... не може бити среће када сам Фрица отела од друге... али сам га толико лудо волела и мислила да ће и за њега бити боље. Он је се увек жалио на хладну собу и самоћу, како Марта све време поклања детету и кући а не њему, и заиста сам мислила да има нешто између Марте и Петра, кунем ти се. Била сам тврдо убеђена да ће Фриц само са мном бити срећан. И сада је она ту".

„Она је ту", поновила сам ја.

Затим је Баби, на моје запрепашћење, почела гласно да плаче на сред улице.

„Ја га толико лудо волим, а он неће да чује за мене. Погледај, шта сам њему за љубав од себе направила. Добићу и дете, а никако нисам волела децу, само њему за љубав, да би мене волео. И све је у залуд, он више не мари за мене; осећам да ми га је друга жена преотела".

Истог дана по подне потражила сам Марту. Хтела сам да јој пребацим, да јој рекнем да је ружно што чини, али моје горке речи одбијале су се о њену насмејану, хладну равнодушност.

„Шта ти мислиш? Када је он овде, говори о свом послу, или ја читам, што он воли када је уморан, а он је увек сиромах уморан или се играмо с Елзицом и... „Кратко речено, ти си му опростила"?

„Она је се чудновато насмејала."

„Смешно, то исто и он увек пита. Да ли сам му опростила"?

„А ти"?

„Ја му још нисам опростила. Али мислим да ћу то скоро учинити. Дотле не треба да ми тиме досађује. У осталом је у интересу детета неопходно потребно, да бар спољa одржавамо пријатељски однос. При том је Елзица некако дознала да је у понедељак рођен дан њеног оца и хоће тај дан да прослави. Фриц преко дана никада није слободан и мала моли, да га позове на вечеру, тако да и она може присуствовати. Ја нисам могла да јој одбијем молбу. Сиромах Фриц и иначе нема много радосних дана рођења и код њега у кући и не помишљају да је рођен, а камо ли да има рођен дан. Ја те молим, да и ти дођеш у понедељак у вече".

Било је немогуће да је одбијем. У понедељак је вече протекло врло пријатно. Вечера је била изврсна, нарочито велика торта. Елзица је изговорила здравицу, професор је одговорио. Сви смо били врло расположени, а професора нисам још никада видела весела. Није одвајао очи од Марте, видело се да је био до лудила заљубљен.

Када смо седели и пили црну кафу, напољу је јако звонило. Служавка је јавила врло збуњено:

„Једна жена хоће да говори с госпођом".

„Са мном"? Зачуђена, пошла сам за њом у предсобље.

Тамо је стајала Баби, уплакана, узбуђена, очајна, у дугачком огртачу, неочешљана и с отрцаним шеширом.

„Ја тражим мог мужа", викнула је она. „Данас је његов рођен дан и ја сам га чекала на вечеру; цео дан сам била у кујни, све сам сама спремила, довела све у ред, да би једном био задовољан. Затим сам се обукла и чекала га, али он није дошао. Преко телефона сам га тражила у санаторијуму, али су ми одande јавили да је одавно изишао. Сада сам овде и тражим мог мужа, хоћу мог мужа"!

Ово Баби није говорила, већ толико викала, да сам нехотице уплашено погледала у врата салона. Али у истом тренутку их је Баби отворила:

„Хоћу мог мгужа"! крештала је.

Унутра су били сви скочили на ноге. Петар сав пренеражен, професор са стиснутим песницама, Марта потпуно мирна.

„Шта то значи"? упитала је она.

Оне су стајале очи у очи. Марта, мученица, у лепој вечерњој хаљини и Баби, звер, пакосног израза и у старом огртачу.

„Заиста, требали сте да ме поштедите тим непријатним призором, Фриц", рекла је Марта.

Професор је мрмљао бледим уснама:

„Молим, Баби, иди одмах кући. Ово сам ја желео".

„Ти мораш са мном поћи, ти си мој муж" јецала је звер жена.

Професор није ни мрднуо с места.

Бирајте"! рекла је Марта. „Јер, на часну реч, још један пут се ја не излажем више такој мучној и смешној ситуацији".

„Бирај"! јецала је Баби.

„Ја сам", отпочео је професор, обожавалац истине и целог свог живота мрзео сам неисправност као кугу. Као фанатик отворености ћу и сада отворено говорити. Због тога морам, Баби, признати да је наш брак био основан на једној заблуди и да је боље за обоје ако се раздвојимо. Ова одлука је у мени у последње време поступно сазрела, јер видим јасно, да ме дужност позива да будем на страни мог детета, које би без оца"...

„А моје дете"? крештала је Баби, „наше дете"...

„Ти мораш, Баби, ипак знати, да човек не може исто осећати за непознато, још нерођено дете као за дете, које је већ"...

Али пре него што је хтео професор да заврши своју интересантну и поучну расправу, Баби је као изударано дете излетела на врата.

Била је наступила мучна тишина, коју нико није покушао да наруши. Професор је натмуреног чела брзо шетао по соби и најпосле рекао:

Сутра ћу говорити с мојим адвокатом. Мислим, за неколико месеци"...

„Јест", одговорила је Марта „и наша је за неколико месеци"...

„И тада ћемо драга Марта", наставио је професор, „све заборавити као какав ружан сан и поново отпочети наш хармоничан заједнички живот".

„Мислите"? Запитала је Марта и отпочела да се смеје, прво сасвим полако, после све јаче и бољије, док се није њен смех завршио у пригушен хистеричан крик.

Ми смо је погледали уплашено.

„Она је уморна", објаснио је професор. Овај догађај је узнемирио. Сутра"...

„Не, не сутра", упала му је Марта у реч, „не и прекосутра"...

„Како"? Запитао је уплашеног професор. „Зар ми још нисте опростили"?

„Не", Опет је се Марта насмејала. „Још не сасвим, али сам близу тога. Када Ви после неколико месеца као слободан човек будете дошли к мени, ко зна? Марта онда. Али дотле не смете више долазити у моју кућу. Ја сам до данас моје име очувала чисто, па нећу и у будуће оговарањима да се увлачи у блато. Сада се враћам Лили у Енглеску и када Ви будете слободни, онда"...

III.

Бракоразводна професорова парница је ишла тешко. То је била прљава ствар. Баби није никако хтела да се разведе и ма да нико није злу жену жалио, многи су опет професору замерали, што је хтео своју жену да остави у таквом стању. У току парнице више није било речи о Марти. Она је остала трајно мученица.

Када је развод био свршена ствар, професор је послао неколико телеграма у Енглеску, али одговора није било. Он је помишљао да узме одсуство и отпутује, али је дошло од Марте писмо. До душе оно је било на моје име адресовано, али неко необично осећање ме је од тога одвраћало да га одмах отворим.. Прво сам телефоном позвала професора јер сам некако осећала да сам му то дужна.

Из куверта је најпре испала једна добро успела аматерска фотографија. У позадини замка, напред у парку Марта на коњу, Елзица на коњићу а између обоје такође на великом коњу један витак и висок џентлмен, прави англосаксонски тип.

„Драга моја", писала је Марта", овде ти шаљем наш најновији снимак. Шта кажеш на то, како слободно Елзица седи у седлу? Непознати човек између нас је мој муж. Ми смо се венчали када сам се овамо вратили. Ми смо већ раније били верени, али о томе нико није знао осем Лили. Ја сам Џему казала, да се с њим нећу венчати пре док у родном месту не посвршавам неке послове. Он ми је дао три месеца одсуство и то ми је било довољно да код куће све уредим да би се могла мирно њим венчати. Ти неможеш себи представити колико ме Џемс воли и колико се детету радује. Сада те молим да нас што пре посетиш и бар да проведеш лето код нас. Неће ти бити досадно, јер ћемо се лепо провести у Лондону и на пољском добру"... За тим је следовао опис енглеског живота на селу, лондонских балова, тоалета и накита, које је добила од Џемса. За тим опет позив да јој одем у посету и хиљада пољубаца. А најпосле додатак писму: „Чујем да је Фрицова парница најпосле свршена. Ако га случајно видиш, молим те реци му, да га поздрављам и да му од срца опраштам".

Превео
Крста Јонић

Одговори нашег графолога.

Оливера 79: Скромне спољашности, лепих манира, добродушна, незадовољна. Будућност не баш најбоља али задовољавајућа.

З. Гандарова, Н. Сад: Педантна, добра и племенита душа, васпитана, начитана, наклоњена ужинањима. Одговор: Хоћете и то боље него први пут.

Оливија, Крагујевац: Интелигентна, доброг карактера. Одговор: Врло ретко.

Ксенија, Бос. Крупа: Сентиментална, начитана. Имаће среће код мушкараца.

Радушка, Крагујевац: Штедљива, паметна. Биће добра домаћица. Одговор: За сада не.

Лулу Б.: Уображена, вредна, не најбољег карактера. — Одговор: Сами сте томе криви.

М. С. П. Колашин: Доброг карактера, вредан, одлучан. — одговор: 1. Циљ је недогледан. 2. Великом вољом и енергијом.

Јеђупка: Јогунаста, неразмишљена, увредљива, али ипак доброг карактера. Удаја ће бити веома срећна.

Девојче: Себична, воли да оговара, заљубљиве природе. Воли да чита.

Је — Ка: Неуредна, размажена, уображена. Постићи ће оно што жели.

С. Р. Јовановић, Педантан, поштен, интелигентан, галантан, није увек искрен.

В. К. Бијељина: Расипан, бра, непромишљен, има добро срце и воли жене. Одговор: 1. Прилично дуго. 2. Не баш. 3. Пружиће вам се прилика, треба да је прихватите и можете постићи што желите.

Вилма Банки, 9: Доброг срца, уображена у своју лепоту, лепо развијена, воли да се забавља, лакомислена, обожава глуму. Биће срећна.

Мала, Сарајево: Алькава, не пази на спољашност, увек незадовољна, неувиђавна, темпераментна.

Радозналa, Београд: Озбиљна, добра домаћица, задовољна са малим, доброг срца, савремена.

Марс Ш. Београд: Променљива нарави, интелигентан, љубопитљив, лако се заноси безначајним стварима, добар и искрен друг, слаб према женама. — Одговор: Потребан је и таленат, да би се томе научили.

Мими, Земун: Себична, несталожена, одушевљена за удобан живот, воли да чита, музикална.

О. П. Београд: Интелигентна, начитана, сентиментална, брза, повучена у себе, лепе спољашности, заљубљена.

Ружа Карановић: Нестрпљива, нервозна меланхолична, несрећна, сажаљива — Одговор: Најбољи лек је да нађете другог, а оног потпуно заборавите, јер он није вредан ваше љубави. Сваки други ће бити бољи од њега.

Милош Јеленић, Београд: Добра и племенита душа, васпитан, доброг карактера. — Одговор: 1. Имаћете срећу у браку. 2. Банкарски чиновник.

Јоаким Ч.: Равнодушан према догађајима, себичан, нелогичан, није вредан, уображен.

Вилљем Страјнар, Београд: Повучен у себе, лепе спољашности, наиван, добар пријатељ. Ако се ожените по вашој вољи биће срећни у браку.

Долота, Београд: Интелигентна, добродушна, заљубљена, незадовољна, има специјалне погледе на живот, мало неповерљива. Одговор: То ваше држање није на месту. Будите у будуће другојачији и биће срећнији.

Даза, Мол. Бачка: Детињаст, скромне спољашности, амбициозан, забринут, заљубљен. — Одговор: Ако то учините што пре — биће боље, јер дуже чекање би вам пореметило срећу.

С. Ж. С. Београд: Коректан, марљив, пријатне спољашности, незадовољан околином, воли жене, заљубљиве природе, наклоњен стварању.

Адела 376—194: Уображена, неповерљива, променљиве нарави, воли забаву, кокетна, узбуђена. — Одговор: 1. Зато што још нисте наишли на „правог". 2. Удаћете се.

Пијада: Нестрпљива, нервозна, неразмишљена, себична.

Вилма, Битољ: Алькава, превише штедљива, променљива, воли само себе, неповерљива.

Кармен, Београд: Начитана, сталожена, мирна, скромне спољашности, воли да се забавља. — Одговор: Биће задовољни.

Каћа, Вел. Кикинда: Добра паметна, разборита, вредна, врло поверљива, воли уметност. — Одговор: Ситурно је заузет важним стварима.

Јелисавета В., Београд: По мало пакосна, заљубљена, верна, љута, воли да се хвали. — Одговор: 1. Још ћете чекати: 2. Ни више ни мање него ви њега.

Демостен: Алькав, не пази на спољашности, доброг срца, галантан лепих манира, заљубљен, недовољно упућен у живот. — Одговор: Будите одважни и реците јој то или напишите имаћете успеха.

Поднаредник Иван, Битољ: Озбиљан, добар друг, скромне спољашности, заузимљив, вредан. — Одговор: 1. Мораћете се још мучити. 2. И она вас воли као и ви њу. 3. Биће срећни.

Ника, Пољ: Амбициозна, верна, племенита, бујна машта, лепих манира, добра другарица, наклоњена уметности.

Крајишкиња, Приједор: Сентиментална, добродушна, огорчена на живот, по мало нервозна. 1. Неће, побољшаће се.

Диогенес, Сушак: Брз и вредан у послу, добар, поштен воли друштво, има доста непријатеља.

Делиичанка: Заљубљиве природе, доброг срца, пријатне спољашности. — Хоћете, али не ове године.

Цаца, Јагодина: Велика чисменка, није баш штедљива, заљубљена, добра. Биће срећна у животу.

Жић, Велес: Штедљив, не полаже на спољашност, незадовољан. — Одговор: 1. Живот ће вам бити буран. 2. Тога неће бити у вашем животу.

Д. М. Власотинце: Расејан, интелигентан, нервозан, жив, вредан.

Вељко, Загреб: Коректан, озбиљан, интелигентан, одлучан, нагао, воли породични живот, љубоморан. — Одговор: 1. Здравље прилично. 2. По некада избије свађе међу вама, али без разлога.

Ученица, Београд: Немарна, алькава, детињаста. — Одговор: 1. Ако будете тако не енергични као досад — нећете. 2. Као и досада. 3. Ипак ће те бити срећни само мало стрпљења.

Али О....к, Београд: Интелигентан, строг, увиђаван, љубоморан, нагао по некад, воли друштво.

М. К. В. Београд: Добродушан, разборит, паметно размишља о стварима, по некад пренагао, заљубљиве природе. — Одговор: — 1. На то ће те још дуго чекати, а кад буде, бићете срећни. 2. Обичну.

—

Моравка, Ниш: Пргава, љубоморљива, воли да оговара, никад није задовољна, штедљива. — Одговор: Кад би се одучила неких својих мана могла би бити веома срећна.

—

Удовица, Ниш: Важи све као и код Моравке. — Одговор: Кад би ви сами хтели могли би постићи циљ, али се оканути неких мана.

—

Нина, Београд: Интелигентна, воли уметност доброг карактера, заљубљена, брза.

—

С. Амазонка: Циција, нелогична, нестрпљива не пази на спољашност, несрећна. — Одговор: 1. Бићете срећни само онда, ако више не мислите на ту особу, јер он није вредан тога. 2. Јавиће вам се други много бољи.

—

Лолица 6.178, Београд: Наивна, детињаста, свакоме верује, весела. — Одговор: 1. Не тако скоро. 2. Бићете. 3. Чиновничке. 4. Нећете, путоваћете. 5. Имате. 6. Угодне спољашности 7. Симпатише вас, јер му се допадате.

—

Босанац, Б. Шамац: Интелигентан, љут, воли да путује, незадовољан је тамо где је, доброг карактера.

—

Нина, Београд: Интелигентна, воли уметност, доброг карактера, заљубљена, брза. — Одговор: 1. Биће препрека. 2. Будите мало више енергични па ће вам се стање побољшати. Има кривице и до вас, а и до њега.

—

Византија, Београд: Неискрена, уображена, себична, равнодушна, има специјалне погледе на живот.

—

Мила No. 3., Београд: Врло паметно размишља о свим стварима, биће добра домаћица, добродушна, врло амбициозна, пријатна, у правом смислу женско. — Одговор: Не може.

—

Аца, Бијељина: Интелигентан, вредан, добар радник, пријатне спољашности, бујне маште.

—

Љуба 48: Коректан, добар, увиђаван, пријатељ, интелигентан, сентименталан.

—

Тупатаху, Велес: Вредна, начитана, добра, пријатне спољашности, карактерна.

—

Ракила, Перлез: Паметна, дискретна, разборита, добра раденица, искрена другарица.

Санфа Ч. Перлез: Интелигентна, занимљива, друштвена, послушна, вредна. — Одговор: То је зато јер увек нисте истог расположења.

—

Несрећа: Енергична, интелегинтна, нервозна, располаже изврсним опажањем, машта богата, по некад пргава и не поврљива.

—

Омикрон 3: Врло амбициозан, неповрљив, начитан, обилује лепим особинама, заузимљив.

—

Фили: Логичан, паметан, коректан, добродушан, искрен пријатељ, одлучан и поштен.

—

Жиа, Београд: Брз, нелогичан, заноси се беззначајним стварима, има добро срце, воли жене.

—

Трио д Амквердо, Београд: нервозан, незадовољан, начитан, пријатне спољашности, сентименталан, наклоњен музици.

—

Баца, Јагодина: Енергичан, одлучан, паметан, скроман, доброг карактера.

—

Бејфут, Земун: Нелогичан, непажљив, не пази на спољашност, воли да се истиче, себичан.

—

Младеновачки лаф: Уображен, неодлучив у одушевљењу, темпераментан, детињаст, воли да се хвали. — Одговор: Још дуго ћете на то чекати.

—

Боја, Београд: Интелигентан, енергичан, доброг карактера. — Одговор: 1. Средњег; 2. Имали би много смисла за сликарство.

—

Лиза, Крагујевац: Непажљива, заљубљиве природе, отпорна, воли да позира. — Одговор: 1. Доста дуго. 2. Имате среће.

—

Удовица, Београд: Лакомислена авантуристичке природе, воли да ужива, лепе спољашности, весела, омиљена у друштву, по некад врло неозбиљна. Болове ће имати у стомаку и глави. Има среће у животу.

—

Цица, Н. Сад: Себична, неодољива, уображених манира, врло незадовољна.

—

П. 1908, Панчево: Чудне нарави, тајанствена, ћутљива, нестална, издржљива једино у нади. — Одговор: 1. И да — и не. 2. Испуниће вам се. 3. Природном.

—

Мегис, Скопље: Површан, заљубљен, поштен. — Одговор: Да.

—

Соколац: Нервозан, брз, воли спорт, доброг карактера. — Одговор: 1. Треба још много труда и да истрајете у томе. Доцније ће вам боље бити.

—

Лажни 12: Доброг карактера, добар друг, озбиљан, вредан, штедљив.

—

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел. 30-23

Наш графолог.

Из вашег рукописа наш графолог Жан-Жан тумачиће ваше карактерне особине и одговараће на постављена питања.

Нашем уредништву ставио се на расположење графолог г. Жан Жан који ће читаоцима „Недељних Илустрација" из рукописа тумачити *бесплатно* карактерне особине, а тако исто, давање и одговоре на важна животна питања која их интересују.

Ко жели да дозна штогод о свом карактеру, и да постави какво важно питање, нека се изволи обратити писмено на Уредништво „Недељних Илустрација" *за графолога*, Скопљанска ул бр. 18 II спрат Београд. У писму ваља приложити неколико исписаних редова са потписом (може и псеудоним). Уз то назначити: 1. године старости и 2. пол.

Одговори ће се објављивати преко листа, и то само оних који буду приложили купон за графолога, који се налази у сваком броју.

КУПОН
за
ГРАФОЛОГА

ИЗ ДАЉНИХ ВРЕМЕНА

Жалосна љубав синовице Луја XIV

»Сад ћу да вам испричам најчудноватији, најнеочекиванији, најдивнији, најчудеснији, најнепознатији, најневероватнији, највећи и најсјајнији догађај....«

Са овим речима је 15. децембра 1690. године Мадам де Севиње јавила господину де Куланж скори брак госпођице де Монпансије, синовице Краља Луја XIV., са дворским Дон Жуаном Ложеном.

Пошто је одбила или промашила више бракова, који су били достојни њеног положаја, са немачким царем, принцом од Гала, принцом де Конде, Дуком од Савоје и са самим будућим Лујем Четрнаестим, славна бунтовница, која је за време Фронде сама уперила топове са Бастиље против Мазеренових трупа, заљубила се лудо, на велику своју несрећу, у Лозена. Ову једину велику љубав несрећне принцезе испричао је сада Дик де ла Фарс у две дебеле свеске.

Тај Лозен, дворски Дон Жуан, љубимац краљев, пуковник драгона, капетан гарде, имао је антипатично лице, био је интригант и врло амбициозан. Зашто се је »Велика Госпођица«, — како се службено звала принцеза, која до своје 40 године није знала за љубав, тада лудо заљубила у овог ђиду, кога су обожавале све жене на двору Луја Четрнаестог?

Премда Лозен није био краљевске крви, да је Луј XIV. прилично суво био казао, да ће удати своју синовицу..... »тамо, где ће бити корисно по његову службу«, он се, ипак није противио овом браку. Природно. Зашто би се и противио, кад је свестан да овој болести — љубави — нема другог лека, осим — брака.

Али противни су љубавницима: Летелие, коме је Лозен завео ћерку, затим Лувон, који му завиди, а нарочито госпођа од Монтеспана, љубазница Луја XIV, која је такође, по свој прилици, љубоморна.

Фавориткиња је постигла, да се Краљ успротиви овом браку као месалијанском, и лукаво изјави Лозену ову жалосну вест, рекавши му како се је узалуд заложила код Краља за повољно решење овог питања. Али он, који је такође имао своје верне шпијуне, добаци јој у лице:

— Ви лажете, фавориткињо једна!«

Она, не рекавши ни речи на то, одмах отиде краљу и пожали му се за нанету јој увреду, а истовремено замоли краља да Лозена затвори, што овај и учини, да би дао задовољење својој љубазници.

По краљевом наређењу, одмах затворе Лозена и конфискују сандуче, у коме је Лозен држао своје драгоцености и документа. Кад су то сандуче отворили, нашли су у њему преко 900 љубавних писама, и најдивнијих збирка праменова женских коса. На краљево тражење, пошаљу ово сандуче у Пињерол, где већ чами Фуке — скраћено име Лозеново, — и куда ће скоро за њим отићи и мистериозни човек са жељезном маском, који ће метнути Лозену на лице, да би се скрио његов идентитет.

Десет година је ту узалуд чекао на милост краљеву, после једног неуспелог покушаја бегства.

За све то време принцеза је неуморно радила на двору, да га ослободи и ублажи неумољиву госпођу де Монтеспан. И поред све окрутности госпођине, ипак је нашла средство да је ублажи: Даровала јој је своје велико имање, а друго њеном незаконитом сину. Не презајући ниједном жртвом, која би ишла у прилог ослобођења њеног драгана, кога је лудо волела још увек и после десет година од њиховог растанка! Два месеца после тога, већ је Лозен на слободи и лечи неки тобожњи реуматизам у једној чувеној бањи, где је вара са маршалицом Д' Умиер и госпођом Д' Алуи.

Ништа нарочито; крв његова Дон Жуанска гони га на то. Чудно је само то, да се он није сетио огромних жртава, које је несрећна принцеза поднела да би га ослободила затвора, у коме је чамео пуних десет година. За све те њене жртве он јој се одужује онако, како то није достојно једног човека, али Дон Жуана — да.

Принцеза, која још од њега није чула љубавне изјаве, дарује му два своја огромно велика имања, расипајући радо све што има,, да би сачувала његову љубав, од које живи и од које ће умрети.

У то доба су се потајно венчали и постали законити муж и жена. Но Лозену но није доста, јер га мучи помисао да он не може да носи јавно титулу Дуке од Монтеспаније, и вара је где год стигне.

Само катkада постаје нежан, али већином су међу њима сцене, у којима принцеза туче и као разјарена тигрица гребе свога љубљеног мужа.

Госпођа де Монтеспан му дозволи да пође у Париз, али не сме на двор. Бесан што није могао да прати краља у Шпанију, Лозен постаје све страшнији и растави се са женом петнаест година после бурног брачног живота, — 4. маја 1684. године.

Принцеза се сада освећује на послузи и умире од сриба, када су Лозену дозволили да се врати на двор и да носи јавно титулу Дуке....

Лозен је, међутим, није дуго жалио. Остао је вечити заводник жена и девојака, и задавао страха не само очевима и браћи, већ и мужевима лепих и привлачних жена. Десет година доцније — 1694. — у својој 62 години старости, узео је девојчицу од 15 година, која је са њим трпела још пуних 28 година, као што је несрећна принцеза трпела 15 година.

Колетин пристанак

— Ја те љубим! — говорио је лепи Колен очаравајућој Колети: — Ја те љубим и осећам да теби није непријатно у мојој близини! Па зашто онда нећеш да будеш сасвим моја!?

— Зато што би то било зло Колене! Ја имам мужа и изгледа ми одвратно да га преварим.

— Али он то неће знати, Колета! Зар немаш ни мало жеље, Колета!?

— Могли би се, Колине. И ја сам биће од крви и меса... Али... моја дужност ми налаже да се одупрем прво тој жељи, па онда и теби самом!....

Јадни Колен заћута, болно спуштајући главу на немирне груди своје.

Он има сам двадесет година, и још није био довољно искусан у љубавним препредностима, нити у опште средствима, помоћу којих искусни људи освајају жене.

Колета га је одбила и поред тога што је изгледало да га воли, и он није налазно начина да отклони ту њену отпорност.

Па ипак, он осети да му се из груди пење последња молба, последње преклињање, које он изусти очајним тоном:

— Ти, дакле, нећеш никада, бити моја Колета? Ти нећеш, је ли?

Пред Коленовим преклињањем, Колета осети да би можда имало места да пита за савет своју свест, и, што је најглавније, своју жељу.

Она се приближи Колену са нежном и очаравајућом љупкошћу. Њена румена уста се приближише на уво љубавниково, и, сасвим тихо, она му шапну као права Евина кћи, која каже наивно оно што су толике друге мислиле пре ње:

— Хоћу радо.... али силом. —

Око кратке и дугачке косе

ЈЕДНА ФРИЗЕРСКА ПОЛЕМИКА.

Ових дан води се врло жива полемика између два позната швајцарска листа »Христлике Ботес и »Швајцарише Коафер Цајтунг«. Предмет те живе полемике је — кратка женска коса?!

Први лист је упитао за мишљење своје читатељке, и објавио 18 одговора, који сиитро осуђују »бубикопф« и потсећају да је дуга коса украс женске главе и израз њене скромности. Међутим, вековима најстрашнија казна за жене била је у томе, да им се одсече — коса

Други фризерски лист пак, закључује, да су тих 18 читатељки првог листа неке старе, задрте жене, »које више неће или не могу да прате моду,« и додаје да су у првим временима хришћанства жене у Риму, из побожности, своју косу жртвовали Богу.

Сви хоће дуго да живе, а нико неће да буде стар.

Леност је путник, који путује толико споро, да га убрзо престиже други путник, који је много доцније пошао. Тај се други путник зове сиромаштво.

Боље је добро урадити, него добро рећи.

ГРАЦИОЗНИ ПОКРЕТИ

Слике у првом реду:

1. Навући чарапе није баш лака ствар!

2. И ципеле доприносе грациозном изгледу.

3. А пудер — пуфна жели да се са њом лепо поступа.

Слика доле:

ПРВА ПОХОЂ

Слика у средини: Облачити хаљину права је мука. Слика десно: А мука је и са чарапом која се вечито помера.

За власништво листа и штампарију:
Драг. Вучићевић Драгачевска 4.

Штампарије »Привредни Прегледе, Београд
Дубровачка 35. Телефон број 40-82

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 41.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 16. октобра 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

Да ли је Глорија Свансон рођена у Земуну?

Последњи снимак уметнице из најновијег филма „фини манири“.

ДА ЛИ ЈЕ ГЛОРИЈА СВАНСОН ЗЕМУНКИЊА?

Шта каже један Американац.

Велика је сензација створена ових дана у вези са вешћу, коју је објавио један београдски лист, наиме, да је чувена филмска глумица Глорија Свансон рођена у Земуну у Франценсталу. Чак и они љубитељи филма који већ у велико знају порекло и живот главнијих филмских звезда, били су у забуни пред оваквом вешћу. Може бити, главни разлог да људи посумњају у своје уверење и у своје знање лежао је у томе, што се у Земуну појавио један човек у лицу једног поштара, жив и здрав човек на изгледу, који је тврдио „под својим пуним потписом" да је Глорија Свансон рођена кћер његовог брата који се и данас налази преко Океана.

Ипак, и поред његовог тврђења и упорности да докаже (може бити само нама овде у Југославији) да је Глорија Свансон Земуњкиња и његова рођака, између осталога пале су у очи неколико чињенице из којих се може утврдити да је поштар у заблуди, бар у колико се тиче саме Глорије. Према томе, остаје још да му се поверује у могућност да је његова братичина једна од многих Глорија које су исчезле у свет да се посвете глуми. Што се тиче оних многобројних дечијих фотографија које уступа земунски поштар да се пореде са Глоријиним фотографијама из садашњости, сви су изгледи да та „сличност" највише има везе са жарким жељама земунског поштара...

На све ово што смо, као наше мишљење саопштили горе, навео нас је разговор с једним Американцем који је дуго година живео у Чикагу, родном месту Глорије Свансон. Он је имао прилике да се упозна са Глоријином родбином која и данас живи у Чикагу и с тога било је разумљиво његово изненађење када је прочитао у новинама једну немогућу вест.

„Глоријино порекло, на жалост, рекао је Американац, и сувише је познато у целој Америци, да би тврђење земунског поштара могло да произведе ма какав утисак. Глоријин отац био је амерички официр, а после његове смрти Глорија се борила за опстанак, будући да је свршила конзерваторију а после се посветила драми. Америкапског тем перамента, талентирана глумица, Глорија је успела да приђе филму у коме и данас представља једну од првих звезда. Глорија је рођена у Чикагу 27. марта 1897. године".

Ненжесерова мајка и председник њујоршке општине.

Приликом посете Паризу, председник Њујоршке општине посетио је Ненжесерову мајку и том приликом предао јој милијон долара колико је у Америци прикупљено за мајку незаборављеног Ненжесера.

Мисли, које треба прочитати јер нису баналне

Комисија је оно што Господ Бог није смео позвати када је стварао свет: иначе не би био ни до данас готов.

Од стотине људи који се препиру око једне ствари, једва ако један од њих мисли озбиљно.

Познаници су они људи које најмање познајемо.

Чим неко почне да се жали на незахвалност онда сигурно никада није био добротвор.

Родили смо се као нада а сарањивају нас као разочаране: то јест, илузију.

Чим љубав пронађе прву грешку, пада у агонију.

Труди се колико год можеш, јер ко се не труди тај је дрзан, а увек ће шегрт подцењивати мајстора и дужник повериоца.

Када жене говоре за људе да су егоисти од рођења, онда треба запитати ко рађа те људе.

Плакати са несрећнима је врло лако, свакако лакше но са срећнима радовати се.

Не бојати се ничега исто је тако жалосно као и неверовати ни у шта.

Жена је најјача ради својих слабости.

Ако кажеш жени да је лепа она ће ти одговорити да си духовит.

Само је малом броју жена дано да укусно остаре.

Просечни духови осуђују одмах све што прелази границе њиховог схватања.

Знате ли шта је дужност? То је оно што захтевамо од других.

Жене ће радије изазвати завист друге жене но дивљење читавог туцета људи.

Због Еве изгубио је Адам рај; модерни Адами проналазе га у својим Евама.

Љубав мужевљева познаје се на многе начине, али најсигурније по тоалети његове жене.

Доброг и заслужног човека често не признају, рђавог никада.

Све лакше се опажа да геније зна за границе, док је међутим глупост неограничена.

БЕЧКЕ „ТАНЦ - СУБРЕТЕ“

НЕКАД (ЛИЛА ТЕРЕН)

САД (ЛА ЖАНА)

Стална поштанска линија око света.

Директор Цепелинових Фабрика у Фридрихсхафену, чувени професор Екенер, прослављен својим летом у Америку на цепелину „Л 3“, који је на рачун репарација испоручио Америци, — ради на врло занимљивим плановима за будућност. Др. Екенер сад борави у Мадриду, где преговара са шпанском владом око увођења сталне ваздухопловне линије између Шпаније и Јужне Америке. Међутим његови пројекти нису исцрпљени овим већ врло замашним прекоморским пројектом.

Ту скоро је др. Екенер, у једном интервју-у изјавио, да има готов план ни за шта мање него за *сталну ваздухопловну поштанску и путничку службу око света*, и то једновремено у два правца: Прва линија ишла би у правцу на Запад — из Шпаније за Јужну Америку, па онда по потреби још и даље на Запад, а друга би линија полазила из Немачке, Јапана и Тихог Океана ишла до западне америчке обале. Обе би се линије допуњавале.

База те линије у Јужној Америци била би Буенос Ајрес. Ако се, пак, са аргентинском владом не би могло доћи до споразума, онда би био Монтевидео, главни град Републике Уругвај.

Службу би обављали цепелини — дирижабли, — који би имали запремину од по сто хиљада кубних метара, и који би, — не рачунајући потребан број посаде, — могли транспорт товарити до четрдесет путника и до сто хиљада поште истовремено.

Др. Екенер мисли да његов пројекат има много више будућности него разни пројекти даљих прекоморских путничких и поштанских линија авијоном и хидроавијоном, због веће, како удобности путника, тако и рентабилности онога, ко буде експлоатисао те линије са својим цепелинима.

Овај пројекат, по општем мишљењу стручњака, остварљивији је од свих осталих.

Ништа на свету није више хваљено или подцењивано но жена. На њен рачун може рећи све што се хоће: увек се може наћи разлог.

Решење проблема број 10.

Правилно су решили и деле награду од 500 динара:

Г. Ибрахим Јусуфовић из Бијељине; г-ца Вера Савић из Алексинца; г. Милош Валожић из Београда, г. Јован Стевановић из Врање и г-ца Драгана Филиповић из Ниша.

ИЗ СЕНЗАЦИОНАЛНИХ МЕМОАРА ЖОРЖЕТЕ ЛЕБЛАН.

КАКО ЈЕ ЉУБИЛА И ГЛУМИЛА ЕЛЕОНОРА ДУЗЕ

Госпођа Жоржета Леблан, чувена трагедкиња, певачица и списатељна, дугогодишња сапутница књиженика Мориса Метерлинка, пише сада своје мемоаре. У првом одељку који се предаје јавности, описује се Елеонора Дузе и дирљив сусрет ових двеју великих жена чији су животи горели пламеновима уметности и љубави.

ПРВИ СУСРЕТ У ЦВЕТНОЈ ГАРДЕРОБИ.

Она ће умрети!... Немогуће је да и даље живи! Она ће умрети!

Тако сам непрестано узвикивала када сам пре двадесет година први пут присуствовала комаду »Клодова Жена« од Александра Диме-Сина у брисељском Парк-По-

Елеонора Дузе

зоришту, где је Елеонора Дузе играла главну улогу. Њено бледило, њен ванприродни ход, њене руке које су се грозничаво кретање, њени витики зглобови са шакама које су виселе као два сломијена цвета и пре свега неки болни израз: све ме је то стегло у грлу и нагнало сузе на очи.

Исте вечери пратила ме је једна пријатељица која је већ више година била блиска Елеонори Дузе и живела поред ње.

За време пауза обасипала сам је питањима о уметници. Осмехујући се одговорила ми је да Дузе спава као и сваки други човек, једе и живи, да се увек осећа уморна, да увек по мало кашље, али да у ствари није болесна.

»Потражићемо је после представе«, рече ми пријатељица, »и ви ћете видети како је то једноставна и чудна жена«!

Једноставна и чудна: такву сам је замишљала! Зар није била таква и на позорници, у то у толикој мери, да је ниједна друга глумица није могла достићи?

Она је у својој игри давала свој живот. Исто тако као што се увек појављивала без шминке и сличних вештачких средстава на јакој бинској светлости, оживљавала је и своје улоге са толико истинитости да више није постојало разлике између душе јунакиње и њене сопствене. Али док је потпуно заборављала свој индивидуалитет, осећала сам извесну тугу која је од ње допирала и нагонила ми сузе.

Представа је била тријумф успеха. У то је време италијанска трагеткиња била већ врло позната у Бриселу и обожавана од публике. По свршетку пожурисмо иза кулиса, али нас једна строга гардероберка задржа пред вратима њене гардеробе:

»Нико не сме унутра. Госпођа Дузе је полуонесвешћена. Лекар је код ње.«

Моја пријатељица беше врло узбуђена и уђе у гардеробу и против забране. Одмах после тога изиђе и позва ме:

»Ходите. Хоће да вас види!«

Гардероба је била пуна цвећа. Дузе је лежала опружена на дивану са затвореним очима, бледим уснама и непокретна као мртва. Поред ње је клечала гардероберка и држала јој руку. Лекар који се беше нагао над њу, давао јој је да мирише неку со. Стајала сам збуњена на средини гардеробе када Дузе отвори у пола очи и осмехну се на мене:

»Ходите, ходите... није ништа... Ја вас волим.....«

Прихватих руку коју ми је пружила и бејах толико узбуђена да нисам могла ни једну реч да проговирим. Она додаде:

»Очекивала сам вас синоћ у Опери«, и подигавши се на дивану погледа ме изблиза и прошапута: »Хоћу с вама да говорим о вама... Хоћу да знам... Дођите сутра код мене у хотел...«

Одох из позоришта веома узбуђена. Целу сам ноћ размишљала о њеним речима и нисам дошла до закључка. Како су пламтеле њене очи, како је дрхтао њен глас при речима: »Хоћу да знам!« Шта хоће да зна?

ДВЕ СЛИЧНЕ ЉУБАВИ...

Када сам следеће вечери ступила к њој у хотел дође ми у сусрет њена собарица: »Госпођа лежи у постељи, али није болесна она Вас очекује.« Соба беше тамна, а навучене завесе забрањиваху приступ пролећњег сунца. У првом тренутку нисам видела ништа више осим две руке што ми бешу пружене. Дузе ме пољуби дуго и искрено.

»Много сам мислила на вас,« рече.

»На мене?«

»Да, на вас и« — тренутак се устручава и онда рече потпуно промењеним гласом, скандирајући сваки слог — »и на вашу љубав!«

Њене лепе руке стискоше моје и ја чух глас који је ме у позоришту толико заносно, како говори о мојој љубави!

Почињала сам у мраку да распознајем њене беле зубе; али сам желела да посматрам и њено лице И као да је прочитала моје мисли, наједном одвину светлост.

Слика која се тада указала жива ми још и данас у моме сећању. Ни најмањи детаљ није ишчезао. Видим још положај постеље и огледала које је враћало моју слику, и како бела светлост пада на њено чело: она је сијала у пуној младости... И у то време могла имати око четрдесет година. Њене црне витице, какве само Италијанке и Шпањолке имају, коврчиле су се на узглављу. Њена коса раздељена на средини беше прошарана плавим рефлексима као лена змија. Зачешљана у назад указивала је слободно чело и падала је у дугим власима преко врата на плећа.

Габриел д' Анунцио

Њена појава, њен врат и руке беху извајане из слонове кости, образи једва румени а усне јако ружичасте. Цео луксуз оних уста беше у дивном сјају зуба, као што је и привлачност њене појаве долазила од ватрених очију. Очи као тамни пламенови. Пламени поглед са двојаким изразом оданости-револта, смерности и заповедништва, који слепо даје и поклања а истовремено деспотски привлачи на себе и до смрти се не заборавља. Сам овај поглед како сам га овде описала, објашњава боље но речи занимљивост која отуда произилази.

»Причајте... причајте, молим вас. Зар не постоји извесна сличност између наших љубави? (Дузе је тада волела Габријела д'Анунција и Леблан Мориса Метерлинка) - истина, изгледате ми тако срећни, исповедите ми се..... и ја ћу онда то учинити... али после вас! Ја имам тако дивље срце!«

Послушала сам. Слушала ме је са саучешћем не скидајући са мене поглед и прекидајући моју причу стасним узвицима одобравања или сумње, при чему се испољавала њена ентузијазистичка и већ разривена душа.

»Да, тако је то... потпуно је правилно да се двоје сједине с обзиром на складност својих укуса и својих идеја. Можда имате право... сада имате право... али доцније?«

»Доцније?«

»Јест, када куцне тренутак разочарења! Јер крај сваке љубави мора доћи. И то је грозна истина која захвати и најлепше односе!«

Пошто ништа не одговорих она настави:

»Изгледа да не разумете шта то значи: крај љубави. Верујете ли да она може трајати и преко људских граница, преко слабости човека? Ви верујете потпуно у срећу?«

»Да, и по хиљаду пута да! Ја верујем инстиктивно у срећу, верујем бесвесно и ма да не знам зашто. Верујем целим својим разумом и из хиљаду разлога...«

Дузе покри своје лице рукама и узвикну са пуно горчине:

»Да, ви се налазите у пролећу љубави, ви! Али код мене је већ лето.... а лето,« настављаше сузним гласом, »сасвим је близу јесени!... Крај се ближи!.... Окрену се у страну и показа под узглављем: »Погледајте овамо, овде чувам сва његова писма, она ми говоре о сновима, хоћу да ме умире, и закуну на верност! Узалуд! Не верујем. Не верујем у то!«

Њено узбуђење и очајање дирну ме и ја покушах да је умирим и уверим у њену срећу... **Он** беше далеко али је писао дивна и пенушава писма о љубави.. зашто га без разлога сумњичити? Зашто није више веровала у њега?

»Ваша га сумња дира и вређа! Ви вређате љубав!«

Она је лагано махала главом и погледа ме затим упитно:

»Можда и немам права, али ви ћете видети доцније. Данас ми не верујете. Али неминовност ће доћи... По посвети једне књиге може човек често да предосети горчину свршетка.«

Осмехивала се уморном тугом.

»Све пролази. Љубав већ није више љубав!«

Али бојећи се да ме не ожалости, додаде брзо:

»Наравно, све зависи од карактера. Видите ја, ја сам непрестано под утиском тешког расположења... Знате ли онај натпис на сунчаним сатовима?... «Сви ти часови погађају. Последњи те убија!« Ах, ја вечито доживљавам смртне часове који ме дубоко у срце погађају. То је велика грешка. Човек треба на против увек да верује у победу. Победница као што сте ви не смеју никада клонути. И када су већ побеђене и бачене у прашину подижу се опет поново и својом уништеном срећом граде нову срећу!«

»Ја не могу!... Све што ме од радости чека клиза у сумњи и очајању...«

Морис Метерлинк

Гладила је нежно моју косу као добра старија сестра и на крају рече:

»Желим вам срећу. Ви ћете је лакше постићи но ја јер верујете у њу!«

ДУЗЕ НИЈЕ ПРАВИЛА ПРОБЕ.

Неколико дана после овога посетила ме је. Ушла је са осмехом, зачуђена и одушевљена.

»Како је дивно код вас! Доиста право место среће!«

Становала сам тада у кући ампирског стила на једном од оних старих тргова који сачињавају најлепши накит Брисела. На средини овога трга налазио се диван старински маузолеј, подигнут у славу неколико Мертирера, који је обилно био украшен свежим цвећем и венцима. Никада се није чуо никакав глас. Само тек по који ћутљиви пролазник.

Моја је кућа била пуна цвећа и светлости, а на високим прозорима жуте завесе отварале су идузију вечитог суница. Дузе је била прво одевена, имала је талаасту току и китицу љубичица на грудима. Скинула је цвеће са дивним осмехом и пружила ми у руке. Тога дана беше радосно узбуђена и поче одмах говорити о својој љубави. Добила је писмо тог јутра. Смејала се називајући ме својом драгом победницом. Онда је говорила о позоришту које је волела изнад свега. Објашњавала ми је свој начин рада. При томе је ставила руку на своје очи и прибирала се:

»Радим у својој соби на овај начин: своју улогу градим лагано у мислима. У тишини и самоћи почиње личност да оживљава. Седећи на столици или лежећи на постељи са затвореним очима градим целу улогу, цео комад. Пробе убијају особеност глумчеву, пробе уништавају сву сензибилност. Када моји партнери не могу да се снађу без мене одлазим радо на позорницу да им дам упутства али ја не пробам! Не пробам никада! Како се само може пробати!«

У овоме не бејах њеног мишљења. Покушах да је уверим о свом мишљењу да проба није механичан рад и да ми је потребно утрошити исто толико енергије пред празним гледалиштем као и пред пуним. Она ме погледа и уздахну тужно:

»Како сте млади и јаки. Зар можете то?«

Питала сам се зачуђено зашто је то казала, јер не беше ни једне боре на њеном лицу, нити белине у сенци њене косе. Већ тада када се појавила предамном у својој својој лепоти, с обзиром на своју љубав, бринула се о томе како није више дете од двадесет година.

Идућег дана напустила је Брисел. Обећали смо једна другој да ћемо се опет видети.

МЕДИЈУМ.

После овог разговора о уметности глумца, закључила сам да је Дузе у великој мери била медијум.

Интензиван душевни живот који је код сваког уметника развијен то је код ње нарочито на високом ступњу. Њени назори о систему рада, начин схватања улога које је само у духу и у самоћи обрађивала, одвратност према пробама, јер су јој стварале несвесан страх да ће је наједном отргнути из медијумског заноса: ето то ме је уверавало да се Дузе уживљава у индивидуалност својих улога на тај начин што им по речима чаробнице даје »други живот.« И вероватно да је ово необично стање утицало на мене када сам у позоришту узвикнула:

»Умреће!.... О, Боже, она ће умрети!«

Њено увек нежно здравље, неспособност да игра више од три пута недељно, живчана малаксалост после сваке предстаье: све ми је то посведочило да се не варам. Шта више хоћу да идем још даље и тврдим да је свака врста шминке на позорници било мучење за овај хиперсензибилан организам и брутално скок у реалан свет у тренутку када она доиста није била она. Једном ми је објашњавала поводом својих позоришних тоалета:

Метерлинк и Жоржета Леблан

— Наставак на 8-ој страни —

ВЕЛИКИ МИТИНГ

Одржан у Београду 9. октобра 1927 год. у знак протеста и ого

ФИЛМ

Филмска разочарења

У своје време чак и Пола Негри писала је о филмским разочарењима, и ако их, како изгледа, није доживела много. Последње године писао је о тим разочарењима велики број филмских стручњака, тврдећи да је пут ка филму — тежак и трновит пут. Филм, како је изношено у многим чланцима америчких и немачких писаца, јесте огромна лутрија, у којој само *минималан број изабраних извлачи премију* и постаје „Стар".

Али и поред овог умесног писања филмских људи, и поред агитације у том духу преко филмова, — сетимо се филма *„холивуд"*, — Калифорнија још увек врви од дошљака, жељних филмске славе, а преко славе и новца, милионског новца.

И регистри, који бележе филмске статисте, расту из дана у дан. Заједно са регистрима расту и филмска разочарења. Али ко је крив овим стотинама несуђених *„старова"?*

—

Један успео Немачки филм

Од највећих немачких фелмова издваја се добром игром и модерном режијом филм *„Полусвила"* — берлинска комедија. Овај је филм режирао Рикард Освал, — чије је име постало веома популарно после „Лукреције Борџије".

Комад приказује, у низу занимљивих призора, живот берлинског демимонда. Главне улоге имају Лери Паркер, Мери Кид и Ханс Алберс.

—

Пољски филм

Како јављају пољски листови, у Катовицама се основало ново филмско друштво, које ће се звати „Есрефилм".

Друштво је почело да подиже велики филмски атеље, у коме ће играти како пољски, тако и страни филмски уметници.

При атељеу сазидаће се и велика фабрика филмова.

Са погреба генерала Ковачевића.

На свечан и тужан начин прошле недеље сахрањен је у Београду бригадни ђенерал Михаило Ковачивић који је 5. октобра т. г. мучки убијен из заседе пред својим домом у Штипу од зликовачке руке плаћених бугарских бандита.

Слика приказује спровод поред старог Универзитета.

На погребу је узео учешћа цео званичан и незваничан Београд који је изишао да се поклони сенима ратног команданта и великог родољуба. — Поред осталих спроводу су присуствовали сви министри и велики број народних посланика.

Министри и народни посланици слушају говорнике са балкона Народног Позоришта.

Најдирљивија слика на погребу били су отац и удова убијеног генерала Ковачевића. Утучени и изнемогли од бола за изгубљеним сином и мужем они су немо гледали у ковчег и у све оно што се око њих догађа. А на гробу су имали још толико снаге да се са најдирљивијим речима опросте од великог покојника.

Фото В. Бенчић, Поенкарева 30-32.

— Наставак са 3-ће стране —

КАКО ЈЕ ЉУБИЛА И ГЛУМИЛА ЕЛЕОНОРА ДУЗЕ

»Још у почетку студирања своје улоге одређујем тоалету да не бих више морала на то да мислим.«

И стога ми изгледа да Дузе никада у својим улогама није модификовала своје природно Ја. То је такође разлог што је на својој последњој представи пружила необичан пример уметнице која не преза да са својом белом косом и ненашминканим и бледим образима игра улогу младе и миле жене. Као и увек појавила се непромењена и последњи пут захваљујући и изазивајући одушевљење масе без и најмањег физичког помоћног средства: само зато што је у себи носила душу оне личности коју је приказивала. Она је стварно била **друга,** а да би потпуно остварила чудо жртовала је своју индивидуалност, напустила је своје личне ствари, удаљила се потпуно од живота. И када би је неко за време представе наједном присилно да се пробуди из свог сна, мислим да би се опасно разболела, као месечарка коју необазриво пробуде

— Наставиће се —

Најбољи у рангу

Петар Н. Чича, административни потпоручник први у рангу у I класи Административне Школе, који је добио сабљу од Њ. В. Краља, са натписом: »Првом у рангу, административном потпоручнику економске струке Петру Н. Чичи за одлично свршену I класу Административне Школе 1927. Александар.«

Валентинова биста

На дан годишњице смрти великог и чувеног филмског глумца Рудолфа Валентина, његова биста, најновије дело, била је изложена у једној цркви у Лос Анђелосу.

РАЗНО

НАЈВИШЕ РАЗВОДА БРАКОВА ИМА ОД АПРИЛА ДО АВГУСТА

„Ивнинг Њуз" доноси интервју са једним судијом из северне Америке, који има велико искуство са разводима бракова. Судија изјављу је да саслуша годишње најмање хиљаду брачних парова који желе да се разведу. Опажа да у колико су млади људи више удаљени од своје породице, у толико је већа и њихова тежња за усамљеним животом а смисао за брак опада. Утврдио је такође да највише развода има од априла до августа и не може никако да објасни ову појаву. Међутим изгледа сасвим схватљива. У зимско доба везује људе топлота домаћег огњишта за кућу и недостатак чежње за авантурама, док се међутим овај осећај немира буди заједно са пролећем.

ЗЕМЉА САМОУБИЦА

Према статистици самоубистава у свим земљама за прошлу годину на прво место долази Мађарска са 2442 случајева. У Француској која има пет пута више становништва извршено је само 625 самоубистава.

ОГРОМНО ЈАЈЕ

У Шаролу, у Француској на имању господина Кабу снела је једна кокошка јаје од 175 грама тежине.

Биоскоп у путничком авиону

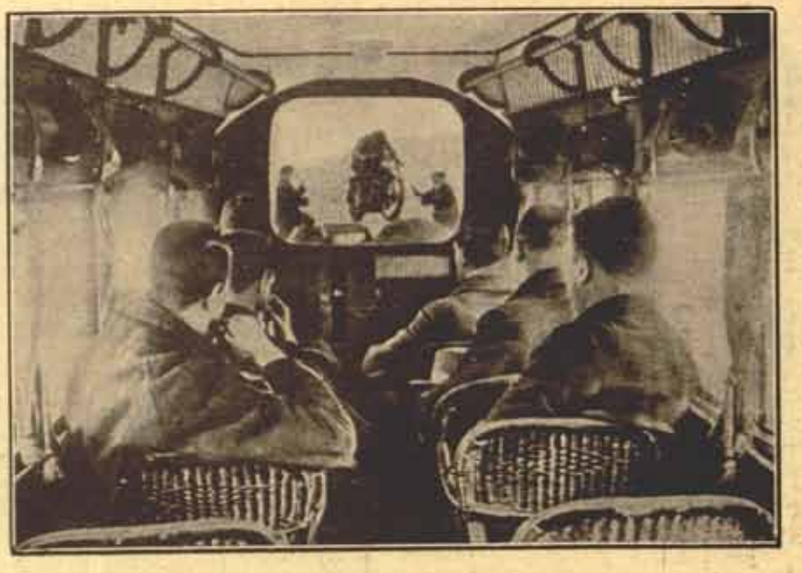

Један енглески саобраћајни авијон увео је редовне биоскопске представе за време летења.

Дим. Стефановић стиже други на 42 километара у Бечу

Симпатични београдски атлетичар Дим. Стефановић, члан С. К. »Југославије« учествовао је скорих дана на интернационалном маратонском трчању (стаза износи 42 км. 400 мет.) у Бечу, стигавши од 35 тркача други по реду за 2 часа и 59 минута. Успех Стефановићев је у толико већи што га је постигао између одличних тркача и то у Бечу. Познато је да је маратонско трчање веома напорно и да велики проценат тркача не стиже на циљ.

Како се забављају милијардери?

Амерички милијардери, сити и пресити свих забава и разоноћења, до којих се за новац може доћи, више не знају шта ће новог и оригиналног пронаћи, да би надражили своје отупеле живце.

Ево само једног примера, који ће најбоље потврдити наше наводе:

Пред крај ове сезоне био је приређен велики бал у дому једног од познатих њујоршких мултимилионера... Дворане за пријем биле су украшене не може бити раскошније. Гости су пристизали. Музика је свирала веселе комаде. Домаћица, која је дотле поздрављала госте, наједном се одвојила у страну са неким младим господином, који јој је, очигледно, „хофирао". Одједном се од некуд створи домаћин, па спазивши своју жену у сувише интимном разговору с оним младићем, извукао је велики нож из унутрашњег џепа свога капута, и, свом снагом, — зарије га у груди младићу, који обливен крвљу, пада на паркет. У тај мах се угасило електрично осветљење. Међу гостима је настала права паника. Мужеви траже своје супруге, да би их извели из мрачне дворане. Међутим, нешто минут доцније, светлост се поново пали и домаћица весело заигра „чарлетон" са „убијеним" младићем. Све је било удешено као забава за госте. Употребљен је позоришни нож, чије се сечиво увлачи у корице, а фикција крви изазвана је неком гуменом кесом, пуном растворене црвене боје!

Шта се на ово може рећи, осим: Американска посла...

ИМЕ ДЕЗЕРТЕРА НА РАТНОМ СПОМЕНИКУ

Један ратни и послератни догађај

Овде ћемо испричати један, збиља јединствен случај, како је један француски подофицир успео да за време рата дезертира из своје јединице, из 153. пешадијског пука.

Исти подофицир 24. новембра 1916. године, за време једне борбе досетио се да уђушка своју књижицу идентитета у џеп једнога другог, који је тог момента погинуо. Одмах је побегао из пука и за све време трајања рата бавио се у Шпанији. После примирја вратио се у Француску, и комотно се кретао, наравно, под лажним именом, и био запослен као књижарски помоћник. Није се бојао да ће та ко пронаћи, јер је његово име било уписано на — Ратном Споменику у Курбевоа-у као погинулом у рату. Све до пре неког времена, он је остао непознат, али му се сада десио један велики мајор: Један његов школски друг сусрео га је на улици и — доставио га властима, које су га одмах притвориле, а са споменика избрисали његово, а уписали име онога, који је збиља погинуо, и чије је име он носио.

ШТА СВЕТ ЗАНИМА?

У енглеским пристаништима има *пилота* — спроводника бродова, који уводе бродове у пристаништа и изводе их из њих, а који годишње зарађују до хиљаду фунти стерлинга односно око 275.000.— динара.

*

— *У једној фармацији* у Варшави настала је експлозија, од које је била порушена читава зграда. Фармацајт и један младић остали су на месту мртви, а рањено је теже пет пролазника. Незна се од чега је наступила експлозија.

*

— *Према најновијем попису,* живи данас у Петрограду 2.500 новинара, — од којих је стално запосле но њих 1.8000, док се остатак од 700 новинара налази без посла.

*

— *Група јапанских* парламентараца посетила је на повратку из Париза, Мусолинија и даровала му један врло леп јапански мач.

НЕВИНА ДЕЦА

— Дозволите да вам представим своје три ћерке: све три здраве, лепо васпитане, домаћице, честите и невине. *Нарочито* млађа.

Нове мушке фризуре

(Уз чланак у прошлом броју)

Овај раздељак је скоро у средини. Коса не иде сувише у назад већ је више у страну зачешљана, при чему раздељак није продужен.

Која је најлепша Рускиња у Југославији?

Овим бројем закључује се конкурс.

Купон бр. 24.
АСЕ
Панчево

Купон бр. 25.
АНА ЖУРАВЛЕВА
Београд

Купон бр. 26.
СОЊА КОНСТАНТИНОВА
Београд

Наш конкурс за најлепшу Рускињу у Југославији овим бројем добија свој завршетак, пошто је Жири закључио листу оних лепих кандидаткиња које су већ објављене у нашем листу. Сад, пак, настаје оно дуго очекивано питање међу многобројним Русима у Југославији: која је најлепша? С тога позивамо читаоце да се изјасне купонима које смо стављали уз сваку слику конкуренткиње. Она Рускиња која буде добила највише гласова (купона) биће проглашена најлепшом Рускињом у Југославији и њој ће се доделити као награда једна врло елегантна хаљина по крају, коју ће у ту сврху даровати познати модни салон г-ђе *Љубице Попадић* (Гробљанска ул. бр. 12).

ШТА ЈЕ ФИЛМСКИ АТЕЉЕ?

Биоскопска публика целог света радо гледа филмове, радо купује слике филмских „старова", диви се љупкости Лилијане Гиш, лепоти Мери Пикфорд, дубокој игри Емила Јанингса, — али готово никад овој публици не пада на памет да се заинтересује за оне компликоване и тешке припреме, које су увек неопходне за један модеран филм. Љубитељи кинематографије воде рачуна само о глумицама, овлаш спомињу редитеље, а и не помишљају на остале многобројне и скромне раднике филма, које су цео свој живот посветили биоскопској уметности.

Ти скромни и самопожртвовани људи, осуђени су да целог живота буду у атмосферн славе филмских „звезда", а да никад не стекну сопствену славу. Тај живот у напорном раду и без славе пролази у великим и малим атељеима. Велики атељеи веома су богати. У њима се налазе столарске радионице, сликарнице. У сликарницама се праве нацрти за декорације, — које ће после неколико месеци запањити свет свију континената... Ове радионице прораде пре но што почне снимање филма. Сваки велики атеље има свог архитекту, под чијим се надзором праве такозвани „интерјери". Филмска декорација, добро израђена, увек чини на гледаоца утисак масивности.

АНТИНИКОТИНИСТ ЛИНДБЕРГ ПРОПУШИО

Пуковник Чарл Линдберг не тежи за прославама и остао је скроман младић и после свог славног лета преко океана. Али неће ни то да се други игра њиме. Наиме, Народно Женско Удружење стављало га је као као пример свим људима због тога што не пуши. То је Линдерберга наљутило и он је на првом следећем банкету остентантивно запалио цигарету. „Нисам никада пушио јер нисам осећао потребу", говорио је, „али не могу дозволите да од мене праве против-пушачку пропаганду. Зато ћу од сада пушити"!

НАРОДНЕ ОДБРАНЕ

рчења поводом мучког убиства генерала Новачевића у Штипу. ФОТО БЕЧИЋ (Тел. 50-06)

Свашта по свету.

ЛЕТЕЊЕ ЋЕ УСАВРШИТИ ЉУДСКИ МОЗАК.

Нико мањи, већ познати научник и председник америчког природописног музеја у Вашингтону, професор Хенри Ф. Осборн и др. Филнеј изјавили су на основу исцрпне студије да је мозак данашњег човека несавршен и да ће налази још пред дугим развићем. Модерни мозак је од прилике исто толико удаљен од савршенства као што су аријевска кола од данашњег аероплана. Интересантно је да научник верује да ће управо авијатика и летење допринети бржем развићу процеса ка усавршењу човечијег мозга.

НОВА СТРАСТ АМЕРИЧКЕ МЛАДЕЖИ.

Амерички млађи свет има сада једну нову страст: шмркање бурмута. Према последњој статистици потрошили су Американци за прошлу годину 35,500.000 фунти бурмута у вредности 50 милиона долара. Несумњиво да је најчудноватије то што једна десетина од овог броја долази на младе девојке.

—

ПЛАВЕТНИЛО НЕБА ИШЧЕЗАВА.

На дрезденском конгресу за проучивање слободне атмосфере изјавио је енглески научник сир Напјер Шода небо губи од своје плаве боје. Истина немогуће је то утврдити телескопским справама али то је факат који је очевидан и лаицима само што се нико није усуђивао да то изјави из бојазни да му се не посмехну. Небо губи своје плаветнило и почиње да бледи, што је у вези са великом влагом ваздуха.

—

АМУНДЗЕН СЕ ОДРИЧЕ ДАЉИХ ИСТРАЖИВАЊА.

Управо је изашла Амундзенова књига „Мој Живот" у којој поларни истраживач пише и о спору са рођеним братом кога криви између осталогг и због уцењивања које је вршио над њим. Амундзен завршава књигу опраштајући се од свог досадањег позива поларног истраживача. Његов будући рад биће ограничен само на предавања о томе шта је видео и доживео, а тога има заиста врло много.

СЕСТРЕ

КОНСТАНС И НОРМА ТАЛМАЦ.

ЕВА

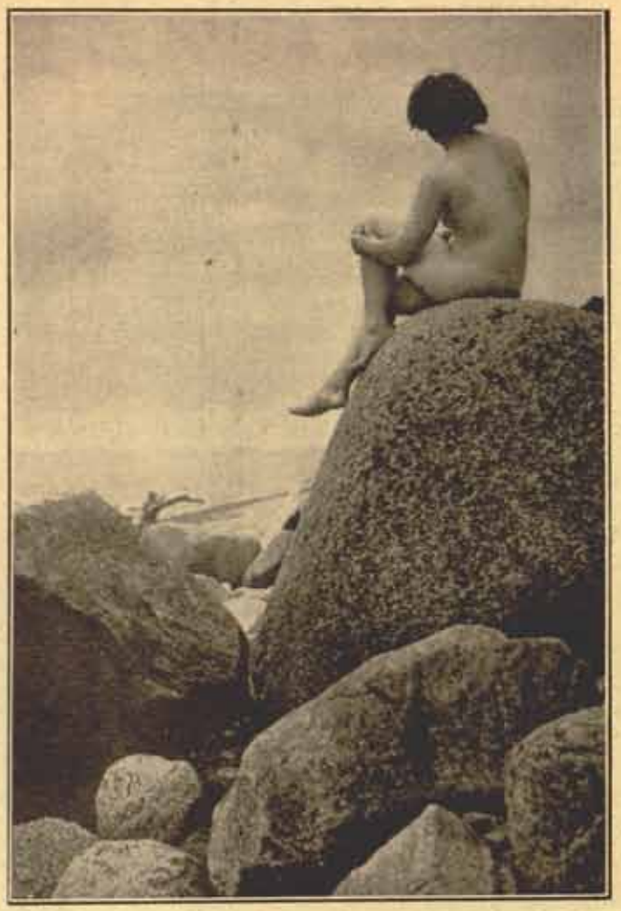

. . . АЛИ ЕВА СА »БУБИКОПФОМ«.

Како је хладна твоја ручица...

Вили Коло

Дороти је мртва.

Умрла је мала Дороти.

Као слатка мелодија која нестаје са виолине уморног уметника, исчезла је мала, нежна Дороти.

Доротина кућа стоји сасвим усамљена у једној отменој, старој улици.

Стоји ружичаста и узана, смешећи се озбиљно, баш као и мала Дороти, између сурих и мрких кућа.

Једном изиђе из куће један стари слуга.

Рекох му: „Добар дан, господине! Како се осећа госпођа?"

„Ах", рече стари. „Госпођа је много болесна. Лекар је код госпође!"

„О, зар, лекар?"

„Да, господине!"

— — — — — — — — — —

—Опет сам једном шетао испред прозора нежне Дороти, они су били у пола отворени, као усне страсне жене.

Светлост се угаси.

Дороти изиђе из куће. Мислим, да је старом слузи шанула нешто.

Дороти ускочи у ауто. Сама.

Аутомобил нестаде у ноћи.

Приђох старом слузи, понудих га цигаретом.

„Госпођа је отишла у варош?"

„Сасвим тако, господине! Госпођа је отишла у оперу, дају се Боеми, мада јој је лекар изрично забранио".

„Како? Због чела јој је забрањено?"

Слуга ме погледа упитним, изненађујућим погледом.

„Госпођа је грудоболна!"

„Ах, извините!" рекох. „Нисам знао".

— — — — — — — — — —

Сретох Дороти у једном малом, али врло елегантном ресторану. Седела је сасвим сама за столом.

Господа, са околних столова, посматраху је са великим интересовањем.

„Дороти!" помислих, „мала, бледа Дороти! Како се нежна! Какве су угасите твоје очи, а кокве су пурпурне твоје усне!"

Погледала ме је врло озбиљно.

Говорила је нешто са оберкелнером.

Оберкелнер ступи моме столу и поклони ми се смешећи се:

„Госпођа вас познаје, господине! Она зна да сте ви познати виолинист, господин Жерард. Познаје вас из слика, које је објавио један париски часопис.

„Никако", рекох. „Нисам ја тај господин Жерард, госпођа се вара. Можда сам му сличан".

— — — — — — — — — —

Оберкелнер јој је објаснио.

Дороти умоли да пријем њеном столу.

Малом, бледом умирућем цвету.

Господа посматраху са интересовањем Дороти.

Приступих њеном столу.

„Знам", рече Дороти смешећи се, а у том осмејку расцвета се моја љубав према њој као ватрена ружа у кристално бистрој води. „Знам", рече она „да је непристојно ово што ја чиним, што вас молим да

откријете ваш инкогнито, и да још једном, али овај пут само мени свирате. Ви сте господин Жерард. Заблуда је немогућа.

„Не говори!" помислих. „Ја те љубим мала Дороти. Не осећаш ли да те љубим? Говориш паметно, ватрено, пријатељски. А ја, ја те љубим. Дороти!"

„Не бих вас молила и ако ми је то тога стало, да вас чујем господине Жерарде. Слушала сам вас једном у Паризу. Давани су Боеми. Ах, када бих још једном могла отићи у Париз, не бих вас молила, али ја сам јако болесна, господине.

„Госпођо — —"

Можда је ово последњи пут да слушам Боеме."

Оберкелнер ми ступи са осмејком. Господин Јо Естер би се необично радовао, да вас лично....

Господа погледаше са интересовањем на мене и Дороти. Господин Јо Естер ће се необично радовати..

А ја, који годинама нисам узимао у руке виолину, који сам гудио онако како ми је срце диктовало, са малим знањем аматера, узех од господина Јо Еестере виолину, задубљен у тужне, плачне мадонине очи и свирах Боеме. Како је хладна твоја ручица.

Оставих виолину.

Господа су тупо гледали у под. А даме ме посматраху чудним погледом.

„Дивно", рече господин Јо Естер. „Дивно сте свирали, господине Жерарде. Виолина је добра, зар не?"

„На сваки начин!" рекох.

Дороти је мирно седела, најзад се диже приђе ми и рече:

„Хвала!" па онда смешећи се болно:

„Сада сам вас још једном чула! због ом господине Жерарде!"

Дороти оде лако, повијајући се

— — — — — — — — —

Сада је мала Дороти мртва. Њена кућн стоји витка, смешећи се, као једна отмена дама. Али прозори су затворени као усне умируће жене.

Њен слуга рече да је у своме животу узимала сувише кокаина, и додаде сасвим тихо:

„Госпођа је знала, да ће умрети Мислим да се намерно отровала, како не би у животу дочекала крај своје тешке болести".

„А ко ће се настанити у овој кући?"

„О! зар не знате? Све су новине о томе писале. Ову кућу и сво њено имање наслеђује некакав виолиниста именом господин Жерард из Париза".

„Ах!" рекох, наравно, да је то било објављено у свима листовима".

— — — — — — — — —

Ово је историја мале Дороти.

Пре него вас приме на филм...

...Морате ево овако да дефилујете пред стручњаком, коме је специјална (уједно и захвална) дужност да оцењује »филмску вредност« женских ногу...

ДОВИТЉИВ СИН

Мали Исидор требао је да купи оцу нову крагну.

— Каква крагна треба да буде? пита га продавац. — Оваква као што ја имам?

— Не, одговори окретни Исидор, — треба да буде чиста!

ОСВЕТА ЈЕ ТЕШКА

— Џон ми је неверан, како да му се осветим?

— Буди му и ти неверна!

— То није никаква освета — већ сам то учинила.

Жена која дуго остане младолика, обично има добар желудац, а рђаво срце.

НОВО ЗА ПАРКЕТЕ!

SUNTOL

ТЕЧНА МАСТ

ЧЕТКАЊЕ НЕПОТРЕБНО

САМО ПОМАЗАТИ, ЗАТИМ ВУНЕНОМ КРПОМ ИЗБРИСАТИ.

ВРЛО ПРАКТИЧНО И ЕКОНОМНО.

ДАЈЕ ИЗВАНРЕДАН СЈАЈ УЗ ВРЛО МАЛО ТРУДА.

ЧИСТИ ФЛЕКЕ.

ДОБИЈА СЕ У БОЉИМ КОЛОНИЈАЛНИМ РАДЊАМА.

ПРОИЗВОД ХЕМИСКЕ ФАБРИКЕ

IMMALIN

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 11.

Хоризонтално:

1. Споро
5. Птица
10. Чудовиште
12. Префикс
13. Заљубљен је
14. Група пчела
16. Предмет обожавања
17. Биљка
18. Свеза
20. Војна јединица
22. Предлог
23. Варош у Далмацији
25. Без обуће
27. Воћка
28. Професија
30. Парискн дневни лист
32. Оквир
34. Коњска опрема
35. Смрзнута вода
37. Заменица
39. Справа за кретање
41. Грчки баснописац
43. Снажан
44. Земљиште покривено дрвећем
45. Нагнут
47. Прилог за време
48. Личност из Нар. Песама
49. Збирка аката

Вертикално:

1. Празно земљиште
2. Бивши Французи
3. Свеза
4. Предлог
6. Јуначки спев
7. Број
8. Прилог
9. Полуострво у Европи
11. Позната варош у Грчкој
14. Део животиње
15. Болан узвик
19. Број
21. Ватра
23. Мерило за време
24. Присвојна заменица
25. Дрво
26. Заменица
29. Тајно спремљени препад
31. Дан
33. Разонода
35. Масна материја
36. Прилог
38. Име
40. Више од четири човека
42. Свештник
44. Владар
47. Бити (сад. време)
47. Својеручно

КУПОН Бр. 11.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

НАПОМЕНА: Решење проблема бр. 10 објавиће се у идућем броју.

Још једно „доларско" осигурање.

Америкаиска глумица Фај Марбе која сада са својим сопственим аутомобилом путује по Европи, осигурала је свој осмејак на 50.000 долара.

Успех једног филмског човека.

Пре неколико дана, у току динеа који је организовао Метро-Голдвин Мајер, Марко Лев, чије се имање данас цени на више милиона америчких долара, испричао је гостима историју својих почетака, који су више него скромни.

„....Пре двадесетак година био сам кројачки радник. Једног дана ми неко рече да се преко реке у суседној варошици налази неки човек, који показује „покретљиве слике". — Како сам био радознао, прешао сам преко моста и нашао га. Он је радио све: продавао карте, окретао филм и т. д.

Вратио сам се кући очаран и пун амбиције; закупно сам један спрат у приватној кући и поручио код Витаграфа један пројекциони апарат и један филм. Име филма нисам знао; то ме се није ни тицало. Позајмио сам столице и одредио цене месту — 5 суа; првог дана је прошло више од 5.000 гледалаца кроз салу, која је имала 250 места. Успех, који сам постигао, охрабрио ме је и отворио сам сличну салу у Њу-Јорку. Цена је опет била само 5 суа по особи. После годину дана експлоатације резултат је био: чист приход 50.000.— америчких долара. — Од тада сам остао у биоскопу"....

Чудне жеље данашњих стогодишњака

Г-ђа Алматна Бенет, на дан свог 102 рођендана пожелела је да се прошета кроз ваздух од Масачусетса до Њујорка.

Исто тако и 106-годишња прабаба г-ђа Сара Јуне винула се у ваздух на дан свог рођендана. И обе су се срећно спустиле на земљу . . .

Џеки Куган иде у школу

Џеки иде у школу! — Сва деца чине то, у своје време — шта има дакле чудноватог у томе? Па ипак — у толикој мери неће нас заинтересовати стотине хиљада деце заједно, па ма се узело у обзир и интересовање њихових многобројних чланова породичних, као што је то случај са овим новим ђаком. — А то он и заслужује.

Размислимо само. Једва му је било 12 година када је постао поседник своте од пресмилион долара. Поред тога то није био новац наслеђен, већ новац који не он сам и поштено зарадио. Џеки је данас у целом цивилизованом свету чувен. Он не може да стигне ни у једну варош а да његов долазак не буде објављен крупним словима у новинама. Он је поздрављен од државних поглавара, и од Мусолинија, и од председника Републике Аустрије. Он је био предмет безбројних чланака и интервјуа. Он је без сумње најславније дете на свету...

Срећно дете — безбрижно дете. — Тако изгледа. — Али да ли је у истини такво?

Какав је сада његов живот у школи, тамо где он на прво место стоји у директном и непосредном додиру са другима? Воли ли он то и да ли воле њега у новој средини? Да ли се с њим поступа као са једним малим »обичним смртним« или у осталим ђацима?

»Најинтересантнија ствар код Џеки Кугана је то што у опште не изгледа да се привикао.« Ево шта примећује управник војне школе којој се Џеки сада налази, на питање једног новинара.

»Да ли га други дечаци воле?«

»Наравно, он је гамен као и сви други и сви га воле....«

»Ужива ли он какве привилегије?«

»Апсолутно никакве. Он живи потпуно као и сви други!«

Џекијева мајка прича ово: »Школа, школа само школа... Ја не чујем од њега ништа друго када дође кући. Он једва чека крај распуста да би опет био са својим друговима....«

Сам Џеки каже:

»О, да — ја страшно волим школу. То је много боље но имати домаћег учитеља, Своје учитеље такође много волим. Једнога нисмо могли трпети, али он је већ отишао.«

»Које предмете најрадије волиш?«

»Ја не знам тачно — мислим географију и читање. Али не постоји велика разлика. Ја све много волим....!«

»Дакле задовољан?«

»Ох — потпуно!«

Сада да видимо Џекија у »пуној пари«..«

Џеки чека на команду једног официра. Тада скочи брзо на свог коња прејаше круг, врати се натраг и опет брзо скочи доле. Има нечег у његовој природи што га разликује од других — самопоуздање. — Корак дечака који у свему мора да постигне успех...

Затим играју дечаци игру с коњем која је позната иначе под именом »Музикално седиште.« Џеки победоносно јаше пет кругова и онда најзад остаје без места. Он је »аут«. Одјаше из круга који сачињавају дечаци и стане у страну. Чека један тренутак и онда почиње опет да маневрише са својим коњем...

Наједном зачу се узвик једног претпостављеног: »Куган не пази!« — Да ли је Џеки чуо овај узвик или није, не знам — али он је настављао игру даље. — Сада се показује овде неправедност. Јер истина је да је Џеки у овом тренутку био непажљив, али исти су преступ пре њега учинили и многи други дечаци. Али **Џеки Куган** не пази. Да је то био који други, случај би прошао неопажен. Његова слава дакле не помаже му ништа у школи!..

После тога долази трка на коњима са моранцима. Знак је дат и дечаци полазе. Џеки је добар јахач, стиже на циљ пре но други али хвата сувише рано и моранца пада. После овог првог неуспеха изгледа да није способан да постигне даљи успех. Тако долази он као последњи натраг.

Џеки је до сада на конкурсима у школи добио две награде. Једну као најбољи »ковбоје, а другу за најбоље држање коња.

Када се забавља са својим колегама онда је Џеки исти такан гамен као и они. Но овај мир не траје дуго. Долази један фотограф да све Џекијеве тријумфе региструје камером. Џеки изгледа као и да га не примећује, окреће главу лево и десно само не правцу апарата. (Развијен смисао за природност пред апаратом)

Џеки се изгуби за тренутак и враћа се — са крвавим носом.

»За Бога Џеки шта ти се догодило?«

»О, ништа, само мало крволиптење из коса....«

Наравно да то није крволиптење, већ свакако од уобичајеног кратког боксовања...

Спремамо се за полазак...

Он се устеже и обраћа се својој мајци:

»Не би хтела да ме поведеш кући?«

»Али драги мој — како могу — па ти мораш остати у школи!«

»Знам — али.....!«

»Шта ти је, мили, не осећаш се добро?«

»Не, потпуно сам добро — само бих рало ишао кући.«

»Па ти волиш школу, зар нећеш да останеш код другова?«

»Сутра бих се опет вратио, али данас...!«

»Не, сада мораш остати овде, али нас можеш ускоро посетити!«

»Зар не могу данас кући...?«

»Али, драги мој, када си код куће ти онда увек желиш да се вратиш у школу а сада нећеш да останеш?«

»Ја знам, али сада, овог пута....!«

»Можда ти није добро? Кажи мајци!«

»Ништа, ништа....«

Мислим да ове ноћи плакао, и ма да то није било мушки, не сумњам у то да је често плакао... Превео **М. И.**

КРАТКЕ ИЛИ ДУГАЧКЕ ПАНТАЛОНЕ?

РЕЗУЛТАТ ЈЕДНЕ АНКЕТЕ

— Дугачке? — Смешно!

— Кратке? — Као беба!

— Дугачке? — Незгодно... сметају!

— Кратке? — Није шик!

— Дугачке? — Нису за зимске спортове.

Кратке колосално подмлађују.

Што се мене тиче ја волим дугачке.

Одговори нашег графолога.

С. В. Струга: Скромне спољашности, вредна, сентиментална, заљубљена, тужна. — Одговор: Настојте свом силом да постанете оно што желите и то ће се остварити.

Жорж, Струга: Интелигентан, добар, пренагао у моментима кад не би требало, сувише осетљив. Моћи ћете, јер можете собом владати — више хладнокрвности.

Млађи — Тин: Ограничен, одлучан, енергичан, наклоњен уметности, сребролубац.

Х О. Сарајево: Променљиве нарави, пријатне спољашности, интелигентна, начитана, заљубљена, по некад сентиментална. Има срећу у љубави.

Аделанда, Крагујевац: Штедљива, интелигентна, незадовољна, деликатна у опхођењу, осећа се несрећном. — Одговор: Такве су околности биле.

Кикирик, Хвар: Неозбиљан, амбициозан има добру душу, познавалац жена.

Атинса: Паметна, интересантна, располаже изврсним опажањима, надахнута дубоким осећањем.

Сирано: Нервозан, начитан, скромне спољашности, штедљив, увиђаван.

Ву Бо, Вуковица: Детињаст, нелогичан, не зна ни сам шта би хтео, добар друг, превише уображен у своје знање. Одговор: Не одговарамо на таква неозбиљна питања.

Мика Цига, Београд: Разуман, опрезан, амбициозан, ситничар, досетљив у послу.

Надежда, Бијељина: Располаже изврсним опажањем, размишља логично, лепе спољашности и манира, воли забаву и уздварање, доста енергична.

Мирамаре: Паметна, интелигентна, по некад нервозна, себична, у тежим ситуацијама не уме да се снађе. — Одговор: Будите мало храбрији

Бабо, Скопље: Врло амбициозан, недовољно упућен у живот, несталног расположења — Одговор: 1. Заљубљени сте. 2. Вас неко симпатише

Роб — Мод, Крагујевац: Ексцентрична, воли живот, неповерљива, замишља да је сентиментална а у ствари је реалиста. — Одговор: 1. Криви сте сами. 2. По мало.

Облак: Логичан, коректан, Интелигентан није штедљив, сваком верује. — Одговор: 1. Средњег. 2. Техници.

К. Р. В. Брод: Плашљив, немиран дух, загрејава се за разне идеје, доброг срца.

Звездана: Васпитана, начитана, добродушна, доброг карактера. — Одговор: 1. Хоћете, али не тако скоро. 2. Јесте. 3. Зато што сте лепе спољашности.

Балканац, Бела Црква: Незадовољан, повучен у себе, има велику машту, осећа се несрећним и ако није, без темперамента. — Одговор: 1. Ни рђав пут — ни добар. 2. Инак ће те бити задовољни у животу. 3. Ја мислим да јесте.

А. Месекова, Загреб: Променљиве нарави, добра душа, воли уметност, осећа се несрећна и ако то није. — Одговор: 1. Бићете и сувише срећни.

Љ. Ј. Воли живот, амбициозна, разумна, лепе спољашности.

Нађа В.: Штедљива, интересантна, лепих манира, добра другарица. — Одговор: Могли би да учите све што желите и имали би успеха.

Мирослав З: Интелигентан, коректан, озбиљан, не воли да се меша у туђе ствари, добар друг.

Владимировић, Ст. Бечеј: Доброг карактера, лепих манира, вредан, лепе спољашности, воли живот, сребролубац.

Мала: Осетљива, пријатна, осећа се заморна у животу, нежна, добра душа. — Одговор: Удаћете се и бићете срећни.

Дуле Ч. Крагујевац: Добар, послушан, воли своје родитеље. Увиђаван. — Одговор: Ако сте уверени да би Вам то срећу донело онда гледајте да то постанете. У противном случају послушате своје родитеље, јер они вам сигурно најбоље желе.

Н. Н. Н. Параћин: Интелигентан, заљубљиве природе, лепе спољашности, велики идеалиста. — Одговор: Бићете срећни и задовољни с оним што добијете.

Мирјана М. П.: Бојажљива, ћутљива, дискретна, вредна, без дубљих утисака.

Љубиша, Вршац: Поуздан, сентименталан, опрезан у поступцима са женама, заљубљен, наклоњен размишљањима. — Одговор: Могли би све постићи само кад би хтели

Вршчанка: Незадовољна, али са чврстом надом у побољшање, одушевљена за све што је ново у животу, задовољна с малим. — Одговор: Жеља ће се остварити. Још се не види личност!

Касана: Врло интелигентна, добра другарица, паметна, умиљата, енергична. — Одговор: У животу ћете врло добро проћи, ако останете какви сте.

Алтра, Нови Сад: Љубопитљива, идеална, воли своје ближње, благе нарави, амбициозна. — Одговор: Исто као и Ви њега.

Спортискиња, Београд: Лепог карактера, незадовољна у животу, озбиљна, начитана. — Одговор: 1. Постојана у опште и у љубави. 2. Зато што сте велики идеалиста.

Аш — Београд: Штедљив, сребролубац, добре душе, заузимљив, предусретљив, интелигентан.

Рабиндранат Тагоре - ић: Начитан, идеалиста, педантан, воли књижевност, занимљив, наклоњен великоварошком животу.

Звездана 24: Разборита, озбиљна, искрена, прецењује живот, храбра и довитљива. — Одговор: Има наде.

Споменак: Наивна, племенита, врло бистра, широких погледа. Биће веома срећна у животу.

Гиголо, Сента: Добре душе увиђаван, лепе спољашности, симпатичан, воли глуму и уметност у опште. — Одговор: Могли би постићи жељени циљ, али не у томе месту.

Шипарица, Панчево: Енергична, мила, поуздана, весела, заљубљиве природе. — Одговор: Да — из љубави.

Џек, Београд: Детињаст, неувиђаван, заноси се безначајним стварима, саможивљ, заљубљиве природе. — Одговор: 1. Да, кад будете старији. 2. То зависи од вас.

Лула К.: Веселе нарави, симпатична, лепих особина, воли родитеље, пази на спољашност. Одговор: Да, и то скоро.

Привлачна 7: Нелогична, незадовољна, наклоњена раду, наивна, карактерна.

ФРАНЦУСКИ АКАДЕМИЧАР И ЖЕНЕ

Пол Варели, чувени члан Француске Академије и песник, чије се песме коментаришу у дебелим књигама, познат је са манијом исмејавања жена.

Једног дан му представе једну познату књижевницу.

— Маестро, ја сам усхићена!.... Ја се дивим вашим делима!.... — рече му она.

— Збиља? — одговори песник, безобразно је гледајући кроз монокл: — Ви их дакле разумете?

Не чекајући одговор од упитане, он се окрете једном пријатељу који га је и упознао са госпођом:

— Ко вам је казао да жене нису интелигентне.

Борба против нежењених

Некадашњи закони против нежењених и садашња иницијатива која нема изгледа на успех

»Момци су становници неба!«, — говорили су Римљани из доба пропадања.

»Момак није људско створење: живети изнад брака исто је тако тешко као починити самоубиство!«, — каже стара јеврејска пословица.

Где се налази истина!?

Сви су народи од увек дали једно решење сексуалном животу, који су волели више од осталих. У динамичким периодима, када је неки сиромашни народ, али пун енергије, ишао да осваја земљу и хлебац, славио се од увек брак, обитељске врлине и алтруистичка пожртвовања старијих да се брину за омладину. Из наше народне песме знамо ове лепе редове:

»Ако нами изгибоше ждрали,
Осташе нам птићи ждраловићи,
Хранићемо птиће ждраловиће,
Племе наше изгубити неће!.«

Само у периодима мира, када је богатство нагомилано и живот угодан, почиње се исмејавати брачни живот и његове тегобе, и славити слободан живот и ванбрачна уживања, што води до ослабљења становништва.

Сада је у Италији изашла књига Фулкиера Паулачи-а, која носи звучан наслов:

»БОРБА ПРОТИВ НЕЖЕЊЕНИХ«, са предговором Бенита Мусолинија познатог заштитника брака и противника момака.

Занимљиви су историјски податци о овоме питању, које поменута књига доноси.

»Индијанци сматрају неженьене као људе неспособне за важне послове!«, — каже се у тој књизи, као прави документат опорезивању момака.

»За Персијанце момак је дезертер, јер не да бранитеља против **зла**, који мора бити коначно побеђен од **добра**, — према њиховом веровању.«

»Грци су у прво јуначко и славно доба славили брак и плодност. Атињанин без деце нема ова политичка права. «

«Неженьени у Спарти изложени су јавној поруги. У сред зиче зиме — морали су да прелазе обучени само у лакој туници, преко трга, певајући песме — против целибата — неженьа, док их жене батинају. Али, мало по мало, то нестаје, док не наступи противно. Резултат је био: заузеће Грчке од Римљана.«

»У Риму је било слично: — Испрва поштовање брака и фамилије, — затим декаденција и закони против неженьених порези, забрана неженьенима да употребљавају носиљку. Свемоћни Август је издао више знаменитих закона против неженьених.

Али тиме је само погоршао ситуацију: Момци су стали немилице да расипају и троше своје имање у разватним и раскошним гозбама.

Константин укида законе против момака, јер по хришћанском веровању то је заслужено и свето, — само не знако, како су то погани замишљали.

Барбаре, који су навалили, није требало силити на брак.

Нови закони против момака долазе тек са Лујом Четрнаестим и Колбером у Француској. Порез на неженьење, који је уведен за време Револуције, — укинуо је Наполеон I. У модерном законодавству нема ни трага о законима против неженьених.

Као што народи пропадају ако немају довољно људи да се бране од нападача, тако има право и држава да се бори против неженьених. Зато је и потребан закон за неженьење — закључује Паулачи.

Савремено

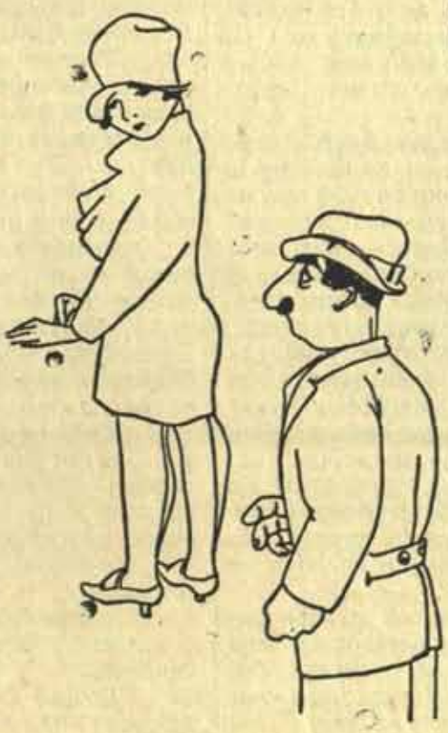

Он: Госпођице, зар вас није жао да тако дуго идем за вама.

Она: па нећу ваљда ја прва да вам пријем!...

Зашто црнци имају добро сачуване зубе и зашто и ми треба да их негујемо

Познато је, да Црнци имају необично здраве, лепе и као снег беле зубе. Са завишћу се питамо:

Како је то могуће код људи, који се брину маље за своје тело и хигијену него ико други!?

Пре свега, морамо споменути, да нам пада у очи разлика између црне коже и белих зуба, због чега нам се зуби црнца чине много бељи од зуба белих људи. Сем тога, примитивни народи, као нарочито Црнци, хране се много природније него ми бели. Наши дедови су се већ пре више хиљада година одрекли природне хране.

Због тога су зуби цивилизованог човека, од генерације до генерације, све слабији, те су изгубили своју првобитну лепоту и отпорност.

Због себе самих, али нарочито због потомака својих, ми морамо чувати зубе. Зато морамо живети природно, а особито морамо јести много воћа, које је неопходно потребно нашем организму, пошто воће убрзава варење хране у желудцу. Опште је познато, да је воће изврсно заштитно средство за очување зуба, који поред тога што ће нас служити много више под таквим условима, остају увек чисти — бели, а то је корисно за здравље целог нашег организма. Сем тога, морамо сваког дана убити бактерије у зубима, а то ћемо постићи на тај начин, што ћемо своје зубе после сваког јела опрати млаком водом и четкицом. Лепи и здрави зуби повећавају лепоту лица. Ружни и занемарени зуби опасни су по здравље и често упута узрок тешким хроничним болестима желудца и црева, а да о естетици и не говоримо.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

ТРОШЕВИЋ ЈАНАСКОВИЋ
КНЕЗ МИХ 77
БЕОГРАД
Тел. 30-23

Леди Хамилтон

Најлепша жена свог времена.

Роман од Рајнхолда Ранка.

1)

„Заиста, Ема, нисам мислила да си толико глупа. Зашто нећеш да се састанеш с Уиљамом Тролејем? Он је леп младић и добар глумац и даће ти пола златника — то је новац!"

Лепа плавуша, којој су биле те речи упућене, стајала је непомично и погледала у своју просту хаљину, која је изгледала као да би јој пола златника добро дошло.

„Он зацело није први, коме би продала своју љубав", наставила је стара жена, која је стајала у једној соби своје крчме у Гренвичу и чија је спољашност показивала једну подводачицу.

„Немој бити упорна, Ема. Ја сам Тролеју обећала и он може сваког тренутка доћи. Ако будеш тврдоглава, осрамотићеш ме".

„Не, не могу!" одговорила је Ема.

„А зашто не можеш?" осмејкујући се, упитала је крчмарица. „Зацело он није први, коме се ти допадаш".

Лепа девојка слегла раменима и управила, скоро очајно, поглед у таван као да је се надала помоћи озго, можда у лицу каквог анђела, који би дошао с неба да је заштити. Али анђео није дошао, а на његовом месту је стајала жена, сатана. Подводачица је даље наговарала:

„Одавно ти газиш по лондонском блату, те не можеш мислити на то да изиђеш из њега. Али је Тролеј човек, који би ти могао помоћи. Да сам на твом месту, ја бих већ одавно окушала срећу код какве позоришне дружине. Ти си лепа и имаш тело као од шећера, само оно не би смело бити покривено тако бедним крпама, какве ти редовно носиш".

„Ах, молим Вас, немојте наваљивати на мене", рекла је девојка. „Ја сам се капетану Уиљету заклела на верност, и обећала да изменим начин живота. Он ће ме узети за жену и одвести ме са собом у Јужну Африку, куда ће скоро путовати. Када опет доплови у наше пристаниште „Рајмбов", биће све добро".

„Имаћеш још дуго да чекаш", одговорила је подводачица; „лађе су лађе, а морнари морнари, сви они одлазе, али да ли ће се и вратити питање је".

„Али пут из Норвешке за Лондон, на коме се Уиљет налази није ни мало опасан".

„Свуда је море опасно" наставила је подводачица, „у осталом шта очекујеш од ћелавог Уиљета с црвеним носом? Најпосле, он неће одржати обећање и дуго је до венчања. Знам какви су људи, они брзо обећавају, али када дође да одрже реч — ах, сто Уиљама Тролеја — сада, девојко, помисли на то, колика сам ти добра учинила, како сам те из уличног блата извадила и дала ти склониште, па ми немој стварати никакве неприлике!"

У крчми су се отворила врата од собе и један млад, витког стаса и коврчасте косе човек је ушао унутра. Био је доста отмено одевен, али је се извесна аљкавост, својствена уметницима, огледала у његовој појави.

„Ох, ту је лепа Ема!" рекао је он. „Хвала ти што си дошла! Донео сам ти нешто лепо, погледај — да ли ти се ово допада?"

Из свог црног капута извадио је некакву ствар, завијену у хартију. То је био мали брош с бисером и шест зелених и црвених драгих каменова, врло укусно по ивици броша намештених. Али је то био накит лажан, јефтина играчка, коју је Уиљам Тролеј био успут купио.

„Хвала, господине", рекла је Ема узмичући, јер је он хтео да јој прикачи брош на груди; „ја не могу примити Ваш поклон, пошто Вам се немам чиме одужити".

Подводачица је се намргодила и љутито погледала девојку, чему је се глумац насмејао.

„Зашто ме одбијаш"? запитао је Ему; „сигурно ти се не допада? Ја сам те виђао с понеким плећатим матрозом, а сада"?

„Господине, у мом животу је се понешто изменило", одговорила је девојка тихим гласом „и ја Вас преклињем да не тражите од мене више, него што могу дати. Ја имам веренника, који ће ме узети за жену".

„Али каквог", с потсмехом је рекла подвадачица, „једног пијаног капетана лађе"!

Он има новаца и лађу, али Вас, Уиљам Тролеј, питам да ли тако младо створење приличи старцу, који не зна шта да ради с Емом"?

„Ништа зато, обећала сам да му будем верна. Данас-сутра може капетан Уиљам доћи и онда — не бих могла да му погледам у очи ако би се с Вама, господине, далеко упустила".

„То и не треба да чиниш", одговорио је Тролеј. „Ја сам баш због тога овамо и дошао да бих с тобом могао говорити у четири ока и учинио ти један предлог. Веруј ми, Ема Харте, ја од тебе не тражим ништа друго, већ да ме четврт часа саслушаш.

Крчмарица ће нам уступити једну собу, а ја те уверавам да те нећу приморати да водиш љубав".

Срдачно јој је пружио руку и када је Ема Харте погледала у његове плаве очи, унеколико је била умирена.

„Добро, да идемо", рекла је девојка, „ја Вам верујем, Уиљаме Тролеј"!

Подводачица је као каква вештица одскакутала до врата, која су затварала један степенични улаз, ширце их отворила и обоје младих пропустила поред себе.

„Ема познаје собу", рекла је крчмарица, „идите

и ослоните се на мене да вас нико неће узнемиравати. Хоћете ли што пити, Тролеј"?

„Јест; донесите нам флаш вина, али најбоље сорте. Ево новца"!

Пружио јој је већи сребрн новац, а затим је се окренуо Еми и с њом се попео уза степенице.

„Само се немојте бојати, Ема; Уиљам Тролеј држи своју реч"! рекао је девојци.

Обоје су ушли у собу, у којој није било много ствари — само једна постеља, сто и две столице. На зидовима су висиле врло шарене слике и оне су представљале сцене са истока.

Крчмарица је донела вино и чаше и уклонила се.

После кратког ћутања Тролеј је устао, затворио врата и узео кључ код себе. Емо је се уплашила.

Али је Тролеј сео наспрам ње за сто, напунио чаше и рекао:

„Пијмо, Ема, у твоје здравље и твоју будућност"!

„У моју будућност? Ох, господине, зар ја имам будућност? Ако би Џон Унлет одржао реч, могло би нешто бити — али ме је крчмарица бацила у бригу када је рекла да ће ме он преварити".

„Ако би он то учинио", уверавао је Тролеј, „ти би у толико пре усвојила мој предлог, Ема. Али пре него ти нсти учиниш, мораш ми нешто рећи о својој прошлости. Ја о теби не знам више од тога, да си до сада живела не баш како приличи доброј девојци, али ко си и одакле, то ми је до данас непознато".

Ема је своју лепу главу наслонила на руку и жалосно гледала пред собом; није јој било пријатно да се исповеди страном човеку. Али после кратког ћутања је отпочела:

„Рођена сам 1761. године у Честру и имам седамнаест година.

Моја је мајка била служавка, коју су преварили. Однела ме је у Целс и предала на чување сељацима, код којих сам добијала више батина него хлеба и морала да радим најлошије послове.

С времена на време, када су господари допуштали, моја је мајка долазила да ме види. То су за мене били дани радости. Она ме је миловала и плакала. Много је плакала, јер је и она тешко живела.

Када ми је било тринаест година, једног дана је човек, који ме је чувао, добио писмо, прочитао га и погледао ме необично.

„Чујеш, Ема", рекао је, „није добро. Твоја је мајка умрла и у будуће нема ко да плаћа за тебе издржавање. Ја те више не [illegible] држати у мојој кући, већ мораш ићи и тражити себи место да служиш. Видећу шта се може за тебе учинити".

После осам дана ми је саопштио да ми је нашао место да служим у Хавардену.

Ја сам узела оно мало мојих ствари и сељак ме је одвео и оставио код једног чиновника, код кога сам имала да служим. Он је становао са женом и децом у једној неугледној кући. Код себе је, на храни, држао и своја два брата. Један од њих је био запослен у бродоградилници, а други брат, од шеснаест година, још је ишао у школу.

Жена његова је била ружна, ишла увек врло алкаво обучена и имала скоро белу косу, толико ретку, да јој се кроз њу видела лобања.

Деца су била врло распуштена и јогунаста, три девојчице од десет до четири године. Био је прави пакао, у који сам допала.

У кући је сваког дана била свађа између мужа и жене, чак и недељом није престајала. Становала сам у собици под кровом, а од јела, која сам у кујни добијала, никако нисам могла бити сита.

Поред тога ја сам била одговорна за све, што је се у кући догађало. Ако је разбивен тањир, сва три детета су била готова да се закуну да сам ја направила штету и ако су то она учинила.

У таквом би случају жена као фурија скочила и тукла ме.

Али то није било оно најгоре. То је се догађало дању и ја сам прелазила преко тога, јер сам знала да код туђих људи никада не може бити добро. А ноћи — ах, и оне нису биле моје, јер сам и ноћу морала да служим и то кога?

Господин је био бацио око на мене и ма колико да сам се бранила, морала сам да му чиним по вољи. То је дотле трајало, докле га није једно вече жена затекла код мене. Шта сам онда морала поднети, никада више нисам доживела. Најружнија псовка побеснеле жене и ударци као киша падали су на моју главу.

Идућег дана сам морала да узмем своје ствари и идем из куће.

У Хавардену нисам могла остати јер нигде нисам могла наћи посла и због тога сам се решила да отпутујем у Лондон. Новаца сам имала само толико, колико је било довољно да платим поштанска кола. Пошла сам у свет и вожња од Хавардена до Лондона била је најлепше што сам доживела. На ливадама је цветало жуто и плаво цвеће; пролазили смо поред шума и река, чији су се таласи као сребро сијали, а поштански момак у колима до мене свирао је веселе песме у свој рог.

Када смо приспели у Лондон, кола су стала пред једном великом гостионицом, где је било пуно људи. Ја сам се скинула с кола са стварима и стајала, јер нисам знала куда да идем.

Затим је мени пришла једна рђокоса жена и запитала ме одакле сам дошла и шта мислим да радим у Лондону. Ја сам јој укратко одговорила.

„Ех, ти си срећна што си мене познала", рекла јој је жена; „ја се занимам тиме, налазим службу младим девојкама. Ти си лепа и скромна и по свој прилици не тражиш много".

Ја сам јој казала да сам с најмањим задовољна и да би радо отишла у какву добру кућу да служим. После ових речи она ме је позвала да пођем с њом и ми смо отишли у једну уску улицу и зауставили се пред једном малом кућом, у којој је она становала.

Четири друге девојчице, које су такође тражиле службу, биле су код ње на стану и уверавале ме да је тада било врло тешко наћи у Лондону место. Уједно су ми скренуле пажњу и на то, да је жена, у чију сам кућу ушла, права хијена.

Она је налазила сиромашним девојкама службу, али је за ту услугу од њих непрестано тражила новац, снабдевала их оделом и обућом по баснословно скупу цену, а ако која не би хтела давати новац, или се устезала да јој испуни захтеве, онда је она увек умела да је опањка код господара и да учини да буде избачена на улицу. Дознала сам и име те жене, звала је се Балдинг.

У почетку је Балдинг према мени поступала врло пријатељски и била предусретљива. Дала ми да једем, прегледала моје хаљине и одмах их оправила где је било потребно, а после четири дана ми је јавила да ми је нашла место и одвела ме једном официру и његовој жени, који тек што су дошли из Индије, где је господин, како ми се чинило, стекао много новаца. Он је купио кућу и врло лепо се наместио. Све је било врло чисто и ново и ја сам се радовала када сам видела тако лепе ствари.

Млада госпођа је била према мени врло добра, а господин није на мене ни обраћао пажњу и бавио се дуго на путу.

Мислила сам да сам нашла срећу; добро сам вршила своју дужност и они су били са мном задовољни. Само да није било рињокосе Балдинг!

Кадгод сам била на улици, увек сам сретала Балдинг и она је непрестано од мене по нешто тражила.

„Ти слободно улазиш у Ћилер", рекла ми је, „донеси ми мало шећера и кафе. Твоја се госпођа не разуме у домаћинству и неће ништа приметити".

Ја сам уздрхтала јер сам добро знала да ме Балдинг наводи на зло и покушала да је одбијем од тражења. Али је се тада Балдинг показала у својој правој боји „Ако хоћеш да изгубиш место", рекла је она, „довољна је само једна реч и госпођа Ротман ће те избацити на улицу. Ја имам доста других девојака за то добро место".

Ја сам била слаба и однела јој што је захтевала.

Али није само на томе остало, већ је Балдинг постајала све безочнија и тражила све више. Једно вече ме је опет видела на улици и рекла:

„Мени је потребно много новца. Мој муж је се вратио из Америке, где је несрећник три године тумарао".

„Ја сам Вам дала мој последњи новац", одговорила сам јој. „Тек је четрнаест дана од када сте ми рекли да сте слаби и да Вам је потребан лекар. Тада сам Вам дала сву своју уштеду".

„Та то је била само ситница, али ми је сада потребно бар десет фуната штерлинга".

„За Бога, где би могла толико наћи, то је немогућно"!

„Немој бити глупа! Ако желиш да помогнеш своју стару пријатељицу, довољно је да узмеш само један једини накит из шатуле твоје госпође".

„Али је то крађа".

„Будалаштина! На тебе неће нико посумњати, а ако би и то било, онда само одлучно одричи, а они не могу доказати".

Говорећи то, она ме је строго гледала, претећи. Моја моћ опирања је поступно слабила и ја сам јој обећала да јој сутрадан донесем мали брош, који би толико вредио, колико је њој било потребно.

Бог једини зна колико сам оне ноћи пропатила, колико сам се са собом борила хотећи да уђуткам своју савест, што нисам могла, јер ми је било потпуно јасно да ћу покрасти моју добру госпођу.

Идућег дана сам однела Балдинг мали брош, искићен бриљантом и са још два друга драга камена. Она је узела украђену ствар и опет ме потсетила да не треба никако да признам крађу.

Прошло је три дана, а мој ме је господин позвао у своју собу за рад. Присутна је била и госпођа Ротман; она је седела врло снуждена на столици. Пуковник ми је рекао:

„Немојте одрицати — Ви сте украли један брош моје жене, то се Ви учинили, јер нико други не улази у собу"!

Говорећи, тако ме је оштро погледао, да сам помислила да ће се земља отворити да ме прогута. Клекла сам на колена и гордо плачући све признала. Рекла сам да ме је Балдинг навела на крађу и да сам то учинила јер сам се бојала да не изгубим место ако јој не би испунила захтев.

„Девојка није крива; она је на такав корак од другог наведена. Због тога те, драги мужу, молим да је не достављаш власти. Зашто бисмо је за навек начинили несрећном"? рекла је госпођа Ротман.

„Добро", одговорио јој је пуковник, „ако поштедим Ему, која је крађу из лакомислености учинила, нећу да оставим ону вештицу, Балдинг; хоћу с њом да се обрачунам".

Још истог дана су полицајци опколили њену кућу и претресли. Тамо су нашли не само украђени брош госпође Ротман, већ и много других ствари, које су од својих господара крале друге девојчице, зависне од Балдинг.

Балдинг је отишла у тамницу.

Ја сам била поштеђена, али је за мене била врло велика казна што сам морала да идем из Ротманове куће. Истина, госпођа је желела да ме и даље задржи и молила мужа да ми опрости, али је био пуковник строг и рекао да не могу остати у његовој кући.

Тако сам се опет нашла на улици. Уверење о владању нисам имала. Господин Ротман ми га није дао, јер није могао да напише да сам доброг владања.

„Сирото дете", прошапутао је Уиљам Тролеј, „ти си већ и сувише пропатила".

„Једног дана рано у јутру нашла ме је крчмарица дала ми да једем, примила ме у кућу и од мене начинила што је хтела. Ох, то је ружно!

Овај Лондон је огромна баруштина, у коју упадају девојке, које у њега дођу.

У почетку нисам крчмарицу послушала, нисам хтела да се продајем, али ми је она рекла да ћу на улици умрети од глади, јер никада нећу моћи добити место служавке. Није ми било ништа остало, већ да се покорим њеној вољи.

Од пре четири месеца данас налазим се у кући крчмарице. За то време нисам ништа стекла, јер од онога што заслужим, узима ми она највећи део.

Али опет имам једну наду. Упознала сам капетана Џона Уилета и толико сам му се допала, да ме неће оставити, већ ће ме узети за жену.

Рекао ми је да ће самном отпутовати у Јужну Африку и ја сам му се заклела да више ни једног човека нећу гледати. Дао ми је и новаца да се пристојно оденем.

Ах, и тај ми је новац крчмарица узела и када се Џон Уилет буде вратио, опет морам пред њега изићи у овим бедним хаљинама. Много ће се љутити што нећу бити одевена како приличи његовом положају".

Ема је се заплакала и ухватила главу рукама, које су биле наслоњене о сто.

Глумац, Уиљам Тролеј, посматрао је с највећим саучешћем.

„Ја хоћу да ти учиним један предлог, Ема Харте", рекао је он, „ти си лепа и добро развијена и можда ћеш имати срећу као глумица. Разуме се да мораш прво учити, али ћу ја то узети на себе и даваћу ти потребна упуства. У прво време ће твоја зарада бити незнатна, али ће убрзо бити већа. А, шта мислиш о томе"?

Он је пружио руку, ухватио је за браду, подигао јој главу и погледао је у очи. Она је познала у његовом погледу како постаје страснији.

Али то што је мало пре рекао, звонило јој је тако пријатно, као ништа дотле у животу. Она је само један пут била на представи у позоришту и чинило јој се да је на каквој великој свечаности била.

Осећала је као да сања, а када је из позоришта пошла кући, учинило јој се као да поред ње корачају анђели и свеци у својим сјајним и звездама искићеним хаљинама. И тада је помислила и пожелела да и она, тако лепо одевена, на бини ствара људима пријатан сан!

Када је Уиљам Тролеј прозрео њене мисле, рекао јој је:

„Ти то можеш, веруј ми, имаш природну љупкост, која јамчи за успех. Имаш и леп стас. Скини те ружне хаљине, па ћу ти моћи казати да ли си погодна за бину".

Било да су речи Циљама Тролеја биле озбиљне

или да је у том тренутку употребно лукавство да би Ему преварио, њена нада да буде глумица била је тако велика и заносна, да је девојка устала и лако поруменивши збацила са себе хаљине.

Само кошуља и кратка горња хаљина су остале на њеном савршено лепом телу, које је потсећало на Фидијеве и Праксителеве статуе. Оно је било толико бело и савршеног облика у младалачкој лепоти, да не би ниједан лекар могао веровати да је ова девојка годинама трпела оскудницу.

Уиљам Тролеј је скочно са столице и појурио к Еми.

„Не — не приближавајте ми се", викнула је она, када је покушао да је загрли. „Ви знате да припадам другоме! Рекли сте да хоћете само да видите мој стас и да Вам није намера да понизите једну сироту девојку. Уиљам Тролеј, преклињем Вас"!

Један ударац с поља у врата затресао је целу собу.

„Отворите, грмео је један суров глас, који је у том тренутку изражавао узбуђење и гњев.

„Гле ти ње, хоће капетана Џона Уилета да прави будалом! Хаха, красне веренице, затворила се овде с љубавником. И такву неваљалицу сам требао да узмем за жену"!

Преплашена Ема је се истргла из глумчева загрљаја. Као смрт бледа, посрнула је уназад и није могла да обуче хаљину. Споља је долазила све јача вика и на једа пут је нека велика снага сва врата разбила.

У собу је ушао човек, од кога је се плашила. То је био капетан Џон Уилет, који је закрвављених очију, са сабљом у руци и уздигнуте главе стао на сред мале собе.

„Дакле тако ми се одужујеш за сва добра, која сам ти учинио"? грмео је он „Беднице, тако си верна? Хаха, у добар час сам овде да се уверим какву би красну жену имао!

„А ти, лупежу", окренуо је се глумцу, „одмах се чисти одавде — ох, ја те познајем, ти си глумац Уиљам Тролеј! Ако одмах не идеш одавде, онда ће ти то бити последња улога, коју овде играш"!

Озлојеђени човек је претећи махао сабљом, а Уиљам Тролеј је нашао да је најбоље да напусти собу.

На степеницама је срео крчмарицу, која је ломећи руке ишла. Гурнуо је у страну и што је брже могао отишао из крчме.

У соби с разбивеним вратима стајали су једно према другом, Џон Уилет и Емо Харте. Он јој је у лице сручио најгоре псовке и грдње и зарекао се да никада више у животу неће веровати женама.

Никакво објашњење није хтео примити, а тешко га било и дати, јер је стање у коме је затекао, говорило противу несрећне девојке, која је се дрхтећи облачила.

„Ах, и ти си ту, подводачице"! грмео је Џон Уилет противу крчмарице, која је се бојажљиво у собу ушуњала. „Ако не избациш ову неваљалу девојку на улицу, онда неће више ни један морнар пити твоје вино. На пристаништу се моја реч слуша и када ја кажем да не заслужујеш да један частан морнар помаже твоју радњу, сви ће те оставити и можеш радњу затворити".

Крчмарица је добро знала да капетан говори истину. Џон Уилет је уживао велики углед код морнара на пристаништу и могао да јој нашкоди. Због тога је пожурила и рекла Еми:

„Ја сам ти говорила да се не састајеш с глумцем и да ћеш бити једна од најсрећнијих девојака у Лондону ако се тобом ожени капетан Џон Уилет. Јест, али глумац има коврчасту косу и више ти се допада него честити капетан Уилет. Али је то у крви такве девојке и ту не помаже ништа ма колико јој се говорило. Сместа да се чистиш одавде! Никада више да те несам видела у мојој кући! Одлази, иначе ћу употребити метлу"!

Не, Ема Харте није чекала да дође дотле; она је побегла испред крчмарице, прошла поред Џона Уилета, који је сажаљиво погледао и отишла на лондонску улицу, која је опет постала њена домовина и која ју је примила као да јој је хтела рећи: ха ха, Ема Харте, опет си овде без крова над главом, опет си дете улице. Дођи у мој загрљај, у моје блато, у моју беду — лондонска те улица поздравља, Ема Харте!

2.

Те ноћи је на обали Темзе, у близини уестминстереке опатије, лутала једна несрећна девојка и борила се с мишљу да свој млади живот баци у мутне таласе, који ће га однети у море, у вечни заборав.

Ема Харте је се решила да умре.

Није хтела поново да живи ранијим животом. Она је замишљала лепу будућност — да постане жена доброг човека. Истина она није волела тог капетана Џона Уилета, јер јој стари морски медвед никако није био прилика. Али би код њега, на његовој лађи, била заклоњена од свију непогода у животу, а морских се непогода није бојала. Сада је и тога сна нестало и опет јој је судбина дала на знање да јој је непријатељ.

Стајала је на самој обали и само један једини покрет, па би њено тело за навек нестало и никада више не би људе усхићавало.

Али у том тренутку, изненада, је се спустила на њено раме једна тешка рука и Ема је се уплашила и осврнула.

Пред њом је стајао човек, врло отмено обучен, лепо избријаног лица и стар око педесет година.

Шта ћете овде"? упитао је. „Несрећна девојко, ваљда не мислите свој млади живот да дате таласима"?

„Јест хоћу да умрем, морам, јер немам зашта да живим на свету", одговорила је Ема.

„Тако су већ многи мислили", наставио је непознати човек, „па су после постали срећни људи. Ви се можете у последњем тренутку покајати, али би било у залуд, када се будете борили с таласима".

„Али ако се не може више живети"? рекла је млада девојка.

„Сваки човек може да живи", рекао је непознати, „али је мало њих, који умеју да живе".

„Ја ћу Вам нешто предложити. Пођите са мном мојој кући, која није далеко одавде и будите уверени да нећу злоупотребљавати Ваш положај. Ја сам човек у кога можете имати поверења, ја сам доктор Грахам".

Ово је име изговорио тако, као да је био убеђен да га сваки познаје.

Ема га је посматрала хладно, јер јој то име није ништа казивало.

„Зар је могућно", с осмејком је запитао доктор Грахам, „да никада нисте чули за моје име? Зар га никада нисте нашли у огласима у новинама и на великим плакатима, излепљеним на свима угловима лондонских улица?

Мислио сам да нема у Лондону ни једног човека, који не зна за име доктора Грахама. Ја сам лекар и у најочајнијим приликама спасавам људе, јер су моји лекови необични. Ја сам учеван човек и мени су се већ обраћали краљеви и кнежеви за помоћ и увек је било најбољег успеха".

Ово је доктор Грахам изговорио као да је напамет научио.

„Али видите, моје драго дете", наставио је он „Чудноват је случај да Вас овде нађем ,управо не случај, већ игра судбине. Такву девојку, каква сте баш Ви, ја тражим, створење такве тихе лепоте — немојте сумњати, ја Вас уверавам да ћете остати господар Ваше воље када се са мном удружите.

Али Вам све не могу овде објаснити, не у толикој ноћи на киши. Дајте ми руку и пођите са мном, ја ћу Вас одвести мојој кући".

Ема је оклевала да пође с њим, јер је у Лондону била већ доживела такве страхоте и није се могла поверити непознатом човеку на његову голу реч.

Била је убеђена да познаје људе и да они, ма шта говорили, увек теже да постигну исти циљ. И од тога је она страховала.

„Ви сте нисте решили", рекао је доктор Грахам, „и ја могу појмити да једна млада девојка такве лепоте не може, не сумњајући, одмах поћи с непознатим човеком. Ви сте сигурно већ стекли непријатна искуства.

Али помислите, драго дете, да се ја нисам у овом тренутку овде десно, Ви бисте лежали на дну Темзе, а то би било најгоре што би Вам се могло догодити. Шта, дакле, губите ако пођете са мном?

Ако Вам се моја понуда не би свиђала, можете увек остварити своју намеру, јер Вам Темза увек стоји на расположењу.

Пођите драга моја, и успут ми причајте о свом животу; само Вас молим немојте ништа измишљати већ ми говорите праву истину. Ја сам такав путник кроз живот, који је доста искуства имао".

Млада девојка је пристала и пошла са старијим господином.

И док су ишли кроз мрачне лондонске улице, Ема му је испричала све своје доживљаја и патње. Говорила му је о свом бедном животу и о томе да је тврдо уверена да је рођена само да подноси понижења и буде жртва пожуда мушкараца.

Најпосле му је верно изнела своје борављење код крчмарице и испричала онај догађај, који ју је натерао да тражи смрт у Темзи, уништио све наде, које је полагала у Џона Уилета.

„Капетан Џон Уилет?" узвикнуо је доктор Грахам. „Ја њега случајно познајем. Драго дете, будите задовољни што нисте пали у руке тог пијанице. Ми смо већ стигли до моје куће — уђите унутра!"

Доктор је се зауставио пред једном лепом кућом. Затим је с Емом прошао кроз малу башту и отворио врата с позлаћеном решетком. У предсобљу, украшеном скупоценим сликама, дочекао их је служитељ, који је, како је изгледало, очекивао свог господара. Доктор Грахам му је рекао:

„Јакопо, можеш ићи да спаваш, вечерас ми нетребаш!"

Затим је отишао с Емом уз степенице на горњи спрат и прошавши кроз неколико ванредно лепо намештених соба, отворио врата и увео је у простије опремљену али у толико пријатнију собу.

Принео јој је столицу и рекао: „одморите се, моје драго дете, па ћемо се мало поткрепити јелом".

Наскоро је отворио мали орман до зида и из њега извадио хладна јела и боцу вина, и ставио на сто.

Вечеру је започнио тако љубазним речима, да је Ема поступно дошла до уверења, да ју је овог пута судбина заиста довела добром човеку, коме је могла веровати.

„Сада ћу Вам рећи шта сте ми потребни", рекао је доктор Грахам; „разуме се да Вас нисам узео к себи једино следујући осећању човечности, већ и што можете послужити мојим циљевима. Људи су увек потребни један другоме и кога требамо, томе и поклањамо пажњу и тога гледамо да придобијемо за себе и добро плаћамо. Ја одлично плаћам све, који су код мене у служби.

Као што сам већ казао, ја сам лекар, али лекар који иде само својим путем и тражи нове начине лечења. Ја хоћу да будем искрен. Могућно је да ја многе моје клијенте, који код мене траже лек, обмањујем. У осталом све је лекарско знање строго узевши само крпеж. Моје колеге, који се хвале да знају много и на основу те своје велике уметности хоће да лече људе, често пута нису ништа друго до шепртље. Када пак ја мојим болесницима улијем уверење, које ни један други лекар не може да учини, и покажем им моју медицину, онда ја вршим на њих такозвану сугестију, која често успева. Та у сваког човека постоји воља да живи.

Код хроничних болести људи често губе ту вољу, она слаби и њу повратити и јачати, по мом мишљењу је лекарев задатак.

Моје ме колеге називају шарлатаном, окривљују ме да вршим преваре, пањкају ме и гледају да ме униште. Али им то до данас није полазило за руком и неће ни у будуће, јер имам пацијената из најотменијих лондонских друштвених кругова и моје везе допиру чак до двора. С времена на време сам принуђен да измишљам нове начине лечења.

Баш сада сам у мојим рекламама објавио да ових дана отварам небесну постељу".

„Небесну постељу?" упала му је у реч Ема. „Је ли то каква медицина?"

„У неку руку, јесте", одговорио је доктор, смешкајући се „и ја ћу Вам је описати. Ја уводим мог пацијента у једну потпуно замрачену просторију, где у почетку он ништа не види. Затим он слуша једну тиху музику, која нерве умирује и сасвим тајанствено, мистички, утиче.

На један пут се диже вавеса и посетиоцу се указује свилена постеља, у којој се налази чудноватa женска прилика. Тада постаје његова душа живља и крв, која је дотле споро струјила кроз његове жиле, почиње брже да тече. Ја му допуштам да додирне руку те жене, коју ја зовем Хигиса, шта више да се дотакне и њеног тела.

У девет до десет случајева је сигурно да ће пацијенат, дотле млитав човек, после једног таквог лечења отићи из моје куће с новим потстицајем за живот, јер је видео и додирнуо младост.

Разуме се да ће идућег дана опет доћи, желећи да опет види небесну постељу и да ће платити колико се од њега буде тражило.

Ви, Ема, треба да будете моја богиња Хигиса у небесној постељи. Још једном наглашујем и дајем моју часну реч, да Вам се ништа не сме десити и да нећете трпети никакав неприличан додир. Напротив ја постављам услов да ни с једним од људи, који к Вама долазе, не ступате ни у какав однос, јер чедност богиње Хигие, њена тајанственост помаже успеху лечења".

Најпосле је рекла: „опростите, господине доктоpе, зашто сте баш изабрали мене да будем богиња Хигнеа, када сте ме пуким случајем упознали?"

„Зато, госпођице Ема, што је Ваша лепота спојена с необичном лупкошћу", одговорио је доктор Грахам, „и што сте се и поред свих непријатних доживљаја, остали тако допадљиви. Сигурно нисам ја први који Вам каже да у Вашој лепоти има нечега необично пријатнога".

(Наставиће се)

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 12.

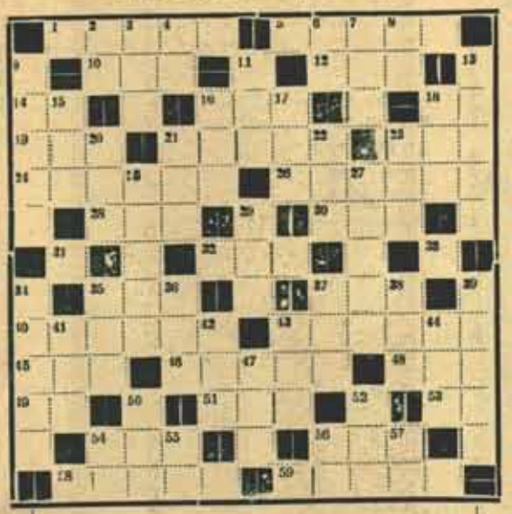

КУПОН бр. 12.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

Напомена: Решења слати до 30. окт. — Наградни број објавиће се у броју од 6. новембра текуће године.

Хоризонтално:

1. Израда од цвећа
5. Физичка мана
10. Двоје
12. Дисање
14. Заменица
16. Башта
18. Слово (латиница)
19. Орган за слушање
21. Животиња
23. Заменица
24. Мушко име
26. Пригаур
28. Веза
30. Старинска мера
31. Веза
32. Има
33. Предлог
35. Заменица лична
37. Талас
40. Зграда од дрвета
43. Турске каше
45. Прилог
46. Судити (гл. облик)
48. Столеће
49. Нота
51. Име (скраћено)
53. Предлог
54. Змија
56. Део куће
58. Шљиве за ракију
59. Риба

Вертикално:

2. Јуначки спев
3. Заменица
4. Мера за површину
6. Предлог
7. Животиња
8. Узвик
9. Прилог за место
11. Државни знак
13. Река у Југославији
15. Име
16. Провидна тканина
17. Пијаца
18. Прва жена
20. Лична заменица
21. Невоља
22. Телефонски узвик
23. Усклик
25. Слика светаца
27. Декорација
29. Део лица
31. Веза
33. Предлог
43. Земљиште крај реке
35. Коло
36. Непозната вредност
37 Одећа
38. Врста спорта
39. Прилог за време
41, Веза
42. Спортски израз
43. Отмен
44. Женски рад
47. Снажан човек
50. Сужањ
52. Млечни производ
54. Бити (гл. об-
55. Мера
56. Предлог
57. Потврда

Решење проблема број 11.

Л	А	Г	А	Н	О	■	Т	Е	Т	Р	Е	Б
И	■	А	Л	А	■	С	■	П	Р	А	■	А
В	О	Л	И	■	Р	О	Ј	■	И	Д	О	Л
А	■	И	■	П	Е	Л	Е	Н	■	О	■	К
Д	А	■	С	■	П	У	К	■	П	■	Н	А
А	■	С	Е	Њ	■	Н	■	Б	О	С	■	Н
■	Б	А	Д	Е	М	■	К	О	Ж	А	Р	■
З	■	Т	А	Н	■	П	■	Р	А	М	■	З
А	М	■	М	Л	Е	Д	■	Р	■	Т	А	
В	■	Ђ	■	М	О	Т	О	Р	■	Љ	■	Б
Е	З	О	П	■	Ј	А	К	■	Ш	У	М	А
Р	■	К	О	С	■	К	■	С	А	Д	■	В
А	Р	А	П	И	Н	■	А	Р	Х	И	В	А

Правило су решили и деле награду од 500.— динара:

Г. Синиша Благојевић, Београд, Поп Лукина 16; г-ца Христина Ковачевић, Ниш, Рашићева бр. 2; г-ца Марија Рељићева, Шабац, Масарикова 75 и г-ца Јела Ђорђевић, Београд, Зорина 50.

Реткост од птице.

Рагу из Лондонског Зоолошког Врта који се сматра за најређу птицу на свету.

ЕЛЕГАНТНИ СЕРВИЗИ

су понос сваке добре куће, — домаћице, ако хоћете врло лепе и модерне разне сервизе да купите добро и јевтино, онда је за Вас корисно да посетите највеће стовариште стакла, порцулана и кина-сребра

КОСТЕ МАЛУШЕВИЋА

Краља Милана 53
(до Старог Двора)
и
Његушева бр. 27
— (Цветни Трг) —

Од идућег броја наш лист почиње доносити један од најинтересантнијих романа:

МАРГАРИТА — РОКСЕЛАНА ИЛИ С ТРГА РОБЉЕМ НА ПРЕСТО ОСМАНА. Роман од Грефеа.

У овом сензационом роману јединствено је описана отмица италијанске племићке Маргарите Рокселане и њена судбина. Она долази на трг робиња и једним случајем, затим на престо Османа.

ЧИТАЈТЕ НОВ РОМАН

референти, да одмах поднесу обме У-

ЗИМСКЕ НОВОСТИ

Мантил од обојене и кратко ошишане јагњеће коже са широком крагном и широким рукавима.

Елегантан мантил од пелца нутрие са великом шалкрагном и широким рукавима.

Поједностављени мантил од црног перзијанера са шалкрагном која се протеже ко краја мантила.

САЧУВАЈТЕ ОВУ АДРЕСУ !!!

Кад Вам устреба одело, стоји Вам на услузи са најсавршенијим кројем и првокласном израдом

Кројачки Салон
„ОСВИТ“
ДУШАНА ПЕШКИРЕВИЋА
ТЕРАЗИЈЕ 25.
ПАЛАТА КАСИНА
(први спрат)
БЕОГРАД

ЛУКОВЕ ЗУМБУЛА
И ДР.
ЗА ЗИМСКО ЦВЕТАЊЕ
Продаје и шаље на доплату
Тима Владисављевић
Београд, Карађорђева 85

У идућем броју нов роман.

За власништво листа и штампарију:
Драг. Вучићевић Драгачевска 5.

Штампарија »Привредни Преглед«, Београд
Дубљанска 53. Телефон број 40-89

Риф и Раф

најновији амерички комичари

Од пре извесног времена појавили су се на америчком платну нови комичари с изгледом на велики успех. То су Валас Бири и Рајмонд Хатон, славни »јунаци« из познатог филма »Иза фронта«! Од скора они носе уметничка имена Риф и Раф и вероватно да ће их задржати. Овде их видимо у њиховом најновијем филму: »Риф и Раф код морнарице«.

РЕЗЕРВА УТЕХЕ

Пошто је сахранио своју жену, стари удовац седео је у својој кућици давио жалост ракијом. Дође свештеник да га обиђе.

— Како, пријатељу, зар је то *једина* воја утеха? рече му са благим прекором.

— Не, оче. Имам у вајату још две оваке флаше.

ПРВО ДЕТЕ

Један знаменит човек, непријатно је био изненађен кад му је жена родила дете у шестом месецу после венчања.

— Умирите се, милостиви господине — рећи ће му домаћи лекар; — такав случај бива само са првим дететом. Јамчим вам да с другим дететом то неће бити!

У идућем броју РЕЗУЛТАТ ФИЛМСКОГ ИЗБОРА.

Код лекара

— Дакле, г. Јожићу ваш је слух сада толико дотеран да вас могу отпустити.

— Како?

— Ви сада опет чујете!

— Опет чујем? Но, лепо, колико стоји печење?

— Две стотине динара.

— Три стотине динара?

— Да, тако је... ви врло добро чујете.

Исправити.

Прошли број „Недељних Илустрација" погрешно је носио датум: у место *9. октобар 1927.* стајало је 2. октобар 1927.

ЖИВОТИЊЕ КАО ФИЛМСКИ ГЛУМЦИ

Лево: Пас као спасилац. Десно Спремам за напад

Лево у средини: Рин — Тин — Тин, чувени „стар" предака филма.
Десно у средини: Мајмун као саучесник разбојника.
Лево доле: Мајмун се игра с децом.
Десно доле: Два љубавна пара.

За власништво листа и штампарију:
Драг. Вучићевић Драгачевска 5.

Штампарија »Привредни Преглед«, Београд
Дубљанска 53. Телефон број 40-89

Поштарина плаћена у готову.

Година Ш. Број 42.

недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ
Београд, 23. октобра 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

ПОЛА НЕГРИ

У овом броју: резултат филмског избора и резултат конкурса за најлепшу Рускињу у Југославији.

ИЗ СЕНЗАЦИОНАЛНИХ МЕМОАРА ЖОРЖЕТЕ ЛЕБЛАН.

КАКО ЈЕ ЉУБИЛА И ГЛУМИЛА ЕЛЕОНОРА ДУЗЕ

Наставак и Свршетак

СУСРЕТ СА МЕТЕРЛИНКОМ

Много доцније показаше се моје смеле претпоставке као тачне.

Дузе се тада налазила у Паризу и желела је да се упозна са Метерликом чијим се делима дивила. Али у то време је песник био веома заузет самим собом тако да је нарочито тежио за самоћом. Противно се овом састанку. Наиме, није био велики пријатељ позоришта и не бе ше видео на позорници велику трагеткињу. Зашто онда да се упознаје с њом?

Ипак сам успела да га приволим да ме прати у хотел Пале д' Орсај где је становала Дузе.

Нашли смо је у пространој соби која је била постављена жутом свилом. Само два велика прозора са изгледом на Сену, Лувр и од јесени позлаћено дрвеће украшаваху ову просторију.

Од једног прозора прилазила нам је њена витка појава, захваљујући се песнику и осмехујући се. Али како је блед и очајан тај осмејак! Некаква унутрашња хладноћа стеже нам срца. Разговор је био затегнут. Дузе је разговарала са Метерликом о Пелоу и другим његовим књи гама. Метерлинк није волео литерарне разговоре и једва је одговарао. Ја сам посматрала ову малу, тужну жену која је била огрнута грао шалом кроз који је пробијала тамна белина њене коже, очи су јој биле без сјаја, а црна коса прошарана седом, и готово нисам могла да је познам. Десет година је прошло, али чињаше ми се да је време двапут више утицало на њу.

Осећала је да је Метерлинку досадно и лагано растави своје око колена обвијене руке. Изгладала је као преплашена, погледа ме и наједном устаде, као да је хтела да избегне пригушени кашаљ.

„Морам да замолим собарицу за чај"!

После ових речи ишчезне. Метерлинк се окрете к мени љутито:

„Чему ово непотребно узнемиравање... ми немамо шта више да говоримо... Како се ова жена може сматрати за лепу"!

Покушах узалуд да га разуверим:

„Она је данас сасвим друкчија... незнам шта се с њом догађа..."

Када се Дузе вратила узех њене руке у своје и покушах да на нешто обратим њену пажњу, стављајући јој хиљаду питања... Метерлинково разочарење врећало ме је... јер ја знам да у овој жени постоји и једно биће пуно магнетичне снаге и то хтедох да пробудим.

А један сат доцније све је било измењено: неугодно расположење је ишчезло и између песника и трагеткиње владала је одана интимност. Дузе је угодно седела на крају кревета који је био покривен жутим балдахином и причала је о својим путевима. Жена која нам је у почетку изишла у сусрет беше потпуно ишчезла. Сада је то опет оно исто биће пуно драж и грације као пре десет година и Метерлинк је очаран.

При растанку напуштали смо са жаљењем ову највишег поштовања достојну жену коју сам икад у животу срела.

Одмах на улици рече ми Метерлинк:

„Нисам никада могао мислити да је неко у стању да се толико препороди у року од неколико минута!... Када смо дошли била је управо стара жена! А сада изгледала је као да јој је двадесет и пет година"!

Поседовала је психички феномен. У срдачном разговору пробудили су се код Дузе младост, лепота и животна снага.

II.

СУПРОТНОСТ САРЕ БЕРНАР

Приликом смрти велике талијанске трагеткиње узех књигу „Ватра", роман њеног великог пријатеља, у нади да ћу као у неком провидном гробу видети мртву љубав њихову. Али изузимајући неколико правих крикова које песник ту испољава било ми је тешко да распознам истинске јунаке романа под толиким вештачким рушевинама. Како ми је старо, сентиментално и досадно изгледало ово дело! Нигде оног правог и чудног дара који је од Д'Анунција начинио изванредног књижевника. Страсна љубазница чије је наго срце описивао и тражио мало једностраности ради хлађења њеног срца, није била видљива. Данас се више не разуме како је могла ова романтична књига да изазове тако велики скандал... Само при крају романа скренули су ми пажњу неки одељци у којима глумица прича свом песнику прву везу са животом.

Из ових извештаја види се јасно да Елеонора Дузе спада у ред сасвим нарочитих уметника за које уметност значи нешто надприродно. Веома је интересантно прочитати шта је осећала када је као девојчица заједно са својим родитељима који су такође били глумци, играла на малој позорници у предграђу:

„У ушима звонили су ми стихови као глас који не припада мени, а нека туђа воља пробудила се и ја је нисам могла савладати, гонила ме је и против моје воље да чиним кораке и гестове које ми је наређивала... Туђ живот није више узмицао са мускула мог лица које се појединих вечери није могло умирити. То је била маска која је код мене почела оживљавати... Разрогачих очи, осетих да ми се диже коса и не могадох да дођем к себи... После представе нудила ме је мајка да једем, речима које је само она знала да изговори. Одговорих јој: „Чекај! чекај"!, али једино сам могла да попијем гутљај воде... То су часови који се не могу описати, када човек верује да се тело цепа на двоје да би се душа ослободила на последњој граници живота. Прве уметничке кораке учинила сам са осећајем страха, умора, грозница и одвратности, при чему ми је моја сентименталност скоро пластично излазила пред очи. Имала сам тада готово физичку жељу да будем моделирана и да ми искују гвоздену руку".

Даље она прича како није могла да једе и да би учинила мајци по жељи понела је собом комад хлеба али појела га је тек следећег јутра пошто је као дивљач јурила пољем и друмовима.

То је типичан случај медијума који није у стању да се из заноса поврати у стваран живот пре идућег дана када светло сунце разбије фикцију и природа дође до свог права.

Редак пример за овај уметнички обдарен организам пружа прича о представи „Ромеа и Јулије" у Верони. Тог вечера доживела је осамнаесто-годишња Дузе у веронској арени свој први триумф. После представе узвикнула је све више одушевљена и пресрећна: „Ја сам била Јулија! Ја сам Јулија!" и трчећи бесвесно кроз варош желела је да умре. Управо је хтела да скочи са једног моста у реку када дотрча њена мајка. Јецајући баци јој се Елеонора у наручје и хтеде викати: „Како је то добро мајко! Сада ћемо загрљене заједно скочити!" али она не хтеде.

У овој атмосфери веронских љубавника када је девојка одушевљена блудила улицама тражећи гроб јунакиње, уметница је осетила потрес осећаја што јој је по други пут потврдило њену трагичну величину.

Свршетак на 23-ој страни

ЧУВЕНЕ ЛИЧНОСТИ У СВОЈИМ КАРАКТЕРИСТИЧНИМ ЦРТАМА

Председник Кулиц.

Један круг, један шпиц и развучена уста.

Колонел Линберг.

Човек који је за ноћ завладао светом.

Густав Стреземан.

Немачки министар спољних послова.

Луиђи Пиранделло.

Драматичар — парадокс.

Шарло Шаплин.

Само један потез она и мали брк.

Опет Шарло.

Као Наполеон у свом најновијем филму »Наполеон«.

Харолд Лојд.

Као Јулије Цезар.

РЕЗУЛТАТ ФИЛМСКОГ ИЗБОРА

РАМОН НОВАРА ОДНЕО ЈЕ ПОБЕДУ!

Велико учешће наших читалаца и љубитеља филмске уметности — Иза Рамона Новара пласирају се Светислав Петровић и Роналд Колман. — Како је текло гласање. — У Београду је пало више „куглица" него ли на општинским изборима.

Гласачки листићи долазили су са свих страна. За избор филмских љубавника, да се утврди који су најпопуларније међу нама у Југославији, гласало је, може се рећи, и старо и младо. Интересантна је и

Рамон Новаро

карактеристична једна чињеница: наиме, преко београдских биоскопа, где су биле постављене гласачке кутије, гласало *је више него ли на општинским изборима!* Београд је, дакле, и овога пута истакао да се у њему води велика брига о филму и да је главни провод велике већине — биоскоп. Међу многобројним гласачким листама налазе се потписана и веома цењена имена угледних београдских личности, што значи и потврђује да су ови избори примљени са сасвим озбиљне стране, и према томе, резултат који доносимо, несумњиво, потпуно је реалан.

Извесан, истина, врло мали број гласао је и за неке уметнике који се не налазе на нашој кандидационој листи, а нарочито за оне који и не играју филмске љубавнике. Највише је, пак, занимало гласање за г. Оцића члана Београдске Опере, који се ту скоро први пут показао у Новаковићем филму. Међу тим гласачима налази се и г. Веснић, директор Београдске Оперете. Једна старица са Чубуре гласала је за Светислава Петровића и додала је дрхтавим рукописом „да си ми жив и здрав и бака гласа за тебе". Исто тако за Св. Петровића гласала је и његова рођена сестра, која је то и назначила на гласачкој листи.

Разумљиво је да су сви Руси гласали за Можухина, а све жене за Рамона, Светислава и Роналда. Род Ла Рок и Хари Литке нису наишли на велики одзив, а још мање од њих Дуглас и Кортез, док су скоро сасвим подбацили Џон Џилберт и Ричард Дикс. Ови последњи несумњиво зато што се њихови филмови ређе приказују код нас, док Кортез специјално не одговара нашем укусу. Међутим, свакако Дуглас заслужује већу пажњу него што му је указана на овим изборима, мада и за њега важи као и за горе поменуте, наиме, да његове премијере нису тако честе. Његов „Црни Пират" дошао је код „Корзоа" тек када је гласање у главном било завршено. Ипак, гледаоци су били подстрекнути и у последње време гласало се врло много и за њега.

Значи, да су у неколико на ток гласања утицали и филмови који су се приказивали пре и за време избора а у којима су се истицали кандидати са наше листе. Рамон је стекао још веће симпатије са филмом „Ми млади поморци" (Луксор), Роналд Колман са филмом „Ноћ Љубави" (Корзо), Можухин са „Касановим" (Колосеум), Род ла Рок са „Васкрсењем" и т. д.

На овим изборима учествовало је *укупно 49.264 гласача.* Највише гласова — 10.224 — примио је Рамон

Светислав Петровић

Новаро, за њим долази Св. Петровић са 8. 268 гласова и трећи Роналд Колман са 8.181 гласом. Овде ваља напоменути да је Роналд Колман на изборима у Енглеској добио највећи број гласова. Иначе, ред популарности који уживају поменути уметници у Југославији, а према броју добијених гласова, стоји овако:

1.	**Рамон Новаро** . .	добио	10.224 гласова
2.	**Светислав Петровић**	„	8.268 „
3.	**Роналд Колман** . .	„	8.181 „
4.	**Иван Можухин** . .	„	6.902 „
5.	**Род ла Рок** . . .	„	5.156 „
6.	**Хари Литке** , . .	„	3.186 „
7.	**Дуглас Фербанкс** .	„	2.597 „
8.	**Рикардо Кортез** . .	„	2.205 „
9.	**Џон Џилберт** . . .	„	1.618 „
10.	**Ричард Дикс** . . .	„	927 „
	Свега . .		49.264 гласова

Због краткоће у времену а услед великог броја гласачких листића нисмо били у стању да пронађемо приближне или тачне прогнозе који ма припадају награде, како је то раније објављено. Имена награђених објавићемо тек у идућем броју.

За најлепшу Рускињу у Југославији изабрана је г-ђица Кира Панајева из В. Кикинде.

Победница добија елегантну хаљину коју дарује модни салон г-ђе Љубице Попадић.

За најлепшу Рускињу на конкурсу који је приредио наш лист, изабрана је гласањем *г-ђица Кира Панајева из В. Кикинде.* (Купон бр. 21) Она је добила 3.182 гласа (купона), док су остале конкурситкиње добиле много мање од ње. На тај начин г-ђица Кира Панајева проглашује се најлепшом Рускињом у Југославији.

Као награду г-ђица Панајева добија једну врло елегантну хаљину по крою, коју дарује модни салон г-ђе Љубице Попадић (Гробљанска ул. бр. 12).

Честитајући на успеху, уредништво овим путем повива г-ђицу Панајеву, да изволи послати своју тачну адресу, како би је уредништво ставило у контакт са модним салоном г-ђе Попадић, ради пријема хаљине.

Најдужа реченица на свету.

Рекорд у дужини носи, извесно реченица која се налази у Годишњем Извештају Н. М. Бетлера, Председника Универзитета у Колумбији: она се протеже на **шест штампаних страна, има, ништа мање од 1.743 речи, 125 запета, 32 тачке и запете, а говори о тековинама универзитета у прошлој години.**

Рудјард Киплинг пише за филм.

Енглеска филмска индустрија решила се да употреби сва средства која јој стоје на расположењу, да би, што је могуће пре, подигла енглеска филм на достојну висину.

У том циљу је замољен познати енглески писац Киплинг да напише један кино-роман.

Киплинг се радо одазвао овом позиву и одмах се предао бацио на посао, да би дао подстрека филмској индустрији у својој земљи.

Људски кости и бронзани лонци из римског доба.

У селу Подосјаку, код Трогира, нађене су недавно, у дубини од четири метра, људске кости и бронзани, добро очувани лонци, који датирају из римског доба. На истом месту, после неколико метара копања, откривена је и једна река понорница.

Из области саобраћаја.

Најзад и Шемниц има свој саобраћајни торањ који није зидан по угледу на берлински торањ, већ је сасвим оригиналан.

МОДНЕ НОВОСТИ

Нови крој поподневне тоалете, која уједно може послужити и за малу вечерњу тоалету од гоблен плавог пана сомота. Леви део прелази косо преко десног где је кратко везан. Леви део је дужи од сукње и причвршћен је на тоалети споља.

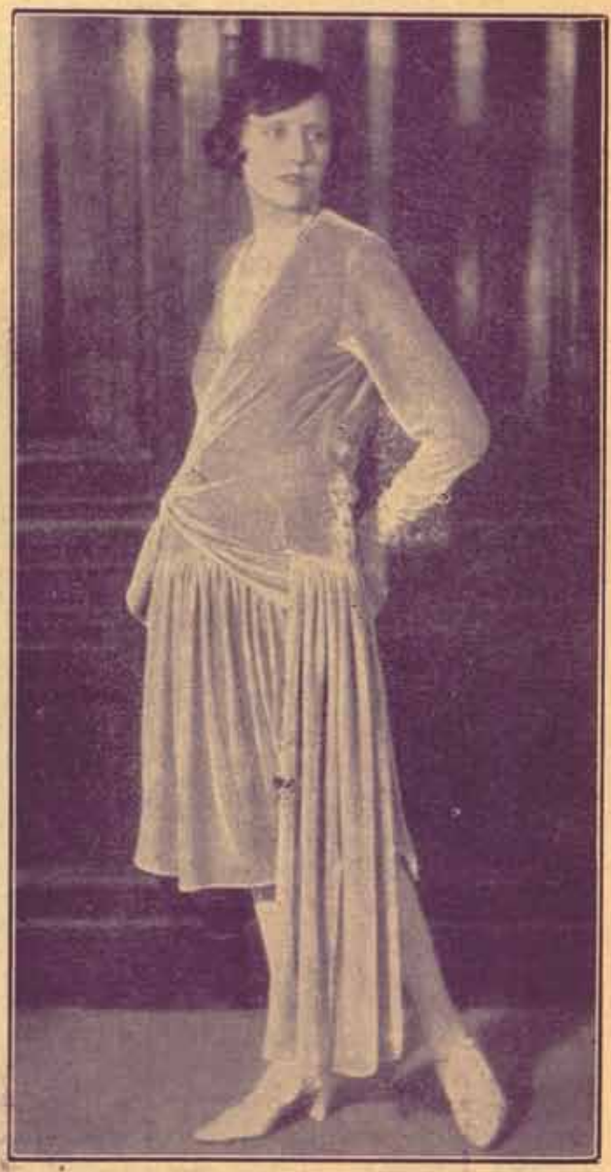

Карактеристично на овој великој вечерњој тоалети од зеленог креп жоржета и исто бојне чипке су косо гарнирани уметци; десно набрани део много дужи од сукње, лево се продужује у шлеп.

Општа је тенденција, да се хаљине богато украшавају, наборима, уметцима, воланима од исте материје од које се и хаљине граде.

Модерна силуета се нешто проширила у профилу, услед богатих набора на скупљи с преда и са стране. Ови се набори при ходу шире. Неједнака гарнирања су интересантно обележје нове моде. Свака симетрија је исчезла. Косе линије, једнострани делови који се с поља причвршћавају, а који су махом дужи од хаљине, укрштени делови, ко са деколтеа са гарнитуром на једној страни и кратко, врло кратко. Ове сезоне се хаљине састоје таман из толико делова, колико је раније било довољно за две. Те према томе, израда овакве хаљине захтева незапамћену брижљивост.

За улицу ће мантил играти доминирајућу улогу, јер ће се носити у свако доба дана.

Енглески штоф је материјал за мантлове, за пре подне. Свила проткана металом или везена, велика је сезонска новост. Од тог материјала ће се израђивати украсни појаси — и џемпер хаљине.

Крзнени мантлови од лисичине, у свима врстама и бојама од најсветлијег беж до угаситог браун и црно, су крзна која ће помодарка носити ове зиме. Њихов крој је широк — а што је најтипичније — дес на страна мантила прелази дубоко, косо преко леве, тако да тај прелаз при дну (ивици) образује нову линију — мали клокн.

Мантил и хаљина не представљају више нераздвојну целину. Носе

се више хаљина, а један мантил. Хармонија влада још само код хаљина за пре подне, када сукња мора одговарати мантилу.

Наравно, да се већ појављују уга сите хаљине за после подне, украшене наборима, неједнаке и извучене на ивици. Такву тоалету лепо допуњује мантил од персијана или астрахана, за топлије дане свилени сомот.

Свила и сомот су у главном материјал за поподневне тоалете, које се радо носе и за вече, поред броката и перланих материја. Осим њих носе се хаљине од тила, чији је карактер обично стилски, као и хаљине од свиленог моареа који је мекан и дивно пада као свилени сомот.

Неједнаке и извучене ивице нарочито се истичу код вечерњих тоалета, које су драпиране и гарниране на најфантастичније начине. Хаљине се позади продужују у виду шлепа, који се опет почиње за уводи за велике вечерње тоалете.

Боје за пре подне су: беже, браун и грау у свима нијансима. За после подне: црно, угасито плаво и угасито црвено. Вечерње хаљине су црне или беле, зелено у светлим и жучкастим бојама, поред ових носи се још и црвено и лила. Вечерње хаљине се украшавају врло много сјајним аграфама, са стране или на месту где се завршава укрштање делова. Друга аграфа долази на рамену. Затим, перле, много перле од кристалног стакла у боји хаљине.

Узане капе и глоки форме су карактеристични шешири ове сезоне. Они се не навлаче дубоко као до сада, већ се носе косо на једно уво, тако да се једна обрва јасно види. Филц је доминирајући материјал. Најчешће се украшава перијем.

Мисли, које треба прочитати јер нису баналне

Само једно је горе од неправде, а то је: правда без мача у руци. Ка да правда не представља уједно и моћ, онда је зло.

—

Умереност је фатална. Ничим се не може постићи такав успех, као претеривањем.

—

Моралних и неморалних књига нема. Књиге или су добре, или су рђаво написане — то је све.

—

Савест и куканиџилук је у ствари једно те исто. Савест је трговачко име фирме и то је све.

—

Она идеја, која није опасна, не заслужује да је идејом зовеш.

—

Волим оне људе, који имају будућност и оне жене, које имају прошлост.

—

Ништа није теже поднети од заслуженог понижења.

—

Срећа нам пружа пуне, али само врлина може извојевати победу на њему.

—

Анђела, ђавола упознати лако је; човека, жену тешко је, младу девојку: искључено је.

—

Што женско срце наумн, а Бог не отклони: против тога лудост је борити се.

Преко Океана...

—:—

После многих успелих и неуспелих летова преко Океана спрема се сада један немачки Јункерсов апарат да преузме лет у правцу Амстердама, Лисабона, Азора и Њу-Фундланда за Њујорк. Авероплан је снабдевен са три Јункерсова мотора.

Бечка глумица г-ђа Лили Диленц која ће као пасажер да пође Јункерсовим авионом на пут преко Океана.

Фриц Лозе један од пилота Јункерсовог апарата.

Школска хигијена у Шведској.

Док су наше школске власти, до скора, забрањивале неговање спортова (првенствено футбала), дотле се у Шведској по школама вежбају сви спортови, као обавезни, а поред тога установљена су и школска купатила да се омогући чистота тела и здравствени напредак деце.

Жена која је добила 5 близанаца.

—:—

У Мидледрифту, у Сједињеним Државама Америке, једна жена родила је наједанпут, односно при једноме порођају, 5 детета — близанаца. Последње дете умрло је на порођају. Сутра дан умрло је још двоје и мајка. Остало двоје деце су потпуно здрава и добро развијена, те су лекари изразили наду, да ће она моћи остати у животу.

Чувене Берлинске Тилергирл у цивилу.

ФИЛМ

„Лажни стид".

О овоме филму је пре неког времена писала готова сва светска штампа и нагласила још онда сву његову вредност за поуку и васпитање масе. Наиме, реч је о једном веома актуелном проблему, — о полним болестима и заштити од њих. Како је филм познат као најбоље васпитно средство, које најефикасније указује суштину, ствари, — то су берлински стручњаци лекари, — у договору и сарадњи са једним вештим лекаром израдили филм под горњим насловом. Филм има и свој сиже, и несумњиво је да ће и код нас наићи на онај пријем, који и заслужује. У Загребу је недавно приказан и за војску, а вероватно да ће га и школе гледати. Филм је својина берлинског предузећа „Уфе".

Шта је главно за стварање једног доброг филма?

Овакву анкету расписао је ту скоро Парамунт. Од седамдесет и три одговора људи, који су одлично разумеју у питању филма, двадесет и четири гласа пало је за *добар сиже*. Трећина учесника анкете, — а од тога броја седамнаест филмских глумаца, — тврдило је да се добар филм заснива на добром *„рукопису"*. Деветнаест учесника изјаснило се за то да је *добра глума* важнија *од сижеа*, а било је и учесника, који су изнад свега истицали *режију*, тврдећи да она води филм. Неки су се изјаснили за добру *фотографију*, неки за *осветлење*, неки чак за *прилачне и интересантне наслове*.

„Слава".

Од свих владалаца, који су приказивани на филму, Наполеон је, — како изгледа, — био најслабије среће. И док је руски цар Иван Грозни приказан свом дубином и изразитошћу Конрад-Фајтове уметности, Наполеон је данас често, али безуспешно. Чак и у „Госпођи Сан Жен" Наполеон, и поред захвалне улоге, — није био на потребној висини. Ускоро ће кинематографски анали забележити још једну креацију Наполеона. Филм се зове *„слава"* и приказује догађаје из 1809. године, у доба битке на Ваграму. Наполеона игра Мишел Ксанто, и многе су сцене филма израђене са потпуном прецизношћу, у стилу епохе и редитељски успешно, тако да се *„слава"* са задовољством мора забележити у филмској штампи.

Последњи снимак Цена Бега

Цена Бег албански посланик над којим је скорих дана у Прагу извршен атентат. Овај снимак узео је наш фотографски репортер по жељи поч. Цена Бега.

Филм за успомену...

Филмске диве Луиза Лорен и Фе Веб предају адмиралу Мајано, заповеднику јапанске ратне флоте, један снимљен филм у коме су игра ле њих две — за успомену.

Накит девојчице из Непала.

Девојчица из Непала са својим оригиналним накитом од злата и сребра. Није искључено да ће после неколико година овај накит бити у моди почев од Париза па на даље...

НАЈБРЖИ ЉУДИ...

Др. Ото Пелцер и Павао Нурми приликом једног трчања у Албоу (Финска). Немац Пелцер држи све светске рекорде од 500—1.500 мет. а Финад Нурми од 1.6 09—10.000 енглеских миља.

Трговина или болест?!

У једном од прошлих бројева нашега листа донели смо, да је у последње време добро позната и много, врло много спомињана **Нели Гросавеску** продала своје мемоаре за суму од 100.000.— америчких долара, — којима ће оправдати себе због смрти свога мужа Трајана Гросавеску, тенора бечке опере. Како су ти мемоари врло једноставни, односно терете мајку и сестру убијеног Трајана, — одлучила је покојникова сестра, студенткиња филозофије на бечком Универзитету, Олга Гросавеску, да својим и своје мајке мемоарима побије наводе Нелине који терете њих две. Сада излазе у једном листу мемоари покојникове жене, а у другоме његове сестре и мајке, која јој помаже.

Прави човек тражи две ствари: опасност и игру. Зато тражи жену: најопаснију играчку.

Још једна славна жена.

Мис Рут Елдер која је покушала да прелети Океан и срећно се спасла, према званичном саопштењу државног уреда за авијатику потукла је досадашњи рекорд у даљину извршивши лет од 2.574 миље, тојест, 181 миљу више од постојећег рекорда постављеног на лету преко Пацифика.

Ексцентрични афрички „комедијаши“

Афрички Црнци, играчи и »комедијаши«, да би изазвали што веће интересовање за њихове игре, прилагођавају се ексцентричним средствима. На овој слици видимо их како поигравају црначке игре са тешким и гломазним дрвеним сандалама.

Волан у рукама данашње даме.

Позната филмска звезда *Марион Девис*, пише у једном америчком листу о улози модерне даме у аутомобилизму Између осталог она вели и ово:

„Данашња, модерна дама нема само у кући *крму у руци*. Пошто сам скептик, не верујем да љубав модерне даме према аутомобилу не потиче из чисто *спортских мотива*. Морам искрено рећи да ми се, — пре него што сам се возила аутом, — и сувише допадала једна путничка околност: могућност разних спортских костима. Ја мислим да ни најлепша вечерња тоалета није ни изблиза тако лепа и кокетна као дрес једног спортског аутомобила. Ја не знам да ли ће међу мојим пријатељицама бити њих много, које ће ово потврдити, али је моје мишљење непоколебљиво. Ја, на пример, не могу замислити ништа лепше него што је широки спортски огртач, или, још лепше „бридз" са блузом и краватом.

Тек кад сам научила да возим, шофирање ми је чинило задовољство, но, морам признати, да је и то одлучивао један интересантан, непредвиђен случај: возила сам из Холивуда у Лос Анђелос, да тамо усавршим своје „аутомобилско образовање" које ми је тада изгледало важније од свих других васпитања. Много ми се журило, — јер сам за два часа морала да опет будем у атеље-у Метро-Голдвин-Мајер. Дадох мотору пун гас, а овај пак такву брзину, да и мога шофера-пратиоца обузе самртни страх. Успут смо сустигли и хтели да престигнемо један такси. Али је сад настала права трка; и шофер таксиа имао је своју амбицију и свој понос; ма колико да је његова марка била слабија од моје, — тај враголан није хтео да буде други!. И чим сам му мало измакла, осећала сам га опет за собом, сигурна да ће, кроз неколико тренутака, пројурити поред мене и престићи ме...

Цела ствар ми најпосле постаде занимљива разонода, А готово шала, у којој је мој сапутник-шофер осећао све већи страх. Сасвим разумљиво, јер ја нисам јурила друкчије него лудачки. Он је опет био иза мене. Наједаред, кад га је спопао бес, чух иза себе његов глас:

— Ти си пошашавио, будало! Несмеш пустити да мала девојчица тако лудо вози!.

То је он довикнуо моме пратиоцу-шоферу, али у свом уличном жаргону.

У том тренутку осетила сам једно лудо задовољство, да још брже и луђе појурим равним и правим друмом. То сам учинила, али тако да ме он више није могао стићи и да сам — платила 150 долара новчане казне, — јер сам јурила непрописном брзином.

ПОСЛЕРАТНИ ЛЕКАРИ

— Знате ли да се др. Браону догодило нешто врло непријатно?...

— Не; а шта то?

— Па летос је три недеље неког болесника, коме је био рекао да има жутицу; на крају треће недеље примети је тек, да му је болесник — Јапанац!

„Цони свирај!“

То је модерна опера од Кенека, у којој играју Црнци и цас. На слици видимо чувеног басисту Лудвига Хофмана у насловној улози исте опере у берлинској градској опери.

СВАШТА ПО СВЕТУ

Један амерички брак.

Џемс Доил, младић од 22. године, момак у једној великој посластичарници у Њујорку, хтео је да се прочује по сваку цену. Када није могао на други начин, — он се оженио удовицом Нели Елаби, старом 67 година! Елаби има једнога сина, који је много старији од свог садашњег очуха. Међутим Доил је био — задовољан! Не само зато што се прочуо, — о њему су писале све америчке новине, — него и због тога што је баба Елауи врло богата »млада«. —

Невероватна продукција шешира у Турској.

Од како је Гази Мустафа Кемал Паша издао познату наредбу о томе, да Муслимани морају носити у место феса шешир на глави, у Турској се опажа нагло развијање индустрије европских капа, а нарочито шешира. До 1925 године из иностранства је било увезено у Турску огроман број шешира. Идуће године увоз је знатно опао, а ове године га уопште нема. Продукција шешира у самој Турској повећала се толико, да је увоз са стране сасвим непотребан.

Немачка против ратних филмова.

Читава немачка јавност побунила се против недавног приказивања у Паризу Рекс Ингрламовог филма **»Маре Нострум«**, у којем има више епизода из рата, а нарочито епизода са стрељањем ратних шпијуна, које су Немци — на свемогуће начине — хватали и убијали. Тај филм је сада забрањен да се приказује у Немачкој. Немци су, — као што је познато, — исто тако протестовали и против приказивања **»Четири Апокалиптична Коњаника«** у иностранству, а недавно су тражили од француске владе забрану на приказивање **»Велике Параде«**, коју смо и ми имали прилике да видимо.

Коме припада леш?

Један чудноват и јединствен случај догодио се оних дана у месту Рабе, у Француској. Другог септембра нашло се у води мртво тело неке непознате девојке, али у коме је фамилија Лорте препознала њихову шеснаестогодишњу кћер Сидонију, која је пре неког времена била нестала од куће. Добила је одмах дозволу, од надлежних, да тело своје утопљене кћери може покопати.

Међутим, идућег дана дошла је нека госпођа Дебозер, која је тражила да се мртво тело нађене девојке преда њој, јер да је то њезина кћи Жермена, која је 30. августа нестала без трага, а један сусед тврди, да је то била она, чије су тело извукли из воде.

Суд је донео одлуку да се тело несрећне утопљенице ископа, и утврди чији је леш, односно ко има право на њега: гђа Дебозер или породица Лорто.

Један који се прославио поред прослављених.

Али не само то, већ и један који је помоћу Демсеја, Карпантјеа, Танеја и других великих боксера дошао до великог доларског богатства, будући да је он организатор њихових мачева. То је менаџер Текс Рикард.

Из земље бокса.

Приликом прославе 30-годишњице једне енглеске школе, први и дугогодишњи директор исте школе изводи боксерске вежбе с балонима за тренинга.

Хигијена у варшавским берберницама.

На предлог Физиката Града Варшаве, варшавска Општинска Управа издала је оних дана наређење, да све варшавске берберице приликом бријања имају употребљавати четкице од биљне материје. Ове четкице имају се причврстити на једну нарочиту ручицу и употребљавати само за једно једино бријање, да би се на тај начин избегло преношење заразних болести.

55 сродника у једном надлештву.

У једном од својих последњих бројева, Московска »Правда« јавља, да се приликом контроле у Статистичком Одељењу у Минском, констатовао један редак случај протекције. Наиме у службу су примани само они који су били у сродству са главним факторима Статистичкога Уреда. Приликом истраге утврђено је, да се у овом надлештву налазе 55 блиских рођака, који су у раду потчињени један другоме.

Ретко потомство једне Немице.

Јула месеца ове године у Берлину је нека Берта Силер навршила 108 година живота и свечано прославила свој рођендан. Њеном рођендану присуствовало је њено цело потомство, које броји свега 274 чланова; од њих су: 10 синова, 75 унучади, 155 праунучади, 25 прапраунучади и 9 прапрапраунучади!

Ово је највеће потомство за које се до сада уопште знало!

Реклама на небу — страх на земљи.

Недавно су се сељаци из околине Бостока у Немачкој силно поплашили, када су, — враћајући се са посла кући, — опазили на небу огромним словима белим исписану њима неку неразумљиву реч. Одмах су отрчали жупнику, али им ни он није умео протумачити то »чудо«. Међу становништвом завладала је права паника. Тек наредног дана сазнали су да је то била реклама са новим »Писаћим Авијоном«, који, као што је познато, по небу пише велика слова, пуштајући од себе неки густи бели дим.

СЛИКЕ И ПРИЛИКЕ

Очев „понос“.

— За сина који тако дивно игра није зажалити сав очински труд.

ЈЕДИНИ ИЗЛАЗ

— Шта је по вољи од пића?

— Не пије ми се ништа.

— Ако ништа не пијете, онда је ручак скупљи за двадесет од сто.

— Добро, онда ми донесите — чашу воде.

—

ОСНОВАНА ЖЕЉА

— Погледај моју нову хаљину! Зар није то права песма?

— Доиста. Само желео бих да та песма буде за неколико стихова дужа.

—

ЋУТАЊЕ ЈЕ ЗЛАТО

Говори се да нико није ћутљивији од Холанђана. Једанпут су путовали двојица њих из Париза за Берлин. Када су у Паризу ступили у купе, рече један од њих:

— Овде је загушљив ваздух.

У Келну је отворио уста и други:

— Томе је криво жељезничко пре дузеће.

Када је воз улазио у Берлин проговори опет први:

— Можемо баш да отворимо прозор да уђе чист ваздух!

Али тада је воз већ стао на последњој станици.

—

ЕХ, ОВЕ ЖЕНЕ!

— Ех, ове жене! Не смете им веровати, ама баш ни једној!

— Шта вам се опет десило?

— Замислите, прошле недеље сам дао оглас у новинама, да бих се женио. А знате ко ми се јавио као прва кандидаткиња? — Моја пријатељица, која ми се заклела на вечиту — **верност**!

Оптимиста.

— Још двапут ћу пустити змај да полети па ћу се онда пријавити за прекоокеански лет!

Поезија и проза.

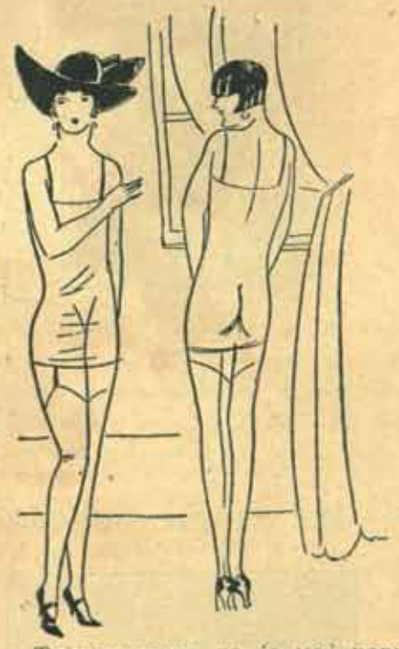

— Бокица каже да је мој нови шешир прави сан.

— Да, али кад погледа у рачун одмах ће се пробудити.

Кад год се жена огледа у огледалу она не види само себе већ са неким додатком: било са оним којим жели да украси себе, или са оним коју жели да надмаши сопственом лепотом.

—

Доиста је чудновато као је мало потребно жени па да буде — несрећна.

—

Жене су сличне птицама, код куће врапцима, изван куће паунима, у четири ока голубима, а према приликама гавранима који копају очи.

Данашња деца.

— Зашто плачеш, мала?

— Тата ми је, замислите, купио за рођендан тако велику лопту, да изгледам још мања...

ЛЕНШТИНЕ!

Нека нова милионерка даје посело. Између осталог, ангажовала је један првокласан квартет да концертира.

Пошто је дошао већ приличан број гостију, госпођа ће тек запитати свога камердинера:

— Зашто још не свирају ови музиканти!?

— Па штимују инструменте, госпођо!

— Где ленштине једне! Још пре осам дана сам их ангажовала за вечерас, а они нашли тек сад да штимују.

—

МЕЂУ СЛИКАРИМА

— Од десет купаца девет њих не разуме шта је то уметност.

— Па то и јесте твоја срећа.

—

ДИВНО ПРЕДАВАЊЕ

— Господине професоре, дозволите ми да вам и ја честитам на вашем синоћњем предавању. Било је дивно и учинило ми је велико задовољство!

— Изаините, млади пријатељу, али ви нисте ни били на предавању! Случајно знам да сте целе вечери били код своје веренице!

— Па то је баш оно. Ја сам био код веренице, а њени су родитељи били на вашем предавању.

—

ПРЕДОСТРОЖНОСТ

Код лекара за нервне болести долази неки елегантни господин.

— Г. докторе, дошао сам да ме детаљно прегледате. Има једно месец дана како опажам, да ме све већма издаје памћење!

— Е, па кад је тако, онда ми изволите прво платити визиту!

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 11.

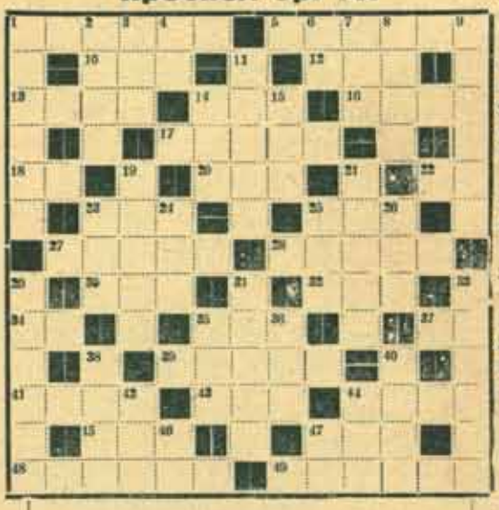

КУПОН Бр. 11.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

Напомена: Решења слати до 30. окт. — Наградни број објавиће се у броју од 6. новембра текуће године.

Хоризонтално:

1. Споро
5. Птица
10. Чудовиште
12. Префикс
13. Заљубљен је
14. Група пчела
16. Предмет обожавања
17. Биљка
18. Свеза
20. Војна јединица
22. Предлог
23. Варош у Далмацији
25. Без обуће
27. Воћка
28. Професија
30. Париски дневни лист
32. Оквир
34. Коњска опрема
35. Сирћутав вода
37. Заменица
39. Справа за кретање
41. Грчки баснописац
43. Снажан
44. Земљиште покривено дрвећем
45. Нагнут
47. Прилог за време
48. Личност из Нар. Песама
49. Збирка аката

Вертикално:

1. Празно земљиште
2. Бивши Французи
3. Свеза
4. Предлог
6. Јуначки спев
7. Број
8. Прилог
9. Полуострво у Европи
11. Позната варош у Грчкој
14. Део животиње
15. Болан узвик
19. Број
21. Ватра
23. Мерило за време
24. Присвојна заменица
25. Дрво
26. Заменица
29. Тајно спремљени препад
31. Дан
33. Разонода
35. Масна материја
36. Прилог
38. Име
40. Више од четири човека
42. Свештник
44. Владар
47. Бити (сад. време)
47. Својеручно

Одважност једног артисте.

Спуштање из аероплана у моторни чамац. Овај смели прелаз извео је један берлински артиста помоћу лествица од ужета.

Љубав и милиони.

Њујоршки листови јављају, да се у Детроиту, у Уругвају, убила једна двадесетогодишња девојка, наследница имања које вреди 500 милиона долара, зато што јој родитељи нису допустили да се уда за једног — слугу.

Какав је био крај „Мис Колумбије?“

Крај и крах чувене „МИС КОЛУМБИЈЕ“ којом су Чемберлен и Левин прелетели Океан, уследио је у Италији у близини Рима. Приликом приморног спуштања апарат се зарио у земљу и мотор је том приликом отишао на двоје — потпуно онеспособљен за ма какав лет.

Онима који питају за графолога.

Стално добијамо молбе упућене на нашег графолога у којима се изражава жеља да графолог одмах или што пре одговара. Међутим, ми смо у више махова одговарали да је то немогуће јер графолог се држи реда како је које писмо стигло и тим редом одговара. Како моментално сада има да се одговори на преко 2.000 писама, то је појмљиво да се свима не може одговорити у једном броју листа. Зато се данас тек одговара на писма која су стигла још јуна месеца.

С тога, а да би се удовољило онима који су, ипак с разлогом нестрпљиви (јер чекају — без наше кривице), а тако исто, да би им графолог и нешто опширније могао рећи, уредништво је решило, да оним нашим читаоцима који пошаљу 5 динара у маркама или новцу (за поштанске трошкове: марке, хартије, коверте и труд чиновници која ће ове послове водити) — шаље директно графолошке одговоре на њихову адресу, путем поште. А то значи за оне који су већ писма с купоном послали, да се изволе позвати на та писма и под којим су именом (псеудоним) послали и како ставе адресу на коју ваља одговор послати.

„Емден".

Познати руски филм **»Потемкин«** односно **»Подморница Потемкин«**, натерала је Немце да филмују историју своје крстарице **»Емдена«**. У филму игра **Само једна жена, Марија Минцети,** а већина глумаца су они, који су били међу посадом саме лађе. Филмовање ће почети ускоро.

Сибирска галерија.

У Новосибирском, — бившем Новониколајевском, — подиже се »Галерија Слика Сибирских Уметника«. До сада је било откупљено око 45 слика, од 27 сибирских уметника. Најлепша дела су **»Партизани«** од Тутиковог и **»Љубичасти Камен«** од Лебединског.

Језиве цифре жртава америчке рударске индустрије.

Несрећни случајеви код радника у америчким рударским предузећима су свакодневна појава. Само у прошлом месецу ове године, по званичној статистици, у рудницима је настрадало 372 радника, док је претпрошлог месеца настрадало 244 радника. По подацима Обавештајног Одсека Радничке Федерације број жртава за шест првих месеци ове године прелази 1.200.

Мерење температуре на — Марсу!

У току ове зиме амерички ће астроном Кобленц у Ловелову Опсерваторију извршити нова мерења температуре на Марсу. Он је се за ове експерименте снабдео новим термоапаратима, и намерава да своје пре две године започете експерименте коригује тако, да са извесном сигурношћу буде могуће утврдити да ли услови температуре на Марсу допуштају егзистенцију живих бића, или не.

Студ. Школа Играња

Наш познати дипломирани наставник модерних игара, Г. Раша Милутиновић усавршио је са успехом у Паризу ове године најновије и најмодерније игре које до сада нису биле познате нашим играчима, те ће пружити могућност многим нашим играчима, да се и они у томе усаврше.

Г. Милутиновић, који се сматра као један од најбољих наших наставника модерних игара, отворио се своју школу у врло лепим и отменим просторијама Палате Банке Бошковића, у мезанину, Дворска ул. 1. — Школа ради свакога дана и даје приватне и опште часове. Међутим, г. Милутиновић није заборавио ни овога пута на г. г. официре и студенте.

За њих је створио Студентску Школу играња и поставио јој за циљ да у њој буду само одабрана публика. Искључиво за: студенте, држ. чиновнике и официре. А то су издејствовали г. студенти код Г. Раше Милутиновића.

Г. Раша Милутиновић је изашао у сусрет студентима и поред материјалних тешкоћа те је отворио ову школу. Школа је 2. јула ове године завршила са прошлом сезоном и са великим успехом почела је опет 15. септембра ове године са пре-

Г. РАША МИЛУТИНОВИЋ у позн игре танго-а, са својом партнерком

давањима и има до сада прилично велики број ученика.

Да би омогућио приступ и сиромашнијима то су цене подешене тако, да ће са истима свако бити задовољан.

У ову школу већ се уписао велики број посетилаца, који са задовољством уче и усавршавају се у најмодернијим играма.

Тако смо добили једну модерну школу играња за одабрану публику, коју је основао Г. Раша Милутиновић и у којој се уче правилне игре, онако како је то прописала Унија Кореографа.

Скрећемо пажњу нашим читаоцима на ову школу, где ће заиста научити модерне игре.

Извештавају се г. чланови и чланице да су часови играња за почетнике, а тако исто и за усавршавање отпочели. Исто тако извештавају се г. г. официри и чиновници да се уписивање за курсеве у велико врши, та се овим позивају на упис, јер се групе састављају према пријављеним особама. — Цене су веома солидне, а успех загарантован, јер у школи предаје, познат са својом спремом, наставник играња Г. Раша Милутиновић. — Недељом и четвртком је матине на коме свира уметнички џаз.

Одговори нашег графолога

Толстој: Лепе спољашности, доброг карактера, вредна, начитана, воли литературу. — Одговор: Да. 2. Не, нисте.

Билда Грej, Шабац: Паметна, штедљива, заљубљена у своју родбину. — Одговор: То нисте сте.

Женски Шарло, Шабац: Детињаста, поверљива, занесена нечим што није за њу толико важно, храбра. — Одговор: Нисте, јер нисте за то способни, боље одаберите нешто друго.

Планинка: Разумна, врло добра домаћица, њене жеље су недостижне, бојажљива, воли своју родбину.

Марго, Београд: Љубазна, помало кокетна, али верна, добра другарица или несрећна у истом, добра према сиротињи, штедљива. — Одговор: Тешко, а ако би и било не би били срећни као ни први пут. Имаћете велику срећу у своме детету.

Фран: Племенита срца, радознала, добра домаћица, заљубљена и срећна. — Одговор: 1. Имало као и ви нећете. — 2. Не.

Ф. Мостар: Паметан, промишљен, добар, вредан. — Одговор: Да, по стићи ће те али доцније.

Дартањ, Пожега: Екцентричан, осетљив, променљив, занимљив, добра душа, бистар, достојанствен. По стићи ће велики положај.

Лика Крагујевац: Несавремена, по некад тужна, себична. — Одговор: И да, и не.

Лала, Ниш: Осећа се заморна у животу, довитљива, симпатичног изгледа, добра. — Одговор: Биће тако, али ипак не. 2. Да. 3. Средње. 4. Имате и сувише.

Ада Негри: Плашљива, опрезна, срећна и задовољна, воли родитеље. — Одговор: 1. Да. 2. Не још сада.

Олга, Београд: Интелигентна, доброг срца, верна, свакоме хоће да помогне, а нарочито сиротињи, разочарана у животу, а ипак срећна, воли животиње.

Б. А., Београд: Темпераментна, за ректна, по некад своје гласа воли уметност.

Ж. А К. Битољ: Паметан, амбициозан, занимљив, наклоњен лепом више и безбрижан живот, сребролубац. — Одговор: Не скоро. 2. Не, [illegible]

Плавуша, Павчево: Велика помолдарка, заљубљена, воли да оговара, није [illegible] воли живот и себе.

Брундо, Бијељина: Тудљиве природе, умерен у прохтевима, воли [illegible] литературу.

Д. Милојевић: Тврдица, себична, шпијун, сребролубац, у стању је [illegible] да не разасипи. Најбоље [illegible]

Бојка: Сентиментална, племенитог срца, осетљива, по некад тужна, интелигентна, поверљива. Биће срећна да те [illegible]

Мега, Верна, заљубљена, искрена, занимљива, по некад се осећа несрећна и ако је срећна.

М. Ч.: [illegible] интелигентна, има лепе [illegible] модерна, добар адругарица, воли уметност.

О.: Променљивог [illegible] доброг карактера, воли да се свиђа.

Јек. Румаја: Енергичан, праведан, по некад брзоплет, добар раденик. Воли [illegible]

Мериадес: Сентименталан, добар, [illegible] паметно размишља, друштвено скромне спољашности.

Адонирам, Сарајево: Племенитог срца, весео, лепе спољашности, воли забаву, заљубљив природе.

Нина, Скопље: Једностана, добра домаћица, прецењује живот. Одговор: 1. Биће задовољни.

В. Моноја: Брза, неразмишљена, обожава уметност, интелигентна.

Нина, Београд: Срећна, весела, задовољна, себе прецењује, а друге подцењује, не верује свакоме.

Крагујуб Алексић. Често замишљен, заљубљив, дискретан, добар друг. — Одговор: То тешко постићи.

Пол, Београд: Енергичан, поуздан, воли своје ближње, поверљив, воли да чита. — Одговор: Доцни-

Ж. Ж.: [illegible] Одговор: [illegible] воли своје ближње, другоме би све учинила.

Моја Ужичанка, Несамосвојна, широких погледа, [illegible] воли да путује.

Жак: Вредан, предузимљив, поуздан, сребролубац, има дара за трговину.

Ива: Интелигентна, начитана, ко ректна, по некад своје гласа воли уметност.

Димче, Битољ: Амбициозан, добар и вредан радник, поштен.

Мирамар — Абација: Велики логичар, реалиста, поводи се за данашњицом, материјалиста. — Одговор: 1. Не још сада. 2. Средње. 3. Да.

Фар, Ниш: Интелигентан, начитан, добар друг, срећан. — Одговор: 1. Да, изненада вас срећа чека.

13, Младеновац: Весео, сензуалан, уображен, себе прецењује, воли жене, доброг срца. — Одговор: Зато што је и сама природа тако удесила.

Ивана С.: Енергична, чудна, симпатична, коректна, поштована. — Одговор: 1. Да, врло. 2. И те како. 3. Не још сада. 4. Тешко. 5. Природном смрћу. 6. Доста добро.

Рри, Палене: Вредан, жели да нешто створи, воли посао, доброг карактера. — Одговор: 1. Врло добре.

Савица, Беочин: Довитљив, мудар, начитан, поштен, савремен, познавалац живота.

Ана Н.: Ћудљиве природе, надржљив у нади, сентименталан, љубазан, коректан, добар. Будите одлучнији и бићете још врло срећан.

Димтрије, Битољ: Заљубљив, амбициозан, неуморан радник, поштен.

Емило, Сомбор: Одважан, лепе спољашности, образован, стрпљив, задовољан. — Одговор: Зато, што оне несматраіу да је то неморал.

С.Франјић, Вршац: Умерен у свему, доброг карактера, вредан, поуздан, воли живот, добар пријатељ. Има среће у послу.

ПАРИСКЕ НОВИТЕТЕ ДОНОСЕ САМО

Тел 30-23

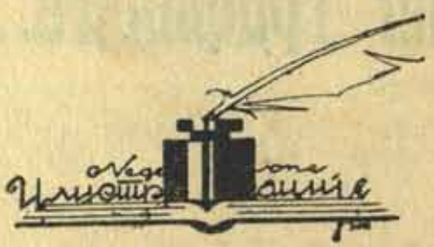

Ваша питања - наши одговори

Под овом рубриком Уредништво ће одговарати на сва питања која му буду постављена од стране читалаца.

Љ. У., Београд: На ваше писмо које завршавате дирљивим стиховима (ове недеље ви сте десети који нам се у »стиху« обраћа) дозволите да вам изречемо »смело«, да трајно »дело«, пошто јесте »вредло«, неће се остварити — »зацело«. И опростите што смо се послужили вашим изразима!

Алберт Симуновић, Вуковар: Драги пријатељу и читаоче, наш графолог је претрпан писмима и с тога не може свакоме одмах одговорити. Ваше молбе не помажу, јер ми, а и он, хоћемо да останемо доследни реду и поретку. Графолог одговара само оним редом којим су писма и стигла. Не грешите душу и не захтевајте да се чини обратно!

Деа, Ниш: Право кажете! Може вам се опростити с обзиром на младост што сте заљубљени, или вам се не може опростити то што ви саму себе називате балавицом. Није лепо да о себи имате такво уверење кад већ захтевате да вас »гледа« она млади који, поред осталог, носи са собом и својих двадесет и шест година.

А. Вуковић, Београд: Лепо је од вас што с уверењем очекујете наш одговор, јер ми свакоме одговарамо на питања која су на свом месту. Е, али овога пута, и поред све жеље, не можемо вас потпуно задовољити у одговору, јер тражене адресе моментално немамо. Ипак, можемо вас упутити на киоск код »Коларца« где је остало још само неколико књига »Адресар филмских глумаца«. У тој књижици наћићете све тражене адресе.

Рамон Новаро, Тузла: 1. Кад сте већ понели тако лепо име једног од најомиљенијих филмских љубавника, онда морате имати толико мушке способности да не питате за савет у тим стварима. Иначе, слободно промените овај »лафске« надимак! — 2. Оно друго нас не интересује.

Скупљач аутограма, Дубровник: На жалост или на срећу, тако је! Они се враћају, јер Америка не разуме наш менталитет, наш темперамент и нашу уметност. Американце је тешко покренути и њихове средине, па ни то био Конрад. Можући ли

или Јна. Уједно, верујте да се многи европски уметници разочара у Америци. Оно што га одржава тамо, то је **долар**, та тешка прекоокеанска монета, јер прави уметници, ето, обично напуштају доларско тло. Они долазе или ће доћи. Није сигурно ако им пишете. — Светиславу, ипак, пишите на Ниццу или Париз. Одавде му достављају писма. Графолог ће одговорити кад дође ваше на ред.

Разочарани, Београд: Ви ћете се још разочарати кад дознате да је све оно што сте нам у прошлом написали, баш тако: проблем бр. 9, да сте живи и здрави, већ је одавно објављен са именима оних који су добили награде (Решење је изашло у бр. 37 од 18. септембра 1927). С тога вам препоручујемо да се изволите и овога пута — разочарати.

Јулијана, Младеновац: Ствар је у реду ако сте слику добили натраг, ствар ће бити у реду кад вам графолог (по реду) одговори, а што се тиче ребуса изгледа да нисте упамтили какво сте решење послали. Чудновата је ствар да многима изгледа да су један проблем решили, а кад тамо?!...

Витез од Космаја, Раља: Витеже! Адреса Карла Дана и Вилијама Десмонда непозната нам је. — Колико ће се Штефица бавити у Берлину, не само да је нама непознато, већ и она сама не зна ништа отоме. За њену тачну адресу распитајте се на: »Фанамент«, Маровска бр. 10, Загреб. — Жак Кателан стар је 35. година.

Ханибал: Ви кажете да је она добро ситуирана а да сте ви само један обичан државни чиновник. И сад се питате како да се ожените њоме кад су њени родитељи противни томе (Ваше, пак, родитеље и не помињете, мада је јасна ствар, да они не би имали ништа противу ваше женидбе, зар не?) Једини савет био би овај: претходно објасните шта значи то **један обичан државни чиновник**. Ако су родитељи болећиви они ће се смиловати на вас и увиђење, најзад, да је за луде вашега положаја потребна једна збиља ситуирана особа.

Заборављена Српкиња, Долнице: Боли нас ваш бол, па, ипак, не можемо вам помоћи. Разумите: када неко оде и када неко заборави — тај је отишао јер није осећао а заборавио је зато што није ни мислио. Жалимо што је у вашем случају Београђанин играо ту непохвалну улогу.

В. В., Београд: Питате нас, да ли је могуће да има тако много писама за графолога? — Јесте. И зато будите стрпљиви па чекајте на ред.

КЛИШЕ
за "Недељне Илустрације"
ради
ФОТО-ЦИНКО РУС
Београд
Студентска 33 Телефон 29-19

Каид - бен - Хади
или
Ото Клемс, генералисимус Абд - ел - Крима.

Како је немачки пустолов Ото Клемс постао генералисимус Абд - ел Крима. — Његова слава и његова судбина.

Немац Ото Клемс бивши сержан француске страначе легије после бегства из француског логора, постао је начелник генералног штаба Абд-ел-Кримове војске. После пораза био је осуђен на смрт зато што се борио против Француске под именом Каид-бен-Хади. Жалба на пресуду није била дозвољена већ је само усвојен предлог за обнову процеса и тада је »пронађена« грешка. Клемс се наиме звао »Каид-бен-Хади« и зато га је ратни суд у место на смрт, осудио на седмогодишњу робију.

*

Као син богатог винарског трговца, Ото Клемс се родио у Диселдорфу 1887. године. Отац је желео да се његов син посвети истом мирном и уредном животу као и он. Али је млади Клемс више волео ноћне локале и људе сумњиве прошлости. Обилазио је кавane, пивнице и барове и радо грлио лепе келнерице, те према томе је очигледно да се није старао о жељама и намерама свог оца.

Залудно се у девојку из једног рајнског кабареа и обећао јој је да ће живети заједнички веселим животом када постане пунолетан. Наравно да је стари Клемс био противан овој синовљевој вези са певачицом из кабареа најниже врсте. Окретна лепотица успела је да потпуно залуди младића и једног дана Ото покраде оца и побегне с њом у Париз.

Али искрена младићева љубав није била погодна за планове ове проблематичне жене. Распалала је немилице и уз то поклањала своју љубав људима који су имали много новаца. Поред тога млади Клемс је добио од оца писмо који се одрекао сина и шта више подигао кривичну тужбу. Ово је уплашило певачицу и она се једног дана укрца на брод за Буенос-Ајрес.

Младић је у очајању због несрећне љубавне авантуре почео да пије. Пошао је у Марсељ у нади да ће још стићи неверницу, али је више није видео. Пошто је имао још новаца — јер је од оца украо приличну своту — мислио је да му је свет отворен. Одлучио је да оде у Турску. Отпутовао је пароbродом за Цариград и отуда пошао са караваном који је ишао за Авганистан и Персију.

Трговац персијских ћилима.

За време ових путовања трговао је персијским ћилимовима са великим успехом тако да је за неколико година зарадио 20.000 фунти стерлинга. Али његов сан није био да постане трговац. Жудео је за авантурама и то у првом реду љубавним. У Техерану једина му је забава била бедан биоскоп и играчице јер су људи љубоморно чували своје жене.

Романтична прошлост.

После неког времена Клемс отпутује у Монте Карло где за неколико ноћи изгуби сав свој новац. Дошао је у Париз без новаца и радио неко време као келнер, већа странаца по музејима и шофер. На једном срећа опет осмехнула Клемсу. Једне ноћи на улицама Монмартра одбранио је неког богатог Енглеза од банде апаша и као награду добио 1000 франака. Пошао је сада пешке у Шпанију, где је двапут био затваран и неколико пута премлаћен од сељака због узнемиравања жена.

У Сан Себастијану позајмио је од неког келнера одело и отишао да се коцка у Касину где је добио 5.000 пезета. Сада је опет наставио пут возом. У Мадриду је постао букмехер, али због подвала које је вршио на тркама био је испребијан од маса. У Севиљи као чувар бикова био је једном рањен. У Јерефу појављује се Клемс као кореспондент за стране језике а ускоро буде отпуштен због пијанства.

Шпијун у Мароку.

Клемс је стигао у Мароко 1910. године. Немачки конзул прими га за шпијуна и пресбучен као трговац — домородац путовао је из Тангера до Рабате, Касабланке и Феза. Затим се завадио са конзулом и пошто је остао без средстава ступи у француску страначку легију.

Неколико година подносио је страшну дисциплину и доиста се борио тако храбро и примерно се владао да је произведен за сержана. Када му је била поверена благајна, учинио је неке неправилности. Играо је карте и изгубио пуковски новац. Био је дегредиран и осуђен на »краподан«. То је страшна казна као распеће. Осуђеника скину голог, вежу и целог и преко главе закопају на неколико часова у песак. Ретко ко преживи ову казну.

Из страха пред овом казном Ото Клемс побегне у логор домородаца, против којих се ратовало. Маури га почну мучити сматрајући га за шпијуна, док је један стари војсковођа не смилова и задржа га као заробљеника.

Ел Хај Алеман.

Овде му је пружена могућност да се класира. Своје војничко искуство хтео је да искористи. -рдиновгумхшцхшц да искористи, те заиста ускоро постаде »главни заповедник« тог племена. Објавио је да је учинио пут у Меку и добио је назив »Ел Хај Алеман« — немачки поклоник.

Мрзећи Француске служио је одушевљено Бен Варанну и организовао разбојничке нападе на француску пошту. Његова одважност навела је на размишљање и једног од поглавара да му своју кћер за жену.

Код Абд-ел-Крима.

Чежња за успесима била је већа но његова верност. Годину дана путовао је кроз арапска племена и бунио их против Француза и обавезе према Варанну пекле су га дотле док није напустио жену и малог сина и пришао Абд-ел-Криму, чија је звезда у то време сијала на хоризонту.

Абд-ел-Крим му повери команду своје војске против Шпањолаца а у децембру 1925. године именова га Кадом и даде му у Алжиру кућу, три жене, стада говеда, мазги и много живине.

Каид Клемс служио је одлично, цртао војничке мапе, фотографисао, тумачио, заповедао артилеријом, учио Рифанце употреби ручних граната и т. д. Двапут је био рањен, али и поред тога, управљао је борбама.

Сви странци који су се с њим састајали у Рифу, причају како је уживао велико поштовање целог племена и наклоност Абд-ел-Крима. Амерички новинар Винсент Стрем разговарао је са Клемсом, који му се хвалио својим походима против Француза.

Престао је бити Немац и постао Рифанац.

Клемс се потпуно претопио у Рифанца. Примио је не само њихов начин одевања, већ и језик, обичаје, мухамеданску веру. »Не говорите ми о Немачкој«, — казао је. »Ја сам Рифанац и моја деца су синови Рифа. Нека је слава Алаху!«

Када је Клемс после пораза Абд-ел-Крима пао у француско ропство, надао се да ће са њим поступати као са ратним заробљеником. Али Французи су смерали другчије. И изјава коју је учинио америчком новинару Стрему: »Ја радо убијам људе, а нарочито Французе«, отежавала му је положај. Био је осуђен на смрт. Али као што се види из горњег извештаја »грешка« је учињена је буде спасен. Изгледа да су правници неко време интензивно размишљали, док нису пронашли ту грешку.....

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ ОСАМНАЈЕСТ ГОДИНА ЖИВЕО У КАНАЛУ

Приликом поправљања канализације у једном делу Париза пронашли су радници чудновато створење, полуживотињу, получовека. Несретник покривен блатом и обрастао као мајмун није већ умео да говори са везом. Извучен је на светлост и одведен у полицију где је утврђено да је то књижничар Дибло који је пре 10 година ишчезао без икаквог трага из Париза. Књижничар је тада разочаран светом због неверства своје драгане побегао у канал где му је једино друштво било мноштво пацова. Хранио се одпатцима што су бацали са главног трга и пио је воду која је у капљицама пробијала из напрслих водоводних цеви. Несретник је молио комесара да га пусти да се врати својим пацовима. Тамо доле у каналу много је боље но горе међу људима. Тишина је и може се мирно размишљати.

Број 42.

Кућни - ђени - Хајде

Ото Клемс, генерални конзул Аустро-Угарске

Хајде - ел Кирма. — Ибегова слава и негова судбина.

Леди Хамилтон

Најлепша жена свог времена.

Роман од Рајнхолда Ранка.

2)

Он јој је напунио чашу и вино је имало своје добро дејство.

„Сада треба прећи на практичну страну", настави вео је доктор Грахам. „Ви морате знати, шта ће Ваша дужност доносити.

Ја Вам дајем следеће: живећете у мојој кући у Пиккадилију. Две собе ће Вам бити довољне. Ваш ће посао ограничен на један час дневно, од 11 до 12 у подне. За то време немате ништа друго да раните, само да лежите у свиленој постељи, обучени у чисте свиле. На зидовима су биле скупоцене слике и ку белу, сапљену халину. За ту Вашу дужност ћу Вам плаћати дневно пет фуната стерлинга и још за сваког пацијента, чији ће поклон примити, пре мијући од друге две фунте. Издатке нећете имати и моја жене ће Вам давати одело. Ако будете примали. За неколико година Ви ћете постати богата, а ја ћу Вам помоћи да Вашу зараду добро уновчите.

Према Вама ће се владати отмено и можете се потпуно ослонити на мене. Дакле, јесте ли се решили?"

Јест, она је се решила и пружила руку проналазачу небеске постеље.

Доктор је био задовољан. Упалио је свећу и одвео своју госпођу Хилију у њену спаваћу собу, каква ова никада није видела и у којој је било све од чисте свиле. На зидовима су биле скупоцене слике и

Пријатељи доктора Грахама је сјајно успе

је доктор Грахам одмарању и то

оздрављењу.

је доктора

Ема Харте је код доктора Грахама имала све што жели, као прва Фрине подигла је се изненада.

Није дуго трајало, па је свету беду заборавила и примила обичаје и навике високе средине, у којој је живела, што јој је било у крви. Јер је у доктору Грахам имала одличног учитеља. Како је самотједан ев дневно заузета, имала је довољно времена за

Сада је она

полако али сигурно текла богатство

је за-

Ема није могла

живот и била би сама себи непријатељ ако би хтела

Није било никакво чудо, што је се противу не-

врло комичних сцена. Једног дана је Гревил био позвао велико друштво и наручио разна јела у гостионици. Али је гостионичар био увиђаван и није хтео дати јела без пара. Гости су седели у соби за великим столом и чекали. Када је на послетку Гревил морао изјавити да нема шта да изнесе за јело, уметници су одмах прикупили међусобом извесну суму и скромно утолили глад.

С неколико госпођа из друштва, Ема је ишла из једног дућана у други, од пекара до месара и пиљара и најпосле је дошао на сто за ручавање јагњећи бут с нешто воћа и сира. И вина је било, те су боеми сјајно провели вече.

Међу посетиоцима Гревилове куће био је и један сликар, који је био на гласу као уметник. Звао је се Џорџ Ромнеј и он није као други долазио да се сит наједе и весело проведе, већ га је мамила једино Емина лепота.

Он је молио да му буде модел и пошто је се она с Гревилом споразумела, пристала је да седи, колико је хтео.

На тај начин су постале Ромнеове дивне слике, којима се одушевљавају и данас сви пријатељи уметности, слике Еме Харте, на којима је представљена љупкост младе жене и које су распрострањене не само у Енглеској већ и по целој Европи. Ромнеј их је слао на све велике изложбе и Гревилу су свуда завидели што има за љубавницу ту савршену лепотицу.

Еми су чињене најсјајније понуде, најотменији енглески кавалери су били готови да јој ставе на расположење све, за чим би жудило женско срце, само под условом да напусти Гревила и буде њихова.

Ема је одбијала све примамљиве понуде.

Она је се код Гревила осећала сасвим срећна, ма да је у последње време између њих долазило да свађе, чему је узрок био то, што је Гревил био јако наклоњен пићу и често пута по неколико дана био ван куће и враћао се у таквом стању, противу кога би свака жена негодовала. И поред тога Ема га је волела и никако није мислила да га остави. Код Еме Харте је у опште појам љубави био спојен с појмом верности и она није поклањала своје срце лако. А када је то чинила, за њу је човек коме га је поклањала био све и сва.

Ипак и том заједничком животу требао је да дође суђени час и Гревил га је сам својим будалаштинама створио, јер био дотерао до ивице пропасти и није знао како да се помогне.

У последње време су многе Емине драгоцености биле заложене да би млади пар могао најскромније живети.

Дошао је био ред и на кућни намештај. Како Хенри Гревил није могао да га откупи, приближавао се дан продаје.

То су били тешки дани за Ему и њеног љубавника. Нигде није било изгледа за помоћ из невоље, ниједног пријатеља да помогне, ма да је баронет имао многе пријатеље, али су то били такви, који су били пријатељи само дотле, докле пријатељ није тражио њихову помоћ.

Хенри Гревил је помислио на свог ујака, лорда Хамилтона. Ма да је овај лако могао да ослободи свог сестрића из тешке неприлике, ипак му се није смео обратити.

Од времена, када је баронет с Емом почео да живи, ујак је престао да га помаже, а то не због жене, коју није ни познавао, већ што је сестрић врло често и доста узимао из касе свог ујака.

Последњих недеља није уважена ни једна молба, коју је Гревил упутио лорду Хамилтону.

„Ја ујаку не могу замерати" рекао је Еми, „лорд ме је доста помагао, али сам суме, које ми је стављао на расположење, брзо трошио и он је морао најпосле да се одлучи да ми више не даје. Ако би и даље тако продужио, ја бих цело његово имање брзо проћердао.

Ипак ја не знам, Ема, другога, коме бисмо се могли обратити.

Ако би опет пред њега изишао и замолио, он би без околишења одбио моју молбу.

Због тога сам дошао, Ема, на мисао и надам се да ће помоћи, ако би се ти одлучила на једну жртву. Мој је ујак обожавалац лепих жена, ма да се је данас није ни с једном везао, надам се да ће твоју молбу испунити. Та би жртва била да ти изиђеш пред њега".

„Ја ћу све чинити, драги мој", одговорила је лепа жена; „али да ли мислиш да ће ме лорд, твој ујак, примити? Многима је позната моја прошлост и како би смела да изиђем пред лорда?"

„Смеш. Мој је ујак доброг срца и сигурно ће те примити".

После неколико минута Ема је била спремна да иде у посету Лорду Хамилтону. На себи је имала врло просту хаљину, а од накита само једну ружу на грудима. Ипак је изгледала лепша него икада пре. Пошто је пољубила Хенриа, отишла је.

Поносито је баронет гледао за женом, која је била његова и у невољи и пристаје да иде на непријатан пут, на који се друга не би тако лако одлучила.

Затим је отворио орман и извадио боцу с вином и налио себи вина у кристалну чашу.

Ема је приспела у палату лорда Хамилтона.

Срце јој је јако куцало. Корачајући кроз лепу башту, застала је, али више није могла натраг и морала је извршити започети посао. Уздигнуте главе је пришла вратима и закуцала. Стари лордов слуга јој је отворио.

Када је овом човеку казала своје име, он је се осмехнуо и рекао да причека да је господару пријави.

Ема је била изгубила сваку наду да ће је примити лорд Хамилтон.

Али како је се изненадила, када је се слуга опет појавио, дубоко поклонио и врло учтиво рекао:

„Господин Вас очекује".

Кроз више богато намештених соба ушла је у лордову собу за рад.

Код писаћег стола стајао је висок човек, стар око педест година, врло отменог држања. Његово духовито лице било је оивичено кратком проседом брадом, а ретка коса брижљиво била очешљана.

„Ви сте жена", рекао је он врло љубазно, „која је везала своју судбину с мојим сестрићем и зовете се, чини ми се, Ема Харте?"

Дубоко се поклонивши, она је одговорила:

„Јест, Милорде и није моја кривица што не носим име Гревил, прилике су —"

„Знам", прекинуо је лорд у говору. „Молим, седните!"

Сам јој је понудио столицу до писаћег стола.

„Ја могу мислити шта Вас је к мени довело", наставио је лорд. „Хенриево је материјално стање врло несређено. Ја сам о томе обавештен. Свог сестрића никада нисам губио из вида, ни онда када сам се правио да сам му окренуо леђа.

Знам још и то, да томе нисте Ви криви. Ви сте ваљана жена и заслужујете бољег човека; али ми реците, шта треба да чиним за мог сестрића?

Ако бих му и сада дао већу суму, уверен сам да би је он врло брзо потрошио и тиме не би било помоћено ни њему ни Вама. У осталом реците ми отворено, да ли се код тог човека осећати срећном"?

Ема је рекла лорду да свака срећа тражи да је човек задовољан и да је она задовољна.

„Ви бисте имали пуно разлога да будете с Хенрием задовољни да није одат пороку пијанства, које

је сигурно у последње време вашу слогу кварило". „Он је бедник и не заслужује Вас", рекао је лорд и одмах додао: „Људи, чије мишљење ја ценим, уверавају ме, Ема Харте, да сте Ви не само лепа, него и духовита жена. Напротив Хенри је површан и не издиже се нимало изнад просечних људи; у многоме он је чак испод њих".

Затим је се упустио у разговор, који је био далеко од праве теме. Причао јој је о својим путовањима, с њом разговарао чак и о политици и саопштио јој да је одређен за посланика на напуљском двору.

„Неће дуго трајати", рекао је, „па ћу отпутовати на лепи, сунчани југ".

И док је тако говорио и слушао њене одговоре, које је просто и неизвештачено давала, следујући само свом природном разуму, он је гледао непрекидно кроз велике наочаре. Затим их је скинуо и приближио се Еми.

„Ја бих Вам учинио један предлог", рекао јој је с детињом нежношћу, „али се бојим да Вас не увредим, Ема.

Видите, наставио је када га је зачуђено погледала, „ја сам до сада увек био сам, човек без радости, који је живео само са својим књигама и у раду.

Да ли ме нећете исмејати ако Вам кажем да и сада, када сам претурио половину свог живота желим да нађем срећу која би ми била награда за мој заслужени труд?

Што ми краљ може дати и што ми је већ дао, мало ценим. То су спољне части, које обрадују за тренутак, али не осватљају топла осећања.

Ема — ја желим да имам жену, коју могу волети и која би ме волела — разумите ме правилно, ја не говорим о таквој љубави, која само страст задовољава, каква је љубав мог сестрића. То би значило да ја раскрстим са својом прошлошћу, али бих лепој, младој жени могао пружити мирну и тиху срећу, испуњену спољним частима.

Ема, мој је избор пао на Вас. Немојте се плашити, ја Вам нудим да будете моја жена".

Она је устала.

„Ваша жена? Милорде, Ви не познајете моју прошлост, Ви само знате да сам љубавница Гревила. Али шта је било пре него што сам постала Гревилова, када, несрећна, нисам имала склоништа другог осем улице и када сам морала бити сваћија — то Ви не знате".

Један благ осмејак појавио је се на лордовим уснама. „И то ми није непознато", рекао је он, „ја сам се најтачније обавестио о свему, што се на Вас односи, Ема. Ја знам доста, а што не знам, није ми потребно да знам. И ја сам себи створио уверење да сте без кривице страдали и да је се живот о Вас огрешио, а не Ви о њега".

„Ема, ја сам готов, све да заборавим, и као човек од части уверавам Вас да нећу никада помињати Вашу прошлост. Дођите, дете моје, к мени да се спасете.

А да не би међу нама било неспоразума, ја сам спреман да Вас узмем за жену. Реците ми сада: имате ли вољу да постанете леди Хамилтон?"

Ема га је збуњено погледала.

„И Ви мислите да се то слаже с Вашом чашћу да Вам будем жена?" изустила је она.

„Ја се ништа не бојим за моју част. Она стоји на тако чврстом темељу, да јој ништа не може наштодити".

„А Ваш сестрић?"

„Он ће Вас уступити мени".

„Како — то Ви мислите? Ви сматрате Хенриа за таквог човека, који ће бити у стању да ме уступи Вама?"

„Жао ми је што Вам морам рећи, али сам тврдо уверен о томе, Ема, да ће Вас за велику суму новца уступити мени".

„Не, ја у то не верујем", рекла је Ема са сузама у очима; „ако то учини, онда сам Ваша, Милорде".

„Ми ћемо то покушати", рекао је лорд, „ја сам тврдо убеђен у то, да ће Хенри пристати. Ја Вам предлажем: останите одмах код мене; ја Вам уступам неколико соба у мојој кући, али Ви нисте ни ништа обавезни док не буде све у реду, док Вам не будем писмено показао да је Хенри Гревил ступно у погађање.

То је срамна трговина, признајем и ја се ње гнушам, али да бих Вас, Ема, добио, хоћу један једини пут у животу да учиним корак, који пред својом савешћу не могу оправдати. Јер ја Вас волим, Ема и чврсто сам убеђен у то да сте Ви жена, од које се може све начинити. Видите, ја сам старији човек и желео бих да моја духовна блага пренесем на биће, које је у стању то наслеђе верно да чува!"

Ема је непрестано плакала. Морала је се спустити на једну столицу и покрити лице рукама.

Лорд јој је оставио време да се смири, ходао је горе доле по соби, не стављајући јој ни једног питања.

На један пут Ема је устала. На њој је се видело: осећала је да је опет стајала на важној раскрсници у животу и прибирла снагу да пође правим путем.

„Слушајте Милорде", рекла је, „ја пристајем на Ваш предлог. Ја се нећу враћати Хенриу, већ ћу остати код Вас под Вашим кровом и под Вашом заштитом. Ја знам да је то заштита часног човека.

За то време учините покушај. Преговарајте с Хенријем и о резултату ме известите. Ја ћу се према томе одлучити.

Ја сам доста патила код Гревила и досадно ми је тим разуздним животом даље да живим. То је све, што хоћу сада да признам!"

„То ми је довољно", одговорио је лорд, „допустите да дам мом служитељу потребна упутства. Надам се да ћете бити задовољни овде, у мојој кући".

Он је звонио; служитељ је ушао. Лорд му је наредио, да госпођу што је могуће боље смести.

„Старајте се, рекао је, да се према леди опходидте као према отменој гошћи и не дајте повода да се она пожали".

Служитељ је се поклонио.

„Идите с њим, драга моја", рекао је лорд и пружио Еми руку. „Ако желите да једете са мном, то ће Вам мој служитељ рећи, када се ручава у овој кући; ако Вам је пак пријатније да останете у својој соби, онда ћу се ја, и ако ми је жао, одрећи Вашег друштва. Дакле, до виђења, Ема".

Он јој пољубио руку и дубоко се пред њом поклонио.

Ема је отишла од њега уверена, да још никада није имала пријатеља, који би се по вредности могао мерити с тим човеком.

Још истог дана је лорд Хамилтон позвао к себи сликара Ромнеја. Овај је био његов добар пријатељ, кога је стално помагао.

У дугом разговору, који је имао с Ромнејем, објаснио је своју намеру и сликар је био одушевљен лордовим планом.

„Била би за Ему велика срећа, ако би се могла ослободити Гревила", рекао је он, „и изишла из такве средине, која није за њу".

Ви спасавате један живот, Милорде", наставио је он, „ко зна, можда ће Вам доцнија времена бити захвална за тај корак.

Али шта треба да чиним ја?"

Много ствари могао је Гревил да каже, али је ћутао.

„Желим да Ви одмах одете Хенриу и објасните му да ће Ема добити од пет хиљада фунти.

На лицу младића Хенри је прочитао своје

„Ја сам очекивао такав одговор, рекао је сликар. „Ја сам

„Молим, говорите. Ви сте ми увек били добар пријатељ и не могу мислити да ћете ми дати рђав

„Дакле да пређемо на ствар, пријатељу. Мени није остало непознато да у последње време Ваш заједнички живот с Емом није више био онако хармоничан као раније.

„Ја сам слушао да је између Вас и Еме чешће било свађа, због тога сам дошао до закључка да ваше пријатељство нагло опада и да није далеко час, када ће Вас Ема морати оставити.

И сад реците: шта ће онда бити од Вас и Еме? Ви сте данас полу сломљен човек, а ако још изгубите и жену, ако Вас она изневери, Ви ћете под тим ударом бити потпуно смрвљени.

„А шта ће тада бити од Еме, неће моћи нико предсказати.

Судбина хоће да да стварима други правац. Ема неће да Вас остави што је Ви не можете даље издржавати, већ што је лорд Хамилтон, један од највећих и најутицајних људи Енглеске хоће да каже за жену и што ћете од једном и Ви постати срећни. То значи, да ћете се одмах ослободити из велике невоље у којој се сада налазите и у будуће нећете имати више никаквих брига. Јер Вам лорд Хамилтон нуди тридесет хиљада фунти штерлинга, које би Ваш одмах исплатио и осем тога доживотну ренту од пет хиљада фунти годишње. Ја мислим да се човек не би могао боље збринути.

Ако не бисте хтели пристати, онда бисте остали убоги ђаво, какав сте сада и баш због тога ћете изгубити Ему.

Признаћете да Ви Ему не можете издржавати".

„Не, не могу", рекао је баронет, „имате право, пријатељу. Ви ми желите добро и искрено сте ме саветовали.

Морам усвојити Ваш савет, то је најбоље што могу урадити. Ја Ему више не могу издржавати и ја то не смем, јер бисмо обоје пропали.

Ја управо осећам као грех ако бих њену судбину везао за своју и уништио њену сјајну будућности, коју би имала код мог ујака.

Јест, вратите се одмах лорду Хамилтону и реците му, да се његов сестрић слаже с предлогом и не заборавите да се одмах к мени с чеком вратите".

„Ви ћете чек примити од лордовог адвоката, код кога ћете потписати уговор. То може, ако Вам је по вољи, одмах бити; све је спремљено".

Уговор, који му је поднео лордов адвокат, садржавао је четрнаест тачака, повољних за обе стране.

За Гревила је било главно тридесет хиљада фунти штерлинга, који су му били одмах исплаћени.

Сад је био спашен свију незгода и могао је опет као џентлмен живети. (Наставиће се).

КАКО ЈЕ ЉУБИЛА И ГЛУМИЛА ЕЛЕОНОРА ДУЗЕ

— Наставак са 2-ге стране —

Каква разлика између опште уметничке екстазе и ове медијумске природе Елеоноре Дузе! Ова разлика може се запазити код два имена: на једној страни код Саре Бернар, на другој код Дузе. Ове су две велике глумице типови двеју потпуно супротних уметничких природа.

Два примера:

У седамдесетпетој години играла је Сара Бернар још увек редовно и беспрекидно и ако је имала само једну ногу, мучне болове у бубрезима и морала да се бори нечувеном снагом воље против чудовишта старости: то је чудо уметности, исто тако велико као и чудо јаке љубави: трајно обнављање и васкрсење уметничке енергије.

То је вечито давање, али које и узима, непрестана измена снага између публике и уметника којом се узајамно јачају и одржавају.

Колико друкчија изгледа Дузе која је скоро у тридесетој години није била у стању да да више од три представе! Видим је још у духу опружену на њеној постељи: она се не жали ни на шта друго, она нема других болова осим душевних, болова љубави. Све снаге које иначе неуморно одушевљеном уметнику стоје на расположењу изливају се код Дузе у облику суза крај ногу љубљеног.

Не болест, већ веома фини организам забрањивао је Елеонори Дузе да чешће игра.

Други један пример пружа нам велика Рашел која је била тако нежног здравља и слаба да су њени родитељи били веома забринути када су по читаве ноћи морали путовати на једним малим колима од места до места. Али увек на бини налазила је наједном толико енергије колико доиста није имала у свом телу.

Истинитост уметника

Тако долазимо до интересантног питања „Истинитости уметникове на позорници".

Није ли уметност пре свега претеривање живота? Како се онда може захтевана „истинитост" и „претеривање" сјединити?

Појмљиво је да је апсолутна истинитост на позорници немогућа. јер и једној медијумској жени као што је Дузе потребан је извесан аутоматизам који ће је спречавати да прекорачи границе своје улоге.

По мом мишљењу не може се говорити ни о истинитости ни о лажи на позорници. Уметност нас преноси у једно стање које се налази изван малог људског закона.

Да ли лажем ако подигнем своју руку грациозно, или сам истинита ако је брутално избацим? То је детињасто питање за уметника који на позорници једноставно живи и поступа, пун динамичне снаге која ствара његове сопствене дубоко засноване законе.

Истина лежи само у квалитету психичког проживљења глумчевог и с обзиром на ово изгледа ми да је снага Саре Бернар лежала у њеној љубави према уметности, а која је код Дузе изгледала патолошка. Отуда је долазио и њен физички замор, њено релативно презирање спољашње лепоте и тежак утисак који је чинила на публику. Тако се објашњава и њена хиперсензибилна природа и њено сентиментално очајање над неминовном реалношћу. Отуда најзад и њена човечанска величина у игри, дубок, снажан бол који је живео у њој (било да је сама или на позорници) а који јој је бранио оно што је Сара до последњег даха испуњавала: чудо уметности.

(Овде треба да подсетим на једну представу „Мона Ване" где је Дузе у првом и последњем чину била невероватно велика, док је у другом чину била неспособна да изрази обилну радост).

Можда ће неко рећи: Није ли чудо уметности вештачког чудо? Не, то је чудо транспоноване стварности, узвишеног живота, надчовечности, једном речи: уметност.

Могуће је да публика даје предност немаскираном људском доживљају: овде су само два типа била упоређена.

Сара је била тип уметнице, Елеонора изузетно биће.

Њен идеал у љубави беше да служи.

И у тренутку када је осетила да јој њен песник не посвећује исту нежност и да понире у свој рад, промењена се Дузе у толикој мери да јој је и лице постало друкчије, тако да је песник не могаше више познати. Ступила је у једну сасвим туђу фазу живота где су јој се и мисли и инстикти потпуно изменили.

У уметности њена је личност отишла у позадину и тада је Дузе заиста постала она „друга", личност коју је представљала. Пошла је и пустила да је освоје осећаји и доживљаји, а уз то је обузе и готово смртан умор, као и одвратност како је често сама говорила.

Цело њено биће, њен живот и здравље постадоше жртва потпуног претапања у улогу, исто тако као што је била и жртва своје љубави, на место да је у успоменама и болу ојачала.

Каид-бен-Хади
(уз текст на 17-ој страни)

Психологија улице.

Познати амерички професор Гарвеј Лајдлс ставио је себи у дужност: да проучи **психологију улице.** У том циљу он је извршио неколико занимљивих експеримената у Лондону и Њујорку. По читаве сате стајао је на раскрсницама најживљих улица и пута пролазници говоре, стенографски бележећи свако реч која му је долазила до ува. На основу тога, професор је дошао до овог закључка:

Музичаџи у Њујорку и Лондону говоре највише о **спорту;** Енглези-ње говоре међусобно **о женским правима и дужностима,** а Американке **о тоалетама.**

ЧУВЕНА РУСКА ИГРАЧИЦА
МИЛА ЦИРУЛ

Најновији снимак г-ђице Бобићеве, која ће се ускоро појавити у премијери комедије „Фани и њена послуга“ од енглеског писца Џером-Џерома. Фото Бенчић

Само седам пољубаца годишње.

Некоме је то довољно а некоме није. Ову стару истину да нисмо сви једнаки потврдили су званично недавно у Америци. Трговац Вилсон из Лос Анђелоса поднео је молбу за развод брака зато што му је жена дозвољавала само седам пољубаца годишње. Судија се нашао у незгодном положају. У закону не стоји ништа о штедњи пољубаца. Соломонски судија извукао се из не прилике на тај начин што је покренуо јавну дискусију. Нека пресуди публика о супружанском праву на пољупце. Што се тиче људи мишљења су била разна, али жене су биле издашне. Тако су великом већином одлучиле да се пољупцима не треба штедети и осудили су хладну госпођу Вилсон. На основу овог брак је био поништен и сада мистер Вилсон може тражити жену која ће бити мања тврдица.

Најинтересантније у свему овоме је то што је госпођа Вилсон добила многобројне понуде од људи којима је свакако веома погодан систем седам пољубаца, зато што су то без сумње људи који траже најзад у браку благословени мир. .

Ултиматум кинеским девојкама.

»Мисионарско Удружење у Шангају, јавља, да је гувернер кинеске провинције Хонан издао наређење свима неудатим девојкама, да у року од десет дана **морају наћи мужа,** — иначе ће их власти венчати с ким било по званичној дужности!

Чудни људи ти Кинези! Хоћеш, — нећеш, — мораш у брак!

САЧУВАЈТЕ ОВУ АДРЕСУ !!!

Кад Вам устреба одело, стоји Вам на услузи са најсавршенијим кројем и првокласном израдом

Кројачки Салон

„ОСВИТ“

ДУШАНА ПЕШКИРЕВИЋА

ТЕРАЗИЈЕ 25.

ПАЛАТА КАСИНА

(први спрат)

БЕОГРАД

Сви саобраћајци — шофери.

Морен, управник Париске Полиције, потписао је **ту** скоро распис, по коме сви париски саобраћајци — позорници морају научити да шофирају и морају положити шоферски испит. »Само тако«, — вели се у образложењу расписа, — »моћи ће саобраћајни позорници боље просудити могућности у аутомобилском саобраћају.«

Жену ћеш најбоље познати по томе како мисли о другим женама.

Жене су увек у праву, нарочито онда кад нису.

За власништво листа и штампарију: Драг. Вучићевић Драгачевска 5.

Штампарија »Привредни Преглед«, Београд Дубљанска 53. Телефон број 40-82

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 48.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 13. новембра 1927. год

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

СВЕТИСЛАВ ПЕТРОВИЋ И АЛИС ТЕРИ

у најновијем филму „Чаробњак" који ће се ускоро приказивати у Београду.

НЕКОЛИКО РЕЧИ о познатом пицсу ЏЕКУ ЛОНДОНУ

Благодарећи практичности хладних и ћутљивих Енглеза, у могућности смо да бацимо један поглед на живот и рад познатог америчког писца **Џека Лондона**, који све више и више бива један од најчитанијих америчких писаца, чије су књиге доживеле по више издања не само у Америци, него и у осталим европским земљама.

С тога, сматрамо да неће бити без интереса да и нашим читаоцима изнесемо, у неколико речи, живот и рад Џека Лондона.

Недавно је Кормиан Лондон такође познати амерички писац, описао живот и рад, као и само детињство Џека Лондона.

»Џек Лондон — пише Кормиан Лондон, — био је из једне сиромашне породице, и кад је дошло време да га родитељи дају у школу, они су га уписали у Сан Франциско, где је био врло добар ђак. Но, како му родитељи нису били баш зна колико имућни људи, то је он био приморан да, поред свакодневног похађања школе, да час продаје новине по улицама, час сладолед, и т. д., и на тај начин се издржавао сам, а и помагао своје родитеље.

Доцније, по свршеној школи и после упражњавања неколико заната, од којих Џеку ниједан није ишао од руке, он се прима за матроза, где је као такав прешао чак у Јапан а прошао је и цео Сибир, увек радећи теже послове, који се могу с правом назвати и најтежи. Кад се вратио кући у Америку, он је, по жељи своје мајке, изабрао један позив, и постао прост мануфактурни радник, који је зарађивао целих 10 центи на сат рада. Међутим, немогући се сложити са својим шефовима, он откаазује послушност и односи између њега и његових претпостављених постају после — затегнути. — Такво стање се морало изменити и Пек једнога дана добије — отказ. Као беспослени радник, — као што је то случај код свију беспослених — он се придружи осталима и, кад они објаве да ће своје другове који су запослени побунити да штрајкују, он је био на челу демонстраната. Своје речи су незапослени и остварили, јер су запослене побудили да се успротиве уговореном радном времену и да траже повишице своје плате. Како послодавци нису били вољни испунити захтеве својих радника, они се договоре и објаве општи штрајк. Међутим, Американци су практични људи који не воле много галаме и вике, — већ само рада и мирног живота: похватају све штрајкаче, позатварају њихове вође, међу којима је први био Џек, и у сточним вагонима депортирају их у Чикаго, а одатле у Вашингтон, где им је сиима одређено место становања, са забраном повратка у своје место рођења. У Вашингтону се Џек упозна и убрзо спријатељи са неким Црнцима, са којима је живео у одличним пријатељским везама, и са којима је сваке вечери, наравно без карте, посећивао позоришта и варијете-а. Како у то доба беху учестале крађе по граду, полиција отпочне са истрагом и, кад утврди да су Црнци виновници оних крађа, отпочне их немилосрдно гонити и бацати у тамницу. Међу ухваћенима, нашао се један, који је одао да им је Џек био вођа. Благовремено познавши какав му се колач спрема, Џек напусти Вашингтон без исправа и упути се у унутрашњост Америке, те је тако прошао све главније вароши, док, на крају крајева, опет није дошао на један брод, који га је примио за морнара.

Брод је био енглески и одмах је отпутовао за Енглеску, а одатле на друга путовања по морима. Џек је био одличан морнар, те је пао у очи својим старешинама, који му повише плату и поставе за најстаријег међу морнарима. Како је живот Џеков сада био много угоднији него као обичног морнара, то је он безбрижно проводио дане и на тим поморским путовањима појавила му се Муза, која га је учинила славним писцем, премда му детињство и живот нису текли баш најружичастијим путем.

То је историја живота познатог Џека Лондона, чија се дела и код нас врло радо читају и то у прилично великом броју.

Џаз...

Пластично приказан од Анете Розенсин.

Лепа виртуозкиња.

Лили Шварц: старија сестра од две познате виртоузкиње на клавиру.

Јучерашња спортискиња.

Боксерски тренинг даме од пре 20 година.

Данашње опасности од пољупца

До XVII. Века у Француској су господа поздрављала даме љубљењем у — лице. Према тврдњи проничног Монтења, — то је често пута било врло неугодно, јер се »због **три лепе** — мора пољубити **педесет ружних жена**«.

Али без сумње много обиљнији разлози су учинили да је тај обичај замењен љубљењем **руке**, или само обичним руковањем. За данашње — материјалистичко — доба, због оваквог и оволиког цењења жена, тај стари обичај би представљао **опасност по живот кавалјера.**

Египатски Краљ у Паризу.

Египатски краљ Фуад I, боравио је овихдана у Паризу.

Како се растерује

Изгледа да више нема жена и девојака, које не пуше цигарете. Ако их и има, врло их је мали број, готово реткве су као »Беле вране«, и оне су за данашње феминистичке **»глупаче«.**

Ако се осмелите да запитате коју модерну даму зашто пуши, одговориће вам:

— Растерујем досаду.

У Америци и Енглеској даме пуше на лулу, као и мушкарци.

Сада се врло често на железницама, у купеима прве и друге класе могу видети даме, које, у интересу свог здравља, не пуше, али у циљу растеривања досаде свирају им мали грамофони најновије чарлстонске и фокстроте, а оне седе, слушају и на тај начин »убијају« досаду. То су грамофони, који нису већи од обичне женске таше. Зато ће, како изгледа, у скором брзом возу, на дужим пругама, поред вагон-ресторана, бити уведени и »Дансинг-Вагони«, наравно све у циљу »растеривања« досаде....

Јаванска играчица Фариа са оригиналним украсом на глави.

Хоћели се моћи гледати из Париза у Њу-Јорк?

Ових дана вршене су у Лондону пробе са апаратом за гледање у даљину. Пробе су дале задовољавајуће резултате, јер су експериментатори из Лондона успели лепо да виде говорника у Глазгову, а растојање између Лондона и Глазгова износи 550 километара.

Апарат се заснива на принципу радиотелеграфије, а конструисао га је Енглез Берд. Он ће ускоро вршити покушаје гледања из Лондона у Њу-Јорк, — такође бежичним путем, а не употребом ракетла.

Носилац Нобелове награде за медецину 1927

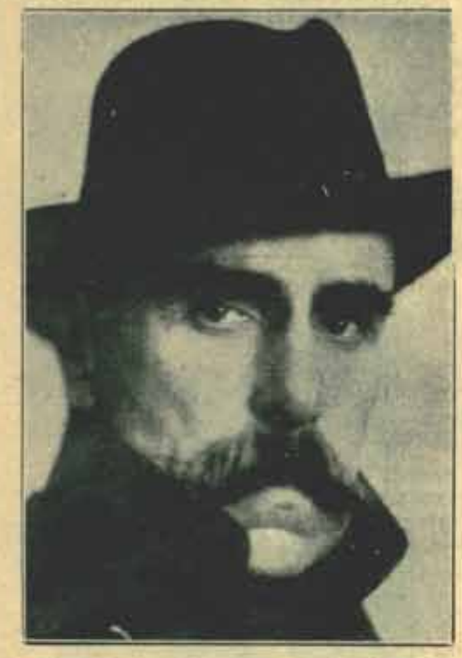

Психиатор и професор на бечком универзитету др. Јулијус Вагнер-Јауреr добио је Нобелову награду 1927. за медицину.

Разно.

Московски »Совкино« јавља, да је наредну сезону одређено 6 милиона рубаља. Снимиће се 83 филма, — од којих ће 18 бити посвећено совјетској пропаганди, а 35 ће бити потпуно уметнички без икаквих тенденција.

Епископ Вилиан Монинг из Чикага држао је у једном спортском клубу говор, у којем је рекао, ад је леп фудбалски мач богоугодно дело, као свештена религиозна церемонија. — Према епископовим речима, спорт је исто тако важан као и — молитва.

Госпођица Ферис

стигла је у Холивуд са пет лутака и за једну недељу дана постала је филмска звезда.

Америкаиска филмска предузећа у последње време свакодневно проналазе по једну филмску звезду и у својим новим филмовима главне улоге поверавају тим незнаним јунацима. Узрок томе приписује се великим филмским звездама које су презаузете разним ангажманима. У Холивуду има много филмских глумица и глумаца као и статиста без ангажмана, но већи део ових није подесан и за веће улоге, и ако се неки пут деси да и међу њима има који добро послуже. Од простих »редова« одједном заузму велики положај и избију на површину једном за свагда. Дешава се чак и то, да они који никада нису играли за филм, дођу изненада, без тешкоћа до — главне улоге. Истина, ми заборављамо на оне многобројне који никада немају среће...

Одрес Ферис у свом најновијем филму.

Овде ћемо навести као пример, како неко дође на лак начин до филма и славе, насупрот онима који су осуђени да вечито очекују и да се надају.

Одреј Ферис још само пре неколико месеци била је ученица једне њујоршке више девојачке школе. После свршених испита ова мала решила је да по сваку цену постане филмска глумица, и у ту сврху допутовала је у Холивуд. Разуме се, ту је дочекаше црни дани. Нигде је нису хтели да саслушају, и скоро месец дана јурила је из студна у студио, док се на крају крајева није смиловао један чувени филмски режисер који сними са њом неколико пробних снимака. Резултат је био одличан. Пронашли су да је г-ђица Ферис као створена за филм и одмах су јој поверили једну мању улогу коју је тако успешно креирала, да су јој одмах после два дана поверили главну улогу у једној новој комедији.

После недељу дана она је била најчувенија међу новим звездама у студну, па чак је била страх и трепет и за оне »чувеније«. Тек тада је признала да је од куће побегла само са неколико долара, са две хаљине и пет лутака.

Г-ђица Ферис чију слику доносимо из њеног најновијег филма, сада је навршила петнаест година.

Једна „инкарнација“ Буде.

Мали поглавар Ладака са златним шеширом и ободом од жуте свиле са својим заштитником (десно) и једним ламом.

Глава једног индијског »царског« тигра.

Модерна жена и - цигарета

ШТА СВЕТ ЗАНИМА?

— **Организација америчких окултиста** на једној од својих последњих седница одлучила је да на свом земљишту у Њујорку подигне споменик за умрле сестре Фокс. Оне су биле први спиритистички медиумни. У ту сврху почело је скупљање добровољних прилога. Први прилог од 500.— америчких долара послао је славни и широм света познати писац криминалних романа Конан Дојл.

*

У Њујорку је умро можда најмоћнији владар филма — Маркус. Он је био власник 100 биоскопа, а интересиран у још седам стотина кинематографских предузећа.

*

Кућа Наполеона I, која се налази на Елби, почела се рушити, те »Ворпале д' Италија« тражи кредите, да се сачува ова знаменита старина, у којој је Наполеон I. провео своје прво прогонство.

*

У лондонском предграђу Бату оболело је 200 особа, међу којима 50 деце од тровања сладоледом, који су куповали на улици. Неколико деце већ је умрло. Министарство Здравља већ је одредило комисију да испита узрок ових тровања.

Конгрес за Истраживање Атмосфере одржан је пре кратког времена у Лајпцигу у Немачкој. Присуствовали су делегати 16 држава.

*

Недавно је Маршалу Фошу била понуђена једна огромна сума новаца да напише своје мемоаре. Међутим, он је то одбио без икакве мотивације.

*

У цркви Светога Лаврентија у Фиренци, украдени су на досад непознат начин делови чувених Донателијевих барефеља.

*

У Масону организоване су велике свечаности у почаст великог песника и политичара Ламартина.

*

Ерио, француски Министар Просвете, спрема »Уредбу за Развијање и Неговање Гимнастике на Универзитетима у Француској.

*

Једна америкаиска финансијска група сградиће у Берлину, идућег пролећа, 8.000 станова. За тај рад је ставила на расположење суму: од 30 милиона америчких долара. Према пошису од маја ове године, потребно је да се изграде 700.000 оваквих станова. — После овога, криза станова била би отклоњена сасвим.

*

Шеф Прохибиционистичког Покрета у Сједињеним Државама Америке, С. Хвилер, умро је ономад, у 57. години живота. Он је намеравао, — по наговору својих пријатеља, — да се кандидује за будуће изборе председника, који ће се одржати 1928. године.

НА

ОБУЋУ

свака дама полаже много

онда треба да купи ципеле код

Браће Петровић

јер су нове форме, квалитет и цене увек без конкуренције

КРАЉА МИЛАНА и ТЕРАЗИЈЕ

104. ТЕЛ. 607. 32.

ПРЕ ПОЧЕТКА...

»Брзо, брзо, завеса се диже«.... (Играчки пар Џамет Груба)

Ако немате лепе ноге и ход!..

Онда вам ваља послушати неколико овде изложених савета.

За целокупан утисак, што га мушкарац добива од жене, не одлучује само форма њеног тела, или боја тоалете; њени покрети и гестови су од много већег значаја за пријатан целокупан утисак. Ход жене игра пресудну улогу у њеној лепоти. Прођите београдским корзом и другим шеталиштима, па покушајте да нађете идеал женског хода: у замаху, класичан и лаган. Ретко ће те наићи на жену, која уз лепоту своје виткости и танковијастих ногу има и леп ход, у хармонији са целом појавом. Ретко ћете то наћи, — премда данашња мода женским ногама даје пуну слободу најкомотнијег кретања. А мора се признати да и тоалета оставља жени пуну слободу покрета и лаког хода.

Шта је, дакле, узрок да и дан данас многе, иначе лепе и витке жене, имају неукусан и ружан ход, сав у неком померању аљкавости!? Шта је узрок!? — Свакако: Ноге, боље рећи: **стопало.** Основни услов за леп и уредан ход, услов, који је важнији по облик и пропорција ногу, — то је правилан положај и држање стопала при ходу. Код стопала је важно: Да ли је оно такозвано »Дуа табан« — равно стопало, — или је »клецаво«, услед наглог прегибања на горњем делу стопала; даље важан фактор су зглавци, унутрашњи и спољни, као и врх од стопала. Стопало у ходу не сме **клецати** или се **нагло прегибати;** унутрашњи зглавак не сме стајати ниже од спољнег; а врх од стопала не сме се сувише истурити напред, или намерно лако избацивати. Унутрашња линија стопала, онај лук од пете до врха, не сме да, услед тежине тела, изгуби заснованост; и поред тежине тела, тај лук мора остати у лепој форми. Истина, на лепоту стопала при ходу много утиче сам облик зглавака и мишићних тетива; али је јасно да се ти дефекти могу уманити хармоничним ходом.

Сад настаје питање: На који се начин могу уклонити ти природни дефекти или нехармоничности у облику стопала и начину хода? Сасвим просто: **уметцима.** — Тај уметак се мора израдити у гипсу, према упутствима ортопедског стручњака. Кад се то учини, онда нога добија свој леп облик, стопало се коригује, зглавци дођу на равну висину, одстрани се њихово ружно шкрипање, а ход престаје да буде клецав: у место тога хода жена корача врло лако као да узлеће.

Научна путовања код људождера

Лејди Дорофи Миле, ћерка Ерл од Оксфорда вратила се пре извесног времена у Лондон са научног путовања из америчког протектората црначке републике Либерије, на биберној обали горње Гвинеје.

Путовање је водило у неистражене крајеве у које још није дан бели човек не беше ступио ногом.

„Ја сам се бавила у Либерији око осам недеља" објашњавала је Лејди Дорефи сарадинку неког Лондонског листа, и то осам недеља бејаше необично богато у искуству и пустоловним доживљајима. Посетила сам делове загорја које није видео још ниједан Европејац. Путовање сам већином вршила у једној висећој постељи ношеној од урођеника, најнеудобнијем саобраћајном средству које можемо замислити. Шумски народи који су ми вршили службу носача, мрзе Европејце као ђавола и нарочито уживају да им напакосте и у пркос њиховим јадним жртвама, пусте висећу постељу да одједаред падне.

Те људождерске оргије трају по три до четири дана. Када прођу, људождери склоне леопардову кожу и врачају се у тихим округ њихових села. Женско месо не воле; тврде да има сувише горак укус. Као нарочити гурмански залогај сматрају човечји бут, који се због тога обично резервише за погла-

вицу. Врло укусан сматра се младић између четрнаесте и петнаесте године.

Ово друштво рисова служи се и мађионичарским средствима да примами плен и казаше ми, чим се спрема људождерска оргија, главар општине кад наступи мрак, пролази кроз село и на свирали изводи особене мелодије, изазивајући име изабране жртве. Глас ове свирале изазивље хипнотичко дејство на жртву и чини да без отпора и инстиктивно прати чаробњака.

Из личног искуства могу да тврдим да су људождери уосталом сасвим дружевни; нису учинили баш ни најмањи покушај да ме узнемирују. Као све жене примитивних народа, и жене у Либерији врше улогу теглећих животиња којима се пропушта цео посао.

Непосредно на земљу кад имају да их положе. Ја сам сама тешко уганула кости оваком приликом. Више од четири недеље проживела сам међу правим људождерима и имала сам при том прилике да се потанко упознам са њиховим обичајима и навикама.

Могла сам дубоко да прогледам и у живот и подвиге, друштва људских леопарда! Ово друштво је једна уско здружена скупина људождера, чији су чланови разасути по селима унутрашњости. Јавно изгледају потпуно нешкодљиви и дају утисак потпуно углађених, закону оданих држављана. Међутим у извесном добу, тајанствено нестају из села и иду у гору, где се заогрчу у фантастичне костиме од коже риса (леопарда) снабдевених великим гвозденим канџама. Пошто обуку овакву ношњу, постављају се у заседу и код појаве жртве дивљом виком и скоковима леопарда скачу на несретника да га раскину.

С изузетком стаклених перли немају ништа друго на себи.

Марсела Рана, »стар« нове Халер Ревије.

„Венчани су!..“

— Слушај, Емиле, малочас, док су се уписивали у књигу за пријављивање, нисам могла добро видети, кад су пошли уз степенице... али ни он ни она не носе бурму. Да нису, на крају крајева... Не може то, не може никако.... Уживамо глас пристојног хотела. Како би било да часком отрчим до њих горе?

На то гласно размишљање своје супруге, завршено једним конкретним предлогом, — који би пре свега изискивао од њега да устане са столице, у коју се беше удобно завалио, — задовољно пребаци цигару с једног краја уста надругу, и прогунђа:

— Јеси ли им већ однела ручак?

— Нисам још.

— Па знаш шта. Морао бих ја послужити уместо тебе. Па кад буду ручали ја ћу им рећи шта мислим. Да, то ће бити најбоље... или... немој.... чекај.... Знаш шта: Ја ћу прво с њима да поразговарам, па ћеш им ти онда служити ручак.

Паланачки хотелијер пође заиждукајући уза степенице решен да с једне стране заштити морални углед свог хотела, а с друге стране изгуби што мање прихода од тако добрих гостију.

Његова жена оде у кухињу, приреди печење, — једно веће и једно мање парче, — лепо га изгарнира, па затим са претоварењим послужавником пође у трпезарију, где је њен муж седео поред гостију.

Оставивши ручак на столу одмах је опет сишла доле.

— Боже мој, шта све човек неће доживети! Дођу ти фини људи узму две најбоље и најскупље собе, а кад погледаш нису ни.... — резоноваше завидно бака, силазећи низ степенице.

У том је стиже муж.

— Слушај, да ти кажем, знаш шта је?

— Шта!?

— Ипак су венчани.

— Од куд знаш? Јеси ли их питао?

— Питао их нисам, али сам сигуран у то своје мишљење по томе, — што је он узео већи комад меса.

Принцеза Илеана.

Сестра наше Краљице.

Пад владе због једног тореадора

У Мадрид се ових дана вратио чувени шпански тореадор Пепе Мајо, за кога дописник »Берлинер Тагблата« прича следећи случај:

»Мајо је био отишао у Јужну Америку и успешно је играо у неколико филмова, који су снимани у Арени. После овога, он се вратио својој старој професији — борби с биковима — у његовом сталном месту становања, односно у републику Коста Рико, и узео учешћа у једној борби с биковима.«

Међутим, закони те републике забрањују да се бикови убијају у борби. Шпански тореадор је, међутим после неколико елегантних гестова, — убио бика, који је био необично разјарен.

Револтиран тим гажењем закона, Министар Унутрашњих Дела Републике Коста Рико, који је уједно био и Председник »Друштва за Заштиту Животиња«, наредио је да се тореадор одмах ухапси, и осудио га је — на смрт!

Син Председника Парламента исте републике заузео се за осуђеника, али његова интервенција се необично компликовала и погоршала ствар. Министар није хтео да помилује осуђеника, већ је изговорио за Шпанију неколико неласких речи, у коме је осудио тај крволочни шпански обичај....

Око 5.000 Шпанаца, који живе у републици Коста Рико, побунили су се против оних речи које вређају њихову Отаџбину и уложили су протест. Њихов протест је био тако енергичан, да је цела влада морала да поднесе оставку, а син Председника Парламента морао се тући у двобоју са Министром Унутрашњих Дела.

Шпанска Колонија уложила је све силе и успела да из затвора ослободи Мајоа баш у току ноћи, када је исти требао бити — погубљен. Мајо је одмах једним бродом побегао у Шпанију.

Нова влада помиловала је тореадора, који се сада налаан у Шпанији, и где игра у једном новом филму у арени.

Дакле, тореадори не обарају само бикове, већ чак и целе владе!!!

Мало хтети или је највећа глупост или је најдубља филозофија.

Има људи који на најнетактичнији начин тврде како су они грдно тактични.

Пука жеља може задовољити само људе. Тек чврста воља прави успех може да буде.

Код неког је храброст победа извојевана силном јачином воље над урођеном плашљивошћу, а код неког је она снажан и прибитан природни импулс.

Рамон Новаро и Госпођица Милошевић

Г-ђица Д. Милошевић-Добрић, која је приликом нашег филмског избора дала тачну прогнозу, да ће Рамон Новаро добити 10.224 гласова, колико је и добио.

Светски рекорд: пет пута разведена!

Маргарета Морис из Сиукс Сити у Америци до своје 21 године пет пута се развела, те је у разводењу постигла светски рекорд.

Свадбени обичаји

Један берлински лист расписао је међу својим читаоцима анкету о томе, **да ли свадбене церемоније треба да се проведу са мање раскоши и новаца или да остане као што је било до сада?**

Неколико читалаца послали су као одговор познати текст из Гетеовог »Вилхелма Мајстора«:

»Међу свима церемонијама ова је најнеопходнија и ниједна друга као ова не треба да се проведе достојанствено у миру и тишини.«

»У колико је један народ мање културан, у толико су свадбене церемоније код тога народа бучније.«

У западним, цивилизованим државама постоји тенденција да се свадбене церемоније упросте и да се замене нечим лепшим и погоднијим.

Између осталог, предлаже се да се осваћује кућа, у којој ће младенци становати.

У томе циљу у Немачкој је основано друштво, које води пропаганду против раскоши за време свадбе, која не само да стаје много новаца, но је напорно за младенце, који једва чекају да оду гости, да би могли да се одморе.

Друштво се нагло развијало и међу његовим члановима има не само сиромашних, него и врло богатих људи, који имају средства и могућности да приређују најраскошније свадбе.

СВЕ ЗБОГ ФИЛМСКИХ ЗВЕЗДА

Председник Лос Ангелоске Општине поднеће оставку.

Председнику Лос Ангелоске општине било је стављено у дужност, да при доласку или одласку сваке филмске звезде присуствује званично на железничкој станици, у знак нарочите почасти. Наравно, председник је ову дужност једно време отправљао са задовољством, али како су звезде учестале са путовањем, председник је увидео немогућност овог посла и решио је да ствар регулише пред општинским одбором на тај начин, што ће га овај ослободити ове мучне дужности. Јер, за последње, врло кратко време, председник је ишао на станицу 911 пута!

Услед тога морао је да напусти врло важне општинске послове. Он ће, како јављају, прво тражити да се ослободи те дужности, у противном поднеће оставку на положај!

Жалост код сестара Талмаџ.

Нема тога ко не познаје славне Талмаџ: Норму, Костанцу и Наталију, али нико није знао да оне имају и брата. Многи мисле да је Ричард Талмаџ њихов брат. Али овај италијански глумац, — који тече своју каријеру у Америци, — и који игра улоге сличне улогама Дугласа Фербанкса, нема никакве сродничке везе са глумицама Талмаџ.

Оне су имале једног брата, који није ни помишљао да буде филмски глумац, — што изгледа невероватно. — Он је недавно умро у Холивуду, док су Костанца и њена мајка биране хаљине у Њујорку за неку нову продукцију.

Фред Талмаџ се међутим појавио више пута у филмовима његових сестара, али само у својству статисте. Он је био у гомили званица и задовољавао се овим скромним улогама, не тражећи да из тога извуче користи.

Зар није чудно видети у извесним уметничким породицама, које су тако чврсто везане за филм, децу која не следе каријеру, која изгледа као да је створена за њих!?

Додајмо да је Фред Талмаџ имао талента и да је сама Норма признала, **да је то био »дечко који би могао зарадити пет хиљада долара недељно.«**

Сујеверје филмских старова.

У једном од прошлих бројева нашега листа ми смо забележили неколико сујеверја филмских старова. Сада доносимо још нешколико ,које ће наше читаоце без сумње, интересовати.

Конрад Нагел, на пример, признаје да он прешао и две хиљаде већи пут, само да не пређе испод — лестанца.

— То је доста чудно! — вели он. На мачке се не обзирем ороја 13 и не плашим се црних мачака. Све ми је једно ма их и погазио, само да ми не говорите да пређем испод лествица! Ако о њима само и помислим, осећам се болесним.

Норма Ширер изјављује, да су црне мачке њена највећа предрасуда.

— Оне су увек умешане у немиле догађаје у моме животу! — изјављује она: — То је стара празноверица са Југа. На срећу, она има своје противно дејство. Кад нам црна мачка случајно пређе пут, довољно је да окренете капут, блузу или мантил који носите на вама, и да наставите даље путовање у овом смешном оделу. То није можда елегантно, али на Јуту, кад виде да нека личност иде тако, знају врло добро шта се догодило. Познат ми је један случај, где неки лопов није смео да продужи даље бегство, пошто му је црна мачка прешла пут те је стао, и тако су га ухватили!

— Ја имам само једну празноверицу, — поверова се **Лев Годи:** — Она потиче из Енглеске: никад не бих смео да отворим кишобран у кући.

Црвенокожна филмска звезда.

Генијални филмски режирес Ернест Љубић, може се поносити открићем, што је у једног чистокрвног Индијанца видео доброг филмског артисту, који се зове Монте Бли.

У почетку, као обично, Индијанцу су давале мале роле, доцније је Ернест од Монте Блиа ствара доброг филмског артисту.

Монте Бли је рођен 1890 године у Америци и сада има 37 година.

Он је остао сироче врло рано, а када је навршио 16. година пошао је у свет...

Прво је постао боксер, затим чувар стоке — ковбој — рудокопац, продавац новина, матрос и т. д. Најзад је дошао до Холивуда као обичан радник у једном ателеју са израду филмова. Тамо је био запажен од првог режисера Давида Грифита, када је Монте Бли наговорио статисте да се буне и траже већу плату, и реши, да бунтовника ухапси. Али, у моменту када су полицајци улазили на врата, Монте Бли, једним мајсторским гестом скочи преко прозора и паде се на улици.

Тај одважни гест толико се допао Љубићу, да га је сутрадан позаво преко новина да дође к њему кући, и да му се ништа неће десити, пошто ће га он узети у заштиту и дати нов ангажман. Бли је послушао Љубића и отишао његовој кући, и он је одмах са Блиом склопио уговор на три године. — Љубић је је најавио да је радом свога — црвенокожног — артисте веома задовољан.

Против рађања несретника

Врховни суд у Њујорку одобрио је закон у савезној држави Виргинији против рађања деце од нездравих родитеља. То решење је донето поводом жалбе двадесетогодишње Мис Кари Бек, коју су власти осудиле на принудну кастрацију. Кари Бек је дете слабоумне мајке и упркос њених двадесет година, душевно није развијенија од девојчице од 9 год. Недавно је и она постала мајка, али њено дете, по мишљењу лекара представља прави тип дегенерика.

По томе закону, у будуће, биће силом спречено рађање свим дегенерицима у Савезној Држави Виргинији. Дегенерисани мушкарци и жене биће подвргнути кастрацији.

Како се Бизмарк верио?

О веридби великог немачког државника постоји ова анегдота:

Бизмарк је срео своју будућу супругу на једном балу, заљубио се у њу и одмах написао писмо њеним родитељима, тражећи њену руку. Бизмарк је тада био један од оних људи, који нису уживали добар глас. Кад су девојчини родитељи добили писмо, намрштили су се, али ипак одговорили су му да дође да га виде.

Бизмарк је узјахао коња и отишао у башту где су га девојчини родитељи, заједно са њом, очекивали. Кад је стигао пред њих, Бизмарк је сјахао коња, пришао прво девојци, пољубио је звучно у уста и оба образа и, обративши се зачуђеним родитељима, упитао их:

— Кад ће бити свадба?

Свадба је прослављена у идућу недељу.

ЛЕТО НА ЛИДУ

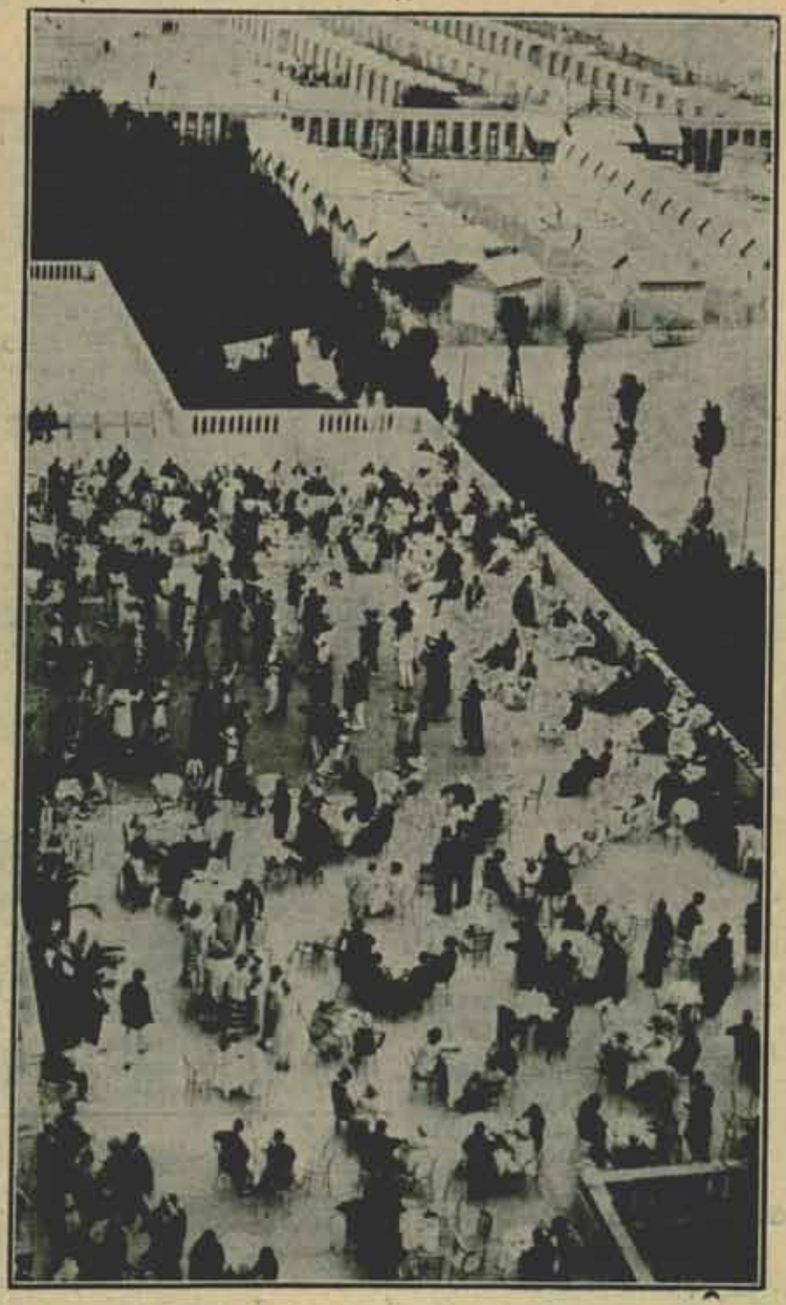

Тераса »Ексцелзиор Паласа« на Лиду не оскудева у посетиоцима, јер тамо је још и данас право лето.

СТИД

од Курта Минцера.

Они су се волели тек четири недеље, већ најуже међусобни смисао живота. То не значи да једно без другога није могло да живи. Али што се среће и радости тиче могао је само један од другога да црпе.

Једаред обећа она да ће да дође после подне ако пет. Ујутру рано отпоче он да је чека. Шта кажем ја? Та он је целу боговиту ноћ чекао. Он је очекивао управо од прошлог до идућег састанка. Кад би нестао последњи одблесак њене хаљине за углом, почео би да чека на први да се понова појави.

Она је рекла: Могуће! Није било извесно хоће ли доћи. Кад је било четири и по, знао је: она не ће доћи. Он је седео смрзавајући се, лутао је у врућици наоколо, сав блед је прислушкивао на степеницама, зажарен стајао је на прозору. Све могуће сумње, све бојазни, сва разочарења и понижења су га испуњавала.

У пет сати баци он на себе огртач, навуче шешир, пообеже. Терало га је нешто. До ње био је пут од четрдесет минута. Улице су биле пусте, неутешљиве. Стаола су се грозила у јануарској беди. Доње комад поља, ограде, грмови. Железнички насип.

Љубомора?... Он није мислио ни ништа. Ако је била код куће — зашто није дошла? Ко је био код ње...? Ох, никада не ће се он усудити да код ње зазвони, никада поднети да види њезино престрашено лице... А ако су јој прозори мрачни...? Где ли она могла да буде ако не код њега...? Каква је то тајна била...? Што ју је терало...? Кога је она познавала о којему он не ли знао?

У том је моменту он неизмерно понизио драгу, све јој је могао да подметне, видео је проклету, ружну, лажљиву, издајицу, са очајном унутрашњом љубави он ју је грдио. И тек кад угледа њен дом, он се закле: да никада не изда што је у том моменту према њој починио, закле се: да јој никада не призна своју маловерност, да је уходећи облетао њену кућу, да је за њом трагао, за њом прислушкивао, закле се: да јој никада не исприча о том љубоморном излету, о овој простоти његовог срца. Окренути се пре него ли угледа њене прозоре! Али он је био мањи него његова љубав. Он трчаше и виде — прозори су били тамни...

Два је сата одсуствовао. Кад је опет дошао у своју собу, седела је драга на прозору... Она је мало задоцнила. Она га загрли. Њезини образи били су мокри од кише, њезино чело од зноја. Он је горео и он је дрхтао. „Драги, мој љубљени, тако си дуго учинио да те чекам. Где си био"? Он је дивље пољуби. Затим заклопи очи. Безмерни стид га обузе. Она је се смејала и рече весело: „Признај, била је тајна посета. Код кога? Је си ли био код друге"? Он је ћутао, и посматрао је Ништа није било у његовим очима сем боли, стида, клонулости. Све је могло да се из њих чила. Она занеми. Њезин смеј нестаде. Она прошапта: „Где си био"? Он најзад рече: „Не могу да ти кажем".. Она га загрли. Молећи, дирљиво: „Једини љубљени, ти мораш. Ја се мучим. Ја ти чиним неправду. Помози ми. Где си био? Код неке друге? Јеси ли ми учинио неправду"? Да није ћутао морао би да каже: „да". Радије и лакше лагати, боље пронаћи превару, него ли признати простачку истину, власти то понижење и понижење драге. Она је била чиста,

истинита и без задњих мисли — а он њен ухода! „Мој једини љубљени, ако не одговориш, идем и не ћу више да се повратим. Ја ћу те увек волети, али идем одавде. За навек. Говори, ако ме волеш. Смем ли да ти верујем?“ Он је волео, али није говорио... Она свеже њезину белу копрену на оледо лице и отидне... Он одржа заклетву коју је себи задао. Он је изгуби само да јој не призна што јој у мислима учинио. Да је признао, могуће не би она ни најмање увређена отишла...? Није ли имала право да тражи упорно један одговор? Питања се гомилају на питања. Ради се о љубави... То казује све и не објашњава ништа.

И много је времена прошло. Она се је удала, а он остао нежења, још се често шета по оном кобном путу под напуштеним прозорима. Тамо он тихо стоји. Он је љуби као некада. Љубав — ако је она заиста љубав — вернија је, већа, божанственија него ли љубавница...

Болест спавања

ЊЕНО ЛЕГЛО И ЊЕНЕ ПОСЛЕДИЦЕ

Болест спавања настаје од једног **протозоа**, названог **трипонозом**, којим човека зарази или једна муха, звана Тсе-Тсе, која живи уз воде тропске Африке, или — што се ређе дешава, — једна врста комараца, ако сишу крв којег болесника зараженог трипонозом. Болест има три периода: у I се уопште не опажа, али у II и III долази потпуно ослабљење организама. — Оболели постају прави живи скелети, — који се кукуку као сенке док не седну, или не заспу.

Дуго су лекари узалудно стајали пред овом страшном болешћу, не могући да пронађу лека против ње. Међутим, данас медицина располаже са лековима, чије је дејство готово потпуно сигурно, помоћу којих прездрави већи број болесника: **Атоксил, Еметик** од анилина, **Новарсено, Бензол** и т. д.

Пошто се зна узрок и клице ове болести, изгледа да би се она лако могла уништити, на чему француски лекари предано раде. Али, нажалост, то не иде тако лако; пре свега зато, што урођеници по колонијама траже лекарску помоћ обично кад је већ доцкан. Сем тога, они се много селе и тако зарази још много здравих људи.

Уништити ове клице по свима рекама и барама је апсолутно немогуће, те се колонијалне државе ограничавају на то да лече оне који се дају излечити и да населе људе из заражених крајева.

Сама Француска ће ове године утрошити око 7,800.000.— франака, борећи се против ове болести у Камеруну.

Читава акција се води, као и код нас, против маларије. Мора се прегледати око 500.000 урођеника на подручју од 180.000 **квадратних километара.**

ИГРА И ИЗРАЗ

ЗАМАХ.

ГРАЦИОЗНА ПОЗА (Марион Херман).

Изражајна студија у мимичкој игри. Вигман школа.

Љубимци нашега дома.

Лево: два бела поуздана рундова. Особити и скупоцени мађарски овчарски пси.

Десно: Један дуговласи дивљак. Сибирски пас.

Доле: Вечито расположени дугувласи оптимиста: ски-теријери.

Лево: Бернадинери близанци, поседници великих награда.

Десно: Мали белгијски грифони.

Немачке пудлице.

Отмени и верни аристократи: руски хртови.

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 12.

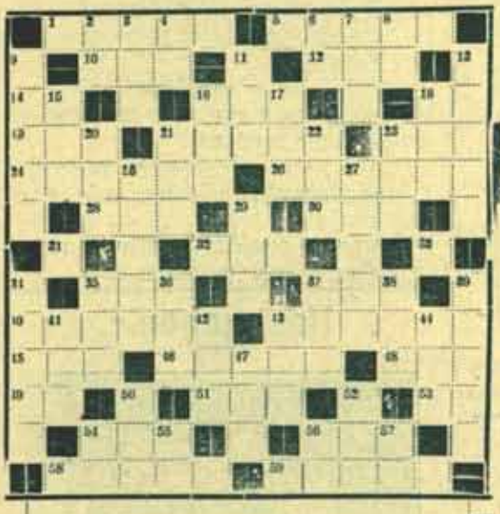

КУПОН Бр. 12.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

Напомена: Решења слати до 4. дец. — Наградни број објавиће се у броју од 11. децембра текуће године.

Хоризонтално:

1. Израда од цвећа
5. Физичка мана
10. Двоје
12. Дисање
14. Заменица
16. Башта
18. Слово (латиница)
19. Орган за слушање
21. Животиња
23. Заменица
24. Мушко име
26. Пригиун
28. Свеза
30. Старинска мера
31. Свеза
32. Име
33. Предлог
35. Заменица лична
37. Талас
40. Зграда од дрвета
43. Турске капе
45. Прилог
46. Судити (гл. облик)
48. Столеће
49. Нота
51. Име (скраћено)
53. Предлог
54. Змија
56. Део куће
58. Шљиве за ракију
59. Риба

Вертикално:

2. Јуначки спев
3. Заменица
4. Мера за површину
6. Предлог
7. Животиња
8. Узвик
9. Прилог за место
11. Државни знак
13. Река у Југославији
15. Име
16. Провидна тканина
17. Пијаца
18. Прва жена
20. Лична заменица
21. Невоља
22. Телефонски узвик
23. Усклик
25. Слика светаца
27. Декорација
29. Део лица
31. Свеза
33. Предлог
43. Земљиште крај реке
35. Коло
36. Непозната вредност
37 Одећа
38. Врста спорта
39. Прилог за време
41. Свеза
42. Спортски израз
43. Отмен
44. Женски рад
47. Снажан човек
50. Сужањ
52. Млечни производ
54. Бити (гл. об-
55. Мера
56. Предлог
57. Потврда

Читајте у данашњем броју НОВ РОМАН

Краљ ваздуха.

На авијатичарској утакмици код Темпелхофа у Немачкој водила се борба за назив »краља ваздуха« између познатог ваздушног акробате Дореа и немачког пилота Физелера, у којој је Доре победио.

Шеснаестогодишњи професор универзитета у Туркестану

У Ташкенту, у Руском Туркестану, ових дана постављен је за професора Универзитета неки Николај Вазда-ров, који је стар свега 16 година, а који је пошао на Универзитет још у својој 10 години. То је најмлађи професор Универзитета на свету, па чак ни Америка га нема, у којој су могуће све немогућности.

Такви феномени ретки су.

Познато је да је Менделсан почео да ствара композиције још у седмој години. Сличан је случај и са Моцартом.

Бечка глумица жртва „Мафалде“

Млада бечка глумица Алојзија Вилхелм која се утопила приликом пропасти италијанског брода »Мафалде«.

Напредак америчанског аутомобилизма.

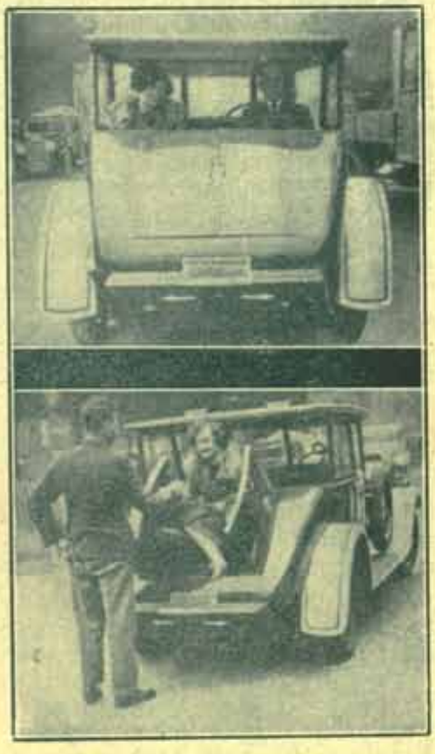

Аутомобили у којима пасажери седе окренути уназад ради бољег изгледа и лакшег силажења.

Како да се спрече разводи бракова?

Разводи бракова су, као што је познато, једно оних зло, од кога подједнако пате сви народи. Међу осталима и Република Аустрија много страда од овог зла, које нико не покушава да спречи или бар умањи.

Према једној, недавно издатој статистици, у Аустрији се сваког месеца изврши просечно око 400 развода бракова.

Да би се овоме злу стало већ једном на пут, Аустријанци су се потрудили да у самој престоници Аустрије — у Бечу — оснују једно необично, јединствено и врло корисно друштво, које има за циљ, односно његови чланови, да се свим силама боре против развода бракова.

Друштво се зове **»Савез против несрећних бракова и развода у Републици Аустрији«** и ставило је себи у задатак да поврати породичну срећу онамо, где је она, кривицом једног или другог нагнезла.

Оснивач овога Савеза је трговац Јулијус Градиг, који је убеђен да је велики број развода у Аустрији последица недостатка добрих савета супружима.

Савез, дакле, има за циљ: **да даје добре савете супружницима** за време њиховог брачног живота, а пропагатор његов уверен је да су добри савети у могућности да поврате поремећени мир у браку.

Ради тога друштво је установило вечите вечерње седнице својих чланова, за време којих се дају савети супружницима, међу којима су били поремећени односи.

Један угледан бечки адвокат се обавезао да даје бесплатне правне савете члановима друштва, противницима тако данас модерних развода бракова.

Оснивач Савеза је био убеђен да ће се на тај начин спречити многи разводи, који се у већини случајева појављују једино због неспоразума и тврдоглавости једног од супружника.

»Друштво већ може да се похвали одличним резултатима« — каже један бечки лист. »Оно је основано нешто пре годину дана, а успело је да помири стотине супружника и поврати срећу у несрећне бракове, који су се налазили пред опасношћу да буду раскинути«.

Није искључено, да је и оснивалац овога Савеза био на прагу развода са својом лепшом половином, коју је добрим саветима одвратио од тога.

Егзотични играчи.

Фарис, егзотични играч који са највећим успехом наступа у Паризу.

Модерни разговори

— Ти си леп као хиљадарка! —

— Зашто нећеш да легнеш?

— Зато што хоћу да спавам. —

— Е, добро! Кад си такав, ја ћу отићи!

— Је ли то обећање или претња?

— Дакле, сваки пут када има неки путник ти му даш да спава у твојој соби?

— Дабоме, тако имам да распремам само један кревет.

У друштву с књегињом Татјаном, води се разговор о љубави. Сваки даје своју дефиницију.

Кад дође ред на књегињу, она рече:

— Чиста љубав је она која се не проводи.

Један од браће Фрателини, који спадају у ред најчувенијих клоунова на свету.

Достојевски о деци

Како да их не волимо? Ако бисмо престали волети децу, кога бисмо у-опште још могли волети и шта би било са нама? Сетите се да је само за љубав деце и њихових златних лица Спаситељ обећао «да ократи времена и рокове» . . .

Заборавили сте да мала детиња душа тражи непрекидну и сталну везу са родитељском душом. Траже да за њих духовно будете узвишени као планина.

Одгајивање и васпитање деце није само посао и дуг, него прави израз безграничне љубави.

Знате ли ви да савестан отац треба да превоспитава и самог себе, ради деце своје.

Земља је основ свега: а ја земљу од деце ше умем да делим.

Изненађење.

Италијани хоће да играју

Као што је познато, прошле зиме фашистичка влада у Италији била је издала оштра наређења против балова, забрањујући приступ без пратње родитеља свима девојкама које нису напрпиле 21. годину живота. Међутим, како је ово наређење наишло на велико негодовање, да су чак и ученице почеле да напуштају школе што им се не дозвољава недељом играње, — била је принорана да поменуто објашњење ублажи свим полицијским органима, у коме се каже:

«Да се у будуће избегава претерана строгост, ако је у игри загарантован морал и кад, с обзиром на време и место, не вређа религиозни осећај народа. Тада је игра часно и дозвољено разоноћење.

СТИДЉИВА ЉУБАВ

од Теодора Лесинга.

Дали ти је потребна љубав, као одговор, добијаш сажимање раменима. Немаш ли потребе за њом, свако ће ти се нудити. То је искусила и Вилхелма, принцеса од Јошивара и њезина тетка, обудовела војвоткиња, од Фрајденштата, кад су се повукле у вилу Мирамаре на језеру Шнатерзе. Племенити родови лечилишног места тискали су се око племенито рођених дама И, премда се је морало признати да је принцеза Вилхелма имала најмилије лишце, највиткије тело, најкраснију златну косу и уопште једно ретко женско тело, — ипак једно је извесно: Да она није била принцеза од Јоршивара, млади гроф Арибалдине би прозвао своју једрилицу »Вилхелмина", ни Едгар Кризоротис, син директора отоманске банке, ујутру док се принцеза купала не би се смрзавао на плажи, нити би најзад млади банкарски чиновник Фридел Кунце, који је већ две године био заручен Марицом, цели дан жвакао на халтеру и на уписачи цртао слова В. В. и око њих круне са девет звезда, а амо тамо једно мастиљаво срце. Али на овај начин? Плажа купатила понаша се просто махнито. Једрилачке утакмице, пливачка натецања, игре с бакљадама, аутомобилски излети, италијанске ноћи. Цвеће код буђења, песме, торте, и друге ђаконије. Едгар пошиље браслетну са рубином, гроф Арибалдини дијамант. Мадона! Шта је могло верно срце банкарског чиновника са стоосамдесет марака на месец?...

Фридел је стајао далеко, грицкао је нокте и чезнуо је тамо преко у, за њега затворен свет плавог сјаја. Одустати захтевао је његов понос. Он је био плах и бојажљив, он не би никада био имао срчаност да каже принцези да је он љуби, неизмерно љуби..... То је било дивно пролеће! У вечитом плаветнилу трептало је језеро. Снежна брда тамо подаље, друга, облачна брда изнад њих. Топли летњи таласи са Оријента управљени овамо; збуњени ројеви птица, зујање шуме, лептири, цвеће; по средини, унутра, у блаженој наготињи најлепша принцеза хладећи своје мермерно тело, а око ње пливала је или је веслала свежа заљубљена младост. Сам сам цат стајаше Фридел, сањаше о оној преко и није се усуђивао положити одела и ући у воду да са другима заплива око лепе морске девојке, премда је он добро умео да плива, на леђа а и на прса али слабије.... Једнога дана виде он на Петру, дечку који је водио дереглију, једно чудновато тетовирање: на прсима плаво срце са словима у њему. „То је име моје драге", објасни младић. Тада се учврсти у Фридлу мисао: И ја ћу да носим на срцу њено име, за вечита времена. У таквом сањарењу поће ка вештици која се је разумела у тетовирање, Петар му ући же пут и уз добру награду истушира му стара вештица попреко прсију велики „В„ око њега венац а на њему деветозвездна круна. Од тог доба био је једини труд Фридла да за време пливања пређе што ближе тајно љубљеној. Али га она ни не приметн. Већ и због тога што је било тешко изабрати згодни тренутак да се у пливању окрене на леђа и учини да из воде провире прса са истакнутим знаком. Он није могао дуго пливати на леђима и она на жалост није приметила како је Фридлић горео и ако је читаве дане бивао у води. На плажи је носио кратке тиролске панталоне са голим коленима. И пошто није могао дуже да издржи тајну и морао је најзад да се да неки начин ипак искаже, дао је да му гравер направи печат са плавом бојом: „В„ са круном па је онда тим жигосао своја колена. И тако на крају није мог ло изостати да је, истина постао смешан, али да је најзад примећен од дама и њихове свите. Смејало се је, принцеза је прћила нос, кихала је и подругљиво је одговарала на његове поздраве пуне поштовања. Али још истог срећног дана деси се да је кнежевска тетка заборавила свој буџелар у вили Мирамаре и пошто је принцеза на сваки начин хтела да купи скорупа, она је милостиво дала знак бојажљивом младићу и замоли га да он привремено учини тај мали издатак. И чак још више буде допуштено збуњеном младићу: могао је да принцези понуди воће и вино, а кнегињи да поклони бонбоњеру. После ручка смео је да даме испрати на пут до Мирамаре где су на главној пијаци стале пред излогом чувене куће и принцеза угледавши прекрасне перле блажено пљесне рукама и молила је кнегињу: „Теткице, најдража, поклони ми те лепе бисере". Али кнегиња одврати строго: „Дете, ти имаш довољно накита; ово бисерје стаје хиљаде". Вилхелма је имала сузе у очима.

Тада се породи у Фридлу његова краљевска мисао: ја ћу да дарујем бисерје кнежевском детету, да ме никада не заборави. Али како да дође мали банкарски чиновничић до скупоцених бисера? У својој сиромашној собици шетао се је са дрхтућим колицима. Увек му је поново долазило на памет: уложна књижица Маричина; јер добра девојчица штедела је већ три године за своју удадбу. Али осећај стида није му дао да Марицу моли за новац за Вилхелму. Његова је несрећа међутим хтела да су му баш тај дан биле предане неке вредносне хартије, за које он одлучио уместо да их депонује, најпре да их заложи и онда тек полако откупи и пренаша на старо место. Он оде ка јувелиру, плати нешто мало, а остатак даде у заложницама и прими бисере које је одмах послао принцези са једном нежном песмом..... Али Фридлов Анђео чувар је удесио да идућа два дана не дође никакав одговор од велике даме и да је кипило те се нису ни појављивале на штранду и да се је најзад дознало, да је кнегиња болесна и да је принцеза негује. Јер једаред кад се већ дао на пут преваре где би један збуњеник свршио да прокурист, приликом једне ревизије није приметно нестанак обвезница. И тек што је Кунце ујутру заузео своје место буде одмах позван од свога шефа, старога Кризоториса. Није му остало друго, сем да у смртном страху брзо измисли једну лажну историју: Доктор Едгар, млађи шеф знаде што је са хартијама он их је на један дан узео, да упореди бројеве серија. Донеће их натраг после ручка. Стари Кризоторис мрдаше главом и рече само: Ја ћу да говорим са мојим сином, али доктор Едгар на сву срећу није био ту; он је лутао око виле пред ногама принцезе. Фридел помисли: Ја ћу да се бацим пред Едгара на ноге, он ће да ме одбрани, јер он разуме жар љубави. Међутим отидне Фридел у одаје Марице и док је верна девојка на клупи копирала писма, Фридел обије орман и украде уложну књижицу: Још је недостајало 10.000 динара. Фридел се пожури јувелиру, али овај одбије сваки кредит и хтео је само да врати део вредносних хартија. И тада Фридел потрчи старим знанцима да од њих посуди 10.000 динара, али та је свет већ сматрао за сулудога, а он се је налазио заиста у неком буњилу, јер је у њему већ сазревала одлука, да се не враћа у банку, него да одмах нестане са маричиним новцима и он да издалека да пише принцези и да јој призна шта је урадио за њу. Он се при том надао да ће ганута принцеза, доћи за њим да га утеши, да ће тетка кнегиња да положи новац код јувелира. Ах, тачно ни он сам није знао шта ће или чему се надао. Он је само знао: морам да бежим.

И он се баци као луд са куфер-

чићу да воз и још срећно стигне на Оријент Експрес. .....Да, ал баш кад се пође у вагон ресторану да узме кафу, појави му се добро познато лице: Едгар његов млађи шеф. Оба стоје у уском ходнику, обадвојица бледа као креда, обојици падну из руку ручни куфери. Фридел први забруна: „Ви сте за мном, ах пустите ме да побегнем" кад после кратке паузе чућења Едгар одврати: „Ја бих Вас молио за исту ствар". „Да, љубав", стењаше Фридел са једним погледом наде, „принцеза".... „шта" заурличе други, „Ви још ни не знате? побегле су бестије; отоманска банка је такође готова"! „Како, како то"? му цао је Фридел, „Кнегиња тетка"..... „Та то је бабица"! „А принцеза" „Келнерица". А ја сам жртвовао дијаманте и уништио сам банку. Фридел, слушајте кажите да сам побегао у Алжир. Ево Вам новац". И он утисну, избезумљеном Фридлу три банке у руку.

На идућој станици изађе Фридел; са идућим возом врати се натраг. Идућег јутра, добро испаван, седео је поново на истом месту у банци, једини, који је у насталом хаосу остао потпуно миран. Јер сви су бесмисли над великим триком обију хохштаплерки и над бегством млађег шефа, који је узео собом депое.

То после подне било је топло и лепо. Фридел је стајао пред огледалом, после радног времена и вежбао се је рукама. У то се бојажљиво отворе врата и љупка девојка ступи унутра. Она је нашла на њеном орманићу у којем је била већ враћена уложна књижица једно розе писамце на којем су стајале ове речи: „Опрости ми, ја те волем". Та да је ништа више није могло задржати, тада је морала к њему. И она га је нашла тако пред огледалом. „Фридел шта значи то"? Он рече: „Ја вежбам моје мишиће погледај ме". И кад га погледа примети на његовим грудима један велики плавим тушем уцртани „М„ који је изгледао као латиницом изврнути дупли „В". „Шта то значи"? повиче она. "Твоје име Марице", и тада узе њену руку. „Марице покушај још једаред са мном. Нећеш наћи вернијега. Неизбрисиво лежи на мојем срцу тај пут издаје. Али само ако ме посмотриш од доле пут горе. Ако ме одозго на доле погледаш, тада ћеш видети вечито на мојем срцу само тебе. И кад већ цео свет стоји на глави, што не би и твоје име стајало обрнуто"? Тада му она паде у наручај и њихове се сузе помешају.

Бесконачност посматрања са земље

Као што нам је већ одавна познато, месец је најближи земљи, а то одстојање износи тачно 384.000 километара. Он прелази за 24 часа једну кружну линију од 2,413.000 километара, чији је пречник 768.000 километара. Да би тај пут превалио, потребна му је брзина од 100.000 километара у минути, 28 километара у секунди.

Међутим, одстојање између земље и сунца износи само 149,000.000 километара. Кад би се око окретало око земље, онда би могло прећи једну кружну линију од 936 милиона километара. Дакле, требало би да лети брзином од 38,520.000 километара на сат или 640.000 километара у минути или 10.700 километара у секунди. Оно би на тај начин прејурило пут за један дан, што наша земља учини за равно годину дана. Сунце је веће од наше земље за 1,300.00 пута. Пречник сунца је већи од земље 108 пута. Одстојање између земље и сунца мерено је небројено пута; свако мереље било је независно једно од другог и, што је најважније, сва су се мерења потпуно слагала, премда је један мерач те даљине крио свој проналазак од другог мерача. Од свију извршених мера, шест су најгласније — то су посебне мере — да би се утврдили разни резултати.

Сатурн, који је био познат и најстаријим испитивачима неба, удаљен је од нас 9 и по пута више него земља од сунца. Ако би се хтело замислити, да Сатурн направи један пут око земље, онда би он опасао кружни пут у 24 часа од 8 милијарди километара дугачак, или сваког секунда да прејури 80.000 километара.

Последња планета нашег система је Нептун. Он би, кад би се нешто упустио на пут, прејурио око нас за 24 часа, 28 милијарди километара, што чини 320.000 километара у секунди.

То је само мајушни део од онога што видимо. А шта је иза тога што не видимо?!

Бесконачност коју не можемо схватити. . . .

Три највећа биоспопска успеха

У три највећа њујоршка биоскопа: »Рокси-Театру«, »Капитолу« и »Штранду« филмови три звезде »Јунајтед Артиста«: Норма Талмаџ, Глорија Свансон и Шарлю Шаплин, тукли су данас највећи рекорд у погледу прихода.

250.000 америчких долара за једно око

Сједињене Америчке Државе су неоспорно земља честих несрећних случајева, али зато и земља одличних и експедитивних судова, кад се ради о одштети жртви несрећних случајева. Ако има суднице ствари, због којих имамо право смејати се Американцима, — на овом им случају морамо завидети. У потврду својих навода, навешћемо само један једини пример:

Неки др. Јосиф Јокаум, за Мидитона настрадао је приликом неког судара за време вожње подземном железницом. Услед судара, вагону се сломила осовина. Једно парче метала, које се услед јаког потреса одвојило од неког вагонског дела, распарало је образ др. Јокауму. У току операције изгубио је око. Чим је изашао из болнице, поднео је тужбу противу Друштва Подземних Железница, тражећи одштету за изгубљено око у суми од 250,000 долара! Непуне три недеље после подношења тужбе, суд је осудио друштво да плати др. Јокауму на име одштете исту суму — 250.000 долара — и осам дана после донесене пресуде, Друштво је без речи исплатило тих 250.000 долара, молећи др. Јокаума за извињење због претрпљених болова, које је имао за време операције.

Нови кандидат за смрт на електричној столици

Из Копенхагена јављају, да је се јавио један кандидат за експеримент о деловању електрике код смакнућа помоћу електричне струје. — То је неки позоришни писац, који је изјавио:

»Ако умрем, свет неће ништа изгубити, а ако останем жив, зарадићу више него што зарађујем са својом уметношћу, због које умирем од глади!«

Париске новитете доноси само

Тел. 30-23

Одговори нашег графолога

Али-Бej, Сомбор: Добре нарави, сажаљив, умерен, вредан и издржљив. Одговор: Добра.

П. А. — Ц.: Брз, енергичан, весео, воли да ради, води рачуна о себи.

Гилматро, Сомбор: Паметна, чврстог карактера, лепе и интересантне спољашности, доброг срца, вредна, ватрена. — Одговор: Биће добра жена и мајка.

Вук — Зец: Брза, непромишљена, заљубљиве природе, али ипак доброг и чврстог карактера. — Одговор: Останите такви.

Северина: Воли у све да се меша, пргава, скромна у прохтевима. — Одговор: Добра будућност.

Банаћанин из Вршца: Енергичан, послушан, чврст карактер, добар друг. Ако останете увек такав, имаћете много среће.

Лина де Пути, Шабац: Љубоморна, сујеверна и опрезна у свачему, воли да оговара. — Одговор: Тешко.

Харселек: Несталан, не промишљен, мекушац и слабић према женама, добро срце има за сиротињу. — Одговор: Изгледи добри.

Л. 36. Мостар: Не зна ни сам више пута шта би хтео, заноси се ситницама и верује свакоме. — Одговор: Боље не.

Сунчеца: Скромна, привлачна, воли моду и живот, заљубљена. — Одговор: 1. Врло. 2. Много.

Несретна: Меланхолична, мирна, добра, интелигентна. — Одговор: 1. Бићете још врло срећни.

Лота, Београд: Пргава, љута, пази на све, марљива. — Одговор: Биће боље него што се надате.

Србијанац: Нервозан, горд, агилан, доброг карактера. — Одговор: Имаћете успеха у војничкој струци.

Бољета, Вел. Бечкерек: Несталан, брз, себичан, занимљив, интелигентан и поштен. — Одговор: Тешко.

Бебе Даниеле бр. 61: Паметна, лепа, симпатична, детињаста. — Одговор: Неће.

Пола Негри, Београд: Уображена, проницљива, неискрена. — Одговор: Потрудите се мало боље.

Љубимче, Шабац: Мала, љупка, детињаста, добро дете, бистра. — Одговор: Треба још чекати.

Поли Моли: Воли живот, себе прецењује, нестрпљив, поштен, увиђаван. — Одговор: Бићете боље среће од 30-те године.

Стојан Радивојевић: Добар, племенит, интелигентан, живи у нади очекујући срећу. — Одговор: Остварићe се и то скоро.

Полди, Битољ: Лакомислен, детињаст, да се лако наговорити на све, разочаран у животу, али ипак у суштини врло поштен и непокварен. — Одговор: Треба да будете енергичнији и да не допустите, да други раде с вама што хоће. Кад се будете женили, односно пре него дође до тога, признајте све вашој будућој — јер иначе ако затајите доћи ће до неприлика.

Фидус, Крушевац: Доста препреден, без дубоких сентименталних обзира. Иначе добар и поштен. — Одговор: Прилично добра.

Ђада, Београд: Срећна, талентирана, вешта у опхођењу са мушкарцима, заљубљиве, природе, чезне за браком. — Одговор: 1. Добра. 2. Не још сада. 3. Да.

Ђована, Београд: Нестална, меланхолична, воли живот и љубав, наивна доста у поступцима према мушкарцима. — Одговор: Да и то брзо.

Зоре, Београд: Сентименталан, лепог карактера, воли родитеље, уме рен, вредан, дарежљив, добар друг.

Филозофкиња из Бања Луке: Интелигентна, племенита, пријатне спољашности, неповерљива, добра. — Одговор: Биће све добро.

Михаелис: Начитан, интелигентан, сентименталан, добар друг, сва коме верује, лепог карактера. — Одговор: Ипак ћете бити срећни.

Студенткиња, Београд: Интелигентна, сентиментална, добра, симпатична.

В. Љ. И., Шабац: Врло интелигентна, паметна, вешта, нестрпљива природе, неспокојна у очекивању, уметнички расположена. — Одговор: То све зависи од вас.

Зоранда, Сомбор 13: Занимљива, вредна, себична, полаже на своју спољашност.

Мица Б., Београд: Невероватно штедљива, добра домаћица, неповерљива, неда се лако занети, проницљива, воли да оговара, верна и уображена. Биће верна у браку.

Б. Бас: Нервозан, никоме не верује вредан и издржљив у послу, добар карактер. — Одговор: Таквих књига има само на страним језицима.

Сељанчица 8091: Немарна, шљампа, не зна за велику срећу али је у нади увек очекује, има добро срце према родбини. Биће срећна у животу.

Џек бр. 5: Врагољаст, неуредан, расипник, не пази на себе, воли уметност.

Шумадинка, Крагујевац: Штедљива, пријатна, вредна, осетљива, има племениту душу. — Одговор: Бићете врло срећни.

ОНИМА КОЈИ ПИТАЈУ ЗА ГРАФОЛОГА

Стално добијамо молбе упућене на нашег графолога у којима се изражава жеља да графолог одмах или што пре одговора. Међутим, ми смо у више махова одговорали да је то немогуће јер графолог се држи реда како је које писмо стигло и тим редом одговара. Како моментално сада има да се одговори на преко 2.000 писама, то је појмљиво да се свима не може одговорити у једном броју листа. Зато се данас тек одговара на писма која су стигла још јуна месеца.

С тога, а да би се удовољило онима који су, ипак с разлогом нестрпљиви (јер чекају — без наше кривице), а тако исто, да им графолог нешто опширније, могао рећи, уредништво је решило, да оним нашим читаоцима који пошаљу 5 динара у марка ма или новцу (за поштанске трошкове: марке, хартије, коверте и труд чиновници која ће ове послове водити) — цеће директно графолошке одговоре на њихову адресу, путем поште. А то значи за оне који су већ писма с купоном послали, да се изволе позвати на та писма и под којим су именом (псеудоним) послали и тако ставе адресу на коју ваља одговор послати.

Недељне Илустрације

Маргарита - Рокселана

ИЛИ

С трга робљем на престо Османа.

РОМАН
ОД
А. ХОТНЕР ГРЕФЕ.

1. ГЛАВА

Маргарита и млади калуђер

Јужно од Фиренце је Сијена, средиште истоимене италијанске провинције. Још почетком 16. века је та варош била на гласу, јер је дала велике научнике и уметнике. У њој су живеле славне племићске породице.

Изнад лепих цркава и високих кровова ширило је се азурно плаво небо. Зимзелено шибље је се врежило око мермерних статуа и хиљаде цветова као какав шарен застирач покривало је земљу.

Земља је била лепа као рај, али људи, који су у њој становали нису могли живети на миру, већ су стално међусобно ратовали. Цела је Италија растрзана свакојаким борбама. У великим варошима није било сигурности и мира и ко је год могао, повлачио је се у осамљене пределе, да би тамо у тишини живео.

Једног лепог летњег дана ишла су једна путничка кола из Сијена на југ у правцу мора. Њих је пратило неколико оружаних људи на бесним коњима, а испред свих је јахао на великом вранцу снажан, богато одевен човек, средњих година и непрестано мотрио да ли се неће указати каква опасност. Али је на све стране било мирно.

С времена на време је једна мала рука подизала завесу у колима и кроз прозор извиривала дечја глава и брзо се уклањала.

»Седите мирно! утледајте се на сестру!« говорио је строг глас.

На лицима оба детета показивао је се осмејак.

Два строга женска ока, која су гледала испод велике беле капе, мотрила су на три врло жива и лепа детета.

»Роберто, Франческо, скоро ћемо у замак!« рекла је Маргарита Марсилио, шеснаестогодишња кћи грофа од Марсилио, чији је био замак поред мора. Звук меког девојачког гласа био је тако пријатан, да су се чак смирила оба дивља мушкарца, који су били много млађи од сестре. Стара Гема, Маргаретина дојиља, осорно је нешто гунђала.

»Луда вожња!«

Више није разумела млада девојка.

Маргарита је се насмејала. Њено необично лепо лице је сијало, а црне очи су светлиле као две звезде у мраку, који је у колима владао. Глатко чело било је оивичено густим витицама а између румених усана сијала два реда белих зуба.

»Гема, немој гунђати«, рекла је девојчица умиљато. Добро је што ћемо скоро у замак. Зар у замку у Сијени нисмо доживели, да наоружани људи продру до наших соба тражећи оца, с којим су били у крвној завади? Зар није Пасло, наш стриц, ноћу убивен на мосту преко Канала? Отац мора опет с великом браћом на море, јер Турчин шаље своје пљачкашке лађе чак довде. Ми смо пак сами с децом, одкако је мајка умрла! Само неколико верних слугу могли су ради наше заштите код куће остати. У Сијени је беснила борба, а у Конецпо су наши наоружани људи на бедемима града, који је утврђен као ни један други у земљи. Тамо ће бити мирно.«

Гема је махала седом главом.

»Мира нигде нема, где је Марсилио,« рекла је она полако.

У том тренутку је се сагнуо горди коњаник, који је дотле водио малу чету, к прозору на колима.

»Маргарита, дођи и опет се попни на коња! И ви, дечаци сте се одморили. Тамо на хоризонту се већ дижу у ваздух торњеви замка. Зове вас стари ваш завичај. Ми ћемо, као што су наши претци чинили, поносно ући на капије«.

Кола су се зауставила. У трен ока је из њих изишло троје младих, само је стара дадиља остала седећи. Она је уморно наслонила главу и мало задремала. Она је имала тешку дужност као чуварица Марсилиеве дивље деце и радовала је се да се један час смири.

Кола су опет лагано продужила пут.

Оба дечка и Маргарита скочили су на красне коње, које су водили наоружани момци и оцем измакли напред у правцу замка.

После неколико минута Маргарита је већ била испред свију. Њене сјајне витице су лепршале на ветру око белог лица, а из очију пламтила радост. Витки стас младе девојке је необично лепо изгледао на коњу.

И ако млада, контеса је се била развила у пуну лепоту. Ђиорчио Марсилио је добро знао зашто је хтео своје највеће благо, своју једину кћер, да сакрије у далеком од света замку. У сијени су за њом трагали већ синови непријатељски расположених суседа. Али јој је он био изабрао будућег мужа. Хтео је да јој нађе склониште, када буде крстарио по мору са својим витким белим једрилом и гонио турске лађе, које су се

сваки час појављивале и узнемиравале места поред обала.

Анзелмо Борџија, син најбољег Марсилиевог пријатеља, био је изабран за Маргариту. Обе куће су биле подједнако угледне, подједнако богате. Све је било као треба, само није било пријатно, што је се Маргарита те последње године некако необично, одбијајући, држала наспрам поносног Борџија. Његова породица је се осећала већ увређена. И ако, ако би наслала отвраза између некадањих пријатеља! Онда би настала огорчења борба између њих него између старих непријатеља.

Гроф Марсилио је о свему томе размишљао, пошто је се, јашући подаље иза своје кћери, приближио капији свог тврдог замка.

Женске ћуди мислио је у себи.

Али ће се Маргарита размислити, понустиће! Када буде неколико недеља провела у једноликости овог од света удаљеног места, онда ће радо пристати да је Борџијева рука врати у шарени сјајни свет великих италијанских варош. Анзелмо јој је нудио све, што је могла пожелети: силу, богатство и љубав. Шта је хтела више?

Маргарита је ударила свог вранца мамузама. Он је се од једном усправио а за тим полетео, задржаван њеним јаким малим рукама, преко простране зелене равнице, која је се пружала до брда, на коме је био замак.

Све више је се приближавала мала тврђава. Прекосно су се уздизали зидови и куле. Већ су се виделе главе наоружаних људи и разлегао се из рога глас по пољу, један за другим. Из све четири куле су викали стражари: »господар долази! Отворите капије!«

Замак је био на врху брега, а више њега тврђава, која је служила за становање. Зидовима и јарковима заштићени путеви водили су до подножја брега, где је тешка главна капија затварала утврђења. Наоколо је се пружао широки водени канал, преко кога је се могло прећи само покретним мостом.

»Завичај, завичај!« клицала је Маргарита.

Њен млади глас одлетео је као лака тица и поздравио стари замак, где су деца трофа од Марселио уживала свет и провела весело детињство. Доцније су се морала преселити у варош, јер у замку нису могли Маргарита и мања браћа добити оно образовање, које је у ондашње време одговарало њиховом стању. Дечаци су били поучавани од једног високоученог калуђера у наукама, а морали су се вежбати и у ритерским вештинама.

Маргарита је била отишла калуђерицама у Санта Кроце и тамо учила оно што је морала знати племићка девојка. Научила је да чита лепо написане књиге мудрих калуђера и да везе по сјајној свили.

Али је најрадије јахала коња и гађала из пушке и мачевала боље него њена браћа.

Само је тешко навикла на већу варош. Једнако је помишљала на златне дане у старом замку и на Лоренцо Филипо, Кастелановог сина, с којим је често играла.

Лоренцо!

Маргарита Марсилио никада није друкчије мислила на сина једног кастелана, него као на друга из детињства.

Она је то добро знала. Ипак су се бавиле мисли о њеној несташној глави његовом сликом, која је остала у пријатној успомени. Навршиле су се четири године како није била у замку и за то време ништа није била чула о Лоренцу.

Да ли је он још у замку?

Завичај, завичај!

Њен поклич разлегао је се широм поља и мешао се с крештањем галебова, које је од мора долазило. Супротна страна брега стрмо је се спуштала у плаво Средоземно море.

Маргарити је једва било јасно зашто је се толико радовала. Она би радије место »Завичај« клицала »Лоренцо«. Али није смела.

Из груди јој се отео уздисај и још бешње појурила. Вранц је се пропињао.

Одмах испред ње издизала је се тамна, витка фигура из џбуна. У сред густог зеленила стајала је Мадонина слика. На степеницама пред њом клечао је млад човек и смерно је се молио; на телу је имао мантију искушеничку. Његово лепо и поносно лице показивало је дубоку збиљу.

Коњ је начинио велики скок у страну, а Маргарита погледа младог богомољца у лице.

»Лоренцо!« викнула је она. За тренутак је била олабавила узду и коњ би јахачицу збацио са себе да није човек једним скоком пришао коњу и ухватио за узду.

Гвозденом руком га је укротио.

Дрхтећи су стајали Маргарита и млади калуђер једно према другом. Коњ је покушао још неколико пута да се отме, али га је његова песница умирила.

Маргарита је дуго посматрала човека у мантији. Из далека су примицали коњи њеног оца и веће браће. Мањи су ишли за њима. Њен незгодан случај је био примећен.

Ако је хтела да чује објашњење, морала је одмах да говори и не мислећи, употребила је реч »ти«.

»Одакле ти калуђерска мантија?« упитала је полако.

Он је погледао озбиљним погледом.

»Моја мајка је рекла на самрти да има тешке грехове и заклела ме да за њу испаштам у манастиру. О, Мргарита, она није ни слутила шта је од мене тражила! Али ја сам мајку јако волео. Видео сам где се у хиљаду болова савија ради опроштаја. Ако је сагрешила ја нисам њен судија. Маргарита, она није могла умрети од смртног страха. Ја сам се два дана опирао. И сувише сам волео свет с његовим радостима. Радије сам хтео да јурим на коњу и да идем на непријатеља у бој. Волео сам и љубав — али она два страшна дана су ме савладала и ја сам мајци дао реч. Само ме једно може разрешити: ако би се каква племенита девојка мени обећала поред свег опирања света и била уз мене у свакој невољи и опасности; само бих онда смео да прекршим мој завет. Отац Евзебије, исповник, који живи тамо у пећини код мора, био је са мном код моје мајке када је умирала и поставио ми тај једини услов да се вратим к свету. Али ту девојку морам ја да заручим пре двадесет првог мог рођендана. Јер три месеца доцније морам примити посвећење. Великом љубављу какве девојке, рекао је отац Евзебије, би био исто тако опроштен грех мојој мајци као год и мојим испаштањем

Од једном је ућутао. Ватрено је погледао у необичну појаву девојке.

»А јеси ли нашао девојку, Лоренцо?« упитала га је полако.

Он је махнуо главом.

»Ја је нисам тражио, Маргарита, јер може бити само једна, а та је за мене толико недостижна као и звезде.«

Оштар поглед је она управила у младог човека у мантији.

»О, Лоренцо Филипо! шта видим?« викнуо је гроф зачуђен. »У калуђерској хаљини изводите ритерске вештине? Задржали сте контесиног вранца као ретко који! Хвала Вам а какву бисте награду од мене тражили?«

Млади калуђер је стајао дубоко замишљен. Његово лепо лице је почело лагано да бледи.

»Награду?« поносно је замишљен. »Господине

грофе, светске части никада нећу тражити. Али допустите да ми контеса даде само једну једину длаку из њених витица. Ја ћу је чувати као амајлију, као сећање на час, када сам опет видео најлепшу девојку.«

Грофово је се лице озбиљило испод сјајног шлема; али је се сакладао. Млади човек је имао на себи свештеничку хаљину и можда ће скоро за навек отићи у манастир. Њему може бити допуштено, што је другима забрањено.

Маргарита је извадила из џепа мали сребрн оштар нож и брзо отсекла један дугачак сјајан прамен с главе.

»Ево, Лоренцо, моје захвалности за дело, које нећу никада заборавити.

Опет је се проф озбилио.

Али млади човек је се понизно поклонио пред њим и пред девојком. Дрхтећом руком је се пружио за прамен.

Нагло је се сагнуо и његове вреле усне су додирнуле Маргаретину руку.

После једног тренутка је се изгубио у густом џбуну, који је растао око мраморне Мадонине слике.

Тихо осмејкујући се, гледала је божја мајка у девојку, која је непомично стајала.

»Маргарита!« викнуо је проф.

Она је се тргла као из сна. Рука јој је прешла преко белог чела, као да је хтела да растера неку мисао.

»Појаши коња!« викнуо је Марсилио. »Нас чекају!«

Браћа су била приспела и тражила да се даље иде. После подне је било скоро прошло и сунце је се клонило западу. Није било добро да их мрак затекне далеко у пољу.

Маргарита је опет узјахала коња. Племенита је животиња пошла у кас. Она је била на челу поворке.

После пола часа стајали с упред великим покретним мостом, који је висио на тешким гвозденим ланцима изнад дубоког воденог канала.

Опет су се разлегли рогови стражара са бедема. У том је се отворила огромна гвоздена капија.

Лагано је јахала Маргарита преко чврстих преда. Отац, браћа, наоружани коњаници и кола у којима је била дадиља, следовали су за њом.

Поред капије су стајали стражари замка, стасити ратници, наоружани до зуба.

Гласним узвицима поздравили су лепу, младу госпођицу.

Сунце је се већ клонило заласку. Тамно црвени огањ је пламтио на западу.

Овај је огањ бацао ружичаст сјај на лепу девојку, која је поносно јахала узаним путем између високих зидина к тврђави, овом стеновитом гнезду, које није могућно освојити.

Невидљиве руке отворише су последњу капију изнутра, која је водила у мало градско двориште.

Тамо је стајала посада од Колеџина, човек до човека. Ратници у оклопима, радници с повијеним леђима и жуљевитим песницама, најамници у шареном оделу. Између њих је се тискало неколико жена у деце. Сви су они становали у пространом, трошном делу тврђаве, која је нешто у страни од правог замка била.

Маргарита је се подигла у седлу.

»Здраво, људи!« узвикну ла је она својим пуним меким гласом.

Хучан поклич је био одговор. Сви су се тискали напред к њеном коњу. Жене су подизале своју децу да би их озарио осмејак ове девојке, а прекаљени ратници повадили сабље, одајући почаст .

И тако праћена поклицима светине, ушла је Маргарита Марсилио у замак њених отаца.

2. ГЛАВА.

У баштици тврђаве.

Четрнаест дан је прошло. Једнолик је живот био у малој тврђави Колеџио. Маргарита га је имала другчијег, лепшег у успомени. У Сијени је непрестано мислила на златне и младе дане у замку на часове највишће радости, које је проживела за време последњег боравка тамо. Тада је имала тринаест година, али је била много напреднија, како телесно, тако и душевно. Врело сунце Италије утиче те деца Грчке постају зрели људи. Она никако није могла себи да објасни зашто јој је Колеџио био у тако пријатној успомени. Али је она спајала с успоменом на оркосну тврђаву многа сећања на сунчану светлост, шарено цвеће, златну слободу и веселу игру.

И сада је расипало сунце своје сјајне зраке изнад старог замка; и сада су цветале руже у баштици његовој и слале свој пријатни мирис. И сада је се пирило плаво море као сјајно углачано огледало испред њених погледа.

Али и поред свега тога нешто је се намешало у Колеџио.

Маргарита је о томе размишљала. Она је стајала одмах до зидног пробијене баштице, коју је вешта људска рука оркосно отела од мора. У њој је се могло ући из унутрашњости замка једним узаним јарком. Баштица је лежала на једној окуци брега, која је управо стрчала у море и чије су подножје запљускивали таласи. Прво камење стене је местимице било обрасло зеленим лозастим биљкама, које су бујно израсле и чије је златне жуте цветове покретао благ поветарац с мора. Витке галије су крстариле по азурно плавом мору.

Маргарита је с прозотом помишљала на то, да су унутра у тим гвозденим једрилицама седели у тешким ланцима злочинци. Они су морали неуморно веслати, а када би их надала снага, помогао је неумољиви бич надзорников. Затворени у кавезе, ти су несрећници проводили ноћи у тескобним просторијама лађе, у које никада свеж ваздух није допирао.

Гроф Марсилио је својој кћери био показао те веслаче на галијама као нешто што треба нарочито видети. Али када их је видела, она није ништа друго осећала до сажаљење наспрам тих најнижих бедника. Они су били упрли очи у њу и из њихових погледа који су изражавали бес и гњев могло је се растумачити немо питање:

Шта тражиш овде у паклу, ти срећна кћери светлости, богатства и слободе?

Један је се био подигао, али је већ бич витлао над њим.

Тада је Маргарита очајно вриснула и ухватила надзорника за руку.

»Немојте тући човека? Имајте милости!«

У том су у њу погледала два човечја ока из загушљивог простора.

Овде онде је се подигла понека глава, што је било као нем поздрав, као захвалност, коју су јој указивали доживотно осуђени у ланцима.

Чудновато да је Маргарита морала сада мислити на то, када је из цветне баштице у тврђави гледала у таласасто Средоземно море. Била је необична месечином осветљена ноћ. Дах чежње прошао је кроз земљу као остварење те чежње клизила је бела галија грофова из малог пристаништа у даљину.

Маргарита је се на један пут сада сетила да је већ пре неколико година, када је последњи пут боравила у Колеџио, слушала о робовима на галијама. Лоренцо Филипо је о њима причао. Његове су очи пламтиле, његова лепа уста су изговарала опоре речи о нечовечним мучитељима ових бедника.

»Међу њима је било и таквих, који нису учинили никакво ружно дело, па су и њих затворили са свим злошем људским«, рекао је он.

Лоренцо Филино јој је још тада пробудио осећање за осуђене на галије. Данас су његове речи опет звониле у њеним ушима. И на један пут је јасно познала зашто јој је овог пута Колецио изгледао тако тућ и страшан. То је био пријатељ, који јој је свуда недостајао!

Она је хтела да одагна из памети сећање на сусрет с младим калуђером. Врло јој је тешко падало што је он изабрао пустињачки живот и пошао другим путем него она.

Али ништа није помогло. Једнако јој је излазило пред очи његово лепо лице. И у сну је се он јављао њој и гледао је својим затреним очима.

Много старији друг у вери, који је с њом заједно провео детињство, био је жељени циљ њених девојачких жеља. Топло и јако је куцало њено срце, када је било само поменуто његово име.

То је се догодило истог дана у подне. Гроф Марсилио је седео са својом децом на пространом тremу за столом.

»Добро је за Лоренца Филино« рекао је испитујућим погледом својој изненада пребледелој кћери, »што ће постати калуђер, јер нема шта да очекује у свету. Његов отац, који је овде годинама сакривен као кастелан живео, био је прогнани син моћних Мљечка. Он је се и сувише истицао у борбама свог завичаја и победиоци су њега као и многе друге послали у прогонство. Своје графовство је он изгубио.«

»Како, зар је Кастелан Филино био гроф?« запитао је најмлађи дечак. При том је се гласно насмејао и није веровао, јер је се сетио времена, када је седео на кастелановом крилу и када му је овај стреле правио. Кастелан је сматран као верни Марсилијев слуга и ништа више.

Гроф је махнуо руком у знак неодобравања. »Ћути!« рекао је он. »Породица Филино је била врло угледна у Мљечима. Данас су, разуме се, презрени и управо зато је за Лоренца најбоље да као последњи потомак заврши живот у мирном манастиру. Сутра је његов двадесети рођен-дан. Скоро ће се закалуђерити«.

»Сутра?« узвикнула је нехотице Маргарита.

Добро је било што су у том тренутку браћа с оцем говорила, јер да је гроф чуо њен узвик и последњу је, можда би одложио свој одлазак докле се млади Филино повуче иза тврдих манастирских зидина.

Од тог часа Маргариту је мучила мисао да само још једном види Лоренца, пре него што буде пострижен. Још један пут да чује његов глас и погледа му у очи.

Добро је се догодило, што је гроф исте вечери са својим великим синовима предузео путовање по Средоземном мору. Обалски стражари су били јавили да су видели турску пиратску лађу, али да је, за чудо, од неколико дана нестала. Могла је се сакрити у један од многих заљева, које овде море прави и који су сматрали за одлична скровишта.

Затим су могли дрски морски разбојници изненада ма где искрснути и напасти какво ненаоружано село поред обале и опљачкати га.

Гроф Марсилио је био храбар и мудар господар. Хтео је непријатељску лађу да пронађе и изненада нападне. Тиме је заслужио захвалност своје земље. Али су врло често пиратски бродови односили богате плен-ове, бесправно су били на мору и ко их је побеђивао, томе су припадали и бродови и товари на њима.

Наоружан са својим синовима и ратницима, кренуо је гроф. Бела галија их је примила. Још из заљева рекао је кћери, која је преко зида баштице гледала за њима:

»За неколико дана ћемо се вратити. Ако да Бог и Богородица, донећемо богат плен!«

У Колецио је остао само незнатан број посаде. Био је потпуно обезбеђен и осем пиратске лађе од дужег времена није се појављало ништа сумњиво. У осталом тврђава је важила као неосвојива и гроф је мислио да није нигде било сигурнијег места за његове млађе синове и његову лепу кћер.

Дубок забринута стајала је Маргарита. Све даље су сијала бела једра с лађе њеног оца на месечини. На један пут су потпуно нестала и пред њом је се пружало у тишини огромно море.

Сасвим слаб шум је она чула.

Од мора се је вијугала узана стаза горе до зида баштице. Она је постојала још из старих времена и нико није смео с њом да иде јер је се врло стрмо пела и била без степеница. Рука је се морала придржавати камена и био је довољан само један потрешан корак, па да се човек стрмоглави у дубину, где је море ударало о брег и пенушило.

Од како све постоји, нико се није усудио да се овде пење.

Ипак, овог пута је Маргарита чула опрезан корак и ступање ногу. Лагано је се камење котрљало и падало у дубину.

Млада девојка је зауставила дах. Уплашено је се обазрела. Баштица је била осветљена слабом месечином. Маргарита је погледала у капију с решетком, која је водила на уску шутању. Али и тамо никога није видела. Стражари су мотрили у правцу равнице, а остали људи сви су били спили ка пристаништу, које се одавде није видело. Они су били испратили грофа и још се нису били вратили. Још, они су морали проћи с друге стране.

Разне мисли су се врзмале у глави девојке. Ако би сада побегла одавде и позвала људе, онда би тај, који је се овамо пео, могао побећи.

Али је Маргарита била и сувише право чедо свог времена, пуног борбе и није могла појмити да је то значило огромну опасност за тврђаву. Морало је се знати, који је био толико смео, да тим путем овамо долази.

А ако би она остала?

Она је се опет обазрела око себе.

У њеној непосредној близини стајала је у тамно зеленом џбуњу клупа с високим наслоном од белог мрамора, иза које је се неко могао добро сакрити. Ако би обазриво подигла главу, могла би видети све што се догађа.

Опет је она чула лагане кораке и котрљање камења, које је се одозго сурвавало.

После једног тренутка сагла је се била иза наслона клупе.

Дрхтећи од узбуђења шмуљурила је се у џбуњу. Наокол су били трнови руже и она је се убола на трњу и поцепала своју хаљину, али на то није обраћала пажњу. Сва своја чула била је управила на то, да ухвати траг тог тајанственог човека, који је се приближавао.

И ту је сасвим јасно чула да се неко пење уза стене.

Она је се још ниже сагла.

Сада је тај, који је се пео био сасвим високо горе! Она је се врло мало усправила.

Сасвим јасно, на опрам месечине, видела је грубу руку, која је се ухватила за преобран. За тим је се појавила и друга рука, а најпосле и глава.

Испод жутог турбана је видела од сунца поцрнело дивље лице, на коме су сијала два црна зверска ока, бели зуби су блистали иза дебелих усана.

Човек је се подигао на зид и на исти спустио колена.

На слабој светлости спазила је млада девојка сјајан нож за појасом, окићеним драгим камењем.

Од страха је била скоро премрла. Хтела је да бежи још дубље у џбуње. Али је испод њене ноге прска једна грана.

Човек је се с последњим напором снаге винуо у баштицу. Његов огромни стас јасно је се видео. Стао је ослушкујући, али није кораknуо напред, већ је својим сјајним очима гледао зребајући у наоколо.

Да ли је што чуо?

Маргарита је се још дубље повукла у сенку, јер није смела да се више сагне, бојећи се да је шум не изда.

Као камени кип је мировала.

Ипак је изгледало да је човек нешто осетио. Оштрином чула ловачког пса осетио је о у својој близини живо биће.

С дубоко обореном главом гледао је око себе.

И на један пут су се његове очи зауставиле к њој.

Маргарита је имала на себи тамне боје хаљину. Једва је се распознавала њена сенка од помрчине у џбуњу. Ипак је осетила да је сада тај човек гледа.

Он је сањим мирно стајао и непрестано у њу гледао.

Грозан је био тај неми призор.

Маргарита никада не би могла рећи да ли су протекли секунди, минути или часови докле је као прикована, не мичући се, стајала у помрчини. Њено је срце јако куцало, а испред очију су кружиле црвене варнице.

Она је била чврсто стегла зубе. Ни гласа! Можда је човек ништа није видео!

Али је на један пут овај скочио напред као дивља мачка. Она није имала времена да вичe, јер је већ била осетила једну његову руку на својим устима. Друга рука је се пружила к њој.

Ни једно од њих двоје пак није видело да је други човек крипом ишао иза човека, који је продро у баштицу. Бутећи, окретан као пантер, полетео је човек у црној хаљини као сенка ка другоме.

Нико није ни видео да је когод прешао преко зида.

Човек с турбаном хтео је девојку да зграби. Али је се Маргарита снажно бранила. Рука на њеним устима спречавала је сваку вику. Ипак њена јака воља је се одупирла нападу.

Човеку би било лако да је савлада, али јој он није хтео ништа чинити. Хтео је само да је одande уклони. Због тога није употребио сву своју снагу, већ је гледао само да је што пре одведе.

Већ ју је био скоро до преобрана одвукао. У том су га дохватиле две снажне мишице остраг. Он је дивље дрекнуо и хтео да се окрене, али га је огромном снагом тај други одгурнуо до зида и пребацио преко преобрана.

Разлегла је се дрека. Затим јесе чуо пад једног тешког предмета, туп удар. Вода је прснула у вис. Између стена, обливених пенушавим таласима, појавио је се на месечевој трепераној светлости искривљен лик човечји, а затим је се вода склопила изнад дављеникове главе.

Маргарита је лежала згрчена на малењом бусену. Витки човек је подигао са земље и однео онесвешћену на клупу, која је у сенци грма од руже стајала.

»Маргарита! Драга Маргарита!«

Као какав глас из далине, дошле су све речи до њених ушију; она је отворила очи.

Лоренцово лепо мрко лице било је сасвим близу њеног: његов поглед с изразом неизмерне љубави био је њој управљен. Девојка је се полако усправила.

»Ти, Лоренцо? Ти си ме избавио? По други пут избавио?« рекла је она дрхтећим гласом.

»Била је божја воља, да још једном теби послужим,« одговорио јој је Лоренцо. »Ја сам од ћелије пустињака Изебијуса спазио човека. Он је дошао из џбуња на обали и гледао да се дохвати стазе на стени. Ја сам знао да нико данас одande неће чути позив и да је био пиџијун, ухода, послат од разбојника, који су сигурно имали аду испрам тврђаве. Полако сам пашао за њим и хвала Богу, те сам на време дошао и отео те од њега. Ти би, сигурно, имала да служиш разбојницима као талац, јер они добро знају: проф од Марсилију ће дати велику суму новца за ослобођење своје једине кћери из пиратских руку.«

Слаб осмејак је се појавио на њеним уснама.

»Лоренцо, на који начин да ти захвалим? За прву сам ти услугу дала прамен моје косе — «

Он је извадио из своје хаљине једну лепу картицу. Када ју је развио, она је на месечевој светлости видела сјајан свилен прамен своје косе.

»Ја га носим на мом срцу« рекао је Лоренцо. »И до смрти се нећу од њега одвојити.«

»А шта тражиш данас?« упитала је Маргарита још један пут.

При том ју је ватрено погледао. Био је поносит.

»Никада се нисам назвао, какао се смем звати,« рекао је дрхтећим гласом. »Данас то чиним. Само као гроф Лоренци Филино, потомак једне од најотменијих породица млетачких, као човек који ће ускоро за навек носити мантију, смé молити за највећу милост: за један једини пољубац с твојих слатких уста.«

Она није дала одговор. Али када је клекнуо на колена пред њом и нежно је обгрлио, она се није истргла.

III. ГЛАВА.

Напад.

Обоје заљубљених су, у својој младалачкој срећи, на све око себе били заборавили. За њих је свет био утонуо у ту чаробну месецом осветљену ноћ. Талас бескрајне среће подигао их је у небесне висине и све земаљско им је изгледало мало, ништавно и обично.

Једва да је могло проћи један сат.

На један пут је одјекнуо глас опрезности стражара с десне куле. Одмах за тим чуо је се одговор с леве куле с истим знаком.

Од страже до страже ишао је глас из рога као опомена:

Непријатељ на видику! Непријатељ!

Лоренцо Филипо је скочио. Очи су његове севале.

»Драга моја,« рекао је брзо. »У нашој срећи ми смо заборавили опасност. Сигурно ће бити смрт непријатељског уходе освећена. Замак овог тренутка слабо стоји с одбраном. Заповедник, твој отац, је са својим старијим синовима на мору. Мора бити неко одмах одређен за његовог заменика. Ко ће то бити?«

»Ти!« одговорила је Маргарита без размишљања.

Још једном је привукао к себи.

Његова лева рука показивала је у месецом обасјану даљину.

Онамо, где се море и небо додирују, појавила је се тамна, велика сенка, која се необичном брзином преко планих, сребрно сјајних валова приближује. Црна једра се надимају у лаком ноћном ветру и лепрша застава, чија се боја не распознаје.

Лоренцо је узвикнуо:

»Пиратска лађа!«

Одмах је крупним корацима похитао к унутрашности тврђаве, где су се већ били скупили људи, који су остали да бране замак. Брзо су дограбили оружје и оклопе.

Све је журило, тискало се без реда. Недостајао им је вођ, управљач.

»Овамо, људи!« викнуо је Лоренцо. »Гроф није у замку, као што знате. Један пиџијун је се био из мора попео преко зида у баштицу тврђаве. Хтео је да зграби младу контесу и одведе са собом. У том сам га ја бацио у море.

(Наставиће се)

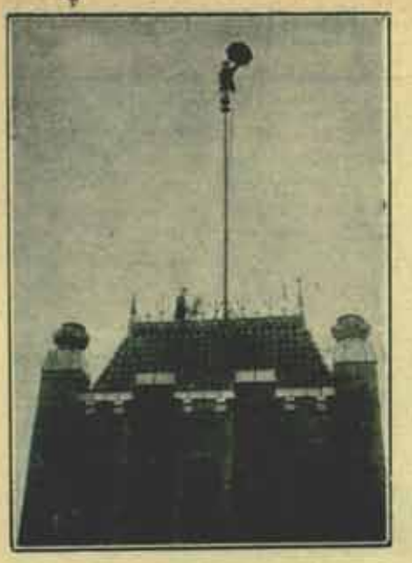

Слика приказује једног куражног човека, који с амрелом у руци стоји на највишој тачки хотела Белведере у Њујорку.

Један необичан апарат.

В. М. Бентан, познати амерички научник, конструисао је у Лос Анђелосу један необичан апарат, помоћу кога се може добити профил лица, које стане пред тај апарат. Истовремено апарат описује и карактер дотичног лица.

Овај апарат изазвао је сензацију у целој Америци, јер у будуће за познавање карактера неке личности неће бити потребни психолози, већ ће то моћи да учини сваки механичар, који уме да рукује оним апаратом.

СВАШТИЦЕ

Сви енглески листови јављају о једном врло интересантном и јединственом тестаменту лекара Жана Море Свенина, који је живео и умро у Лонг Гловсону, пре извесног времена, у 78-ој години живота. Покојни Жан је преко 50 година вршио лекарску праксу, која му је донела приличан број стотина хиљада фунти стерлинга. Тачно речено, његова заоставштина у фунтама вреди 100.000.— фунти.

Пред своју смрт, Жан је позвао свог адвоката и надиктирао му тестаменат, који је по својој садржини врло оригиналан и јединствен у историји »тестаментанизма«. Он је ову велику суму фунти разделио међу своје рођаке, старије неудате девојке, свакој подједнаку суму, коју ће оне моћи наследити и примити само у том случају, ако остану до своје смрти — **неудате!? ...**

»Ако се деси, да једна од именованих прекрши моју последњу жељу, — каже на завршетку Жан, — она одмах губи право на свој део фунти, које прелазе у својину осталих девојака, које ће поштовати моју последњу реч, и остати до своје смрти неудате.«

Рекорд крађе.

Плас Опере у Паризу био је дуже времена ране јесени поприште најдрскијих крађа. Поведеном истрагом констатовано је да постоји једна банда џепароша, који су веома вешто изкључили новац из џепова људима, који су чекали аутомобиле.

Један од највештијих полицијских агената био је послат на лице места са задатком да учини крај тим крађама. Док је он најпажљивије и најсавесније мотрио на сумњива лица, склањајући се лево и десно од навале многобројне публике, која је хитала у Опера или тражила аутомобиле, осетио је да га је неко гурнуо, рекавши најучтивије једно уобичајено:

— Пардон!

После неколико тренутака наишао је његов инспектор, који га је ослово и тражио број дежурничке карте. Машинши се за задњи џеп од панталона, агент је уздрхтао: портфеља са документима није било тамо, као ни 500.0 франака у готовом новцу!..

Ето, тако...

Како је суд забранио једној уметници да се зове крштеним именом!?

Турински суд ових дана донео је једну интересантну пресуду, којом се артисткињи **Иди Блуети** забрањује да се до 1930. године зове својим **крштеним именом!?**

Ида Блуети склопила је уговор са једним италијанским импресаријом, по коме је она имала да под псеудонимом **»Фландра«** игра само у његовом кабареу

»У случају, да уметница склопи какав други уговор, Ида Блуети не сме да употреби то име« — каже се у овом уговору.«

Међутим, артисткиња је погазила уговор, а импресарио је тужио суду, који је донео ову јединствену и занимљиву пресуду, којом се уметници забрањује да се до 1930. године зове својим крштеним именом, до када гласи уговор са тужиоцем, већ се има звати једноставно: »Фландра«.

МИСЛИ ЗА ЖУРЕВЕ

Ко конфете сеје, љубав жње — или се бар **нада да ће је пожњети.**

Многи или многа мами змијама од хартије. Познато је да је хартија стрпљива.

Многи ни по демаскирању не збацују маску.

Костим бал је једна прилика где даме још смеју носити — **дугачке сукње.**

Мудре речи

Срећа и несрећа разликују се само за два писмена чина. Међутим, у стварности је њихова разлика огромна! —

Живот је болест а смрт лекар.

Ко зна много вара се често.

— Ко је јак?

— Онај ко своје невоље савлада.

ВЕРНОСТ и НЕВЕРНОСТ У БРАКУ

Цена 2.50 у маркама.

Шаље: А. ШИНДЛЕХЕР књижар, Цетињска ул. 14.

Прва жена на Килиманџару

Г-ђица Лисл Милер попела се на висину од 6.100 метара са једном немачком експедицијом. Слика је приказује са њеном првом зебром коју је уловила.

Колико се пије у Енглеској

Француска је позната као земља, која има најбоља вина, док се Енглеска поноси својим вискијем.

Пре десет година у Енглеској се трошило 1,365.000 хектолитара вискија, а само 420.000 хектолитара вина. После овога почело се више пити вино него виски. Због тога су произвођачи вискија, на једном од својих последњих састанака, решили: да предузму кораке код надлежних, да се ограничи увоз вина у Енглеску. Вино у Енглеску увози се искључиво из Француске, а пошто је оно знатно јефтиније од вискија, — то је његова потрошња од рата на овамо знатно порасла. Флаша од 4 и по литра вискија, плаћа се три фунте и 12 шилинга. Међутим, чаша најлепшег француског вина, бордоа, може се добити јевтиније него три капи вискија.

ЕГЗОТИЧНЕ ЛЕПОТЕ

Ана Меј Вонг чувена јапанска филмска глумица која се налази у Холивуду.

ЛУКОВЕ ЗУМБУЛА
И ДР.
ЗА ЗИМСКО ЦВЕТАЊЕ
Продаје и шаље на доплату
Тима Владисављевић
Београд, Карађорђева 85

САЧУВАЈТЕ ОВУ АДРЕСУ !!!
Кад Вам устреба одело, стоји Вам на услузи са најсавршенијим кројем и првокласном израдом

Кројачки Салон
„ОСВИТ“
ДУШАНА ПЕШКИРЕВИЋА
ТЕРАЗИЈЕ 25.
ПАЛАТА КАСИНА
(први спрат)
БЕОГРАД

За власништво листа и штампарију:
Драг. Вучићевић Драгачевска 5.

Штампарија »Привредни Преглед«, Београд
Дубљанска 53. Телефон број 40-88

Поштарина плаћена у готову. Година III. Број 46.

Недељне Илустрације

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉОМ
Уредништво и Администрација Скопљанска 18 II спрат
Телефон број 26-91 — ПОЈЕДИНИ БРОЈ ДИН. 3.—

Уредник: ВОЈИН М. ЂОРЂЕВИЋ

Београд, 20. новембра 1927. год.

ПРЕТПЛАТА:
За нашу државу годишње 150 д., полугодишње 75 д.
За иностранство годишње 200 д., полугодишње 100 д.

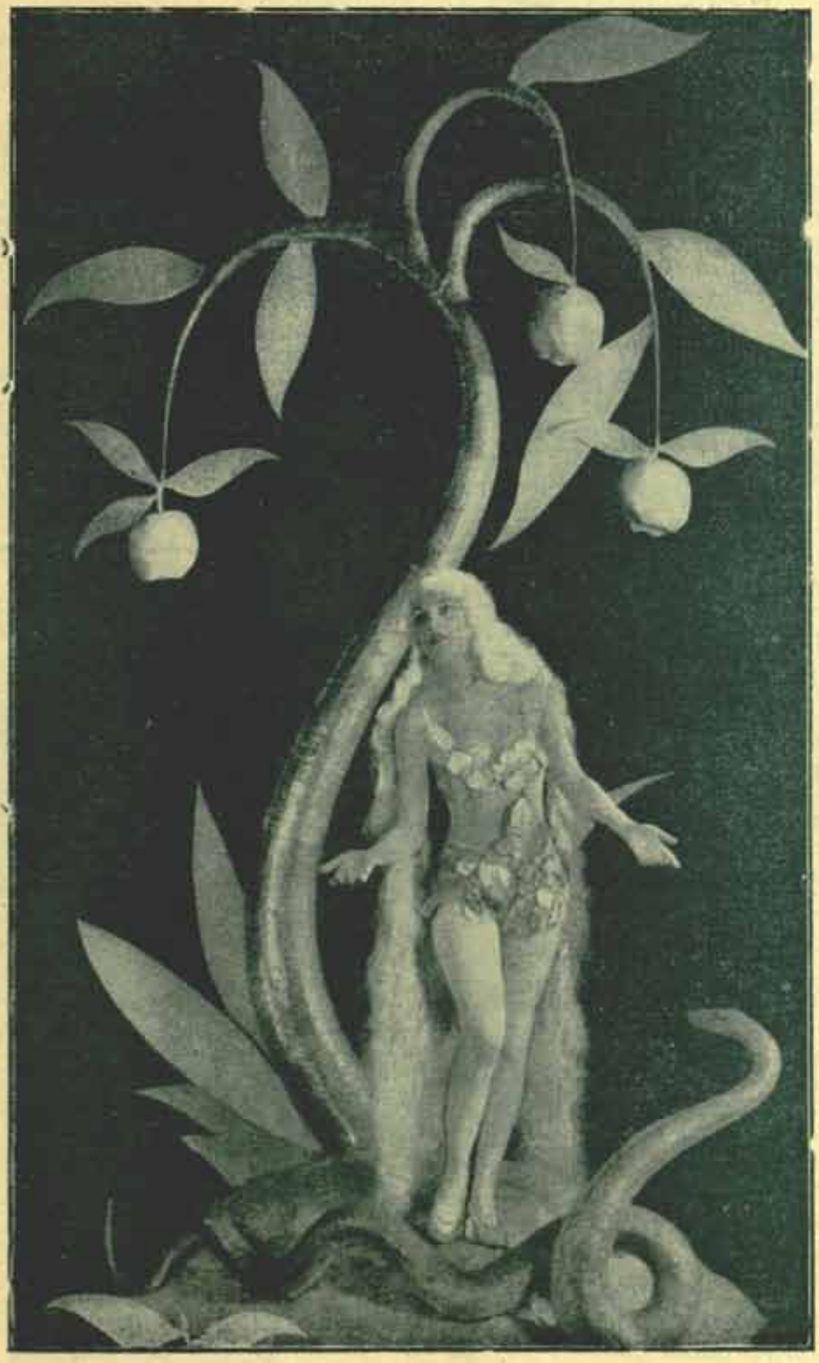

ЕВА ИЗ БРОДВАЈА

Сцена из новог америчког филма »Ева из Бродваја« који се одликује фантастичним декором и интересантном режијом.

Магалино бегство

»У бордовском заводу госпођице Беркур била су само два мушкарца наставника, — причаше Солон: лепушкасти Клод Б...., професор физике, и моја маленкост, који сам младе даме упознавао са модерном литературом.

»Наше ученице биле су већином из оредњег грађанског сталежа. Оне, којима су очеви давали од тридесет до шездесет хиљада франака мираза, али имали смо и по коју егзотичну птичицу из Алжира или Буенос-Ајреса.

»Један део госпођица обожавао је Клода Б...., а други је, — без самохвалисања, — уздисао за мном. Иначе ни ја ни мој колега нисмо становали у заводу. Ми смо само долазили у завод на часове; у осталом, ја сам имао своја начела, а Клод није никад гледао девојке из обичних грађанских породица, па ма како оне биле лепе и привлачне. Још нисам видео човека који је толико мрзео — сиромаштво! Он је највећи део свога прихода трошио на лозове, који никад нису били извучени. Своје најлепше кравате, и најватреније погледе трошио је искључиво само на богате девојке из колонија, које су му биле ученице. Чини ми се да је он у својој глави правио планове, да једну од својих ученица — ових богатих девојака — доведе у такав положај, који би неоспорно захтевао — брак. Али су све госпођице пазиле Аргусовим очима да се такав план не оствари. Међутим, и поред тога, њему се изненада указа срећа: строжија госпођица Беркур разболи се и падне у кревет, а у завод је међутим дошла нова питомица, Магали Монтењ, шеснаестогодишња девојка са љубичастим очима, тамне креолеске коже, као поноћ тамне косе и као крв румених усана. Отац јој је имао преко хиљаду ланаца земље, засађене бананом и шећерном трском, а своје многобројне акције чувао је у не малих димензија сандуцима, којих је било више на броју.

Клоду Б...., се чинило да је куцнуо његов час. Али се варао, јер је чаробна Магали моју скромну особу обасипала ватреним погледима, и док сам ја њима објашњавао литературу, бацала ми је такве погледе да сам сав од њих увек задрхтао. У срцу сам осећао дах пролећа, — али сам остао веран својим начелима, и имао сам толико одважности, да јој вратим цвеће ,које је ставила на катедру.

Три дана ме је тако гледала као смртно рањена срна, а на другим јој трепавицама блистаху сузе. Затим јој одједном очи пркосно сенуше и поче да обраћа пажњу на Клода Б..

Успех тога био је, да је, Клод Б.... сутра дан купио једне сјајне ципеле од лака. А ја сам се поплашио:

— Шта ће од тога бити!? Тај деран сигурно мисли да побегне са девојком. Шта да радим?! Да кажем госпођици Беркур?! Да направим скандал? Али ипак је била моја дужност да ту глупост спречим. Најбоље ће бити ако говорим са Магали у четири ока! — рекао сам сам себи, спремајући се да ступим у акцију што пре, односно, кад ми се за то укаже прилика.

Сутра дан сам је дочекао у ходнику и одмах сам прешао на ствар:

— Све знам! — рекох јој: И саветујем вас....

Она се засмејала тако слатко, да се мени коса на глави подигла; али не зато што се она тако слатко насмејала, већ због љутње што сам видео да јој не могу ништа помоћи да се не упушта у очигледну авантуру са Клодом Б...., коме сам, — морам признати, — завидео.

— Ах, Ви сте ме презрели! — одврати ми она, и тако ме патетички, болно погледа, да сам сав уздрхтао.

— Преклињем вас, помислите шта ће бити. Ви сте пропали, ако....

— Морам! Вечерас ћу с њим — побећи!

И одједном се приближи мени; приближи ми се тако близу да јој је лице додиривало моје:

— Или с вама! — шапутала ми је.

Затим, погледавши ме још једном својим дивним, запосним очима, отрча у своју собу.

После четири часа седели смо ја и она у експресу Бордо — Париз.

Моја мала седела је са блиставим очима поред мене, и нежно гледала на пределе које смо пролазили. Она у целој ствари није видела ништа нарочито; више је сматрала све за игру, а ја сам се чувао, и ако сам сав горео, да јој говорим о љубави, у овим опасним тренутцима.

После је сисала бомбоне својим ситним зубцима, а кад је настала ноћ, — тамна као њена коса, своју лепу малу главицу наслонила је на моје раме и задремала. Ја сам био пијан, — премда нисам пио апсолутно ништа, — мамуран и много сам патио.

Ујутру ми се обратила са питањем:

— Зашто ми не кажете да ме волите?

— Па зар то не знате!?

— Свеједно! То треба казати!

— Волим вас! — промуцао сам ја, дрхтећи целим телом као у грозници.

С тим се задовољила. Затим је са најнежнијим цинизмом ћеретала даље.

— Кад ме већ будете заволели..., треба да известите маму. О, ја је добро знам. Она пред оним што се неда поправити не може ништа друго радити, него опростити, а затим ћемо се брзо венчати.

И она се засмеја.

— У осталом, мама је у Паризу, у хотел »Бристолу«.

Пустио сам је нека говори, и стигавши у Париз, узео сам две собе.

Кораци нових игара.

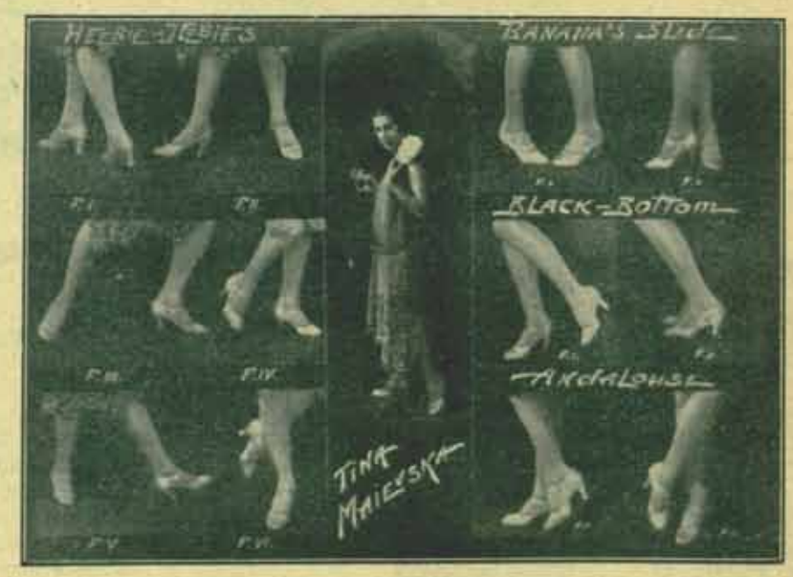

Г-ђа Тина Мајевска, професор играња, жири и члан Одбора Седмог Међународног Конгреса Кореографа у Паризу 1927. год. приказује фигуре нових салонских игара садашње сезоне (Хиби-Џиби, Банана Слајд, Блек-ботом, Андалуз). Г-ђа Мајевска настанила се и предаје ове године у Београду.

— Хоћете ли, да се преобучете? — предлагао сам јој.

— О, то неће дуго трајати, — смешила се она слатко.

Ја сам пак одмах сео, и у кратко али разумљиво, написао писмо објашњујући ситуацију њеној мами, а затим послао слугу са писмом у хотел »Бристол«.

Тек што сам довршио писмо, а моја мала уђе, и гледаше ме са слатком забуном.

— Ви ћете рђаво мислити о мени, — рече ми она тихо: — али видећете, кад вам будем жена — као ћу бити озбиљна.

Хтео сам да разговарам, да испуним време, али су њене очи гореле чудном, радозналом ватром. Она ми је пружила своје лепе усне за пољубац.

— Пољубите ме! — заповедала је.

То је већ било више, него што је овакав један јадник, који се већ десет часова борио, могао поднети. Најзад, на један пољубац имао сам ваљда и право и наше се усне спојише...

Тргао сам се на шкрипу врата и на вику једног јаког гласа:

— Бедниче! Зликовче!

И једна крупна и дебела дама, сва задихана, загрли Магали.

— О моје мало бело анђелче!.... Мила моја мала! Невинашце моје! — Ово чудовиште ћемо послати на робију!

Међутим, после објашњења мале Магали, — нису ме послали на робију. Дебела дама задовољила се тиме да ме је госпођа Беркур избацила из завода, и Магали сместила у један други завод.

Доцније сам дознао, да се и Клод Б.... преместио у тај исти завод, као наставник за дечаке, и да је успео да заведе Магали, која му је ускоро постала законита жена, и ослободио се на тај начин сиротиње, коју је тако страшно мрзео, а која га је, — као за инат, — стално прогонила.

„ДОЛАР"

ЈИНГЕ ЕП КАО »ДОЛАР« У РЕВИЈИ »КРАЉИЦА АМЕРИКЕ«.

Као некад у Београду

Тако данас (поред електричних) постоје и »коњски« трамваји у Букурешту.

Студиј језика помоћу грамофона

Познато је, како је тешко научити правилно изговарати француске и енглеске гласове. Ни најбољи професор ова два језика не може да говори као прави — рођени Француз. Зато се данас у школи употребљава грамофон, који стрпљиво и тачно понавља сваку реч, док је не научимо као треба.

Сем тога, употребљују се и тако звани »вештачки непци«. Ти су непци израђени од каучука; они се стављају на справе, пошто су претходно намазани са једним прашком, који спречава одвајање вештачких од правих непаца. Онда се изговарају поједини гласови и контролишемо према сликама, које имамо, да ли наш језик има исти положај као и код правилног изговора дотичног гласа или не.

Ти први опити са вештачким непцима изведени су у Берлинским школама, и наставници кажу да су потпуно задовољни добивеним резултатима.

Свечана вечерња тоалета...

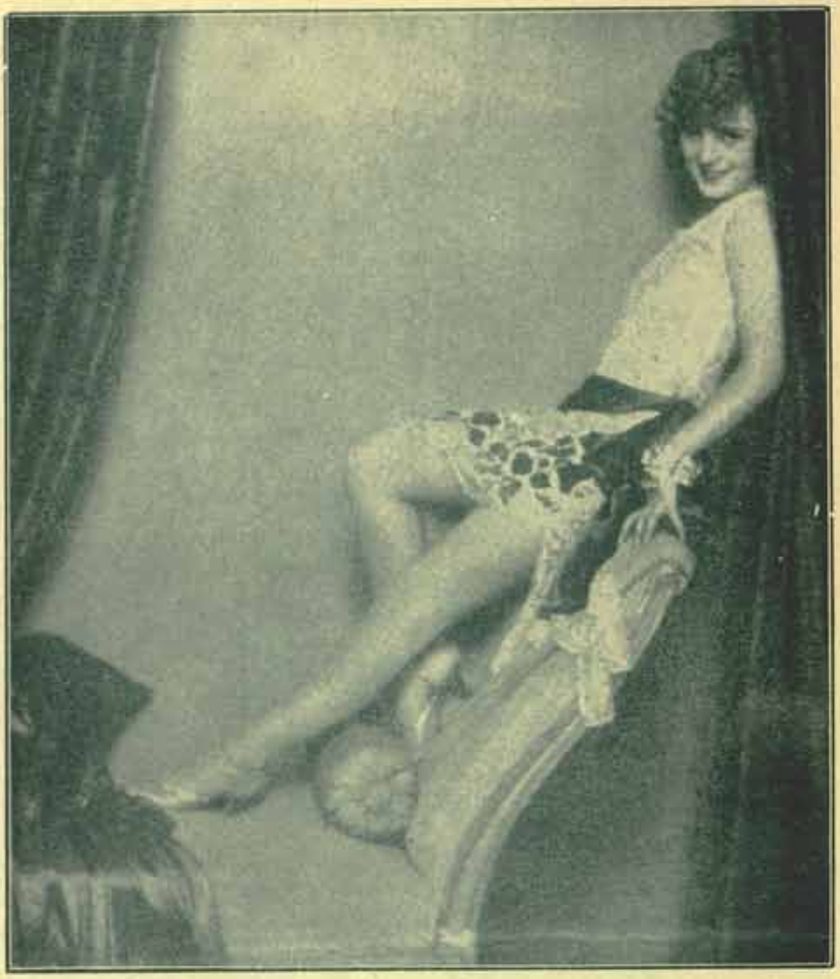

...ПОСТАЈЕ СВЕ КРАЋА.

МОДЕРНА ЉУБАВ

од Андре Мирабо-а.

„Мени да се тако нешто деси? Та то је просто немогуће" ускликне Макс, коме је управо постало јасно да се је заљубио у Симку, своју малу пријатељицу из младих дана.

Та данашња младост је трезна, мисли на спорт и на своју корист. Данашњи младић, позната је ствар, пре ће да се окрене на улици за неким лепим аутом него ли за лепом женом. А данашња млада девојка, та и то је познато, зна све и не крије ништа. За њега као и за њу постоји један сан; једна сврха: новац.

Кад је Макс приметио да он и сувише често мисли на Симку, није му ни падало на памет у почетку да би то могла бити љубав. Љубав? Са двадесет година? На шта мислите! И у кога бити заљубљен? У једну младу девојку? Још је то фалило! И још се на крају венчати? Пожелети још са њоме деце? Фина шала! Љубав..... то је осећај за људе који нису дорасли данашњем добу.

Али једнога дана није му остало друго него да призна; ништа непомаже, ништа не помаже, ја сам заљубљен.....

Ако се Макс сматра да је он младић, Симка још више држи да је она модерна девојка. И она неће да призна, да је потребно махнито се заљубити или бити љубљена. Обадвојица посматрају себе саме за невиђени изузетак, за велики феномен. Могуће је да се неки младић и заљуби као у Вертерово романтично доба па и да девојка љуби као у добра времена старе мајке — али случај да се ови феномени сусретну тако је редак да би они чак и оним драматичарима који нешто не постојећега траже и који се не плаше ни неприроднога могли да дају жељени материјал за рад.

Макс је држао да је непотребно изјавити Симки своје осећаје, а Симка се је чувала да му покаже шта она осећа. Резултат је био да је Симка онога дана кад јој се је Макс најзад открио речима — „Моја драга Симка, када ћемо да се венчамо?" — такође имала нешто на срцу да му каже. Из учтивости пусти он да она прва проговори: „Стари мој Максићу" рече она, „за месец дана удаћу се ја за неког Виктора Брин Журивила из аустријско-француског брикетног друштва". Тада се неколико тренутака ни не погледаше и према томе ни не приметише — иначе би се било дало још све врло лепо поправити — како је важно за њих обоје било што се не погледаше.

Лепи месец Симкиног брачног живота је прошао, нашто је наступио један мање лепи месец. Она је имала накита, али није волела мужа као што је то редовно случај код модерних жена. Он се возио у великим аутима са малим госпођицама као што је то често случај код модерне господе.

Али та љубав ипак остаде. Често је мислила Симка: „Ја га волим". Преварити старог мужа не би баш било ништа необично. Макс је опет мислио: „Драга ми је. Неки одношај с њоме би било најнормалније". Они нису даље оклевали да међусобно искажу што су осећали. Да, и? — да? — ни говора!

Они су се томе сами чудили још више него ли ви драги читатељи! Али они су настојали да се увере да Симку кочи нешто нечувено, невероватно, (стид, фини осећаји) да му жу постане неверна а Макса је пречило нешто чудновато, (поштовање, благи осећаји) да је на то наведе.

„Макс ти си ми драг, али ја не могу. Ја сам удата"....

„Симко, ја те обожавам, пусти дакле да се надам. Једног дана ћеш моћуће бити слободна и тога дада....."

На тај дан су међутим морали врло дуго да чекају. Господин Бруно Жирувил иако врло стар, осећао се врло свеж. И његово здравље изгледало је да је баш тако тврдо као брикети које је он продавао. Свака му се болест уклањала. Да доспе на други свет требало је ништа мање него два аута да се сударе на једној страни.

После кратке жалости дотрчи Симка Максу:

„Максићу ја сам слободна".

Али на жалост Макс није био слободан! Мушкарац је мушкарац и ми сви знамо већ како се дуго хтело док се је господину Бруну Жирувилу десила незгода са аутом. А ето док је до тога дошло пустио је Макс да се неко у њега заљуби.

„Ја познајем живот Максићу ја ти не пребацујем што ти имаш драгу. Напусти је та то је сасвим просто". Врло просто, јамачно. Али није било тако просто. Ова драга била је једна страсна особа са великим захтевима. А то да буде још у почетку њезине страсти! Код прве речи коју се је Макс усудио да изусти, поче она да виче и извуче један мали револвер:

„Ако ти мене не волиш, ако љубиш другу. Ја ћу је убити. Убићу себе". Каква непријатна коњугација једне непријатне речи. Лако ће се умирити. Та велике страсти не трају дуго. А не би било паметно да се сувише жури.

„Добро" рече Симка, „почекајмо док се она помири са мишљу растанка. Ја ћу међутим да отпутујем; онда ме извести".

Имала је за то довољно времена; скоро да учини пут око света. Максина драга не допусти да је се лако напусти. Он је писао лепа писма, у којима је настојао све да јој објасни. Она је одговарала на ова писма која је изгледа све мање разумела чим је више објашњавао. Док јој је једнога дана брзојавио: „Најзад слободан вечито твој".

Идућег дана прими он одговор: „Штета, од јучер сам опет удата".

У таквој прилици, разуме се, почињемо да очајавамо. И тада најзад из пркоса — зар не?

Они су у то доба живели у Паризу и склањали су се један другоме. Чекали су један на другога не признавајући то овога пута један другоме. Он упознаде две, три крас не госпође које му се допадоше али се је он чувао да се у њих не заљуби или да њихову љубав побуди. Она је пак настојала на све могуће начине да у браку буде несретна, премда јој је њен други муж био врло ваљан. Али ипак се породи дан када у њезином животу није било више другога човека сем Макса, а у његовом животу никакова друга жена поред Симке. Њихова су срца јако куцала кад се угледаше.

„Максићу" рече она оклевајући, „ја сам растављена од пре неколико дана".

„Симко, ја немам никаквих обавеза".

Најзад, венчаше се. И онда тек увидеше да се више не воле..... Љубав је као цвет- леп, пун мириса. Али кад га убереш увене. Али толико их је труда стало да један другоме приђе да им се је чинило немогуће да се сада растану. Ја мислим да ће они заједно живети до краја живота.

Творац бубикопфа.

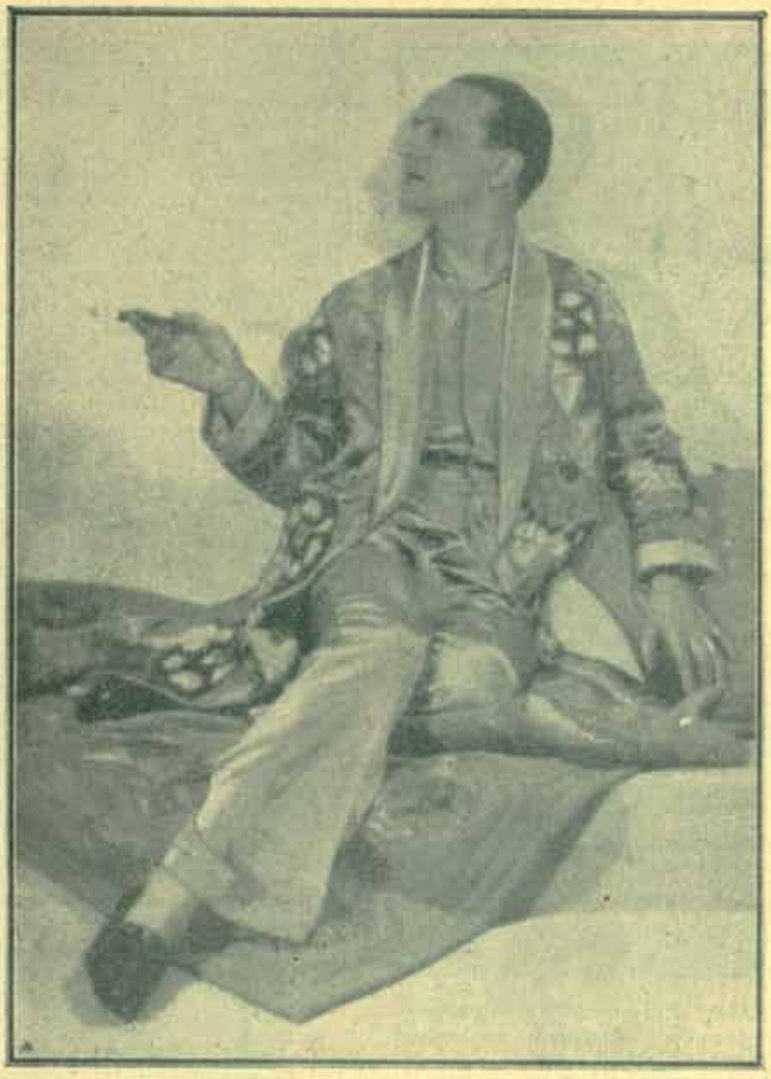

Господин Андан, творац бубикопфа у свом елегантном јутарњем костиму.

МИСЛИ КОЈЕ ТРЕБА ПРОЧИТАТИ ЈЕР НИСУ БАНАЛНЕ

Ко до века остане неутешан, тај има срце, које само себи не уме помоћи.

Цвеће је израз бујне маште наше природе.

Будалом се назива онај који те не разуме и онај кога ти не разумеш.

Сироче је дете без оца и матере, а просјак је човек без пријатеља.

Сваки човек може бити одговоран само у погледу показане јачине воље, а не у погледу успеха.

Ако си потпуна незналица из неке струке, напиши о њој три велике књиге. Гарантујем ти да ће бити великог успеха.

Не губи време у маштању о прошлости и будућности, но увек буди готов да схватиш садашњи тренутак.

Народни обичаји представљају, по својој развијености, или неразвијености, степен лицемерства појединих народа.

И најчеститији и најмудрији човек може пристрасно судити само о равнодушним створењима.

Здраво расуђивање јесте за дух оно исто, што су усправан ход и правилно кретање за тело.

Чувај сам себе, а другом, кад падне, не смеј се.

Махнито је и лудо од човека да живи просјачки, да би умро као богат човек.

У време срећног пливања ипак сети се на буру.

Гучевски ратни споменик.

У пролеће идуће године довршиће се гран диозни споменик изгинулим ратницима који се налази на врху Гучева. Слика показује једног од два стражара на улазу у костурницу која се налази на истом месту. Снимак за време рада у атељеу уметника г. Милорада Јовановића који гради овај ратни споменик.

Шта свет занима?

„Авас" јавља из Ајдена, да је тамо умро физиолог Ајнтовен, — који је 1924. године био добио Нобелову Награду.

*

Париски листови јављају, по вестима из Њујорка, да се у Америци спрема права експедиција од 1.000 бербера, који ће у току овога месеца посетити Париз, да учествују на изложби Тоалета и Парфимерија.

*

„Авас" јавља из Линос-Монтлериа, да је један аутомобил, којим је управљао трговац Марел Кирилов — Бугарин, — који тамо живи, тукао светски рекорд у брзини вожње. Он је прешао 5.000 километара за 27 часова 30 минута и 37 секунди, са просечном брзином од 181 километар и 744 метара на сат!

*

У Крегу, крај Њујорка, основана је интересантна и прва Колонија за Падавичаре, у коју је смештено 1.560 падавичара, над којима води надзор 20 лекара — специјалиста за падавицу. У Америци се надају да ће се у овој болници учинити значајне услуге науци и медицини.

*

Ових дана дефинитивно је утврђена заоставштина бившег славног филмског стара, Рудолфа Валентина. Његова имовина износи 14 милиона италијанских лира. Али, ни са овим није завршена потпуна ликвидација његове заоставштине, јер у наведену суму нису урачунате провизије од прихода филма „Шеиков Син", на које његови наследница такође имају права.

*

Ових дана био је по девети пут оперисан доктор Хенри Бурдан, због повреда, које је добио од „X" зракова.

*

Јављају за смрт познатог енглеског бактериолога Адрисна Стакса, који је био послан од „Рокфелеровог Института" да у Африци студира „Жуту Грозницу", те је и сам подлегао тој опасној болести коју је добио у своме лабораторијуму. Био је стар 40 година.

*

Приликом последњег разрезивања пореза у Немачкој, констатовано је да у Берлину има 225 милионара у златним маркама. Опорезовање имања ових милионара представља вредност од 12.500,000.000.— марака, што у нашем новцу износи око 150 милијарде динара. После Берлина, највише милионара има у Лајпцигу (98), затим у Франкфурту (88), у Минхену (79), у Келну (75), у Диселдорфу (63) и у Дрездену (51).

Љубоморни бизони

У Зоолошком Врту у Паризу десно се ових дана један занимљив случај животињске љубоморе. Један канадски бизон живео је већ шест година као срећан муж и отац, док му ових дана нису узели жену и »позајмили« је једном америчанском бизону. То та је тако разбеснило, да је ноћу порушио ограду свог кафеза и пошао на обрачунавање »заводника« његове супруге. Међутим, како »заводник« није био вољан да врати »позајмљену« женку, то је између њих настала очајна борба, која је се завршила смрћу увређеног бизона.

То је први случај двобоја међу бизонима, од како је основана Зоолошка Башта у Паризу.

Сестре Рове у новој ревији Бечког Градског Позоришта »Све за љубав«, у дивним хаљинама од којевог пера које се цене на 250.000 динара.

Животиње — спортисти.

Папагај као велосипедист.

Мечкица као — шофер.

Коњ као боксер.....

.....и пас боксер.

„РИН-ТИН-ТИН" изазива развод брака!

Чувени четвороножни филмски стар, псето »Рин-Тин-Тин«, које врло често гледамо по биоскопским платнима, припада грађанину Калифорније, Лилијану Дункану. Псето доноси своме сопственику ништа мање од 1.600.— америчких долара недељно, што у нашем новцу износи око 90.000.— динара. Дункансова супруга је сопственица једне чувене америчке ергеле. Она је ових дана подигла против свога мужа тужбу, тражећи — развод брака, — што је у тамошњим круговима изазвало живу сензацију.

«Мој муж, — изјавила је г-ђа Дункан, — брине се за своје куче »Рин-Тин-Тин« много више него ли за мене, његову жену. Од својих прихода он ми даје недељно само по 40 долара (око 2.000 динара) за издржавање куће. Поред тога, он не показује никакво интересовање и не обраћа никакву пажњу на моје коње, већ их сматра за обичне скакавце!«

Суд, пошто је саслушао женине оптужбе, позвао је оптуженог да да своју одбрану.

— Је ли све ово истина, што наводи ваша супруга? — упитао га је председавајући.

— Истина је, коју никада нисам покушавао да спорим.

— А зашто поступате тако са својом супругом? Зар ви не знате да вам је дужност да на првом месту своју жену задовољите, па тек онда самог себе?

— Знам ја то, господине, али мени псето доноси недељно 1.600 долара, а она не донесе ништа, него тражи још ја да дам њој.

— Она ће вас сада оставити. Шта ћете онда?

— Свеједно. Жену могу да нађем увек, али псето, које зарађује недељно толико новаца, не бих нашао нигде, ако бих ово продао или убио.

После овога, суд је донео одлуку, да се брак Лилијана и Мери Дункан, од данас, има сматрати неважећим.

Светски рекорд енглеских возова у дужини вожње без задржавања

Два енглеска друштва »Лондон Мидланд анд Шкотланд« и »Лондон Норт Естерн« пустили су 11. прошлог месеца, у размаку од десет минута, два воза, који ће туђи рекорд прелаза дужине без задржавања.

Један је ишао директно из Лондона за Њукастел — 431 километар, — а други из Лондона за Карифорт — 380 километара. —

Досада је држао рекорд брзи воз Лондон—Плејмонт — 362 километара, — онда париз—Брисел — 300 — и најзад у Америци, воз Буфало —Клевеланд — 310 километара.

Машина, која је вукла воз од Лондона до Њукастела потрошила је пет и по тона угља док је приспела у ово последње место, и тукла светски рекорд брзине, стигавши у место опредељења пре воза који је ишао правцем Лондон—Карифорт. премда је она прешла само 380 километара, а прва равно 431.

Амрел и карактер жене

До сада ниједна дама није знала, да се по томе, како она носи свој амрел, може оценити њен — карактер. То је утврдио један физиогном, који је поставио следећа правила:

Жена, која држи отворен амрел и онда када је киша престала, — добра је домаћица, брижљива и штедљива;

Жена, која склопи свој амрел док је још мокар — неприжљива је и неуредна;

Жена, која никако не склапа свој амрел — немарљива је и расипница;

Жена, која вуче за собом свој амрел — пргава је и заједљива;

Жена, која свој амрел носи испод руке — благе је нарави и готово увек добро расположена;

На послетку, жена, која се у ходу поштапа амрелом, може бити сматрана као честита и верна жена.

Даме, упамтите како ћете од сада носити своје амреле, да не бисте се одали...

Античке игре

ЕГИПАТСКА ГРУПА МАРИОН ХЕРМАН.

Скок капетана Бунића

Један успео скок капетана Бона Бунића, наставника јахања у официрској коњичкој школи у Нишу.

За тридесет минута кроз Европу!?

—

Кад је Жил Верн, давно, и пре много година, написао свој познати авантуристички роман о путу око света за 80 дана, — свет се крстио од бесмислице. Данас је, међутим могуће посетити скоро десет земаља, за свега пола сата времена. И то на филму, наравно.

Једно америчко филмско предузеће ради сада један филм, чија се радња збива у девет разних земаља. Само, филм се ипак снима на једном месту. Немачку ће представљати једна типична гостионица, заостала после снимања »Старог Хајделберга«, а Азију кинески дворац Лон Шанеја, Једна стара лондонска кућа из Марин Девис филма представљаће део једне лондонске улице,а искапиране улице једне руске провинцијске варошице — Русију. И т. д.

Како изгледа наш костур кад је у покрету.

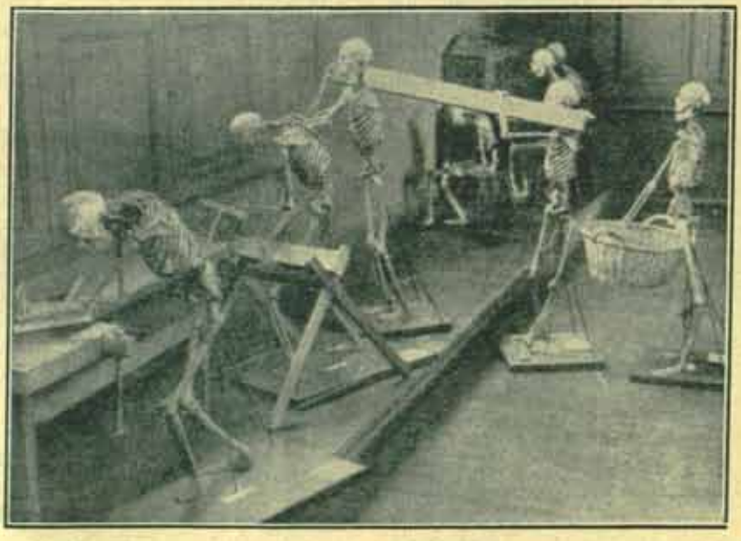

СА ХИГИЈЕНСКЕ ИЗЛОЖБЕ У БЕРЛИНУ.

Америка у цифрама

Ми смо навикли да о Америци чујемо само баснословне ствари. Можда због тога неће изазвати велико изненађење цифре, које овде доносимо.

Пре свега, нигде нема толико милијардера, колико у Америци. Нигде боксовање није толико развијено колико у Америци. На један бокс-меч тамо често пута иде по 200.000 гледалаца, који плаћају врло скупе улазнице.

Линдберг ће добити за књигу, у којој ће описати свој лет преко Океана, ништа мање од два милиона долара. Та књига неће имати више од педесет хиљада речи. Тако ће, дакле, свака реч коштати само по 40.— долара.

У Холивуду филмске звезде добијају по 10.000 и више долара недељно на име хонорара.

Број аутомобила у Сједињеним Државама Америке прелази 21 милион и 600 хиљада.

Од аутомобилских несрећа погине годишње просечно око 26.000 особа.

Годишње се у Сједињеним Државама разведе око **180.000 бракова.**

Око 110.000 разбојника живе од свога заната у Америци.

На послетку, издржавање полиције и затвора у Сједињеним Државама Америке износи годишње преко 10 милиона долара.

Можда због тога и има толико разбојника...

ФОТО ИДЕЈЕ

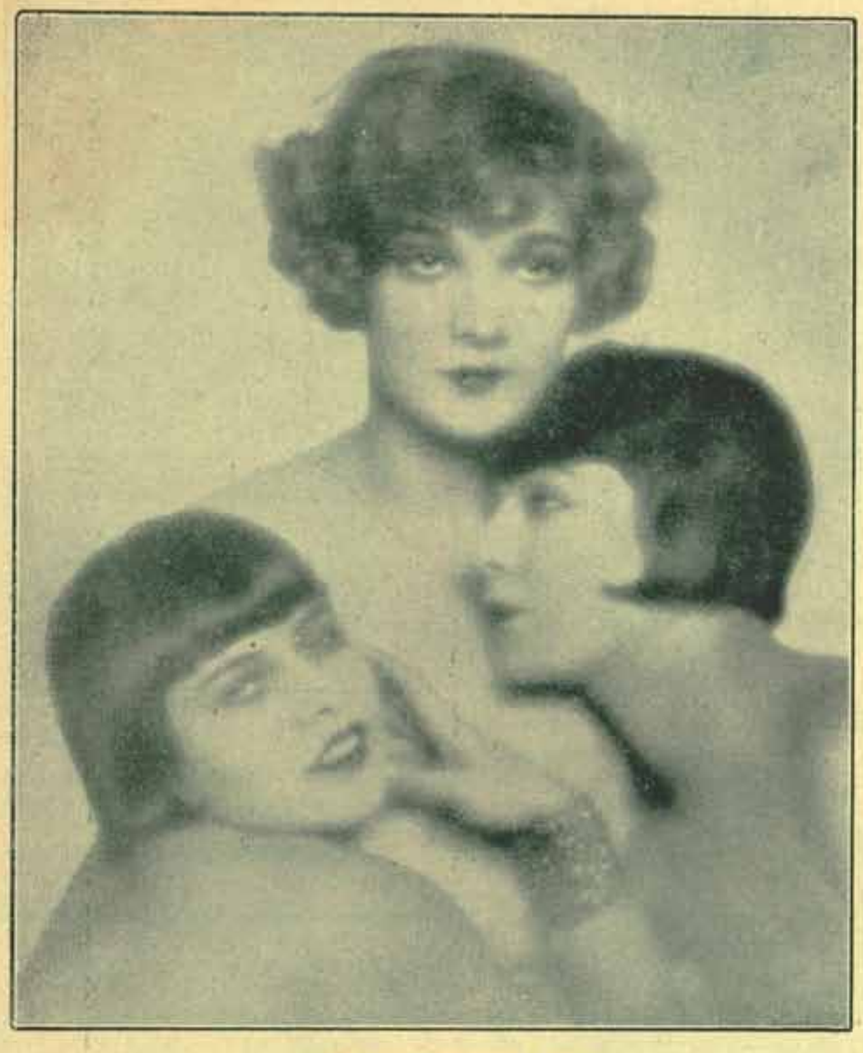

ЈЕДНА СИМПАТИЧНА ПОЗА

Трећину светског капитала имају јевреји у својим рукама

Према статистичким податцима, којима располаже Друштво Народа, Јевреја на целом свету има око четрнаест милиона. Тако бар каже најновија статистика, коју су Сједињене Државе доставиле Друштву Народа, а ово, наравно, верује тој статистици, јер њу су израдили **Американци.**

Скоро половина од тог броја отпада на Северну Америку, а у самом Њујорку има их преко милион и по, тако, да је сваки четврти становник Њујорка — Јевреји.

Затим их највише има у Пољској, Русији, па онда у осталим државама.

Они су вечним трговци, па зато и није никакво чудо што они имају једну трећину светскога капитала у својим рукама. —

Пренос музике помоћу боја светлости

На немачкој Изложби Позоришта у Магденбургу, отворено је једно позориште, где се музика преноси помоћу боја светлости. На тај начин мисле се спојити две уметности које су до сада биле потпуно одељене: Сликарство и музика.

Констатовано је да музика не даје увек слушаоцима импресије исте боје. Динамичке и ритмичке промене као и промене тема изазивају различите ситуације.

Бојадисани тонови изводе се на једном клавиру са светлим бојама, који је пронашао М. Засло.

Пољска царица и мртвачев пепео

Пре извесног времена умрла је у Сједињеним Државама Америке нека Пољкиња, Марија Уласински, која је тестаментом својим захтевала да је сахране у пољској земљи. Родбина се приплашила цене која би изнела око преноса тела из Америке у Пољску, те спалила тело своје рођаке у Крематоријуму, пепео сакупила у једну сребрну урну и послала га да се покопа у Пољску. Пошиљка је послата поштом.

Кад је пакет стигао на Пољску границу, искрсле су непредвиђене тешкоће, јер царинници нису знали како и по којој ставци могу да оцарине ову јединствену и ретку пошиљку мртвачевог пепела.

Због тога је Управа Царинарнице била приморана да се обрати на суд, пошто пакет није хтела да прими ни полиција, изјављујући, да се не осећа у праву да прими на чување »делове или остатке једног мртвог тела«.

Међутим, родбина, дознавши за ово, тражила је да се пакет врати у Америку, јер је дознала да пепео не може бити покопан у Пољској зато што је тело било спаљено у Крематоријуму.

Краљица „тип-мамзел"

На светској утакмици дактилографкиња у Њујорку победила је мис Јозефина Питисон из Бруклина, која је у једној минути написала 117 речи.

Модерни филцани шешири (токе).

ХУМОР

КОД МЕЊАЧА

— Молим вас, реците ми: Шта је драгоценије: Једно од педесет или два по двадесет и пет?

— Па природно, једно цело од педесет!

— Моја жена има 50 година. Да ли би ви били добри да ми је размените у две по 25?

ЗЛОБНА.

— Баш је глуп господин Мића!

— Је ли ти рекао да си лепа?

— Не; рекао је да си ти лепа.

НАЈВЕЋА ПАКОСТ ТАШТИ.

— Знаш ли највећу пакост, коју можеш учинити једној таштој?

— Не; а која је то?

— Да не венчаш њену кћер!

ПРИМЕРНИ СУПРУЗИ.

— Кад бих те изгубио, не бих више имао мира.

— Али, мужу мој, претпоставимо да ти умреш први.

— Ох, жено моја, немој ме терати да мислим на тако тужне ствари.

САВРЕМЕНО.

— Госпођо, вратар је казао господину, да је синоћ долазио у стан један младић.

— Кажу му да је долазио због тебе.

— Ох, не! Наљутио би се још више!

Шешир од црног сомота штикован са шљокицама.

ЖАЛИ СЛУЧАЈ.

— Пишу ми, да је умро Јова.... мој супарник, твој стари обожавалац..... Је ли ти жао?

— Бесумње... да сам се за њега удала, сада бих већ била удовица.

БРАЋА — СУПАРНИЦИ.

— Сваког јутра, чим устанем прво помислим на вас!

— Ваш ми брат то исто говори.

— Али ја устајем пола сата пре њега!

ШТА ЋУ ЈА ДА РАДИМ?...

— Зар сам ја свирач!? Ја, који не тражим друго него да проведем цео свој живот пред вашим ногама!

— Врло лепо, али шта ћу ја радити за све то време?

Које ли радости за домаћицу

кад девојка савесно опрба патос добром растопином Лизоформа!

Предмети дневне употребе: водоводи, одводне цеви, каде, нека се перу Лизоформом. То каже наука! Она описује страшне опасности, којима бацили угрожавају ваше најмилије. Ту Лизоформ врши своју дужност. Тек коју кап у воду! Једино ако дезинфекционо средство пријатна мириса, ко е не мрља.

Упуте уз сваку боцу.

Добива се свуда.

Lysoform

Чистоћа
Здравље
Живот

Принц и дисциплина.

Један шведски принц као обичан војник служи обавезан војнички рок и повињава се строгој војничкој дисциплини као сваки грађанин.

Напредак и савршенство технике

НОВЕ МАШИНЕ ЧЕХОСЛОВАЧКЕ РЕЖИЈЕ ДУВАНА ИЗБАЦУЈУ САМО 42.000 ЦИГАРЕТА НА САТ.

На овогодишњој Јесењској Изложби у Прагу изложена је била најновија машина чехословачке режије дувана за прављење цигарета. Машина је система Шкода-Попов и израђена је у Шкодиним фабрикама. Она израђује 42.000 цигарета на сат, и то у кутијама од 10 комада у једну. На изложби стављена је машина у погон, на велико чудо свих пушача, који су се били окупили. То је машина којом су до сада постигнути највећи резултати у индустрији цигарета. Машина ради потпуно аутоматски и само је једно лице потребно да контролише рад. Укупан погон даје један електрични мотор са три четвртине коњске снаге!

Потребан папир узима сама машина, сама нормира папир у кутијама, аутоматски их пуни цигаретама и аутоматски их затвара. Готови пакети се аутоматски групишу и спремају у веће пакете.

Кроз недељу дана, радећи 8 сати дневно, урачунавши и све паузе, постигло се по свакој машини милион и по цигарета. Чешка режија дувана већ је наручила много оваквих машина, а и у иностранству изазвала је ова машина разумљиво интересовање.

ЗА ВРЕМЕ СНИМАЊА

Филмске диве чак ни за време снимања немају мира. Новинари их интервјуишу чак и кад снимају своје најважније сцене. Ево једне такве слике на којој се види једна дива окружена новинарима у моменту када је оператор само за тренутак престао »обрће« апарат.

Пчеларник у виду цркве.

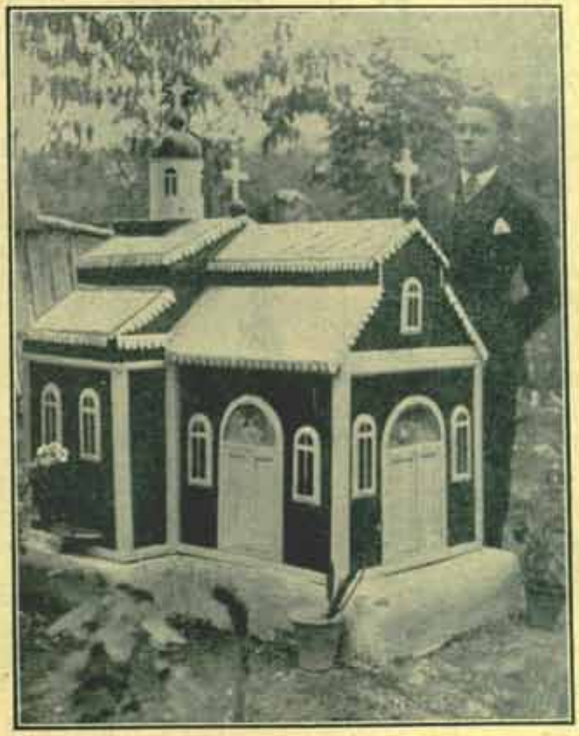

Наш редовни читалац г. Коста Младеновић из Баточине, саградио је један леп пчеларник у виду цркве, после двомесечног пажљивог рада.

Нова архитектура.

Интересантна грађевина професора Јодлхофа, по узору модерне архитектуре у Бечу.

Иинтересантан ратни споменик.

Овај, по замисли врло интересантан споменик, подигнут је ових дана у Бечком Новом Месту.

Па, ипак...

— Ти мораш спортом да се бавиш! Видиш наши германски претци како су били здрави и снажни.

— Па, ипак, драга моја сви су одавно помрли.

Скрјабинов музеј

Иницијативом једног приватног лица, неког Кашчанова, кућа чувеног руског композитора Скрјабинова, претворена је у музеј, који носи његово име.

Скрјабинова удовица била је принуђена да прода цело покућанство и све ствари које су припадале славном композитору. Кашчанов је успео да сакупи писма, фотографије, разне рукописе и рецензије Скрјабинових композиција и пажљиво их поређао. Намештај је постављен на старо место и цео дом је добио онакав изглед, какав је имао за живота славног композитора.

Породица Скрјабинова сасвим је нестала. Његов син Јулијан, који је много обећавао, удавио се у једанаестој години живота у Дњестру 1919. године, а остали чланови породице су помрли. Сада ће једино овај музеј потсећати на приватан живот славног композитора.

Важно за оне, који воле псе

Љубитељима паса професор Ветеринарске Школе, Дешамбр, препоручује да својим псима дају соли, која је врло потребна организму, као, у осталом, и свима сисарима.

»То код паса изазива апетит и помаже варењу. Али, треба имати на уму, — каже професор, — да је још важније да пси добију морску со место камене соли«.

»Морска со не шкоди псу, као што може бити штетна за извесне, друге животиње. Напротив, пас, који једе морску со, хитрији је, има добро варење, мање је подлежан извесним болестима, које се чешће јављају код паса. Пошто сваки пас неће да узима морску со, то му исту треба давати у јело.

Најбоље је скувати мароне и посолити их са пет грама морске соли, а затим дати псу или псима. Као дневна порција то ће бити сасвим довољно за пса обичне величине.

Принц — победник.

Млади принц Рудолф Виндишгрец праунук бив. цара Фрање Јосипа и унук престолонаследника Рудолфа, на скорашњим гисиблерским моторним тркама стигао је први.

Прво убиство због бубикопфа!

Како јављају варшавски листови, у општини Томасов — Пољска — одиграла се ових дана једна крвава драма. Осамнаестогодишња, ванредно лепа ћерка пољског јеврејина, тамошњег трговца, — Готлиба, — потајно је одсекла своју лепу дугу косу, те је са бубикопфом изашла пред свога оца, враћајући се из вароши. Старога »немодернога« трговца то је толико раздражило, да је дочепао најближу столицу и њоме тако немилосрдно изударао своју кћерку, да је несрећна девојка после неколико сати отишла Богу на истину, са »Бубикопф« фризуром. Отац — убица ухапшен је, а међу шипарицама у Томасову, које такође имају бубикопф фризуру, настала је права паника, те је већи део одлучио да више не подрезује своју косу, већ да је пусти да расте.

Отац — убица пуштен је на слободу, пошто је био изазват и приморан да своју непослушну, модерну ћерку мало »пропусти кроз руке«, — од чега је она умрла, пошто столица није била тако подесна за примену заслужене казне.

Вегенер као Распућин.

Одличан драмски и филмски глумац Паул Вегенер као Распућин у Толстојевој истоименој драми.

Рат алкохолу и филозофија

Велика и просвећена Република Сједињених Држава Америке познала је и победила свог највећег непријатеља — **алкохол.** То доказује, између осталог, и стотине хиљада судских предмета по делу прекршаја »Сувог Закона« и препуни затвори царинских и других органа, оптужених и осуђених за примање мита од кријумчара алкохола. Но, и ако је побеђен један непријатељ, сада је на помолу други непријатељ велике и просвећене нације. Ко је тај непријатељ!? — Дуван? — Боже сачувај! Тај непријатељ је **филозофија.** После ученика Баха, долазе на ред ученици Ниче-а и Шопенхауера, тим више, што су констатована, и то у неколико случајева, кривична дела, која су у стицају са пијењем вина и учењем филозофије.

»Смрт филозофији, која угрожава живот, здравље и будућност нације Сједињених Држава Америке, позване, да доларом и филмом освоји целу земљину куглу« — каже се у манифесту против филозофије, који су потписали више научника из самог Њујорка.

После неуспеха - успех

После неуспелог лета преко Океана, Рут Елдер и капетан Халдеман са успехом путују по Европи.

Наградни проблем укрштених речи.

Награда 500 дин.

Бесплатно решавање за све наше читаоце.

Проблем бр. 12.

КУПОН Бр. 12.

Г. _____

место: _____

улица: _____ бр. _____

Хоризонтално:

1. Израда од цвећа
5. Физичка мана
10. Двоје
12. Дисање
14. Заменица
16. Башта
18. Слово (латиница)
19. Орган за слушање
21. Животиња
23. Заменица
24. Мушко име
26. Пригнуп
28. Свеза
30. Старинска мера
31. Свеза
32. Име
33. Предлог
35. Заменица лична
37. Талас
40. Зграда од дрвета
43. Турске капе
45. Прилог
46. Судити (гл. облик)
48. Столеће
49. Нота
51. Име (скраћено)
53. Предлог
54. Змија
56. Део куће
58. Шљива за ракију
59. Риба

Вертикално:

2. Јуначни опев
3. Заменица
4. Мера за површину
6. Предлог
7. Животиња
8. Узвик
9. Прилог за место
11. Државни знак
13. Река у Југославији
15. Име
16. Провидна тканина
17. Пијаца
18. Прва жена
20. Лична заменица
21. Невоља
22. Телефонски узвик
23. Усклик
25. Слика светаца
27. Декорација
29. Део лица
31. Свеза
33. Предлог
43. Земљиште крај реке
35. Коло
36. Непозната вредност
37 Одећа
38. Врста спорта
39. Прилог за време
41. Свеза
42. Спортски израз
43. Отмен
44. Женски рад
47. Снажан човек
50. Сужањ
52. Млечни производ
54. Бити (гл. об-
55. Мера
56. Предлог
57. Потврда

Читајте у данашњем броју НОВ РОМАН

Младост је башта пуна цвећа.

Старост је башта с плодним воћем.

Живот је вечити рат.

Смрт је вечити мир.

Комплименат.

— Но, ви имате ту читаво имање лепих свиња...

— Имамо ми и лепих прашчића, само... милостива госпођа је лепша.

Будући муж...

— Моја ћерка шофира ауто, игра голфа и носи смокинг, који јој врло добро стоји.

— А ја, опет знам сашити дугме и направити кајгану.

Париске новитете доносе само

Тел. 30-23

Одговори нашег графолога

Мина Л. Б. Интелигентна, екстравагантка, незадовољна, енергична, воли литературу. — Одговор: 1. За књижевност. 2. Треба хтети. 3. Понекад има.

Рад. Ј. С. Београд: Енергичан, паметан, чудан, темпераментан, обожава жене. — Одговор: 1. Техника. 2. Да. 3. Имате врло много и промашили сте прави циљ.

Лидија, Београд: Стална, озбиљна, умерена, добрадуша, дарежљива, чиста. — Одговор: 1. Да — много. 2. Хоћете.

Гулеско, Н. Бечеј: Циција, себе највише воли, искрен, љут, одушевљен за удобан живот. — Одговор: Можете.

Нита, Нови Сад: Дивна душа, сентиментална, добра, пријатна, несрећна, потпуно без енергије. — Одговор: Будите енергични па ћете све постићи.

Наџат, — Скопље: Мало немарна, размажена, проничке природе.

Крф, Београд: Интелигентан, искусан, начитан, опрезан у свачему.

Карисима 8/9, Београд: Пргава, доброг срца, уредна, плашљива, доста препредена. — Одговор: Да.

Несташко, Београд: Добро дете, паметна, сентименталне природе, начитана, заљубљива. — Одговор: Хоће.

Б. Д. Београд: Срећан у животу, вешт у опхођењу са женама, себичан, вредан. — Одговор: Врло добар, али доцније.

Црнац, Гиљане: Несталан, циција, воли живот, весељак, а иначе добар друг.

Не-ка, Београд: Љубоморна, пажљива, полаже на све, нервозна, замишљена. — Одговор: Да, али још чекати требате.

В. Ђ. Ниш: Вредна, сталожена, нема великих прохтева, умерена. — Одговор: 1. Добра. 2. Чврста. 3. Имаћете среће.

Б. Боцка: Интелигентан, начитан, срећан, талентован, своју нарав може да савлада, доста енергичан, воли идеалну љубав. — Одговор: 1. Врло много. 2. Да. 3. Да, али доцније.

Славко Јовановић, Вршац: По мало себичан, иначе племенит, сентименталан, осећа се несрећан и ако неби требао. — Одговор: 1. Имаћете много среће.

Лота Ајвес, Панчево: Пријатне спољашности, интересантна, воли флерт, променљиве нарави. — Одговор: 1. Средње. 2. Средње. 3. Не баш много.

Музикант: Симпатична, отворена, признаје све, талентирана, жива.

Филозоф: Тужан, осећа се слаб, воли самоћу и књиге.

Еулалија: Лепо васпитана, добре нарави, весела, заљубљена, вредна.

Бисера: Разборита, енергична, послушна добра.

Предузимљив, Тетово: Страшив, малодушан, нежан, доброг срца, поштен. — Одговор: Имаће среће у раду.

Бјанка, Београд: Стална, верна, по мало нервозна, осећа се несрећном, добра домаћица. — Одговор: Морате још чекати.

М. Г. Нови Сад: Добра, племенита, чврстог карактера, верна. — Одговор: Сви су изгледи да ће бити све добро.

Кири I. Београд: Од природе интелигентна. Врло осетљива, лептираста, има добро срце. Захвална, приступачна.

Шврћа, Ада: У правом смислу дете, вредна, темпераментна, весела. — Одговор: Да, само кад се заљубите.

Заза, Београд: Похотљива, заљубљиве природе, одважна у поступцима.

Буби Б. — Галантна, отмених манира, сентиментална. — Одговор: Брак на љубави.

Једна жена, Тетово: Енергична, јаке воље, добра и праведна. — Одговор: Будућност добра.

Лауда, Прокупље: Интересантна, једноставна, мало воље, слабог духа. — Одговор: 1. Да али не тако скоро. 2. Да.

Ланстова Мања, Београд: Искрена, добра, заљубљена, добра домаћица. — Одговор: Он то врло радо зна.

Жан Г., Рума: Добре душе, дарежљив, добар муж. — Одговор: Доцније ће се све променити.

Жана, Аранђеловац: Брза, непромишљена, воли да оговара, детињаста.

Лиа де Пути, Панчево: Уображена, велика чисменка, воли забаву и уметност, лепе и пријатне спољашности, добра душа, елегантна. — Одговор: Чудно питање, графолог није Бог.

Олга Лед, Београд: Благе нарави, паметна, симпатична, хладна према мушкарцима. — Одговор: Имате смисла за уметност.

Е. А. К. Београд: Сентиментална, начитана, идеална, лепих манира, добра душа.

Мери Пикфорд, Београд: Има добро срце, променљива, нестална, уображена, веселя, темпераментна, воли уметност. — Одговор: То нећете постићи што желите, али ће те се за то добро удати.

Милорад Михајловић: Детињаст, нерасборит, идеалан, доброг срца. — Одговор: За то треба првенствено таленат, и онда још много жртава. Учите школу, јер без школе то не можете постићи.

А. С. Вршац: Добра домаћица, без дубљих душевних особина, биће добра супруга и мајка. — Одговор: Да и то добро.

Мир. Брз, одушевљен, сентименталан, заљубљив, воли живот.

М. Громов: Снажан, поштен, тужан, недовољно упућен у живот. — Одговор: Бићете доцније боље среће.

Сонценблик, Бјелкина: Реална, схваћа живот онако какав је уствари, воли и чезне за удобним животом, лепе спољашности. — Одговор: Сад још не.

Маргот, Београд: Скромна, наивна, неупућена у живот. — Одговор: Може се заборавити. Други пут можете још више љубити.

Плавуша: Амбициозна, чудна, пргава, лакомислена, темпераментна. — Одговор: То зависи од вас.

Рад. Вук. Пећ: Добар, разборит, вредан, интелигентан, има добро срце. — Одговор: Најбоље је да продужите школу.

Доли, Крагујевац: Нервозна, брза, непромишљена, лако се заноси, свакоме верује, једини јој је циљ да буде богата. — Одговор: Да.

Гереа, 11.162 Битољ: Амбициозан, осетљив, разочаран, вредан, послушан.

Налин, Бихаћ: Горд, живи у младићској нади очекујући срећу, расположен, уредан и педантан до крајности, интелигентан, пун живота, пријатне спољашности. — Одговор: 1. Ако останете као до сад амбициозни, могли би доћи до великог и завидног положаја.

Селма: Доброг карактера, велика чисменка, природна, занимљива, паметна, добра домаћица.

Вила?...

Од Андре Бирабо.

Жан Вителo никад ништа не предвиђа. Је ли то грешка или врлина? О томе би се могло спорити. Владати значи предвидети. Не предвидети је дакле грешка за једну владу. Али могуће да је то добро код једне индивидуе. Карпе дием рече један латин. Један се дан ужива ако се на други не мисли. Размислите: не бисмо се дотакли вина да мислимо на реуматизам, небисмо путовали да мислимо на судare, одрекли бисмо се сваке љубавне радости да мислимо на револвере. Али вино, путовања, жене то су три лепе ствари. Жан воле све три и још неколико више.

Једног дана међутим почео је да се брине за будућност. Видећемо да ли је имао право. То је било у јулу месецу, јер франак, као што знамо, није више имао много вредности. Изгледао је као да је од снега, тако се топио и топио. Жан је провео своје ферије у Вилбену са Гладис Буржоа, својом пријатељицом. Он је се купао, шетао у лепим, белим оделима, пио коктела, играо тенис и губио у касини. Радости лета. Али он је такође читао новине, видео је излепљене огласе и слушао је људе како говоре и он је почео да говори речи које су у његовим устима врло необично звучиле: „Где ће он да стане...? шта ће да се деси...? шта ће бити с нама...? Нека ми драги Бог опрости али он, за кога је нејасно било још све што је било у идућој недељи, одједаред почне да прича о „његовим старим данима". И једне вечери рече он Гладис: „Управо сад сам баш сам говорио с једним бележником. Новац нема вредности. Можеш да заспиш као милионер а да се пробудиш као уништени, бедни убоги ђаво. Мора се мислити на будућност и узети мере опрезности. Ја ћу да купим земљиште и да саградим једну вилу".

Гладис мисли на будућност, скоро бих рекао за двојицу, али кад размислим налазим да она само за себе мисли. Она је интересантна особа. Један од ње упропашћени љубавник, да, али један од петролејског картела упропаштени љубавник, ах, не. Та она каже сасвим поштено:

„Да, ти имаш право мој драги. Земљиште и кућа то увек има вредност. Купи и дај да се зида".

И она додаде:

„Вилу ћемо назвати Гладис".

Јер свирепе жене имају сентименталну страну и кад се гради то је као кад се конструише дете. прво је питање: „Како ће се звати"? Код једног детета девет месеци смо у неизвесности дали ће се звати Роберт или Сизан, али код једне виле одмах се зна: она се зове Гладис. Дакле вила Гладис разуме се. Да је Жан био бар мало предвидљив, он би предвидео да леп млад, богат човек, чији је обичај да не види даље од свога носа, за друге не представља друго сем правог типа брачног партнера. Да је он то предвидео, не са тако добрим апетитом таманио добре ручкове, нити имао наивно задовољство у забавама или се разговарао у друштву неке пријатне младе даме. Зато што није никако мислио на брак, десило се је да је он одједаред био жењен.

То му се је десило у јесени.

„Куд ћемо на брачно путовање"? упита његова жена.

„У Вилбену код мене", рече он. „Ја сам дао да ми се сазида тамо бангелов. Баш ми архитект пише да је готово".

Млада жена весело заплешће рукама. Мисао да декорише, да намести нову кућу, занашало је.

Вила је била гола, нова, чиста сем малог детаља. На улазној капији била је једна табла са њезиним именом: Вила Гладис. Млада жена није више плескала рукама од задовољства.

„Ти си могао да себи уштедиш барем то да нашој кући дадеш име твоје некадашње љубазнице, рече она оштро.

Он није на то ни мислио. Он је своју љубазницу ликвидирао и држао је да није ништа више за њом остало.

„Боже мој, та променићемо име" одговори он.

„Кућа ће се звати Вила Ивон" додаде госпођа.

И она се назва Ивон.

Међутим у вили Ивон, пређе Гладис има соба за странце. И позове се пријатељ. Једног дана нађе Жан пријатеља у једној соби која није била соба за странце него Ивонина соба. Из тога произилази велика љутина, грдна грдња и једна лепа растава брака. Жан је много претрпео јер му се Ивона свиђала. На срећу он није повећао своју бол мислећи на дане будућности када ће му она недостајати. То је заиста доброчинство не мислити на идући дан! Ако је човек неспретан, онда бар нека буде неспретан само за тај један дан одједаред. И Жан се брзо утеши. У пролећу се опет ожени.

Готово једна женидба разума. Ема је била удовица, слатке лепоте и са буржоаским укусом. Они говораху о њиховом браку као ортаци.

„Ја имам три имања у Лонгдок-у" рече она.

„Ја", додаде он, „имам велики пакет акција петролеја и лепу вилу у Вилбену".

У јулу се иде на море. Разуме се отишли су у вилу у Вилбену. Над главним улазом била је постављена мермерна табла. „Вила Ивон". Ема је виде и стиште зубе. Али она је била паметна жена, то значи она рече тек доцније, после недељу дана:

„Слушај, Жане, ја разумем да си ти твојој вили дао име твоје прве жене, али... како да ти кажем... ја нисам љубоморна... али ми је ипак то неугодно"....

То је истина. И против своје воље мисли она увек на другу... Друга је пре тебе била овде... Она прва је седела пре ње у фотељи... Она је изабрала тај штоф... Она је увек види. Она мисли да је наметљивка, а у својој кући! Жан то није предвидео, али он то прекрасно разуме.

„Имаш право. Вилу морамо друкче да прозовемо".

„Ја се нисам усудила да то захтевам". И она додаде за тим сасвим природно: „Назваћемо је вила Ема".

Али чудновато то није помогло. За људе из околице имала је већ вила своје име. Ема рекне дућанџији: „Молим Вас пошаљите то у вилу Ема", враћа он: „Где је то"? „Она последња према врху". „А та вила Ивон"! Изгледа као да је Ивон зла жена која је протерала другу да заузме њено место. Или продавац каже: „Да стара вила Гладис". И то изгледа још горе, као да се је наследница многих других...

И тако је паметна жена Ема постала нервозна и зла. Било је скандала, приговори су чињени. Жан је добар дечко, али он не трпи да га се шиканира. Он је одговорио: „Ако ниси задовољна, ето ти врата"...

Она их је за собом затворила.

То је било у августу, кад је у вилбену врхунац сезоне. Жан нехте напустити у том моменту Вилебен, зато што се поново раставио од жене. Он дакле остаје у вили Ема, пређе Ивон и пређе Гладис. Сам? Да. Најзад ни не треба жена. Има и других забава! Најпре ће да поручи чамац и свако јутро у пет ићи ће да пеца рибу.

Али он ускоро примети да му је ипак потребна жена. Тада узме једну. То су ствари које се у Вилбену

за време сезоне лако наћу. Она је једна мала, забавна жена која изгледа да је најбољи друг. Он је узима да јој покаже његову лађицу а она је очарана, да ће моћи да се с њиме вози и лови рибе. Он јој показује своју вилу коју она налази прекрасном. Али избећи уста кад погледа горе.

„Нешто не ваља на твојој колибици".

„Зар, али шта душице"?

„Њено име. Вила Ема. То је тако застарело, болежљиво".

„Ах", рече он узнемирен, „морам ли је прекрстити"?....

„Како хоћеш... али би дивно било да јој даш какво поетично име... Во сежур или Мој сан"...

Он удахну довољно, чаробна је ова мала. Она је најзад нашла решење. Али одмах додаде:

„А твој чамац? Твој чамац нема имена! Морамо га крстити... Морамо му дати моје име, Шипот"...

Он је узневерено погледа.

Дакле, уздахну он, бескрајно песма се наставља.

Изненађење

— То је нечувено! — јекну мала контеса Марлен де ла Марленијер: каве све дужности морају знати младенци!... Међу нашим садашњим званицама има их пет... И кад помислим да сваком треба дати по неки поклон 15. августа!

Гроф Марлен де ла Марленијер трже се:

— Збиља!....

— Па не можемо друкчије! поштени су они били према нашој кући приликом наше свечаности!

— Али!....

»Нема ту никаво »али«! Боже!, што су људи ситничари!... Уосталом, ти поклони ће ти донети много више него што коштају, ако наследство тетка Марије Аделанде на нас падне... Сад нам се даје прилика да је боље расположимо према нама, ако јој учинимо неки леп поклон за успомену на нашу свечаност!

— Тако је!...

— А... видиш!...

— У осталом, ја сам већ купила све поклоне.... Ево да ти их покажем...

Она прво извади једну дивну шарену цуцлу, коју је спремила да поклони унуци Симонових, која се звала Марија - Луиза; за команданта Жана Марија Ле Флаки једну морнарску лулу, крушну као нојево јаје.... Младој и несребољубивој песникињи Мар Дал намењена је свеска Верленових Песама, штампаној на јапанској хартији... а малом рођаку Андреу аутоматска машина за бријање, за његову шпак оштру браду.... Што се тиче главног госта Марије Аделед од Верт Амира, — за њу је одређен један старински чешаљ, украшен финим перлама, намењен за придржавање њене лепе, беле косе, због којих је стара госпођица, не хтевши да се ошиша, била управо горда.

— То је мало скупо! — призна де трофица: — али разумеш, то ће јој поласкати....

— Ја мислим да сам добро изабрала, а? Све ово кошта три хиљаде девет стотина деведесет и седам франака.... Али ће сви бити задовољни...

— И ја такође! — промрмља јетко Марлен де ла Марленијер: — Али друге године позваћу их у септембру!

*

На дан 15. августа, нешто мало пре ручка, трофица стави под сваку сервијету својих званица поклоне, који су им били намењени, у малим кутијама, скоро исте величине.

— Тако!... Ала ће бити изненађења... — мислила је она у себи, очарана.

Али тек што је она изашла, кад слуга, један нови, сасвим млад и глуп слуга, сети се да је заборавио да метне тањире за рибу, и да би поправно ту своју погрешку, он поремети сервијете и пакете са поклонима.

Кад је требало да их поново метне на њихова места, он је био у недоумици због сличности и напослетку их постави онако, како му је било најгодније, па побеже....

*

Један тренутак доцније, гроф и трофица са нестрпљењем су очекивали своје госте, радосни што ће их све изненадити лепим поклонима....

Сви почеше да захваљују, кад су нашли мале пакете.... Госпођица од Верт Амира поче тихо да говори:

— Децо моја, никада вам нећу заборавити... овај.... ове.... ову....

Речи захвалности претворише се у муцање и запрепашћење, јер она прва беше отворила свој пакет, и остаде као скаменљена пред оним што је у њему нашла.

— Шта је!? — промрмља трофица уплашено, посматрајући своје друге званице.... Али свуда са истим запрепашћењем посматрани су поклони и, последавши их са свију страна, Марленови узвикнуше од ужаса...

Пакети су били измењани. Тако је нежна и осетљива песникиња добила велику морнарску лулу, рођак Андре чешаљ, украшен перлама, Симонови су за своју унуку од десет месеци добили Верленове Песме, а стари командант, морски курјак, у пензији, добио је скупоцену цуцлу намењену малој беби.

Извињавање.... Објашњење... и напослетку смех!...

Једино госпођица од Верт Амира не хтеде да се сагласи да је то била погрешка и, смртно увређена, изјави:

— Разумела сам!... Нећу вас више »бријати«, нећаци моји!.... Ја сместа одлазим..... и не желим никада више да вас видим!.... Због ма!...

У њеном пакету она је нашла машину за бријање!!!!

Нов Едисонов проналазак

Како листови јављају из Рио де Жанерио, Томас Едисон послао је из Њујорка Председнику Савезне Државе Бахиа један радиограм, у коме му јавља, да је открио нову, веома практичну и корисну методу за гајење биљака, од којих се справљ каучук. Велики научник тражио је да му се пошаљу примерци свију врста биљака, које расту на територији те државе. Гувернер је предузео све мере, да се жељи великог научника што пре изађе у сусрет.

Радиограм славног научника, који обећава да ће држави Бохиа створити један нови извор богатства, изазвао је живо интересовање у финансијским и економским круговима Бразилије.

У браку се дуже живи

Као што је познато, скоро свака жена има обичај да рекне за свога мужа:

— У гроб ће ме отерати!...

Међутим, статистичким подацима у Енглеској утврђено је, да неудате жене умиру много пре но удате. То важи и за девојке и за удовице.

Дуго времена вршеним испитивањем утврђено је, да то долази као последица оскудице сталоженог и уредног живота, који се налази у браку.

Број деце, која умиру испод 10 година, опао је, а морталитет новорођенчади износи 40 од сто.

ВЕРНОСТ и НЕВЕРНОСТ У БРАКУ

Цена 2.50 дин. у пошт. маркама.

Шаље: А. ШИНДЛЕХЕР књижар,

Цетињска ул. 14.

Недељне Илустрације

Маргарита - Рокселана

ИЛИ

С трга робљем на престо Османа.

РОМАН
ОД
А. ХОТНЕР ГРЕФЕ.

2

И тако ја овде предлажем да главно заповедништво над замком прими гроф Лоренцо Филипо«.

Живео! Живео Лоренцо Филипо!« викнули су војници и повадили мачеве из корица.

Некима од присутних учинило се необично, да је млади калуђер, син некаданьег кастелана, сада гроф од Филипо; овде онде је се понеки насмејао човеку у мантији, који треба да буде вођ. Али су били свом господару, грофу, заклети на верност. Његова кћи га је заступала. Време је пролазило и није се имало кад размишљати.

»Камо оклопа, мача?« викнуо је Лоренцо.

Један од старих слугу одвео га је у грофове собе. После кратког времена изишао је из собе ритер у сјајној опреми и ступио на трем.

Маргарита је се изненадила.

Јест, то је био Лоренцо њених снова! Ратничко одело му је прекрасно стајало. На глави је имао шлем с високо усправљеним јастребовим крилима, за појасом нож, а о бедрима широк мач. Очи су му севале као ватра — на њему је се видело да му лепше стоји ратничко, него калуђерско одело.

Његова је појава била толико моћна да су људи вољно следовали свима његовим наредбама.

Али је било мало, одвише мало људи!

Сам он је био свуда: одушевљавао, храбрио, наређивао. Покретни мост је брзо још више уздигнут, буктиње на кулама погашене.

Замак је био потпуно мрачан у јасној ноћи.

Ни један глас није допирао изван његових зидина; као да је био замро сав живот у њему. На један пут опет је се разлегао сигнал стражара.

»Непријатељ се приближује! Долази!«

Затим опет најдубља тишина.

У граду су се тискале жене с децом.

Стока је скупљена у један крај.

Маргарита је свуда помагала и наређивала. Стара Гема је седела наричући између мале браће, али ова нису плакали. Пркосно су били зграбили мале оклопе и шлемове да би се видело њихово племићско порекло.

Ох, да су били и они велики, да су се могли борити! Њихове ватрене дечје очи су севале, жељне борбе.

Лоренцо је дојурио.

»Узми децу са собом, Маргарита!« викнуо је. »Непријатељ је дошао у залив и излази на суво. Има их врло много. Жене — с тобом напред — треба да бегају с децом у подземну собу, која је до капеле. Тамо, сигурно, непријатељ неће стићи. Врата су од дебелих греда; закључајте их и пазите на лозинку »пријатељ«. Ко то не каже, томе никако не отварајте. Ја морам ићи, Маргарита. Буди храбра! Због, моја драга!«

Он ју је затрлио и ако су ту на страни стајале жене.

»Због! Нека су ти Бог и његова мајка у помоћи,« рекла је полако Маргарита.

Он је одјурио даље, а она је ухватила за ручице оба дечка.

»Дођите!« рекла је женама. »Заповедник је наредио и ми морамо слушати.«

Још један поглед је бацила затим је пошла напред кроз широк трем низа степенице, које су водиле у подземне подруме и сводове.

Оне су сишле дубоко доле. При светлости буктиња видели су се широки мрачни простори у којима су стајали тешки сандуци од црвеног мрамора, у којима су лежали смртни остатци многих поколења. Марсилиеви су били старо поколење, чија је имовина од пре стотина година био овај замак.

Овде су они живели као слободни господари, као мали краљеви на свом земљишту.

Свод је у неколико био озидан у стени и само један камени зид га је одвајао од дивљих и пенушавих морских таласа. Тешки удари таласа су се чули до њега.

Жене су метнуле неколико запаљених буктиња у гвоздене алке, које су биле на зидовима. Трепереће, допирала је светлост до гробница Марсилиевих. Тражећи заштиту, оне су се збиле у један крај просторије, где није било ковчега, једна уз другу. Овде онде тихо је плакала по која од њих.

»Не плачите«, рекла је Маргарита. »Молите Бога«.

Она је отворила врата, која су водила у једну капелу. Ту су били опевани мртви, пре него што су се спуштали у гроб. Хладан ваздух је оданде долазио.

Наспрам свелости кандила, које је изнад олтара висило, видела је се икона Богородице с дететом. Као живе, гледале су очи божје матере у тамној просторији. Умиљато је се надизала глава Исуса, детета са са златним витицама наспрам светлости.

Маргарита је се спустила на степенице олтара.

»Заштити га, о Богородице! Буди му на помоћи, јаки Боже!«

Она је молила гласно. Њено витко тело било је скоро на земљи. Крупне сузе текле су изнурених очију. Одвише изненадно је дошао те вечери овај доживљај. Авантура с пиратом, његов смртни пад, Лоренцова љубав, кратка срећа и онда горак растанак. Можда растанак за навек!

Срце јој је јако куцало.

»Помози божја мајко! Врати га мени!«

Она је утонула у мисли о својој срећи.

У том је се чула пригушена врева озго.

Све жене су вриснуле у један глас.

»Помози силни Боже и буди нам милостив!« молиле су оне.

Све јача је била вика, мора бити да је био непријатељ продро у унутрашњост тврђаве.

И ако је заиста дотле дошао, онда — није било више спаса.

Али како је то могло бити? Јаркови су дубоки, бедеми тврди, зидови високи.

Опет је озго долазила вика. Нема сумње, они су се већ борили у тврђави.

Маргарита је била устала и стајала усправљена пред олтаром.

Светлост кандила падала је на њено лице.

Споља је ударила песница у врата.

»Пријатељу! Пријатељу!« чуо је се глас.

»Отворите!« рекла је Маргарита.

Једна жена је отрчала и отворила. Улетео је унутра човек с оклопом, лупио за собом врата и закључао их. То је био Лоренцо.

Лагано је пошао ходником поред капеле, као да му је сваки корак причињавао бол.

Носио је шлем у руци. Његово је лице било бледо као у мртваца, из врата му је текла крв и једном ногом је храмао.

»Ти си рањен?« виклула је Маргарита.

Али он је дао знак да ћути.

»Маргарита«, рекао јој је: »Ми имамо можда само још неколико минута. Они ће и ово скривено место наћи, јер смо издани. Неко им је кришом малу споредну капију отворио. Они су нас изненада напали. Ја сам истрајао до краја. Поред мене је пао последњи човек посаде. Све је ишло страшно брзо. Ја сам на два места рањен, али, драга моја, није то страшно. Нама ништа друго не остаје, већ да умремо. То ћемо учинити заједно«.

Он је посрнуо; крв је јаче текла. Маргарита је рекла:

»Чуј ме, драги! Ја се овде пред Богородицом теби за навек, вечно заричем на верност!«

Он ју је обухватио последњом снагом. Затим је пао пред њеним ногама — Лоренцо гроф од Филипо је био мртав.

Као избезумљена вриснула је она и пала преко њега.

Престрављене жене појавиле су се на вратима. Оба млађа брата дотрчала су и клекла поред ње.

»Маргарита! Прибери се!« викнуо је старији брат. »Лоренцо Филипо нам више не може помоћи. Ти га мораш заступити када непријатељ продре овамо.«

У истом тренутку долазила је са степеница вика:

»Овде морају они бити!« викнуо је један дубок глас на италијанском. »Овамо се иде капели«, рекао је надајник.

На врата су падали тешки ударци.

Маргарита је се лагано дигла.

Бледо као у мртваца било је њено лепо лице. Али је она била мирна. Жене с децом су дојуриле и гласно плакале.

»Клекните на колена, рекла је Маргарита, и молите Бога за спасење из те велике опасности. Али када непријатељ сломи врата, немојте тада плакати и молити за милост. Покажите пиратима, да умете умрети као и ваши мужеви.«

Опет су падали ударци на врата. Тешке греде су се рушиле. За тренутак је улаз био слободан.

Дивљаци у шареним хаљинама и с турбанима на главама продрли су унутра.

Запањен од чуда, заустави је се њихов вођ.

То је био висок, Херкулесове снаге човек.

Његово лице није било више младо, али није било ружно; само било је потпуно подивљало. Одело је имао разкошно на себи. На турбану и појасу сијали су драги каменови.

Маргарита га је укочено гледала. Њен витки стас наспрам првене светлости, очаравао је.

»Натраг!« рекао је вођ пирата надирућој маси суруких, дивљих људи. »Овде су само жене и деца«.

Дивља дрека била је одговор. Људи се нису хтели повући назад, њих је примамљивао живи плен.

Али само један једини поглед је вођ управио гомили. То је био поглед једног укротитеља и гомила је оборила главе и остала на свом месту. Сам он је ступио напред.

Непомично је Маргарита стајала код мртвог Лоренцовог тела.

Странац је се нехотице поклонио пред њом.

»Ко сте Ви?« Запитао је скоро галантно.

»Ја сам Маргарита од Марсилио, једина грофова кћи«, одговорила је она поносито. »А ово су моја браћа«, показала је на оба дечка, који су уз њу стајала.

»Ја Вам доносим рђаву вест, синьора«, рекао је странац. »Ви сте били кћи грофа од Марсилио. Пре неколико сати су се сударили наше лађе; гроф и оба његова сина су погинули. Ваша бела галија лежи доле у заливу; ми смо је довукли и она је наша својина. Мртве смо бацили у море«.

Она није заплакала; као што су мала браћа урадила. Ни једна црта се није изменила на њеном крупном лицу. Зачуђено је гледао човек у њу.

»Тврђава је у нашим рукама«, рекао је он после кратког ћутања, а посада мртва или рањена. Вођ лежи овде код Ваших ногу. Он је се до послетка бранио, али му ништа није помогло. Ви сте, девојка, моја робиња.«

Она га је презриво погледала.

»Ваша робиња? Маргарита Марсилио? Варате се. Има пута к слободи.«

Она је из појаса истргла нож.

Али је странц у том био поред ње и дохватио је за руку. Очи у очи, стајали су они, два равна противника.

»Чујте ме!« рекао је он строго. »Овде Ваша браћа, тамо жене и деца могу слободно ићи у Сијену, ако с нама оде Маргарита Марсилио преко мора у Цариград и ако дате реч да нећете дићи руку на себе.«

Гласно, претећи је он говорио.

Још више је она подигла главу у вис.

»Ако ми се Ви закунете у Бога, у кога верујете, да ме нећете ни прстом дирнути, онда ћу ићи с Вама, да бих спасла децу и жене«, рекла је она одлучно.

»Абдулах бен Аден заклиње се великим Богом муслиманским, да Вам длака на глави неће фалити на његовој лађи«, казао је свечаним гласом странац.

У том му је она пружила нож.

»Још ми допустите да се поздравим. Она је се сагла и пољубила уплакане дечаке и препоручила Геми да их чува.

»Идите у Сијену Борџија, тамо ће они прихватити сирочиће. Ви сте последњи Марсилио! То памтите!«

Јецајући клечали су жене око ње. Маргарита је њима свима погледом дала знак растанка.

Затим је се сагла к Лоренцу.

»Зботом, драги мој!«

Пољубила је његове бледе хладне усне. Још једном је погледала мило лице.

»Зботом, моја земаљско срећо!«

Абдулах бен Аден је махнуо главом.

Два крупна човека су пришла. Сам он је пружио Маргарити руку. Оба друга су стала десно и лево од њих.

Одвео је уза степенице. Гомила жена и деце је пошла за њима.

»У року од једног сата замак мора бити испражњен«, рекао је он.

Поред мртвих су они корачали кроз трем, преко бедема и покретног моста к пристаништу.

Ниједну реч није девојка проговорила. Иза њих је се разлегла вика и граја.

Праћена Абдулахом, ступила је она на белу галију свог оца. Свуда су се видели трагови страшне борбе.

Застава с грбом Марсилиевим била је скинута и лежала на поду.

Њу је она видела и остала хладна. Без учешћа је огледала припреме за одлазак. Лађа пирата била је одмах поред галије и брзо је се напунила посадом, која је довукла богат плен. Они су опљачкали потпуно замак.

И сада Маргарита није заплакала и они се нису могли похвалити, да су видели Марсилиеву кћер малодушну.

Прошао је један час.

Опет је се разлегао глас из рога, али је сада долазио с пиратске лађе.

Тамо је све грозничаво радило. Усред својих људи стајао је Абдулах бен Аден.

Светлост буктиње је падала на његово мрко лице. Као какав краљ заповедао је он дивљој банди.

И опет сигнал.

У том је се почела лађа да креће. Најпре су лагано веслали, за тим све брже.

Као две сенке изишле су из залива лађа пирата и галија, једна поред друге.

У последњем тренутку је Абдулах ускочио у галију. Сада је стајао поред Маргарите.

Она је се окренула назад....

И сада, први пут, заплакала је.

Јер у ноћи су се дизали бедеми Колеција као буклиње. Високо изнад кровова и бедема дизао је се пламен сагоревајући тврђаву, очевину Марсилиа.

»Што тамо гори«, рекао је Абдулах, »јесте мртва прошлост. Тамо, сињорина, тамо је Ваша будућност.«

Он је показао пут истока.

Али је се она окренула. Мирно је стајала и гледала у место њеног детињства, њене младости, к старом замку на мору, где је на степеницама олтара у капели лежао пред Богородицом сној, кога је волела изнад свега на свету.

4. ГЛАВА.

На галији.

Дуго, дуго је стајала Маргарита и гледала пламени огањ, који је тамно-ноћно небо обојио јасним руменилом. На далеко су блистали пурпурним сјајем морски таласи.

Све даље и даље, мирно су пловиле лађе и бивала све већа даљина између једрилица и згаришта замка.

Када је најпосле почело јутро да свиће, било је све као у вечно море утонуло, — замак предака, Лоренцо, Маргаритина велика љубав и њена бескрајна патња.

Све је то било недостижно као у бесконачној даљини иза ње.

Лак, нестајан јутарњи ветар био је се јавио као весник наступајућег дана.

Са свију страна простирала је се неизмерна водена површина; ни једна друга једрилица се није видела, нити обала.

Сунце је још није било родило. Хладан поветарац је дувао изнад таласа. Маргарита је укоченим погледом посматрала пенушаву површину воде.

Прошла је била ноћ и свитало јутро. Наступао је нов дан, да смени мртво јуче.

Тај нови дан био је прин у бескрајном низу дана, који су стајали пред њом

Она није више имала никакве наде, никакве жеље и није веровала у будућност. Ипак је била приморана да живи, да говори, да мисли.

Маргарита је лако махнула главом.

Не!

Та, која је овде стајала на прсобрану крова лађе, више није била она Маргарита, која је само пре неколико сати била у загрљају љубавника. Ново биће је ступило у тај нови дан.

Зрела жена постала је од младе девојке у тој једној страшној ноћи. Али жена, чије је срце било мртво.

Почела је да се грози саме себе.

Изгледала је сама себи као лешина, која аутоматски дише и мисли. Више није могла осећати.

Обузела је била страшна хладноћа и почела је да дрхти.

У том тренутку је најфиније тамне боје крзно, какво носе само најбогатије госпође, покрило њена рамена.

»Ви дрхтите«, рекао је Абдулах Бен Аден. »Послушајте ме и идите у Вашу кајиту на броду. Ту је Мора, Египћанка. Она ће Вам бити од помоћи као служавка. Она говори Вашим језиком, кћи је богатих, отмених родитеља, који су код скорашњег изливa Нила изгубили све своје имање и затим се удавили у таласима реке. Она је моја чиновница и биће вам верна.«

Маргарита је погледала збуњено.

Човек тамног лица и као ноћ црних очију стајао је исто тако иза ње, као што је стајао при поласку лађе. Никаквог знака умора није било на његовом строгом лицу. Недалеко од њега чучала је нежна, скоро детињег изгледа девојчица са скрштеним рукама.

То је била Мора, млада Египћанка.

Маргарита ју је позвала:

»Водите ме!« Њене речи нису имале никаквог израза. Као окамењено је било њено лепо лице.

Мора је скочила и пошла напред.

Маргарита је познавала галију свог оца. Узане степенице су водиле у мале кабине. Још дубље испод ових седела је оковано у ланце робље галије, које је сада променило свога господара.

»Овде, госпођице«, рекла је Мора умиљатим гласом, »овде се можете одмарати. Велики Абдулах је још ноћас за Вас све удесио.«

Девојчица је отворила мала бела врата и повукла загасито плаву чојану завесу.

Маргарита је нехотице застала.

Пред њом је била сасвим мала собица у коју су баш тада кроз мали прозор продирали први сунчани зраци. То је била некада кајита њеног оца. Али ништа је није потсећало на некадашњу опрему ранијег сопственика.

На поду је служио као простирка леп шарен ћилим. Поред дужег зида је стајала широка постеља за одмарање, покривена тешким свиленим покривачем и златом извезени јастуци отворено плаве боје. До ње је био сточић, израђен од најфинијег дрвета, и на њему

су стајали сребрни и златни тањири и чаше од најфинијег стакла са шареним и мирисљавим цвећем.

То је цвеће из моје мале баште, мислила је Маргарита.

Други сточић с разним металним стварчицама као украс био је до супротног зида. А изнад њега —

Сада је Маргаритино лице добило необичан израз. Шта је то било?

Изнад сјајног огледала видела је стари грб Марсилиевих од белог мрамора изрезан. Исти грб, који је код куће у старом заливу висио у великом трему.

»Абдулах је наредио да се грб овде донесе за Вас као успомена«, рекла је Египћанка. »О Абдулах је велики.«

Маргарита је љутито одговорила:

»Он је мог оца, моју браћу, мог љубавника убио и замак мојих предака спалио!«

»Госпођице«, упала јој је у реч девојчица »заборавите све то. Ви сте под заштитом Абдулаха. Он је овде господар.«

Лепе дечје очи су сијале необично живо.

»Када сам напуштена седела између других, који су великом поплавом Нила били све изгубили, дошао је Абдулах. О, госпођице, он ме је увео са собом. Био је добар наспрам мене. Четири жене служе на броду, а ја сам слободна.«

»А служиш ли мене?« запитала је Маргарита сумњиво.

»Абдулах је то заповедио«, одговорила је понизно Мора. »Ја радим шта он нареди.«

Она је ухватила Маргариту за руку и пажљиво је одвела к постељи.

»Овде су нове хаљине, госпођице«, рекла је тихо. »Ми имамо на броду све што желите, јер је Абдулах бен Аден добио богат плен.«

»Плен!« поновила је Маргарита грозећи се. »Све је овде плен, узет из попаљених кућа и замкова. И ја сам плен«, рекла је она.

Оклевала је да се спусти на меку постељу. Али је обузело на један пут грозничаво дрхтање. Тек је сада осетила да је мртва уморна.

Мора јој је скинула одело и пребацила преко ње белу као снег, меку хаљину и покрила је. За тим је Египћанка донела мирисљаву воду у великој чинији за умивање. Очешљала јој лепу косу и попрскала је ароматичним уљем.

Најпосле је донела у малој сребрној шољи мирисљаво црно источњачко пиће, кафу, коју је сама вешто била скувала.

Маргарита није видела да је мала кришом изручила у кафу бео прашак. Абдулах јој је исти дао за њу.

»Госпођица мора спавати«, рекао је он Мори.

Лагано је Маргарита попила врелу течност, за коју још није знала. Топлина је обузела. Слатка клонулост ју је освојила.

»Ноћ, Мора!« могла је још рећи.

Видела је да је поред постеље стајало њено омиљено оружје, које је била Абдулаху предала.

Затим је клонула на јастук и заспала.

Сунце је се издигло изнад воде и опет спустило. Маргарита је непрестано дубоко спавала. Мора и стражари су откланьали сваку сметњу, а на крову је стражарио Абдулах над својим најлепшим пленом.

* * *

Недеље су биле прошле и за Маргариту су оне биле као какав једнолик сан. Више дана је она лежала у јакој грозници и стари Арапин, који је годинама живео на Абдулаховој пиратској лађи, сумњао је у њено оздрављење. И он је био роб, јер је његова породица била од пирата побеђена, али као је познавао људске болести и знао да их лечи, задржан је на лађи. У његовим црним очима огледала је се затрена чежња за пустињском слободом, у коју је био одрастао и чији је син био. Под теретом година његово је тело било погрбљено.

Целих ноћи остајао је крај Маргаритине постеље. Мора, Египћанка, неговала је брижљиво. Ипак за неко време је изгледало да то младо тело неће моћи одолети страшној грозници. Девојка није могла распознавати никога, њу је сагоревала ватра. Једнако је запомагала за оцем, браћом и Лоренцом.

Само је један пут Абдулах сишао у малу кајиту. Дуго је стајао ћутећи поред њене постеље и његове очи пуне ватрене страсти гледале су у то бледо поносито лице.

Абдулах је имао много жена и ни једну није волео.

Када је Маргарита први пут стајала поред њега код Мадонниног олтара у малој капели где су лежали њени покојни претци, у очевом замку, он је осетио: то је била жена, њему равна и за ту би се жену борио свим својим силама. Она га мора, научиће она волети.

Бекан, стари арапски лекар, посматрао је човека оштро. Постушно га је разумео и у очима његовим је видео бескрајно усхићење. И Бекан је из Маргаритиних бунцања дознао о Лоренцу и њиховој љубави и о прекомерној мржњи човека, који јој је уништио сву срећу. Бекан је знао: овде се разбија сила моћнога, овде му исто тако не помаже његово задављено богатство као и његова ватрена љубав. Ова поносна Италијанка неће никада бити пиратова жена.

Дубоко је Бекан сагнуо главу да би сакрио израз свог лица.

»Господару, зашто гледаш тако необично ову девојку?« упитао је лукаво.

Абдулах му је одговорио:

»Оздрави је! Она мора оздравити, ја то хоћу!«

Бекан је се у себи насмејао.

»Алах је велики«, рекао је. Његова је воља већа од људске воље. Синьора се више не радује животу, јер јој је све узето, што је њеном срцу било драго. — Сада је то срце мртво.«

Абдулах је бацио староме кесу златника.

»Бедниче!« рекао је кроз зубе, »узми ово и употреби сву своју вештину да она оздрави. Ако умре, бацићу те у море као труо лимун.«

Бекан је се пружно за новац.

»Нека се слави твоје име, господару«, рекао је понизно.....

И Арапину је постало лакше, када је Маргариту постушно оставила грозница. Сама њена стална мирноћа није му се свиђала. И што је више постајала свеснија, у толико је више без израза било њено лице.

Сада је по више сати преко дана лежала у постељи, која јој је била на крову намештена. Врућина је била и она је лежала и гледала у плаво небо. На далеко је се простирало море као штит од сјајног метала. Изнад њега у наоколо био је јасан небески свод. Само ниско на западу је се тежак мрачан облак лагано подизао у вис.

Абдулах је посматрао тај облак врло пажљиво. Затим је отишао Маргарити и сео поред ње. Он јој је почео говорити као се говори себи равном, не онако као су у оно време људи говорили женама: или лакрдијати као с каквом играчком или заповеднички као са слушкињом.

О свом авантуристички пустом животу говорио је он: о малом египатском приморском месту, где је био рођен. Причао јој је као је био у служби различних и силних господара и спроводио тешке теретне лађе, док

га није ухватио и заробио чувени пират Перијусајн. Очи су му подмукло севале помишљајући на оно време, када је и сам био окован у ланце и морао да весла.

Затим је постао још говорљивији.

Говорио је о побуни и о томе како је раскинуо ланце, бацио воћу пирата у море и сам постао заповедник лађе.

»Али сада и Ви имате робље у ланцима, који воде Вашу лађу«, рекла је Маргарита.

То је била прва реч, коју је она рекла, и од једном су јој очи засијале.

Абдулах је махнуо главом.

»Јест. Ко би иначе водио лађе? Морају бити везани као дивље звери и само тако служе као безосећајна створења.«

»Да ли Вас они мрзе? упитала је Маргарита.

Он је слегао раменима.

»Шта знам и шта ме се тиче. Ја сам слободан и данас сам њихов господар. Више ми не треба да знам.«

Један горак осмејак је се појавио око њених бледих уста.

»Више не желите да знате!« рекла је она замишљена.

Он је био збуњен. Глас је звонио необично.

Он је се сагнуо изнад ње и погледао јој право у очи.

Она је мирно издржала поглед.

Њена лепота, њена близина су га потпуно била освојиле. Био је одједном као опијен. Дрхтећом руком машио је се за њену руку и метнуо је на своје усне.

Она није отела своју руку и то попуштање потпуно му је одузело памет.

»Мадона«, промрмљао је ван себе. »Ви сте једина жена, коју Абдулах воли. Ви сте мој господар, краљица оних лађа, које господаре морем. Проговорите!«

Она није рекла ништа. Лаганим покретом одстранила је човека и дигла се.

»О томе ћемо говорити други пут«, рекла је као кава краљица.

Он је био слеп. Није видео севање њених очију и презрив поглед.

»Водите ме!« рекла је она заповеднички. »Хоћу да видим како доле робови веслају.«

Он је покорно чинио, што је она хтела. Пратио ју је преко узаних степеница до најдоње просторије, где су робови седели на клупама у ланцима. Зној је текао преко њихових прљавих лица. Ту је било као у паклу.

Када је Маргарита ушла, дигли су сви главе. Управо наспрам ње је седео онај човек, кога је она пре неколико недеља одбранила од бича надзорниковог.

Он ју је познао.

Његово мршаво лице је пребледило.

Затим су сви спустили главе и мишице су даље радиле, као да су сви били машине, а не људи.

Лагано је корачала Маргарита поред Абдулаха кроз загушљиву врелу просторију.

Као нехотице застала је код оног човека, који јој се учинио најинтелигентнији од свију.

Он није подигао главу.

У том јој је испала из руке свилена марама, коју је држала. Брзо је се сагнула за њу.

За тренутак је била њена глава близу главе роба на галији.

»Будите опремни — — —«

Да ли је она заиста све две речи изговорила?

Он није знао. Као какав дах дошле су до његовог уха.

За тим је отишла даље. И један тренутак доцније затворила су се врата за њом.

5. ГЛАВА.

Бура.

Маргарита је седела на крову брода и непрестано гледала лагано пењање црних облака. Било је скоро вече, али нигде поветарца да духне. Несносна омореина је била као олово тешка. Непомично море је изгледало као растопљен метал. У ваздуху је се нешто осећало као потмуло очекивање.

»Биће нешто страшно«, рекао је Абдулах. »Да ли се бојите, Синьора?«

Поносито је се она усправила.

Она га је занела и у њему је се распламтио дивљи жар.

»Буди моја!« молиле су његове очи. »Ти мораш моја бити!« претиле су и заповедале оне.

Маргарита је разумела тај немушти говор врло добро. И у њој је се појавила скоро непојмљива жеља, да тог човека, кога је неизмерно мрзела има потпуно у својој власти.

Сваким даном с напредовањем њеног здравља бивала је и већа жеља за осветом. Њена је душа чезнула за тренутком, да види тог човека оборена, да га потпуно победи.

Појавио је се лак поветарац и прешао изнад таласа, као да испитује какав инструменат.

Таласи су се подигли изнад мора.

»Долази бура!« рекао је Абдулах. »Будите спокојни, Вама се неће ништа десити, кажите ми само једну реч, реците ми да ћете одговорити на моју љубав када прође претећа борба с елементима.«

Она је стајала леђима њему окренута.

Њена смирноћа га је раздражила.

»Синьора«, рекао је он оштро. »Немојте заборавити, да сам овде ја господар, да ја треба само да заповедам.«

Зар се може и љубави заповедати?« упитала је она хладно.

»Може се изнудити«, рекао је он ватрено. »И Абдулах бен Ален је све изнудио што је желео!«

У том је изненада из црног облака дунула олуја невероватном јачином. Шибала је споре таласе и гомилала их у брегове и раздвајала у поноре. За тренутак је обухватила лаку лађу и бацила у дубину и опет подигла у вис и тако се непрестано њом играла. Великом брзином су се сада приближавали облаци и начинили дубоку помрчину.

На све стране је се разлегала грмљавина и пркосно пенушило море. Бела галија је играла на таласима.

Ниједан мишић на Маргаритином лицу се није мрднуо и непомично је она била стајала до пребрана на крову. Када ју је попрскала бела пена, само је се насмејала.

Она је раширила руке.

»Лоћи, олујо, лоћи!« Певај ми и успављуј ме; још више бесни, разбиј лађу и потопи нас све у твоје дубине, о море!«

Али мала бела галија је издржала.

Два дана и две ноћи тако су прошли. Тешка, црна пиратска лађа била је далеко отерана. У даљини је се видела још надувена, тамна једра. Високо на катарци лепршала је шпанска застава.

»Они се боре храбро«, рекао је Абдулах промукло. Заморено и бледо је изгледало његово мрко лице. Тицало је се његове главе. Пиратска лађа је носила све запљењено благо. Напрегнуто је он тамо гледао.

Аветаста жута светлост је била у ваздуху. За кратко време је изгледало да је се бура утишала. Сасвим јасно је се сада видео црни једрилац, који је се мучно напред пробијао.

Помозите ми, демони мрака, Маргарита је у себи молила. Разбијте лађу!

— Наставиће се —

СТОМАТИН

СВАКА ДАМА КОЈА ЖЕЛИ ДА „СВОЈ ДАН" У МЕСЕЦУ ДОЧЕКА НА САТ ТАЧНО И БЕЗ БОЛОВА, ТРЕБА ДА УПОТРЕБЉАВА

STOMATIN

Оглашавајте!

су понос сваке добре куће, — домаћице, ако хоћете врло лепе и модерне разне сервизе да купите добро и јевтино, онда је за Вас корисно да посетите највеће стовариште стакла, порцулана и кина-сребра

КОСТЕ МАЛУШЕВИЋА

Краља Милана 53
(до Старог Двора)
и
Његушева бр. 27
— (Цветни Трг) —

НА

ОБУЋУ

свака дама полаже много

онда треба да купи ципеле код

Браће Петровић

јер су нове форме, квалитет и цене увек без конкуренције.

КРАЉА МИЛАНА и ТЕРАЗИЈЕ
104. ТЕЛ. 607. 32.

ЖЕНЕ И БАТИНЕ

Пре неколико дана Парички Грађански Суд изрекао је једну пресуду, која је направила не малу сензацију у Паризу. Једна жена тужила је свога мужа да је често бије и затражила је развод брака, желећи тако да од брака створи једну рентабилну — трговину.

Муж је изјавио да обиља има обичај да понекад »помилује« своју лепшу половину, али то само у оним изузетним случајевима, када га она не слуша, него, напротив, још више љути и секира.

На основу тога, суд је донео пресуду, којом се жена одбија од права на развод брака, јер сваки законити муж има права да бије своју жену, — ако га она не слуша, већ ради на своју руку.

Парижанке су се згрозиле над таквом, по њиховом мишљењу, — »неправедном« пресудом, и вероватно да ће од сада бити пажљивије према својим мужевима, којима, у противном, суд и закон дају право да употребе своје »ја!«, односно: батине им не гину!

Живот је патња!« — вели песимиста. »Живот је лутрија!« — вели хумориста. »У ствари, живот јесте срећа за сваког оног, који уме да је нађе!« — вели оптимиста.

Не чекај повољан тренутак него га стварај сам!

Врлина је, како изгледа, само учтивост душе.

ВАЖНОСТ ЛИЗОФОРМА за домаћице и мајке лежи у томе, што је Лизоформ једино јако дезинфекционо средство, које није лошег мириса и не оставља мрља. Зато је Лизоформ најбоље дезинфекционо средство, које нам је хемија до данас дала.

ДОМАЋИЦЕ ЦЕЛОГА СВЕТА најрађе употребљавају код сваке дезинфекције Лизоформ, јер је он данас једино јако дезинфекционо средство, које не оставља мрља, а уз то је пријатна мириса.

ПРОБЛЕМ ДЕЗИНФЕКЦИЈЕ у нашим данима није више искључиво питање јавне скрби. Свака домаћица данас стоји пред питањем што успешније дезинфекције свог стана. Ту јој изадшно помаже Лизоформ, који представља једино јако дезинфекционо средство пријатна мириса, које не мрља.

Све домаћице траже неко добро средство за поуздану дезинфекцију стана, које не мрља и није лошег мириса. Једино таково средство јаког деловања је Лизоформ. Тек неколико капи потребне су у воду. Тако се перу подови, одводне цеви, купаоне, суђе.

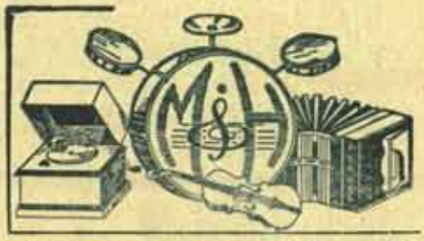

Преко 100.000

инструмената продали смо прошле године, што доказује изврстну квалоћу наших производа

ВИОЛИНЕ ОД 95.— ДИН., РУЧНЕ ХАРМОНИКЕ ОД 85.— ДИН., ГРАМОФОНИ ОД 345.— ДИН., ТАМБУРЕ ОД 95.— ДИН. МАНДОЛИНЕ, ГИТАРЕ, ДУВАЧКЕ ИНСТРУМЕНТЕ и т. д. уз напредно ниске цене непосредно са творичког складишта и то

8 дана на увид!

Сваки инструмент можете вратити, ако Вам се не свиђа.

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ ЦЕНОВНИК БЕСПЛАТНО

Тражите га одмах од тврдке: Складиште

МЕИНЕЛ и ХЕРОЛД

ТВОРНИЦА МУЗИЧКИХ ИНСТРУМЕНАТА И ГРАМОФОНА

МАРИБОР Бр 141.

Пропаст гусарског острва

Хидрографска Секција Сједињених Држава Америке дала је јавности извештај о чудном нестанку једног малог острва, вулканског порекла између Хони-Хонна и Манипле. То острво избило је из мора приликом једне, врло јаке, подморске ерупције; сада, пак, оно је пропало услед подморског земљотреса, и по учињеном сондирању види се да се сада налази на великој дубини.

Нестало острво служило је као прибежиште чувеном гусару кинеског мора, Мала Далеку, који је дуже времена терорисао цео тај крај и кога нико није смео да потражи у његовом склоништу на тајанственом острву. Како је острво потонуло ноћу, то је заједно са њим, са својим многобројним и баснословним трезорима пропао и гусар.

Америчка Влада предузеће покушаје око истраживања потонулог острва, и већ су први радови предузети са најбољим гњурцима и савршеним техничким алатима.

Стомак

болестан као и црева, са изванредним успехом лечи: ЈЕДИНИ, НАЈУСПЕЛИЈИ и НЕЗАМЕЊЉИВИ, искључиво од НАЈЛЕКОВИТИЈИХ БИЉАКА по нарочитоме рецепту справљени лек:

СТОМАТИН

Осећате ли да су вам **СТОМАК** или **ЦРЕВА** болесни? Осећате ли да вам стомак **рђаво** или **тешко вари?** Осећате ли се после јела, нарочито за време варења **троми** или **малаксали?** Имате ли **чир** или **рану** у стомаку? Имате ли **болове** у стомаку, цревима или крстима? Осећате ли у стомаку **надимање** и **развијање сувишних гасова?** Имате ли **тешку** или **неуредну столицу?** Осећате ли сувише киселине **(печење)** у стомаку? Немате ли апетита? Слабите ли, а не знате узрок **слабљењу?** Да ли Вам је **бео језик? Подригујете** ли често? **Гади** ли вам се често? Повраћа ли вам се често? Имате ли: **главобољу, несвестицу, дремеж или зевање?** Спавате ли рђаво? Јесу ли Вам нерви узнемирени?

Ако ма од чега горе наведеног патите, **а желите да га се ослободите т. ј. да оздравите — пијте:**

СТОМАТИН

Апотекара Mr. Ph. МИЛАНА БОГ. КОВАЧЕВИЋА

који је данас постао: **ОМИЉЕН, НЕОПХОДАН** и **НЕЗАМЕЊЉИВ** код свих оних, који болују од **СТОМАЧНИХ** и **ЦРЕВНИХ** болести! Добија се у апотекама, дрогеријама и у самоме лабораторијуму. — **ЦЕНА ФЛАШИ ДИН. 75.**— У случају, да ће у вашем месту у апотеци или дрогерији још нема, обратите нам се картом са назнаком колико флаша желите, ми ћемо вам одмах испослати са плаћеном поштарином. Шаљемо и на повуку. Молимо да увек јасно напишете вашу адресу, место, пошту и покрајину. Наруџбине слати на адресу:

Лабораторијум „Салватор" Апотекара
Mr. Ph. Милана Бог. Ковачевића
БЕОГРАД — ЛАУДАНОВА 52.

САЧУВАЈТЕ ОВУ АДРЕСУ !!!

Кад Вам устреба одело, стоји Вам на услузи са најсавршенијим кројем и првокласном израдом

Кројачки Салон
„ОСВИТ"
ДУШАНА ПЕШКИРЕВИЋА
ТЕРАЗИЈЕ 25.
ПАЛАТА КАСИНА
(први спрат)
БЕОГРАД

За власништво листа и штампарију:
Драг. Вучићевић Драгачевска 5.

Штампарија »Привредни Преглед«, Београд
Дубљанска 53. Телефон број 40-89